K.K.TC
YAKIN DOĞU ÜNİVERSİTESİ
FEN VE SOSYAL BİLİMLER ENSTİTÜSÜ
YENİ TÜRK EDEBİYATI ANABİLİM DALI

HİKMET AFİF MAPOLAR'IN İSTİKLÂL GAZETESİNDE YAYINLANAN ROMANLARI (1949-1954)

YÜKSEK LİSANS TEZİ

Hazırlayan
Nevber GÖKSUN

Tez Danışmanı
Prof. Dr. Bülent YORULMAZ

Lefkoşa – 2004

Nevber Göksun : İstiklâl Gazetesi'nde Yerli Romanlar

Fen ve Sosyal Bilimler Enstitüsü Müdürü
Prof. Dr. Fahrettin M. SADIKOĞLU

Tez, 31/3/2004 Tarihinde Aşağıdaki Jüri Üyeleri Tarafından Oy Birliği İle Kabul Edilmiştir.

Jüri Üyeleri

Prof. Dr. Bülent YORULMAZ, Tez Danışmanı, Yakın Doğu Üniversitesi
Fen-Edebiyat Fakültesi Dekanı ve
Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü Başkanı

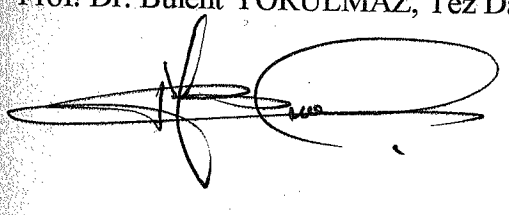

Prof. Dr. Birol EMİL, Yakın Doğu Üniversitesi
Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü Öğretim Üyesi

Doç. Dr. Melin HAS ER, Yakın Doğu Üniversitesi
Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü Öğretim Üyesi

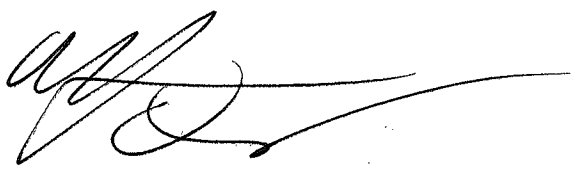

İÇİNDEKİLER

Önsöz..... 1
Giriş..... 2-6

Hikmet Afif Mapolar'ın İstiklâl Gazetesi'ndeki Romanları :

MERMER KADIN
Romanin Bir Bütün Olarak Özeti..... 7-9
Romanın Şahıs Kadrosunun Tanıtımı..... 9-11

AŞK VADİSİ
Romanın Bir Bütün Olarak Özeti..... 12-14
Romanın Şahıs Kadrosunun Tanıtımı..... 15-17

GÜNAH CENNETİ
Romanın Bir Bütün Olarak Özeti..... 18-20
Romanın Şahıs Kadrosunun Tanıtımı..... 21-23

ORJİNAL METİNLER

MERMER KADIN..... 24-144
AŞK VADİSİ..... 145-233
GÜNAH CENNETİ..... 234-354

ROMANLARIN YAYINLANDIĞI TARİHLER
Mermer Kadın romanının İstiklâl Gazetesi'nde yayınlandığı tarihler..... 355-356
Aşk Vadisi romanının İstiklâl Gazetesi'nde yayınlandığı tarihler..... 357-358
Günah Cenneti romanının İstiklâl Gazetesi'nde yayınlandığı tarihler..... 359-360

Sonuç..... 361
Kaynakça..... 362

ÖNSÖZ

İstiklâl Gazetesi 28 Ekim 1949 - 13 Ocak 1954 yılları arasında yayınlanmış, Kıbrıs Türk toplumunun siyasi yaşamının bir dönemine damgasını vuran " İstiklâl Partisi"nin yayın organı olan bir gazetedir. Gazetede siyasi konular ağırlıkta olmakla beraber Kıbrıs Türk toplumunun kültür hayatına geniş yer verildiğini de görmekteyiz. Gazetenin sahibi ve " İsiklâl Partisi"nin kurucusu Mehmet Necati Özkan'ın (1899 – 1970) da pek çok yazısının bulunduğu bu gazetede siyasi ve sosyal konulardaki yazılar yanında, Türk ve dünya edebiyatlarına ait şiir, hikâye, roman ve eleştiri türlerinde çeşitli yazılar da yer almaktadır.

Bu yüksek lisans çalışmasında, gazetenin 28 Ekim 1949 – 13 Ocak 1954 yılları arasında yayınlanmış Hikmet Afif Mapolar'ın romanlarını incelemeye çalıştık. Bunlar, Mapolar'ın bugüne kadar kitaplaşmamış " Mermer Kadın ", " Aşk Vadisi " ve "Günâh Cenneti " adlı romanlarıdır.

Hikmet Afif Mapolar, 19 Eylül 1919'da doğup, 5 Mart 1989'da vefat eden, düzenli bir eğitim görmeden kendi kendini yetiştiren, Kıbrıs Türk Edebiyatı'nın güçlü kalemlerinden birisidir. Daha çok yazdığı romanlarla tanınan, gazete ve dergilerde şiirleri bulunan, hikâye ve tiyatro türlerinde de eserler veren bir şahsiyettir. Bu eserlerinde genellikle toplum sorunlarını, insanlar arasındaki eşitsizlik, kültür meseleleri, halk kültürü, cinsellik konuları, köy ve şehir hayatının çeşitli görünüşleri gibi çok değişik konuları işlemiştir.[1]

Mapolar ve eserleri hakkında bilgi toplarken sadece kitaplardaki bilgilerle yetinmeyerek yazarın hayatta olan San ve Regü isimli oğulları ile de görüştük. 8 Ağustos 2003 tarihinde Hikmet Afif Mapolar'ın büyük oğlu San ile yaptığımız bir görüşmede, babalarının yayınlanmış romanlarının bir kısmının ellerinde olduğunu, tez konumuz olan kitaplaşmamış üç romanın ise tefrika halinde gazete sütunlarında kaldığını, bu nedenle yaptığımız çalışmanın kendilerini çok memnun ettiğini söylediler.

Mapolar'ın incelediğimiz üç romanında da aşk ve duygusallığın hakim olduğunu ve bu romanların son derece sade bir dil ve üslûpla yazıldığını görmekteyiz. Kahramanları ele alıp işleyişi ve romanlardaki olay örgüsü de son derece basit tutulmuş, derinlemesine bir inceleme yapılmadığı gibi, kuvvetli bir entrika da işlenmemiştir.

Tezimi hazırlamamda bana yol gösteren çok değerli hocam Sayın Prof. Dr. Bülent Yorulmaz'a, bazı kaynaklara ulaşmamı sağlayan ve bana ışık tutan çok kıymetli hocam Sayın Gülgün Serdar'a, gazete sahibi Sayın Ahmet Necati Özkan'a, Girne'deki Milli Arşiv'de bulunan İstiklâl Gazetesi'ne ulaşmamı sağlayan babam Mustafa Kemal Kiracıoğlu'na, tezimi yazmamda bana yardımcı olan eşim Niyazi Göksun'a teşekkürü bir borç bilirim.

---

[1] Ali Nesim, " Kıbrıs Türk Edebiyatında Sosyal Konular ", Lefkoşa, 1986.
Bener Hakkı Hakeri, " Kültürümüzde Sanatçılar ve Yazarlar, İsimler Sözlüğü", Hakeri Yayınları, Lefkoşa 2001, S. 73-74.
Harid Fedai, " Kıbrıs Türk Edebiyatı ", Türkiye Dışındaki Türk Edebiyatları Antolojisi, C.9, Kültür Bakanlığı Yayınları, Ankara 1977, S. 271.
Sabahattin İsmail, " Kıbrıs Türk Basınında İz Bırakanlar ", Kültür Bakanlığı Yayınları, Lefkoşa, 1986, S.271.

GİRİŞ

Edebiyat, duygu ve düşüncelerin terbiye edilip estetik bir yapıya kavuşturularak söze dökülmesi veya yazıya geçirilmesi sanatıdır. Toplumların kültürünü, siyasal ve sosyal olaylarını yansıtan bir bilim dalıdır. Edebi tür olan roman konusunu incelerken, romanların hangi tarihi şartlar içinde yazıldığını bilmemiz gerekmektedir.

Edebiyatın gerek yazılı, gerekse sözlü örnekleri, gelecek nesiller için ölmez birer kaynaktırlar. Kıbrıs Türk Edebiyatı'nın nasıl oluşmaya başladığı sorusuna şu yanıtı verebiliriz: Adanın 1571'de Osmanlı idaresine geçmesinden sonra büyük göç dalgaları halinde Kıbrıs'ın her tarafına yayılan Anadolu halkı, beraberlerinde getirdiği toplumsal ve kültürel değerleri korumaya çalışırken, bir yandan da yerleştiği çevrenin etkisiyle bunlara yenilerini eklemiş, böylece Kıbrıs Türk Edebiyatı'nın temelleri atılmaya başlamıştır.

Destan, efsane, masal, mani, ninni gibi halk ürünleriyle başlayan Kıbrıs Türk Edebiyatı'nın varlığını, Türkçe olarak yayınlanan birçok eski araştırmada, güçlü kalemlerde bulmak mümkündür. "Örneğin; Hicri 1281'de İstanbul'da yayınlanan Selânikî Mustafa Efendi Tarihinde Kıbrıs'ın Türkler tarafından fethi ile ilgili " tarih düşürmeler" vardır. Yine Hicri 1308'de Şemseddin Sâmi'nin yayınladığı Kamûs'ül A'lâm'da Kıbrıslı şâirleden Âşık Kenzi, Müftü Hilmi Efendi gibi isimler vardır."[2]

Kıbrıs Türk Edebiyatı'nın gelişmesi ve zenginleşmesi, kullanılan dilin güçlü olmasına dayanmaktadır. Yapılan ciddî ağız araştırmaları sonucunda ilk kez, Kıbrıs'ta konuşulan Türkçe ile Anadolu ağızları arasındaki benzerliklere dikkat çekilmiş ve Kıbrısta konuşulan Türkçe'nin, Türkiye Türkçesinin ağız özelliklerini gösterdiği kanıtlanmıştır.[3]

Kıbrıs Türk Edebiyatı'nı, araştırmacı yazarlardan Gülgün Serdar ve Harid Fedai'nin belirttikleri üzere dönemlere ayırarak incelemek mümkündür. Bu kaynaklar dikkate alınarak, Kıbrıs Türk Edebiyatı şöyle sınıflandırılabilir.[4]

I. KIBRIS'IN OSMANLI İMPARATORLUĞU'NA BAĞLI BULUNDUĞU DÖNEM (1571-1878)

1 Temmuz 1570'te başlatılan Kıbrıs Adası'nın fethi, 1 Ağustos 1571'de Magosa kalesinin alınmasıyla tamamlanır. Ada'nın Osmanlı İmparatorluğu'na bağlı bulunduğu bu uzun dönemde başlangıçta anonim eserler görülür. Bunlar içerisinde destanlar, efsaneler, destanımsı hikâyeler, atasözü, masal, mani ve bilmece gibi edebi türlerde eserler vardır.

18. yüzyıl Divan şairlerinden Müftü Hilmi Efendi'nin Kıbrıs'a kendi adıyla anılan bir kitaplık hediye eden Sultan II. Mahmut'a yazdığı kaside ile " Şairler Sultanı" ünvanını alması bu dönemin önemli olayları arasındadır.

19. yüzyılda, iki önemli edebiyatçımızın çeşitli sebeplerle Kıbrıs Adası'na geldiğini görüyoruz. Bunlardan ilki Ziya Paşa'dır. Ziya Paşa, 1862 yılında Ada'ya "Mutasarrıf" olarak atanır. Kıbrıs'ta düzenlediği Revan (Esnaf) geçidi ve onarımı dolayısıyla Dali Camii için yazmış olduğu kitabesi, onun Kıbrıs'ta kalan izleridir.[5]

---

[2] Gülgün Serdar, "Kıbrıs Türk Edebiyatı ", Türk Kültürü Araştırma Enstitüsü, Türk Dünyası El Kitabı,C.3,2.baskı, Ankara 1992, S.551.

[3] Prof. Hasan Eren, " Kıbrıs'ta Türkler ve Türk Dili ", Türkoloji Dergisi, 1961.

[4] Gülgün Serdar, " Kıbrıs Türk Edebiyatı ", Türk Kültürü Araştırma Enstitüsü, Türk Dünyası El Kitabı, C.3, 2. Baskı, Ankara 1992, S. 549-565.
Harid Fedai, " Kıbrıs Türk Edebiyatı ", Türkiye Dışındaki Türk Edebiyatları Anatolojisi, C.9, Kültür Bakanlığı Yayınları, Ankara 1997, S. 183-212.

[5] İsmet Konur, Kıbrıs Türkleri, İstanbul, 1938, S.97.
H. Fikret Alasya, Kıbrıs Tarihi, Lefkoşa, 1939, S.151.

Bugün, Güney Kıbrıs Rum Kesminde, İdoli'de kalan Dali Camii'nin onarımı dolayısıyla Ziya Paşa'nın yazmış olduğu kitabenin birkaç beyiti şöyledir :

" Kıble-i hâcât-ı âlem Hazret-i Abdülaziz
Kim olmakda yed-i lûtfu ile dünya binâ

Kıbrıs'a lûtf olmak üzere mevki-i Aydalı'da
Eyledi bir ma'bed ile mekteb-i zîbâ bînâ

Bende-i hâsı ZİYÂ Kıbrıs'a Vâli olmagın
Mu'temed oldu hitâma erdi bu vâlâ binâ "[6]

Kıbrıs'a gelen ikinci önemli şahsiyet de Namık Kemal'dir. Namık Kemal, sosyal mistik, idealist bir şair ve romantik bir ihtilâlcidir. Türk Edebiyatı'nda ilk kez "Vatan" kavramından ne anlaşılması gerektiğini, vatanın ne demek olduğunu ve somut vatan fikrini ortaya koyar. Sultan Abdülaziz'in uyguladığı baskı rejimi Namık Kemal'i harekete geçirir. Bu fikri işlediği piyeslerinde " Vatan yahut Silistre " nin 1 Nisan 1873'te sahnelenmesi üzerine Namık Kemal, halkı Sultana karşı harekete geçirdiği düşüncesiyle Magosa'ya sürgüne gönderilir.

"Namık Kemal, Akif Bey, Zavallı Çocuk piyeslerini Magosa'da yazmış, belki Gülnihal'i de orada tamamlamıştı. Celâleddin Harzemşah'ın plânını da orada hazırlamış olması hatta bazı yerlerini tamamlamış olması muhtemeldir. Yani, Nevruz tercüme-i hali ile İntibâh romanını, İrfan Paşa'ya Mektup, Takib ve Tahrib-i Harâbât, Mes prisons muahezenamesi gibi belli başlı tenkit eserlerinin de yine bu devrede yazıldığını düşünürsek asıl edebiyat çalışmalarının bu senelerde (1873-1876) toplandığı anlaşılır."[7] diye yazan Tanpınar'ın ifadesiyle ve Namık Kemal'in verdiği eserlerden de anlaşılacağı üzere Magosa Namık Kemal'in oldukça verimli sürgün mekânıdır.

II. DÖNEM
(1878 – 1923)

Osmanlı İmparatorluğu, Ruslarla yaptığı savaşın ardından 1878'de İngilizlerle bir anlaşma imzalayarak onlardan yardım sözü alır. Buna göre yeni bir savaş halinde İngilizler, Osmanlı İmparatorluğu'na yardım edecek, buna karşılık da Kıbrıs'a gireceklerdir.

" I. Dünya Harbi başlayınca 1914'te İngiltere'nin, Bakanlar Kurulu kararıyla Kıbrıs'ı ilhak etmesi, tamamıyle tek taraflı bir davranıştı. Zira, 1914'te İngilizler ilhak kararı verdiklerinde, Kıbrıs henüz 1878 anlaşmasının açık hükümlerine göre bir Türk adası ve hukuken Osmanlı ülkesinin bir parçası durumundaydı. Yeryüzündeki herhangi bir devletin toprağını, diğer bir devletin tek taraflı bir kararla ilhak etmek kararını alması, hiç bir uluslararası hukuki görüş çerçevesine girmemektedir. Bundan dolayı İngiltere'nin ilhak kararı, uluslararası hukuk yönünden ada üzerindeki Türk egemenlik haklarını etkileyemezdi."[8]

1923 Lozan Barışı ile Türkiye bu kararı tanır. İngilizler Ada'ya yerleştikten sonra Türkler üzerinde baskı kurmaya başlarlar. Bu baskılar Kıbrıs Türk Edebiyatı'nın gelişimini engelleyemez ve pek çok edebi tür ilk kez bu dönemde yayınlanır.

---

[6] Doç. Dr. Önder Göçgün, Ziya Paşa'nın Hayatı, Eserleri, Edebi Şahsiyeti ve Bütün Şiirleri, Kültür ve Turizm Bakanlığı Yayınları, Ankara, 1987, S.3.

[7] Prof. Ahmet Hamdi Tanpınar, " Namık Kemal " 19 uncu Asır Türk Edebiyatı Tarihi, Çağlayan Kitabevi, Beyoğlu-İstanbul, 1988, S.360.

[8] Ahmet C. Gazioğlu, "I. Dünya Savaşı Yıllarında Kıbrıs" İngiliz Yönetiminde Kıbrıs II (1878 – 1952), Enosis Çemberinde Türkler, Kıbrıs Araştırma ve Yayın Merkezi, İstanbul, Nisan 1996, S.133

İlk Türkçe özel gazete kabul edilen SADED, 1889'da Ahmet Emin Efendi tarafından yayınlanır. Onu 1891'de ZAMAN gazetesi izler. İlk mizah, gazetesi KOKONOZ da Ahmet Tevfik Efendi tarafından 1896'da yayınlanır.

İlk roman olarak kabul edilen, yazarı bilinmeyen BİR GECE SOHBETİ ve Muzaffereddin Galib'in BİR BAKIŞ adlı eseri 1892 yılına aittir.Yine Kaytaz-zâde Mehmet Nâzım'ın 1896 yılına ait YADİGÂR-I MUHABBET adlı romanı ilk roman örneklerindendir.[9]

İlk hikâye kabul edilen ve Ahmet Tevfik Efendi tarafından yazılan BİR MANZARA-I DİLKÛŞA adlı eserle, ilk tiyatro örneği kabul edilen ve Şişmanyan tarafından yazılan NAMUS İNTİKAMI veya DİLENCİ adlı eser 1890'lı yıllarında kaleme alınmıştır.

Şiir çalışmaları ise gazete yayınlarıyla birlikte yürür. I. Dünya Harbi'ne kadar şiirde işlenen başlıca konular; Osmanlılık, İslamiyet, Milliyetçilik, Aşk ve Vatan'dır. 1910'lu yıllarda Larnakalı Mehmet Nazım Bey ile ilk kez serbest şiir örnekleri verilir. Şiirdeki bu konular 1919'a kadar sürer. Anadolu Kurtuluş Savaşı'nın başlamasından sonra konularda değişiklik görülür ve artık saltanatı yerme, Anadolu'ya ve Mustafa Kemal'e bağlılık, İngiliz ve Rum baskılarına karşı direnme ön plana çıkar.

İlk edebi örnekler ve şiirdeki gelişmeler yanında, gelişme gösteren bir başka kol da Halk Edebiyatı'dır. Halk Edebiyatı'nda I. Dönem'in devamı şeklinde mani, türkü, masal gibi anonim eserlerle destanlar vardır.

III. DÖNEM
(1923 – 1943 / 1943 – 1955)

Bu dönem, iki bölüme ayrılarak incelenir. Bu dönemin oluşmasında üç büyük faktör rol oynar. Bunlar; siyasi faktör, toplumsal olaylara dayalı faktör, basınla kurumlara dayalı faktörlerdir.

Siyasi faktörler içerisinde en önemli olaylar şunlardır: İngilizlerin okullardaki baskıyı artırıp Türkçe kitapları kaldırmaları ve Rumların 1931 isyanından sonra Türklere de tarih okutma ve bayrak çekme yasağının uygulanması.

Toplumsal faktörlerde ardarda yaşanan göçler, kıtlık yılları ve Araplara kız satılması olayları ön plândadır.

Basının ve kurumların etkisine gelince; siyasi ve toplumsal olumsuzluklara karşılık gazetelerde büyük bir mücadele görülür. SÖZ gazetesinde Mehmet Remzi Okan, MASUM MİLLET gazetesinde jön Rifat ve Halkın Sesi gazetesinde Dr. Fazıl Küçük büyük mücadele verir.

KATAK adlı kuruluş ise, Kıbrıs Türkleri'nin ilk örgütsel hareketidir.

Bu üç faktörün etkisiyle 1940'lı yıllara gelinir. 1943'ten itibaren üçüncü dönemin ikinci devresi başlar.

1943 – 1955 döneminde Kıbrıs Türk Edebiyatı'nın oluşmasına etken olan başlıca faktörler şunlardır:

a) İngiliz sömürge idaresinin baskılarının azalması
b) Kıbrıs Türklerini bilgilendirmek, onlara hizmet vermek amacıyla Türkiye'den öğretmenlerin, şairlerin Kıbrıs'a gelmeleri.(Şairler olarak, Âşık Ali İzzet Özkan, Âşık Dursun Cevlâni, öğretmen olarak da İbrahim Zeki Burdurlu, Arif Nihat Asya gibi tanınmış isimler bulunmaktadır.)
c) 23 Nisan, 29 Ekim, 30 Ağustos, 10 Kasım gibi millî günlerin kutlanmaya ve anılmaya başlanması.
d) Osmanlı Devri, Canbulat, Bayraktar, Namık Kemal gibi başlıklar taşıyan şiirlerle geçmişe özlem duyulması

---

[9] Gülgün Serdar, " Kıbrıs Türk Edebiyatı", Türk Kültürü Araştırma Enstitüsü, Türk Dünyası El Kitabı, C.3, 2. baskı, Ankara 1992, S.554.
Özden Aykaç, Yadigâr - I Muhabbet Metin ve İnceleme, Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi, Lefkoşa, 2002.

Bu etkenlerle kendi kimliğini bulan Kıbrıs Türk Edebiyatı 1943'te yayımlanan ÇIĞ adlı Antoloji ile ilk önemli adımı atar. Çığ'da altısı şair, üçü yazar olmak üzere dokuz imza vardır.

Çığ'da yer alan şairler şunlardır :

1- Hikmet Taşkent
2- Urkiye Mine (Balman)
3- Nazif Süleymen Ebeoğlu
4- Emine Otan
5- Celâlettin Yermen
6- İsmail Hakkı Yeşilada.

Şairlerin vezin olarak heceyi, dil olarak sade Türkçe'yi, konu olarak da kahramanlık, Kore Savaşı, yurt, köy ve aşk konularını tercih ettikleri görülür.

İlerleyen yıllarda onları Pembe Marmara, Taner Baybars ve Rauf Denktaş gibi isimler izler.

Nesirde ise Çığ'da imzası görünen yazarlar şunlardır:

1- Hikmet Afif Mapolar
2- Semih Sait Umar
3- Reşat Kazım Işınay.

Hikmet Afif Mapolar , kaleme aldığı roman, hikâye ve tiyatroları ile Çağdaş Kıbrıs Türk Edebiyatı'nın ilk modern örneklerini verir. Bu eserlerde toplum sorunları, eşitsizlik, kültür,folklor, cinsellik, şehir – köy hayatı gibi her konu işlenebilmektedir

Hikmet Afif Mapolar'ın romanları arasında en ünlüleri : Diken Çiçeği, Son Çıldırış, Kök Nal ve Üçümüz. Hikâyeleri arasında ünlü olanlar; Toprak Aşkı, Kahve Fincanındaki Aşk. Tiyatrolarından ünlü olanları; Meş'ale ve Altın Şehir'dir.

Kıbrıs Türk Edebiyatı'nın gelişip tanınmasında Lefkoşa'da Ergenekon Kitap Kulübü tarafından yayımlanan ÇIĞ adlı antolojik eser, büyük bir adım sayılırken, Kıbrıslı şair ve yazarları İstanbul'da destekleyen bir yayın organı daha vardır. Bu Nihat Sami Banarlı'nın yönettiği " YEDİGÜN " dergisidir. Yedigün'ün ardından "HİSAR" dergisinde Nevzat Yalçın, " VARLIK" dergisinde ise Özker Yaşın, ismini Türkiye'de de duyurur.

1943'te Çığ'la başlayan Çağdaş Kıbrıs Türk Şiiri, 1950'li yıllara gelindiğinde iki kola ayrılır. I. Kol daha çok Atatürk, vatan, kahramanlık, aşk ve doğa konularını işler. Bu kolda yer alan önemli şairler şunlardır: Özker Yaşın, Bener Hakkı Hakeri, Osman Türkay, Mustafa İzzet Adiloğlu, Ahmet Tolgay'dır.

II. kol aşk, tabiat, vatan konuları yanında din konusuna geniş yer veren ve didaktik tarzda şiirler yazan koldur. Bu kolda yer alan önemli isimler şunlardır: Ahmet Esat, Hizber Hikmet, Feride Hikmet.

Şiirde görülen bu iki kola ayrılma olayı düz yazıda yoktur. Düz yazı Hikmet Afif Mapolar'la başladığı şekilde üçüncü dönemin sonuna hatta dördüncü dönemin başına kadar devam eder.

IV. DÖNEM
(1955 – 1963)

İngiliz Sömürge idaresinin ikinci döneminden, Kıbrıs Cumhuriyeti'nin kuruluşuna kadar olan dönem ve Cumhuriyetin kuruluşundan Erenköy çatışmalarına kadar olan devredir.

Dördüncü dönemin başlangıç tarihi olarak kabul edilen 1 Nisan 1955, Rum tedhiş örgütü EOKA'nın harekete geçtiği tarihtir. Enosis (Adayı Yunanistan'a bağlama) emeliyle harekete geçen örgüt, önce İngilizlere karşı saldırılara başlar. Daha sonra bu saldırılar Türklere yönelir. Bunun üzerine Türk toplumu " Ya Taksim Ya Ölüm " parolasıyla direnişe geçer. Özellikle 1958 yılının Ocak ayında büyük mitingler düzenlenir. Bu hareket Edebiyata da yansır.[10]

O yıllarda yazılan şiirlerde milli direnişle "Taksim" tezi savunulur. Şiir yanında tiyatro ürünlerinde de artış olur. Kahramanlık konusunu işleyen eserler yazılır. Roman ve hikayede ise büyük bir hareketlilik görülmez.

1960'da Kıbrıs Cumhuriyeti'nin ilanı Ada'ya geçici bir barış getirir. Cumhuriyetin ilanı, Türk askerinin adada olması ile şiirde büyük bir mutluluk duygusu işlenir. 1960'da şiirde görülen bir başka özellik ise; işlenen konulara göre şairlerin iki gruba ayrılmasıdır. Birinci grup Türk askerinin gelişini, mutluluğu dile getirirken, bir başka grup da soyut şiirin temellerini atarak yeni kavramların edebiyata girmesini sağlar. Soyut şiirin öncüleri; Fikret Demirağ ile Mehmet Kansu'dur.

V. DÖNEM
(1964 – 1974)

Erenköy çarpışmalarından Türk Barış Harekatı'na kadar geçen on yıllık dönemi içermektedir. Dönemin eserleri incelendiği zaman millî konular yanında serbest, her çeşit konunun işlendiğini görürüz.

Millî konuları işlemeye devam eden şairler arasında, Orbay Deliceırmak ve Oktay Öksüzoğlu sayılabilir.

Soyut şiiri devam ettirip kahramanlık konusuna yer vermeden eserler üreten şairlerden bazıları ise şunlardır : Fikret Demirağ, Mehmet Kansu, Kaya Çanca.

Bir de hiçbir gruba bağlanmayıp hem millî, hem de serbest konuları işleyen şairler de vardır. Bunların başında da Mehmet Levent gelir.

Bu dönemde şiir yanında gelişme gösteren bir başka kol da tiyatrodur. Kutlu Adalı, Üner Ulutuğ, Ahmet Tolgay, Bekir Kara gibi isimler de önemli tiyatro eserleri yazarlar. Yine edebiyat için önemli bir gelişme de araştırma-inceleme dalında olur. Hasan Şefik Altay, Mahmut İslamoğlu, Oğuz Yorgancıoğlu gibi yazarlar da, Kıbrıs Türk Folklorunu ilk kez araştırırlar.[11]

VI. DÖNEM
(1974 ve Sonrası)

15 Temmuz 1974'te Rum – Yunan ikilisinin gerçekleştirdiği kanlı darbe arkasından Kıbrıs Elen Cumhuriyeti'nin ilanı, Türkiye'nin 20 Temmuz'da başlattığı Barış Harekâtıyla son bulur. II. Barış Harekâtıyla, Kuzey Kıbrıs'ın hudutları çizilir. 15 Kasım 1983'te ise Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nin ilânı gerçekleşir.

Bu etkenlerle oluşan ve gelişen son dönemde gerek şiirde, gerekse düz yazıda büyük bir zenginlik, çeşitlilik olur.

Artık şiirde her çeşit konu işlenmektedir. Örneğin, 20 Temmuz, şehitler, cumhuriyet, bağımsızlık, sağlık, kadın, hayatın zorlukları, insan yaşamı, uzay gibi.

---

[10] Vehbi Zeki Serter, Kıbrıs Tarihi, Lefkoşa, 1971.

[11] Hasan Şefik Altay, Kıbrıs Türk Basın Kaynakları, Lefkoşa, 1969.
Mahmut İslamoğlu, Kıbrıs Türk Folkloru, Kıbrıs, 1969.
Oğuz Yorgancıoğlu, Kıbrıs Türk Folkloru, Magosa, 1980.

Son dönem şiiri içerisinde kendilerine 74 kuşağı veya Redci grup adını veren bir grup genç şair, farklı bir akım başlatırlar ve bütün savaşları reddederler. Bunların başında ise Mehmet Yaşın vardır.

Diğer türler içinde roman, hikâye, tiyatro, ve anı kitapları bulunmaktadır. Bu eserlerde, konu olarak kahramanlıktan, sosyal tenkide, mitolojiden sendikal greve kadar her konu işlenmektedir.

I - MERMER KADIN :
ROMANIN BİR BÜTÜN OLARAK ÖZETİ

Mermer Kadın romanı, Hikmet Afif Mapolar'ın İstiklâl Gazetesi'nde 28 Ekim 1949 – 3 Şubat 1950 tarihleri arasında 81 tefrika olarak yayınlanmış ilk romanıdır.

Roman, Scarlet'in Kıbrıs Adası'na gelişiyle başlar. Bir Türk genci olan İhsan , duygusal anlamda Scarlet'le yakınlaşmaya başlar. İhsan, onu Romeo ve Juliet piyesinin oynandığı Tiyarto Akademisi denilen yerdeki temsile götürmek ister. Scarlet de bu teklifi kabul eder ve temsile birlikte giderler.

Scarlet, tabancasını yanından ayırmayan bir kadındır. Bir defasında ağaç gövdesine iki kalp çizmiş, bir kalbin içine R, diğerinin içine de J harfi işlemiş, kalplerin üzerine de yedi el kurşun sıkmış ve kahkahalarla gülmüştür.

Scarlet, kendi hayat hikâyesini İhsan'a günlüğünden okur. Mermer Kadın romanı da bu hikâye üzerine kurulur. Scarlet, işleri yüzünden kendisi ile ilgilenmeyen bir babaya sahiptir. Jan ismindeki annesi de o beş yaşındayken ölmüştür. Kendisiyle ilgilenen dadısından da yaşı ilerledikçe sıkılmıştır.O sırada İngiliz Parlemento'sunda milletvekili olan babası onu (n) Koleji'ne yatılı olarak verir. Londra'da okul arkadaşlarına alıştığı sırada babasının İstanbul'a görevli olarak gönderilmesi üzerine oraya gitmek zorunda kalırlar. Dadısı da kendisi de bu duruma çok üzülür. Scarlet, annesinin Londra'daki mezarlığından uzaklaşmak istemediği için huzursuzdur. Bu durumda babası çaresiz kalır.

İstanbul'a yolculukları vapurla olur. Bu vapurda Scarlet, Türkiye'nin Londra ateşesi esmer bir delikanlı olan Sacit Bey'le tanışır. Birbirlerinden hoşlanırlar. Babasının da bilgisi dahilinde Sacit Bey'le çıkmaya başlarlar. Sacit Bey ona ilan-ı aşk eder.

Yine bir gün ada sahillerinden birinde gezintiye çıkarlar ve Scarlet tam anlamıyla Sacit Bey'in olur. Bu olaydan sonra Scarlet, annesini rüyasında görür. Annesi ona büyük bir tehlike karşısında olduğunu söyler. Daha sonra Scarlet, annesinin ölümünün bir cinayet olduğunu, dadısı ve babasının bunu ondan gizlediklerini düşünmeye başlar.

Bu arada babası birdenbire Scarlet'i, Sacit Bey'i bir daha görmemesi için uyarır. Sacit Bey, Scarlet'e bir mektup bırakarak işi dolayısıyla ayrılmak zorunda olduğunu anlatır. Bu olaylar yüzünden babası Scarlet'i ve dadısını tekrar Londra'ya yollar. Londra'ya gittikleri zaman dadısı ona babası hakkında kötü şeyler söyler. Babasının bir cani olduğunu Scarlet'e anlatır, fakat Scarlet bunlara inanmaz.

Scarlet, Londra'daki Koleje yeniden geldiğinde eski arkadaşlarından sadece Olivia'yı bulur. Olivia, ufak tefek sessiz bir kızdır. O sıralar Kolejde Romeo ve Juliet isimli eserin temsilinin hazırlıkları vardır. Scarlet Juliet rolünü, Nelson isimli bir genç de Romeo rolünü üstlendi. Nelson, Scarlet'ten çok hoşlanmıştır ve ona evlenme teklifinde bulunmuştur. Scarlet de ona "nişanlıyım" diyerek yalan söyler. Aklında fikrinde Sacit olduğu için Nelson'u geri çevirir.

Scarlet'le Nelson'un arkadaşlıkları, evlenme teklifini kabul etmemesine rağmen devam eder. Birlikte dışarıya çıktıkları zaman, okuldan arkadaşları olan Robert isimli bir genç her zaman onları takip eder. Nelson, fakir bir gençtir. Robert ise zengin bir ailenin şımarık çocuğudur. Romeo ve Juliet piyesinin temsil gecesinde erkek öğrenciler Scarlet için kavga ederler. Bu olayların sonucunda Scarlet, okuldan ayrılır.

Okuldan ayrıldıktan sonra Scarlet, Robert'le görüşmeye başlar. Robert, Scarlet'i gerçekten çok sever, fakat Scarlet onu sevmez. Onun parasına, rahat yaşamına ve ona aldığı pahalı hediyelere hayrandır. Scarlet'in asıl sevdiği, yolunu gözlediği genç Sacit'tir. Babasının aniden ortadan kayboluşu, Sacit'ten haber alamayışı, onun ruh halini bozmuştur. Scarlet, Robert'in yaptığı evlenme teklifini kabul eder ve hemen düğün hazırlıklarına başlarlar. Bir süre sonra Scarlet, Robert'le evlenir. Zenginlik ve gösteriş içerisinde her şey tamamlanmıştır. Scarlet, hayâl âlemindedir.

Balayı için İstanbul'a gitmeye karar verirler. Hazırlıklar tamamlanıp yola çıkacakları sırada Scarlet'in babası ortaya çıkar. Babası, son derece tuhaf davranmaktadır. Örneğin, bir keresinde birşeyler söylemek ister, dili dönmez. zekâsını toplayamaz. Kendi resmini yere atarak ayakları altında ezer. Babası, Scarlet'le konuşurken Sacit'le karşılaştığını, Scarlet'in İngiltere'ye döndüğünü Sacit'e söylediğini, bunun üzerine Sacit'in kendisine küfrettiğini, kavga ettiklerini ve sonunda Sacit'i öldürdüğünü anlatır. Babası, dadıyı ve Scarlet'i de öldürmeye teşebbüs edince dadı Scarlet'in babasını öldürür.

Bundan sonraki kısımlar Kıbrıs Adası'nda geçmektedir. Burada kim olduğu bilinmeyen meçhul bir adamdan söz edilir. Scarlet onu çok merak eder. Herkes, meçhul adam için karısını boğan serseri demektedir. Bir zamanlar sevdiği Ayşe isminde birisi olduğu ve kaderin onu kendinden aldığı herkes tarafından bilinmektedir.

Kıbrıs'tan arkadaşı olan İhsan , Scarlet'in evine gece yarısı gelir ve odasına girerek onu alıp dağlara kaçırır. Dağlarda giderlerken İhsan'ın ağzından şu sözler çıkıyor. " Adanın her tarafı böyledir Miss Scarlet. Bir aşk ve şarap memleketi olan Kıbrıs, aynı zamanda efsaneler diyarıdır." İhsan, Scarlet'e adanın güzelliğini öve öve bitiremez. Adanın tarihi hakkında ona bilgiler verir

İhsan ve Scarlet, Scarlet'in yaşadığı köşke gelirler. Daha sonra bilinmez bir sebeple Scarlet, İhsan'ı köşkünden kovar. Esrarengiz bir olay olur ve İhsan köşkten çıkınca bir silah sesi duyulur. Ardından Scarlet ortadan kaybolur. Köşkünden uzaklaşır ve sonra köşke geri döner.

Bir süre sonra İhsan, Scarlet'in evli olduğunu bilmeyerek Scarlet'e evlenme teklifinde bulunur. Scarlet'in aklı karışıktır. Robert'e mektup yazarak kendisini oradan aldırmasını ister. Fakat gururu buna mani olur. Scarlet'in içinden gelen bir ses ona şöyle der: "Bu, hayatında üçüncü yıkılışındır. Kendini ve seni sevenleri mahvediyorsun. Bir gün gelecek, ömrünü bir hiç uğuruna kurban edeceksin."

Bir gece top sakallı esrarengiz bir adam Scarlet'in odasına girer. Scarlet'in kendisinin olacağını söyleyerek onunla alay eder. Scarlet odada zor durumdayken pencerenin altında olacakları merakla bekleyen Haşim denilen genç içeriye girerek meçhul adamın oradan kaçmasını sağlar. Scarlet de bu olay karşısında Haşim'e kendisini arkadaş olarak sevdiğini söyler. Scarlet, zaman zaman Robert'in geleceği ümidine kapılır. Onun gelmesini ister. Onun için Sacit, yakışıklı bir erkek, Nelson, çok duygusal bir gençtir. Robert ise hayatta maddi ve manevi her ihtiyacını karşılamıştır.

Scarlet, İhsan'a az da olsa ümit vermişti. Birlikte Bellapais Harabeleri'ne gidip Girne'yi gezerler. Geri döndükleri zaman Scarlet, Robert'ten bir mektup alır. Bu mektup kötü bir mektuptur. Scarlet'i aradığını, onu sürekli mektuplarıyla rahatsız edeceğini, İhsan'la kendisini öldüreceğini yazmaktadır. Bu arada içtikleri kahve falında da Haşim, Scarlet'e hiç de iyi şeyler söylemez. Haşim, falda ecelin gelip onları bulacağını görüyor.

Romanda, kim olduğu bilinmeyen meçhul bir misafir Scarlet'in köşkünde kalmaya başlar. Scarlet ve İhsan'ın yakınlaşıp öpüşmesini bu misafir nefret duygularıyla seyreder. Yumruklarını sıkarak "bir gün daha" diye mırıldanır.

Kâhya Murat Ağa, İhsan'a Haşim'in öldüğünü haber verir. İhsan kâhyaya Scarlet'i bir haftadan beri görmediğini söyler. Kâhya da köşke gittiğini, Scarlet'in bir misafiri olduğunu Scarlet'in misafiri olduğunu İhsan'ın oraya gitmesinin doğru olmayacağını Scarlet'in

kendisini görmeye geleceğini söyler. Gerçekten kâhya "Kırlangıç Villası'na" Scarlet'i görmeye gittiğinde ona kapıyı Scarlet yerine ak saçlı bir ihtiyar açmıştır. Robert olduğu sanılan bu adam, kahyaya Scarlet'in İngiltere'ye gittiğini söylemiştir.

Kâhya Murat Ağa, birden İhsan'ın annesi ve babası olan Refik Bey ve Müride Hanım'ı hatırlar. Onlar, sevişerek evlenmişler ve evlendiklerinin ilk yılında İhsan dünyaya gelmişti. İhsan on yaşında iken çiftlik büyük bir facia ile karşılaşmıştı. Refik Bey bir gece herhangi bir sebep olmadığı halde Müride Hanım'ı öldürmüş, onu koya attıktan sonra kendisi de intihar etmiştir. Murat Ağa, bu sırrı yıllarca saklamış ve İhsan'ı o büyütmüştü. İhsan da Scarlet'in derdinden babası gibi kendini içkiye veriyordu. Kahya onu bu uçurumdan kurtarmak ister. Onu evlendirme kararı alır. İhsan, onun bu fikrini dinlemez.

Scarlet, bir müddet sonra kahya ile görüşür. İhsan'la görüşmek istediğini söyler. İhsan ertesi gece köşke gider, fakat ak sakallı adam hâlâ oradadır. İhsan, kendi kendine şöyle düşünür : " Bugün Scarlet'in yerine bu muhteşem sarayın içinde yaşayan adam kim ? Belki o da mermer kadın gibi, Scarlet gibi, dağları geziyor, ağaçları kurşunluyordur. Belki de günahsız bir adamdır." İhsan, ak saçlı adama Scarlet'i sorar. Adam da Scarlet'i soramayacağını, Scarlet'in onun karısı olduğunu söyler. İsmini söylemeyen ak saçlı adam İhsan'a Scarlet'le nasıl tanıştıklarını anlatır. Kolej temsilinde Romeo ve Juliet piyesi oynanırken tanıştıklarını, Scarlet'le evlenmeye muvaffak olduğunu fakat kendisini değil, parasını sevdiğini, Scarlet'in esas Nelson isimli gence aşık olduğunu söyler. Bu konuşmadan sonra ak saçlı adamın peruk taktığı, rol yaptığı ve Robert olduğu anlaşılır. Robert, İhsan'ı kolundan tutarak sürükler, ışığın altına getirir ve "çek bu sakalı yüzümden" diye İhsan'a bağırır. İhsan da elleri tireyerek adamın yüzünden ak sakalı çeker ve karşısında genç ve sevimli bir yüzün gülümsemekte olduğunu görür. Bu adam Robert'tir. İhsan ona hemen Scarlet'i sorar. Robert de ona "Scarlet'i öpüştüğünüz gece öldürdüm" cevabını verir.

Romanın sonunda İhsan çok üzgündür, Robert da oralardan uzaklaşarak gözden kaybolur.

ŞAHIS KADROSU

SCARLET

1- Londra – Aile Çevresi

Romanın asli şahsı olan Scarlet, beyaz tenli, uzun saçlı, çok güzel, onu seven İhsan'ın değişiyle harikulade bir kadındır. Babasının görevi dolayısıyla Londra, İstanbul ve Kıbrıs Adası'nda bulunmuş, annesinin ölümünden sonra dadısı ile her şeyini paylaşmış, güzelliği ve zerafetiyle birçok erkek tarafından beğenilmiş sevilmiş bir genç kadındır. Ancak maddiyata önem veren duygusuz bir kadın olduğu için gerçek mutluluğu hiçbir zaman bulamamıştır.

Annesi Jan :

Scarlet'in çok uzak mazide hatırladığı annesi Jan, o beş yaşındayken hayatını kaybetmiştir. Jan'ın yokluğunda Scarlet'i dadısı büyütmüş ve ona annelik etmiştir.

Babası (İsmi verilmemiştir.) :

Scarlet'in babası meb'ustur. Dadısı, Scarlet'e babası hakkında şunları söylemektedir: "- Evet kızım, bundan yirmi yıl evvel bir kere hastalanmıştı. Hattâ çocukluğunda da birkaç defa hastalanmış diyorlar. Baban bedbaht değil, bir canidir."[12] İyi eğitim almış ve yüksek mevkilerde bulunmuş bir adamı caniye çeviren sebepler romanda açıklanmamıştır. Bu bakımdan biz Scarlet'in babasının karısını düşündükçe niçin bunalıma girdiğini, Sacit Bey'i niçin öldürdüğünü, dadısını ve Scarlet'i ne sebeple öldürmeye teşebbüs ettiğini anlamakta güçlük çekiyoruz.

---

[12] İstiklâl Gazetesi , 11 Aralık 1949, S. 39.

Dadısı :

Scarlet'e annelik yapan fedâkâr bir dadıdır. Roman özetinde de belirtildiği gibi Scarlet'in babası dadıyı ve Scarlet'i öldürmek istediği zaman dadı Scarlet'i korumak için babasını öldürmüştür.

2- Okul Çevresi

Nelson :

Scarlet'i seven ve hattâ ona evlenme teklifinde bulunan gençtir. Okuldaki temsilde Romeo ve Juliet piyesini birlikte oynamışlar, bilinmeyen bir sebeple Kıbrıs Adası'na da Scarlet'le birlikte kaçmışlardır. Kıbrıs Adası'na gelişinden sonra Nelson'un ne yaptığı, ne olduğu romanda belirtilmemiştir.

3- Evlilik Hayatı

Robert :

Önceleri Scarlet'in kolej arkadaşı, daha sonra da evlendiği tek adam. Scarlet'i herkesten kıskanan ve onu çok seven bir kişidir.

Scarlet, Robert'le zengin olduğu için evlenmiştir. Düğün hazırlıklarıyla ilgili Scarlet'in söyledikleri bu zenginliğin boyutlarını açıklamaktadır. "Düğün hazırlıkları hummalı bir şekilde devam ediyordu. Robet'in babasının arzusu üzerine kat kat elbiseler dikiliyor, kat kat gelinlikler yapılıyor, her şey, evet her şey gözlerimin önüne şâşaalı bir şekilde dökülüyordu."[13]

Genç çiftin Londra'daki mutlulukları Scarlet'in esrarengiz bir şekilde Kıbrıs Adası'na kaçmasıyla son bulur. Romanda bu kaçışın sebebi açıklanmamıştır. Robert ve Scarlet birbirlerini uzun süre görmezler. Robert her yerde Scarlet'in izini arar. Sonunda onu bulur. Okul arkadaşları Nelson'la Kıbrıs Adası'nda olduklarını öğrenir. Ada'ya gelince de burada karısının İhsan'la birlikte olduğunu görür. Robert Scarlet'i çok sevmiş, fakat sevgisine layık olamayan bu kadını hiç gözünü kırpmadan öldürmüştür.

4-İstanbul – Sacit Bey

Türkiye'nin Londra ateşesi esmer, yakışıklı bir gençtir. Scarlet, babasının işi icabı Londra'dan İstanbul'a gemiyle giderken babası onu, Sacit Bey'le tanıştırır. Scarlet, Robert'le evlenmeden önce Sacit Bey'le tanışmıştır. Genç kızın sevdiği tek erkek olarak romanda Sacit Bey üzerinde durulmuştur. Zira Scarlet her gittiği yerde onun hayâlini görmektedir.

Scarlet'in Sacit Bey'e duyduğu hisler karşılıksız değildir. Birbirlerini çok seven bu gençleri hiç sebep yokken Scarlet'in babası ayırır. Sacit Bey'i tehdit ederek kızından uzak durmasını söyler. Kızına da iş icabı Sacit Bey'in uzaklara gittiğini anlatır. Bunun üzerine Scarlet, yatağa düşer, hasta olur. Zaman geçer ve Scarlet okuldan arkadaşı olan Robert'le tesadüfen Londra'da karşılaşır. Robert okul yıllarında da Scarlet'i seviyordu. Scarlet, Robert'in evlenme teklifini kabul eder. Robert'in zenginliğine kapılan Scarlet, Sacit Bey'i unutur.

5- Kıbrıs Adası - İhsan

Scarlet ve İhsan ilk kez Kıbrıs Adası'nda tanışırlar. Scarlet'in yakınlaştığı, Scarlet'i çok seven, ona evlenme teklifinde bulunan, yeşil gözlü hoş bir delikanlıdır.

İhsan, aslında ruh hali bozuk, doktor tedavisi gören bir gençtir. Bunun sebebini İhsan'ın çiftliğindeki Kahya Murat Ağa şöyle anlatıyor : "Refik Bey (İhsan'ın babası) Müride (İhsan'ın annesi) ile bir sandal gezintisi yaptıktan bir hafta sonra Müride çiftliğe sık sık

[13] İstiklâl Gazetesi, 18 Aralık 1949, S. 45.

gelmeye başladı. Günün ekseri saatlerini Refik Bey'le denizde geçiriyordu. Kasırgalı bir aşk başlamışrı. Gönülden taşan aşk heyecanlarıyla birbirlerine o kadar sokuluyorlar, o kadar bağlanıyorlardı ki günler geçtikçe her şeyi zamanın akışına bırakmışlar ve hiç şüphesiz evlenmeden birbirlerinin olmuşlardı. Bu aşk, çiftliğin havasını birdenbire değiştirmiş, herkese adeta bir buhurdan içinde saadet damlaları serpmişti.

Günlerce bu aşk masalı devam edip gitti. Bir gün Müride gelin olarak çiftliğe geldi. Aynı heyecanla devam eden günlerin birinci yılında İhsan dünyaya geldi.

Bütün sevgi ve muhabbetlerini İhsan'a bağlayan anne ile baba, çocuklarını itina ile büyütmek için günü gece ve geceyi de güne katıyordu. Zaman ne çabuk geçiyor, İhsan geçen bu günlerin içinde altın bir taç gibi itina ile büyütülüyor."[14]

İhsan'la Scarlet arasındaki sevginin derinliği ve duygusallığı karşılıklı konuşmalarında görülmektedir :

" İhsan, gülen gözlerle Scarlet'in gözlerinin içine bakarak tatlı ve ahenkli bir sesle konuştu :

- Sen içimde dalgalanan bir deniz, ben de senin kayalarına çarpan bir dalgacığım. Ne olur Scarlet, saadet ufuklarına doğru seninle başbaşa yelken açalım.

İhsan, ilk defa olarak Scarlet'e " Scarlet" diye hitap ediyordu. Bu hitaptan memnun görünen Scarlet, içini çekerek güldü. İhsan bu gülüşteki sırların manasını hemen anlayabildiği için aynı tatlı ve okşayıcı sözlerle devam etti :

- Scarlet, dedi. Geceleri rüyama giren bir kadın vardır. Bu kadın beni her zaman için rahatsız ediyor. Ben acaba bundan nasıl kurtulabilirim ?

-Onu unutmak lâzımdır İhsan Bey.

Scarlet, "İhsan Bey" demekle adeta İhsan'la istihza ediyordu. Fakat İhsan bütün zekâsını kullanarak ona cevap verdi :

-Evet Miss Scarlet, onu unutmalıyım. Fakat yaşayabilmem için bunu yapacağım. Her gün beni biraz daha kendine çekiyor ve belki de gün gelecek, beni peşinden sürükleyip götürecektir."[15]

---

[14] İstiklâl Gazetesi, 20 Ocak 1950, S. 72.
[15] İstiklâl Gazetesi, 17 Kasım 1949 S. 18.

II. AŞK VADİSİ :
ROMANIN BİR BÜTÜN OLARAK ÖZETİ

Aşk Vadisi romanı, İstiklâl Gazetesi'nde 14 Şubat 1950 - 20 Mayıs 1950 tarihleri arasında 81 tefrika olarak yayınlanmış, Hikmet Afif Mapolar'ın gazetedeki ikinci romanıdır. Bu roman, şahıs kadrosu bakımından zengin bir roman değildir. Roman"Aşk Vadisi" denilen yerde geçmektedir.

Rüzgârlı bir hava. Arabacı Salih Usta atlarla pençeleşerek zorlukla ve sinirli bir şekilde arabasını yürütmeye çalışmaktadır. Romanın aslî şahıslarından Gül, Salih Usta'nın arabası ile "Deniz Köyü" denilen yere gitmektedir. Havanın rüzgârlı oluşu, biraz da denizin uzaktan gelen uğultusu onları ürkütmektedir. Ama onlar yollarına zorlukla da olsa devam ederler.

Arabacı Salih Usta, Gül'ü "Deniz Köyü"ne teyzesinin yanına götürmektedir. Gül'ün teyzesi genç, güzel ve dul bir kadındır. Gül'ün teyzesi Nur'un, sürekli evden çıkıp bir kulübeye, kim olduğu bilinmeyen bir adamın yanına gitmesi, yine evinin bodrumuna inerek orada adı Nazmi olan genç bir adamı sürekli dövmesinin nedeni anlaşılmaz. Aslında Nazmi, Nur'un çocuğudur, ancak, Nur anlaşılmayan nedenlerle on yıldan beri ona acı çektirmektedir.

Nazmi, bir gün bulunduğu yerden çıkıp, evde dolaşırken Gül'ü görür ve ondan hoşlanır. Gül'ün odasına girer,konuşurlar ona sevgisini söyler. Sık sık buluşmaya başlarlar. Aradan zaman geçer ve yine bir gün Gül'ün teyzesi Nur, oğlu Nazmi'yi odasında bulamaz. Gül'ün odasına da bakar, fakat orada da bulamaz. Bu duruma çok sinirlenir. Nur, Gül'ün nerede olduğunu bulmak için dolaşırken, kendisinin sık sık gittiği kulübenin önünde durur. O sırada, Gül'ün sesine benzer bir ses duyar, ama onun orada olabileceğine ihtimâl vermez. Aslında bu kulübede Nur, zaman zaman Seza denilen bir adamla birlikte olmaktadır. Nur, Gül'le karşılaştığında onun tedirgin bir hali olduğunu hisseder, ama Gül'e hiçbir şey söylemez.

Bir gün, Nur ve Gül, "Perili Uçurum" denilen yere gezmeye giderler. Burada havanın rüzgârlı oluşu, denizin uzaktan gelen uğultusu Gül'ü korkutmaktadır. Nur ise Gül'ün bu haline gülmekte adeta onunla alay etmektedir. Gül'ün aklına annesinin, teyzesi için söyledikleri gelir. Teyzesi gayr-ı meşru ilişkilerden başka bir şey düşünmeyen bir kadındır. Nur Gül'e anlaşılmaz bir nedenle "sen benim esirimsin, malımsın" demekte, Gül de bu duruma çok sinirlenmektedir.

Gül ve Nur, Nur'un evinin bahçesinde birlikte otururlarken bahçede Seza'yı görürler. Gül, teyzesine bu adamın kim olduğunu sorar. Teyzesi de yalana başvurarak, bu adamı daha önce hiç görmediğini ve kim olduğunu bilmediğini söyler.

Nur ile birlikte olan başka bir adam da İzzet'tir. İzzet, Nur'u evinden hep atıyla almaktadır. Gül, teyzesinin ata binip İzzet'le gittiğini görür. Nur ve İzzet, deniz kenarında gezintilerini yaparlar ve dönüşte meyhaneci Barba Nikola'nın yerine içki içmeye girerler. Meyhanede Barba Nikola'nın kızı Eliza, içki servisini yapan çok hoş bir genç kadın olarak karşımıza çıkar. Eliza, Nur'a kendisini geçen gece kör bir adamla gördüğünü, onun kim olduğunu sorar. Nur da Seza ile ilişkisinin bilinmesini istemediği için Eliza'nın söylediklerini inkâr eder. İzzet o gece içkiyi fazla kaçırmış ve Nur'u meyhanenin ortasında çıplak olarak dans etmeye zorlamıştır.

Gül, bir gün, Seza'nın olduğu bahçedeki kulübeye teyzesinin izni olmadan girer. Seza, gelenin Nur olduğunu sanır. Gül, Seza'yı görünce çok şaşırır ve teyzesinin "bu adamı tanımıyorum" dediğini hatırlar. Seza, Gül'e yanına yaklaşmasını söyler. Gül, onun gözlerinin görmediğini fark eder ve ona acır. Bu kulübeye neden geldiğini Gül'e sorar. Gül de

"kollarınıza atılmak için "der. Seza da Gül'e "Yaşamak için sana ihtiyacım var" der.[16] Bu konuşmadan anlıyoruz ki Gül'ün damarlarında dolaşan kanda teyzesinin kanı vardır.

Daha sonra Nazmi, Gül'ün odasına girer ve ondan saçlarını okşayıp koklamak için izin ister. Gül, bu genç adamın isteklerine karşı koymaz ve birlikte olurlar. Nazmi, merdivenleri inerken Nur ile karşılaşır. Karanlıkta birbirlerini tam olarak görmezler. Nazmi, Nur'u kendisini senelerce bodruma hapsettiği, dövdüğü için öldürmek istemektedir. Ayrıca, Nazmi, Gül ile rahat görüşememesinin nedeninin Nur olduğunu da düşünmektedir. Bu da onun Nur'a karşı kinini körüklemektedir.

Seza ve Nur, öyle bir sır saklıyorlardı ki, bu sır onları birbirlerine bağlıyordu. Seza kendisinden yaşlı bir kadın olan Nur'a karşı sevgi beslemediği hâlde sırf bu sır yüzünden ona tabî olmaktadır.

Gül, bir gün Nazmi'ye gittiğinde onu kanlar içerisinde bulur. Ona neden bodrumda yaşadığını, niçin oradan hiç çıkmadığını sorar. Nazmi ağlar, fakat ona birşey söylemez. Gül Nazmi'yi oradan kurtarmak kararındadır. Nazmi, Gül ile birleşmelerine engel gördüğü teyzeyi ortadan kaldırmak kararındadır. Gül ise, bu durumu teyzesiyle konuşarak düzeltebileceğini düşünmektedir. Nazmi, Gül'e teyzesinin çok tehlikeli bir kadın olduğunu, kör dostuyla her çeşit kötülüğü yapabileceğini anlatır.

Seza aynı zamanda bir alkoliktir. Nur da "ben katilim ölmeliyim" diye kendi kendine bağırmaktadır. Seza, Nur'a Nazmi'yi serbest bırakmasını çok kesin ve sert bir şekilde söylemesine rağmen Nur, Nazmi'yi bırakmayacağını söyler.

Romanın başka bir bölümünde ise Gül ile Seza arasında bir aşk ilişkisi olduğunu öğreniyoruz. Gül, Seza'ya gözleri görmediği için acıyor ve kendi saadetinden fedakârlık yaparak onu mutlu etmeye çalışıyor. Gül'ün hayatı da teyzesinin hayatı gibi karışmıştır. Nazmi onu çok seviyordu. Gül, kendi yaptığı hareketleri yanlış görmüyor, gündüzleri Seza'nın heyecanlarıyla ilgileniyordu. Ancak asıl sevdiği kişi Nazmi'ydi. Seza, Gül'ün Nazmi'yle ilgilendiğini bilmemektedir. Nazmi de Gül'ün Seza'yla olan ilişkisini bilmez. Gül, henüz on sekiz yaşında olmasına rağmen yaşadığı bunca olay üzerine oldukça yıpranmıştır.

Bu arada Nazmi, Nur'u öldürme planları yapar. Bir gece Nur'un odasına girer ve elindeki bıçağı Nur'un yorganına sokup çıkarır, hızla oradan uzaklaşır.

Nazmi'ye göre Nur ölmüştür. Polisler Nazmi'yi aradığı için Nazmi "Perili Uçurum" denilen mağraya kaçar. Bir süre sonra Nazmi Gül'e gelir ve aşklarını tazelerler. Nazmi, Gül'ü de yanına almak ister. Nur engeli ortadan kalkmasına rağmen, Seza engeli onları tedirgin etmektedir. Gül, Seza kör olduğu için ortadan kalkmasını kolay görüyordu. Nazmi ise babasının intikamını aldığı için rahattı.

Nazmi'nin öldürdüğü sandığı Nur, birdenbire ansızın karşısına çıkar ve onu şaşırtır. Nur, Nazmi'nin karşısında, " Yorganın boş tarafına bıçağı sapladın " diyerek kahkahalar atar. Nur, yeniden Nazmi'yi zincire vurup Seza'nın kulübesine koymayı düşünür. Nazmi tekrar zincirlenir ve bütün bunların suçlusu olarak Gül'ü görür. Gül, Nazmi'yi dinleyip kaçsalardı bütün bunlar başlarına gelmeyecekti. Nazmi, artık Gül'ü görmek istemiyordu. Gül, bütün uğraşlarına rağmen Nazmi'yi yumuşatamıyordu. Nazmi'ni bu küskün hali dolayısıyla her gün Seza'yı görmeye başladı.

Nur'un ölen kocası Rahmi'nin arkadaşı olduğunu söyleyen bir adam, Nur'a Rahmi'nin mezarını sorar. Nur, bu soru üzerine kendini çok fena hisseder ve "Onu İsviçre'nin beyaz karları arasına gömdük" der. Adam, Nur'a Rahmi'nin verem olup olmadığını da sorar. Nur da bu adama, kendisine kocasını hatırlattığı için kızmaya başlar. Kocasını onun öldürdüğünü, Rahmi'nin İsviçre'de ölmediğini söyler. Hem Nur'dan, hem de daha fazla Seza'dan intikam almak isteyen bu adam acaba kimdir?

---

[16] İstiklâl Gazetesi, 11 Mart 1950, S. 22.

Bu arada Nur, erkeklerin aklını başından alan Gül'ü kıskanmaya devam etmektedir. Nur, Seza'dan üç tane çocuk ister. İsimlerini Ay, Güneş ve Yıldız koymak düşüncesindedir. Nur ve Seza birlikteyken Rahmi gizlenmiş, onlara içinden şu sözleri söylemiştir; "Güneş, Ay ve Yıldız dünyaya gelmeden siz dünyadan göçeceksiniz. Avuçlarınıza bakınız, her ikinizin de avuçlarının içinde damla damla kanlar göreceksiniz. Nazmi'yi serbest bırakmazsanız kan avuçlarınızı değil, beyinlerinizi saracaktır."[17]

Seza, Gül ve Nazmi'nin yakınlığını Nur'a söyler. Bunun üzerine Nur, Nazmi'nin yanına bodruma Gül'ü de koyar. Seza ise onların birbirlerini sevdiğini, evlenmek istediklerini, onları bırakmasını Nur'a söyler. Nur bunları duyunca yine çılgına döner ve "hayır" der.

Gül, Seza'nın gözlerinin aslında kör olmadığını öğrenir. Kulübesine girerek ona hakaret eder. Kavga ederlerken Nur, pencereden onları dinler ve dayanamayarak içeriye girer. Seza'nın elinden Gül'ü kurtarır. Seza, pencereden kaçar. Bu kavgayı gören başka bir kişi daha vardır. Rahmi'nin arkadaşıyım diyen adam Nur ve Gül'ün yanına gelir ve Seza'dan intikamınızı aldım der ve kaybolup gider.

Nazmi, Gül'e Rahmi'nin intikam için geri döndüğünü anlatır. Gül bu duruma çok şaşırmıştır. Bu arada Seza'nın gözlerine zehirli su serpilmiş, gece sabaha kadar kumlarda inlemiş, çırpınmış,haykırmış, fakat tek bir kişi yanına gelmemiştir. Seza bu sefer hakikaten kör olmuştu. Kendine bu kötülüğü yapanın Rahmi olabileceğini düşündü. Bu arada Seza Nur'a çok sinirlenir. Çünkü gözlerinin gördüğünü sadece o bilmekteydi. Gül'ün aklı iyice karışmıştır.

Romanın can alıcı bölümünde sayfa eksikliğinden dolayı kopukluk söz konusudur. Meçhul adam, Nazmi'nin annesini öldürdüğü halde Nazmi o adama temiz hisler duyuyordu. Bu meçhul ak saçlı adam öyle anlaşılıyor ki Rahmi'nin ta kendisiydi. Bu adam Gül ve Nazmi'ye hayat hikâyesini anlatmaktadır. Burada yine eksik sayfalar olduğu için romanda kopukluk söz konusudur.

Rahmi, Gül ve Nazmi'ye kendi hayatayla ilgili hikâyeyi şöyle anlatır :"Hayatla mücadelem uzun sürmedi. Kısa bir zamanda zengin olmaya muvaffak oldum. Kasabanın sayılı aileleri arasına girip çıkıyordum. Yirmi beş yaşında tunç gibi bir delikanlıydım. Hemen hemen her gün mahallenin güzel bir çok kızından uzun boylu mektupları alıyor, bu mektupların kimisini cevaplandırıyor, kimisini yırtıp atıyordum. Bu sırada karımın da ressam arkadaşlarıma yardım ettiğini gördüm. Artık iki kuvvet karşısında bir kurtuluş çaresi bulamıyordum. Her ikisi de beni omuzlayarak denize fırlattılar; sonra arkamdan bakarak acı kahkahalarla güldüler. Kısa bir müddet dalgalarla boğuştum. Artık ellerimde ve ayaklarımda kuvvet kalmadığını, her geçen dakika bana anlatmak istiyordu. Geminin benden kilometrelerce uzaklaştığını görüyordum. Kendimi dalgaların üzerine atarak, talihimin ve şansımın akıntılarına uyarak, her şeyi kendi akışına terk ettim.

Haftalar sonra kendimi bir hastane odasının beyaz duvarları arasında buldum. Gözümü açtığım zaman, adeta yaşadığıma inanamayacak kadar kendimi unutmuştum."

Nazmi de " bu hikâye benim babamın hikâyesine çok benziyor" diye düşünerek ak saçlı adamı dinliyordu.

Rahmi devamla şöyle dedi : "İşte çocuklar, o kadın benim karım ve senin annen olan Nur'dur. O ressam da Seza idi"[18]

Romandaki eksik sayfalar nedeniyle Nur'un neden kocasına ve oğluna bunları yaptığını, Rahmi'nin anlattığı hikâyenin başını, Nur'la tanışmalarını, Seza ile aralarındaki yakınlığı öğrenemiyoruz.

---

[17] İstiklâl Gazetesi, 8 Nisan 1950, S.49.
[18] İstiklâl Gazetesi, 20 Mayis 1950, S.81.

ŞAHIS KADROSU
NUR (NURTEN) (TEYZE)

Romanda genç ve güzel bir kadın diye tanımlanan Nur, kocasını arkadaşlarıyla aldatan, hattâ öldürmeye teşebbüs eden, çocuğunu sürekli döven, dışı ile içi birbirine çok zıt, kötü karakterli bir insandır. Kocasını neden öldürmek istediğini , ondan olan çocuğunu neden sürekli dövdüğünü romandaki eksik tefriklar nedeniyle öğrenememekteyiz. Kardeşinin kızı olan Gül'ü kendi sevgililerinden kıskanmaktadır. Kıskanç ve egoist bir kişiliğe sahiptir.Gül de teyzesinin karakterinde bir kızdır. Bir gün Nur ve Gül, "Perili Uçurum" denilen yerde gezintiye çıkarlar. Teyzesi Gül'e "Perili Uçurum" denilen yerin söylenen çeşitli hikâyelerini anlatmaya koyulur.

"Buraya 'Perili Uçurum' derler kızım. Arada bir böyle bir inilti duyuluyor. Bu inilti için bir de masal anlatırlar. Fakat sen dikkat edersen bu sesin bir rüzgâr olduğunu pek çabuk anlarsın. Halbuki köyün ihtiyarları bu sesi bir masal halinde anlatırlar. Bu ses hakkında bir zaman gazetelerde bir çok uydurma hikâyeler yazılmıştır.

Gül, teyzesinin gülen gözlerine öfke ile baktı ve :

-Fakat, niçin gülüyorsun teyze ? diye sordu.

Teyze bu defa kahkahalarla gülmeye devam etti:

-Bu köyün tuhaf hikâyelerine gülüyorum Gül, dedi. Her aklına gelen bir şey uyduruyor. Buranın bir diğer ismi de "Perili Köy"dür. Uydurma bir isim ama, masal diyarlarının, aşkların kaynaştığı bu yerde temiz akdeniz havası insanı çıldırtıyor. Zaten hayat ne ? Sevmek , çıldırasıya sevmek ve sonunda toprak olmak değil mi? Bu kadar kısa bir ömür içerisinde hayatın zevklerini tatmayanlar, nasıl kendilerini bahtiyar sayabilirler ?"[19]

Teyzenin bu sözlerinden anlaşıldığı üzere o, hayata maddi zevkleri açısından bakmaktadır. İstediği, hayattan zevk almaktır. Onun için mutluluğun tek kaynağı zevktir. Gül, teyzesinin bu hayat görüşü karşısında ondan nefret etmektedir. Hayatın zevklerini tatmak düşüncesi, Gül'ün nazarında çılgınca bir serbest yaşamdan başka bir şey değildir. Gül teyzesi hakkında çok şey işitmişti. Annesinden duyduklarına göre Nur, ahlaki değerlerini kaybetmiş bir kadındır.Annesi teyzesi Nur hakkında genç kıza bazı uyarılarda bulunmuştu. Nur'un ahlaki değerlerini kaybetmiş bir kadın olduğunu söylemişti. Fakat Gül ilk zamanlarda annesinin kıskançlık sebebiyle Nur'u lekelemek için bütün bunları uydurduğuna inanıyordu.

Romanda Nur, karşımıza hem Seza hem de İzzet'le birlikteliği olan bir kadın olarak çıkar. Seza ve İzzet'in birbirlerinden haberleri yoktur. Nur, Seza'yı kalbindeki yalnızlığı giderdiği, İzzet'i de ihtiraslarını karşılayıp tatmin ettiği için arzu etmektedir. Nur, maddi zevklerin peşinde olan bir kadındır. Nur için Seza mazideki bir sırrı paylaştığı adam, İzzet ise ihtiraslarını iç güdülerini tatmin eden bir vasıtadır.

"Seviyordu. İzzet'i herkesten fazla seviyordu. Seza kalbindeki devamlı boşluğu dolduran, İzzet de ihtiraslarını kamçılayan ayrı karakterlerde yaratılmış erkeklerdi. Nur, her ikisine de ihtiyacı olduğunu hissediyordu. Birini diğerine göstermeden bu oyun hayatının sonuna kadar devam edebilirse, kendini en bahtiyar insan telakki edecekti."[20]

GÜL

Gül de teyzesi Nur gibi çok güzeldir. Onun teyzesinden tek farkı on sekiz yaşında, teyzesinden daha genç olmasıdır. Aslında karakter itibarıyle onun da teyzesinden pek farkı yoktur. Hayat görüşü itibarıyle de ilişkilerinde son derece serbest bir hayat tarzına sahiptir. Bu nedenle de çevresinde teyzesinin birlikte olduğu insanlarla birlikte olmakta hiçbir sakınca görmemiştir. Ayrıca teyzesinin oğlu olan Nazmi ile de birlikte olmuştur, yalnız diğerlerinden

---

[19] İstiklâl Gazetesi, 28 Şubat 1950, S.12.
İstiklâl Gazetesi, 1 Mart 1950, S.13.
[20] İstiklâl Gazetesi, 8 Mart 1950, S.19.

farklı olarak gerçekten onu sevmiştir. Gül, teyzesinden korkarak ve ondan yaptıklarını saklayarak bu günahları işlemiştir.

Nazmi ile yaşadığı gayr-ı meşru hayat belki de onun geleceğini altüst edebilecektir. Ancak ona karşı duyduğu arzu, bu endişesini çok çabuk unutturur. Onunla birlikteliğinde çok mutlu olduğunu hisseder.

"- 'Mavi Yelkenli' bizi koyda bekliyor. Bugün yolculuğa çıkacağız.

- Ne münasebet Nazmi? Bâkir geldiğim bir köyden kadın, belki de anne olarak dönerken tereddüt mü edeceğim? Bu da söz mü?

Nazmi de ayni ışıklı gözlerle Gül'e bakarak güldü. Nazmi bu anında çok mesuttu. Saadetin altın bir duman gibi yavaş yavaş kalbini doldurduğuna seviniyordu. Bu dakikadan itibaren Gül, tamamen Nazmi'nin idi. Hayatının en mesut dakikalarını yaşadığını hissediyor ve bir saadet sevinci içinde tatlı tebessümle gülüyordu."[21]

SEZA

Hem Nur, hem de Gül ile ilişki kurmuş, Nur'un kocası Rahmi'nin ölmesi için Nur ile birlikte plan yapmış, (nasıl bir plan olduğunu bilemiyoruz. Çünkü tefrikada bu kısım eksiktir.) kör olmaddığı halde körmüş gibi çevresindekileri kandırmış bir kişidir. Onun kör olmadığını sadece Nur ve öldüğünü sandıkları Nur'un kocası Rahmi bilir. Seza, Rahmi'nin ölmesi için Nur'a yardım etmişti, belki de suçlu olarak aranmaması için bu numarayı yapıyordu.

Nur, Gül'ü kendinden genç ve güzel olduğu için kıskanmaktadır. Seza'nın kendisinin yerine daha genç ve güzel olması nedeniyle Gül'ü tercih ettiğini düşünür. Romanın bir bölümünde Nur, şunları düşünmektedir: "Gül'ün sesi, onu korkutuyordu. Yanıldığına kendi kendini iknâ etmek istedi. Gül buraya nasıl gelebilirdi? Onunla nasıl tanışmış olabilirdi? Azap duymaya başlamıştı. Kafasının içinde durmadan dolaşan sayısız suallere bir türlü kati cevap veremiyor ve hep susuyordu. İçini kamçılayan korkunç bir şüphe ile Gül'ü kıskanmaya başladı. Seza, Gül'ü tercih etmekte haklı olabilirdi. Fakat Gül, henüz on sekizinde nar çiçeği gibi bir kızdı. Erken soldurulabilir, hırpalandıkça, azapla öldürülebilirdi. Fakat Seza onu nasıl tanıyabilmişti? Gül'ün sesi, ışıklı bakışları, ateşli cazibesi ona nasıl tesir yapabilirdi?"[22]

Seza'nın Nur'un kocası Rahmi'nin ressam bir arkadaşı olduğunu romanın son sayfalarında öğrenmekteyiz.

NAZMİ

Nur ile Rahmi'nin oğludur. Nur tarafından sebebi açıklanmadan on yıl boyunca sürekli dövülen, zincire vurulan, evin bodrumunda dört duvar arasında hayatını sürdürmeye çalışan ve kimse ile görüşüp konuşmayan günahsız bir gençtir. Nur'un kendi öz oğluna bu kadar acımasızca davranmasının sebebi belki de Nazmi'yi istemeden dünyaya getirmiş olmasıdır. Her halde Nur öz oğlu olan Nazmi'yi özgürce yaşamasını engelleyecek bir ayak bağı gibi görmektedir.

Nazmi, Nur'a nefret duymakta, onun kötü ve günâhkâr bir kadın olduğunu bilmekte ve ona lanetler yağdırmaktadır. Ancak ondan korktuğu için elinden bir şey gelmemekte, sadece annesi tarafından hapsedildiği zindan gibi bodrumda babasına özlem duymaktadır.

"Delikanlı gözlerinin içine şırak diye bir tokat daha yedi. Bu kaçıncı tokattı? Eziliyor, parçalanıyor, kalbinin sızılarıyla ağlamak,hıçkırmak istiyordu. Yıllardır yediği bu dayaklar onu timarhanelik etmişti. Zaman zaman muhakemelerini de unutuyor, hafızasını günlerce kaybettiği oluyordu. Bazen üç gün üç gece uyuyor, bazen haftalarca gözleri merteklerde sanki cinlerle, perilerle konuşuyordu."

"Ben de güneş istiyorum, ben de ışığın tabiatın hasretini çekiyorum. Yusuf bile zindanda kaç yıl kalmıştı? Çektiklerim artık kâfi değil mi? Teyze de ona:

---

[21] İstiklâl Gazetesi, 23 Şubat 1950, S.8.
[22] İstiklâl Gazetesi, 25 Şubat 1950 S.10.

-Ömrünün sonuna kadar burada kalacaksın, burada gebereceksin,diyor."[23]

Nazmi'nin evde karşılaşıp onu sevdiği, ondan cesaret alarak annesine karşı durmaya çalıştığı, kalbini dolduran tek insan Gül'dür. Gül, Seza'yla da birlikte olmuş bir kadındır, fakat Nazmi'yi gerçekten sevmiştir.

RAHMİ

Karısı Nur ve kendi gibi ressam olan arkadaşı Seza tarafından öldürülmeye çalışılan şahıstır. Karısının ve arkadaşının niçin onu öldürmek istediği eksik tefrika nedeniyle anlaşılmamaktadır.

Eksik olan tefrikalarda nasıl olduğunu anlamasak da Nur ve Seza'nın Rahmi'yi öldürme teşebbüsünün gerçekleşmed iğini anlıyoruz. Rahmi'nin öldüğünü sanmışlar, fakat Rahmi şans eseri kurtulmuş ve meçhul adam olarak aralarına geri dönmüştür. Önce Seza'dan, sonra da Nur'dan intikamını alır. Kör numarası yapan Seza'nın gözlerinin gerçekte gördüğünü bildiği için, onu kör ederek intikamını alır. Nur'u ise öldürerek ondan intikamını alır.

Özetin son kısmında da belirtildiği gibi Rahmi, gerçeği oğlu Nazmi'ye ve Gül'e anlatır.

İZZET

Nur ile birlikte olan başka bir şahıstır. Nur İzzet'ten değil, İzzet Nur'dan çok hoşlanıyordu. Bu hoşlanma sadece bir tatmin duygusundan ileri gelmektedir. Yoksa İzzet'le Nur arasında ciddî sayılabilecek bir ilişki ve bir sevgi söz konusu değildir. "Genç adam dudaklarıyla teyzenin dudaklarını kapadı. Genç kadının rüzgârda uçan saçları İzzet'in omuzlarında dalgalanıyordu. Kumlara kadar yürüdüler. Genç adam teyzenin saçlarını avuçları içine alarak sıktı ve dudaklarına götürerek öptükten sonra kokladı. İzzet bu saçlarda şehvetin ihtirasını kokluyor, baharın kokusunu teneffüs ediyordu."[24]

BARBA NİKOLA

Deniz köyünde meyhane işleten yaşlı bir adamdır. İzzet ve Nur, Barba Nikola'nın meyhanesine gelip vakit geçirirler.

ELİZA

Meyhane işleten yaşlı Barba Nikola'nın kızıdır. Meyhane müşterilerine içki ve meze dağıtıp onlar için dans eden, İzzet'in Nur dışında birlikte olduğu genç bir hanımdır.

---

[23] İstiklâl Gazetesi, 22 Şubat 1950, S.7.
[24] İstiklâl Gazetesi, 2 Mart1950, S.14.

III GÜNAH CENNETİ :
ROMANIN BİR BÜTÜN OLARAK ÖZETİ

Günah Cenneti romanı İstiklâl Gazetesinde 9 Temmuz 1950-28 Ekim 1950 tarihleri arasında 90 tefrika olarak yayınlanmış. Hikmet Afif Mapoların gazetedeki üçüncü romanıdır. Bu roman, şahıs kadrosu bakımından diğer romanları gibi zengin bir roman değildir. Roman, Beyrut ve Kıbrıs Ada'sında geçmektedir.

Yazarımız Hikmet Afif Mapolar, ışıklı bir gecenin yıldızları altında kahramanının ağzından dinlediği hayat hikâyesini bizlere aktarmaktadır. Bu hikâyede genç ve güzel bir kız olan Feride'nin düştüğü kötü yoldan kurtulmak için verdiği mücadele anlatılmaktadır.

Feride Beyrut'ta yaşayan, babasını hiç bilmeyen, annesi hasta olan bir kızdır. Onu, romanın başında birdenbire annesinden uzak Beyrut'taki kötü kadınların bulunduğu bir şatoda görmekteyiz. Şatoda bulunan Fransız dilberi Feride'ye nasihatlerde bulunur. Bu yolda başarılı olabilmesi için aşksız, duygusuz olması gerektiğini, aldığı bu işten başka bir şey düşünmemesi gerektiğini söyler. Feride'nin aklı her zaman hasta olan annesindedir. Feride, bu şatoda arkadaş edinir. En iyi arkadaşı yıllardır o şatoda yaşayan Rozalina'dır. Feride bu şatoda kısa bir müddet kalır ve şatodaki ihtiyar bir denizci olan Joan'la birlikte iş icabı gemiyle Kıbrıs Ada'sına gönderilirler. Yolculuğa çıkmadan önce Feride'ye Zehra diye takma ad da koyarlar. Feride, Ada'ya giderken ne olacağını, nereye gittiğini bilmez. Gemide bulunan yeşil gözlü hoş bir delikanlı Feride'nin güzelliği karşısında büyülenir ve ona iltifatta bulunur. "Saçlarınız, vücudunuz ve güzelliğinizle sizi yirminci asrın modern bir Venüs'ü zannediyorum. Gözlerinizde çölün esrarlı sıcaklığını görüyorum"der.[25] Feride'nin tek düşüncesi Lübnan ve annesidir. Arada bir Rozalina'yı da hatırladığı olur. Hakikatte genç kadın güzel Fransız dilberi hakkında pek birşey bilmiyordu.

Şatodan kurtulduğunu zanneden Feride aslında gittiği Kıbrıs Ada'sında kendini aynı hayatın içinde bulacaktır. Onu bu hayat yolunda yalnız bırakmayan ve bu hayatı benimseyen, gemide bulunan denizci Joan'dır. Kıbrıs Ada'sına geldiklerinde Feride ve Joan bir otelde kalmaya başlarlar. Hareketli bir hayata alışan Feride, geldikleri yeri umduğu gibi bulmaz. Afrodit'in adasının bir aşk ve şarap dünyası oduğuna inanmıyordu. Feride bu havada ne şehvetini kamçılayan bir ışık, ne de gönülleri değiştiren bir arzu, aşk ve heyecan buluyordu. Feride ise aşk, heyecan ve çılgınlık istiyordu. Halbuki, Rozalina ona aşksız yaşadığı sürece zafere ulaşacağını söylemişti. Ancak genç kız aşksız yaşanamayacağı fikrindeydi.

Hikâyenin anlatıldığı dönemde (2. Dünya Savaşı yıllarında) Kıbrıs Ada'sına Almanların alçaktan bomba attıklarından bahsedilir. İnsanların perişan hali ve sığınaklara saklanmaları anlatılır. Romanda bu bölüm çok kısa verilmiştir.

"Afrodit'in Ada'sı hakikaten çok güzel bir yerdi. Fakat bir zamanlar aşk ilâhesinin çılgınlık ve heyecan yarattığı bu topraklarda, dünkü efsanenin sahnelerinden hiçbir şey bulmadığına ve o günlerin heyecanıyla yaşayamadığına üzülüyordu."[26]

Feride bir gece bir bara gider ve o gece çok içki içer. Çılgınlık arzusu içkinin de tesiriyle iyice artar. Bakışları, düzgün fiziği ve yürüyüşüyle çevresindeki erkeklerin alâkasını çekmekte, onları tahrik etmektedir. Tam bu sırada Joan'ın sesini işitir. Çok içkili olan Feride, bardaki erkeklere ihtiyar denizciyi babası olarak tanıtır. Sonra da bardaki müzikle dans etmeye başlar. Feride hakikaten çok iyi bir dansözdür. Joan, Feride'nin güzelliği karşısında ona bir kez daha hayran olmuştu. Feride baba sevgisinden uzak kaldığı için Joan'ı babası gibi seviyordu. Joan, Feride ile beraber olmayı düşünmemesi gerektiğini bildiği halde zaman zaman genç kızdan çok etkileniyor ve onu arzuluyordu. Hattâ bir defasında genç kızı öpmeğe kalkar ve Feride ona bir tokat atar.

---

[25] İstiklâl Gazetesi, 16 Temmuz 1950, S.7.
[26] İstiklâl Gazetesi, 27 Temmuz1950, S.14.

Feride, Kıbrıs Ada'sında Ferit isimli bir gençle tanışır. (Nasıl tanıştıkları verilmez.) Feride kuralları bozar ve bu delikanlıdan hoşlanır. Aralarında kısa da olsa bir birliktelik yaşanır.

Esma, Feride'nin annesidir. Feride, sürekli onu düşünüyor ama annesine mektup yazamıyor. Esma, bir taraftan kızının hasreti, diğer taraftan da kocasının ortadan kaybolmasıyla çok perişan olmuş bir kadındır.(Kocasının neden onları terkettiği romanda verilmemiştir.)

Feride, Kıbrıs Ada'sında herkesin kadını olmuştu. Zaman zaman hastalanarak kısa sürelerle şuurunu kaybedip hiçbir şey hatırlamaz duruma gelmektedir. Ayrıca Feride, romanın bir kaç yerinde belirtildiğigibi aynalardan nefret eder. Onların üzerini kapatır, zamanın gerçek yüzünü gösterdikleri için onları hiç sevmez. Bir müddet sonra annesinin öldüğünü, Rozalina'nın gönderdiği bir mektuptan öğrenir.

Feride'nin hayranı genç aşıkları, Joan'ı onun babası diye bilirler. Joan, Feride'den hoşlananlara şöyle söyleyerek onları Feride'den uzaklaştırır. Çünkü onu kıskanır. "Kızım dört yıl tımarhanede yattıktan sonra, güyâ iyi olmuş diye salıverdiler. Fakat hiç de iyi olmadı. Çünkü çıktığı günden bugüne kadar memleket memleket dolaşıyor. Zavallı kızım bir aşk yüzünden tımarhaneye düşmüş, hassas bir mahluktur. Bu kıskançlık neticesi nişanlısını öldürdü ve deli olduğu anlaşıldığı için tımarhanede soluğu aldı. Güzel olduğu kadar fena ve çirkin tarafları vardır."[27] Joan, bu sözleri Ferit'e söylüyor. Feride'den uzaklaşmasını, onunla yakınlaşmamasını istiyor.

Daha sonra Joan ve Feride Ada'da gezerler. Girne'ye giderler ve oranın güzelliği karşısında büyülenirler. Sonra birdenbire Feride kaybolur. Joan her yerde onu arar. Feride, ortadan kaybolduğu zaman yeni yeni günahlar işlemiştir. Melih, Nazım gibi romanda ismi bir defa geçmiş kişilerle ilişkiye girmiştir. İstediğini rahatça yapabilmesi için Joan'dan uzaklaşmıştır.

Bu arada Joan'a Feride'nin gerçek babası ak saçlı ihtiyar Nazım Bey'den mektup gelir. Bu mektupta Nazım Bey Joan'ı uyarır, korkutur. Feride'den uzak durmasını ister. Ona bu kötü yoldaki desteğini sürdürdüğü için çok kızar. Kısaca Feride'yi uçuruma sürükleyen bu adama gözdağı verir.

Joan'la Feride, geldikleri otelden eve taşınmışlardır. Bir aralık Feride ortadan kaybolur ve bu devrede düşmüş kadınların yanında kalır. Oradan çıkıp da eve nasıl gideceğini, Joan'a ne diyeceğini düşünmeye başlar. Zira iradesine hakim olamayarak böyle bir hata işlemiştir. Diğer taraftan Ferit, Joan'un Feride hakkında söylediklerine inanmaz ve o da Feride'yi arar. Joan bu duruma çok sinirlenir ve Ferit'le tartışırlar. Joan bu tartışma esnasında Ferit'i bıçaklar. Onu öldürdüğünü zanneder ve Almanların attığı bombalar arasına götürür. Böylece Joan'ın Ferit'i öldürdüğü anlaşılmayacaktır.

Joan, önce Feride'ye babası Nazım Bey'den ve onun gönderdiği mektuptan söz etmez. Ancak Feride'ye babasını bilip bilmediğini sorar. O da annesinin babası hakkında ona birşey anlatmadığını, babasının kim olduğunu merak ettiğini söyler. Nazım Bey, Feride'nin kaldığı eve devamlı mektup gönderir. (Mektupların içeriğinden bahsedilmez.) Nihayet Feride bu mektuplardan haberdar olur ve bu yüzden Joan'la kavga eder. Hasta olur. Münasebeti olan genç aşıkları onu ziyarete gelirler. Bu arada öldürdüğünü zannettiği Ferit, Joan'un karşısına çıkar. İkisi Nazım Bey hakkında konuşurlar. Onun ölmesi gerektiğini düşünürler.

Feride iyileşir ve romanda adı bilinmeyen bir adamla ilişki kurar. Ak saçlı Nazım Bey, Feride'ye gelir ve ona yardım etmek, bu kötü yoldan onu kurtarmak istediğini söyler. Joan ise gizlice onları dinlemektedir. Feride bu konuşmadan sonra kendini kötü hisseder. Pişman olmuş gibi davranır. Daha sonra Feride'nin" Arzularımı tatmin edecek yeni günah cennetleri

---

[27] İstiklâl Gazetesi, 13 Ağustos 1950 S.29.
İstiklâl Gazetesi, 16 Ağustos 1950,S.30.

keşfetmiş bulunuyorum."[28] demesi Nazım Bey'in genç kızı kurtarma ümidini kırar. Kızının bu kadar düşmüş olmasına fevkalâde üzülür ve oradan ayrılır.

Bir müddet sonra Feride bu hayattan bıkar ve ölmek ister. Aynalara olan nefretini yeniden dile getirir. Bu çok kötü ruh hali içinde yataklara düşer ve sürekli Haluk isimli birini sayıklar.(Hikâyede kim olduğu hakkında bilgi verilmez.) Joan, Haluk'un kim olduğunu çok merak eder, ancak öğrenemez. Zaman zaman Feride hafızasını kaybeder. Öyle ki Rozalina'dan mektup geldiği zaman Joan'a Rozalina'nın kim olduğunu, neden kendine mektup gönderdiğini sorar. Rozalina, yazdığı mektupta Joan ve Feride'nin Beyrut'a gitmelerini söyler. Feride yine buhranlar içerisindedir. Ak saçlı Nazım Bey bunu öğrenir ve doktor bulmaya gider. O gidince Jaon ve Feride evlerinden ayrılarak tekrar otele yerleşirler. Nazım Bey onları otelde bulur. Joan'un odasında onu tabanca ile öldürmek üzereyken Feride odaya girer. Nazım Bey, Feride'ye zarar verebilecek herkesi öldürmek ister. Feride'nin kötü durumu devam etmektedir. Feride, Joan'a "Niçin attınız beni buraya, bu günah cennetinin içinde her şeyimi kaybetmiş bir haldeyim. Acımıyor musun bana Joan?"[29] diye isyan eder.Ama bu hayattan kopamayacağının ve onsuz yaşayamayacağının da farkındadır. Joan, Feride'yi sevmekte ancak kendisine yüz vermediği için acı çekmektedir. Bu arada ihtiyar ak saçlı adam yine Feride'nin karşısına çıkar. Feride bu adamın kim olduğunu çok merak eder. Adam da ona "resmimi olsun bir yerde mutlaka görmüş olacaksın Feride"[30] der. Feride adamı hatırlayamaz.

Joan ve Feride tekrar Beyrut'a dönmek için Kıbrıs Ada'sından gemiye binerler. Ak saçlı adam, onları gemide de takip eder. Feride Beyrut'a değil, daha da uzaklara kaçmak ister. Aslında kendi kendinden uzaklaşmak istemektedir. Beyrut'a geldiklerinde Feride annesinin evine gelir ve burada kalmaya başlar. Annesinin sürekli baktığı ve kendisine kim olduğunu söylemediği fotoğrafın önünde durur. Fotoğraftaki bu adam ak saçlı ihtiyarın ta kendisidir. Feride o zaman bu adamın babası olabileceğini düşünür.

Askerler Joan'u o evden (Feride'nin evinden) ararlar. Suç ortağı olan Rozalina'yı da sorarlar. Feride Rozalina'yı hatırlayamaz. Onun gibi kızları kötü yola düşürdükleri için Joan ve Rozalina suçludurlar. Joan, beş yıl hapse mahkum olmuştur. Feride yine ruh buhranları içindedir. Annesinin evini bile hatırlayamaz. Sonra iyileşir. Nazım Bey'i o fotoğrafın önüne getirir ve baba kız ağlarlar, hasret giderirler. Nazım Bey kızı için çok üzgündür. Zaman geçer ve babası onu Salim denilen doktorla tanıştırır. Ve Feride tedavi olur.

Birdenbire Haluk denilen genç ortaya çıkar. Haluk, Feridenin halasının oğludur. Feride'yle evlenirler. Balayına İsveç'e giderler. Feride burada iki aylık hamiledir. Feride ve Haluk balayından dönerler ve aradan beş yıl geçer. İki çocukları olur. Joan hapisten çıkıp Feride'ye gelir Feride'nin düzenli ve mutlu bir aile yaşantısı vardır. Onları görür ve oradan Feride'ye seslenmeden hemen uzaklaşır.

Sonuçta Feride kötü hayatından kurtulmuş, düzenli bir aile hayatı kurmuş, onu kötü yola düşüren Joan ve Rozalina ise cezalarını bulmuşlardır.

---

[28] İstiklâl Gazetesi, 15 Eylül 1950, S.56.
[29] İstiklâl Gazetesi, 27 Eylül 1950, S.65.
[30] İstiklâl Gazetesi, 1 Ekim 1950, S 68.

ŞAHIS KADROSU

FERİDE :

Romanın aslî şahsı Feride, kaderine mahkum olup kötü yola düşmüş çok güzel bir kızdır. Feride, Beyrut'ta doğup büyümüş, annesi hasta, babası tarafından terkedilen talihsiz bir genç kızdır.

Feride, çok güzel dans eden bir dansözdür. Joan ve Rozalina isimli kadın tüccarlarının ağına düşmüş ve bu ağdan yıllar sonra kurtulabilmiştir. Önceleri bir şatoya kapatılmış, sonra Joan'la Kıbrıs Ada'sına gönderilmiştir. Kıbrıs Ada'sında da kendini yine " Günâh Cenneti" nde bulmuş, zaman zaman bu hayattan nefret etmekle birlikte arzularına iradesini kullanamadığı için bir türlü bu yoldan dönememiştir. Feride'ye bu hayat tarzında birinci kural olarak aşktan daima uzak kalması, duygularına değil çıkarlarına uygun davranması gerektiği öğretilmiştir. Feride de bu kurala uymaya çalışarak duygusallığın olmadığı birlikteliklere kendini atmıştır.

Feride o kadar güzeldir ki Joan ve diğer aşıkları ona sık sık iltifatlarda bulunurlar. "Tıpkı bir Venüs, hatta Venüs'ten de çok daha güzel"[31] Feride, Kıbrıs Ada'sını umduğu gibi bulmaz. "Aşkı, kuru bir pınarın susuzluğu kadar az olan bu memlekette, Venüs'ün yaşadığından da şüpheleniyorum."[32]

"Bana Afrodit'in Ada'sı için çok güzel hikâyeler anlatmışlardı. Fakat ben bu adada bunların bir tekine bile rastlamadım."[33]

Feride çok güzel olmasına rağmen, bu kötü hayat şartlarında çok ezilmiş ve yıpranmıştır. Aynalar ona artık düşman görünüyordu. Çünkü onlar Feride'ye artık hakîkî yüzünü göstermeye başlıyordu. "Aynalar, benim en büyük düşmanlarımdır Joan. Beni baştan çıkaran aynalara karşı nefret duyuyorum. Eğer dünyada ayna gibi birşey olmamış olsaydı kadınlar dünyayı dolduran insanların en masumları olacaklardı. Fakat bu aynalar çok tehlikeli şeylerdir. İnsan onlara baktıkça çıldırıyor, adeta kuduruyor."[34] " Yoksa aynalar zamanın sırlarını taşıdığı için onlardan korkuyor muydu? Aynaların ona ihtiyarladığını, zamanın elinde nasıl perişan olduğunu göstermekten geri kalmayacağına inandığı için onlara karşı nefret duyuyor ve aynaları kırıp parçalamak için adeta heyecanlanıyordu."[35]

Bu arada Feride, hasta olan annesinin öldüğünü şatodaki arkadaşı Rozalina'nın gönderdiği mektuptan öğrenir.

Feride kendi kendini "Ben göründüğümden çok başka bir kızım. Hayatın bin bir ıztırabı içinde mücadele etmiş, insanlarla pençeleşmiş ve muzaffer olarak hayatta yürüyebilmiş bir kızım. Vicdanımın hükümlerine dayanarak hareket etmesini sevmiyorum. Bazen kalpsiz ve vicdansız olarak yaşamaktan zevk alan, bazen de bütün hassasiyetimle acımanın manevi ıztırabı içinde kendimi unutarak yaşamaktan haz duyan, birbirine uymayan iki ayrı karkterde bir insanım"[36] diyerek arkadaşı Ferit'e tanıtıyor.

Feride, sık sık şuurunu kaybedip hasta olmakta ve yataklara düşmektedir. Rozalina'nın mektubu üzerine Joan'la birlikte tekrar Beyrut'a dönerler. Ak saçlı ihtiyar Nazım Bey onları devamlı olarak takip etmektedir.

Nazım Bey, zaman zaman Feride'nin karşısına çıkarak onunla konuşur ve bu kötü hayatı bırakması, önünde daha uzun seneler olduğunu söyler. Joan ve Feride, ayrıca onları takip eden Nazım Bey Beyrut'a geldikleri zaman Feride, annesinin evinde kalmaya başlar. Evde annesinin sürekli baktığı fotoğrafa bir kez daha o da bakar. Bu adamın ak saçlı Nazım

---

[31] İstiklâl Gazetesi, 21 Temmuz 1950, S.9.
[32] İstiklâl Gazetesi, 1 Ağustos 1950, S.18.
[33] İstiklâl Gazetesi, 4 Ağustos 1950, S.21.
[34] İstiklâl Gazetesi, 26 Ağustos 1950, S.39.
[35] İstiklâl Gazetesi, 9 Eylül 2950, S.51.
[36] İstiklâl Gazetesi, 9 Ağustos 1950, S.25.

Bey olduğunu görür. Nazım Bey, Feride'ye gelir ve babası olduğu anlaşılır. Baba kız yıllar sonra hasret giderirler.

Nazım Bey, kızını tedavi ettirir. Feride iyileşir ve evlenerek, çocuk sahibi olarak, düzenli bir aile hayatına kavuşur. Joan ve Rozalina isimli kadın tüccarları da hapse girerler. Sonuçta Feride, geç de olsa bu kötü hayattan kurtulmuştur. Genç kızın kurtuluşunda babasının mühim rolü olduğu gibi kendisinin de zaman zaman bu gayr-i meşru yaşayış tarzından rahatsız olduğu hatta ruhî bunalıma girdiği unutulmamalıdır.

ESMA

Esma hakkında romanda fazla bir bilgi yoktur. Ancak romancı onun doğuştan günâha eğilimli bir kadın olduğunu belirtmiştir. Eşinin neden onu ve kızını terkettiği, hastalığının ne olduğu , hangi sebepten öldüğü belli değildir.

NAZIM BEY

Ak saçlı Nazım Bey Feride'nin babasıdır. Eşi Esma ile kızı Feride'yi yıllar önce terketmiş (neden terkettiği bilinmez) bir ihtiyardır. Feride'nin annesi Esma , Feride'nin "babam kim?" sorusuna " Onun kim olduğunu öğreneceksin. Fakat bu hikâyeyi ancak benim ölümümden sonra anlatacağım. Benim bir kitabım vardır. Bu hikâyeyi sen ancak oradan okuyacaksın kızım"[37] yanıtını vererek hiçbir zaman ona babasının kim olduğunu söylememiştir. (Annesinin söylediği bu kitabı Feride'nin bulup okuduğu romanda verilmemiştir. Böle bir kitap yoktur.)

Joan ve Feride, Kıbrıs Ada'sındayken Nazım Bey Joan'a tehdit mektupları yazıyordu. Kızını rahat bırakmasını, ona artık kötülük etmemesini belirtiyordu. Önceleri Nazım Bey , Feride'yle ak saçlı bir ihtiyar olarak konuşuyordu. Kızında önceleri içinde bulunduğu çevreden kurtulma eğilimi görmediği için bir ara ümitsizliğe kapılmıştır. Ancak Nazım Bey kızını kurtarmaktan hiçbir zaman vazgeçmemiş, onu adım adım takip etmiştir.

Nazım Bey onları adım adım takip ediyordu. Kıbrıs Ada'sından, Beyrut'a döndüklerinde Feride annesinin evinde kalır. Ak saçlı Nazım Bey'in fotoğrafını görünce onun, babası olduğunu anlar ve böylece Nazım Bey'in nasihatlerine değer vermeğe başlar. Nazım Bey de kızını tedavi ettirerek halasının oğluyla evlendirir. Onun mutlu bir hayata kavuşmasını sağlar.

HALUK

Feride'nin halasının oğludur. Feride ile evlenip onu kötü hayattan kurtaran ve mutlu bir aile yuvası kuran kahramandır. Bu ailenin iki de çocuğu olur.

JOAN

Denizcidir. Küçük kızları kandırarak onları kötü yola sevkeden karaktersiz bir ihtiyardır.

Feride ile Beyrut'tan Kıbrıs Ada'sına gelmiştir. Aynı Otelde, daha sonra ayni evde kalmışlardır. Aralarında duygusal bir bağlılık yoktur. Çok yaş farkları olmasına rağmen Joan, Feride'yi çok beğenir ve zaman zaman onu arzular. "Joan, içinde dolaşan garip hislerle, Feride'nin evini dolaşmayı düşündü. Fakat niçin bu kadar acele ediyordu? Bu akşam sabahlara kadar Feride ile karşı karşıya içmek, sarhoş olmak ve onunla ..... Hayır, bunu düşünmemeliydi. Ellisini geçmiş bir adamın böyle şeyler düşünmeye hakkı yoktu. Fakat duyduğu hisler....."[38]

Feride'yi kıskanıyor, duygusal anlamda birine bağlanmasını istemiyordu ve ona yanaşanları ondan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Mesela, Feride'nin birlikte olduğu erkeklerden

---

[37] İstiklâl Gazetesi, 27 Ağustos 1950, S.40.
[38] İstiklâl Gazetesi, 1 Ağustos 1950, S.18.

biri olan Ferit'e "Kızım çok delidir, hem de size sadık kalacağına inanmıyorum. O, doğuştan günaha gönüllü bir ananın çocuğudur. Hem bunları bilmem niçin size söylüyorum. Feride doğarken alnından silinmeyen bir güneş gibi bir leke ile doğmuştur. Bu lekeyi silmek imkânsızdır. Ne olur onunla evlenmekten vazgeçiniz, hem sizin hem de onun saadeti namına bunu yapmanız icap etmez mi? Onun hayatından silindiğiniz, uzaklaştığınız nisbette ona saadet vereceğinize emin olabilirsiniz. Ne olur, yalvarıyorum size, onun kalbinden bir an evvel uzaklaşınız."[39] diyerek Ferit'i Feride'den uzaklaştırmıştır.

Ayrıca ellisini geçmiş evli çocuk sahibi bir adam olan Joan'un neden bu yola düştüğü romanda açıklanmamıştır. Sonunda Feride'nin babası Nazım Bey kızına sahip çıkınca Joan'u da askerler alırlar ve hapse götürürler. Beş yıl sonra hapisten çıkınca utanmadan Feride'ye geri gelir. Ancak Feride'nin mutlu aile yaşantısını görünce hiç kimseye seslenmeden oradan sessizce uzaklaşır.

ROZALİNA

Joan'la birlikte masum kızları kandırarak kötü yola sevkeden kadındır. Beyrut'ta, Feride'nin kapatıldığı şatoda ona bu meslekte nasıl davranması gerektiğini öğreten ve Kıbrıs Adası'ndayken genç kızı devamlı takip eden bir kadın satıcısıdır.

DR. SALİM BEY

Babası Nazım Bey'in Feride'yi tanıştırdığı genç doktordur. Dr Salim Bey, Feride'yle Haluk'la evlenmeden önce tanıştığı için onunla birlikte olma hevesine kapılmıştır. Ancak Feride Haluk'u sevdiği için Dr. Salim Bey'e iltifat etmemiştir. İlişkileri sadece doktor hasta münasebetine dayanmıştır. Dr. Salim Bey, Feride'yi tedavi etmeyi başarmıştır.

[39] İstiklâl Gazetesi, 16 Ağustos 1950, S.30.

MERMER KADIN

I

Burası Afrodit'in adasıdır. Kralların taç giydiği, birçok istilaların geçtiği efsaneler diyarıdır. Fakat yine burası, Afrodit'in adası; bir aşk ve şarap memleketidir.

Afrodit, bu altın kumlarda, beyaz köpüklü sularda yıkanırdı; bu yerde sevdi, sevildi ve efsaneleşti.

Girne; Afrodit'in adasının ılık bir sahil kasabasıdır. Afrodit'in altın saçlarının tarağı olan Akdeniz köpükleri, asırlar sonra yeni bir aşk hikâyesinin sahnesi olmuştur.

Bir gün bu beyaz köpüklü altın sahillerde yeni bir Venüs doğmuş, uzak iklimlerden koparılan bir gül, bu aşk ve efsaneler diyarında Venüsleşmiş ve bu altın kumlarda unutulmaz bir aşk ve heyecan hikâyesi yaratmıştır.

Doğudan gelen ılık bir akşam rüzgârının sürüklediği dalgalar, Girne kalesinin surlarını dövüyor ve Girne, bu ılık gecesinde yıldız yağmuruna tutulmuş bir kandil gibi yanıyordu.

Saçlarını rüzgâra kaptırmış, genç bir kız; deniz boyunu takip eden çamlıklar arasında durmadan atını kamçılayarak ilerliyor ve arada bir gerisinde bıraktığı topraklara bakarak atının hızını artırmaya çalışıyordu.

Atlı Karasu Çiftliği'nin toprakları üzerinde durdu. Gözlerinde kaynaşan bu ışıklı gecenin yıldızlarıyla etrafını seyretti: Kimseler yoktu! Avuçlarıyla gözlerini sildi ve atına bir kamçı daha vurdu. Uzaktan kayalara çarpan denizin sesi, rüzgarın uğultusu bir müsikî halinde işitiliyordu.

Çiftliğin manzarası içinde iki kişiyi görür gibi oldu. Birden bire istikametini değiştirdi ve atını onlara doğru sürdü. Hakikaten burada iki kişi konuşuyorlardı. Bunların birisi gayet şık giyinmiş, tunç renkli,heykel gibi bir adamdı, diğeri o nisbette yaşlı, o nisbette çökmüş bir insana benziyordu.Atından inen genç kız , genç adamın önünde durdu ve titrek bir sesle

-On günden beri aranızda misafir bulunuyorum. Burada aile dostumuz Broklesby isminde bir heykeltraş yaşıyormuş, köşklerini göstermek zahmetinde bulunur musunuz ?

Diye sordu. Genç adam, bu genç kız karşısında kararsız bir heyecan geçirdiğini hissetirmemek için, başını köşke çevirerek cevap verdi:

-Evet burada şu karşı tepenin üzerindeki ev, heykeltraşın köşküdür.

-Evin yolunu gösterirseniz memnun kalırım.

-Hay,hay... Lütfen beni takip ediniz. Genç adam atın yürümesine yardım ederek, köşke giden patikayı takibe başladılar. Konuşmuyorlardı, veya konuşmak için söz bulamıyorlardı. Bu derin sessizliği yine genç kızın yeni bir suâli bozdu:

-Siz burada mı yaşıyorsunuz

Genç adam müteredditcevap verdi:

-Babamın ölümünden sonra tamamen buraya yerleştim. Yılları hatırlamıyorum ve hatırlamak da istemiyorum. Mazinin izleri üzerinde hatıra taşımak istemeyen bir adamım.

Gözleri dağların ihtişamına dalarak, sihirli bir sesle cevap verdi:

-Bense bilakis. Mazinin hatıralarıyla yaşayan bir kadınım. Bugün bu büyük köşkün sahibi siz misiniz ?

Genç adam durgun bir sesle cevap verdi:

-Evet !

-Babanız hasta mıydı ?

-Uzun bir hikâye. Affedersiniz, fakat eski hatıralarıma dönmek istemiyorum. Babamın ölümü acı bir aşk hikâyesidir.

-O halde, güzel bir ölüm !

-Belki

Sessiz biraz daha yürüdüler. Genç kız bir an için atının dizginlerini çekerek durdu:

-Bu çiftlikten bir parça toprak satın almak istiyorum. Genç adam duygulaşan hisleriyle cevap verdi.

-Emredersiniz.

Gönülleri müsterih yürüdüler. Heykeltraşın evine geldikleri zaman genç adam köşkü göstererek, ayrıldı. İçinde uçsuz bucaksız bir sevinç ve bu sevince karışan bir sızı duyuyordu. Kendini bir rüyâ aleminin sessizliği içinde hissetti.

Çiftliğin dereyi ayıran yolu, üzerinde durdu ve ufuklara bakarak uzun bir müddet sustu. Bu heykelleşmiş duruşta ilahî bir ahenk seziliyordu.

***

Heykeltraş ve karısı içlerinde bir sevinç rüzgârıyla Scarlet'i karşıladılar. Olgun bakışlarında, manevi yıkılışın tesiriyle onlara seslendi:

-Beni, birdenbire karşınızda görünce hayret ettiniz değil mi Madam Broklesby?

Topal heykeltraş sevincini içinde saklamıyor ve neşesini gülen gözlerinde açıkça belirtiyordu:

-Hayret değil, bilakis çok sevindik; değil mi Olivia ?

Genç kadının, aynı heyecan gözlerinden temaşa etmek imkân dahilindeydi.

-Bu da suâl mi Scarlet ? Olivia birdenbire koşarak misafirlerine güzel bir çay masası hazırladı ve biraz sonra onlara seslendi:

-Çayınız hazır, ne kadar şeker koyayım ?

Scarlet yorgun adımlarla masaya yaklaştı. Heykeltraş, kaybetmediği aynı neşesiyle masanın düzeltilmesine yardım ederek ıslıkla güzel hava çalıyor ve misafirler soruyordu:

-Kaç geceler, kocam ile birlikte hep sizleri konuşarak aylarca eğlendik. Geleceğinizin haberini veren mektubunuz bizi ne kadar sevindirdi.

-Scarlet aynı özgün bakışlarla cevap verdi:

-Nihayet ben gelebildim. Fakat bilmem ki, bu gelişimi nasıl karşılayacaksınız ?

Broklesby'ın karısı Scarlet'in saçlarını okşayarak cevap verdi:

-Küçükken şekeri çok severdin Scarlet, haydi söyle bakayım, ne kadar şeker koyayım? Bugün tatlımız da bol. Doğrusu şanslı bir kızsınız.

Scarlet ıstırap dolu bakışlarıyla etrafını süzdükten sonra, bir kelime ile sustu:

-Şanslı ! Hem de çok şanslı ! Dudakları titriyor, içinin acılarına gizli hıçkırıkları cevap veriyordu.

***

Güneş, yorgun adımlarla, ilk ışıklarını aheste aheste esen rüzgârın eteklerine, kaptırmış denize döküyordu. Scarlet ve Olivia bu bahar havası içinde, nazlı iki bahar çiçeği gibi denizi, çamları dolaşarak konuşuyorlar, baharın verdiği zevkle havadan sudan bahsediyorlardı. Olivia :

-Scarlet, Olivia'nın bu sorusunda; engin bakışlarında yanan bir gönül hikâyesinin onu teşhir eden hatırası içinde cevap verdi :

-Hayat defterimin yaprakları arasına yeniden dönmek istemiyorum. Rica ederim Olivia bırakınız beni. Ben artık kendime dönmüş bir insanım. Bu bahsi bir daha açmasanız ne olur ?

Gözlerinde iki damla yaşla sustu. Olivia duyduğu teessürün ezilişi altında :

-Sil gözlerinin yaşını Scarlet, Bu yaşlar kuruyan bir pınarın son akan damlaları olsun. Peki Scarlet sen nasıl arzu ediyorsan, ben öyle hareket ederim.

Scarlet'in teessür kaynaşan bakışlarından birdenbire bir memnuniyet ışığı yandı :

Olivia bahsi değiştirerek :

-Bu kısmı nasıl buluyorsun? diye sordu.

-Pek iyi değil.

Olivia başka bir yeri göstererek :

-Ya burası. Köşkün bahçesini ayıran çamlıklar arasında güzel bir villa inşa edebilirsin.

Scarlet memnun gözlerle gülümsedi.

-Güzel ve yerinde bir buluş. Fakat fazla pahalıya mâl olmaz mı ? Gerçi burası İngiltere değil ama ...

Olivia nazlı bir gülümseyişle :

-Canım ne çıkar ? Güzel bir şey olsun da ... Fakat sen eskiden parayı fazla düşünen bir kız değildin Scarlet. Neden bu kadar değiştin ?

Scarlet :

-Değişen ben değilim Olivia ... Dedikten sonra, yorgun bakışlarında manalı bir sitemle toprağa eğildi ve avuçları içine aldığı bir avuç toprağı sıkarak :

-Olivia, dedi,hayat işte bu bir avuç toprağa benzer. Topraktan hasıl, toprağa vasıl olan insan, nihayet bir avuç topraktır. Toprak bazen ruhlu, bazen de ruhsuzdur. Toprak bazen yaşatır, bazen öldürür. İşte benim de toprağa dönüşüm, muhakkak kendime dönüşüm olacaktır. Scarlet bu sözleri söylerken göründüğünden fazla heyecanlıydı. Birden bire değişti, rüzgârın dalgalandırdığı saçlarını ani bir sevinç heyecanı içinde toplayarak, bir çılgın gibi konuştu :

-Müthiş para harcayarak şu karşıki çamlıklar arasında görülmemiş bir saray inşa ettireceğim ... Ve burada insandan uzak ...

Cebinden çıkardığı bir tabancayı Olivia'ya göstererek devam etti :

-Bu tabancamla beraber başbaşa yaşayacağım !

Elindeki tabancayı karşıdaki bir ağacın dallarına boşalttı. Scarlet'i şimdi derin bir sessizlik kaplamış bu ani heyecan ona beklenmedik bir güzellik getirmişti. Bu sırada çamlar arasından bir ayak sesi işitildi.Birdenbire iki genç kadının gözleri çamlara döndü, sık ağaçların dalları arasında bir hayal gibi, top sakallı bir adam görüdü ve onlara seslenmeden yine çamlar arasından uzaklaşarak gözden kayboldu. Scarlet bu sahne karşısında kendine hakim, Olivia ise bitkin bir vaziyette bir birlerine bakıştılar. Scarlet :

-Buralarını bilir misin neye benzetiyorum Olivia ? Hani Türk masallarında "Kuş uçmaz kervan geçmez, yılan bağrını sürmez" diye hikâye edilen yerler vardır; işte ben, bu çöllükte hep bu manzarayı ve bu havayı buluyorum.

Olivia sükun bulmuş bir vaziyette, varlığında duyduğu derin bir sızının ahengi ile ona cevap veriyordu.

-Buralarda sayısız tiplerle karşılaşacaksın Scarlet. Sen henüz onlarla teşerrüf etmedin.

Scarlet heyecanını saklıyamayan bir insan gibi :

-Ne gibi tiplerle Olivia ? diye sordu

Olivia aynı sükun içinde konuşmasına devam etti, neşesi oldukça yerine gelmişti :

-Bu " Kuş uçmaz, kervan geçmez yılan bağrını sürmez" yerlerin peygamberi yok ! zamrısı mı eksik ! Bir gün muhakkak onlarla karşılaşacaksın. Scarlet olduğundan fazla bitkin görünüyordu :

-İnsanlarla karşılaşmaktan adeta nefret ediyorum Olivia. Ben zamanla hissediyorum ki, beni tabiat kendine çekiyor. İnsanlardan uzak kalabildiğim kadar, tabiatla başbaşa yalnız kalarak yaşamak, bana yeni bir hayat verecek.

-Bu ihtişamdan seni ancak ben mahrum edeceğim. Her gün aynı yüz, her gün aynı doğuş ve aynı batış. Bilmem ki bu saltanatın kaç asır daha devam edecek ? Seni sarayından alıp topraklara çalmak istiyorum.

Dağların aynı cümleleri tekrarladığı duyuluyor; "Seni sarayından alıp topraklara çalmak istiyorum"

Bu Haşim'in sesidir. Dağlardan kopup yaylalara yayılan bir ses; bir zamanlar gönlünde aşk pınarları dolup taşan "Aşık Haşim'in " sesidir.

Güneş Beşparmak dağlarının üzerine son ışıklarını dökerken, rüzgâra karışarak meralara yayılan bu ses, bağrı yanık bir gönül hastasının sesidir.

Scarlet, heykeltraş ve karısı yürekleri yanarak bu sesi dinliyorlar ve Haşim'in gönül macerasını Scarlet'e anlatıyorlardı. Ses bitti, isyan bitti. Şimdi Haşim'in köpeğinin uluması işitiliyordu. Güneş azametle çekilip giderken; hafif gölgelerini dallara vuruyor , Haşim'in kalbi gibi onları da karartıyordu. Yanında zincire vurulmuş köpeği, elinde kamçısıyle onlara doğru koşup gelen Haşim, birdenbire diz çökerek toprağı öptü. Heykeltraş ve karısı ona doğru yürüdüler. Olivia Haşim'i manalı gözlerle süzdükten sonra :

Nasılsınız Haşim ? Günlerdir kayıplara karışmışsın. Nerelerdesin yahu ?

Haşim, renk vermeden Olivia'ya sokuldu, gözlerini kırpıştırarak onun güzelliğini seyretti. Olivia Haşim'i hırpalamak veya onu biraz neşelendirmek ümidiyle :

-Gel Haşim, seni yeni misafirimizle tanıştıralım. Nasıl güzel bir kız değil mi ?

Haşim hummalı bir bakışla Scarlet'i süzdükten sonra :

-Hayır ben güzellerden korkmam diye itiraf etti :

-Ne olur canım. Bu korkulacak güzellerden değildir, diye heykeltraş söze karıştı.

Olivia Scarlet'i elinden çekerek Haşim'e sokuldu ve :

Haşim'in acı bir aşk hikâyesi vardır Scarlet, diyerek Scarlet'in elini Haşim'e uzattı, fakat Haşim korkarak geriye çekildi. Bu defa Scarlet Haşim'e yaklaşarak :

-Hikâyenizi anlatırsanız memnun oluruz Haşim Bey,dedi.

Haşim :

-Yoo. Yookk... Anlatamam diye yine itiraz edince, Scarlet daha fazla ona sokuldu. Haşim bu defa da birkaç adım yine geriye çekildi. Scarlet ısrar ediyordu :

-Ne olur, anlat da dinleyelim Haşim. Haşim münis bakışlarle Scarlet'in gözlerinin içine bakarak :

-Siz hiç aşık oldunuz mu ? diye sordu.

Scarlet münis bakışlarla alev alev yanan renklerle Haşim'in nurlaşan bakışlarına dalarak sustu. Heykeltraş Haşim'in suâlini cevapsız bırakmamak için söze karıştı :

-Misafirimiz çok sevdi. Hem de sevenlerden ve sevilenlerden çok farklı bir şekilde Haşim Bey, tıpkı sizin gibi.

Haşim, haşin bir sesle :

-Sat kahbelerin anasını bir pula... diyerek elindeki değneği ile köpeğini kamçılayarak dağlara doğru koşmaya başladı. Tepelerden Haşim'in sesi işitiliyordu :

-Nerdesin pınarlı Ayşem ? Dağlardan bu hicranlı sesin aksi geliyordu "Nerdesin pınarlı Ayşem ? "

II

Zaman bir su gibi bazan hırçın, bazan munis bir şekilde akıp gidiyordu. Coşan bu zaman içinde Karasu Çiftliği'nde birçok yenilikler kaydedildi. Scarlet, İhsan'dan satın aldığı arazi üzerine görülmemiş bir şekilde para harcayarak güzel bir villa inşa ettirdi. Ve insanlardan uzak munzevi yaylalarda sessiz, aşksız ve kimsesiz bir ömür sürmeye başladı

Ağaç dallarında yeşermeye başlayan yapraklarla bahar geldi. Kokusu, renkleri ve güzelliğiyle munis bir kadına benzeyen bahar, taşa, toprağa ve insanlarla yeni bir hayat getirdi.

"Karasu Çiftliği" bugün işçi kızların sesleriyle kaynaşıyordu. Havuzun taşlarına yaslanan İhsan, kâhyası ve İngilizce öğretmeni karışık birçok mevzularda konuşuyorlar, baharın getirdiği neşe içerisinde yüreklerini kamçılayan baharın havasını sanki yudum yudum içiyorlardı. Öyle bir mevzuya dalmışlardı ki, zamanın hayli ilerleyişini bile hissetmediler.

Susukları zaman İhsan yeni bir mevzu açmak düşüncesiyle, belki de günlerdir içinde sakladığı bir hakikatı ortaya dökmek heycanıyla

-Safa Bey, bugün size yeni bir hikâye anlatacağım.

Yaşlı öğretmen, baharla ruhuna doldurduğu bu temiz hava içerisinde hep susmak, bu temiz havayı teneffüs etmek istiyordu.

-İhsan dedi, bugün hikâye dinleyecek bir halde değilim. Zaten, kusura bakma hikâyelerinden o kadar bıkıp usandım ki, ne olur bu güzel havadan biraz istifade edelim. Haydi hep birlikte biraz denizi, biraz dağları dolaşalım ve bugün de havadan sudan konuşalım gülelim, eğlenelim. Bu hava bana yirmi yıl evvelki gençliğimin kuvvetini veriyor.

-Fakat bu hikâyem her gün dinlediğin hikâyelerime benzemiyor.

-Yine bir aşk hikâyesinden mi bahsedeceksin ?

-Hayır esrar perdeleriyle örülmüş bir hikâye... Muamma gibi bir şey... Bir türlü çözemiyorum. Belki bir hâyâl hikâyesi...

-Yavaş yavaş beni kandırıyorsun İhsan. Bir şartla bu hikâyeni dinlemeye razı olacağım.

-Çok beğeneceksin Safa Bey.

-Uzun sürmemek şartıyla sizi dinliyorum.

İhsan, gülen gözlerinden bir yaş damlası, sesinde sihirli bir ahenk, bazen coşan, bazen durulan bir sesle anlatmaya başladı :

-Birkaç yıldan beri, şu karşıki "Kırlangıç Villası'nda" yaşıyan bir kadın var. Bilmem bu topraklarda onunla hiç karşılaştınız mı ?

İhtiyar öğretmen bir saniye için hafızasını yokladı :

-Hatırlamıyorum.

Bugün sizinle birlikte onu ziyaret etmek istiyorum.

-Ne münasebet ?

-Anlatayım de dinleyiniz : Çamlıkların arasında inşa ettirdiği ve ismini "Kırlangıç " diye vasıflandırdığı villasında üç yıldır yalnız yaşıyan bu kadın zaman zaman elinde bir tabanca ağaçların gövdesinde çizdiği iki kalbi kurşunlarken veya bir okla delerken görüyoruz.

-Hayret !

-Evet hayret, bu kadın ilk geldiği zamanlarda insanlarla oldukça görünüyordu. Halbuki villasını inşa ettirdikten sonra, kimse ile görüşmez oldu. Dalgaları, tepeleri denizleri yalnız geziyor, yalnız konuşuyor, yalnız yaşıyor. Yalnız arada bir kasabadan gelen bir atlı ona birşeyler bırakarak geri dönüyor. Bugün insan olarak en yakın dostu Haşim'dir.

-Acaba ziyaretimizi kabul edecek mi ?

-Niçin etmesin ?

Ani bir kararla "Kırlangıç Villası'na " doğru yürüdüler. Kapıyı önce Safa Bey vurdu, cevap gelmedi. Biraz beklediler, Safa Bey'in vuruşunu İhsan takip etti. Bu defa içeriden bir tabanca sesi işitildi. Bu sırada kapı sessizce aralandı; avcunda bir tabanca ile Scarlet göründü. Gözlerinde bir alevin yanışıyla güldü ve yine sessizce kapıyı kapadı.

İhsan ve onun yaşlı öğretmeni, bir saniye birdenbire bakıştılar... Ve sessiz bir halde İhsan'ın köşküne doğru yürümeye başladılar. İhsan :

-Nasıl buldunuz Safa Bey ? diye sordu.

İhtiyar öğretmen, bir taraftan baharın verdiği kamçılayıcı ruh tazeliği ile, diğer taraftan Scarlet'in yakıcı güzelliğinin ezici tesiri altında :

-Fevkalâde, dedi, onunla Akdeniz'e yeni bir venüs doğdu.

-Bu kadar güzel mi ?

-Sizin denizin dalgalar için biçilmez kaftan, adeta bir masal perisi, insanları sevmiş olsaydı onunla evlenmenizi ısrar edecektim.

Esrarengiz bir kadın !

-Bu esrar perdesini kaldıramaz mıyız İhsan ?

-Onun için her şeyi almağa razıyım. Onun için hiçbir fedakarlıktan çekinmem. Maddi ve manevi bütün varlığımı onun için harcamaya hazırım.

-Kaç yıldan beri burada yaşıyor demiştin ?

-Beş yıl !

-Tuhaf !

İhsan, nemli gözlerinde titreşen Scarlet'in hayâliyle teselli bulmaya çalışan bir hareketle :

-Belki büyük bir aşk hikâyesi Safa Bey , diye mırıldandı.

Öğretmen durgun bir su gibi dalgındı. Hayatına şimdiye kadar karışmışsayısız güzellerin çocuklarına hususi dersler vermiş, birçok İngiliz dilberinin genç, güzel kızlarını okutmuş, velhasıl ömrü sayısız hayat mücadeleleri içerisinde kaynaşırken belki sevilmiş, belki sevilmemişti. Fakat yine muhayyelesini toplıyarak kati verdiği karar şu oluyordu : " Ben hayatımda böyle bir kadın görmedim."

***

Çamların döktüğü yapraklar üzerinde meçhul bir şahsın ayak sesleri işitiliyor. Ay, yarım bir salkım halinde dallara varan gece rüzgârları hatırlatıyordu. Bu rüzgârlı gecenin içinde Haşim'in sesi işitiliyor : "Nerdesin Pınarlı Ayşem ?"

Tepelere doğru koşmakta olan Haşim'in arkasında top sakallı, siyah gözlüklü, iriyarı bir adam onu takip ediyor. Bu meçhul adam, tepelerde yakaladığı Haşim'in yakasına sarılıyor ve zavallı meczubun yüzüne şakladığı bir tokatla onu yere sererek boğazına sarılıyor ve Haşim'i nedense öldürmek boğmak için mücadele ediyordu. Zavallı Haşim meçhul adamın boğazına sardığı parmakları arasında sesinin çıkabildiği kadar inliyordu :

-Korkuyorum : Artık gitmeyeceğim. Onunla konuşmayacağım.Korkuyorum! Öldürme beni. Çocuğuma yazık olur. Cebedir onu öksüz bırakmak istemiyorum. Söz veriyorum onunla artık konuşmayacağım. İstemezsen çiftliğe de gitmem. Günahtır, yazık olur bize.

Meçhul adam Haşim'in üzerinden doğruldu ve eliyle dağları göstererek uzaklara doğru gitmesini işaret etti.

Işıklı bir gece. Dağlar , denizler, çamlar bu akşam ayın renkleriyle yıkanıyor. Heykeltraşın köşkünde bu akşam, gecelerin sükuneti görülmüyor. Olivia piyano başında, Scarlet dalgın bir halde güzel kadının parmaklarında taşan sesleri dinliyor. Bu seslerden bir gönül türküsünün ahengi yayılıyor. Haşim, piyanonun önünde, yere uzanmış yatıyor., Heykeltraş piposunun dumanlarına dalarak karısını dinliyordu. Piyano, Haşim'in kahkahalarıyla sustu. Gözler, şimdi Haşim'in ışıklı bakışlarındadır. Scarlet, yerinden kalkarak ona yaklaşıyor, ince uzun parmaklarını Haşim'in yüzüne uzatarak bu nurlu yüzü okşamak zevkiyle adeta heyecanlanıyordu.

Scarlet'in müdahalesine müsaade etmeyen Haşim, ani bir hareketle yerinden doğrularak, parmaklarını tehdit edici şekilde Scarlet'e uzatıyor :

-Ha... Bana dokunma, sonra dikenim sana batar, diyerek geri çekildi.

Söze karışan heykeltraş

-Gülü seven dikenine katlanır Haşim, dedi.

Haşim mahçup nazarlarla bakışlarını yere çevirdi :

-Korkarım !

-Kimden korkarsın Haşim ?

-O adamdan !

-Hangi adamdan ?

-Hangi adam olacak ? Top sakallı, kara gözlüklü,çenesi yenik, kara yüzlü, kara kalpli adamdan. Siz bu adamı tanımıyor musunuz ? Dün boğazıma sarıldı. Katilin birisi. Scarlet Hanım'la konuşmamı istemiyor. Konuşursam beni öldürecekmiş.

-Heykeltraş korkulu gözlerle Haşim'e bakarak :

-Hayret ! diyebildi. Scarlet renk vermeden, Haşim'in izahını dinledikten sonra:

-Bu adamı bende tanıyorum, dedi. Fakat hiç de kendisinden korkmuyorum. Birkaç akşam beni de rahatsız etti. Fakat ona tabancamla cevap verdim.

Olivia susmuştu. Vücudunun titrediğini, gözlerinin renk değiştirdiğini kimseye hissettirmemek için, mendiliyle gözlerini kapadı ve "Korkuyorum" diye mırıldandı.

Heykeltraş erkekliğini muhafaza etmek isteyen bir hareketle :

-Polise haber verelim, tıksınlar herifi deliğe, dedi.

Haşim istifini bozmadan,hatta gözlerinde bir tek korku işareti belirmeden :

-Hıhhh, zaten herif delikte yaşıyor, dedi.

Olivia tekrar mırıldandı :

-Korkuyorum !

Heykeltraş yerinden kalkarak karısına sokuldu ve ellerini avuçları içine alarak okşamaya başladı :

-Kimden korkuyorsun karıcığım ?

-İşte bu adamdan.

Haşim aynı soğuk kanlılıkla cevap verdi :

-İnsan yemez ya !

Scarlet mevzuyu değiştirmek istediğinden, Olivia'dan piyano çalmasını rica etti. Heykeltraş :

-Sarhoş oluyoruz.

Scarlet manalı gözlerle heykeltraşa baktı :

-İçmeden sarhoş olmak...

Scarlet bu sözleriyle içmek ihtiyacında olduğunu heykeltraşa anlatmak istiyordu. Genç adam Scarlet'in sözlerine şöyle bir nükte ile cevap verdi :

-İçmeden sarhoş olmak, hafif bir rüzgâra benzermiş.

Olivia söze karıştı :

-O halde biraz içelim.

Haşim Scarlet'e yaklaşarak :

-İçmek günahtır diyorlar. Fakat güzeller içince, cennet kapılarını açarmış. Bahar gelir, dünya cennete döner, güller açılır, bülbüller şakırmış.

Odayı bir kahkaha tufanı kapladı. Herkes gülüyordu. Heykeltraş karısına dönerek :

-Ben içkileri hazırlarken sen de biraz piyano çal karıcığım :

Olivia kocasının önünde manalı bir reverans yaptıktan sonra piyanosuna oturdu: " Emredersiniz büyük sanatkar" diye kocasına iltifat etti.

Odada aynı kahkahalar. Olivia piyanosu başında, heykeltraş içki hazırlamakla meşgul, piyanonun tuşlarından taşan sesler, tatlı nağmeleriyle odayı dolduruyor, herkes bir neşe tufanı içerisinde, kahkahalar...

***

Her akşam mavi bir ışık altında yanan Scarlet'in köşkü, bu akşam derin bir sessizlik içerisinde çalkalanıyor. Yalnız hafif bir müzik uzak iklimlerden tatlı bir melodinin hassas nağmeleri getiriyordu. Bu müzik Scarlet'in yatak odasında taşarak bahçenin sessizliğine yayılıyor. Fakat dalgalara kadar uzayamıyordu. Açık pencereden bahçeye hafif bir ışık taşıyor, dallarda rüzgârla beraber uçuşan bu renkler gecenin ahenginde gittikçe sihirli bir dekor yaratıyordu. Bu akşam mavi ışık yalnız Scarlet'in odasını dolduruyor ve bu sönük ışık yanan ocağın alevleriyle kaynaşarak duvarlarda dalga dalga resimler çiziyordu.

Ocağın alevleri arasında Shakespeare'in bir resmi görünüyor. Masanın üzerinde onun şaheseri diyeceğimiz Romeo-Juliet isimli kitabını İhsan bu müstesna gecenin sihirli dekoru

içinde sokulabildiği pencerenin yanından odayı istediği gibi seyredebiliyordu. Ve içten gelen bir iştiyakla öptü. İçmeden sarhoş olmuştu.

-Alakanıza teşekkür ederim kibar çiftlik beyi.

İhsan, ayni heyecan içinde cevap verdi.

-Teşekküre değmez zannederim Miss.

İhsan, gülen gözlerle Scarlet'e baktı. Genç İngiliz kızının da gözleri güldü.

-Romeo-Juliet oynamaya devam ediyor mu?

-Bu akşam son temsili.

Scarlet, yalvaran bir boyun eğişiyle:

-Gitmez miyiz?

-Emredersiniz.

-Akşama arabayı hazırlatınız.

-Hareket saatimiz?

-Tam yedi.

***

Murat Ağa'nın ahırdan gelen sesi, durmadan hayvanlara bağırıyor, ahırın önünde dolaşan İhsan bir an evvel arabanın hazırlanmasını sabırsızlıkla bekliyordu. Bu akşam, içinde bugüne kadar hissetmediği garip hislerin dolaştığını duyuyor, hayret dolu gözlerle devamlı bir surette Scarlet'in köşkünü gözlüyordu.

Ağaç dallarını yalayarak geçen bir kuşun sesi, İhsan'ı engin rüyâsından uyandırabilmişti. Kalbi attı ve gözleri gülerek dudakları mırıldandı:

-Geliyor!

Fakat, kurşun sesini Haşim'in çığlıkları takip edince, İhsan birdenbire şaşırıp kalmıştı, bu sırada Murat Ağa da arabanın hazır olduğunu İhsan'a haber veriyordu. Haşim koşarak arabaya yaklaştı ve İhsan'ın ayaklarına kapandı, deli gibi ellerini ayaklarını öpmeye başladı, İhsan :

-Ne oldu yine Haşim ? Diyebildi.

Haşim yalvaran gözlerle İhsan'a bakıyor ve durmadan :

-Gitmeyeceksiniz.. Bu akşam onunla gitmeyeceksiniz... Ne olur İhsan Ağabey, bu akşamki yolculuğunuzu başka bir zamana tehir ediniz. Yalvarırım size.

İhsan'ın heyecanı gittikçe çoğalıyordu :

-Fakat ne oluyorsun Haşim ?

Haşim tekrar İhsan'ın ayaklarına kapanarak :

-Gitme beyciğim, elini ayaklarını öpeyim, kölen olayım, bu akşam o kadınla gitme. Ne olur diye bana sorma beyciğim. Bu akşam gitmemelisin. Çocuklarımın başı için gitme.

-Sen çıldırdın mı Haşim ?

-Belki çıldırdım beyciğim. Fakat sana yalvarıyorum. Ne olur bu akşam gitmeyiniz.

Haşim bütün ısrarlarına ve yalvarmalarına rahmen İhsan'ı ikna edememişti. İhsan Haşim'i omuzlayarak kaldırdı ve gözlerinin içine bakarak kati cevabını verdi :

-Gideceğiz Haşim ! Buna kimse mani olamaz.

Haşim korku ve heyecanından titriyordu :

-Fakat sizi öldürecekler !

İhsan Haşim'in sözleri üzerine kahkahalar ile gülmeye başladı. İhsan'ın kahkahalarını birkaç el silah sesi takip etti. Birdenbire İhsan'ın kahkahaları tükenir gibi oldu. Haşim hemen toprağa kapandı ve başını İhsan'a çevirerek korkulu gözlerle ona bakmaya başladı. Dallar arasında uzayıp geçen silah sesleri ardısıra birbirini takip ediyordu. Haşim yattığı yerden doğrularak İhsan'a sokuldu:

-İşitiyorsun değil mi beyim ? Bu silah sesleri fenalığın sesini getiriyor. Bu kurşunlar sizi de öldürecek. O adam, demin yine boğazıma sarıldı, elinden güç kurtulabildim. Yazıktır gençliğinize ve güzelliğinize yazıktır.

-Onun kurşunu beni öldürmez.

Öldürür beyim, öldürür. Siz onun daha ne menhus adam olduğunu bilmiyorsunuz.

Haşim bu güne kadar içinde sakladığı bir sırrı İhsan'a söylemenin zamanı geldiğine artık inanıyordu ve " Babanızı da... " diye söze başlamak istedi, fakat İhsan Haşim'i dinlemeyerek onun üzerine yürüdü :

-Sus uğursuz serseri, diye bağırdı. Kafi artık, Scarlet geliyor. Onun yanında da böyle delilikler yapma.

Scarlet heyecan dolu gözlerle İhsan'a yaklaşarak :

-Beklettim sizi, değil mi İhsan Bey ?

İhsan mütevazi ve memnun görünen bir hareketle :

-Hayır, tayin ettiğiniz saatte geldiniz, teşekkür ederim.

-Araba hazır dedi, İhsan Bey.

-Hareket edebiliriz artık.

Haşim, gitmeyiniz diyen gözlerle Scarlet'e bakıyordu. Scarlet Haşim'in yalvaran gözlerine bakarak İhsan'a cevap verdi.

-Haşim'in gözlerinde manalı bir bakış var İhsan. İhsan arabanın kapısını açarak Scarlet'in girmesine yardım etti, sonra kendisi de arabaya bindi.

-Haşim rüyâ görüyor.

Araba çamlıklar arasında uzayıp giderken, Haşim yaşlı gözlerle onlara bakarak:

-Haşim rüyâ görüyor diye, mırıldandı.

***

Arabanın hariketinden sonra, ne İhsan ne de Scarlet bir kelime bile konuşmadılar. Scarlet derin bir heyecan içinde arabanın kenarına yaslanmış, tekerleklerin müsikisini dinliyor, İhsan da onu seyrediyordu.

İhsan'ın göremediği diğer bir köşe de de top sakallı, siyah gözlüklü, çukur çeneli adam duruyordu.

Aralanan kapıdan Scarlet girdi. Açık pencereyi kapadı. Dün gecekinden daha fazla boştu. Bir masal perisi gibi şarkı söyleyerek odanın içerisinde dönmeye başladı. Vücudu ince bir tül içerisinde titriyordu. Shakespeare'in resmi önünde durdu, hafif bir sesle birşeyler mırıldandı ve birdenbire hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Ani bir hareketle doğruldu, resmi avuçları içine aldı, dudaklarına götürdü, fakat öpmedi. Heyecanlı bir hareketle odadan dışarıya çıktı, biraz sonra elinde bir şarapla geri döndü, bir hızda içkiyi midesine boşalttı ve avuçları içerisinde duran boş bardağı yere atarak kırdı. Ocağın karşısına geçerek bir masal kahramanı gibi durdu ve gözlerinde bir damla yaşla sanki bir "hiç" uğruna sessizce ağladı. Kendini yatağa attı ve tekrar hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Şimdi bu dökülen gözyaşlarında bir "hiç" değil, belki çok şeylerin ahengi seziliyordu. Avuçları içinde bir tabanca ile yataktan doğruldu. Güzel bir şarkıya başladı, alev alev olmuş odanın içinde dans ederek aynanın önünde durdu. Alev dalgalarının aynada raksedişini belki gülerek, belki içinden yanarak seyretti. Sonra bir su perisi gibi, ocağın alevleri arasında soyundu. Vücudunu uzun boylu aynada seyretti. Dudukları yeni bir duaya hazırlanan bir rahibe gibi kendi içinde mırıldandı :

-Mermer kadın !

Sabahlığını üzerine alarak, tabancasıyla dışarı fırladı, bahçeye inerek büyük bir ağacın gövdesine diz çöktü, büyük bir sanatkâr maharetiyle, ağacın göğsüne iki kalp çizerek, bir okla iki kalbi birleştirdi. Kalbin bir gözüne bir "R" harfi ve diğer gözüne de bir "J" harfi çizerek

kalplerin üzerine yedi el kurşun attıktan sonra kahkahayla gülerek, köşküne döndü, yatağına uzandı, bir sevgili gibi tabancasını göğsüne basarak hıçkıra hıçkıra ağladı.

III

-Ne olur beyciğim .. Sen bu kızı mutlaka almalısın.

-İmkânsız !

Kâhya asabi bir tavırla İhsan'a bakarak :

Neden imkânsız olsun ? Fevkalâde bir kız. Ben bunca yıllık ömrümde böyle güzel bir kız görmedim.

İhsan kâhya ile alay ederek :

-Rüyâ mı görüyorsun ?

-Evet, bir sabah rüyâsı. Fakat muhakkak bu kızla evleneceksin !

Kahya, durmadan fikrinde ısrar ettiği halde; İhsan'ın onu reddedişi, ihtiyar adamı tamamıyle sinirlendirmiş ve efendisini tehdit etmek mecburiyetinde bırakmıştı. İhsan aynı surette ısrar ediyordu :

-Bu hakkı sen nereden alıyorsun ? Diye kahyaya çıkıştı.

Kahya aynı sert konuşmasıyla İhsan'a cevap verdi :

-Akşam seni adım adım takip ettim. Ve geçirdiğin heyecana şahit oldum. Bu işin sonu yoktur. Bir gün hastalanıp yatağa düşeceksin.

-Peki sonu ne olacak ?

-Ne mi olacak ? Ne olacağını elbette sen benden iyi bilirsin !

-Ölecek miyim ?

-Belki de.

-Güzel !

-Fakat çok gençsin .

-Ne çıkar ?

Gençliğine ve güzelliğine yazık olur.

-Sen bu kızla hiç konuştun mu ?

-Konuşmadım, fakat konuşabilirim.

-Yarın akşam için kendisini davet edebilir misin ?

-Ne maksatla ?

-Yarın akşamki temsile. Anlıyorum ki, Shakespeare'in hayranlarındandır. Romeo-Juliet'i çok seviyor. "Tiyatro Akademisi'nde" bu günlerde Romeo-Juliet'i oynuyor. Birlikte gidelim.

-Şimdi gidiyorum.

-Dur, ihtimal sana kapıyı açmaz. Bir mektup vereyim de kapının altından atıver.

***

İhtiyar kahya koşarak İhsan'ın odasına girdi. İhsan henüz yataktan kalkmamıştı. Bahçevan heyecanlı olduğundan ziyade, sırıtarak gülüyordu. İhsan yataktan doğrularak kahyaya seslendi :

-Yine ne oluyorsun Murat Ağa ? Bu heyecanın nedeni bir tavşan mı gördün.

-Yok oğlum, tavşan falan yok ama güzel bir kız bahçede bekliyor.

İhsan hemen sabahlığını sırtına geçirerek bahçeye çıktı.

-Nerede bu kız ?

-Bahçede sizi bekliyor.

-Tanımıyor musun ?

-Hayır.

İhsan'ın içinde uçmaya benzeyen bir heyecan vardı. Kalbi kopacakmış gibi çarpıyordu. Kanı alev alev olmuş gibi yanıyordu... Bir an için tekrar etti... Gözlerime inanamıyorum. Karşısında, evet karşısında beklenmedik bir zamanda Scarlet ve sevinç içinde ona yaklaştı... Kekeliyordu :

-O... Günaydın... Sen burada...?

Scarlet elini İhsan'a uzattı. İhsan avuçlarına aldığı bu mermer elleri derin bir zevkle dudaklarına götürdü.

Genç kadın ani bir hareketle yerinden doğrularak İhsan'ın gözlerinin içine baktı. Onlarda yanan alevleri bir aynanın camı gibi seyretti. Sonra yine o mermer parmaklarını genç adamın gözlerine uzatarak :

-İhsan Bey, dedi, bir an için gözlerinizi kapayınız, onlara daha fazla bakamıyorum.

İhsan içinde dolaşan bir alevin yanışlarıyla Scarlet'in ellerini tuttu... Scarlet aynı heyecanlı sesiyle devam etti :

-Yapmayınız, ellerim ellerinize değmesin.

Fakat yine ellerini çekmedi. İhsan bu mermer eller avuçlarını üşüttükçe, içindeki aleve adeta bir bardak su döküldüğünü hissediyordu. Scarlet hiç şüphesiz, İhsan'dan daha heyecanlı görünüyor ve heyecanını içinde saklamaya çalışıyordu.

-Çekiniz, dedi, ellerinizi çekiniz. Fakat kendisi çekmiyordu, yalnız elleriyle değil kalbiyle de İhsan'a bağlanmak istiyor, bir ömür boyunca onun kollarında saadet denizleri içinde yaşamağı tasavvur ediyordu. İhsan nereden karşısına çıkmıştı ? Aynı heyecan içinde sözlerine devam etti :

-Bu dokunuşta kalplerimizin birleşmesinden korkuyorum, çekiniz ellerinizi.

İhsan Scarlet'in içindeki yangını pek çabuk hissetmişti. O "çekiniz" dediği halde, neden kendiliğinden ellerini çekemiyordu. Scarlet'in içindeki heyecan ve İhsan'a karşı olan safiyeti hareketleriyle, gözlerinin ifadesiyle ve nihayet sesindeki ahenkle pek çabuk anlaşılıyordu.

İhsan gözlerini kapadı. Parmakları Scarlet'in atkısında...

***

Girne, Akdenizin bir sahil kasabasıdır. Dağları, denizleri, portakal bahçeleriyle bir kasaba. Londralı misafirlerin sayfiye yeri olan Girne, tarihi eserleriyle de tanınmış bir kasabadır.

Kasabanın sokakları ıssız olmakla beraber, "Tiyatro Akademisi'nin" önü oldukça kalabalıktı. Tiyatronun önünde duran araba geldiklerini haber veriyordu. Scarlet, mermer parmaklarını İhsan'ın gözlerine dokundurarak ılık bir sesle kulağına fısıldadı :

-İhsan Bey, gözlerinizi açabilirsiniz.

İhsan rüyâlı bir uykudan uyanıyormuş gibi gözlerini açtı. Genç adamın yeşil gözleri mahmurlaşmıştı. İhsan :

-Evet, dedi, tiyatro burası.

Genç adam arabadan atlayarak Scarlet'in inmesine yardım etti. Yine sessizce yürüdüler.

Büyük bir kalabalığa kaynaşan tiyatro başlamış bulunuyordu. Yine aynı sükûnet içerisinde eserin temsilini belki zevkle, belki heyecanla seyrettiler. Fakat ne Scarlet ve ne de İhsan bir saniye olsun birbirlerine bakamıyorlardı. Sessizliği yine İhsan'ın suâli bozdu :

-Nasıl buluyorsunuz ?

Scarlet cevap vermedi. İhsan yine sordu :

-Dekorlar nasıl ?

Scarlet yine cevap vermedi. Oyun hayli ilerlemişti. Romeo ve Juliet'in öpüş sahnesine geldiği zaman, ani bir hareketle Scarlet oturduğu yerden kalkarak İhsan'a seslendi :

-İhsan Bey, kalkalım artık. Bu kadar kafi. Arabacıya lütfen seslenir misiniz ?

İhsan kekeledi :

-Fakat...

-Daha fazla oturamıyorum. Ağır bir yükün altında varlığımın ve maneviyatımın parçalanıp yıkıldığını hissediyorum. Ne olur kalkalım artık.

-Siz bilirsiniz, fakat...

-Arabacıya lütfen seslenir misiniz ?

Scarlet İhsan'ın cevabını beklemeden dışarıya çıktı, İhsan aynı sessizlik içerisinde onu takip etti. Genç adamın birdenbire neşesi kaçmış, heyecanı zail olmuştu.

Arabaya bindikleri zaman, Scarlet saçlarını yüzüne dökmüş, gizli hıçkırıklarla ağlıyordu. İhsan, ona bir tek kelime söyleyemedi. İçinin acısını manasını, engin sevdalı kadının gözyaşlarını pek çabuk kavrayabilmişti. Scarlet, belki onun için yalnız manevi bir kadın olabilirdi.

Araba çiftliğe girdi. Scarlet İhsan'a sordu :

-Beni evime kadar götürmez misiniz İhsan Bey ?

-Emredersiniz.

İhsan sonra arabacıya dönerek emir verdi :

-Arabayı "Kırlangıç Villası'na" sür !

Araba biraz sonra "Kırlangıç Villası'nın" önünde durdu. Scarlet bu defa İhsan'ın yardım etmesine fırsat vermeden arabadan inerek kapıyı açtı. Fakat içeri girmedi. Kararsız bir hareketle geri döndü, bir masal kahramanı gibi İhsan'ın önünde durdu ve :

-Gözlerinizi kapayınız diye bir kumandan gibi emretti. İhsan hariketsiz bir halde gözlerini kapadı. İhsan'ın yüzünde ılık bir nefes dolaştı. Sonra birdenbire dudaklarına sarılan yırtıcı bir dişi kurdun ısırışları altında bir yılan gibi kıvrıldı. Dudaklarına değen dudakları, gözlerine yıldızları döküyor, içine tatlı bir serinlik veriyordu. Şimdi mermer kadın karşısında bir yılan kadın olmuştu. Şimdi yılan kadının emreden sesi değil, yalvaran sesi işitili yordu :

-Gözlerinizi açınız !

İhsan gözlerini açtı. Fakat karşısında ne Scarlet ve ne de mermer kadın vardı. Yalnız kapının aralığından uzanan mermer bir elin içerisinde duran bir tabanca, tehditkar nazarlarla ona bakıyordu.

***

İhsan dudaklarında bir gönül şarkısı, içinde bitmeyen gecelerin yakıcılığıyla çamlıklar arasında yürüdü. Gecenin bu korkunç karanlığını yırtan bir tabanca sesi kulaklarını yalayarak geçti. Karanlıklar çerisinde top sakallı, kara gözlüklü adam bir hayal gibi uzayıp gitti.

İhsan bütün bir gece penceresi karşısında yıldızları sayarak sabahı bekledi. Bütün bir gece yıldızlarla konuştu, zekâsının bütün parlaklığıyla, hayatının bu hem zevkli, hem meraklı macerasını hasbihâl ederek bir türlü uyuyamadı.

-Bu kadın kimdi ? Buraya nereden gelip, neden yerleşmişti ? Her kadın gibi onun hakkında hiç dedikodu yapılmıyor, o her zamanki, sırrını ve bu macerasının muammasını saklıyordu. Neden buraya gelmişti ? Niçin erkeklerden uzak yaşamayı tercih ediyordu ? İçinde muhakkak bir sızı vardı... Fakat bu sızı bir gönül hikâyesinin marşı mıydı ? Her şey meçhul, kendi gibi hayatı da meçhuldu. Muhakkak ki, varlığından kopmuş, manevi yatını parçalamış bir hikâyesi vardı. Çözülmeyen anlaşılmayan bir hikâye.

Sabahın çok erken saatinde bahçeye indi. Murat Ağa'ya seslendi, onunla bir tek kelime konuşmadan çamları, denizi,dağları dolaştı ve doğan güneşle birlikte tekrar köşke döndü. Murat Ağa, efendisinin bu sessiz dolaşmasından korku duyuyor, ona gecelerin getirdiği acıdan sanki haberi varmış gibi davranıyor ve hiçbir şey sormuyordu.

***

Heykeltraşın köşkü.. Bahçe renk renk fenerlerle donatılmış, adeta bir donanma gecesini hatırlatıyordu. Olivialar Scarlet şerefine bir parti tertip etmişler,bu partide kasabadan bazı davetliler arasında İhsan, Safa, Haşim'den müteşekkil bir kalabalık göze çarpıyordu. Scarlet'in masasında İhsan ve öğretmen Safa Bey yer almışlar, Olivia piyanoda güzel bir parça çalıyor, piyanoyu müteakip bir alkış. İhsan Scarlet'in kadehini doldururken Safa Bey'e seslenıyor :

-Sanatkâr bizim için güzel bir gece tertip etmiş.

Scarlet gülerek İhsan'a cevap verdi :

-Hıhh... Acaba bizim için mi ?

Öğretmen söze karışarak :

-Elbette biz dostları için, fakat bizden fazla bilhassa sizin için. Sizin güzelliğiniz için.

-İltifat ediyorsunuz !

İhsan durmadan içiyor, içmek veya sarhoş olmak için içiyor... Zaten Scarlet'in karşısında çoktan sarhoş olmuştu. İhsan'ın fazla içişi Scarlet'in hiçbir zaman gözünden kaçmamıştı İhsan'a darılmak veya ona ihtar etmek arzusuyla :

-Fazla içiyorsunuz İhsan Bey ! Dedi.

Öğretmen Scarlet'in ihtarını iyi karşılamış olacak ki, genç kadının sözlerini tekrarladıktan sonra :

-İhsan, dedi, içmeden sarhoş olmaktasın.

İhsan yeni bir kadeh boşalttıktan sonra :

-Safa Bey, dedi, bu akşam belki üçüncü içkili geceniz.

İhsan Scarlet'e dönerek devam etti :

-Dün gece müthiş bir sarhoşluk geçirdim. Ne kadar acıdır ki, sarhoşluğum da uzun sürmedi.

Scarlet hemen sordu :

-Niçin ?

-Gözlerime cevap olarak bir tabanca, sarhoşluk olarak giderdi ve içimin yapraklarını sürükleyip götürdü.

-Demek bu kadar üzgünsünüz ? Bilseydim...

Öğretmen, İhsan'la Scarlet'in konuşmasından birşey analmadığı için alışılmış bir şekilde onlara bakıyordu. İhsan içini çekerek konuştu :

-Kadınlar hep böyledir, dedi. Tıpkı bir denize benzerler. Bazen uslu ve sakin olurlar, bazen de hattinden fazla hırçın.

-Kadın ruhu tahlili güç bir muammadır İhsan Bey.

-Yani ?

-Bunu ne siz ve ne de biz tahlil edemeyiz.

Scarlet acı acı güldü. Bu sırada Olivia masalarına yaklaşarak :

-Misafirlerimiz, bir parça çalmanızı rica ediyorlar.

Öğretmen Scarlet'e :

-Lütfen kabul ediniz Miss Scarlet ?

İhsan da aynı şeyleri tekrarladı :

-Rica ediyoruz.

Scarlet ayağa kalktı, piyanoya doğru yürüdü. Olivia onu takip etti. Scarlet'in parmakları tuşlara dokunur dokunmaz sihirli bir ses bahçeyi doldurdu. Çiftler dans etmeye başladılar.

Safa :

-Ne kadar güzel bir kız değil mi İhsan ?

-Çok güzel çalıyor. Fakat bilmem neden, titriyorum Safa Bey.

-Acaba dans edecek mi ?
-Rica ederiz.
Diğer masadakiler konuşuyorlardı :
-Sevişiyorlar.
-İnanmıyorum.
-Güç bir mesele.
-Niçin güç olsun ? Görüyor musun birbirlerine ne kadar yakın.
-Ne çıkar ?
-Çalınan bu parçanın ismii biliyor musun ?
Evet. "Aşk" o bir rüyâdır.
-O halde kimin için çalıyor?
-Tahmin etmem. Siz bu kadının nasıl bir kadın olduğunu bilmiyorsunuz. Hayatında kimse ile görüşmüş değildir. Nasıl oldu da bu akşam buraya kadar gelebildi.

Bu sırada bahçenin bir köşesinden garip bir ses işitildi. Bu, Haşim'in sesi idi. Yine "Pınarlı Ayşem" diye bir türküye başlamış ve piyanoyu susturmuştu. Scarlet, Haşim'e çok acıyordu. Belki hayatında yalnız acıyabildiği tek insan Haşim'di. İngiltere'de doğup büyümesine rağmen, sosyeteden her zaman uzak kalmış, bu dedikodulu muhitten her zaman için nefret hissetmiş ve çok geceler ailesinin ısrarlarına rağmen, daima yalnız; kendi kalbinin sızılarını dinlemeğe, kendi kendini mahkûm etmişti. İşte bu yüzdendir ki, insanlardan uzak kalmak, onun hayatına daima tazelik ve renk getiriyordu.

Kalp sızıları, kadınlık ruhunda her zaman için onunla mücadele etmiş, fakat hiçbir zaman yine onu mağlup edememişti. Durgundu, bu durgunluğu günlerce uzayıp gider ve bu müddet içerisinde zamanın nasıl akıp gittiğini hissetmezdi. Fakat birdenbire kadınlık ihtirasları damarlarında dolaşmaya başladığı zaman kendini unutur, düşüncelerine hakim olamaz, belki Haşim'e bile mağlup olurdu.

Masasına döndüğü zaman herkesten evvel İhsan'a seslendi:
-Nasıl, beğendiniz mi İhsan Bey?
-Tekrarlamanızı bilhassa rica edecektim.
-Başka bir zaman.
-Ne olur Mis Scarlet?
-Diğer kadınlara benzemek istemiyorum.
-Bu akşam dans etmeyecek misiniz?
-İhsan Bey için belki bir defa.
-Teşekkür ederim Miss Scarlet.

Olivia piyanoda "Bahar gelmiyor" isimli bir tangoya başlamıştı. İhsan masadan doğrularak, Scarlet'in önünde eğildi:
-Bir dans rica edebilir miyim Miss Scarlet?

Bu akşam her nedense Scarlet'in bütün neşesi üzerindeydi. Bir akşam evvelki zalimliğini çoktan unutmuş, çoktan içinde duyduğu sızılara gözlerini kapamış, velhasıl bu akşam tam bir kadın olmuştu. Su gibi bir mahluktu. Bazen bir pırlanta gibi yanıp söner, bazen bir kömür gibi renk vermezdi. Bazen renk ve dekor içerisinde bir avare gibi dolaşır, bazen ne ihtişamlar onu tatmin etmezdi.

Çok geceler kadınlığını denizin ılık dalgalarına bırakarak evine döner, bir şehzadenin binbir gece masalını yaşar,çok geceler kumlara yaslanarak yıldızlarla konuşur, kumlarla yıldızları seyrederdi. Kumlarda sabahladığı geceler de olurdu. Bu gecelerinde çoğu defa ince uzun boylu levent şehzadelerin uzattığı bardaktan şarabını içer ve bu yüzden büyük Türk şairi Hayyam'ı Shakespeare kadar tanırdı. Hatta Nedim'in şiirlerini iyi Türkçe bilen bir İngiliz dostuna çevirterek okurdu.

Sanat anlayışı, geniş kültürü, Scarlet'i dört defa kadın yapıyordu.

Şimdi İhsan'ın kollarında dönerken, Türk sanatına olan hayranlığını anlatıyor, eski devrin şairlerini az çok isimleriyle anıyordu. Kadın, şarap ve camların hikâyesini bir fısıltı halinde İhsan'ın kulaklarına söylüyor ve bu akşam sesindeki ahenkle adeta onu çıldırtmak istiyordu. Scarlet, bütün bu heyecan dakikaları arasında birdenbire denizi hatırladı. Hemen kalbini bir korku sarmıştı. Fakat çılgınlığı hiçbir arzusunu yenemiyordu.

-Denize kadar yürümez miyiz İhsan Bey?

-Emredersiniz. Bir masal perisinin emirlerine, bir masal kahramanı "hayır" diyebilir mi?

Bu akşam Scarlet'in bütün kadınlığı üzerinde. Her gecekinden daha güzel, daha cazip, mavi geceliği ona o kadar yakışmıştı ki kendiliğinden adeta bir deniz olduğunu hissettiriyordu. Yürüyor, yürüdükçe yerlere sürünen entarisinin uçları, denizin kumlara çarpan dalgaları gibi güzel bir ses çıkarıyordu.

-Deniz gecelerini çok severim İhsan Bey!

-Denizden bir beklediğiniz mi var?

Scarlet, İhsan'a alaylı gözlerle bakarak:

-Hayır, dedi. Denizler bir şarap gibi beni sararak sarhoş eder. Denize bayılırım İhsan Bey.

İhsan, Scarlet'in izahından memnun görünüyordu.

-Haklısınız. Bir sandal gezintisi yapabilir miyiz ?

-Korkulu olmaz mı ?

Her şeyin tehlikelisi ve korkulusu zevklidir Miss Scarlet. Tehlikeler daima heyecan yaratır. Heyecan size zevk vermez mi ?

-Bazen...

-Yanınızda bir masal kahramanı olduktan sonra, korku kalmaz zannederim Miss Scarlet.

Omuz omuza yürüyorlar. Scarlet'in rüzgârla dalgalanan saçları, İhsan'ın omuzlarına uruyor, rüzgârda yayılan kokularıyla adeta onu çıldırtıyordu. Genç adamın gözlerinde yine bir alev tutuşup yandı. Hayatına karışan bu kadın,bazen ona zevk veriyor, bazen de hayallerini bozuyor, onu sonu gelmeyen binbir düşüncelere sürüklüyordu. Belki mesut olabilirdi. Buna kati surette karar vermek imkânsızdı. Belki bu macera ona bir facia hazırlayabilirdi. Düşünceleri çok defalar normal olmaktan çıkar ve onu karanlıklara sürüklerdi. Scarlet İhsan'ın heyecanını yatıştırmak düşüncesiyle :

-Saçlarım galiba sizi rahatsız ediyor İhsan Bey, dedi.

İhsan güldü. Scarlet'in durgun bakışlarında hiç bir tebessüm yoktu. Sabit bir bakışla uzaklara bakıyor, denizin ruhuna kattığı ahengi zevkle dinliyordu. Hatta öyle bir an geldi ki, başını İhsan'ın omuzlarına dayayarak gözlerini kapamak ve uzun boylu denizi dinlemek heyecanı ile adeta çırpındı. Fakat birden bire kendini toplayabildi.

İhsan Scarlet'in manevi zevklerine hayrandı. Şimdi o da içinde aynı heyecanı duyuyor, aynı heyecanla titriyor. Fakat titrediğini Scarlet'e belli etmiyordu, İhsan :

-Güzel bir koku duyuyorum diye konuştu. Bu koku herhalde saçlarınızın getirdiği bir bahar kokusu, bir hayat iksiridir.

-Ne kadar naziksiniz.

İhsan yine heyecanlanıyordu. Scarlet'e bir şey sormak istiyor, fakat sanki boğazına sarılan bir el onu men ediyor, ona korkulu gözlerle bakan bir yabancının hayâlini görür gibi oluyordu.

-İçimde bir sual dolaşıyor, diye devam etmek istedi, fakat yine boğazıma sarılan bu el, onun konuşmasına fırsat vermedi. Ne olabilirdi, eğer böyle bir sual sormakla bir günâh işlemiş sayılacaksa, sayılsın bütün maneviyatını toplayarak, dudaklarına gelen suali bir hızda Scarlet'in kalbinin ta içine kadar işileyebilen bir ahenkle sormak istedi, fakat yine boğazına

tıkanan bir düğüm onu men etti. Scarlet İhsan'ın gözlerindeki ve heyecanındaki ısrarı hissetmiş olacak ki :

-Birşey mi sormak istiyorsunuz İhsan Bey? Korkmayınız, istediğinizi dilediğiniz şekilde sorabilirsiniz.

-Bir türlü karar veremiyorum.

Scarlet yine İhsan'la alay ediyordu.

-Yani?

-Denizle konuşur gibi İhsan kat'i kararını verir. Scarlet'in alayları karşısında erkekliğini unutuyor, varlığından hicap duyuyordu. Hemen sordu:

-Aşk nasıl doğar Scarlet?

Rüzgârlar uzaklardan "Aşk bir rüyâdır" parçasının sesini getirdi. Scarlet'in yine alaycılığı tutmuştu:

-Piyano güzel bir parça çalıyor.

-Aşk o bir rüyâdır İhsan Bey.

-Ben böyle tatlı bir rüyâ görmek istiyorum.

-Hayat bir rüyâdır İhsan Bey, insanlar ömürleri boyunca birkaç güzel rüyâ görürler.

-Ben şimdi bu rüyâların birine girmiş bulunuyorum. Scarlet dalgın gözlerle İhsan'a baktı, sessizce İhsan'ın kulağına eyilerek mırıldandı :

-Şanslı bir adamsınız İhsan Bey.

Scarlet'in bu akşam müzipliği tamamen üzerindeydi. İhsan mevzu değiştirmek için.

-Bu akşam denizde gezmeyecek miyiz ?

-Bu akşam hayır.

-Yarın için bir gezinti teklif edecektim.

-Nereye ?

-St Hilarion Kalesi'ne.

-Çok güzel.

-Kabül mü ?

-Kabül

Yine omuz omuza yürüyerek bahçeye döndüler. Vakit hayli ilerlemişti. Misafirlerinin hemen hemen hepsi sarhoş olmuşlardı. İhsan ve Scarlet masalarına oturdukları zaman, Safa Bey onları hayretle gülerek karşıladı. İhsan bu akşam herkesin sarhoş olmasını istiyordu. Kendinin, Safa Beyin, Olivia'nın, heykeltraşın ve hatta Scarlet'in de sarhoş olmasını istiyordu. Masadaki içkiyi zevkle dudaklarına götürürken hep bunları düşünüyordu. Olivia bu sırada onların masasına yaklaşarak İhsan'a seslendi :

-İhsan Bey, bu akşam çok durgunsunuz.

-Hastayım Bayan Broklesby.

Olivia alaylı bir sesle :

-Maddi mi, manevi mi ? Dedi.

İhsan'ın başı o kadar dumanlaşmıştı ki, Olivia'dan biraz istirahat edebilmesi için bir yer göstermesini rica etti. Heykeltraş İhsan'ı kendi yatak odasına götürdü. Burada ne kadar kaldığını bilmiyordu. Uykusu içinde müşfik bir elin bir tüy gibi yüzünde dolaştığını hissetti. İçini menekşe kokulu bir hava dolduruyordu. Kirpiklerini hafif kıpıldatarak gözlerini açtı. Karşısında o vardı... Evet, Scarlet. Bu anda gördüğü bir rüyâ, onu derin ve sonsuz hayâllere sürükledi. Gözlerine inanamıyordu. Gözlerini tekrar kapadı, tekrar açtı. Fakat bu defa Scarlet odada değildi. Gözlerine dolan yaşlarla başını yastıklara gömerek hıçkırmağa başladı. Hasta idi, meçhul sızıları olan bir hasta. Kendini her şeye kapamak istiyordu.

"Sevgi, niçin aşkla karışık doğar?" diye söylendi. Bu hayat muammasını, bu gönül sihrini kim tahlil edebilmişti? İhsan yine kime dargındı? Kendine mi, yoksa hayata mı? Başını sıcak yastığa sokuyor ve sanki Scarlet'in kokusunu bu yastıklar üzerinde buluyormuş gibi,

göz pınarları patlayıncaya kadar ağlamak istiyordu. Yastıklardan sızan gözyaşları sanki Scarlet'in kokusunu içerek boşalıyordu.

Ağlamak için, durmadan ağlayabilmek için çıldırıyordu. Fakat ne kadar yazık ki, istediği kadar ağlayamıyor, istediği kadar gözyaşı dökemiyordu. Tabiat mı küskün, bahar mı soğuk? Neydi kalbini yakan bu ateş damlaları?

Şimdi ona koşmak, dizlerine kapanmak ve içinin bütün hislerini ona dökmek istiyordu. Fakat böyle bir hareket kendisi için bir küçüklüktü. Erkekliğini unutuyor ve aklına gelen her şeyi yapmak istiyordu. Bir an için iradesini toplayarak düşündü: Şimdi hissediyordu ki, içinde ne Meryem'in ve ne de onun kızının aşkı yanıyordu. Allah'ın kızı Meryem bile bu kadar susamamıştı.

Yine kendi kendine soruyordu: "Aşk, nasıl doğar?" Yıllardır, asırlardır rengini kaybetmeyen bu kuvvet hiçbir şeyden kaybetmiyordu. Bu arada İhsan'ın içi geceler kadar sessizdi. Sanki her şeyi karanlıkla örtmüş, dünyasını göremeyecek bir hale gelmişti.

Camlarda bir hayâl göründü... Fakat İhsan bunu görmemişti. Siyah gözlüklü adam kısa bir müddet camdan odayı seyrettikten sonra uzaklaşıp gitti. İhsan yatağında gülüyordu. Şimdi içine ağlamak yerine gülmek gelmişti. Birini ezip parçalamak veya öldürmek isteyen bir güdüş.

***

Sabahın erken saatinde kalktı ve Olivialara seslenmeden çıkıp gitti. Güneş henüz doğmamıştı. Fakat tam güneş korkunç bir kızıllıktayken güneşe doğru yürümek istiyor... Denizle dağların bittiği ve bir alev yığınının denizi kızıllaştıran yere kadar yürümek istiyordu. Gitmek, suları aşarak veya sulara gömülerek gidebildiği kadar uzaklara gitmek istiyordu. Ne kadar tuhaf ki, hiçbir ses ona bu uzun yolculuğa çıkmasını tavsiye etmiyor ve hisleri bile onun bu uzun yolculuğa çıkmasını reddediyordu.

İçinden bir ses sanki onu böyle konuşduruyordu :

-İhsan, git, sonu gelmeyecek meçhullere doğru gitme. Seni yeni büyük tehlikeler bekliyor. Uzaklaş, bu semtten. Daha mümkünse bu kasabadan uzaklaş ve git.

Ve içindeki ses tekrar geliyordu :

-Seni büyük tehlikeler bekliyor.

İhsan yine içindeki sese kafa tutarcasına cevap veriyordu :

-İhsan bu yolculuğa gitmiyecektir. Onu hiçbir tehlike bekleyemez, İradesine hakim olan İhsan, tehlikeleri yenebilecek bir kuvvettedir.

Ve yolunu değiştirerek bahçeye dönüyor. Çiftlikte kimseye sslenmeden odasına çıkıyor ve yatağına uzanarak saatlerce kalıyor.

***

-Günaydın oğlum, günaydın İhsan Bey.

İhsan gözlerini açtı. Başucunda Murat Ağa ona sesleniyordu.

-Bugün biraz süt içmenize doktor müsaade etti oğlum. İstersen getireyim.

İhsan, Murat Ağa'nın dediklerini anlamıyordu. Alık alık ihtiyarın yüzüne bakarak sordu :

-Ben hasta mıyım Murat Ağa ?

Evet oğlum, iki gündür kendini bilmeden yatıyorsun. Çiftlik halkı çok hayıflıdır, varayım onlara müjde vereyim. Sevinirler.

İhsan mani olmak istedi :

-Dur, anlat bakayım. Ben nasıl oldu da hastalandım ?

İhtiyar kapıdan çıkarken İhsan'a cevap veriyordu :

-Acele etme, sonra anlatırım. Beş dakikaya kalmaz gelirim.

İhsan gözlerini daha fazla açtığı zaman, kendini perdeleri siyah karanlık bir odada, yapayalnız buldu. Yatağından doğruldu, ani olarak sinirlenmişti. Bu oda babasının son nefesini verdiği oda idi. Niçin onu bu odaya kapatmışlardı ? Uzun yıllardan beri İhsan bu bu odanın kapılarını ne açmış ve ne de tozlarını aldırmış, her şeyi; babasını günü de olduğu gibi bırakmıştı.

Şimdi odayı dolaşmağa başladı. Geçmişteki bu faciayı tekrar hartırlamak istemiyordu. Niçin, fakat niçin bu oda yeniden ona açılmıştı ? İşte karşısında annesinin onsekiz yaşındaki resmi, onun yanında uzun bıyıklarıyla duran babası ve masanın üzerinde kanlı bir bıçak... Fakat hayır,hayır... İsyan etmek istiyordu.

Birdenbire sendelendi ve döşemeye yuvarlandı, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Bu kanlı bıçak ve babasının uzun bıyıklı resmi yanında annesinin tazelik fotoğrafi ağlıyordu. Niçin onun hastalığında bu odayı açmışlardı ? Kafasında durmadan tekrarladığı bu suale sinirleniyor ve karşısına çıkacak olan ilk şahsı parçalamak, öldürmek istiyordu.

Bu kanlı bıçak : Dünkü soğuluğunu halâ muahafaza ediyor. Babasının uzun bıyıkları altında ki asaletli duruşu, yakur karakteri ve annesinin daima tebessüm eden inci çehresi,pırlanta gibi yanan bakışları bütün canlılığıyla duruyordu. Zavallı annesi korkunç bir delliliğin kurbanı olmuştu.

Geçmişteki bu acı hikâyeyi kafasında tekrarlamak istemiyor, vücudunu saran alevlerin damarlarına yayıldığını hissediyordu. Kafasında korkulu sahnelerle yeni bir hayat başlıyor, ruh tahlilleriyle dolu bulunan bu yeni romanın sayfaları ona adeta heyecan veriyordu. İhsan korku içinde titriyor, sinirlerinin alev alev yandığını duyuyordu.

Koşarak odadan çıktı, sabahlığıyla bahçeye indi, ahıra yürüdü, sesinin çıkabildiği kadar bağırarak Murat Ağa'yı arıyordu.

-Murat nerdesin be herif.

Koşarak efendisinin yanına gelen ihtiyar, İhsan'ın gözlerinin kanlanmış olduğunu gördüğü zaman hayret ederek ona sokuldu, fakat İhsan'ın üzerine doğru yürüdüğünü görünce titremeğe başladı.

İhsan Murat'ın yakasına sarılmış, gözlerini onun gözlerine dikmiş haykırıyordu.

-Niçin beni o menhus odaya kapattınız ? Yoksa benide mi babamın akibetine uğratmak istiyorsunuz. Uğursuz bunak, niçin susuyorsun cevap versana. Şimdi bu anımda seni gebertmek istiyorum.

Murat İhsan'ın ayaklarına kapanarak yalvarıyordu :

-İhsan'cığım kıyma bana , doktor öyle istedi. Kimsesiz bir yerde yatmaklığın icap ediyordu. Seni bir hastaneye yatıracaklardı, korktum, müsaade etmedim. Yoksa o odanın açılmasını istemiyordum.

İhsan birdenbire Murat'ın yüzünü dövmeğe başladı.

-Ben de böyle olmasını istemiyordum Murat Ağa.

İhtiyarı kolları arasına aldı ve göğsüne basarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladılar. Kucak kucağa, göğüs göğüse sarılmışar ağlıyorlardı. İhsan, ihtiyarı omuzlayarak eve doğru yürüdüler. Odanın kapısı önüne geldikleri zaman, İhsan eliyle odayı Murat'a göstererek :

-Lütfen kapayınız Murat Ağa dedi ve bir daha açılmaması için emir verdi.

İhtiyar adam sessizce yürüdü ve bütün kuvvetiyle kapıyı çekerek kapadı.

İhsan'ın gözleri yine büyümüştü. Fakat bu defa bu yeşil gözlerde korku yerine, müşfik bir pırıltı seziliyordu :

-Murat Ağa, diye söze başladı. Annemin kanıyla bulaşmış olan bıçağı görünce, birdenbire kalbim attı ve kendimi kaybederek döşemeye yuvarlandım. Kafamın içinde o meşhum gecenin macerası bir sinema şeridi gibi geçiyordu. Bu geçişte hep annemi görüyordum. Zavallı anneciğimi... Ne olur Murat Ağa, o odayı bir kere daha açmayınız, bir kere daha bu acı hikâyeyi hatırlamak istemiyorum.

Zavallı İhsan senelerin ıztırap dolu izleri üzerinde ; toplayabildiği annesini acı hatıralarıyla onun korkunç akıbetini düşünerek tekrar hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Şimdi zavallı Murat Ağa ve zavallı İhsan ağlıyorlardı.

***

Haşim derin derin nefes alarak Scarlet'in köşkü önünde durdu. Elleri titreyerek kapıya dokundu. Zavallı Haşim fazla heyecanlı görünüyordu. Scarlet bir peri misali kapıyı açınca Haşim az kalsın çıldırıyordu. Mahsun bakışlarla Haşim'in gözlerine bakan Scarlet'in yine onun bir arzusu olduğunu hemen hissettmişti :

-Ne var Haşim, bir şey mi istiyorsun ? İçeriye gelsene. Haşim, korkulu gözlerle Scarlet'e baktı. Bu bakışlarda yalvaran, dilenen müşfik nazarlar hep Scarlet'in gözlerine bağlanıp kalıyordu.

-Haşim, içeriye gelmez misin ?

Haşim, Scarlet'in araladığı kapıdan içeriye girdi. Koşa koşa her zamanki odasına sokuldu ve Scarlet'in gelmesini bekledi. Scarlet ona kendi eliyle bir kahve pişirmiş ve elinde kahve fincanı gülerek odaya girdiği zaman Haşim gülerek ayağa kalkmış ve Scarlet'in ikramını sevinçli bakışlarla elinden alarak tekrar koltuğuna gömülmüş ve yorgunluğunu giderecek olan bu kahveyi Scarlet'in elinden zevkle içmişti.

-Şimdi dinlendin mi Haşim ?

-Teşekkür ederim, Allah sana çok çok ömürler versin kızım.

-Fakat bir söyleyeceğin vardı, değil mi Haşim ?

Haşim korkulu gözlerle yine Scarlet'e baktı. Fakat Haşim korkulu baktığı halde Scarlet'in gözleri daima gülüyordu.

-Sana bir müjdem var Hanımım, dedi.

-Memnun olurum Haşim.

-Fakat...

-Fakat ?

-Söylemekten utanıyorum.

-Niçin Haşim ? Hiç insan müjde vermekten utanır mı ?

Haşim gözlerini yere çevirdi, halının üzerinde duran kediye bakakaldı, söylemeye karar vermişti.

-İki çocuğumuz oldu, dedi.

Scarlet hayretle Haşim'e bakıyordu.

-Ne demek istediğini anlayamadım Haşim.

Haşim yine her zamanki gibi mahcuptu :

-Nasıl anlayamadınız ? Dedi. İşte iki çocuğumuz oldu dedin ya!

Haşim Scarlet'le göz göze gelmekten korkuyordu. Başını çevirdi, asabiyetinden ayağı halıda oynuyordu. Scarlet ona yaklaşarak eliyle başını kaldırdı ve gözlerinin içine bakarak :

-Sen galiba bugün hastasın Haşim, dedi.

-Hayır hasta değilim.

Scarlet sabırsızlanıyordu :

-Açık konuşsana Haşim, kimin çocuğu oldu ?

-Tarzanım doğurduğu, gebe değil miydi ?

Scarlet katıla katıla gülüyordu. O kadar çok gülmüştü ki koltuklardan birine yıkılıverdi. Haşim donuk bakışlarla ona bakıyordu :

-Daha söyleyeceklerin var bayan Scarlet ;

-Söyle Haşim, Bana neşe getiriyorsun.

-Bugün aksine ben de çok mahçubum. Hem bu son söyleyeceğimden çok korkuyorum, korkuyor değil de utanıyorum.

-Haşim, biz artık birbirimizi iyi anlamış iki dostuz. Hiç birbirimizden gizli bir şeyimiz olabilir mi ? Bizim için her şey açıktır.

-Kapıdan çıkarsanız söylerim.

-Yani yalnız mı kalmak istiyorsunuz ?

-Evet...

Scarlet kapıya doğru yürüdü ve salona çıktı. İçeriden Haşim'in sesi geliyordu :

-Bizim ne zaman çocuklarımız olacak?

Scarlet, az önceki sözlere kahkahalarla güldü. Odaya döndüğü zaman Haşim odadan kaybolmuştu. Birkaç defa "Haşim, Haşim" diye seslendi. Odanın her tarafını aradı. Haşim, pencereden dışarıya kaçmış, koşa koşa çamları geçmiş, tepelere doğru gidiyordu.

Scarlet, içinde şimdiye kadar duymadığı bir sızı ile yanıp kavrılıyor, ıztıraplı bir acı duyuyordu. Benliğini saran, kalbini yakan göz damlaları daha ne kadar sürecekti? Haşim'e acıyor, onu kıskanıyordu. Fakat Haşim'e karşı hissettiği duygular müşfik ihtirasları idi. Fakat İhsan'a bu zamanlarda maddi duygular duymaya başlamıştı. Fakat bu tecrübe yıllarını yaşamak istemiyordu.

Bu akşam yine tabancasıyla ağaçları kurşunlamak hazzı içinde yanıp tutuştu ve hemen bahçeye fırladı. Fakat kendi tabancasının sesinden evvel kulakları yanından geçen başka bir tabanca sesi onu korkutmadı. Elindeki tabancasını meçhul bir istikamete doğru çevirerek birkaç el silah attı. Dallar arasında onu adım adım takip eden top sakallı adam bir türlü görünmüyor ve görünmemekte de ısrar ediyordu.

Bu akşam Scarlet'in bütün kadınlığı yine üzerinde idi. İçinde hiçbir korku yoktu. Elinde tabancası saatlerce çamları dolaştı, denize indi. Durmadan etrafa kurşunlar saçarak dolaşıp durdu.

Bir aralık kayalardan birinin üzerine oturdu ve denizi seyretti. Dudakları arasında birşeyler mırıldanıyordu. Belki bir şarkı söylüyor, belki de içinin acılarını denize dökmek düşüncesiyle dalgalarla konuşuyordu.

İhsan, bu sabah yatağından çok iyi kalktı. Hemen Murat Ağa'yı yanına çağırtarak Scarlet'e gönderdi. Bugün, St. Hilarion Kalesi için bir geziye çağırıyordu. Bundan birkaç akşam evvel deniz sahilinde Scarlet'in verdiği sözü unutmamıştı. Güzel bir gündü. Bahar bütün neşesi ve kokusuyla gelmişti.

Murat Ağa heyecanlı bir surette geri döndü. Efendisine getirdiği kaderden kendisi de seviniyordu. İhsan:

-Ne haber Murat Ağa? Seni sevinçli görüyorum, dedi.

-Evet beyim, Bayan Scarlet yarım saata kadar geliyor. Ben ahıra gidiyorum, atların hazırlanmasını emretti. Kendisi beyaz ata binecekmiş. Sen de çabuk ol.

Murat, koşa koşa merdivenleri inerek ahıra girdi ve hayvanları hazırlamaya koyuldu. İhsan hemen yataktan fırlamış, sırtını değiştirmiş ve merdivenlerden koşa koşa inerek bahçeye çıkmıştı. İhsan, bahçeye çıkarken karşısında Haşim'i görünce hayret etti:

-Günaydın Haşim, nasılsın bakalım?

-Geçmiş olsun beyim, hasta olduğunu duydum, birkaç defa yanına girmeye teşebbüs etmişsem de müsaade etmediler.

-Teşekkür ederim Haşim.

Haşim, suratını asmıştı.

-Fena bir haber de duydum İhsan Bey, dedi.

-Neymiş bu haber bakalım?

-Sizi o menbus odaya kapatmışlar. Salıp içeriye girmek ve sizi o odadan kurtarmak istedim. Bu Murat Ağa önüme geçti ve bana mani oldu.

Murat Ağa hayvanlar elinde ahırdan çıkarken Haşim'in son sözlerini işitmiş olacak ki kahkahadan katılıyordu.

-Haşim yine deliliğin bugün üzerinde... Durmadan iş karıştırıyorsun. Çekil oradan.
İhsan Murat Ağa'nın Haşim'e darılmasına müsaade etmedi :
-Kafi Murat, dedi. Haşim'i fazla hırpalama.
Bu sırada Scarlet çamlıklar arasında göründü, hayvanlara doğru yürüyerek :
-Hayvaları demek bu kadar erken zamanda hazırlayabildiniz Murat Ağa.
-Evet bayan Scarlet, hayvanlarım emrinizdedir.
Haşim Scarlet'e sokularak :
-Günaydın Bayan Scarlet, dedi.
-Ooo. Günaydın Haşim, fakat ben sana dargınım.
-Niçin bakalım ?
-Dün bana seslenmeden kaçıp gittin. Hiç olmazsa sualinin cevabını almaklığın lâzım değil miydi ?
Haşim yutkundu :
-Şey... Şey.
-Söyle Haşim.
Söy... Söy... Söyleyeceğim ama utanıyorum.
-Korkma Haşim.
-Çocuklarımın kime benzediğini sormadınız da...
-Unutmuşum Haşim. Söyle bakalım kime benziyormuş çocukların ?
-Tıpatıp bana.
Scarlet içi sızlayarak güldü. İhsan Haşim'i görmemek için başını çevirdi. Haşim devam etti.
-Fakat siz de benim suâlime cevap vermediniz.
-Neydi o suâlin ?
-Haşim yüzünü avuçları içine aldı, sonra arkasını Scarlet'e çevirdi ve kekeledi.
-Bizim ne zaman çocuklarımız olacak demiştim ?
Scarlet gözleri yaşlı, Haşim'in gözlerinin içine bakarak teselli edici bir sesle :
-Bir gün gelecek, elbette bizim de çocuklarımız olacak Haşim.
Haşim avuçlarıyla yüzünü kapıyarak kahkahalarla gülmeye başladı ve Scarlet'e eğilerek :
-Yolunuz açık olsun , elbette sizin de bir gün çocuklarınız olacaktır.
Tepelere doğru koşarak kayboldu.

***

Murat Ağa seslendi:
-Hayvanlar hazır Beyim.
Scarlet ve İhsan atlara doğru yürüdüler. İhsan Scarlet'in binmesine yardım ettikten sonra, kendisi de kızıl ata bindi ve St. Hilarion Kalesi'ne doğru atbaşı yol aldılar.
-Scarlet diye fısıldadı. Bu tabiatta her şey güzeldir. İnsanlar, çiçekler, hatta hayvanlar bile. Yani güzel denen bir şey vardır. Fakat bütün bu güzelliklerin en güzeli olan birşey daha vardır ki, o da aşktır.
-Ne demek istiyorsunuz.
-Dün bu topraklarda bir Venüs'ün yaşadığını tahayyüle ediyordum. Halbuki hayatta nice ve nice Venüs'ler varmış.
Scarlet çarpan kalbinin vuruşlarını dinleyerek sordu :
-Kimden bahsediyorsunuz.
-Venüs'ün doğuşundan. Scarlet sabırsızlanıyordu :
-Yani ?
-Mermer kadından, karşımdaki Venüs'ten.

Scarlet'in titreyen dudakları, birşeyler söylemek heyecanı ile çırpındı. Gözleri yaşarmıştı. İhsan bu yaşlanan gözlerde bundan bir ay evvel gördüğü renkleri görür gibi oldu.

Parmaklarını onun ıslak gözlerine uzatarak sildi. Sonra içinde yanan ateşten parça parça olmuş dudaklarını onun saçlarına uzatarak öptü. Gözlerini mahzun bakışlarına çevirdi ve ıslak bakışlarını dudakları ile birleştirdi. Scarlet İhsan'ın bile işitemeyeceği bir sesle, birşeyler mırıldanıyordu. İhsan onun son sözlerini işitemedi. Çünkü dudakları bir çöl susuzluğu içerisinde birleşmişlerdi. Scarlet şimdi İhsan'ın işitebileceği bir sesle konuştu :

-Elim elinde İhsan. Beni sonu gelmeyen yollara götürmeni istiyorum. Beni kalbinin üzerinde istediğin kadar sık. Korkulu rüyâlar görmek istiyorum. Şimdi bu aşk sarayının kubbeleri arasında yaralı bir kuşun kanat vuruşlarını duyuyorum : Kalbimizin sesini dinleyelim. Ölünceye kadar kolların arasında sıkılmak yine kolların arasında can vermek istiyorum.

İhsan titriyordu :

-Uzun boylu daha bir çok yıllar, aşk ve çılgınlık içerisinde yaşamamız lâzımdır Scarlet.

Scarlet yalvaran, dilenen gözlerle İhsan'a baktı :

-Bunu bana vadediyor musun İhsan ?

-Her şeyimle.

Scarlet birdenbire asabiyetle oturduğu yerden doğruldu ve büyüyen gözlerle İhsan'a bakarak haykırdı. Bu haykırışta kalbinin bütün yıkılışını ve her şeyin üstünde varlığının kendinden uzaklaşıp gittiğini hissederek bağırdı :

-Ben çıldırmış bir kadınım. Belki de günahkâr bir kadın, Bu anımda kadınlığımdan, insanlığımdan utanıyorum. Artık susmalısınız, susmanızı istiyorum. Niçin karşıma çıktınız ? Niçin sizi karşıma çıkardılar ?

İhsan Scarlet'in karşısında çılgına dönmüştü, ne diyeceğini, ne yapacağını bilmiyordu, "Scarlet" diye kekeledi. Scarlet tok sesiyle İhsan'a emretti :

-Beni takip et !

İhsan yerinden doğrularak Scarlet'i takip etti. "Kraliçe Penceresi'ne" doğru yürüdüler. Scarlet biraz sükûn bulmuştu. İhsan :

-İşte burası,dedi, "Kraliçe Penceresi".

Biraz daha yürüdükten sonra :

-Burası da "Kraliçe Odası " diye sözünü tamamlayabildi.

Scarlet daha sakin sordu :

-Ne diye bu ismi vermişler ?

-Kraliçelerden birisi buradan kendisini atmak suretiyle intihar etmiş de, galiba ondan.

Scarlet soğuk bir sesle sordu :

-Aşk yüzünden mi?

İhsan buralarını çok iyi tanıyordu. St. Hilarion Kalesi hakkında bazı kitablar okumuştu. Scarlet'in suâline bir tarih kitabında okuduğu ve şimdi de hatırlayarak bildiği bir hikâyeyi anlatarak cevap verdi :

-Venedik hanedanlarından güzel bir prenses, uzun bir hastalıktan sonra Kıbrıs'a gelmiş, kraliçeye misafir olmuş. Onsekiz yaşındaki prenses, günler geçtikçe, kalbinde bir erkeğe karşı bir aşkın kanatlandığını hissetmeye başlamış. Bu adam genç kralmış. Prenses günlerce krala kalbini açmayı düşünmüş, fakat buna bir türlü muvaffak olamamış. Krala yaklaştıkça, kral onun misafirliğine hürmeten, onunla alakadar olmuş, ona hürmet göstermiş. İlk aşkın tecrübesizliğinden cesaret alan prenses, kralın ona karşı gösterdiği alakanın bir aşk olduğuna inanarak aşkını krala kati süretle söylemeye karar vermiş.

Bir gün mermer havuzlardan birisinde yıkanırken, kral ona yaklaşmış, güzel vücudunun ahenkli duruşuyla sulardan çıkarak, ıslak vücudunu mermerlere bırakan genç prenses aşkını krala söylemiş. Kral prensese yine iltifatla mukabele etmiş. Kraliçe, kocasının

hareketini bu pencereden seyrediyormuş. Kral bu sırada prensesin ilk aşkını orada dudaklarından bir çiçek gibi koklamış. Prenses ıslak vücuduyla kralın boynuna sarılmış, kralın dudaklarıyla prensesin dudakları gayri ihtiyari birleşmişler. Genç kız yaralı bir kuş gibi çırpınıyormuş. Bu anda korkunç bir çığlık işitilmiş, bu çığlığa müteakip kraliçe kendini bu pencereden atarak intihar etmiş.

Scarlet'in bu aşk hikâyesi karşısında dudakları birkaç defa birleşerek ayrıldı. Sonra İhsan'a daha ciddi bakarak:

-Güzel bir aşk hikâyesi, dedi.

İhsan, yakıcı gözlerle Scarlet'e baktı:

-Aşk, o bir rüyâdır Miss Scarlet. Bu rüyâyı görebilenlere ne mutlu.

Scarlet İhsan'ın sözlerine karşı:

-Belki kısa bir zaman için, dedi, fakat rüyâdan daha güzel ne olabilir İhsan Bey?

-Hayat ve sen!

Scarlet güldü:

Ben? Hıhhh... Demek ki sizi büyülüyorum?

İhsan, Akdeniz'e bakarak cevap verdi:

-Aşkınız tıpkı bir rüyâya benzer Miss Scarlet.

Scarlet İhsan'ın gözlerinin içine bakamıyordu. Bu sihirli gözlerdeki cazibe onu bugüne kadar kaç defa mağlup etmişti? İçi de yanıyordu. Bir an için kendi kendine düşündü. Ya hep veya hiç.

-İhsan, diye söze başladı ve şöyle devam etti. Ben, bütün insanlardan çok farklı yaratılmışımdır. Bu bir tabiat meselesidir. Elimde olmayan bir şey. Siz yanımda olduğunuz zaman, içimde şüpheli ve sızılı korkular başlar. Öyle anlarım olur ki, kendimi tamamen unutur ve varlığımı bir hiç uğruna esir ederim. Bu, bir kadın için büyük bir küçüklüktür. Kadın, kadındır ve kadın olarak kalmalıdır. Yani anlıyorsunuz, kadın, mağrur ve daima esir olmadan yaşamalıdır, demek istiyorum. Bir kadın için küçülmek ve esir olmak kadar tehlikeli birşey yoktur.

İhsan, dalgın bakışlarla Scarlet'i dinliyordu. Scarlet, aynı ahenkle devam etti:

-Daima unutulmamalıdır ki, varlığından kaybeden veya küçük bir fedakarlıkta bulunan bir kadın, her şeyini kaybetmiş demektir. Kadın, kurban etmeli fakat kurban olmamalıdır. Hatta kadın, cemiyet kanunları hilafına, ezebildiğini ezmeli ve icap ederse de parçalamalıdır. Ancak bir kadın, kadın olduğunu böyle ispat edebilir.

İhsan, acı acı gülüyordu. Scarlet, daha bir çok felsefeler yürüttükten sonra, söze genç adam başladı:

-Yalnış bir nazariyeniz vardır Miss Scarlet. Dediğiniz gibi kadın kadındır ve kadın olarak kalmalıdır. Yani her zaman için kadın erkeğin esiridir. Bu tabiat kanunudur ve hiç bir kuvvet bunu değiştiremez.

-Bu şarkılara mahsus bir anlayıştır İhsan Bey. Halbuki biz kadınlar sizden çok daha başka türlü düşünürüz.

-Ben sizin her dediğinizi kabul etmek zorundayım Miss Scarlet.

Scarlet İhsan'ın bu sözlerine dargın bir şekilde cevap verdi:

-Ben hiçbir zaman kimseyi zorla iknâ etmek düşüncesinde değilim İhsan Bey. Bu mantık ve kanaata dayanan bir münakaşadır. İster kabul edersiniz, ister kabul etmezsiniz, bu hususta herkes kendi fikirlerinde serbesttir.

İhsan mevzuyu değiştirmek düşüncesiyle:

-Senin fikirlerin, düşüncen ve varlığın yanında ömrümün sonuna kadar başbaşa kalmak, bana dünyalar dolusu saadet getirir Miss Scarlet.

-Saadet gülün ömrüne benzer İhsan Bey.

-Ben hayatı pembe güller arasında gören bir insanım. Benim için saadet, yılların [illegible]mayacağı bir kuvvettir. Bilhassa bu kaynağın içerisinde siz bulundukça yaşamın zevkini [illegible]yatın güzelliğini tadarım.

Scarlet kati surette İhsan'a anlatmak istediği her şeyi açık olarak söylemek istiyordu :

-İhsan Bey, benim hayatım tezatlarla yoğrulmuştur. Benim bir anım bir anıma uymaz.

İhsan gülen gözlerle Scarlet'in gözlerinin içine bakarak tatlı ve ahenkli bir sesle [illegible]ştu :

-Sen içimde dalgalanan bir deniz, ben de senin kayalarına çarpan bir dalgacığım. Ne olur Scarlet saadet ufuklarına doğru seninle başbaşa yelken açalım.

İhsan ilk defa olarak Scarlet'e "Scarlet" diye hitap ediyordu. Bu hitaptan memnun görünen Scarlet içini çekerek güldü. İhsan bu gülüşteki sırların manasını hemen anlıyabildiği için aynı tatlı ve okşatıcı sözlere devam etti :

-Scarlet, dedi geceleri rüyâma giren bir kadın vardır. Bu kadın beni her zaman rahatsız ediyor. Ben acaba bundan nasıl kurtulabilirim ?

-Onu unutmak lâzımdır İhsan Bey.

Scarlet "İhsan Bey" dedi, adeta İhsan'la istihza ediyordu. Fakat İhsan bütün enerjisini toplayarak ona cevap verdi :

-Evet Miss Scarlet onu unutmalıyım. Fakat yaşayabilmem için bunu yapacağım. Her gün beni biraz daha sarıyor, biraz daha kendine çekiyor ve belki de gün gelecek, beni peşinden sürükleyip götürecektir.

Scarlet derin bir nefes aldı :

-Ohh... Bahar... Sen, senin ılık nefesin beni, beni sarhoş ediyor İhsan. Ne olur artık benimle böyle konuşma. Maneviyatımın parçalanıp ezilmesini istemiyorum. Ruhumda duyduğum sızılar çok derindir İhsan. Büyük bir aşkın kefaretini çekiyorum.

-Sizin her şeyiniz bizim için meçhuldur Scarlet. Büyük aşklar yaşamış insanlar, efsaneleşmiş büyük insanlardır. Onların hayatlarını dinlemek kadar, insana yeni hayat ufukları açacak başka bir şey tasavvur edilemez.

Scarlet yaşlı gözlerini sildikten sonra, İhsan'ı elinden tutarak yürüdü. Belki hayatında ilk defa olarak ağlıyor, ilk defa olarak göz yaşı döküyordu. Sesi titriyor konuşurken heyecanlanıyordu :

-İhsan, dedi, hayat maceramı dinleyebilmeniz için sizi evime çağırıyorum. Gelmez misiniz ?

İhsan'ın da gözleri yaşarmıştı. Şimdi bu güzel kadın karşısında o da gözyaşı döküyordu.

Sessizce yürüdüler ve yine aynı sessizlik içerisinde atlarına binerek, çiftliğe doğru [illegible]başı yol aldılar.

İKİNCİ KISIM

1

Ocaktan taşan alev dalgaları, avizelerdeki mum ışıklarıyla kaynaşarak duvarlarda raks ediyor... Bu ışık dalgaları içinde dağ çiçekleriyle süslenmiş bir masa ... Bol yemişlerle donatılmış masada iki içki bardağı... Scarlet yeşil bir tül içerisinde İhsan'ın karşısında oturmuş, gözyaşları arasında hayat hikâyesini, kendi el yazısıyla hazırladığı siyah kaplı bir kitaptan; bazen gülerek, bazen ağlayarak ve bazen de coşkun hıçkırıklarla boğularak okumaya başladı :

Dünyaya nasıl ve ne zaman geldiğimi bilmiyorum. Öğrenmek için de hiçbir zaman düşünmüş değilim. Yalnız dadımın arada bir : Seni yaramaz dünyaya gelirken bizi üzdüğün gibi, şimdi de haşarılığınla evi yakıp kavuruyorsun dediğini daima hatırlarım. Annemi beş yaşıma geldiğim zaman kaybettim. Tıpkı bana benziyormuş. Yalnız onun yeşile kaçan

günlerini çok iyi hatırlıyorum. Babam benimle fazla alâkadar olamıyordu. Bütün ömrünü siyaset aleminin mücadelesine kaptırmış, bir taraftan politika ile istigâl ediyor, bir taraftan da kitaplar yazıyordu. Bugün ondan bana kalan yalnız bu kitaplardır.

Bir sabah beni güzelce giydiren dadımla birlikte bir arabaya bindirdiler ve uzak akrabalarımızdan birinin yanına gönderdiler. Sonradan öğrendiğime göre o gün annemi kaybetmişiz. Annem karlı dağların yamaçlarında kurulan bir hastanede can vermiş. Onun nur yüzünü füsûnlu gözlerini, yanık sesini aradan bu kadar yıl geçmesine rağmen bugün gibi hatırlıyorum.

Uzun yıllar bu akrabamızın yanında kaldım. Burası sürülerin meledigi, suların çağladığı derelerin daima coşup aktığı şirin bir kasaba idi. Beni yedi yaşıma geldiğimde kasabanın ilk mektebine verdiler. Burada Miss Olivia isminde çok güzel bir hocamız vardı. Beni daima sevip okşadığını, saçlarımı avuçları içine alarak başak okşar gibi okşadığını hatırlıyorum. Miss Olivia'yı anneme benzeterek ve onda bir ana şefkatinin temiz hislerini duyarak, mektebime seve seve gider, mektep saatlerim geldiği zaman, adeta bir kuş olup mektebe , belki mektepten ziyade Miss Olivia'ya bir an evvel ulaşmak için uçmak isterdim.

Zaman bir su çağlayanı halinde akıp gidiyordu. On yaşına geldiğim gün bu şirin büyün, münzevi evinde yaş günüm kutlandı ve aynı gün de bir arabaya bindirilerek kasabaya babamın yanına gönderildim. Şimdi çocukluğumun şen günlerini yaşadığım bu şirin kasabadan uzak, sevgili hocama hasret,dadımın beni tatmin etmeyen muhitine her gün biraz daha sıkı yaşamaya çalışıyordum.

Babamın akşamları eve geldiği yoktu. Her gece dadımdan dinlediğim masallardan da artık usanıyordum. Nihayet bir sabah eve gelen babamdan bu evin beni çok sıktığını, dadımdan artık usandığımı beni başka bir yere göndermesini rica ettim.

Babam belki hayatımda ilk defa olarak beni karşısına aldı, saçlarımı okşayarak şunları söyledi : "Scarlet, her ne dersen haklısın kızım. Fakat işlerim o kadar çok ki, bir türlü seninle meşgûl olamıyorum. Bu benim hatamdır. Fakat merak etme, bir hafta sonra, seni bir koleje vereceğim, istersen orada yatılı kalırsın ve bu muhitten tamamen uzaklaşırsın".

Bu günden sonra yine uzun bir müddet babamın yüzünü görmedim. Aradan günler geçti, nihayet bir gün yine o iki arabacı kapıda göründü. Dadım beni elimden tutarak arabaya götürdü, kendisi de yanıma oturdu, bir çok kalabalık caddelerden geçtik, şehrin varoşlarına geldiğimiz zaman arabamız büyük bir binanın önünde durdu. Dadım yine beni elimden tutarak bu büyük binaya girdik. Büyük koridorlardan geçtikten sonra bir odanın önünde durduk. Dadı bu odaya girip çıktıktan sonra beni bir nörsün eline bırakarak yanaklarımı öptü ve saçlarımı okşayarak uzaklaşıp gitti.

O gün anladım ki, babamın beni leydi olarak gönderdiği mektep burası idi.

***

-Scarlet, şöyle geçmez misin ?

Geldiğimin ikinci günü bütün kızlar etrafıma uçuşmuşlar hemen adımı öğrenmek benimle görüşüp konuşmak istiyorlardı.

Ben onlardan uzak kalmayı tasarlıyor ve dadımın tavsiyelerine inanarak onlardan kaçıyor, ben kaçtıkça onlar da bana yaklaşıyorlar, sokuluyorlardı. Adeta yavru kuşlar gibi benim kanatlarımın arasında yeni bir hayat bulmaya çalışıyorlardı.

Hele içlerinde yumurcuk gibi, deniz gözlü bebek kadar güzel bir kız vardı. Bu kız, daha sonraları bana arkadaşlık etmiş, içinin duygularını gizlemeden anlatmış, büyük idealini çekinmeden söylemişti. Her genç gibi onun da kalbinde birçok aslanlar yatıyordu. Sevdalıları sayısızdı. Fakat onun en çok sevdiği sinema ve bir sinema yıldızı olmaktı. Sonradan öğrendiğime göre, Marta Londra'nın bir tiyatro grubuna ihtisap etmiş, Amerika'ya gitmiş, orada tutunamamış ve geri memleketine dönerek, özlediği hayata kavuşmuştu.

Ondan çok defalar uzun uzun mektuplar alırdım. Bu mektuplarının birisinde Marta evlendiğini yazıyordu. Yine başka bir mektubunda ayrıldığını, sonraki mektuplarında da birkaç defa evlenip ayrıldığını yazıyordu.

Fakat onun son mektubu çok acı idi. Hayatını samimi ve çok içten bir aşkla bağladığını ve ideâli olarak kabul ettiği son sevgilisini bir otomobil kazasında kaybetmiş ve bundan sonra da hayata küs, insanlara küs bir ömür sürmek için, bir köye çekilerek orada münzevi bir hayat yaşamaya başlamış.

Burada Marta kadar samimi, Marta kadar güzel bir çok dost edinmiştim. Mary bunların en munisi, en sakini ve en sessizi idi. Ben adeta ona aşık olmuştum. O da beni aynı derecede seviyordu. Çok geceler onunla mektebin avlusunda ayın sırma saçlarından dökülen ışıkları üzerlerimize serpilirken dolaşır, geç vakitlere kadar; birbirimize içimizin acılarını anlatırdık.

Onun da benim gibi kalp sızıları vardı. O da sekiz yaşına geldiği zaman anne ve babasını kaybetmiş, o da kimsesiz bir hayatın ıstırapları içerisinde eziliyor, üzülüyordu. Kaç geceler başını omuzlarıma dayanarak hıçkıra hıçkıra ağladı.

(N) Koleji beni tatmin edecek güzellikte idi. Burada tanıdığım ve dost olduğum bir çok arkadaşlar vardı. Çoğunun da benim gibi ıztırap duyguları alevleşmiş, benim gibi acı çekenler hep bu muhitte yer almış, aynı ruh ve karakterlerde insanlardı. İşte bu yüzdendir ki, beni gittikçe saran bu muhit, sağlam bir bağlılıkla kendine çekiyor ve bütün bir ömrü ona esir ediyordu.

Kolejime çok erken ısınmıştım.Hocalarım ve arkadaşlaım annemin yokluğunu bana hissettirmeyecek kadar müşfik ve şefkatli insanlardı. Fakat bir gün geldi ki, bu çok ısındığım ve benimsediğim kollejimden bir kuvvet yine beni alıp götürdü. Bu defa da şarkın aşk ve şarap beldesi olan bir diyara gidiyorduk.

Babam hariciyeden bir iş almış İstanbul'a gidiyoruz. Bu haber bana çok fena tesir etmişti. Dün annemi kaybettim, uzun müddet babamdan yuvamdan uzak yaşadım, daha sonra bu koleje verildim, şimdi de yurdumdan, tanıdıklarımdan uzak kalmak benim için yeni ufukların açılış müjdesini getirdiği halde, bu yolculuk ve bu yeni muhit hiç de beni memnun bırakmayacaktı. Ben buna kati olarak inanıyordum.

Bir sabah yine aynı arabada eski evimize döndüm. Arkadaşlarım, beni gözyaşları içerisinde uğurladılar. Benden sık sık mektup istediler ve mektup yazacaklarını vadettiler. Ben de bu muhitten çok benimsediğim ve sevdiğim dostlarımdan ve hocalarımdan ayrılmam bana çok fena bir surette tesir etmişti. Onlardan gözyaşları arasında ayrıldım. Eve döndüğüm zaman dadımı ve babamı meşgul buldum. Babam, bir saate kadar geri döneceğini söyleyerek çıkıp gitti. Evde dadımla yalnız kaldığım zaman ona sordum :

-Bu ani karar neden icap etti dadıcığım.

Dadım gözyaşlarını silerek :

-Bilmiyorum kızım, babanın bu işlerine akıl erdiremiyorum, gitti.

-Orada ne yapacakmış ?

-Baban, İstanbul'a yerleşeceğimizi söyledi. Galiba orada vazife almış.

-İngiliz hariciyesinde mi ?

-Bilmiyorum.

-Fakat hocalarım beni tebrik ettiler. Babamın vazifesi çok mühimmiş.

-Komşular da öyle dedi. Hem canın sıkılmasın kışları İstanbul çok güzel bir şehirmiş. Her halde canımız sıkılmayacak. Orada da kolay dostlar temin ederiz. Ha burası olsun, ha orası ne çıkar.

-Yabancı bir mühite yerleşmek, oralarda dost temin etmek... Diyerek söylendiğim zaman dadım, sözü değiştirerek :

-Hadi hadi kızım, dedi, çabuk ol vaktimiz yokmuş. Odana çık eşyalarını hazırla . nerdeyse , şimdi baban gelir.

Müteessir bir vaziyette odama çıktım. Doğup büyüdüğüm bu sevgili odama, güzel yatağıma, geceleri seyrettiğim yıldızlara artık veda ediyorum.

Yastıklarıma dudaklarımı uzatarak onları birer sevgili gibi öptüm. Hatta ısırdım. Sonra nemlenen gözlerimi yastıklara, yorganıma sildim. Onlarda gözyaşlarımdan olsun bir hatıra bırakmak istiyordum.

Eşyalarımı yine gözyaşlarım arasında topladım, bavuluma yerleştirdim. Zaten buradan ne götürüyordum ? Çok sevdiğim, bir küçük fotoğrafımla, bir iki cinayet romanı. Sonra boş bavulumun önüne oturdum, yüzümü iki avucum arasına alarak düşünmeğe başladım.

İstanbul'a bir türlü gitmek istemiyordum. Bu yolculuk beni gittikçe korkutuyordu. Yaşaran gözlerimi silerken dadımın içeri girmesi beni daha fazla heyecanlandırdı.

Dadım adeta beni suç üstünde yakalamış gibi mahcup oldu. O, yanıma yaklaştı, saçlarımı okşadı ve beni yanaklarımdan öptü. Bu sırada dadımla göz göze gelmiştik. O da gözyaşlarını tutamamış gizli gizli ağlıyordu. Dadımı annem kadar candan severdim. Onun her sözünü dinler, nasihatlarını sözü sözüne tatbik ederdim. Fakat bugün dadım da beni sıkıyordu. Durmadan söyleniyor, durmadan mırıldanıyordu. Hatta bugüne kadar bana darıldığını hatırlamıyorum, bugün beni ağlar görünce şöyle çıkıştı :

Niçin ağlıyorsun Scarlet ? Benim şeker bebeğim. Sana artık darılacağım. Bir kere daha ağladığını görmeyeyim. Gözlerinin yaşlanmasını istemem. Alimallah seni tokatlarım. Sen benim ne çetin bir kadın olduğumu benden daha iyi bilirsin. Hem bunda ne var. Londra ne ? İstanbul ne ? O da şehir, bu da şehir. Orada da sinemalar, tiyatrolar, abideler, her şey istediğin gibi mevcut.

-Öyle dadıcığım, fakat sen niçin ağlıyorsun ?

-Ben sana içerlendim de ondan.

Ona bir kere ağlamayacağıma söz verdim. O zaman beni kolları arasına aldı, ihtiyar dudaklarıyle yanaklarımı tekrar tekrar öptü.

Dadım çıkıp gittikten sonra ben yine yatağıma kapandım ve çocukluğumun bana verdiği meçhul bir sızı ile dakikalarca ağladım. Burada ne kadar kaldığımı hatırlamıyorum.Yalnız aşağıdan babamın "Scarlet, Scarlet" diyen sesiyle uyandım. Fakat bir türlü kendimi alamıyordum. Babam, koşarak merdivenleri çıkmış yanıma kadar gelmişti. Beni yatağımın başında ağlar görünce saçlarımı okşayarak kolları arasına aldı : "Seni yaramaz, dedi, ben senin niçin ağladığını anlıyorum. Merak etme Scarlet, orada da istediğin hayatı bulacaksın."

İlk defa olarak babama karşı geliyordum :

-Hayır baba, dedim, hayır baba ben buradan öteye bir adım atmayacağım. Hep burada kalacağım. Siz istediğiniz yere gidebilirsiniz.

Babam yine saçlarımı okşayarak :

Fakat niçin bu kadar ısrar ediyorsun Scarlet ?

Gözlerimi sildikten sonra, penceremden uzaklara bakarak cevap verdim :

-Ben bu muhitte annemi görüyorum, bu yuvada onun varlığını hissediyor, bu havada onun kokusunu ve teravetini buluyorum.

Bu defa babam da yaşlı gözlerle bana baktı. Ben şöyle devam ettim :

-Annemi bırakarak nereye gidiyoruz. Bu topraklarda onun yalnız kalmasına kalbim tahammül edemez. Ben, onun mezarına kapanarak yalnız kalmak, yalnız yaşamak ve yalnız olarak onun topraktan gelen kokusunu, koklamak, mezarında açan çiçekleri gözyaşlarımla sulamak istiyorum. Ne olur baba, beni teyzemin yanında bırakarak siz gidiniz.

Babam beni bağrına basarak hıçkıra hıçkıra ağladı.

***

Yarın yolculuk var... Uzak iklimlere, başka diyarlara göç edeceğiz. Bütün bir gece uyumadan hep bu yolculuğu düşünüp sabahı bekledim. Şafağa karşı galiba biraz uyuya kalmışım, annemi rüyâda gördüm :

Dağları bembeyaz karlarla örtülü bir kasabadayız... Yine kar kadar beyaz sıvalı bir hastane... Genç, kibar, güzel kızlar... Buz gibi salonlardan odalara girip çıkıyorlar. Babam beni elimden tutarak bir odaya sürüklüyor. Bu odada annemle başbaşa kalıyoruz. Babam yatağa sokularak bir kenarına oturuyor, annemin nur gibi yüzünü, altın saçlarını durmadan okşayarak ona birşeyler söylüyor. Annem gözleri kapalı babamı dinliyor. Sonra beni elimden tutan babam yatağa, annemin yanına ta yatağın içine sokuyor, bu sırada annemin kısık kısık öksürdüğünü görüyorum. Beni bağrına basıyor, fakat her nedense beni öpmüyor,öpemiyor. Birdenbire odamın ışıklara karardı... Babamın gözlerinin yaşardığını gördüm. Annem yatağın içinden doğruldu... Durmadan öksürüyordu. Annemin öksürüğü katıla katıla devam ediyordu... Yatakta annemin birkaç defa sarsılıp düştüğünü gördüm. Göğsü inip kalkıyordu. Sonra nefesi durdu. Zavallı anneciğim son nefesini vermişti. Babam beni kolları arasına alarak annemin üzerine kapandı. Bu sırada beyaz sıvalı odanın içinde yıldızların kaynaştığını gördüm. Renk ve ışık yağmuru altında odaya dökülen yıldızlar içinde annem doğruldu. Her yer beyazlar içerisinde idi. Yıldızlar sanki alnına bir taç işlemişlerdi. Bize doğru sessiz adımlarla yürüdü. Ben ona doğru koştum, heyhat anneciğim gözlerimin önünde kaybolmuştu. Yıldızlar sönmüş oda tamamen kararmıştı.

Kan ve ter içinde gözlerimi açtığım zaman kalbim bir saat gibi çarpıyordu. Kendi yatağımdaydım. Odam aynı oda, yatağım aynı yatak ve aynı dekor. Henüz güneş doğmamış, gözlerimde annemin rüyâlı bakışları ve uzun boyu. Alnında yanıp sönen yıldızlar içerisinde bir güneş gibi doğup batan, benim güzel annem.

Yine başımı yastığıma çeviriyorum ve kana kana ağlamak için çırpınıyorum. Fakat ne yazık ki, göz pınarlarım tamamen kurumuş galiba, açılmıyor, gözyaşı dökemiyorum.

***

Bütün ısrar ve yalvarmalarıma rağmen, bugün yolculuğa çıkıyorum. Ne ağlamışsam, ne yalvarmışsam; ne babamı, ne de dadımı iknâ edemedim.

Sabah eve uğrayan babam, bir saate kadar hareket edeceğimiz haberini bırakıp gitti ve bir saat sonra tekrar uğradı. Dadım, ben, babamın getirdiği otomobile hareket ettik.

Vapur yolculuğu hiç de fena geçmedi. Bugün bu yolculuk esnasında dikkate değer bir hadise olmadı. Yalnız yolculuğmuzun bir gecesinde Dardanel'den (Çanakkale) geçerken gök mavi bir ışıkla tutuşlmuş, deniz bir kumaş gibi yanıyor, babam güvertede, ben yanında, dadım gerimizde duruyordu. Babamın gözlerine baktım, yuvarlak yüzüne doğru akan yaşlar geçmiş yılların ıztırabını taşıyordu. Ona ne olduğunu, niçin ağladığını sordum. Sustu ve bu sususuştan sonra saatlerce konuşmadı. Anlıyordum ki, babamın içinde bir sızı vardı, meçhul ıztıraplarn kaynaştığı bir sızı.

Babam bu saaten sonra kamarasına çekildi, kitapları arasına gömülerek daldı. Sonra etrafında bizi görünce aynı ilahî sukûnet içinde konuştu :

-Çocuklar, ben adeta sizi unutmuşum, siz de hiç ses çıkarmadınız, aşk olsun size. Doğrusu beni bu kadar meşgul gördüğünüz halde, biraz olsun eğlendirmeniz icap etmez miydi ?

Babama bir çocuk gibi cevap verdim :

-Seni inciltmekten korktuk baba. Ben birkaç defa müdahale etmek istedim, dadım razı olmadı.

Babam eskiden büyük ve tehlikeli bir hastalık geçirdiği için zaman zaman böyle daldığı ve saatlerce konuşmadığı olurdu. Evet rahmetli annem ona müdahale edecek olursa zavallıyı azarlardı. Babamın çoğu günler odasına kapanarak kaldığını ve yemekten yemeğe

aşağıya indiğini daima hatırlarım. Yemek zamanı geldiğinde annemin kollarına sarılır, "Babama, babama" diye ağlardım. Sesimi işiten babam da hemen odasından çıkar ve yemek salonuna gelirdi. Yemeğe oturmazdan evvel beni kolları arasına alır, saatlerce hırpalayarak öper, ısırır ve acıtırdı.

Gök mavisi ışıklarla denizin kaynaştığı ve ipekli bir kumaş gibi yandığı gecesinde babam niçin ağlamıştı ? Ona bu akşam böyle bir şey soramazdık. Fakat benim de, dadımın da içimizde bir heyecan vardı. Hele dadımın mazmun gözlerindeki o bakışlardan hissediyordum ki, o da babama bu hususu sormak istiyor, fakat cesaret edemiyordu.

Nihayet bizim sormamıza meydan kalmadı, babam kendiliğinden açıldı .

-Bu akşam sizi tamamen değişmiş olarak görüyorum çocuklar. Her halde bana darğınsınız ? Sizi bu uzun yolculukla bir akşam olsun eğlendirmedim de ondan değil mi?

Dadım hemen söze karıştı :

-Ne münasebet ? Biz kendi kendimize de eğlenebiliriz. Bizi sizin eğlendirmenize lüzûm yoktur. Bak benim çiçek gibi kızım vardır, o benim her şeyimdir. Fakat ben daha fazla onu düşünüyorum. Bu yavrucuğa yazık.

Bu defa ben de söze karışıyordum, hem de öfkeli bir şekilde :

-Niçin yazık olsun dadım ? Ben bu kadar zavallı mıyım ki, beni...

Devam edemedim, zaten ne söyleyeceğimi de bilmiyordum. Başımı avuçlarım içine alarak ağlamaya başladım. Her halde üzerimde beni ağlamaya kadar sevk edecek ve gözyaşı döktürecek mesele dadımın sözleri değil, babamın bize karşı olan lâkaydisi idi.

Babam yanıma geldi, yüzümü avuçları içine alarak okşamaya başladı, parmakları saçlarımda dolaşırken konuşuyordu :

-Scarlet, bu akşam hepsiniz de benim gibi ıztıraplısınız. Bu his benden taşarak ninneden size kadar sirayet ediyor. Ben pek iyi biliyorum ve hissediyorum ki, bu anınızda benim içimdeki ıztırabı ve gözyaşlarını düşünerek hayret ediyorsunuz.

Ve babam şöyle devam etti :

-Demin ağladım. Fakat ne yazık ki istediğim ve hissetiğim gibi ağlayamadım. Ben bu akşam bu gök mavisi Dardanel denizinin köpüklerine bakarak bütün bir geceyi gözyaşlarım içinde geçirmek istiyordum.

Fakat neden diyeceksiniz. Bu uzun bir hikâyedir. Gönülleri saran ıztırapla kaynaşmış bir hikâye. Yani yolculuktan dönmeyenlerin , dönemeyenlerin hikâyesi.

Zaman ne kadar çabuk geçiyor.

Bu anda babamın bir kürsüde binlerce halk yığınına hitab ettiğini görür gibi oluyorum. Kaç defa mebus seçimlerine iştirak etmiş, üç devre üst üste , en kuvvetli rakiplerini yenerek mebus olmuştu. Babam olduğu için değil, güzel konuşur, güzel söz söyler ve güzel fikir müdafaa edilirdi. Yani eski kahramanları tarif ederken, tarihin anlattığı : Güzel ata biner, güzel ok atılır, nevinden bir şey.

Babamın sesi bu akşam heyecandan heyecana taşıyor ve arada bir susarak, gözlerini kapıyor ve devam ediyordu:

-Evet bütün bir geceyi Dardanel denizine bakarak katıla katıla ağlamak istiyorum. Niçin mi ağlamak istiyorum ? Evet, anlatayım : Ben bu topraklarada milletimin binlerce ölüsünü bıraktım. Bu topraklarda cansız yatan ırkımın çocukları arasında benim varlığımdan bir parça, hem de en ulvi bir parça, bugün bu topraklarda kalmış ve bu topraklarda sessiz olarak ebedi uykusuna dalmış bulunuyor. Merak ediyorsunuz değil mi ? Her asker gibi o da son vazifesini yaparak öldü.

Dadım tahammül edemeyerek sordu :

-Kimden bahsediyorsunuz ?

-Ben bundan yıllarca önce bu topraklarda babamı kaybettim. Bugün o da binlerce arkadaşım gibi; işte şu karşıdaki meçhul asker mezarlığında yatmaktadır.

Babam birdenbire oturduğu yerden kalkarak dolaşmaya başladı :

-Ben bu akşam onlara lâyık olan hürmeti yapabildiysem kendimi bahdiyar addederim.

Bu sırada ben de söze karıştım. Genç kızlığımın verdiği belki yanlış, belki doğru bir düşünce ile içimdeki heyecanları saklayamadan konuştum :

-Fakat bunda haksızsınız babacığım. Başkalarının topraklarına ayak basanlar, elbette ölmeğe ve öldürmeğe mahkûmdurlar. İngiltere nerede ? Dardanel torakları nerede ? Dedeme acıyorum, fakat onu bu topraklara sürenlere de lânet ediyorum. Beşeriyetin kalbini hançerlemek ve insanlığı bir koyun sürüsü gibi istenilen istikametlere sevk etmek, hem de hemcinslerini öldürmek maksadı ile insanoğlularını birbirine saldırtmak kadar tarihi küçültücü bir şey olamaz.

-Babam hiddetlenmişti :

Hürriyet için ölmek şarttır kızım dedi. Senin zekân henüz bu gibi siyasi hususları kavrayabilecek bir olgunlukta değildir. Kansız hürriyet yaratılamaz. Hürriyeti elde etmek için ölmek lâzımdır. Geride kalanlara iyi bir hayat hazırlayabilmek için bu bir tabiat ve insanlık kanunudur. Bunun önüne hiç bir kuvvet geçemez.

Babamı daha uzun konuşturup yormamak için yataklarımıza çekileceğimizi söyleyerek o gece erken bir saatte yattık.

***

Vapur yolculuğum esnasında bence babamın göz yaşlarından daha mühim ve bilhassa beni alâkadar eden ikinci bir hadiseyi de kaydetmekten geçmeyeceğim. Cebelüttarik'ten sonra her akşam geminin güvertesine çıktığım zaman, bizden biraz ötede uzun boylu, mavi gözlü, esmer tenli güzel bir gencin hırsızlamadan devamlı surette beni takip ettiğini görüyordum. Çocukluğumun toyluğu beni ilk anlarda sonsuz hayâllere sürüklüyordu. Kendi hayâl kaşânemde yer alması için titrediğim bu genç kimdi ? Onunla bir fırsatını gözleyerek konuşmak istiyordum. Fakat dadımın yanımdan ayrılmayışı ve ikide birde bu gence fena nazarlar atfedişi beni korkutuyordu.

Bir akşamdı. Vapurdan denize taşan ışıklarla köpükler kaynaşıyor... Denizle ay birleşiyor... Dalgalardaki ışıklar adeta birbirini öpüyordu. Güvertede dalgın adımlarla yürüyorum. Esmer delikanlının babamla konuştuğu gözüme çarpıyor. Hayret ve heyecan içindeyim. Acaba dadım babama bir şey mi söylemiş ? Fakat bunda benim ne kabahtim var. Biraz daha onlara sokuluyorum, heyecanlı konuşuyorlar, büyük bir münakaşaya tutulmuş olacaklar, acaba babam genç adamı tehdit mi ediyor ? Bir türlü anlayamıyorum. Birden bire kararımı verdim, onlara yaklaşarak babama sesleneceğim. Adımlarımı sıklaştırarak güya onları görmemişim gibi yaparak yanlarından geçerken birden bire başımı çevirdim ve babama seslendim :

-Baba, ben de sizi arıyordum.

Her ikisi de bana doğru yürüdüler. Babam bizi şöyle tanıştırdı :

-Hızım Scarlet. Dünyadaki biricik varlığım odur.

Sonra bana dönerek :

-Türkiye'nin Londra ateşesi Sacit Bey.

Memnun bakışlarla elimi uzattım, avuçlarımız kaynaşmış gibi birleştiler :

-Memnun oldum.

-Müşşeref oldum.

-Rahatsız etmezsem refakat edebilir miyim ?

O cevap verdi :

-Bilakis, memnun oluruz.

Ona çıldırtıcı gözlerle baktım ve çıldırtıcı gülüşlerle güldüm. Delikanlıyı heycanlandırabildiğimi hissediyordum. O aynı mütevazi sesiyle devam etti :

NEAR EAST UNIVERSITY LIBRARY

Affedersiniz, fakat babamız çok inat bir adam. Onunla bir saattir münakaşa ediyoruz ağır basıyor.

Güzel bir İngilizce konuşuyordu. Anlaşılan uzun yıllar Londra sosyetelerine girip çıkmış olacak ki, lisanındaki ahenkle, taktim edilmemiş olsaydı onu bir İngiliz tetrik edemiyecektim. Babam manalı bir gülüşle bana döndü ve ona hitap etti :

-Fakat kızım benim kadar inat değildir. Onunla daha iyi anlaşabileceğinizi ümit ediyorum. Afedersiniz Sacit Bey, ben yerimi kızıma bırakıyorum.

Babam tatlı bir tebessümle yanımızdan ayrıldı. Heyecanlıyım. O da benim kadar heyecanlı görünüyordu.

Acaba seviyor muydum ? İçime yeni bir ateş düşmüştü. Beni bir yıldırım tesiriyle yakan bir ateş. Muhakkak bir surette bu ateşin söndürülmesini istiyorum, fakat nasıl ? Düşünüyorum : Kadın erkeği ve erkek de kadını tamamlayan birer yarımdır. Ay'ın gökten içime düşüşü gibi, bu akşam bir renk ve ışık gecesinde yaşıyorum. Saçlarımda ve onun gözlerinde tutuşan Ay, bütün ihtişamıyla içime akıyor ve ben bu sukûnet içinde onun damla damla ışıklarını sanki yudumlamak hazzıyla yanıp bitiyorum.

Tesadüfler bazan acıdır. Hele uzun yolculukta temin edilen dostluklar bir saniyenin içinde aşkla inkilap ederse; insan kendini tutamayarak kendini bu büyük enginin içinde bir sandal gibi kaybeder. Belki de bu anında o da aynı hisleri duyuyor, onun kalbi de aynı hislerle çarpıyor. Hissediyorum ki, o da benim kadar heyecanlıdır. Gözleri sabit nazarlarla bakamıyordu. Gözlerinde tebessümlü ışıklar yanıyor, fakat ne o ne de ben bir türlü konuşamıyoruz. İçimizde sevgi ve şefkatin parlayan renkleri bir su halinde dalgalanıyor, yalnız birbirimize bakıyoruz ve gözlerimizle birbirimize konuşuyoruz. Onun bakışları bir an için bana cesaret verdi ve : "Yolculuğunuz nasıl geçti ?" diyebildim. Sesini şimdi aynı heyecan içinde dinliyorum :

-Yalnız yolculuklar beni çok sıkar. Fakat nedense bu gibi uzun yolculuklar bana huzur verir.

-Halbuki ben, yolculukları hiç sevmiyorum.

Boynunu bükerek tek bir kelime ile cevap verdi :

-Hayret.

Çok nazik konuşuyordu, kibar bir Türk centilmeni. Halbuki bize Türkler hakkında çok kaba insanlar oldukları öğretilmişti. Bugün karşımdaki genç adamda böyle bir kabalıktan eser yoktu. Eğer Türkler Sacit Bey kadar centilmen insanlarsa, onlar hakkındaki kanaatim tamamen değişmiş olacaktı.

-Hayret etmeyiniz Sacit Bey, dedim. Ve içimde sakladığım ıstıraplı anıları ona da anlatmayı düşündüm; Fakat birdenbire içimi dökmek olmazdı, sustum. Bir şey söylemek istediğimi anlamış ki, hemen tatlı bir tebessüm ile konuştu :

-Devam ediniz Miss Scarlet , sizi dinliyorum.

Mahçup olmuştum, konuşmadım, başımı denize çevirdim ve dalgaları seyre daldım, o daha fazla bana yaklaştı ve :

-Sizi fazla müteessir görüyorum, dedi. Bir şeye dargın mısınız ? Yoksa...

Hayır, dedim, biraz babama biraz da insanlara...

-Hayret etmişti :

-İnsanlara mı ?

Yine yanlış cevap vermiştim :

-Bilmiyorum, içimde anlaşılmayan bir ruh haleti vardır. Bazan ne konuştuğumu, nasıl hareket ettiğimi bilmiyorum. Afedersiniz...

O yine güldü. Zaten bütün konuştuğu zamanlarda da daima gülüyordu. Bu gülüşleri ona bir kat daha güzellik veriyor ve beni bu güzellik karşısında adeta çıldırtıyordu.

-Hep Türkler böyle sizin gibi mi ? diye sordu.

Hemen cevap verdi :

-Türkleri benimle ölçemezsiniz. Çünkü Türkler benden daha çok ileri ve daha nazik, kibar insanlardır.

-Bilmiyorum, fakat bize Türkler hakkında iyi şeyler söylememişlerdi. Bizim onlar hakkında bildiğimiz, ne kadar yazık ki, çok kötü şeylerdir. Fakat bilmiyorum, niçin böyle yapıyorlar, yazık değil mi?

Sacit Bey heyecanlanmıştı :

-Türk, diye söze başladı, ve şu şekilde devam etti, doğruluğun ve güzelliğin timsalidir. Onlar bütün dünyayı dolduran insanlardan çok daha başka karakterlerde yaratılmış insanlardır. Türk'ün gururu büyüklüğü ve azameti tarihin sayfalarında yer almıştır. Büyük ve tarihi bir medeniyete sahip olan Türkler, hiç de size anlatıldığı gibi değildir Miss Scarlet. Ne kadar yazık ki, size bizi çok yanlış anlatmışlar ve bu surette de kültürünüze ihanet etmiş oldular.

-Çok güzel anlatıyorsunuz Sacit Bey. Bu izahınıza teşekkür ederim.

Gözleri gözlerimde düğümlendi, bakışlarında ifadeleşen pırıltılar kaynaşıyordu. Alevli bu yanışın renkleri içinde onu uzun boylu seyrettim. Susmasını istemiyordum. Halbuki o da çok az konuşuyor ve hep susuyordu, sustuğu zaman daha güzel olduğu kanaatinde ise, yanılıyordu. O konuştukça içimde bir pınarın ifadeli akışı canlanıyordu. Halbuki sustuğu zaman, onun hakkında hayâle gelmedik şeyler düşünüyordum.

Gözleri dalgalarda, bakışlarıyla ufukta bir şey arar gibi bakıyor ve devam ediyordu.

-Hep ben konuştum, biraz da siz konuşmaz mısınız ? Sizinle çok kolay anlaşabiliyoruz, hiç de babanıza benzemiyorsunuz. Hayır... Afedersiniz, fakat adeta içime şüphe giriyor, sanki siz onun kızı değilmişiniz gibi geliyor bana.

Güldüm, gülerken de dağılan saçlarımı toplamaya çalışıyordum :

-Müsaade eder misiniz ? Dedi.

Parmakları saçlarımda dolaşıyordu. Rüzgârdan dağılan saçlarımı toplayabilmem için bana yardım ediyor, oh ne iyi adam ! Gittikçe ona hayran oluyorum.

-Zahmet etmeyiniz, dedim.

-Bilâkis zevk duyarım, dedi.

-Teşekkür ederim, dedim.

Ve gülüştük. Kısa bir müddet içinde birbirimize o kadar kaynaşmıştık ki, artık ne Londra'yı düşünüyor ve ne de arkamda bıraktığım hatıralarıma dönmek istiyordum. Yalnız arada bir beni işgal eden sevgili anneciğimin yokluğu ve onun için duyduğum acı hislerdi. Annemi hatırlar hatırlamaz neşemin bir dereceye kadar azaldığını benim gibi o da hissetti. Ne hassas , ne kadar ince duygulu bir adam. Eğer bütün Türkler böyleyseler, kendimi o muhit içinde bahtiyar ve mesut addedecektim.

-Sizi rahatsız ediyorum galiba Miss Scarlet.

-Niçin böyle konuşuyorsunuz Sacit Bey ?

Saatına baktı ve cevap verdi :

Ooo... Saat on ikiyi geçiyor, müsaade ediniz de sizi kamaranıza kadar götüreyim. Farkında olmadan zaman bir hayli ilerlemiş. Üşütücü bir rüzgâr çıktı. Buranın havasına henüz alışmış değilsiniz, sonra hasta olursunuz.

Bu akşam ondan ayrılmak istemiyordum. Fakat gözlerinde gördüğüm endişeli renkler beni istemeye istemeye onun arzusuna "evet" dedirtiyordu.

Beni kamarama kadar götürdü. Uzattığı elini avuçlarım içinde istediğim kadar sıktım. Ah memnun ve müsterihtim. Bu akşam galiba güzel bir uyku uyuyabileceğim.

Kamaraya girdiğim zaman babamı ve dadımı yataklarında buldum. Mışıl mışıl uyuyorlardı. Sessizce soyundum geceliğimi giydim, hakikaten içimden uçmak, bulutlara yükselmek arzusu çarpıyordu. Yatağıma girdiğim zaman rahat bir uyku uyuyabileceğimi zannetmiştim, fakat ne yazık, bu akşam uyuyamıyor, durmadan yatağın içerisinde sağdan

sola dönüyordum. Dışarı çıkmak istedim, yıldızlarla başbaşa kalmak, denizle konuşmak, içimin hisleriyle tabiata hitab etmek istiyorum.

Yatağımdan doğruldum, sabahlığımı sırtıma geçirdim. Fakat titriyordum. İçimde soğuk hisler dolaşıyor. Çıksam, çıkmasam diye düşündüm, fakat yine yatağıma uzandım, galiba bir saat kadar uyumuşum.

Sabah dadımın sesiyle uyandım. Şeytan kadın baş ucumda durmadan söyleniyordu :

-Mesutsun değil mi kızım ? Sacit Bey'i çok beğendin değil mi kızım? Akşam güzel eğlendiniz değil mi kızım?

Durmadan sual soruyordu. Dadımı ilk defa olarak yatağımın başından kovuyorum, fakat o hiç de aldırmıyor, durmadan beni soru yağmuruna boğuyordu. Nihayet dayanamadım, yorganımı başımdan aşağıya çekerek sokulabildiğim kadar, yatağıma sokuldum. Dadımın müzipliği tutmuş yorganımı çekiyor ve beni muhakkak kaldırmak istiyordu. Birdenbire kapımızın vurulduğu işitildi, dadım yürüyerek açtı ve yüksek bir sesle :

-Buyurunuz Sacit Bey dedi, Scarlet henüz kalkmadı. Galiba akşam kızımı fazla yordunuz.

Hemen yataktan fırladım, fakat birdenbire avuçlarımı yüzümü kapayarak hıçkırdım. Çünkü karşısında duran Sacit Bey değildi. Kapının eşiğinde babam kahkaharla gülüyordu.

***

Akşamı sabırsızlıkla bekliyorum. Adeta gecenin rüyâsını görüyordum. Çünkü bu akşam gemide tertip edilen süvarede onun kollarına atılacağım, sıcak göğsüne yaslanarak saatlerce durmadan geç vakitlere kadar dans edeceğim.

Ya babam müsaade etmezse. Dadım ona fena bir şey söylemişse, bir an evvel dadımdan müsaade almak istiyordum. Yoksa evvela babama mı açılmam lâzımdı, ya babam reddederse, bu işi daha iyisi dadıma anlatayım doğru olacaktı.

Koltuğa gömülmüş, füsûnlu gözlerle beni seyreden dadıma koştum, onun dizlerine kapandım ve yalvarmaya başladım :

-Dadıcığım senden bir şey rica edeceğim, fakat...

-Söyle kızım, benden saklayacağın hiçbir şeyin olmamalı. Ben senin annen sayılırım.

-Bu akşam babam beni süvareye götürecek mi?

-Niçin götürmesin kızım ?

-Merak ediyorum da...

-Merak etme kızım, o götürmezse ben seni götürürüm. Fakat bir şartla...

Dadım beni hem sevindimiş, hem de birdenbire müteessir etmişti :

-O şartın nedir dadıcım? Dedim.

Dadım beni üzmek için yine bir şeyler uydurmaya çalışıyordu; edalı bakışlarıyla gözlerimin içine baktı :

-Ben de devamlı surette yanında kalacağım.

-Güzel kabul ediyorum.

-Fakat, seni yalnız bırakmayacağım.

-Onunla hiç dışarı çıkmayacak mıyım ? Dans etmeyecek miyim ?

-Dans edeceksiniz, fakat yalnız kalmayacaksınız. Sizi baş başa bırakmam, bir de içki yasak.

Dadımın bu açık olarak konuşmasına sinirlenmiştim, ona ağır cevap verdiğime sonradan pişman oldum :

-Yani bizi kıskanıyorsun demek, istediğin saat ben çekilirim, siz kalırsınız, istediğin kadar dans edersiniz dadıcığım.

Sözlerim dadıma dokunmuştu. Fakat hiç de itidâlini kaybetmeden ayağa kalktı ve sert bir lisanla konuştu :

-Beni yanlış anlıyorsun Scarlet. Gençsin, tecrübesizsin, seni kimseye emniyet edemem.

-Ben artık çocuk değilim dadı, ne sen ve ne de babam beni kontrol hakkına sahip değilsiniz. Ben hayatın ıstıraplarıı içinde yoğrulmuş, her türlü mücadeleye boyun eğmiş, üksüzlüğün bana verdiği dersi kimse vermemiş, hatta ne siz, ne babam ve ne de mektep. İyi bilmelisiniz ki, benim için her şey mukaddestir, bilhassa siz. Size karşı olan büyük hürmetimi kaybettiğime veya sizden çekindiğime atfetmeyiniz. Ben artık hayatın zevklerini, ıstıraplarını daha duya tatmaya mecburum. Bu benim için, maddi ve manevi bir zevktir, hatta bir zevk olmaktan ziyade bir ihtiyaçtır. Ben bu ihtiyacı yalnız yatağımda kaldığım gecelerde hissediyorum ve rahatsız oluyorum. Bu ıstıraba artık bir son vermeliyim dadıcığım. Ne siz ve ne de babam beni hiç, hiç tatmin edemiyorsunuz. Yüzümde yanan ihtirasın ışıklarını benim gibi herkes hissediyor. Siz neden ve niçin benim derdimi anlamıyorsunuz ve anlamamış gibi görünüyorsunuz? Soruyorum, size soruyorum... Fakat yine günahıma, korkulu düşüncelerime sizi ortak göstermek istemiyorum. Ben yalnız olarak her arzumu, her isteğimi halledebilirim.

Dadımın kolları arasına kapandım ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Gözlerimden dökülen yaşlarım, içimin acılarını açık olarak meydana koyuyordu. Dadım bir anne şevkatiyle saçlarımı okşuyor, gözlerimi uzun eteklerine siliyor ve ben içimden taşan bir arzu ile durmadan, dinlenmeden ağlıyorum. Dadım beni iknâ edici bir çok şeyler söyledi, fakat hiç bir suretle içime, iç duygularıma hitap edemedi.

-Kafi, dadıcığım, dedim. Kafi.... Siz beni öldürüyorsunuz. Annemi genç yaşında, hayatının baharı içinde bir demet çiçek gibi toprağa verdiniz. Zavallı annem ... Niçin onu unuttunuz, niçin ona karşı olan son vazifenizi ifadan kaçındınız ? Bugün mezarında açan solgun çiçekleri sulamak için ona gözyaşlarım kafi değil miydi?

Bu anımda melankolik düşüncelerle çarpan kalbim beni daha fazla hayata bağlıyor veya hayattan uzaklaştırıyordu. Dadım babamdan daha sakin, bana daha fazla hak veriyor, fakat babam kendi kafasının düşüncelerinin dışında hiçbir şey yapmıyordu.

Dadımın dizlerinde daldığım zaman, o beni rahatsız etmemesi için uzun müddet durduğu yerde kımıldamadan kaldı ve kendime geldiğim ve ruhumun huzur bulduğu saatte ilk defa olarak o konuştu, bu defa benim yerime o ağlıyor ve o gözyaşı döküyordu. Varsın o da benim gibi ve benim kadar gözyaşı döksün, belki biraz daha açılır ve biraz daha bana hak verirdi.

-Sıkılyorum kızım, dedi, ben biraz dışarıya çıkacağım. Sen de istersen gel.

-Hayır dadıcığım, bana müsaade et burada kendi kendime yalnız kalmak istiyorum. Allah vere babam da bu saatte gelmez.

-Gelmeyeceğini tahmin ediyorum, çünkü Sacit Bey'le salona gitmişlerdi. Her halde orada yine tartışmaya tutulmuşlardır. Sacit Bey'i de babam hayli yoruyor. Genç adam kim bilir ne düşünüyor, babam kim bilir ona neler anlatıyor ve neler kabul ettirmek istiyor.

Dadım birdenbire değişmişti. Ona şimdi hak veriyor ve babamı da haksız çıkarıyordu. Kendi kendime düşündüm ve kendi içimden yine kendime konuştum : "Göz yaşları bir kadının en büyük silahıdır. En büyük tehlikeleri yenebilecek bir kuvvette olan göz yaşlarım, siz ebediyen beni yalnız bırakmayınız ve benden ayrılmayınız."

Dadım dışarıya çıkmıştı. Odada yalnız kalır kalmaz, hemen aynanın karşısına geçtim ve gözlerime baktım. Uzun kirpiklerimden yaş damlaları, yağmura tutulmuş bir camdan düşen taneler gibi dökülüyordu. Uzun parmaklarımla göz pınarlarımı sildim ve aynada seyrettiğim kendi güzelliğime şükrettim. Allah ne büyük bir kuvvet, Tanrı ne muazzam bir halik.

Birdenbire soyundum, Tanrı'nın bana verdiği, verdiği değil ihsan ettiği bütün güzelliklerle kendimi temaşa ettim. Bu anımda bütün varlığımla kendimi onun yanında hissediyordum, ona ulaşmak veya sahip olmak, bütün iç sızılarımı tamamen giderebileceğime inanıyordum.

LIBRARY

Aşk ne kudretli şey. Ve ne muazzam, ne muhteşem bir kuvvet? İnsan ona yaklaştıkça [illegible] kaybediyor. Aşk med ve cezir halinde bazen insanın içine doluyor ve bazen da birdenbire, [illegible]medik bir zamanda uçup gidiyor. Onun sönmeyen ateşine tutulanlar, ne mesut ve [illegible]iyar insanlardır.

***

Güneşin batışını sabırsızlıkla bekliyordum. Akşam siyah tüllerini tembel bir işve ile [illegible]alara döküyor. Ay, henüz nazlı uykusunda minik bir kadın gibi kıvranıyor ve parlak [illegible] bir türlü göstermiyor.

Fevkalâde bir şekilde giyindim. Acaba bu akşam o beni beyenecek mi? Ben onun [illegible]eceği bir güzellikte miyim? Bilmiyorum, fakat her halde bu akşam beni arayacak, eğer [illegible]rsa, hiç şüphesiz onun hakkındaki düşüncelerim tamamen değişmiş olacak.

Kamaranın kapısı vurduğu zaman ani bir heyecan geçirdim. Kapıya koştum, fakat [illegible]ığım zaman hayâl sükûtuna uğradım, çünkü gelen Scait Bey değildi. Babam yine pür [illegible]det bir hareketle içeriye girmiş ve dadımı sormuştu. Dışarıya çıktığını söylediğim zaman, o [illegible]emen dışarıya fırladı ve biraz sonra dadımla beraber geri dödü. Babam evvela bana, sonra [illegible]ma dönerek :

-Scarlet hazırlansın, dedi, Sacit gelecek. Bu akşam onunla süvareye gidecekmiş, az [illegible]mek ve çok dans etmek şartıyla müsaade ediyorum.

Sevincimden babamın kollarına atıldım ve boynuna sarılarak şapur supur onu öpmeye [illegible]ladım :

-Teşekkür ederim babacığım, teşekkür ederim, demek ki bana müsaade ediyorsun, oh [illegible] ne iyi bir babasın. Benim senin hakkında çok kötü düşüncelerim vardı. Meğer sen , evet [illegible] dünyadaki babaların en güzeli ve en iyisisin.

Babam beni bu heyecanımı belki anlamış, belki anlamamıştı. Fakat eski kurt, hiç [illegible]amaz olur mu? Beni saçlarımdan okşadı, tıpkı bundan on yıl evvel, çocukluğumun ve [illegible]kliğimin senelerinde okşanıldığım ve sevildiğim gibi. Bir menekşe demeti halinde beni [illegible]ğsüne bastı koklaya, koklaya öptü.

Babam güzel giyinmemi söylediten sonra koltuklardan birine oturdu ve :

-Haydi bakayım, dedi, karşımda süslen, bu akşam seni seyretmek istiyorum. Benim [illegible]cik iftiharım, sevgili kızım.

Sonra dadıma dönerek :

-Dadı, dedi Scarlet bize annesinin yokluğunu hissettirmiyor, o tıpkı annesi gibi. Kızım [illegible] kadar güzelmiş , bu kadar zamandır ben ona alıcı gözle bakmamıştım. Scarlet bugün Jan'ın [illegible]şluğunu aramızda doldurabiliyor. Mesudum, dedi. Tahayyül edilmeyecek bir saadet [illegible]ndeyim.

Babamın uzun bir zamandan sonra, annemden bahsedişi beni çok üzmüştü. Bilhassa [illegible]nim için, böyle bir akşamda annemi düşünmek, bütün neşemi ve heyecanımı öldürebilirdi. [illegible]Yoksa babam mahsus mu yapıyordu? Hiç de tahmin etmiyorum, fakat aldanmıyorsam, babam [illegible]ima bir misafirliğe , bir gezintiye gideceği zaman bir vesile ile bana annemi hatırlatıyordu. [illegible]Her halde babamın böyle hareket etmekte başka başka düşünceleri vardı. Annemi hatırlamak [illegible]birdenbire bütün düşüncelerimi değiştirir, beni hayattan uzaklaştırır ve daima yalnızlığın [illegible]ahengi içine gömerek, her şeye kendimi kapardı. Annemi hatırladığım zamanlar ruh [illegible]ufanları içerisinde yüzer ve hayat denizinin dalgaları arasında kendi kendimi kaybederdim.

Babama döndüm ve :

-Babacığım, dedim, niçin beni böyle üzüyorsun ?

-Ne münasebet kızım?

Babam ayağa kalktı, fazla heyecanlı görünüyordu :

-Beni yanlış anlıyorsun Scarlet, dedi. Niçin bu kadar hainsin?

-Müsaade ediniz de konuşayım babacığım.

Babam cevap vermeden çıkıp gitti.

Babam kadar ben de buhran geçiriyordum. Fakat heyecanım gittikçe değişiyor ve Sacit'i hatırladıkça bu heyecan bana yaşamak iradesi veriyordu.

Aynada son defa yüzüme baktım, gözlerim pırıl pırıl uçuyor, bakışlarım bir alevin gibi yanıyordu. Yeşili çok sevdiğim için bu akşam adeta yeşile bürünmüştüm. Yeşilin üzerindeki pembe renkli yüzümü alevlerle karışmış bir şekilde görünce çok sevindim. Bu akşam muhakkak beni beğenecekti. Ona bağlanabilirdim. Güzel miyim? Belki, fakat çirkin de değilim.

Ona bağlanabilirim. Her şeyimle ona inanıyor, fakat bilmem ki o bana itimat ediyor mu? Şüphe, insan ruhunu tehlikeye sürükleyen kara bir şeytandır. Güzel miyim? Fakat çirkin de değilim.Güzel olmayabilirim. Hissediyorum ki cazip olan bir tarafım var. Böyle olmakla beraber insanoğlunun ruhuna girmenin sırrını bir türlü anlıyamıyorum.

Sabırsızlıkla kamarada dolaşıyorum. Birdenbire kapı titrek bir elin vuruşu ile çalındı, gözlerimi söndürerek koştum. Heyecanlıyım, bir türlü kapıyı açamıyorum. Parmaklarım titriyor, nihayet kendimi topluyorum. Fakat bu sırada kapı açılıyor.

-Çıkabilir miyiz ?

Bu Sacit'in sesidir.

-Hay, hay... Işığı yakabilir miyim ? Bir dakika bekler misiniz?

-Karanlığı tercih ederim.

Gayri ihtiyari bir kahkaha attım, o aynı ciddiyetini muhafaza ediyordu :

-Niçin güldünüz Miss Scarlet ? Dedi.

Sesi heyecanlı bir ahenkle titriyordu. Sükunet içinde cevap verdim:

-Karanlık sevilir mi Sacit Bey ?

Karanlığın Allah gibi bir kuvvet olduğunu söyleyen şairlerimiz var.

-Teşekkür ederim, çok naziksiniz Sacit Bey. Şimdi çıkabiliriz.

Koluna girmek istiyorum, fakat fazla çekingen olduğu için teşebbüs edemiyorum. Salona girdiğimiz zaman, Sacit Bey'in evvelce ayırmış olduğu masaya oturuyoruz. Hemen içki emrediyor. Babamın tavsiyesini hatırlıyorum : " Az iç çok dans et." Fakat imkânı var mı O istedikten sonra ben içmeyebilir miyim? Ne emrederse ve nasıl isterse bu akşam o şekilde içeceğim ve o şekilde sarhoş olacağım. Bu akşam belki de onunla hayatımın en güzel gecelerinden birini yaşayacağım.

Masamıza güzel bir İtalyan şampanyası gelmişti. Birinciyi tanışmamızın uzun boylu olması şerefine içtik. Bunu bir, iki takip etti. Yarım saatin içinde pek az şey konuşarak yalnız içtik. Rüzgârın koparıp attığı bir dal gibi sallanıyordum. Dansa kalktık, kendimi pek iyi idare ettmiyorum, fakat neşem de yerinde. Dönüyoruz, durmadan bizim gibi dönen sayısız çiftler var. Başımı Sacit'in kalbi üzerine dayadım, saçlarımı bir şal gibi kucağına serdim, bir uğultu halinde kulaklarımdan içime akan onun sesi, bir su dökülüşünün ahengiyle ruhumu okşuyor, her an biraz daha beni kendine çekiyordu.

-Scarlet, diyor, sen dünyadaki kadınların en harikuladesisin. Sizi beğeniyorum ve size hayranım. Uzun yolculuklarım; benim bir çok kadınlarla tanışmama vesile oldu. Fakat bunlar, tesadüflerin karşıma çıkardığı ve nihayet hayatımın yalnız birkaç saatini alabilen kadınlardır.

Açık konuşmasını beğeniyorum. Diğer erkeklere hiç de benzemiyor. Hadiseleri gördüğü ve yaşadığı gibi anlatıyor, hiçbir şeyi gizlemiyordu :

-Beni şımartıyorsunuz Sacit Bey.

Dönüyoruz, içkinin verdiği geçici bir zevkle değil, içimizdeki aşk ateşinin bizi perçinlediği kuvvetle, birbirimize daha fazla sokularak dönüyoruz, dönebildiğimiz kadar.

Dans bitti, masalarımıza döndük, kahkahalarım ona heyecan veriyor, onu coşturuyor, fakat bu anda yaşamanın hazzı içinde kendimizi kaybediyoruz.. Ya yolumuz ayrılırsa ? O, düşüncemi hemen anlamış olacak ki

-Scarlet; bu yol hiç bir zaman ayrılmamalı diye içten gelen bir sesle konuşuyor. Benden cevap bekliyor. Sustum, o kadehlerimizi doldurdu ve ve dudaklarına götürürken bir su akışı musikisi ile konuştu :

-Yollarımızın ayrılmayacağı şerefine.

Ben son saadet damlalarını yudumlayan bir insan gibi içiyorum, gözleri gözlerimde, kendimi seyrediyorum. Yarım bir daire şeklinde yüzüme dökülen saçlarım bir gözümü kapıyor, rengim tamamen değişmiş, gittikçe kızıllaşan bir alevin dalgalarının beni sardığını hissediyorum. Birdenbire ayağa kalktım, o da kalktı :

-Çıkalım, dedi.

Ve geminin güvertesine doğru yürüdük. Deniz bu akşam içimiz gibi sarhoş, dalgalar birçın bir hâlde geminin teknesini dövüyor, bu akşam kalbimin çarptığını dalgalarda duyuyorum. Yüzüme vuran serinle biraz açıldığımı hissediyorum. O yanımda bana sokulmuş bir vaziyette, bir şeyler anlatıyor, acaba onu dinliyor muyum ? Belki... ve duygularıma hitap ediyor ve üzerimde içimden fazla tesir yapıyordu.

-Durgun denizi her nedense hiç sevmiyorum Scarlet. Bir şeyin sakini ve sessizi beni hiç tatmin etmiyor. Çetin mücadelelerin doğurduğu heyecan her zaman için fevkalâde oluyor. Bilmem siz bu hususta nasıl düşünüyorsunuz ?

Konuşuyorum, durmadan dinlenmeden konuşuyorum, neler söylediğimi belki ben de bilmiyorum.

Fakat bu anımda içimde yıkmak, parçalamak ve ezmek isteyen bir kuvvet dolaşıyor ve konuşuyorum:

Fikirlerinizde aldanıyorsunuz Sacit Bey, Münis insanın ruhunda her zaman aranılan samimi heyecanı bulmak imkân dahilindedir. Fakat yırtıcı ve parçalayıcı insanlar...

Devam edemedim, başım göğsüne düştü, hakikaten sarhoş olmuştum. Beni kolları arasına aldı, bir şeyler söylüyor, fakat işitemiyorum, duyamıyorum, yalnız kalbinin vuruşları bana heyecan veriyor, hissediyorum ki beni kolları arasında sıkmaktan çekiniyor veya korkuyor. Yalnız düşmememe yardım ediyor. Hareketsiz kollarında uyumak arzusu ile çarpınıyorum. O, hiç bir hareket göstermiuor. Evet, hissediyorum ki, saçlarımda ılık nefesler dolaşmaktadır. Anlıyorum, o tatlı, bayıltıcı kokularla saçlarımı kokluyor, öpüyor, fakat konuşmuyor, hiçbir şey söylemiyor.

Beni kollarına aldı, baygınlığım birdenbire geçmişti. Hemen kucağından yere firladım ve doğruldum :

Dudaklarını çekti, halbuki benim safsatalarımı dinlemeden onun dudaklarıma yapışarak, büyük bir heyecam ve iştiyakla beni parçalamak isteyen bir hazla kudurmuşçasına sarıp öpeceğini tahmin ediyordum. O sakin görüşlerinden hiçbir şey kaybetmeden tekrar kalıma girdi ve salona indik.

Coşkun bir gece yaşıyoruz. Masamızda son kadehlerimizi de boşalttıktan sonra, Sacit bir yenisini emretti, müsaade etmedim :

-Siz içmeyebilirsiniz, fakat müsaade ederseniz ben bu akşam içmek, çılgıncasına içmek ve sarhoş olmak istiyorum.

-Siz bilirsiniz, fakat siz içerken ben duramayacağım, ben de devam edeceğim. Bu akşam içmeliyiz, bu gece bizim çılgınlık gecemiz olmalıdır.

Sakin görünüyordu. Zaten bütün hariketlerini teferruatıyla takip ediyorum. İçki söylemedi. Birer limon suyu getirtti, biraz da bu su ile vakit geçirdik. Neler yapmak istiyorum, fakat maalesef hiç bir şey yapamıyorum. Hep susuyorum, kanadından vurulmuş bir kuşa döndüm.

Gece yarısından sonra bir dereceye kadar ayılmıştım. Onunla tekrar güverteye çıktık. Deniz sakinleşmiş, ay salkım salkım dalgalara dökülüyor, ben yine onun kolları arasındayım, o saçlarımı okşayarak konuşuyor, hep konuşmasını dinliyorum, ses çıkardığım, mukabele ettiğim, cevap verdiğim olmuyor yalnız o konuşuyor :

-Biraz da tabiattan bahsetmek güzel bir şeydir değil mi Miss Scarlet. Denizden içimize dökülen şu erguvan renkten, dalgaların yarattığı tabii musikîden, ne bileyim ben, hep durmadan konuşmak ve bir şeyler söylemek istiyorum

Dudaklarının saçlarımda dolaştığını hissediyorum.

-Bana saadet veriyorsunuz. Dünyadaki kadınların en harikuladesi sizsiniz. Bu yol, bu saadet duygularıyla kaynaşan yol birleşmelidir.

İçime bir su çağlayanı halinde dökülen bu sesi, dudaklarım tekrarlıyor : "Dünyayı dolduran kadınların en harikuladesi sizsiniz."

Bir aralık ellerimi tutuyor, titriyorum, heyecandan veya korkudan titriyorum. Zamanın derleyip gitmesini istemiyoruz.

İnanıyorsanız, kendimi bahdiyar addedeceğim. Bu yol birleşmeli, fakat yalnız bir temenni olarak kalmamalıdır.

-Scarlet, size güzel sözlerle, aşkın izahını yapacak değilim. Söz oyunlarıyla kendimizi eğlendirmek istemiyorum. Bu his içimden taşan bir arzudur. Yıllardır sönük bir halde parlamaya çalışan gönlüme siz adeta bir meşale oldunuz. İçim avizenizden taşan alevlerle kaynaşıyor. Bana inanmak, sözlerime itimat etmek, bilseniz bana ne saadet getiriyor. Bu saadet içinde sizin de bir hisseniz bulunmasını nasıl arzu ediyorum, bir bilseniz. O zaman bana iman edecek ve sözlerime inanacaksınız.

-Ben seni ilk gördüğüm günden sonra kendimi çok başka bir hayâl aleminin içinde buldum. Gecelerce bu hayâl denizlerinin ergenliği içinde çırpınıp durdum. Bu tahassür bana saadetlerin pembesini getiriyordu. Senin yanında olduğum zamanlar kendimi tamamen unutuyor, kadınlığımın gururunu hiçe sayarak kendimi sana esir ediyorum. Bu içimden gelen duygular sana kendimi anlatabiliyorsa, aramızdaki yol niçin birleşmesin Sacit Bey ?

Gözlerim gözlerinde oynuyor, beni tekrar kollarına almak heyecanını ruhumda hissediyorum, ne olur başımı son bir defa daha kalbine dayasam, ve yahut onun göğsüne dayayarak boynuna sarılsam ve onun bir yaprak gibi titreyen dudaklarıyla dudaklarımı birleştirsem. Düşünüyorum : Bu Türkler niçin biraz çekingen davranırlar, neden karşısındakinin acılarını, ıstıraplarını gözlerinden okumazlar. İçimde hudutsuz bir sevgi var. Ona, yalnız onun kollarına atılmak.

Birdenbire kendimi onun kolları arasında buldum. Beni sıkıyor, saçlarımı okşuyor,fakat öpmüyordu.

Onun kollarında kamaranın kapısına geldiğim zaman, adeta bayılmıştım. Heyecanla gözlerimi açtım, fakat Sacit'i karşımda görmedim. Dadım kapıdan çıkmış bana yardım ediyor, babam ellerimden tutarak beni yatağa götürüyordu.

İlk yaralı gecem... Kurşun yemiş bir kuş gibi yatağa uzanıyorum. Gözlerimde o dolaşıyor, fakat başımda dönen odanın içinde onu göremiyorum. Gözlerimi kapadığım zaman hep hayâlimde o dolaşıyor, gözlerimi açmaktan korkuyorum. Yine beklenmedik bir buhran içindeyim. Oh, annemi görüyorum, inci halindeki temiz annemi. Ağlıyorum galiba, yastıklarım tamamen ıslanmış, dadım başucumda gözlerimi siliyor, babam, durmadan dolaşıyor, öfkeli öfkeli durmadan dadıma bir şeyler söylüyor. Dudaklarımda ılık bir nefes. Ay salkım salkım dökülüyor. Birleşen dudaklarımda bir haz, hayret içindeyim. Babamın, annemin öpüşlerine benzemeyen bu öpüş bana ürpertiler, titremeler getiriyor ve en hassas duyguma kadar tesir yapıyor.

***

İki gün kendimi bilmeden, yolculuğun zevkini tatmadan yatmışım, Sacit Bey her gün beni ziyaret etmiş, hatta günün ekseri saatlerini başucumda geçirmiş, "Scarlet, ben geldim, gözlerini aç" diye söylenip durmuş, fakat ben hiç de onu işitmemiş, onu duymamış ve hep baygın bir şekilde sayıklayıp durmuşum.

Saat saat annemi, bazen babamı ve bazen de Sacit'i sayıklıyormuşum. Babamdan, annemden fazla dilimde hep Sacit'miş. Arada bir "Hayır, buna müsaade edemem, bu olamaz" dediğim de oluyormuş.

Kendime geldiğim zaman dadımı yanıbaşımda buldum. Babam dışarıda Sacit Bey'le konuşuyormuş. Dadım :

-Bir dakika çağırayım diyerek dışarı çıktı.

Biraz sonra babamla Sacit Bey içeriye girdiler hemen yatağıma koşarak gülen gözlerle yanıma oturdular. Babam saçlarımı okşuyor, Sacit Bey yine aynı heyecanlı ve ahenkli sesiyle konuşuyor:

-Bizi çok korkuttun Miss Scarlet. Meğer ki sen böyle bir gecenin ezgisine tahammül edemeyeck kadar hassas, nazik ve ince bir kızmışsın ki, ben bunu anlayamadım. Hay Allah'ım ben ne aptal adammışım.

Sacit Bey benimle durmadan alay ediyor ve beni incitiyordu. Yatağımdan doğruldum ve yalnız onun işitebileceği bir sesle mırıldandım:

-Maneviyatım yıkılmıştır Sacit Bey. Maddiyatım üzerinde zerre kadar tesir yapmadığınıza emin olabilirsiniz.

-Teşekkür ederim, Scarlet, siz yıllardır benim aradığım bir kadınsınız. Fakat unutulmamalıdır ki, maneviyatından kaybeden birisi, maddiyatını da yıkmış demektir. Maddiyat ile maneviyat yan yana yürüyen iki kuvvettir.

-Güzel felsefi nazariyeleriniz var. Fakat bunlar bana vız gelir.

-Şimdi teşekkür sırası bende Miss Scarlet.

Daha uzun konuşamadık, Muhaveremize babam da karışmıştı. Zaten dadımın getirdiği kahveyi içmek mecburiyetinde olduğum için, her ikimiz de susmuştuk.

Babam ve dadım, havayi şeylerden bahsettiler. Ve bizi ıstıraplarımızla başbaşa bırakmadılar. Her şeyden fazla ben buna üzülüyor ve bundan müteessir görünüyordum. Hastalığım daha fazla ondan uzakta kalışımdan ileri geliyordu. Dadım belki de bu hislerimi anlıyor, fakat babam hiç de o taraflı görünmüyordu. Yine onun kafasında siyasetin bilmem nesi, şusu busu, başka bir şey düşünmüyor. Her şeyi kendi için ve her şey kendine tabii olmak düşüncesiyle her şeye hakim olmak istiyordu.

Zaten insan ihtiyarladıkça, çenesi kuvvetleniyor ve her şey dudaklarından akıp gidiyor. Onlar için kadın, aşk hiç de düşünülecek, ilgilenecek bir mesele olmuyordu. Babamın siyaseti kadar zaten kadın hakkındaki düşünceleri de eskiden beri çok silik, hatta annemle alakası pek az, hep kitaplarıyla ve parti işleriyle alakadar oluyordu. Ben şimdi inanıyorum ki, annemi bu yüzden kaybettik ve annem genç yaşında ölmekle ve ölümü tercih etmekle haklı idi.

***

Bir sabah, İstanbul'a hasta bir halde indik. Marmara'dan, Adalar'dan, Boğaziçi'nden hiçbir şeyi görmeden geçtik. İstanbul'a inerken Sacit Bey kartını bırakarak bizden ayrıldı.

Bizi İngiliz konsolosluğuna götüren otomobilden hiçbir şey konuşmadan ilerliyoruz. Ben hep onu düşünüyor ve kendi kendime mırıldanıyorum :

Ya onu kaybedersem, ya o bir daha bana dönmemek üzere gitmişse, buna inanamıyorum; Sacit düşündüğüm karakterde bir insan değildi. Zaten onun hakkında böyle şeyler düşünmek bile hatadır. Geceyi konsoloshanede geçirdik ve babamın ertesi gün Boğaziçi'nde tuttuğu bir köşke yerleştik. Bana Boğaz hakkında çok güzel şeyler anlatmışlardı. Hatta Türk şairlerinin Boğaziçi hakkındaki şiirlerine hak vermiyor değilim. Bu güzellik ancak bu kadar anlatılabilrdi. Türk şairlerine olan hayranlığım gün geçtikçe artıyordu.

Evimiz çok güzel. Bahar içinde bir aşk yuvası. Bu saadet yuvasında yine yalnızım. Babam arada bir geliyor. Dadım bütün gün evin işi ile meşgul, ben de bol bol kitap okuyorum. Şimdilik yapacak başka bir işim yok. Kitap okumak gazete karıştırmak. Arada bir Beyoğlu'na

oruz. Kitapçılardan İngiliz dergiler, gazeteler temin ediyor, bazen bir sinemaya giriyor
seyrediyor ve tekrar Boğziçi'ndeki hülyâ ve saadet dolu aşk yuvama dönüyorum. Fakat
mesut değilim. Yalnız arada bir Beyoğlu sinemalarında görebildiğim İngilizce filmler
sesizliğimi gideriyor ve beni kendi vatanımda yaşatıyordu.

Evet, bu aşk ve saadet kaynaşan yuvamda yalnızım . Hasretini çektiğim, günlerdir
de, gönlümde yaşattığım bir masal kahramanının ıstırabıyla gün oluyor buhranlar
vicdan azabı çekiyorum, gün oluyor onun tesellisiyle bir ümit buluyorum. Tek kusurlu
fazla hassas oluşumdur. Ne olurdu taş gibi bir kalbim olsaydı da manevi duygularımın
esir edişine ağlayacağım yerde, daima hayata gülsem, insanları elimde bir kukla gibi
sam ve ben de bu ahenksiz yaşayış tarzı içinde yeni yeni sürprizlerle her yeni günü
aklamış olsaydım. Zaten saadet melhum nedir? Her gün yeni bir hayat, her gün yeni bir
pınarının içinde efsaneleşmek, venüsleşmek insana saadetin altın rengini getirmez mi?
bin bir ıstırap içinde, her doğan yeni günün uçuşan kuşlarını, Boğaz'ın şakıyan
bülbüllerini ve bir Tanrı elinin çizdiği bu muhteşem yağlı boya tabloyu seyrederken, bu dekor
de bir şehzade aranmaz mı?

Köşkümüzün balkonunda daldığım bu güzellik ihtişamı içinde melankolik ruh
leriyle adeta kendimi unutmuşum. Meğer dadım bir saatten beri benim hareketlerimi
ediyormuş. O kadar dalmışım ki, dadımın yanımda bulunduğunu hissetmeden kendi
den şöyle konuştuğumu da hatırlıyorum : " Babam, annem, dadım beni çok defalar
larına alırlar okşarlar, hatta ısıra ısıra öperlerdi. Fakat Sacit'in dudaklarının dudaklarıma
diği andaki heyecanı, ne babamda ne annemde ve ne de dadımın öpüşlerinde bulmuştum.
öpüş benim hayatımda beklenmedik bir inkilâp yapmıştı. O, ne heyecandı, ne mütiş
meler ve ürpermeler geçirmiştim. Günlerce beni rahatsız ederek, yatağa sermiş, hep onun
liyle yeni bir hayat bulmaya çırpınmış ve belki de istediğimi yine elde edememiştim.
Sacit, benim için muazzam bir hadise olmuştu. En hassas duyguma kadar tesir yapan,
ğımı manevi bir ıstırabın altında her gün biraz daha ezip mahveden bu tebessüm, hayır
ırap dolu öpüşteki korkulu ürpermeleri tekrar yaşamak heyecanıyla da titremiyor değilim.

Aynı hülyâlar içinde biz de günlerce rüyâ görerek yaşamışızdır Scarlet. Fakat unutma
zaman öyle tehlikeli bir kuvvettir ki, peşinde sürüklediği insanları muhakkak surette sonu
gelmeyen bir uçurumdan firlatabilir.

Bunları dadım söylüyordu. Onun sesiyle kendime geldiğim zaman yüzümü
ellerimin içine alarak hıçkırmaya, ağlamaya başladım. Sarsıla sarsıla parçalana parçalana
ağlamak bana adeta yeni bir hayat veriyor, gönlümdeki bütün acı duyguları, kuvvetli bir
yağmur gibi silip götürüyordu.

-Scarlet, kendine iyi dikkat et, her gün vaziyetin biraz daha vehamet kasbetmektedir.
Hissediyorum ki hastasın . Kafandan her şeyi silip çıkar. Yalnız yaşayabilmenin, saadet
duymanın ve neşelenmenin hazzı içinde yaşamaya bak. Kederi mazinin sonu gelmeyen
karanlıkları içine göm. Gençsin, güzelsin ve bu kuvvet karşısında hassassın,nahifsin, bunlar
birbirine karıştıkları zaman seni yıkarlar.

-Yeter dadıcığım, ben annemin de hasretini çekmiyor değilim. Sacit kadar onu da
düşünüyorum, beni bu hâle siz getirdiniz.

Hıçkırıklarıma karışan sesimi belki dadım anlıyor, belki de anlamıyordu:

-Beni buraya getirip bu dört duvarlı köşkün silik çerçevesi içine mi gömecektiniz?
Burasının sanki mezardan ne farkı vardır?

Koşarak balkondan odama indim ve yatağıma kapanarak saatlerce ağladım.

***

Dün akşam yine buhranlı bir gece geçirdim. Yatağımdan firlayarak kalktığım zaman,
gözlerimi göz yaşları içerisinde buldum. Odam simsiyah karanlıktı, elektriği yaktım. Aynı

kaybolmamıştı. Sanki bir kara duman bulutu içerisinde yüzüyordum. Pencereleri açtım. Gökte yıldızlar yanıyordu. Ateş damlaları içerisinde parlayan gök tertemiz, masmavi .

Kulaklarıma bir fısıltı veya konuşma gibi bir ses geliyor. Etrafımı göz göz arıyorum. Bir şey göremiyorum. Aynı ses tekrar işitiliyor. Tekrar etrafımı arıyorum. Bu defa dehşetli bir korkuyla kendimi yatağa atıyor... Odanın içinden süzülerek pencerenin pervazında duraklayan ve bir kaç defa bana baktıktan sonra akıp giden kara bir yılanın ıslıkları, fısıltıları halâ kulağımda.

Dadım koşarak odama çıkmış ve beni yatakta ağlar görünce boynuma sarılmış ve :

-Yine ne oluyorsun Scarlet, diye ağlamaya başlamıştı. Ben de ağlıyordum. Hem de onunla katıla, doya doya ağlıyorum. Hıçkırıklarım arasında :

-Bir şeyim yok dadıcığım,dedim, korktum, hem bilsen neden korktum? Buradan kara bir yılan geçti, pencereden gülerek bana baktı ve sallanıp gitti.

Dadım gözleri yaşlarla dolu, gözlerimin içine bakıyor ve acı acı gülüyordu. Bu anında onun kafasının içinden geçenleri gözlerinden okuyorum. O, kendi kendine eminim ki şöyle düşünüyordur:

-Zavallı Sacrlet, delirmiş olacak. Zaten bu gibi hastalıklar ekseriyetle yılandan başlar, seslerle konuşur ve biraz sonra da soluğu...

Fakat zavallı dadım aldanıyordu. Henüz delirmiş değildim. Aşkımın kefaretini çekiyordum. Yılan meselesi ise, uydurma bir hikâye veya hayâl değildi. Dadımı teselli ettim.

-Uyuklamıştım belki rüyâ görmüş olabilirim. Seni de rahatsız ettim. Afedersiniz dadıcığım, güle güle gidebilirsiniz. Güzel rüyâlar temenni ederim.

-Sana da güzel rüyâlar kızım, diyerek dadım odamdan çıktıktan sonra yatağıma girdim ve her nedense tatlı bir uykuya daldım. Sabahın erken saatinde köşkün kuşlu ağacındaki serçelerin sesiyle uyandım. Gün berrak, gökler ise ilk defa olarak bulutsuz ve temiz.

Kahvaltının hazır olduğunu dadım söylediği zaman sevinmiştim. Bugün her günün kahvaltına hattinden fazla acıkmış bulunuyorum. Kahvaltıyı büyük bir iştah ile yedim ve hiç acıkmayacakmış gibi doydum. Dadıma seslenmeden tekrar yukarıya çıktım ve balkondaki eski yerime oturdum. İki günden beri okumakta olduğum " Yağmurdan Sonra " isimli romana daldığım sırada aşağıdan dadımın"Scarlet, kızım" diyerek beni çağırdığını işittim. Fakat cevap veremiyorum. Romana o kadar dalmışım ki bir türlü kendimi alamıyorm. Dadım koşa koşa yanıma geldi ve babamın beni telefona çağırdığını sevinçle, bir çocuk gibi sıçraya sıçraya söylüyor ve :

-Mühim, çok mühim bir haberi varmış. Ne duruyorsun koşsana, telefona koşsana, deli kızım miskin miskin oturma!

Dadımın yumrukları önünde itaat ederek telefona koştum ve hemen ahizeye sarıldım :

-Alo... Alo...

-Sen misin Scarlet ?

-Evet babacığım.

-Sana bir müjdem var.

-Heyecanlanıyorum, devam etsene babacığım.

-Müjde, müjdem var diyorum, halâ anlamıyor musun ? Geliyor...

-Kim geliyor babacığım.

-Ben de seni zeki bir kız sanıyordum, meğer ki, sen afedersin ama ne aptal bir kızmışsın!

-Yoksa benimle alay mı etmek istiyorsun baba?

-Canım aptallığı bir tarafa bırak da akşama iyi yemekler hazırlat, Sacit geliyor.

Telefonun ahizesinde dudaklarım titredi :

-Sacit geliyor... Sacit geliyor... Demek... Nihayet geliyor.

Sonra babama öpücükler yollayarak ahizeyi yerine bıraktım. Şimdi dadım gibi odanın içinde dans ederek dönüyorum. Dudaklarımda hazin bir aşk türküsü, dadım da bana ayak uydurmuş, o da dönüyor, dönüyoruz. Dönebildiğimiz kadar.

Dadım da şarkı söylüyor. Zaten dadımın billur gibi bir sesi var, söylüyor ve dönüyor, dönüyoruz. Evimiz adeta bir bayram günü yaşıyor. Dadımı kucaklıyor, o bana sarılıyor öpüyor öpüyorum, öpüşüyoruz. Ne zevkli dakikalar yarabbi, hep neşe ve saadet içinde yüzüyoruz. Dadım söylüyor:

-En güzel elbiselerini giyerek onu karşılamalısın. Hiç de dargın görünmemelisin. Canının istediği şekilde onunla konuş, ona sokul, yaklaş kendini, her şeyini açık olarak sezdirmeden söyle, ben sana müsaade ediyorum. Baban da elbette taraftardır.

Dadımın boynuna sarıldım ve buruşmuş yanaklarını parçalarcasına ısırıp, öpmeye başladım:

-Dadıcığım babam bu işe ne diyor? Kendisiyle hiç bu hususta görüştünüz mü? Allah aşkına benden hiçbir şeyi gizleme; ne olur benim şeker, inci dadıcığım.

Hayır kızım, ben babanla bir şey konuşmadım. Fakat o bana sözleriyle bunu da ima etmemiş değidir.

-Dadıcığım yalvarırım sana, benim ve onun için elinden her ne gelirse yap. Gönlüne ve temiz duygularına hitap ediyorum. Bu günleri sen de yaşadın, sen de sevdin sevildin. Aşkın ne kadar yıkıcı bir kuvvet olduğunu sen de bilirsin. Sana sığınıyorum. Bu dünya üzerinde biricik sığınağım sen kalmışsın. Babamın benimle ne kadar alâkadar olduğunu görüyorsun, yalvarırım sana. Kalbimin hassasiyetine, yine temiz duyguların cevap versin dadıcığım.

Ve onu tekrar tekrar yanaklarından öpüyorum. Dadım hemen kollarını sıvamış ve temizliğe koyulmuştu. Ben de içimin ıstırap sızılarını dinleyerek köşkün balkonuna çıktım ve limonellerinin yeşilliği içine gömülerek kitabıma daldım.

İngiliz klasiklerini pek seviyorum. Modern İngiliz Edebiyatı'nın bazı yazarlarını dünün muharrirlerine tercih ettiğim oluyor.

"Yağmurdan sonra" muharriri beyendiğim romancılar arasında olmakla beraber, bu eseri diğerlerine tercihen seve seve okuyorum. Muharir, eserinde geniş ruh tahlillerine yer vermekle beraber, eserine seçtiği anormal tipler, benim üzerimde beklenilen tesiri yapmıyor, fakat her nedense esere gittikçe bağlanıyordum. Bu romanda annemin ruhunu ve annemin hayatını buluyorum ve işte bu yüzdendir ki, kendimi bütün varlığımı ona verdim, durup dinlenmeden okuyoru.

Boğaz'ın erguvan renkleri içinde tül tül denizi kaplayan güneşin son ışıklarını seyretmeyenler Boğaz'ı gördüm diyemezler. Bir gün batışındaki Boğaziçi, akşamların hüznünü taşımamakla beraber, ben Boğaz'ın bu saatlerini çok seviyorum.

Dadımın yine cıvcıvlı sesi duyuldu.

-Scarlet, romanı bırak da giyinmene bak. Alimallah Sacit Bey'in önüne bu kılıkla çıkarsan hiç de seni beyenmeyecek. Benim de bütün gayretlerim boşa gidecek, ben de ne deli bir kadınım, hanım için boşuna helak oluyorum da o istifini bile bozmuyor.

Dadım haklı konuşuyordu. Ben romana dalmışım. Sacit'in geleceğini adeta unutmuşum. Sinirlerim üzerinde bu kadar tesir edeceğini bilmiş olsaydım, bu romana dünyada başlamazdım. Çok zayıf bir insanım, birdenbire her şey beni sarıyor ve kendine esir ediyor. Bende ilk aşk da böyle doğmuştu. Birdenbire gözlerim tutuşmuş, içim alev alev yanmaya başlamış, bir sarhoşa dönmüştüm.

Romanı kapayarak kalktım ve odama girdim. Babamın merağı da benim odamın dekorunu pembe tüllerle süslemekti. Yatağımdan tutunuz da pencerenin her köşesine kadar pembe bir dekor göz alıcı bir şekilde odamı süslüyordu. Halbuki ben yeşili seviyor ve bütün renkleri yeşile tercih ediyordum. Halbuki babam da yeşili sevmiyor, pembeye bayılıyordu. Bunun için bu akşam onun arzusunu yerine getirmek, hem de babacığımı sevindirmek için bu akşam baştan başa pembe giyiniyordum.

Pencerimi açtım, hafif bir boğaz rüzgârı ince pırıltılarla odama doluyor, giydiğim ince [illegible] elbisemi uçurmak istiyor, eteklerime dokunup geçen rüzgâr adeta içime doluyordu. [illegible] değiştim. Yine birdenbire buhranlarım başladı. Neden bütün bir ömrüm yersiz bir [illegible] içinde geçiyor. Azap, işkence ile yoğrulan bahar yıllarımın ben de güllük güllistanlık [illegible] istemiyor muyum? Yanıyorum, böyle dört duvar arasında geçen hayatıma [illegible]rum. Ne our beni tekrar İngiltere'ye gönderseler ve orada yatılı bir koleje verseler. Ya [illegible]? Ondan uzakta, onun ıstırabı içinde kalp sızıları çekmek benim için bir ıstırap kaynağı [illegible]acak mı? Sacit'i seviyorum. Ne olur o da benim kadar beni sevebilse. Hayatıma güzel [illegible] eklenmez mi? Bu Sacit'in elinde olan bir şeydir. Fakat niçin ve niçin o da benim gibi [illegible]iyor.. Yoksa onun kalbi benim kalbimden daha sert ve daha yıkıcı mıdır? Hayatıma [illegible] göz yaşı eklendiğine yanıyorum.

Dadım evin bütün hazırlığını bitirerek, elbiselerini değiştirmiş ve yanıma çıkmıştı. [illegible] pencerede yıldızları sayar görünce, yine birdenbire hayret etti ve yanıma yaklaşarak [illegible]nı okşamaya başladı:

-Ne oluyorsun Scarlet? Niçin yine dalgınsın? Ayla yıldızlarla başbaşa yine neler [illegible]ül ediyorsun?

-Annemi ve vatanımı!

-Bunları bir tarafa bırak artık Scarlet. Bugün bizim neşe ve saadet günümüz. İçine yine [illegible] halinde ıstırap dökme. Gözlerinden anlıyorum ki, ezici bir kuvvetin tesiri altındasın. [illegible] defa söyledim, kendini hayatına aşkına salıver, maziyi unutmaya çalış, istikbâli düşün. [illegible]amız ve yeni bir hayat bulmamız için böyle düşünmek ve böyle hareket etmek [illegible]buriyetindeyiz. Bizim de annemiz, babamız vardı, biz de aşkın sıtmalı tesiri altında [illegible]erce inleyip kaldık, fakat zaman her şeyi silip götürdü. Gençliğinin ve güzelliğinin başı [illegible]alvarırım sana bunları unut artık.

Dadıma cevap vermeye fırsat bulamadan kapının önünde bir otomobil durdu. Dadım [illegible]ecanla pencereye koştu, ben bir rüzgâr gibi koşa koşa merdivenleri indim ve kapıyı açtım. [illegible], Sacit gözlerim gözlerinde ışıklarla kaynaşıp söndü, gülüyordu. Elimi tuttu ve avuçları [illegible]nde sıktı. Ben biraz ona dargındım. Fakat gözlerinin ateşini, yüzünün alevlerini görünce her [illegible] unutmuştum. Başımı kapıya dayadım, saçlarımın dalga dalga kıvrımlarına bakan [illegible]lerine bakıyorum. Sacit de benim gibi heyecanlar geçiriyor, elimi avuçlarından [illegible]mıyor, yalvaran gözlerle sanki benden bir şeyler dileniyor, af talep ediyor. Fakat her [illegible]ense içeri girmek istemiyordu.

-Sihirli bir mabut karşısındayım. Mabede girebilmem için onun iznini talep edebilir [illegible]im?

Sacit konuşuyor. Sesi kulağıma bugün ahenksiz geliyor. Fakat ben yine ona büyük bir [illegible]ranlıkla bakıyorum, hatta bakıyor değil bakışlarına da dalıyorum. Bu akşam gene onun şık [illegible]ğu gecelerden biridir.

Ne kadar da güzel giyiniyor.Binbir gece masallarında hikâye edilen şehzadelere ne [illegible] benziyor. Hayranıyım, bu güzelliğin, bu asaletin hayranıyım. Her ne olursa olsun, her [illegible]le onun olacağım. Fakat o? Acaba o da benim gibi mi düşünüyor? Yoksa gönlünü mü [illegible]endirmek istiyor. Fikirlerimin birdenbire değişmesine doğrusu hayret ediyorum. Niçin [illegible] hakkında böyle fena şeyler düşünüyorum?

-Çocuklar niçin içeriye girmiyorsunuz? Yoksa birbirinize hesap mı veriyorsunuz? Bu [illegible]amın sesidir, onu dadım takip ediyor:

-Sacit Bey, anlaşılan Scarlet sizden şikâyetçi.

Sacit cevap veriyor:

-Hayır, hiç de böyle değil. Geliyoruz, merak etmeyiniz. Ben, modern gangsterlerden [illegible]ğilim. Kızınızı alıp kaçacağımdan korkuyorsanız, aldanıyorsunuz. Sakın beni o kaçırmış [illegible]masın? Korkum bundan başka bir şey değildir.

İçimde bir sevinç dalgası, hafif bir rüzgâr gibi kalbimi okşayarak geçti. Hissediyorum ki Sacit'in gözlerinde de hicranlı bakışlar var. O da benim duygularımı hissediyor, o da benim kadar bana yanıyordu. Dudaklarım kendi içimden mırıldandı: "Bu yol muhakkak surette birleşecektir."

Salona girdiğimiz zaman, babam biraz dinlenmemizi istemişse de Sacit itiraz ettiği için hemen yemek odasına geçtik. Babamla Sacit Türkiye rakısına can attıklarını söylediler, dadım hemen rakı getirdi. Halbuki ben, bu akşam içmek istemiyordum. Babamın ısrarı üzerine nihayet birkaç kadeh içeceğimi söylediğim zaman Sacit Bey bir kahkaha ile:

-Zafer yine bizde, dedi.

Ben alık alık babamın yüzüne bakıyorum..

-Neyin zaferi? Diye sordum.

Bu defa babam cevap verdi:

-Sacit Bey'le iddia etmiştik de...

Babamın sözlerini Sacit Bey tamamladı:

-Bahsi ben kazandım fakat babanız bilmiyor ki gözlerinizi içeriye girer girmez sihirledim ve bu surette arzuma muvaffak oldum.

Babam cevap veriyor:

-Siz, tehlikeli bir şahıssınız Sacit Bey. Kızımı uyutabileceğinize bakılırsa onu bir daha size emniyet edemeyeceğim.

Yine kahkahalarla gülüyoruz, onlar içmekte devam ediyor, konuşuyorlar. Ben de arada bir dudaklarıma götürdüğüm rakıdan bir damla alarak onlara iştirak ediyorum.

Dadım radyoyu açtı. Güzel bir müzik odayı dolduruyor, acaba yine dans mı edeceğiz? Onunla dans etmek için kalbim atıyor fakat onlar masada beni tamamen unutmuşlar; durmadan konuşuyorlar. Nihayet daha fazla dayanamadım. Pencereyi açmak için kalktım ve pencereye yürüdüm. Gök mavi, yıldızlar parıl parıl yanıyor. Ay ışıklarını saçabildiği kadar etrafa saçıyor. Düşünüyorum: "Ne olur bu akşam onunla kol kola bir mehtap alemine çıkabilsem? Kendimi en mesut insan olarak hissedeceğim. Bütün ıstıraplarımı bu gezintiden sonra göndereceğime inanıyorum."

Dadım da rahatsız olduğumu hissetmiş olacak ki, yanıma geldi kulağıma şunları fısıldadı:

-Canın mı sıkılıyor Scarlet? Yine pencerede ne yapıyorsun?

"Görmüyor musun" der gibi dadıma babamı işaret ettim. Dadım hemen bir gürültü çıkardı, sonra Sacit Bey'e seslendi:

-Radyo güzel bir parça çalıyor, dans etmez misiniz?

Sacit, unutulduğumu şimdi anlayabilmişti. Hemen yerinden kalkarak önüme geldi ve nezaketli bir reveranstan sonra:

-Dans edebilir miyiz?

Diyerek yerlere kadar önümde eğildi.

-Bu kadarı çok Sacit Bey, dedim. Emredersiniz!

Kalbim çarparak kollarına giriyorum, başım yine kalbi üzerinde bir sabah lambası gibi yanıyor. Gözlerine bakamıyorum, sessiz adımlarla dönüyoruz fakat bundan bir ay evvelki havada döndüğümüz gibi değil, daha sakin, daha sessiz, mütevazi bir şekilde dönüyoruz, yapabildiğimiz kadar. Onun karşısında kadınlığımı, faziletimi velhasıl her şeyimi unutarak kendimi ona veriyorum. Babamın, dadımın odada olduklarını düşünmeden veya düşünemeden dudaklarımdan gayrı ihtiyari dökülen bir şarkıya o da ahenk uyduruyor. Coşuyoruz, baş başa, göğüs göğüse, dudak dudağa; coşup dönüyoruz.

Hayret, dansı bitirdiğimiz zaman odayı bomboş bulduk. Dadım ve babam bizi yalnız bırakarak gitmişler. Masada karşı karşıya oturduk. O, benden fazla heyecanlı görünüyordu. İlk defa konuşan o oldu.

-Miss Scarlet, bir ay izinliyim, memnun musun?

Bu habere sevinmiştim. Fakat belli de etmek istemiyordum. Yalnız basit bir "İyi" kelimesinden başka bir şey söylemeden sustum. Sacit bu hareketime içerlenmişti.

-Memnun olmadın mı Miss Scarlet?

Yine gözlerim gözlerine daldı, bakışlarından renk renk ışıkların ışık dalgalarının uçtuğunu görür gibi oluyorum.

-Güzel, diye mırıldandım.

-Yoksa bana dargın mısın Miss Scarlet?

-Hem evet, hem hayır.

-Anlayamadı

Sacit müteessir görünüyordu:

-Yoksa yanınızda bulunmamı istemiyor musunuz?

Diye sordu.

-Evet ! Dedim.

Hayret içindeydi:

-Evet mi ?

Hayret etmeyiniz, dedim, bu içimden gelen bir arzudur.

Manalı gözlerle gözlerimin içine baktı:

Doğru mu söylüyorsunuz?

-Sözlerimden şüphe mi ediyorsunuz ? Bugüne kadar size yalan söylemiş değilim.

Sacit ayağa kalkmıştı, gözlerinin renk renk değiştiğini ve kalbinin heyecanla çarptığını görüyor ve hissediyorum. Yanıma geldi, belki elimi tutmak, saçlarımı yine okşamak istiyordu. Fakat birdenbire geri dönerek sandalyesine oturdu ve bir bardak içkiyi bir hızda midesine boşalttı. Hissediyorum ki, dudakları yanıyor. Aşkın, ıstırabın verdiği sonu gelmeyen bir yanış. Şimdi ona acıyorum ve kendime de yanıyorum. Ben dadımın dediği kadar deli bir kızım, neden hislerimi içimde saklayamıyorum ve her şeyimi daima açığa vuruyorum. Yanlış hareket ettiğimi, şimdi anlıyorum. Ne olur onun boynuna sarılsam ve bütün düşüncelerimi ona ağlayarak hıçkırarak anlatsam. Yeniden dudaklarıma dudakları değse ve onunla bir melike gibi, Millita mabedine girsem.

Yine bir çılgınlık yapmamdan korkuyorum. Her zaman için kendi kendime tehlikeler yarattığım oluyor. Bu anımda çok zavallı olduğumu hissediyorum. Ne olur onun kolları arasında , onun dudaklarından dinleyeceğim bir aşk ninnisiyle; iki yaşında bir çocuk gibi uyusam? Gülüyorum, manasız düşüncelerime gülüyorum. Sandalyemi yavaşça yanıma çektim ve usulca kulağına fısıldadım:

-Dudaklarıma değen dudaklarınız, iki gün hasta yatmama vesile oldu. Bir kere düşününüz, böyle küçük bir şey karşısında duyduğum hassasiyeti anlıyorsunuz, böyle olduğu halde, sizden bir ay gibi uzun bir süre haber almadan nasıl yaşayabilirdim?

-Çok naziksiniz Miss Scarlet. Hassasiyetinizi, ruhunuzun derinliklerinde taşıdığınız manalı heyecanı takdir etmiyor değilim. Fakat bana da bir derece olsun hak vermenizi istiyorum. Önümde bir çok maniler var. İlk zamanlarda bunları size söyleyerek sizi üzmek istemedim. Ben, sizden uzaklaşabildiğim kadar uzaklaşmak istiyordum, fakat yine de buna muvaffak olamadım. Beni kendinize çeken bir kuvvetin her gün biraz daha benliğimi sardığını hissediyorum.

Uzun boylu bir şeyler daha söyledi, fakat ne demek istediğini anlayamıyordum. Bir şeyler söylemek istiyor fakat kapalı konuşuyordu.

-Daha açık konuşmaz mısınız Sacit Bey, dedim.

-Şimdilik bu kadar yeter, dedi. Uzun bir ayrılıktan sonra bu güzel gecemizi mahvetmek istemiyorum. Müsaade ediniz de biraz hava almak için pencereye kadar yürüyeyim.

Sevinmiştim, hemen:

-Dışarıya çıkmaz mıyız, dedim, mehtap güzel, gece ışıklı, Boğaz yine ender akşamlarından birini yaşıyor.

-Memnun olurum, fakat rahatsız etmez miyim?

Bu akşam yine baştan başa asalet kesilmişti. Bütün felsefesi üzerinde.

-Babanızdan müsaade almayacak mısınız ?

Sacit soruyordu. Daha fazla dayanamadım.

-Niçin bu kadar zalimsiniz ? diye sordum.

-O halde, buyurunuz çıkalım ,dedim.

Yanında yürüyorum. Oh, saadet üşütücü bir rüzgâr var.

Omuzlarıma aldığım eşarbım beni ısıtmıyor. Bir taraftan rüzgârın esintisi., diğer taraftan onun heyecanı beni adeta titretiyor. Bir kuş gibi kanatlarının altına sığınsam ve ve bu suretle, bütün bir gece dolaşsak, konuşsak hatta sevişsek.

-Üşüyorsunuz galiba, dedi.

-Hissetmiyorun. Soğuk mu var?

O kadar değil. Hafif bir serin. Koluma girdi. Onun kolunda yürümek, içime saadet ıtırlarının serinletici damlalarını döküyor. Sahili takip eden bir yol üzerindeyiz. Ay bir mirap halinde denize dökülüyor. Sularda aksimizi görüyorum. Elleri saçlarımda dolaşıyor, mukabele edemiyorum. Eşarbım omuzlarımdan düştü, açılan göğsümde hafif bir nefes dolaşıyor, bu nefes en hassas duyguma hitap ediyor sanki. "Hayır" demek istiyorum. İmkânı yok dudaklarım düğümlenmiş, konuşamıyorum, çıplak göğsümde dudakları titriyor, şimdi tamamen onun kollarındayım. Bu dudaklar yalnız göğsümde uzun boylu sıcaklığını taşıyarak dolaşıyor. "Yalnız bir defa" diyebiliyorum "evet yalnız bir defa ". Fakat imkânsız, bütün ıtırlarıma rağmen daha fazla mukabele edemiyorum, şimdi tamamen çıplak kalan göğsümde, sevgetin ışıkları yanıyor ve beni, bütün varlığımla kendine bağlayan bu güzel adamın kollarında son nefesini veren ve ebedî uykusuna dalan bir bahtiyar gibi, kendimi unutuyorum. Yalnız arada bir dudaklarımın" Olmaz yalnız bir defa" diyerek konuştuğunu ve titrediğini hissediyorum. Evet, hepsi o kadar.

***

Sacit geceyi bizde geçirmiş, benim odamın karşısındaki odada bütün bir gece, kimbilir hangi ıstıraplarla kıvranarak uyumaya çalışmış, belki uyumuş, belki de gözlerine bir an bile uyku girmemişti.

Odama nasıl geldiğimi, dadımın yardımıyla soyunup, yatağıma nasıl girdiğimi hatırlamıyorum. Gözlerimi kapadığım zaman içime yıldızların döküldüğünü gördüm. Mavi bulutların arasından sıyrılıp bana doğru akan bir yıldızın içinde anneciğim bana geliyor. Bu defa boydan boya siyahlar giyinmiş yanıma yaklaştığı zaman gözlerinin büyüdüğünü, hatta üzerime doğru göz yaşları içinde yürüyerek bir heykel gibi karşımda durduğunu görüyorum. İlk defa olarak annem elimi tutuyor, ondan korkmuyorum, sonra saçlarımı okşuyor, onun göz yaşlarını silmek için parmaklarımı uzatıyorum, müsaade etmiyor. Dudakları bir din kitabının sayfalarına açılan bir ulviyetle açılıyor ve bana şunları söylüyor: " Scarlet, büyük bir tehlike karşısındasın" Dizlerine kapanmak istiyorum, yine müsaade etmiyor, devamlı bir kaç defa annemin tekrarladığı sözler kulaklarıma bir yıldırım gibi doluyor, titriyorum, ürperiyorum "Scarlet büyük bir tehlike karşısındasın."

Annem daha fazla bir şey söylemeden veya söyleyemeden uzaklaşıp gidiyor. Kulaklarımda onun sesi çınlıyor: "Scarlet büyük bir tehlike karşısındasın." Bu ses belki bin defa kulaklarımda dalgalanıyor ve titreyerek uyanıyorum." Scarlet büyük bir tehlike karşısındasın" Yarabbi ne yapmalıyım, buradan, bu evden bu muhitten uzaklaşmalı mıyım? Bir türlü karar veremiyorum.

Güneş beyaz bir duman içerisinde yükseliyor, dadımın aşağıdan sesi geliyor: "Scarlet çaylar hazır". Merdivenleri inerken annemin sesi kulaklarımda, yüzüm sapsarı, yemek odasına geçiyorum. Kimseler yok. Babam ve Sacit sabahleyin çıkıp gitmişler. Dadım yanıma sokularak rengimin uçuk olduğunu, akşam her halde güzel bir gece geçirdiğimi söyleyerek, o da içinden adeta heyecan duyuyor, gözlerime dikkatli nazarlarla bakarak manalı bir gülüşle yanaklarımı okşuyor, okşayabildiği kadar. Dadım dışarı çıktıktan sonra ben de masadan kalktım. Bu sabah hiç iştahım yoktu. Bahçeye indim. Taflanlarla örülmüş çardağın altındaki sezlonka uzandım, kulaklarımda annemin sesi:" Scarlet büyük bir tehlike karşısındasın". Titriyorum bu ses durmadan kulaklarımı dolduruyor.

Dinliyorum, annemin sesini içime damla damla akıtarak kendimi dinliyorum. Fakat başka bir ses ne anneme cevap veriyor ve ne de düşüncelerimi toplayabiliyor. Gözlerimde hep annem : Onsekiz yaşındaki sevimli annem. Annem niçin ölmüştü? Bilmiyorum. Uzun bir hastalık geçirdiğini de hatırlamıyorum. İşte annem yalnız bir sabah ölmüştü. Gece babamla bir suvareye gitmişler; geç vakit gelmişler; ertesi sabah da annem ölmüş. Şimdi hayret ediyorum. Annemin ölümünün gizli tutulur muhakkak bir tarafı var. Ben bu sırrı öğrenmeliyim. Yerimden fırlayarak doğruldum. Gözlerim ıslanmıştı, galiba ağlıyorum. Dadıma koştum ve onun ellerine sarılarak yalvardım:

-Benim şeker dadım, son ümidim sensin. Senden bir şey öğrenmek istiyorum. Yalvarırım sana, benden bu hakikatı gizlemeni istemiyorum.

-Yine ne oluyorsun Scarlet ?

-Sonsuz buhranlar içindeyim dadıcığım.

-Scarlet, ben senin dün akşamdan sonra uslandığını hatta uslandığını değil, akıllandığını tahmin etmiştim.

-Akıllandım dadıcığım, fakat büyük bir vicdan azabı içindeyim.

-Canım bunları artık unut ve yaşamaya bak. Önünde hayatın yeni ufukları açılıyor. Ben sizin için neler tasavvur ediyordum, şimdi sen neler düşünüyorsun.

-İmkânsız dadıcığım, ben bu sırrı çözmeliyim.

-Hangi sırrı kızım?

-Annem niçin öldü?

-Takdiri ilahi...

-Bu olamaz, annem muhakkak suretle bir hiç uğruna kurban edilmiştir. Fakat bunun hesabını bugün değilse yarın vereceksiniz.

-Yine delilik yine çocukluk. Sen hiçbir zaman uslanmayacaksın.

Dadım ısrarlarım karşısında çok perişan görünüyordu. Yüzünü avuçlarının içine alarak ağlamaya başladı. Onun kollarından tuttum, başı göğsüme düşmüştü, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Dadımın bu anında, büyük bir ıstırap altında ezildiğini hissediyordum. Muhakkak suretle inanıyorum ki, anneme bir oyun oynanmıştır. Dadım niçin hıçkırıyor ve niçin göz yaşı dökülüyordu? Ben bu sırrı çözmeliyim. Ve anneme yapılanları ortaya çıkarmalıyım. Her kim olursa olsun cezalandırılmalıdır.

Yeter artık dadıcığım. Ne kadar göz yaşı döksen ve ne kadar ağlasanız bu büyük vicdan azabından kendinizi kurtaramayacaksınız. Annemin kemikleri toprakta size lânet ediyor. Ben akşam annemle görüştüm. Bütün hakikatleri bana söyledi.

Dadım gözleri yaşlarla gözlerime baktı, dudakları titriyordu. Göz yaşları içinde kelimelerini tutamıyor ve konuşuyor: Sen delirmişsin Scarlet. Rica ederim beni yalnız bırak ve odana çık, seni görmek istemiyorum. Ben senin hakkındaki düşüncelerimi bu andan itibaren değiştiriyorum. Başınıza geleni çekiniz. Baban gelsin, yarından tezi yok, buradan kaçıp gideceğim.

-Buna imkân yok, müsaade edemem. Edemeyiz. Ben fikirlerimde ısrar etmeyeceğim. Zaman her şeyi aydınlatır.

Daha uzun konuşmadan odama çıktım ve bütün bir gün kendi kendimi dinleyerek odamda geçirdim. Kâh roman okudum, kâh koltuklardan birine uzandım ve hep onu hayâl ederek düşündüm : Şimdi daha iyi hatırlıyorum. İçimiz ışıklarla kaynaşıyor, gök gecenin kollarında denizle birleşmiş, ayın ışıkları kayalarda raksediyor, içimizde alevli bir ışık, bu coşkun gecelerin alevi ve renkleri içinde yanıp tutuşuyoruz. Yıldızlar sanki içimize dökülüyor. Bu anımızda dünyayı geceyi, denizi, ağaçları, kayaları velhasıl her şeyi bir ışık yağmuru altıda görüyoruz. Fakat birleşmek için aramızda uzun mesafeler var. Yanıyoruz, sanki içimize bir alev yığını dökülmüş gibi yanıyoruz. Fakat içimize ne bir elin bir damla su serptiği ve ne de gönüllerimize serinletici bir rüzgâr dalgasının karıştığını hissediyoruz.

Aşka tutulanlar olgunlaşıyorlar. Çünkü hissediyorum ki onunla tanıştıktan sonra başlayan hayatımda bir inkilâp ve kafamda ise bir olgunluk hüküm sürüyor. İçimde onun sesi: Sihirli bir mabut karşısındayım. Mabede girmek istiyor. Belki demir kapı karşısında da diz çökmeye ve bir mümin gibi yüz sürmeye hazırlanıyor. Ona cevap veriyorum : "Olmaz yalnız bir defa"

-Onunla bir daha görüşmeyeceksin!

-Niçin babacığım?

-Hadiseler bunu icap ettiriyor.

-Fakat nasıl?

-Fazla ısrarın lüzûmu yok. Söylediğimi bir kere söylerim. Onunla bir kere daha görüşmeyeceksin.

Babam sinirli bir halde çıkıp gitti. Hemen dadıma koştum ve babamın vaziyetini anlattım, o da hayret içinde kaldı:

-Bekle kızım, dedi. Ben akşam onunla gizli görüşür ve anlaşırım. Her halde babanın ısrar etmesinde bir hikmet var.

-Çıldıracağım dadıcığım. Sacit'e telefon etsek?

-Nereye telefon edeceğiz? Kim bilir Sacit bu saatte nerededir?

-Hotelde olamaz mı?

-Tahmin etmiyorum.

-Bir kere telefon edelim.

Telefonda oteli aradım ve Sacit'i sordum. Bu sabah oteli terk ettiğini söylediler. Adres falan bırakmadığını sordum, fakat her nedense cevap alamadım. Bundan sonra ne kadar ısrar etmişsem de bir cevap çıkmadı.

Babam iki gün eve gelmedi. Sacit'in görünmemesi beni adeta çıldırtıyordu. Otele kaç defa telefon etmişsem cevap alamadım. Akşama doğru ondan iki satırlık bir mektup aldım. Heyecanla mektubu açtım: "Scarlet ayrılışıma müteessirim. Vazifem böyle icap ettiriyor. Allaha ısmarladık." Bayılmışım. Dadım sinir kolonyalarıyla sinirlerimi ovuşturuyor, burnuma kolonya veriyor, bir türlü ayılamıyorum. Beni kollarına alarak yatağa yatırdı. Kendime geldiğim zaman, dadımla babamın seslerini işitiyorum. Babam çok sinirli görünüyordu.

-Scarlet nerede? Diye soruyor.

Dadım korkulu bir sesle cevap veriyor.

-Yukarıda, odasında, birdenbire hastalandı.

Sonra ses kesiliyor, gizli bir şeyler konuşuyorlar galiba. Dadım Sacit'ten gelen mektuptan bahsediyor. Babamın tekrar gürleyen sesi:

-Olmaz müsaade edemem.

-Siz bu akşam rahatsızsınız, kızın yanına çıkmanıza razı değilim.

Babam cevap vermiyor. Dadım devam ediyor:

-Benden gizli bir şey olmaz. Muhakkak her şeyi öğrenmeliyim. Babam cevap veriyor:

-Hiçbir şey öğrenemezsiniz.

-Fakat müsaade etmeyeceğim. Scarlet'in yanına çıkmayacaksınız. Sonra, babamın ayak seslerini merdivenlerde işitiyorum, arkasından dadım da koşuyor. Merdivenlerde bir

çatışme oluyor. Babam hiçbir şey dinlemeden odama giriyor, dadım da arkasından. Yatağımdan doğruluyorum, babam :

-Nasılsın Scarlet ? Diye soruyor.

-Biraz rahatsızım babacığım.

-Geçmiş olsun.

-Teşekkür ederim.

-Sacit'ten mektup aldın mı?

-Evet babacığım.

-Cevap verdin mi?

-Adres malum değil.

-Yani?

-Adres vermiyor.

-Vermiş olsaydı?

-Bilmiyorum.

-O mektubu görebilir miyim?

Dadım yerde duran mektubu babama uzattı.

Babamın büyüyen gözleri ve titreyen dudakları karşısında heyecan duyuyoruz:

Mırıldanıyor: "Scarlet ayrılışıma müteessirim. Vazifem böyle icap ettiriyor. Allaha ısmarladık".

Babam elindeki mektubu parçalayarak pencereden fırlatıyor: Dudaklarının titrediğini, dişlerinin birbirine karıştığını görüyorum.

Alçak ! Diye yumruklarını, sıkarak pencereye doğru yürüyor. Babamın ağır itamına tahammül edemiyorum, yataktan fırlayarak, önünde duruyorum :

-Yalan, yalan söylüyorsun. Sacit'e alçak demeye hakkınız yoktur. Babam üzerime doğru yürüyor. Dadım koşarak ona mani olmaya çalışıyor.

-Hayır müsaade edemem. Sen bu akşam hastasın. Hayır, bunu da... Dadım devam edemiyor, muhakkak surette dilinin altında sakladığı bir şey var. Babam onun kolunun altından tutarak şezlonglardan birine fırlatıyor. Dadım durmadan bağırmaktadır:

-Hayır bunu yapamazsınız. Babam haykırıyor.

-Sus diyorum sana, daha fazla komuşmadan, buradan çık, git ! Ben yapacağımı bilirim.

-Kafi, artık, Siz tamamen delirmişsiniz. Bundan yirmi yıl evvel delirdiğiniz gece gibi. Hersem burada ne duruyorsun. Biz seni kovuyoruz. Haydi arkanı göster. Senden gelecek cesamet...

Dadım üzerime kapanıyor ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyor. Şimdi bu oda içerisinde cereyan eden komediyi ben de göz yaşlarım arasında seyrediyorum. Kararsız bir vaziyetteyim. Babama mı yoksa dadıma mı sığınacağım? Bir türlü karar veremiyorum. Acaba ne oluyoruz? Babam niçin Sacit'e küfrediyor? Niçin onunla görüşmemi istemiyor. Anlayamıyorum, dadımın göz yaşlarına karışan göz yaşlarım bir türlü hafızamı toparlayamıyorum. Yarabbi ne oluyoruz? Babam niçin üzerime yürüdü? Niçin ve niçin! Başka bir neticeye varamıyorum, yalnız kafamda dolaşan" Niçin" den başka bir şey yok.

Dadım beni kolları arasında sıkarak kendi odasına götürdü. Babam odamı kilitleyerek o gece yalnız başına benim odamda kaldı. Ben de dadımın odasında. Bütün bir gece dadıma bu komedyanın iç yüzünü bana anlatması için rica ettim, dadım bir şey söylemedi. Beni eliyle yatağıma yatırdıktan sonra kapıyı kilitledi ve kendisi de şezlonga uzanıp kaldı. Uyuyup uyumadığını bilmiyorum ama ben bütün bir geceyi zaman zaman hıçkırarak göz yaşlarım arasında geçirdim.

Sabah kalktığım zaman babamı odada bulamadık. Dadım yalnız olarak evi ve bahçeyi aradı. Hariciyeye telefon etti fakat kat'i bir haber alamadı. Hariciyeden verdikleri cevaba göre babam, bugün dairesine gitmemiş. Geldiği zaman bize tekrar telefon edeceklermiş.

Akşama doğru babam eve telefon etti ve ilk vapurla Londra'ya döneceğimizi haber verdi. Biletlerimizi almış ve akşama dönecekmiş. Kendisinin gidip gitmeyeceği hakkında hiçbir şey söylemedi. Biletlerimizin gelmesini intizarla bekledik. Saat sekize doğru hariciyeden gelen bir memur, bize biletleri getirdi ve vapurun Cuma günü hareket edeceğini haber verdi. Babam gitmeyecekmiş. Bizi de ihtimal göremezmiş. Yardımımıza da bir memur veriyor ve hazırlıklarımızı şimdiden yapmamızı bildiriyor. İki gün sonra İstanbul'dan ayrılıyoruz. Baki hayatımın büyük hatırasını taşıyan İstanbul'a artık veda ediyoruz. Bundan sonraki zamanın bize göstereceği elim sahnelerine intizar ederek hazırlığa başladık ve Cuma günü babamın emri üzerine İstanbul'dan kalkan bir vapurla hareket ettik. Göz yaşlarım içinde kendimi verdiğim İstanbul'dan yine göz yaşlarım içinde ayrılıyorum. Benim İstanbul için verdiğim son sözüm yalnız şu oluyor: "Kızı kadın yapan İstanbul".

Uzun yolculuktan sonra kendi evimize kendi mühitimize yerleştik. Fakat babamdan ayrılışımın üzerimde bıraktığı fena tesiri bir türlü izah edemiyorum. İki gün rahatsız olarak yattım. Dadım her istediğimi yatağıma kadar getirdi ve bana elinden geldiği kadar hizmet etti.

İki günümüz ahenksiz bir hava içinde geçti. Akşama doğru dadımla küçük bir gezmeğe çıktık. Bilmiyoruz fakat Londra beni bugünlerde hiç de tatmin etmiyor. Bu kalabalık şehirde hiç de zevk almıyorum. Konuşuyoruz:

-Seni çok durgun görüyorum Scarlet.

-Ben de hissediyorum dadıcığım, fakat her nedense neşelenemiyorum, içimde bir sızı var.

-Babandan da bir cevap çıkmadı, ben de onu merak ediyorum.

-Babamı düşündüğüm yok.

-Haklısın kızım.

Dadımın sözlerini işitmemiştim. Eve döndüğümüz zaman babamdan bir mektup bulduk. Dadım heyecanlı görünüyordu. Elleri titreyerek mektubu açtı ve bana uzattı.

"Scarlet, sizi görmeden ayrıldığınıza müteesserim. Fakat böyle hareket etmek mecburiyetinde idim. Bir tek emelim vardır, eğer muaffak olursam kendimi dünyanın en bahtiyar adamı olarak kabul edeceğim. Sizden mektup istemiyorum. Ben hiçbir zaman İngiltere'ye dönmeyeceğim."

Babamın mektubu bu satırlardan ibaretti. Dadımın gözlerinin birden bire yaşlarla dolduğunu gördüm. Fazla müteessir olmuştu, yanına sokuldum, yanaklarını okşamaya gözlerini silmeye başladım. Parmakları saçlarımda dolaşıyordu.

-Scarlet, dedi, babam delirmiştir. Çok korkuyorum, yine hastalanmasın. Hayretle sordum:

-Babam hastalanıyor mu dadıcığım?

-Evet kızım, bundan yirmi yıl evvel bir kere hastalanmıştı. Hatta çocukluğunda da birkaç defa hastalanmış diyorlar.

-Vah zavallı babacığım. Demek ki onun bu dünya üzerindeki hayatı çok bedbaht olarak geçmiştir.

Dadım bana dargın görünüyordu:

-Baban bedbaht değil bir canidir.

-Nasıl dadıcığım, cani mi?

-Mateessüf öyle.

-İnanmıyorum dadıcığım.

Dadımı daha fazla konuşturamamıştım. Mektubu elinden alarak dolaba koydum ve:

-Allah kim bilir bize daha neler gösterecek. Kim bilir kaç kara günümüz daha vardır. Alnımıza ne yazılmışsa çekeceğiz, diye söylendi.

Dadım dua eder gibi konuşuyordu. Bu akşam bütün hassasiyeti üzerinde. Beraber yemeğe indik, yemekten sonra da odalarımıza çekilerek yataklarımıza girdik. Şüphe içindeyim. Babam bir cani ha. Fakat nasıl? İnanmıyorum babamın böyle bir ruh taşıdığına,

anmıyorum. Dadım babamı mahvediyor. Fakat niçin bunu yapıyor? Babamı niçin küçültüyor? Dadımı hissediyorum ki bana bir şeyler itiraf etmek istiyor, fakat münasip bir fırsatını bulup söyleyemiyor. Dadım her ne derse desin babamın bir cani olabileceğine bir türlü akıl erdiremiyorum.

Yatağımın başında duran babamın gençlik resmine dalıyorum: Babam bugün de dünkü güzelliğini muhafaza etmektedir. Gözlerinin cazibesi, bakışlarındaki çekicilik ve yüzündeki hassasiyetle babam nasıl bir cani olabilir? Dadım yanılıyor. Bu güzellik bu gönül gıdıklayıcı bakışlar hiçbir zaman bir cani olabileceğini ifade etmiyor. Zaten babamın geniş ve olgun vücûdu hiç de onu böyle çirkin hareketlere sevk edebilecek bir hâl taşımıyordu. Babam ruhlu bir insandı. Onun hakkında böyle bir hüküm vermek kadar mantıksızlık olamaz.

***

İki gün sonra babamdan bir telgraf aldık. Bankaya bin sterlin yatırdığını ve benim hemen tahsilime devam etmemi bildiriyordu. Dadımla bu habere çok sevindik. Ertesi gün dadım yarıda kalan tahsilimi tamamlamam için kolej idaresini gördü ve muvaffakat cevabı aldı. Ben de hemen yatılı olarak koleje yeniden kaydoldum.

Koleje bu ikinci gelişimde tanıdıklarımın hiç birisini bulamadım. Sınıf arkadaşlarımın bir çoğu buradan ayrılmışlardı. Yalnız bunlar arasında küçük, sessiz ve kırık gözlü bir arkadaşım vardı: Olivia, onu yine burada buldum. Ailesi çok zengin olmadığı cihetle onu daha yüksek mekteplere gönderemediklerinden tahsiline burada devam ediyor ve hususi hocalardan da ecnebi dillerde dersler alıyordu.

Olivia ile dostluğumuz daha sıkı devam ettiriyorduk. Hafta tatillerini bazen bizde ve bazen de onlarda geçiriyor, günlerin ekseriye bu boş saatlerinde roman okuyarak, radyo dinleyerek,dans ederek eğleniyoruz. Ailesinin bütün ısrarlarına rağmen misafirliklere gitmiyor, hep evde kalıyoruz. Arada bir kendi kendimize gezmelere veya sinemaya gittiğimiz oluyordu. Dersler bizim için artık ikinci plânda geliyor. Çünkü her ikimiz de aşka susamış, dilsiz insanlara dönmüştük. Kalbimizin bu yoldaki helecanlı vuruşlarını yine içimizde saklıyor, göz bebeklerimizin ifadesizliği karşısında ancak birbirimize tebessüm edebiliyorduk.

Kristmas münasebetiyle kolej, hummalı bir surette yıllık müsameresine çalışıyor. Oyunları temsil heyetinin eser seçmek hususunda aralarında çıkan anlaşmazlıktan okul koleji müdiresi Shakespeare'nin Romeo-Juliet isimli eseri temsile karar verdi. Bu rolü için de beni seçti. Muvaffak olabileceğimi tahmin etmiyordum. Fakat müdirenin ısrarı üzerine kabul etmek mecburiyetinde kaldım. Hatta hocamızın "Sen zamanımızın bir Juliet'isin Scarlet diye bana iltifat ettiğini halâ hatırlıyorum. Romeo rolü için de kolejin erkek kısmından Nelson seçilmişti.

O, denizcilik tarihinin iftiharı olan Nelson değildi. Fakat o, Apollona rakip Romeo'yu haykıracak bir özellikte masal kahramanlarının ihtişamını taşıyan bir karakterde taş güzelleriyle rekabet yapabilecek bir heybette genç ve yakışıklı bir Iskoçyalı idi. Hayatını yaşamak onun hakkında uzun boylu izahat vermek teferruata kaçmak olurdu. Nelson ideal bir erkekti, bir erkek güzeli. Bir gün Romeo- Juliet'in provalarından çıkıyorduk, Nelson;

-Scarlet, sizinle görüşmek istiyorum diye önümü kesti, yürümek istedim, mani oldu.

-Başka bir zaman dedim, dinlemedi ve muhakkak surette benimle konuşmak istediğini söyledi, razı oldum. Mektebin bahçesinde yürüyoruz, sessizce onu takip ediyorum bahçenin ağaçları arasına girdiğimiz zaman durdu, ellerimi tutmak istedi.

-Hayır, dedim, buna müsaade edemem.

-Niçin? Diye yalvarmaya başladı.

-Ne münasebet dedim.

-Scarlet, dedi, senin karşında erkekliğimi unutuyorum, benim hakiki Juliet'im olmaz musun?

-Tuhaf bir gençsiniz, dedim.

-Uzun boylu aşk oyunları yapmamıza ne lüzûm var dedi. Sizi seviyorum bu kafi değil mi, icap ederse ailenizle de görüşürüm. Babanızın adresini veriniz, yarından tezi yok ben onu bulur ve bulurum.

-Babamı bulamazsınız, bu imkânsız.

-Niçin?

-Çünkü, babam burada değilir.

-Nerede ise ben gider bulurum. Babanız başka bir şehirde mi yaşıyor?

-Hayret !

-Evet, babam İstanbul'da yaşıyor. Biz de buraya yeni geldik.

-Siz İstanbullu mu sunuz ?

-Hayır, buralıyız, fakat babamın vazifesi icabı orada bulunuyorduk.

-Siz geldiğiniz halde babanız niçin gelmedi?

-Öyle icap etti, babamın vazifesi henüz bitmemiştir. Hem de bunları niçin size anlatıyorum, ben kolejden sonra üniversiteye girerek tahsilimi ikmâl edeceğim. Bunun için şimdi evlenmeyeceğimi teessüfle söylemek isterim.

-Ne çıkar ben tahsilinizin sonuna kadar beklerim. Zaten ben de üniversiteye devam edeceğim.

-Teşekkür ederim fakat ben nişanlı bir kızım.

O gün Nelson'a yalan söylemiştim. Fakat niçin yalan söylüyordum. Nelson da kalbimin derinliklerine kadar girmişti. O da Sacit'in yerini doldurabilecek bir güzellik taşıyordu.

İşte bu tarihten sonra hayatıma karışan ikinci erkek Nelson oluyordu. Fakat Nelson ile gezmeye çıktığım, sinemaya gittiğim zamanlarda bizi daima Robert takip ediyordu. Nelson fakirdi, fakat Robert zengin bir ailenin çok şımartılmış çocukları idi. Dadıma bu hususta hiçbir şey söylemiyordum. Olivia ise benim her şeyimi yakından biliyordu. Zaten ondan gizleyeceğim bir şey de yoktu. Olive için de Broklesby iyi şeyler düşünüyordu, fakat bir ayağı topal olduğu için Olive'nin ona ısınıp ısınmayacağını bir türlü bilmiyordum.

Temsil gecesi müthiş bir rezalet oldu. Romeo ile Juliet'in öpüş sahnesinde kendimi o kadar Nelson'a vermişim ki dakikalar geçtiği halde bunu fark edemiyor, halkın heyecanını hissedemiyorduk. Tam bu sırada sahneye atılan Robert , Nelson'a indirdiği bir yumrukla onu yere yıktı ve duelloya davet etti. İki genç sahne üzerinde bir hayli dövüştüler, neticede Robert, Nelson'u yaraladı ve bu sahne de bu şekilde kapandı.

Esrede olduğu gibi hakiki hayat sahnesinde de Paris rolünde çıkan Robert o günden sonra Nelson ile araları açıldı ve birbirlerine müthiş bir şekilde düşman oldular. Kaç defa birbirlerini öldürmek için birbirlerine tuzak kurdular. Benim yüzümden mektep birbirine girmişti. Bir sabah dadımı aratan okul idaresi beni elimden tutarak ona teslim etti ve bu günden sonra tekrar evimize döndük. Dadımın bütün ısrarlarına rağmen ona bu hadise hakkında hiçbir izahat vermedim. Bir gün Nelson evimize kadar gelerek beni görmek istediğini söyledi. Dadıma yalvardım ve onunla görüşmeme razı oldu. Nelson'la baş başa kaldığımız zaman ilk konuşan o oldu:

-Niçin mektebe bana bir mektup göndermedin Scarlet?

-Böyle bir şey lüzûm hissetmedim.

-Çok yazık Scarlet senin için canımı feda etmeyi göze alan bir sevgiliye böyle mi cevap verilir?

-Hayatımı mahvediyorsun Nelson.

Nelson ağlıyordu, ayaklarıma kapanmış, hıçkırıyor, durmadan saçlarımı okşuyordu. Onun parmaklarının saçlarımda yaptığı tesir Sacit'in okşayışlarından daha tatlı ve daha tatlı geliyordu bana.

-Aldanıyorsunuz Scarlet eğer Robert'e beni tercih ediyorsanız aldanıyorsunuz. O bir zengin çocuğu olabilir, fakat ben de ... Devam edemiyor, hıçkırıkları onu boğuyordu. Onun hıçkırıkları karşısında göz yaşlarımı tutamayarak.

-Beni rahatsız ediyorsun Nelson, dedim. Sükûnetle cevap verdi.

Asıl rahatsız olan sen değil, benim Miss Scarlet. Hayatımda sizin kadar... İzah edemedi veya izah etmek istemeden sustu. Fakat gözlerini silen parmaklarını tuttum.

-Ne olur Nelson, dedim, göz yaşlarınızı silmeyiniz. Bu yaşlar size ıstırap değil, adeta saadet ve güzellik getiriyor. Göz yaşlarınız sizin için uğurludur.

Nelson gözlerimin içine bakarak mırıldandı:

-Ya sizin gözyaşlarınız. Bana her şeyimi unutturuyor, ağlayınız siz de benim kadar göz yaşı dökünüz. Ne olur Miss Scarlet? Göz yaşlarınız sizi olduğundan fazla güzelleştiriyor. Bırakınız onları, ağlayabildikleri kadar ağlasınlar.

Kahkahalarla gülüyordum. Tükenmeyen gülüşlerim karşısında onun da güldüğünü gördüğüm zaman, hayret ettim. Sahnede olduğu kadar hayatta da bir aktör olduğuna inandığım Nelson, artık vaz geçmiş karşımdaki koltuğa oturarak susmuştu.

-Birdenbire değiştiniz dedim.

Güldü, belki gülüşleri de samimi idi. Fakat benim ayakta duruşuma hayret eder gibi bakıyordu. Oturduğu yerden doğruldu:

Afedersiniz, dedi, fazla dalgınım siz oturmaz mısınız?

-Teşekkür ederim.

Bu sırada dadım da yanımıza gelmişti. Onun yanımıza gelişi, Nelson'u sinirlendirmiş olacak ki hemen:

-Müsaadenizle ben gideyim, dedi, bir gün fırsat düşerse tekrar görüşürüz. Dadım cevap verdi:

-Güle, güle gidebilirsiniz, fakat bir daha buraya gelmemek üzere. Dadıma hayretle baktım, Nelson da bana bakıyordu. Dadım bu bakışlar karşısında değişmiş değildi. Nelson cevap vermeden çıkıp gitti.

***

Dadım o akşam benimle hiç konuşmadı. Odama yalnız girdim. Ve yemeğe de inmedim. Sabah kalktığım zaman dadım beni yanaklarımdan öperek güya bana sevinçli bir haber veriyormuş gibi, saçlarımı okşayarak:

-Bugün bize geliyorlar dedi.

-Kimler? Diye sordum.

-Robert ve kız kardeşi.

Sinirlenmiştim:

-Kim davet etmiş? Ne münasebet?

Dadım cevap vermedi sualime , yine ben cevap verdim:

-Muhakkak siz.

-Ne münasebet kızım, dedi, sizi tanıyormuş.

-Kim tanıyormuş?

-Robert

-Ben böyle birini tanımıyorum.

-Hadiseden haberim var Scarlet, niçin benden gizliyorsun?

-Gizleyecek bir şeyim yok dedim ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Dadım saçlarımı okşayark, gözlerimi siliyor ve yalvaran gözlerle bana bakıyordu.

-Müsaade ediniz dadım, dedim, ben bugün sinemaya gideyim de beni evde bulmasınlar.

-Hayır, müsaade edemem dedi.

-Niçin ? Diye sordum.

-İmkânsız, diye cevap verdi.

İtaat etmek mecburiyetindeydim. Cevap vermeden odama çıktım ve o gün dışarıya çıkmadım. Robert'i görmek istemiyor, temsil gecesinde Nelson'a yaptığını affedemiyorum. Kıskançlık hissine gömülerek yapmış olduğu kıskançlık hiç bir zaman gözümün önünden silinmiyordu. Bütün bir gün roman okudum, yazı yazdım ve günümü bu suretle geçirdim.

Babamdan da bir haber alamıyorduk. Babamın bir daha İngiltere'ye dönmeyeceği haberi manalı idi. Dadım babamın mektubunu okuduğu zaman kahkahalarla gülmüştü. Dadımın kahkahalarında gizli bir mana taşıyordu. Benim ıstırabım karşısında onun gülüşleri tamamen benliğimi sarmış ve beni çok üzmüştü. Fakat dadımın babam hakkındaki ifşaatını beğenmemiştim. Babam nasıl bir cani olabilirdi ? Dadımın "Baban bir canidir" yüzüme karşı haykırırken, gözlerinin yaşardığını görmüştüm. Acaba bu yaşlar neyin ifadesi idi? Babamın ellerini kanıyla lekelenmiş bir katildir? Dadımın ifşaatına bir türlü inanamıyordum.

Düşüncelerimle baş başa kaldığım sırada dadım odama girdi ve misafirlerin geldiğini haber verdi. Rahatsız olduğumu söyledim, dadım bana darıldı ve muhakkak surette aşağıya inmemi ısrar etti. Dadımı kırmayarak misafirlerin yanına indim. Robert herhalde bana güzel görünmek için bugün çok şık giyinmişti. Kız kardeşini ilk görüşte beğendim. Güzel ve kibar bir kızdı. Hiç Robert'e benzemiyordu. Violet çok sevimli görünüyordu. Yanlarına oturduğum zaman güzel kız bana ağabeyinin bir hediyesini verdi. Robert'in ricası üzerine hediyesinin sonra açılmasını ve mümkünse gizli tutulmasını ısrar etti. Romeo-Juliet hadisesi hakkında sözü açan yine Robert oldu.

-Bunun ben de böyle olmasını istemiyordum Scarlet, dedi.

Robert'e cevap vermeden o şöyle devam etti:

Sinirlerime hakim olamadım. Varlığımın yıkılış ve senin bana karşı olan ilgisizliğin beni çılgına çevirmişti. Ben samimi hislerle itiraf ediyorum. Benim yerimde siz olmuş olsaydınız ne yapardınız?

Ona cevap vermedim. Bu defa Violet konuştu:

-Fakat affedilmeyecek derecede bir hata işlediniz, ben Miss Scarlet'in yerinde olsaydım bir kere daha yüzünüze bakmazdım.

-Böyle düşünme Violet, erkek ruhu sizin anladığınızdan çok daha başkadır. Böyle bir anında öldürmekten veya ölmekten zevk alan insanlar vardır. Bunları Robert söylüyordu. Ben de söze karıştım ve:

-Hemşirenize teşekkür ederim, dedim, eğer darılmazsanız, size bir müddet daha teşekkür etmeyeceğim.

-Yanılıyorsunuz Miss Scarlet. Tahmin ettiğiniz kadar fena bir insan değilim. Violet kardeşine cevap veriyordu:

-Miss Scarlet çok nazik ve çok kibar bir kızdır ağabey. Onun hakkındaki fena düşünceleriniz, beni de rahatsız ediyor. Siz tecrübesizliğinizde maalesef büyük bir hata işlemişsiniz. Fakat elbette Miss Scarlet bunu affedecektir. Merak etmeyiniz, ben aranızı bulurum.

-Size teşekkür ederim Miss Violet, dedim.

-Fakat ağabeyime de teşekkür etmenizi istiyorum Miss Scarlet.

-Bir müddet sonra belki... Violet gülüyor, ben gülüyorum, fakat Robert her zamanki gibi bize küs ve dargın bir halde bakıyor.

-Müteessir olmayınız Mr Robert dedim. Hemşireniz çok iyi bir kızdır, sinirlerinizin yatışmasını beklemek mecburiyetindeyiz. Nelson'a söz vermiş değilim. Eğer endişeniz bundan ileri geliyorsa yanılıyorsunuz. Her ikimiz de gittikçe biraz daha samimi hislerle konuşuyorduk. Akşam yemeğine beni beraber götürmek istediler. Reddettim. Rahatsız olduğumu ileri sürdüm. Gittiler, fakat giderken de Cuma akşamı beni arayacaklarını söylediler.

Odama çekildim ve Robert'in hediyesini açtım. Gözlerim yaşlarla dolmuştu. Altın bir [illegible] içinde yakuttan bir güneş gibi yanıyordu. Dadım bu sırada odama girdi gözlerimi yaşlı [illegible]nce hayret içinde yanıma yaklaştı ve :

- Scarlet, dedi, bu yaşlar her halde ıstırabınız değil, saadetinizin yaşlarıdır ?

Yaşlı gözlerimle gülerek cevap verdim :

- Bunlar belki kısa bir zaman için bana saadet getirebilir. Fakat ben, saadetlerimin kısa [illegible]rlü olmasını istemiyorum. Sonu gelmeyecek olan saadetlere susamış bulunuyorum.

Dadım, Robert'in hediyesini eline aldı, zevkle ve heyecanla seyrederek :

- Bu hediyenin maddi değeri 200 sterlindir, dedi, fakat manevi kıymeti ise ölçüsüzdür [illegible].

- Böyle şeyler beni tatmin etmiyor dadıcığım.

İçimde yine hudutsuz bir ıstırap vardı. Engin hayâllere dalarak, göz pınarlarım [illegible]yuncaya kadar ağlamak ve hıçkırmak istiyordum. Fakat ne çıkar, bütün bir ömrümü [illegible]ırabın pençesinde ezmektense, neşenin ve saadetin kaynağına gömülsem ve pembe ufuklara [illegible] açarak bütün bir ömür kuşlar gibi tasasız yaşasam olmaz mı diyorum. Fakat niçin [illegible]masın?

İnanıyorum ki, bir gönül hastasıyım. Aşkın çıldırtıcı yıkılışı içinde kendi elimle niçin [illegible]ndime mezar kazıyorum ? Küfrediyorum, hayata ve insanlara lanet ediyorum, içimde yine [illegible]nsuz bir buhran var. Kalbimi parçalayan bir sızı, beni geçmişteki hayatımın sayfalarına [illegible]klüyor ve orada yalnız Sacit'i görüyorum. Deniz bir kumaş gibi, ayın ışıklarıyla yanıyor, [illegible]n onun kollarındayım, içimde onun sesi dalgalanıyor : " Bana saadet veriyorsun. Dünyadaki [illegible]anların en harikuladesi sizsiniz. Bu yol, bu saadet duygularıyla kaynaşan yol bileşimidir. [illegible]akat ne zaman ve nasıl ? diye düşünüyorum. Sacit kalpsiz bir insan olamazdı. Sacit ince [illegible]ulu ve hassas bir erkekti. Niçin ondan uzaklaştırılıyor ve niçin hep onun rüyâsı içinde [illegible]şıyorum ?

Yine hayâllere dalmıştım, Sacit'in rüyâlı gözlerini gözlerim görüyor, efsaneleşmiş [illegible]sini işitiyorum. Saçlarımda dolaşan parmaklarının ıstıraplı, fakat zevk verici okşayışları, [illegible]ne beni bir aşkın esiri yapıyordu.

Dadımla göz göze geldik. Başımı çevirdim o sordu :

-Yine fazla dalgınsın Scarlet,

Hemen cevap verdim :

-Babamı düşünüyorum.

-İnanıyorum Scarlet Sacit'i düşünüyorsun, Yalnız onu.

Dadıma darılmak istedim fakat yine vicdanım müsaade etmedi. Benim sustuğumu [illegible]ören dadım, mevzuu değiştirmek için Robert'ten bahis açtı.

-Beni alakadar etmez diye cevap verdim.

Dadım sinirlenmişti :

-İleri gidiyorsun Scarlet diye çıkıştı.

-Artık tahammülüm kalmadı dadıcığım. Siz beni keyfinize göre idare etmek [illegible]yorsunuz. Beni adeta bir kukla yaptınız, konuşmayan bir kukla.

Dadım bu sözlerim karşısında müteessir olmuştu :

-Sen bizi yanlış anlıyorsun kızım, dedi. Saadetin istikbâlin ve mesut bir hayat sürmen [illegible]in Robert'i tercih etmek mecburiyetindesin.

-Buna imkân yok dadıcığım, fazla ısrar etmezsen çok daha iyi olur.

-Gençsin, tecrübesizsin ve zamanla hatanı anlayacaksın.

Dudaklarımı bükerek cevap verdim :

-Belki.

-Sözlerime inanmanı istiyorum. Bak, vaktiyle anneciğine de ayni şeyleri söylemiştim. [illegible]O da senin gibi beni dinlemedi. Yazık değil mi ? Gençliğini, güzelliğini topraklara [illegible]sürüklemekte ne mana vardır. Scarlet, üzerine titriyorum. Kalbinin hassasiyetini senin

ahengindeki ıstırabı hissetmiyor değilim. Hayatımı senin için mahvedebilirim. Yazıktır Scarlet, ömrünü sana vakfetmiş, acılarınla ıstırap duymuş, saadetinle sevinmiş bir anneyi nasıl mahvedebilirsin ?

Babanı düşünme , o bize saadet değil, ıstırap getiren bir insandır. Fazla açıklamak istemiyorum, her şeyin, senin için gizli kalmasını arzu ediyorum. Seni de mahvetmek istemiyorum Scarlet.

Dadım kollarım arasına kapandı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Gözyaşlarım gözyaşlarına karışıyor ben de onunla hıçkırıyordum. Kulaklarımda dadımın hıçkırıklarla boğulan sesi : "Vaktiyle anneciğine de ayni şeyleri söylemiştim, o da senin gibi beni dinlemedi"

Fakat niçin, niçin annem dadımı dinlememişti ? Acaba annemin ölümü bir sır mı saklıyordu ? Dadımın ayaklarına diz çöktüm eteklerine sarılarak göz yaşlarımı sildim ve hıçkırıklarıma boğularak yalvardım.

-Söyle dadıcığım, annem hakkında ne biliyorsan söyle. Benden niçin gizliyorsun ?

Hakikat hiçbir vakit zaman mefbumunun içinde kaybolmaz.

Dadım durmadan karşımda hıçkırıyor, fakat hiçbir şey söylemiyordu. Ne kadar ısrar etmişsem ne kadar yalvarmışsam bir netice vermedi. Dadıma bir türlü söyletemedim.

O bütün bir geceyi buhranlar içinde geçirdi. Ertesi sabah çağırdığım doktor da fena şeyler söyledi. Ümit kesilmişti. Günler geçtikçe dadımın vaziyetinde daha ciddi bir seyir alan hastalık beni gittikçe korkutuyordu. Violet bizde kalıyor, Robert günün ekseri saatlerinde muhtedir doktorlarla gelip gidiyordu. Aradan bir hafta geçtiği halde, dadımda iyiliğe dopru hiçbir gidiş görünmüyor, akla hayale gelmeyen bir şeyler söylüyor, sayıklıyordu.

Bir Pazar günü idi. Robert yeni bir doktorla geldi. Dadımı uzun boylu muayene eden doktor, bir tehlikenin mevcut olmadığını söyledi. Bu gibi hastalıkların bir kalp buhranından ibaret olduğunu ve uzun bir istirahattan sonra kendine geleceğini temin ederek çıkıp gitti. Hakikaten doktorun verdiği yeni ilaçlar sayesinde dadım iki gün sonra kendine gelir gibi oldu, gözlerini açar açmaz beni aradı, hemen yanına koştum, yatağına sokuldum ve gittikçe kızarmakta olan yanaklarını okşayarak ak saçlarını öpmeye başladım. Dadım ölü ve takatsız bir sesle :

-Baban nerede Scarlet ? Diye sordu.

Babamın gelmediğini söylediğim zaman, hayret eden gözlerle gözlerime baktı ve :

-Daha demin yanımdaydı dedi.

Dadımın babamı rüyâsında gördüğü kanaatiyle biraz dışarıya çıktığını, nerede ise gelmeceğini söyledik, su istedi ve su verdik.

Violet ve ben çok seviniyorduk. Demek ki , dadım artık iyileşecekti. Akşama doğru Robert'le gelen doktor onu daha iyi buldu, ilaçlarına müntezam devam etmemizi söyledi ve bir injection yaparak gitti. Dadım bu injectiondan sonra daha iyi açılmıştı. Süt verdik. İştah ile aldı ve hepimize gülerek ilk defa normal bir şekilde konuştu :

-Kaç günden beri hastayım çocuklar.

-Bir hafta oluyor dadıcığım.

-Fakat korkmayınız, tamamen iyiyim ve daha iyi de olacağım.

İkimiz birden cevap verdik.

-İnşallah

Dadım gittikçe neşeleniyordu.

-Günlerce denizler içinde yüzüp durdum. Hep dalgalarla boğuşuyordum. Biraz da yorulmadığımı hatırlıyorum, öyle değil mi çocuklar ?

Biz de gülüyorduk. Dadım devam etti.

-Violet, sen de burada ha, bana demek ki yardım ediyorsun. Memnunum Violet, hepinize de teşekkür ederim. Sizi fazla üzdüm.

-Sen sağol dadıcığım. Biz senin emrinde seferberiz.

Akşamın geç saatinde Robert'in anne ve babası da geldi. Uzun boylu görüştükten sonra, dadıma elli sterlinlik bir çek bırakarak gittiler. Bu servet beni sarhoş etmeğe başlamıştı. Bir taraftan Sacit'in benden uzaklaşması, diğer taraftan babamın lakaydisi beni gittikçe Robert'e bağlıyordu. Robert güzel sayılmazdı, fakat serveti ve benim için hazırlayacağı lüks bir hayat adeta beni çıldırtıyordu. Violet'e bakıyorum, o sanki gözlerimden içimdeki düşüncelerimi anlıyor gibi bana bakıyor ve şunları söylüyordu :

-Mesuduz değil mi Miss Scarlet ?

-Duyduğunuz saadet kadar sevinç duyuyorum Miss Violet.

Dadım da söze karışıyordu :

-Çocuklar, görüyorum ki neşelisiniz. Saadetinize iştirak edebilir miyim ?

Dadıma Violet cevap veriyordu :

-Bizim saadetimiz senin neşen, bizim ıstırabımız senin saadetin olsun dadıcığım.

Dadım memnun gülüşlerle tebessüm ediyor, ben onun boynuna sarılarak yanaklarından öpebildiğim kadar öpüyorum. O, bana sarılıyor, beni öpmeden kokluyordu.

***

Dadımı dün arabaya ile gezmeye çıkardık. Violetle ben onu ortamıza alarak tenha caddeleri gezdikten sonra Violet'in evlerine gittik. Geceyi orada geçirdik. Robert ve ailesinin bize o gün gösterdikleri alakayı hiç bir zaman unutmayacağım.

Dün sabah babama uzun bir mektup yazdım ve bütün hadiseyi en gizli tarafına kadar anlattım. Mektupta dadımın hastalığına daha geniş bir yer verdim. Biraz da Robertlerden bahsettim. Violet'in bize yapmış olduğu iyilikleri saydım. Babamı, Robert'in ailesine evvelden ısındırmak mecburiyetinde idim. Bu ailenin bize olan yakınlıklarını anlattım ve Robert'in teklifini reddetmemesi için ona yalvardım. Dadımın ısrarı üzerine bir ikinci mektup daha yazdım. Bu mektubumuzda günler geçtiği halde cevapsız kaldı. Dadım sinirleniyor, Robert'e bu hususta bir şey söylememi rica ediyor ve her fırsat düştükçe de :

-Robert senin için tam bir eştir, diye beni ikna etmeğe çalışıyordu.

Dadımın hastalığına hürmete onu kırmamak veya tekrar hasta etmemek düşüncesiyle :

-Merak etme, dadıcığım diyerek onu yatıştırmaya çalışıyordum.

Dadım şimdi tamamen iyileşmişti, yine eskisi gibi ev işine bakıyor, odamı temizliyor, perdeleri kaldırıyor, yeni perdeler asıyor ve muhakkak surette Robert için bu zahmetlere katlanıyordu.

Akşama doğru Robert ve Violet geldi. Bizi alarak evlerine götürdüler ve gece yemeği için de "Mavi Bar"a gittik.

Uzun bir aradan sonra ilk defa olarak o akşam Robert'lerin masasında içki içtim, Robert'le ve babasıyla dans ettim. Robert'in babası da çok hassas bir kalbe malikti. Güzel şeyler söyledi ve evlerinin yıldızı olacağımı da ilave etti.

Robert'in kollarında dönerken hep Sacit'i hatırlıyordum. Bundan aylarca evvel, onun kollarında da böyle dönmüştüm. Fakat her nedense Sacit'in kollarında duyduğum heyecanı Robert'in göğsünde hissetmiyordum. Sacit'in kalbi üzerine dayadığım başım, onun kalp atışlarıyla heyecanlanırken hep kendimi ona vermek ve yalnız onun olmak için yanıyordum. Fakat bu akşam her nedense aynı heyecanı bulmuyor, aynı zevki tatmıyordum. Hafif sarhoş olmama rağmen, bu gecenin eğlencesi beni hiç de tatmin etmiyordu.

Bir aralık Robert dalgın olduğumu hissetmiş olacak ki, dudaklarını ilk defa saçlarıma dokundurarak sordu :

-Rahatsız mısınız Miss Scarlet ?

Neşelenmek için kendimi o kadar zorladığım halde, yine olgun bir nazarla ona bakarak cevap veriyorum :

-Rahatsızlığım filan yok fakat babamın burada olmayışı, galiba bana tesir ediyor. Çok üzülüyorum Mr. Robert.

-Merak etme Miss Scarlet, babam, babana her şeyi yazacak. Her halde bir cevap alırız. Babanız Scarlet'in saadetini düşünmeyen bir baba değildir. Üzülmeyiniz. Biliyorum çok hassassınız. Fakat kendinizi fazla yormayınız, sonra hastalanırsınız.

-Teşekkür ederim Mr. Robert.

Masamıza dönerken : Robert hafif bir sesle kulağıma şunları fısıldıyordu :

-Artık saadet kuşu kapımı çalmıştır Miss Scarlet. Mesudum ve mesut olacağız.

***

Robert'in babasına gelen cevapta, babamın vazifesinden istifa ettiğini ve bu yüzden İstanbul'dan ayrılarak İngiltere'ye döndüğü bildiriliyordu. Mektubun taşıdığı tarihe bakılırsa; babamın buğüne kadar İngiltere'ye gelmesi icap ederdi.

Günleri günler takip etti. Fakat ne babam ne de ondan bir haber gelmedi. Dadım da benim kadar üzülüyordu. Robert hemen hemen her gün bize gelip gidiyor, arada bir Violet'leri yemeğe çağırıyordu. Dadımın üzüntüsü her gün biraz daha artıyor, biraz daha ağlıyordu. Aradan günler değil aylar geçtiği halde babamdan hiçbir ses çıkmamıştı. Bir gün dadım odama geldi ve benimle konuşmak istediğini söyledi. Dadım fazla heyecanlı görünüyordu.

Scarlet diye söze başladı ve şöyle devam etti, içimde garip hislerle durmadan mücadele halindeyim kızım. İçimde dolaşan bu garip hisler bana babanın gelmeyeceğini söylüyor. Müteessir olma kızım. Allah böyle istiyor ve böyle yapıyor. Alnımızın yazısı böyle yazılmış ne yapalım ?

Dadımın sözleri bana hüzün veriyordu. Hıçkırıklarımı tutamadım ve dadımın dizlerine kapanarak sarsıla sarsıla ağlamaya başladım. Dadım teselli yoluyla beni iknâ etmeye çalışıyordu.

-Merak etme kızım diyor, her şeyin bir çaresi bulunabilir. Yeni bir baba ve anne bulmak demektir. Robert'ler bizim her şeyimizdir.

-Buna imkân var mı dadıcığım. Babamın yerini kim dodurabilir ? Onun maddi varlığı değil, manevi varlığı beni alakadar eder dadıcığım. Çok talihsiz bir kızım. Çocukluğumda annemi kaybettim şimdi de babamı.

Dadımın elleri saçlarımda dolaşıyor ve arada bir dudaklariylA beni öpüyordu.

-Akşam hazırlan ve Robertlere gideceğiz, dedi.

Gitmek istemiyordum :

-Bu akşam gidemem dadıcığım, dedim. Biraz rahatsızım. Başka bir akşam gitsek olmaz mı ?

-Olamaz kızım, Violet'e ben her şeyi anlatacağım. Bu akşam gitmemiz lâzımdır.

Sen gitmez misin dadıcığım ?

Dadım razı olmuştu. Yalnız olarak çıkıp gitti. Gece evde kaldığım zaman, odama çıktım, radyoyu açarak roman okumaya koyuldum. Bu sırada bahçe tarafındaki pencereme bir taşın fırlatıldığını gördüm fakat aldırmadım. Birinciyi bir ikinci, üçüncü takip etti. Yine aldırmadım. Bahçeden gelen boğuk bir ses : "Juliet, Juliet" diye kulağımda akisler yapıyordu.

Pencereye yürüdüm.

Avuçlarımda tutmakta olduğum tabancamı pencereye dayayarak haykırdım:

-Kimsiniz ?

Ay bütün ihtişamıyla bahçeyi dolduruyordu. Ağaçlar arasında hafif bir ayak sesiyle bir kımıldanış oldu, fakat kimseyi görmüyordum, tekrar bağırdım:

-Kimsiniz ?

Cevap gelmiyordu. Pencereden dışarıya uzattığım tabancamı meçhul bir istikamete doğru boşalttım. Tabancamın sesini müteakip hiçbir kıpırdanış olmadı. Tekrar seslendim yine cevap gelmedi ve pencereyi kapayarak, kitabımı okumaya devam ettim.

Vakit hayli ilerlemişti. Dadım da henüz gelmediği için yatmak istemiyordum. Bu akşam yine asabım birdenbire bozulmuştu. Annemi hatırladım, babamı düşündüm ve galiba sedyongun üzerinde uykuya daldım. Kapımın açıldığını, Violet, Robert ve dadımın içeriye girdiklerini işitmedim, onların çığlıklı kahkahalarıyla uyandım. Adeta bir rüyâ içindeydim:

Günaydın, diye alaya benimle başlamışlardı.

Buyurunuz, dedim, ne zaman geldiniz ? Ne kapının açılışını ve ne de ayak seslerinizi hiç işitmedim, doğrusu hayret. Meğer siz birer Şarlok Holmes olmuşsunuz da ben farkında değilim.

Violet kahkahalarla gülüyordu:

-Scarlet seni rahatsız ettik, fakat dadının da yalnız dönmesini istemediğimiz için babamın otomobiliyle bizi Robert getirdi.

-Memnun oldum, oturmaz mısınız ?

Robert cevap veriyordu.

-Vakit geç, biz yarın size yine uğrayacağız. Akşama da bizde olacaksınız, öyle değil mi dadı ?

Robert'in sualine dadımdan evvel Violet cevap veriyordu.

-Evet, evet yarın bizdesiniz, oradan da "Metropolian"a gideceğiz. Her halde güzel bir gece geçiririz.

Üzülüyordum, babamın kayıplara karışması, annemin yıllardır aramızdan üfülü ve nihayet bu acılar içinde eğlenmek, zevk etmek bana biraz tuhaf geliyordu. Fakat dadımın bunları düşünmeye vakti mi vardı ? Kadıncağız aklına bir şey esti mi hemen yapıyor.

-Peki dedim, yarın akşama hazırlanırız, alacağınız olsun.

Misafirlerimiz gittikten sonra, dadım dışarıya çıktı ve elinde iki bavulla geri döndü. Kendi eliyle bavulları açtı ve her şeyimi önüme serdi. Bu çok kıymetli mücevher takımlar içerisinde kat kat dikilmemiş ipekliler göze çarpıyordu. Dadım :

-Bunlar hep senin için kızım, dedi. Kayın validenin hediyesi.

Gülüyordum. O devam etti :

-Yarın sabah da terzi geleçek ve istediğin şekilde dikecektir. Bu emir de kayın pederin kızım. Dadım bu akşam o kadar güzel konuşuyor ki, her şeyimi unutarak onun boynuna sarıldım ve yanaklarını ısırarak, parçalayarak öptüm.

-Teşekkür ederim dadıcığım, bilhassa sana teşekkür ederim. Dadım bu akşam çok sevinçli görünüyordu:

Robert çok iyi bir çocuktur Scarlet. Bir haftadan beri bize haber vermeden senin için hazırlanıyor. Mesut bir yuva kuracağınıza eminim Scarlet. Bir saadet bir aşk yuvası.

O gece daha bir çok şeyler konuştuk. Ben ona bahçedeki hadiseyi anlattım. O buna ehemmiyet görünmedi. "Sana öyle gelmiş olacak kızım", dedi. Ben ısrar ediyordum, sesin birkaç defa "Juliet" diye tekrarladığını işittiğimi söylediğim zaman, hayret ettiğini gözlerindeki ifadeden anlıyordum.

-Kim olabilir ? Diye düşündü. Fakat bir türlü Nelson'u hatırlayamadı. Ya hatırlamış olsaydı, muhakkak yine yumruklarını sıkarak "alçak" diye haykıracaktı.

Gece tatlı bir uykuya daldım, sabah da geç uyanabilmiştim. Violet benden çok daha erken kalkarak bize gelmiş, aşağıda dadıma yardım ediyordu. Dadımla Violet gelip beni uyandırmamış olsalardı kimbilir ne kadar daha uyuyacaktım. Beraber kahvaltı ettik, güldük, eğlendik. Velhasıl neşeli bir güne giriyordum. Robert'in ancak akşama geleceğini çünkü Violet şaka olsun diye :

-Balayı için de İsviçre'ye gidersiniz, diyordu.

Alay ediyorsunuz Violet dedim.

Violet dargın bir halde ellerimi tuttu ve gözlerimin içine bakarak.

-Hayır bunu kabul etmiyorum dedi. Bu fikir benim değil ağabeyimin fikridir. Fakat siz başka bir şehire gitmek isterseniz ağabeyim fikrini değiştirebilir, o size tabidir.

-.Mesela Çin'e.

Violet kahkahalarla gülüyordu.

-Niçin gülüyorsun Violet ? dedim.

-Çin tahayyül ediyorsun da, doğrusu hayret ettim.

-Pekala sizin için en muvaffik yer neresidir ?

-Ben Lübnan'ı tercih ederim.

Bu defa da ben gülüyordum. İçimizde neşe ile doğan bugünün sevinci çalkalanıyor ve bu neşe denizinin saadeti içinde yuvarlanıyoruz. Düğün hazırlıkları hummalı bir şekilde devam ediyordu, Robert'in babasının arzusu üzerine kat kat elbiseler dikiliyor, kat kat gelinlikler yapılıyor, her şey gözlerimin önünde şaşalı bir şekilde dökülüyordu.

Yılbaşına evleniyoruz. Bu karar katidir. Bu kararı hiç bir kuvvet değiştiremeyecek. Babamın yokluğunu tamamen unutuyoruz. Sacit'i hatırlamaya fırsat bulamıyorum. Zevk ve eğlence içinde geçen günlerimiz bizi yeni bir hayata hazırlıyordu. Hayatımda yeni sayfalar açılıyor. Bu yeni sayfalarda yeni bir aşkın hihâyesini yazmak için hazırlanıyorum. Fakat hayat romanımın lekeli sayfalarındaki isimler beni gittikçe üzüyordu. Bir gün bütün sayfaları yakmayı düşündüm, fakat içimden gelen bir ses birdenbire buna mani oldu : "Siz dünyadaki kadınların en harikulâdesisiniz." Bu ses bütün kuvvetiyle beni sarıyordu.

Terzim gelmiş, dadım çağırıyor :

-Scarlet terzin geldi, aşağıya gel kızım.

Koşarak aşağıya indim. Terzim büyük bir itina ile elbiselerimin provalarını yaptı. Terzim zevk sahibi bir kadındı. Elbiselerimin en küçük teferruatına kadar dikkat ediyor, fevkalâde bir dikişi vardı.

Öğleye doğru Robert geldi. Akşama bize geleceklerini söyledi. Violet biraz rahatsızmış, fakat böyle olmakla beraber o da gelecekmiş. Fakat Violet içki istiyormuş.

-Hay hay dedim, istediği içki olsun.

Robert hemen çıkıp gitti. İşleri çok fazla olduğundan şikâyet ediyordu. Robert bu günlerde güzelleşmişti. Dünkü Robert ile bugünkü Robert arasında bir çok farklı taraflar görüyorum. İçime gelen bir his, bana onun İngiltere'de en güzel giyinen erkek olduğu hissini veriyordu.

***

Beyazlar içindeyim, başıda mumlar yanıyor. Bu ilk defa Robert'in bulduğu bir yenilktir. Davetliler bu orjinalite karşısında çok memnun görünüyorlardı. Herkes Robert'in zevkini takdir ediyor, adeta onu alkışlıyordu. Bir ışık yağmuru altındaydım. Herkes bana yeni bir isim de takmıştı "Işık kız". Evet, ışıktan bir kız olmuştum. Dadım çok heyecanlı görünüyordu. Kalabalık arasında, her fırsat buldukça yanıma geliyor kulağıma fısıldıyordu "Işık kız" ve yanaklarımı öperek başımdaki mumları düzeltiyor ve yine misafirleri ağırlamaya koyuluyordu.

Gece geç vakte kadar eğlence devam etti. İsviçre'ye değil, yine İstanbul'a gideceğiz. Bu benim arzumdu. Robert bir sözümü iki yapmıyordu.

Ben hazırlık yapmak için o gün dadımın evine gelmiştim, yani kendi evimize. Kış bütün şiddetiyle devam ediyordu. İki günden beri devam eden kar şehrin manzarasını tamamen değiştirmişti. Eşyalarımı dadımın yardımıyla hazırlıyorum, ve onunla tatlı tatlı konuşuyoruz. Bu sırada kapının önünde bir otomobil durdu. Dadım "Robert" diye koştu. Pencereden baktım, otomobil durduktan sonra pardesüsüyle sarılmış bir halde bir adam indi. Yorgun adımlarla kapıya doğru yürüyordu ve babamdır, muhakkak odur. Merdivenlerden uçar gibi iniyorum ve "Babacığım babacığım" diye haykırarak kapıya koşuyorum. Dadım da

heyecan içindedir. Babama kapıyı açıyorum, hasta bir adam gibi babam içeriye giriyor, onun boynuna sarılıyorum, yanaklarından öpmek istiyorum, o müsaade etmiyor ve konuşmuyor. Dadım sesleniyor, babam ona da cevap vermiyor. Koltuklardan birine oturmasını söylüyoruz, bizim sözlerimize aldırığı yok. Aynı şekilde odayı dolaşıyor. Biz onu takip ediyoruz. Sonra mutfağa girip çıkyor, avluda dolaşıyor, yukarıya çıkıyor benim odama giriyor, sonra kendi odasında biraz oturduktan sonra, resminin önünde durarak bizim işitmeyeceğimiz bir sesle konuşuyor. Annemin resmini eline alarak kalbinin üzerinde sıkıyor ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyor.

Babam yıkılmış ve perişan olmuş bir vaziyettedir. Geçmiş yılların ezici ıstırabı içinde ölmüş bir haldedir. Mazinin izleri üzerinde hiç bir hatıra taşıyamadığına inandığım babam, şimdi karşımızda kahkahalarla gülüyordu. Fakat niçin ? Bir şeyler söylemek istiyor dili dönmüyor, hafızası zekâsını toplayamıyordu. Konuşabilse kim bilir neler anlatacak ? Babam tamamen hastadır. Zavallı babam unutulmuş bir insan oldu. Dizlerinin yanına oturdum, gözlerim halının üzerinde, babama bakıyorum, dadım onun karşısına oturmuş, gözlerini babamın gözlerine dikmiş bakıyor. Babamın sabit bakışlarında hiç bir kıpırdanış yok. Elini tutum, hemen çekti, başımı dizlerinin üzerine dayadım, gözlerinin içine bakarak sordum :

-Neyin var babacığım ? Ne oluyorsun ?

Başını çevirmeden cevap vermek istedi. Fakat yalnız "Hıhh" diyebildi. Ben ısrar ettim:

-Söyle, söyle, bir şeyler söyle babacığım.

Kekeledi :

-Hıkk, ha.. Ben... Evet.

Zavallı babam konuşamıyordu. Dadım yüzünü çevirdi ve ellerini avuçları içine alarak ağlamaya başladı. Dadıma dışarıya çıkmasını işaret ettim. Dadım aldırmadı. Ben babamı konuşturmak için ısrar ediyordum. Fakat o ne bana cevap veriyor ve ne de dadımın göz yaşlarına aldırıyordu. Babam oturduğu yerden kalktı, odanın içindeki resimleri yeniden gözden geçirmeye başladı. Annemle evlendikleri gün çekilmiş olan resimlerinin önünde durdu, Yarabbim o ne duruştu. Taş bir heykelin azametiyle kafası dik, gözleri nemli resme baktı, sonra odanın kapısını açarak dışarıya çıktı, merdivenleri koşarak indi. Dadımla onu adım adım takip ediyoruz. Bir şey yapmak istiyor, fakat ne yapmak istediğini anlatamıyor, konuşmuyordu. Bahçeye çıktı, havuzun önünde durdu, dakikalarca ayın sudaki aksini seyretti, ağlıyordu. Arkasından ona sokuldum ve :

-Babacığım dedim, üşümüyor musunuz ? İçeriye girelim, sobada biraz ısınırsınız.

Yine cevap vermedi. Yüzünü avuçları içine alarak bahçede koşmaya başladı.

Uzaktan onu seyrediyoruz, su kuyusunun önünde durdu. Bir şey yapmak istiyor, fakat bir türlü karar veremiyordu. Dadım arkasından koşarak, onu elinden yakaldı ve geri çekti. Zavallı babacığım bir kuzu gibi dadımı takip ederek içeriye girdi. Dadım elini bırakmıyordu. Onu odaya götürdük ve sobanın karşısına oturttuk. Bu defa dadım önüne diz çökmüş ona yalvarıyordu. Fakat babam sanki onun konuşmasından bir şey anlamıyor gibi, dalgın bakışlarla yüzüne bakıyor ve cevap vermiyordu.

Sobanın sıcağından ısınan babam, biraz kendine gelir gibi oldu ve oturduğu yerden eğilerek dadıma yaklaştı onu elinden tutarak gözlerinin içine dikkatli bir nazar fırlattı.

-Sen.. sen...

Diyebildi ve daha uzun konuşamadı. Tekrar dönerek koltuğa çöktü, başını avuçları içine alarak konuşmak için kendini zorladığı halde muvaffak olamadı ve bütün asabiyetiyle saçlarını çekmeye başladı, dadım hemen koşarak ona mani oldu.

Büyük bir facia karşısındayız. Robert'i tamamen unutmuştu. Bu anda bize gelmesini de istemiyordum. Babamı bu vaziyette görürse belki de benden nefret ederdi. Aman Yarabbim ne fena bir vaziyetteyim. Kimsenin babamı görmesini istemiyorum, kimse onu bu hâliyle görmesin. Fakat yolculuk ? Hani yarın yolculuğa çıkyorduk ? Bir çaresini bulup Robert'i ikna etmek lâzımdı. Fakat Robert babamı görmemeli, her ne pahasına olursa olsun,

bu yolculuğun, bir hafta sonraya tehrini isteyeceğim. Her halde Robert beni kırmayacak. Ya şimdi o birdenbire gelir ve babamı bu vaziyette görürse ? Dadıma yalvardım :

-Dadıcığım ne olur babamı yukarıya, odasına çıkaralım !

Dadımın da asabı bozulmuştur:

-Niçin kızım ? Diye suali sormaya başladı. Ben de sinirlenmiştim :

-Ben babamın yukarıya çıkmasını istiyorum dadıcığım, itiraz etme , ne olur babamı yukarıya al. Robert gelirse onu bu vaziyette görmesin.

Babam bu sözlerim üzerine "Hıhh" diye içini çekti. Yine bir şeyler söylemek istedi, fakat konuşamadı. Yumruklarını sıkarak oturduğu yerden doğruldu ve odadan çıkarak yorgun adımlarla merdivenlere sarıldı, omuzlarında ağır bir yük taşıyormuş gibi çökmüş bir halde o ağır merdivenleri çıktı ve benim odama girdi. Biz de onu takip ettik. Fakat babam odamda uzun boylu durmadı, elleriyle perdelere dokundu, yüzünü sürdü, beyaz renkleri beğenmemiş olacak ki, yüzünü astı ve hemen dışarıya çıkarak kendi odasına geçti. Babam evimizin bütün şeklini hafızasında saklayabildiği halde niçin konuşmuyordu ? Dadımla göz göze geldik, mahzun bakışlarla birbirimize bakıyoruz. Dadıma sokuldum ve babamın duymayacağı bir sesle sordum :

-Babam ne oluyor dadıcığım ?

Dadım dudaklarını bükerek :

-Bilmem ki, ben onun bu hale geldiğini hiç hatırlamıyorum. Hastalandığını biliyorum, fakat dilinin tutulduğu vaki değildir. Bu defa baban başka türlü hastalanmış olacak.

Dadım ellerini açarak dua etti :

-Allah'ım sen bize yardım et. Sana sığınıyoruz, bir son sığınağımız sen kaldın. Sen ne büyük bir kuvvetsin ?

Dadım telaş içinde idi. Ona yalvaran bir sesle cevap verdim.

-Telaşa lüzum yok dadıcığım. Babamı hele şöyle yatağına bir yatıralım, bir rahat etsin, belki açılır. Bir taraftan uzun bir yolculuk diğer taraftan karın soğuğu babamın asabını bozmuş olacak. Sen onu yatırmama yardım et biraz istirahat etsin, elbette kendine gelir.

-Sen çocuksun Scarlet. Babanın vaziyeti çok fena. Böyle hastalıklara soğuk hiç bir tesir yapmaz. Demin görmedin mi; bahçeye çıktığı zaman ne kadar değişti. Sıcak ona daha çabuk tesir eder.

-Fakat buna imkân var mı dadıcığım ?

Babamın arkasından odasına girdiğimiz zaman hayret içinde kaldık. Babam duvarda asılı duran resmini çekip koparmış yere fırlatmış ayaklarının altında eziyordu. Biraz sonra annemin resmini de aynı şekilde yerde parçalayarak ayaklarının altında çiğnemeye başladı. Sonra pencereye yürüyerek camları açtı.

İçeriye dolan havayı teneffüs etmeye başladı. Gözleri yaşlarla dolmuştu :

-Bu..bu.. diye dadımın üzerine yürüdü, yumruklarını sıkıyordu. Sonra birden kendine geldi ve tekrar geri dönerek dakikalarca pencerenin önünde durdu. Birdenbire geri dönerek başını yumruklamaya başladı, ben mani olmak istedim, fakat beni iterek yere düşürdü, dadım müdahale etti, o da galebe çalamadı. Babam büyüyen gözlerle bana bakıyordu, birden bire değişti, gülmeye başladı, sükûnet bulmuştu.

Kapıya doğru yürüdü, fakat geri dönerek koltuklardan birine oturdu. Derin derin nefes alıyordu. Yorgun bakışlarında tatlı bir ışık yanıyor ve bu ışıklar içerisinde bizi gülerek seyrediyordu.

-Bu ev , burası benim değil mi? Siz...

Babam konuşmaya başlamıştı hayret içindeyiz. Dadıma bakıyorum, o da bana bakıyor, gülüyoruz, babam gülüyor ve devam ediyor :

-Siz kızım Scarlet değil misiniz ? Peki bu kadın ha tanıdım ? Bizim iyi kalpli dadımız. Hemşelleşmiş vesselam. Bu dadı nur gibi bir kadındır. Fakat sözlerim onun için, bir iyilik meleği olarak almayınız. Ben teşhislerimde aldanabilirim.

Sonra bana dönerek yalvaran bir sesle devam ediyor :

-Gel benim iyilik meleğim. Altın kızım, seni kalbimin üzerinde doya doya sıkayım, [illegible] saçlarını okşayarak, sana iki yaşında söylediğim gibi ninniler söyleyeyim. Sen de benim [illegible]nde uyuyuver. Ne olur Scarlet, şöyle bana yaklaş.

Dadıma baktım dadımın gözleri büyümüştü. "Gitme" der gibi gözlerimin içine [illegible]yordu. Fakat ben dadımı dinlemeyerek babama sokuldum, o beni göğsünde sıkarak [illegible]larımı öpmeğe başladı.

-Babacığım, diyordum, ne oldu sana ? Anlat, bizden çekinmeden başından geçenleri [illegible], niçin bu kadar durgunsun ? Hastalığın nedir babacığım ?

O durmadan saçlarımı öpüyor, ve kolları arasında beni sıkabildiği kadar sıkarak [illegible]ğına basıyor ve titreyen elleriyle yanaklarımı okşuyordu. Fakat nedense yine konuşmuyor [illegible]ya konuşamıyordu.

-Babacığım, diyorum, bir şeyler söyle, içim sesinin ahengiyle yanıyor. Senin yanında [illegible]mak senin sesini dinlemek bana öksüzlüğümü ve kimsesizliğimi unutturuyor.

Babam, içinde yılların ıstırabını taşıyan bir hasretle konuşuyor, konuşabildiği kadar :

-Scarlet, diyor. Senden uzak geçen günlerimin acısı beni bu hale getirdi. Sensiz [illegible]zamanın akışına set çekmek istedim, ne kadar yazık ki, buna muvaffak olamadım. [illegible]duğunun acı hatıraları hep beni sardı, günlerce senden uzakta, hep seni hayâl ederek [illegible]şamak istedim; fakat buna muvaffak olamadım. Bir gün karşıma Sacit çıktı ve seni sordu. [illegible]ngiltere'ye döndüğünü söyledim. İsyan etti buna küfretti, lânet etti. Sözleri hemen sinirlerimi [illegible]mıştu, dayanamadım gözlerinin içine iki tokat attığım zaman, beni tükrükleriyle boğdu ve [illegible]u yetmiyormuş gibi kafama indirdiği yumrukla da beni yere yıktı ve uzaklaşıp gitti.

Babamın bu sözleri karşısında içimin sızladığını, hatta gözlerimin yaşardığını [illegible]ssettim. Başım dönüyordu gayri ihtiyari babamın kollarından sıyrılarak döşemeye [illegible]uvarlandım, dadım koştu ve beni kolları arasına alarak koltuklardan birine oturttu. Hemen [illegible]şarak sinir kolonyası getirdi ve sinirlerimi bir hayli bozdu. Kendime geldiğim zaman [illegible]dımı babamla konuşur gördüm. Bir taraftan seviniyor bir taraftan da Sacit'e yapılan [illegible]rekete tahammül edemeyerek ağlamak istiyordum. Babamın kollarına atılarak onun [illegible]ynuna sarıldım ve yalvaran bir sesle sordum :

-Niçin bunu yaptınız babacığım ? Niçin ?

Babam dalgın bir halde cevap verdi :

-Kendimi tutamadım. Ben müteessirim, fakat bir şey olmuş ne yapalım ?

-Şimdi o nerede babacığım ?

-Toprakta !

Kopardığım çığlıkla sanki odanın yıkıldığını hissediyorum.

-Nasıl, nasıl ? Diye babamın boynuna daha sıkı sokularak soruyorum. Babamın [illegible]rdenbire büyüyen gözleri karşısında dehşetli bir korku geçiriyordum. Dadım beni [illegible]llarımdan çekerek babamdan ayırmak istiyor, müsaade etmiyorum, o zorluyor ve nihayet [illegible]ediğine muvaffak olarak beni babamın kollarından ayırıyor.

Şimdi babamın sesi, odayı dolduran açık pencereden bahçeye yayılıyordu.

-Onu ben öldürdüm. Şerefimle oynayan bir adam parmaklarımın arasında can verdi.

-Bunu nasıl yaptınız babacığım ? Ona nasıl kıydınız ?

-Onun gebermesi lâzımdı. Ben vazifemi yaptım.

Babam yine saçmalıyordu. Hahikaten Sacit'i o mu öldürmüştü ? Buna bir türlü [illegible]anamıyordum. Babam Sacit'i nasıl öldürebilir ?

-Yoksa şaka mı ediyorsun baba ? Diye sordum.

O aynı sesle haykırıyordu :

-Hayır kızım, Sacit'i ben öldürdüm. O kara bir yılandı ve ölmesi icap ediyordu. Oh [illegible]müsterihim, onu da öldürebildiğim için müsterihim.

Babamın üzerine yürüyerek haykırdım :

-Sen bir canisin, sen bir şeriyatın lanet ettiği bir alçaksın. Sen, evet sen diri diri gömülmeye lâyık bir insansın.

Dadım dizlerime kapanmış susumamı istiyor, ellerime sarılarak yalvarıyor, fakat ben içime geleni durmadan haykırarak söylüyorum. Kimse beni durduramıyor, babamı bu anımda parçalamak istiyorum, fakat dadım mani olmaya çalışıyor. Babam kahkahalarla çıldırmış gibi gülüyor ve pencereden kımıldamadan bana bakıyor, karşımda gözlerinin büyüdüğünü görüyorum, yumrukları sıkılmış üzerime yürümek istiyor fakat her nedense sendeleniyor duruyor ve sesinin çıkabildiği kadar haykırıyor :

-Siz de bu dünya üzerinden yok olmalısınız. Sizi de aynı akıbet bekliyor. Etrafımı bir duman gibi sardınız, nefes alamıyorum. Nefesleriniz beni tıkıyor. Yüzünüze daha fazla bakamıyorum.

Devam edemiyor, hıçkırıkları sesini boğmuştu, dadım ona koşuyor ve göğsünde ağlarak sarılmaya başlıyor.

-Sen çıldırmışsın, sinirlerin tamamen bozulmuş. Asabına hakim olamıyorsun. Kendine gel. Bizi de , kendini de mahvediyorsun. Yazıktır, genç kızına merhamet et. Onu da annesi gibi genç yaşında topraklara mı vereceğiz ?

Babam deli bir kuvvetle dadımı yere yıkıyor ve dehşetle üzerime yürüyor, dudaklarımda dadımın sesi :

-Çılgın bunu yapamazsın buna müsaade edemem.

Babam ayni korkunç gözlerle anormal vaziyette üzerime yürüyor. Kendini kaybettiği hareketlerinden anlaşılmaktadır. Dadım durmadan haykırıyor :

-Müsaade edemem, dikkatli ol, dayanamıyorum, müsaade edemem. Geri çekiliniz, Scarlet'in üzerine dokunduğunuz an kendinizi yok biliniz.

Babam bir saniye sendeleniyor, bir derece kendine gelmiştir. Dadıma dönüyor, esrarlı bir facia karşısındayız.

Dadımın elinde bir tabanca, babam ona gülerek bakıyor dadım durmadan haykırıyor :

-Kımıldama, sonra sana kıyarım.

Babam müstehzi gülüşlerle dadıma bakıyor. Dadım geri çekildiği halde babam adım adım ona yaklaşmaktadır. Sonra birdenbire bana dönüyor, gözleri yine büyümüştür. Bu anında babamın hiçbir şey düşünmediğini ve hissetmediğini anlıyor gibi oluyorum. Birdenbire nasıl oldu bilmiyorum, kendimi babamın kollarında buldum, korku ve heyecan içinde titrerken dadımın tabancası patlıyor, babam sendeleyerek yere yuvarlanıyor, onun dudaklarından son söz olarak şunları işitiyoruz :

-Evvela seni, sonra Scarlet'i temizlemeliydim. Ne yazık aldanmışım.

İkinci bir tabanca sesi ve yerde upuzun yatan babamın son nefesleri.

Scarlet ani bir hariketle ayağa kalktı ve avizelerdeki mumları söndürdü, şimdi odanın içinde ocaktan taşan alevlerden başka bir ışık görünmüyordu. Scarlet elindeki kitapla ocağın önüne yürüdü ve dudaklarında bir dua fısıldadıktan sonra, ocağın önünde diz çöktü ve elindeki kitabı ocağın alevleri arasına fırlatarak doğruldu.

Dudakları bir yaprak gibi titriyordu :

-Hayret, sonu gelmeyen bir başlangıçtır. Son ile başlangıç arasında cereyan eden bu hâdise de bu suretle maziye karışmalıdır.

Sonra İhsan'a döndü, heyecandan büyüyen gözlerle gözlerine baktı ve beyaz avuçları içindeki tabancasını İhsan'ın üzerine çevirdi, genç adam mükabele etmeden çıkıp gitti.

ÜÇÜNCÜ KISIM

İhsan Scarlet'i çayırlar üzerinde bir çığ gibi yuvarlıyor, genç kadının çığlıkları bahar güneşi altında genç adama şehvani bir his veriyordu. Scarlet İhsan' a yalvaran bir sesle :

-Yetişir İhsan kemiklerimi kırıyorsun. Yine seninle darılacağız. Bu kadarı fazla.

İhsan Scarlet'in sözlerine aldırmıyor, durmadan genç kadını çayırlar üzerinde yuvarlıyordu. İhsan da yorulmuştu, nefeslerini güç alıyor, fakat böyle olmakla beraber Scarlet'i yuvarlayışından aldığı tatlı zevkle yorgunluğunu duymuyor ve onu ağlatıncaya kadar yuvarlamak istiyordu.

Bahar içinde yanan güneş, bahar içinde yeşillenen ovalar... Ruhu kamçılayan tatlı bir heyecan ve bunların içinde genç ve harkulade bir kadın. İhsan Sacit'e hak veriyordu. Onun da dudaklarından Sacit'in sözleri arada bir dökülüyor ve bu sözler genç adama adeta bir zevk ve heyecan veriyordu :

-Siz dünyadaki kadınların en harikuladesisiniz.

Sacit bu sözlerle Scarlet'i ne kadar güzel bir tarzda ifade etmişti. İhsan, Scarlet'i ne kadar güzel bir tarzda ifade etmişti. İhsan, Scarlet'ten dinlediği onun hayat hikâyesine hiç de inanmıyor ve bir kere daha Scarlet'i bu mevzuya dönmemesi için onu eğlendirmek ve oyalamak istiyordu.

Nihayet çayırlar içindeki oyun sona erdi. Scarlet dudaklarının arasına iliştirdiği uzun sarı bir buğday başağı ile İhsan'ın yüzünü gıdıklıyor ve kahkahalarla gülüyordu.

-İçimde bir his var İhsan ?

-Teşekkür ederim Miss Scarlet.

-Düşünmeden cevap veriyorsun İhsan.

-Hislerine teşekkür ederim Miss Scarlet.

-Hislerimin ne olduğunu biliyor musun ?

-Her halde bana karşı güzel hisleriniz vardır Miss Scarlet ?

-Güzel düşünüyorsun.

-Her güzelin, muhakkak güzel hisleri olduğuna inanıyorum Miss Scarlet.

Scarlet çayırlar üzerine uzandı, güneşin zevkini çıkarmak istiyordu. Dudaklarında yumurtlamakta olduğu başak saplarını çiğniyor ve konuşuyor :

Bir çocuk istiyorum. Heyecanım ve hislerim ulvidir. Meryem'in İsa'yı doğuruşu gibi bir çocuk.

İhsan, Scarlet'in bu hisleri karşısında duyduğu heyecanı saklayamayarak, genç kadına şöyle bir cevap verdi.

O halde siz kendinize bir Tanrı arıyorsunuz. Ben kendimde böyle ilahi bir kuvvet bulamıyorum. Acaba bu heyecanı siz bana veremez misiniz ?

Acı tebessümlerle güldük.

-Hayatta ömrüm hep insanlara heyecan vermekle geçti. Fakat bugünden sonra heyecana muhtaç, onlardan fazla benim. Bir kere de siz bana heyecan vermez misiniz ?

Sacrlet yine İhsan'ı çıldırtmak istiyordu. Gözlerini kaçırıyor, dudaklarını büzüyor, göğsünün mermer rengini arada bir göstererek kahkahalarla gülüyor ve güldük sonra da ağlıyor, Scarlet velhasıl çiçek gibi bir kadındı. Dudakları güller gibi açılıyor ve açıldıkça da servetin ışığıyla parlayıp sönüyordu. İhsan Scarlet'i binbir ışık saçan bir fenere benzetiyordu.

-İstediğiniz heyecan olsun Miss Scarlet. Fakat bu heyecanı vermeme müsaade edecek misiniz ? Ben her şeyden fazla sizi ve sizin saadetinizi düşünüyorum. Bilmem ki sizin benim hakkımdaki düşünceleriniz nelerdir ?

-Ben hayatta yalnız kendine düşünen ve kendi için yaşayan bir insanım.

İnanmıyorum.

-İnanmayabilirsiniz. Fakat ben sizi bir gün gelecek ve ikna edeceğim.

-Bir kahraman olduğunuzu biliyorum. Fakat...

İhsan devam edemedi, çünkü tepelerden gelen bir çığlık onu birdenbire susturmuştu. Bu ses meczubun sesi idi. Kayalarda oturmuş top sakalını karıştırarak İhsan ile Scarlet'i seyrediyor ve arada bir müziplik yaparak, onları heyecanlandırıyordu.

Scarlet :

-Bu da kim ? Diye sordu.

İhsan :

-Aldırma, diye cevap verdi.

Scarlet öğrenmek için ısrar ettiği halde, İhsan bir türlü cevap vermiyordu. O, mevzuyu değiştirmek istiyor, fakat Scarlet durmadan soruyordu :

-Çok rica ederim İhsan Bey, bu adam hakkında bana malümat veriniz.

-Canım delinin biri fazla alakadar olmanıza lüzum yok. Üzerinde durmaya deymez.

-Fakat ne olur merak ediyorum da.

-Canım zevkimizi bozmayınız, bu adamın ta buraya kadar gelmeye ne hakkı var, müsaade ederseniz gidip hesap soracağım heriften.

-Şimdi sırası değil.

İhsan sinirlenmişti, heyecanını Scarlet'e de belli etmek istemiyordu. Fakat Scarlet İhsan'ın birdenbire keyfinin kaçtığını hissetiği için mevzuyu değiştirerek :

-Çocukları sever misin İhsan ? Diye sordu.

İhsan Scarlet'in sualini işitmemiş göründüğü için Scarlet sözlerini tekrarladı. İhsan bu defa gülerek cevap verdi :

-Kendime inanmıyor ve bunun için de kendimi başkasına inandırmak istemiyorum.

İhsan Scarlet'in sözleri karşısında susmak ve ona cevap vermek istemiyordu. Fakat içinden gelen bir ses, bütün kuvvetiyle onu sarıyor ve adeta bu ses benliğine hitap ediyordu : "İhsan bütün mevcudiyetinle, ona sokul, o vermek istediğini vermeyen, vermemek istediğini veren bir kadındır. Onda ümit hayâl halinde yaşayan bir kuvvettir. Müdahale et ve muvaffak olacaksın".

İhsan dudakları titreyerek mırıldandı :

-Bir çocuğum olmasını ne kadar istiyordum.

-Güzel bir temenni İhsan Bey.

Scarlet adeta İhsan'la alay ediyordu. İhsan onu anlamış gibi cevap verdi :

-Bu hayali hakikat yapmak elinizdedir Miss Scarlet.

-Rüyâ gibi bir şey.

Scarlet çayırlar üzerinden doğrularak, İhsan'ın elini tuttu ve çayırlar üzerinde yürümeye başladılar. Esen rüzgârın gönül açıcı esintileri adeta ona zevk ve heyecan veriyordu.

-Bir ömür boyu yürümek istiyorum.

-Emrinizdeyim Miss Scarlet.

Köşke kadar Scarlet'in elleri İhsan'ın avuçlarında, vücudu İhsan'ın vücuduyla yan yana yürüdüler. Konuşmadan.

***

Haşim ceketinin altında sakladığı bir paketi çıkararak Scarlet'e uzattı.

-Bak, hem de ne güzel olmuş.

Scarlet gülerek soruyordu :

-Nedir o Haşim ?

-Resmim.

-Kim çekmiş ?

-Çekilmemiş, yapılmış bir resmim.

-Kim yapmış ?

-Mr. Broklesby.

-Açabilir miyim ?

-Açıp baksana.

Scarlet Haşim'e bakarak gülüyor, diğer taraftan da paketi açmaya çalışıyordu. Scarlet paketi açarken Haşim heyecanlanıyor ve bir an evvel Scarlet'in paketi açmasına sabırsızlanıyordu.

-OOO... Fevkalâde Haşim, sanatkâr, doğrusu seni yaratmış. Niçin bu kadar zamandır bana bu tablodan haber vermediniz ?

-Madam Broklesby öyle istedi.

-Yani benden de gizli tutulmasını mı istedi ?

-Size bir süpriz yapmak istiyorduk da...

-Teşekkür ederim Haşim Bey. Fakat bu tabloyu odama asmama müsaade eder misiniz?

-Ne kıymeti var ?

-Benim için çok kıymetlidir.

-Ben olmadıktan sonra bu resim ha asılmış, ha asılmamış, kıymetsiz bir şey.

Haşim ciddi konuşuyordu. Fakat Scarlet onun sözlerini zevkle dinlemesine rağmen hiç ehemmiyet vermiyor ve ehemmiyet vermemekle beraber bazen sözlerini de işitmemiş gibi görünüyordu. İşte Haşim'i de en çok üzen Scarlet'in ona karşı olan bu lakaydisi idi.

Scarlet :

-Bir kahvemi içer misin Haşim Bey ? Diye sordu.

Haşim heyecanla cevap verdi.

-İçmez olur muyum, hem de beraber içelim de bir de falınıza bakayım.

-Yookk... Haşim Bey ben falıma bakılmasına tahammül edemem.

-Güzellerin güzel falı çıkarmış Miss Scarlet. Ne olur müsaade ediniz de bakayım. Hem beni kırmamalısınız bunu Haşim istiyor, her halde Haşim'inizin arzusunu yerine getireceksiniz.

-Peki Haşim, madem ki öyle istiyorsun, ben de itiraz etmeyeceğim. Bir dakika siz burada oturunuz, ben kahveleri pişirip geleyim.

Scarlet odadan çıktıktan sonra, Haşim odanın içinde dolaşmaya başladı. Odadaki resimleri seyrediyor, Scarlet'in oturduğu koltukları kokluyor ve durmadan bir şeyler karıştırıyordu. Bu sırada dışarıdan bir tabanca sesi işitildi ve atılan kurşunlar pencerenin camlarını delerek odanın duvarına mıhlanıp kaldı. Haşim yere kapanıp haykırıyordu :

-Alçak şimdi de beni mi öldüreceksin ?

Scarlet koşarak içeriye girdi, kahkahalarla gülüyordu. Haşim'e sokuldu ve onun yerden kalkmasına yardım etti. Scarlet gülüyordu.

-Ne oluyorsun Haşim Bey ?

Haşim gözleri yaşlı cevap veriyordu :

-Meczup, şimdi de tabancasını bana çevirmiş.

Scarlet gülüyordu :

Hangi meczup Haşim Bey ?

-Bilmiyor musunuz ? Karısını boğan serseri...

-Bu top sakallı adam karısını mı boğdu ?

-Öyle, diyorlar. Aldırmayınız delinin biridir. On yıldır bu dağlarda yaşıyor. Bir İtalyan güçiymiş.

Scarlet Haşim'i teskin etmek için :

-Tabancayı atan serseri değildi Haşim Bey, dedi.

-Yaa !

-Sizi incitmek için ben atmıştım.

-İnanmıyorum !

-Tabancamı muayene ederseniz, anlarsınız.

-Nasıl muayene edeceğim ? Ya elimde patlayıverirse. Doğrusu acırım !

-Kime acırsınız Haşim Bey ?

-Çocuklarıma !

Scarlet yine içerlenmişti. Bütün hassasiyetini üzerinde toplayarak Haşim'e cevap verdi.

-İnsanın hiç köpekten çocuğu olur mu Haşim Bey ? İnsan, insandır ve hiçbir zaman insan köpek olmamıştır. Bu bir tabiat kanunudur.

Haşim kahkahalardan kırılıyordu :

-Hiç sen hayatta insan köpeklerle karşılaşmadın mı ? Diye sordu

-Hayır !

-Hayret etmeyiniz, dünyadaki insanların yüzde doksanı köpektir ! Mesele bu dağlarda ulumalık taslıyan bizim serseri de köpektir. Madem ki durup dinlenmeden köpeklerle mücadele ederek, zavallıları öldürüyor, boğuyor, demek ki o da bir köpektir !

Haşim felsefe yürütüyordu. Bunun deliliği neresinde ? Scarlet Haşim'in güzel ve düzgün ifadesine doğrusu hayret ediyordu, bir delinin bu kadar keskin bir zekâsı bulunacağına hiç de inanmıyordu. Haşim deli mi yoksa veli miydi ?

Haşim :

-Kahveleri unuttunuz mu bayan Scarlet ? Dedi.

Scarlet Haşim'i elinden tutarak mutfağa doğru çekti. Haşim emre itaat ederek Scarlet'in arkasından sürüklenip gitti. Mutfakta pişirilen kahveleri karşı karşıya oturarak sessizce içtiler. Kahveler içilir içilmez Haşim evvela Scarlet'in, sonra da kendinin fincanına baktı, kahkahalarla gülüyordu. Scarlet dayanamadı ve sordu :

-Ne oluyorsun Haşim ? Anlat bakalım.

-Neyi anlatacam hanımcığım ? Bu fincan beni deli edecek. Görmüyor musun, altın saçlı, yeşil gözlü bir kızla evlenecekmişim ! Fakat arada bir mani var ! Eğer bu maniyi bertaraf edebilirsem, dünyanın en mesut insanı ben olacağım.

Haşim fincanı masanın üzerine bırakarak devam etti :

-Bir zamanlar ben de sevmiştim Miss Scarlet. Fakat felek onu elimden alıp götürmüş. Ne yapalım takdiri ilahi böyleymiş. Fakat onun için hayâl kaşanemde bilsen neler neler kurmuştum. Mesela bir saray inşa edecektim. Tıpkı senin burada yaptırdığın saray gibi. Ona hizmetçiler tutacaktım , ben de bu sarayın içinde bir masal kahramanı gibi dolaşarak bir şehzade hayatı sürecektim. Ayşem bir melekti Miss Scarlet. Onun eline prenseslerin su dökmesine müsaade edelmeyecek kadar güzel bir melek. Altın nalınlarını küçücük ayaklarına ben giydirecek, ipek saçlarını ben tarayacak, bir yatımız olacak ve denizlerde onunla aşk fırtınaları içinde yaşayacaktık. Eh ne yapalım alçak tabiat ona da kıydı, hem de ömrünün baharında, menhus bir hastalık onu alıp götürdü. Meleğim bu dağların ipek gibi, çiçek gibi bir gülü idi, idi.

Haşim ağlıyordu. Onun ağlamasına sebep olan Scarlet'ti. Şimdi genç kadın da müteessirdi. Haşim'e mazisini hatırlattığı için kalbi sızlıyor, içi yanıyordu.

Haşim tam elini Scarlet'in fincanına uzattığı zaman yine bir tabanca patladı ve fincan masanın üzerinden devrilerek yere yuvarlandı. Scarlet de bu hadiseye sinirlenmişti.

Tabancasını eline alarak bahçeye çıktı ve ağaçlar arasına birkaç el silah attı. Yaprakları parçalayan kurşun parçaları meçhul bir istikamete doğru uzayıp gitti. Hiçbir ses gelmiyordu. Haşim koşarak Scarlet'e yaklaştı ve :

-Bu kurşunu da siz atmadınız ya ? Diye sordu.

-Evet deminkini de ben atmamıştım. Fakat bu adamla ne yapacağım bilmiyorum.

-Çok tehlikeli bir delidir Miss Scarlet. Kendinizi ondan koruyunuz. Adamcağız bir şeye kafasına koydu mu her şeyi yapar.

-Yani ?

-Sizi de öldürebilir.

-O tabancama cevap versin.

-Fakat daima tedbirli davranınız. Herif çok kancıktır. Bir fırsatını yakaladı mı kurtulmak imkânsızdır.

-Bunlar bana vız gelir ?

-Siz dikkatli olunuz da...

-Haşim bu adamı polise haber versek ?

-Polis izini takip etmektedir. Fakat herif o kadar zeki ve o kadar kurnaz ki, bir türlü yakayı ele vermiyor. Bir zamanlar İhsan Bey de ona yardım ediyordu. Fakat sonradan araları açıldı. Şimdi görüşmüyorlar bile. Bir zamanlar İhsan Bey çiftliğe bir kadın getirmişti. Bu kadıncağız birkaç ay kadar burada İhsan Bey'le yaşadı. Bir gün bu deli herif kadının önünü kesmiş ve ona sarkıntılık yapmak istemiş, bu yüzden de İhsan Bey'le araları açıldı.

-Aşk olsun herife. Demek ki, bir kahraman.

Haşim başını sallayarak;

-Kahramanlığı ancak kendine geçer dedi.

Haşim bir şeyler daha söylemek istedi, fakat dilinin tutulduğu zehabına kapılarak Scarlet'e :

-Bülbülün çektiği dilindedir.

Diyerek uzaklaşıp gitti. Scarelet Haşim'in gidişini seyrederken, kimbilir hangi ıstırapın altında ezilerek, kendi içine bir damla yaşla ağladı.

***

İhsan korkunç bir ruh haleti içinde uyandı. Korkulu bir rüyâ görmüştü. Karanlık bir odada bulunuyor, odanın kapısı açılarak içeriye bir kız giriyor, İhsan'a nefis bir aşk masalı söylüyor. Elinde tutmakta olduğu ve ucunda kan damlayan bir bıçağı masanın üzerine bırakarak birdenbire kayboluyor.

Gece hayli ilerlemişti, İhsan yatağından kalkarak giyindi ve genç kadının tehlikede olduğu düşüncesiyle Scarlet'in köşküne koştu. Kapıyı itti ve kilitsiz olan kapı kendiliğinden açıldı. Genç adam hayret içinde idi. Scarlet şimdiye kadar kapısını kilitsiz bırakmamıştı. İhsan, sanki hayatının en korkunç ve en tehlikeli gecesini yaşıyordu. Salonun mermerleri üzerinde ses çıkarmadan ayaklarının uçlarına basarak yürüdü. Scarlet'in odasına girdi. Yarı açık pencereden yarım bir ay korkusuzca ışıklarını odaya saçıyordu, genç adam bu akşam aya da küfretti. Onun da bu akşamki hasisliğine lanet etti. Sonra yine ayaklarının uçlarına basarak pencerenin önündeki yatağa yaklaştı. Pembe tüller arasında beyaz ve mermer çıplak kolunu yüzü altına almış uyuyan Scarlet'i omuzlarına alarak dağlara çekilmek ve bir mağrada ilk insanların aşkı ile yaşamak istiyordu. Bu akşam muhakkak suretle Scarlet'i kaçırmalıydı. Heyecandan titriyor, fakat onu tatlı rüyâsından uyandıramıyordu.

Tülleri araladı. Tüller arasında Scarlet'in bir bacağı mermer bir heykel gibi çıplak bir halde görünüyordu. Aynı tüllere vuran ışığı mermer rengi pembeleştiriyor ve genç adama adeta tatlı ve zevkli bir heyecan veriyordu. İhsan titreyen dudaklarını Scarlet'in göğsünde hafif temaslarla gezdirdi. Fakat bir türlü öpmeye cesaret edemedi. Tülleri biraz daha açtı, ayın şıkları tamamen yatağın içini dolduruyordu. Genç adam Scarlet'in bir sütun halinde duran bacağına baktıkça korkulu bir ürpermeyle titriyor ve mukaddes bir kitaba el sürmekten korkan bir mümin gibi, ellerini genç kadının bacakları üzerinde dokundurmadan dolaşıyordu.

İhsan'ın birden bire kulakları bir ayak sesiyle doldu. Hemen pencereye koştu, bahçede bir adam duruyordu. Bu muhakkak süretle serseriydi. Seslenmek istedi, fakat pencereyi kapayarak geri döndü.

Scarlet dudaklarında bir şarkıyla uyandı. İhsan korku içinde tabancasını onun göğsüne dayadı, bir eliyle de yüzünü kapayarak boğuk bir sesle haykırdı :

-Hazır mısın Miss Scarlet ?

-Ne oluyor ? Siz kimsiniz ?

-Sizi kaçıracağım !

-Tabancam göğsünüzde. Bu akşam sizi, Kızıl Belen'deki mağarama götüreceğim. Artık hep benim olacaksın.

Scarlet titriyordu. Adeta gözlerinde bir hayâl, içinde korkulu bir rüyâ dolaşıyor... Harareti birden bire yükselmiş, sanki kırk dereceye çıkmıştı. Cevap vermeden sessizce yatağının yorganına sarılarak yüzünü kapadı ve korku içinde hıçkırmaya başladı. İhsan yaptığına pişman olarak hemen tabancasını yere attı ve genç kadını kollarının üzerine alarak, bol saçlarından bir şarap sarhoşu gibi öpmeye başladı. Sonra açık duran kapıdan çıkarak merdivenden indi. Konuşmadan bahçeye çıktı, onu halâ kollarında taşıyordu. Mermer kadın kımıldamıyor, çırpınmıyor sessiz bir deniz gibi, kıyıya düşen bir balık halinde İhsan'ın kollarında yatıyordu. Bahçeden çıkarken Scarlet'i yere bırakan İhsan, gülerek onun saçlarını okşuyor ve kulaklarına fısıdıyordu.

-Koşalım Scarlet.

Scarlet heyecandan titriyor ve tatlı nazarlarla İhsan'a bakıyordu.

-Fakat ne oluyorsun İhsan ? Diye sordu, gecenin bu saatinde niçin evime kadar geldin ve niçin kapımı açarak odama girdin ? Niçin niçin diyorum size ?

-Yusuf bu akşam zindandan çıktı. Zalihası onu rüyâsında görmüş, Nil boylarında Firavun'un rüyâsını tabire gideceğiz.

Bir şey anlamıyorum İhsan. Nil nerede biz nerede ?

-O halde Venüs'ü bulmaya çalışacağız.

Scarlet ancak burada güldü. Çiçeklerin bahara gülüşleri kadar zevkle gülen Scarlet'in gülüşlerini geceye kaptırmamak düşüncesiyle İhsan durakliyor, onu çıldırasıya öpüyor ve sarhoş gece rüzgârları içerisinde atbaşı koşuyorlar. Evet koşuyorlar, fakat nereye ? Bu şimdi belli değil, belki bu çiftlikten çok uzaklara, meçhul diyarlara, kanatsız bir kuş gibi uçmak için heyecanlanıyorlar. "Kızıl Belen"i çoktan geçtiler. Haşim bu akşam renklerinden istifade ederek, uykuya dalmış olacak ki, ne kulübesinde bir ışık sızıyor ve ne de her gece gezip dolaştığı yerlerde görünüyordu.

Scarlet İhsan'ın elini tutarak durdu:

-Niçin bu geceyi seçtin İhsan ? Diye sordu.

İhsan gülerek Scarlet'in gözlerinin içine bakıyor ve tatlı bir sesle cevap veriyordu :

-Seni dağlara kaçırmak için bundan daha güzel bir gece bulamazdım.

-Ya gelmemiş olsaydım ?

-Emin olunuz ki tabancamın karşısında can verecektiniz.

Scarlet kahkahalarla gülüyordu :

-İnanmıyorum İhsan Bey.

-İtaat etmemiş olsaydınız görürdünüz.

-Sizden korkmuyorum ki...

-Belki, fakat tabancama cevap verebilecek bir kahraman olmadığınızı da pek iyi biliyorum.

-Bu akşam çok fazla ciddisiniz İhsan Bey !

İhsan cevap vermeden Scarlet'i belinden tutarak çıplak kolunun üzerine yatırdı. Ve bir tüy hafifliğindeki küçücük vücudunu yeniden kollarına alarak koşmaya başladı. Rüzgârın kollarında Scarlet'in uçuşan saçları yüzünü kaplıyor, İhsan dudaklarıyla bu altın yığını altındeki saçları durmadan dağıtıyor ve koşuyorlardı, koşabildikleri kadar.

Tepeleri geçerek, kayalar üzerinde koşuyorlar, rüzgârda dağılan saçlar, uçuşan saçlarla arada bir duruyorlar, çılgın gözlerle birbirlerine bakışarak tekrar koşuyorlar. Çılgın gecenin zevkleri içinde aşkın verdiği kuvvetle gökte, denizde uçuyorlarmış gibi koşuyorlar...

Birden bire durdular. İhsan koşarak Scarlet'e yaklaştı, göz göze gelmişlerdi. Scarlet titreyen dudaklarla İhsan'a soruyor :

-Bu çılgınlık ne olacak İhsan Bey ?

Genç adam genç kadının gözlerinin içine bakıyor, bu gözlerde ilk defa olarak yıldızların kaynaştığını görüyor ve o zaman hissediyor ki, ona ışık saçan ve heyecan veren bu gözlerdir. Heyecandan titreyen İhsan, renksiz ve solgun ellerini Scarlet'in saçlarına uzatarak avuçları içinde yumaklıyor ve içten gelen bir sesle konuşuyor :

-Tabiyatta her şey güzeldir. İnsanlar, çiçekler hatta hayvanlar bile. Bütün bu güzellikleri görür ve hissederiz. Yani "güzel" lik veren muhakkak ki, bir şey vardır. Madem ki buna inanıyoruz, aşka niçin inanmayalım ?

"Aşka inanmayan kim" diyen gözlerle Scarlet İhsan'a bakıyor, bu bakışlar karşısında İhsan bir yaprak gibi titreyen solgun dudaklarını Scarlet'in dudaklarına uzatıyor, fakat genç kadın yaşlı gözlerle başını çevirerek kayalar üzerinde koşmaya başlıyor. İhsan da yaşlı gözlerle onun arkasına bakarak mırıldanıyor :

-Hiç aşksız yaşanır mı Miss Scarlet?

Kayalar üzerinden, tepelere doğru birbirini takip eden tabanca sesleri, gecenin ahengini bozuyor. İhsan'ın "Scarlet, Scarlet" diye haykıran sesine genç kadın aldırmıyor ve durmadan koşarak İhsan'dan uzaklaşıyordu. İhsan avuçlarını yüzü içine alarak gözlerini kapıyor ve vicdanının sesiyle kendi kendine konuşuyordu :"İhsan, sen hayatta bir çok kadınlarla karşılaştın. Fakat bugüne kadar, bu kadın gibi seni alakadar eden hiçbirisi olmadı. Scarlet güzel bir kadındır. Bir zamanlar Akdeniz köpüklerinde doğan aşk ve çılgınlık ilâhesi Afrodit'in güzelliğini çılgınlığını aşk ve ihtirasını kendine mezcetmiş olan Scarlet, dünyadaki kadınların en harkuladesidir". İhsan buna inanarak, içinin heyecanlarını bu imanla temizliyordu. Scarlet muhakkak surette onun olacaktı. Bir vicdan azabının ıstırabiyle yanan genç kadın, kalbinin gururunu ve iffetinin şerefini elbette bir saniyesinin içinde başkalarına feda edemezdi. Acaba Scarlet onun düşündüğü gibi bir kadın mıydı ?

Belki evet, belki hayır. Fakat niçin hayır olsun. Her kadının, hatta her insanın kendine göre bir haleti ruhiyesi vardır. Bu haleti ruhiye insanın iç dünyasında başka alemler yaratırken: ruhunun sesini dinlemeyenler, hayatın binbir renkli akışı içinde muhakkak surette kendilerini kaybederler. Scarlet böyle bir kadın olmak istemiyordu. Her halde onun kendine has bir görüşü ve bir düşüncesi vardı.

İhsan kayalar üzerinde sendeleye sendeleye yürüyor, sabahın kollarında bir avize gibi yükselen güneş, titreyen içini ısıtıyor, fakat ilerleyemiyor ve külçe gibi yere yuvarlanıyor. Güneş yükseldikçe ısınan vücudu ihtirasla yanıyor ve genç adam bir yılan gibi yerde upuzun yatarak kıvranıyor.

II

İhsan atları kamçıladı, Scarlet arabanın önünde İhsan'ın yanında oturarak, genç adamın araba sürüşünü zevkle seyrediyordu. Atlar, arada bir şaha kalkmak istiyor, fakat İhsan'ın kamçıları altında dolu dizgin koşuyorlar.

Scarlet :

-Güzel bir sürücüsünüz İhsan Bey, diyor.

İhsan vermiyor, arada bir başını Scarlet'e çevirerek gülüyor, Scarlet dağlara bakarak konuşuyor :

-Bu yol sizin için bu kadar uzadı İhsan Bey ?

İhsan cevap veriyor :

-Daha da uzayacak Miss Scarlet. Bu dağları geçtikten sonra bir o kadar daha gideceğiz.

-Bu adanın her tarafı esrarlı. İnsana, sanki sihirli bir dünyada yaşıyormuş hissini veriyor.

-Adanın her tarafı böyledir Miss Scarlet. Bir aşk ve şarap memleketi olan Kıbrıs aynı zamanda bir efsaneler diyarıdır.

Susuyor ve biraz yol aldıktan sonra devam ediyor :

-Biliyor musun bu memleketi şarabı için işgal eden hükümdarlar vardır.

-Çok güzel !

-Ya kadını için ?

-Bilmiyorum !

-Evet kadını için de bu topraklarda kan döken sayısız kahramanlar vardır. Bu aşk [illegible] şarap kasırgası içinde tahdını, tacını kaybeden bir çok imparatorların acıklı [illegible] tarih hikâye etmektedir.

İhsan durmadan adanın tarihi hakkında bir çok hikâyeler anlatıyor ve bu uzun yolu [illegible] için arada bir atları var kuvvetiyle kamçılıyor, fakat uzayıp giden yolların bir türlü [illegible] gelmiyordu. Arada bir duruyorlar, hayvanları dinlendiriyorlar ve tekrar yol alıyorlar. [illegible] ve yorucu bir yolculuktan sonra Lefkoşa'ya girdiler. Şehrin kapısını geçtikten sonra, [illegible] takip ederek ilerliyorlar. Scarlet uslu bir prenses arabanın önünde oturuyor. İhsan'ı [illegible] soru yağmuruna tutuyordu. Genç adam, Scarlet'in her sorduğuna cevap veriyor ve [illegible] tarihi varoşları hakkında bir çok hikâyeler anlatıyordu.

İlk ziyaret ettikleri yer Ayasofya oldu. Burada, Scarlet bir mümin gibi ellerini göğsüne [illegible], hafif adımlarla yürüyor, dudakları titreyerek bir şeyler mırıldanıyor, kimbilir o, bu [illegible] kime dua ediyor, bir şeyler mırıldanıyordu.

Geceyi bir hotelde geçirdiler. Ve yine sabahın erken bir saatinde, yollarına devam [illegible].

***

"Deniz ilahı Neptün tarafından çevrelenen Kıbrıs'ı bağrına bastı, güzelliği ile ün [illegible] altın saçlı Venüs'ü terennüm ediyorum. Tatlı tatlı esen zefir rüzgârı yumuşak köpükler [illegible] onu yırtarak mırıldanan dalgalar üzerinde, o münbit sahile bıraktı". Homer Afrodit'e [illegible] bir mersiyede bunları terennüm ediyor Scarlet. İşte "o münbit sahil" dediği yer de [illegible]dır.

Scarlet çıplak vücudunu dalgaların eteklerine bırakmış kumlar üzerinde İhsan'ı [illegible]üyordu. Güneşle kaynaşan bu mermer renk, gittikçe pembeleşiyor ve genç kadının [illegible]erinde yanan ihtiras ışıklarıyla, İhsan'ı adeta çıldırtıyordu. Scarlet heyecanından ayakta [illegible]amıyor, İhsan'ın boynuna sarılarak, ıslak saçlarından dökülen deniz sularıyla onu [illegible]yor ve :

-Anlat, İhsan diyor, aşkın felsefesini yaparak bana Afrodit'in aşk hikâyesini anlat. [illegible]dit dünyadaki insanların en mesududur.

İhsan içinden kopup gelen bir heyecanla durmadan dinlenmeden anlatıyor ve arada bir [illegible] gözleriyle Scarlet'in mermer bacaklarında susuyordu.

-Afrodit bu altın kumlarda, beyaz köpüklü sularda doğdu, buralarda yıkandı, bu yerde [illegible] sevildi ve efsaneleşti.

Kumlarda yürüyorlar ve İhsan anlatıyor :

Burası Afrodit'in "Aşk Çeşmesi" burası da Afrodit'in altın saçlarının tarağı olan bu [illegible]lar, şehvet ve ihtiras içinde çırpınıp, kalbinin heyecanını tatmin ettiği yerlerdir. Bugün [illegible] beyaz köpüklü, altın sahillerde yeni bir Venüs doğmuş, uzak iklimlerden koparılan bir gül, [illegible] aşk ve efsaneler diyarında Venüsleşmiş ve bu altın kumlarda unutulmaz yeni bir aşk ve [illegible]ecan hikâyesi yaratmıştır.

-Anlıyorum, fakat şunu da bilmelisiniz ki, bu yeni aşk ilâhesinin kalbine girmek, ona [illegible] olmak ancak yeni bir deniz ilâhı Neptün'ün doğmasıyla kabil olabilecektir.

-Madem ki bir gün gelmiş ve ben bu yeni Venüs'ü Afrodit'in hamamlarında [illegible]abilmişim, demek ki, yeni bir deniz ilâhının da doğduğuna artık şüphe etmememiz [illegible]dir.

Aşkın çıldırtıcı bir heyecanı içinde denize girip çıktılar. Sonra yine kumlarda uzanıp [illegible]lerine aşkın hudutsuz kudretinden bahsettiler, fakat bir türlü birbirlerine içlerindeki

ateşin damarlarından veremediler. İhsan gözleri karşısında bir midye kabuğundan yeni çıkmış bir halde yatan mermer kadına büyük bir iştah ile bakıyor ve gözlerinin önünde renk renk uçuşan kelebekleri görmeden Scarlet'i seyrediyor, her şeyde onu görüyor, denizi köpükleri, Afrodit'in hikâyesini unutarak her şeyde onu buluyordu.

İhsan Scarlet'e biraz daha sokularak :

-Scarlet, diyor, hayatta en güzel şey nedir bilir misin ?

Genç kadın beyaz bir yılan gibi vücudunu yerde sürüyerek ona yaklaşıyor, genç adamın ıslak saçlarını parmaklarıyla okşadıktan sonra şu cevabı veriyor :

-Aşk !

-O halde ?

-Belki bir gün... Fakat bu gün uzak olduğundan yakın ve yakın olduğundan da uzaktır.

-Bir günün doğuşu ve batışı kadar uzaksa bir şey değil Scarlet. Bunu da bekleyebiliriz.

-Evet İhsan, beklemek mecburiyetindeyiz.

-Fakat ben beklemekle, hem de böyle uzun boylu beklemekle bir mecburiyet görmüyorum. Seni bu aşk ve şarap cennetinin en çıldırtıcı sahiline getirip bıraktıktan sonra, yalnız dönemem.

-Beni tehdit mi ediyorsun ?

-Elimde olmadan. İçimdeki ezici heyecan beni mecbur ediyor. İcap ederse silah kullanacağım.

Scarlet kahkahalarla gülüyordu, İhsan :

-Seni yılan kadın, diye söylendi ve devam etti, kahkahaların bile beni zehirliyor. Öyle yakıcı ve ezici gülüşlerin var ki...

-Size bu kadar fena mı tesir ediyor İhsan ?

-Kalbimi parçalıyorsun. Bu anımda bilir misin kendimi kime benzetiyorum? Dudaklarını coşkun bir halde akan bir pınara uzatıp da bir yudum su içemeyenlere. "Fontana Amorsoa" yani "Aşk Çeşmesi" ne dudaklarımı uzattığım halde niçin orada bir yudum su içemiyorum ? Pınarların bu kadar mı kurudu Scarlet ? Bana bir damla su vermeyecek kadar kinci misin ? Bir an olsun ölümü düşün ve hayata gül. Böyle bir imtihan senin için kafidir.

Genç kadın kumlarda çırpınıyor ve bir yılan gibi kıvrılarak İhsan'dan uzaklaşmak istiyordu. Fakat niçin, neden ihtirastan ve şehvetten yanan vücudunu onun kollarına bırakmıyor ve niçin bir anda gözlerini kapayarak onun olmuyordu ?

İhsan hissediyor ki, Scarlet muhteşem bir kadındır. Gururu hiçbir zaman onu mağlup olmayacak kadar kuvvetlidir. Bütün bir hayat boyunca cehennemin ateşlerine atılsa bile, yine kendi gururunu yenemeyerek ona mağlup olmayacaktı.

-Bunları bir tarafa bırakalım İhsan ve biraz da denizden, havadan, sudan bahsedelim, olmaz mı ?

-İmkânı yok, tabiatın bu güzel dekoru içinde havadan, sudan, bahsedemeyiz Scarlet. Ben gönüllerimizi daha fazla heyecan ve duygularımızı daha çok aşkın ve ihtirasın ateşiyle tanışlamak istiyorum.

-Güzel şeylere bayılırım İhsan.

-İnanmıyorum.

-Güzel şeyler beni deli eder İhsan. Çıldırtmasını sever, mücadeleci hayattan zevk alırım.

-Tuhaf bir kadınsınız.

-Sizin için belki evet.

Scarlet kumlardan doğruldu İhsan'ın önünde Afrodit'in yeni bir heykeli dikilmiş gibi durarak durdu. Genç adamı çıdırtmak istiyordu sanki. Bu mermer renk altında kaynaşan ateş ışıkları ona her şeyi unutturmuştu." Dünyadaki kadınların en harküladesi", evet Scarlet dünyadaki kadınların en harküladesi idi. Bir heykeltraş için Scarlet bir ıstırap kaynağı, bir ressam için de şaheser bir modeldi. Istırapla kaynaşan bir sanat ancak bu kadar güzel bir eser

yaratabilirdi. O, genç adamın nazarında bir ıstırap heykeliydi. Gözlerindeki ifade, vücudundaki ahenk, duruşundaki ihtişamı Scarlet'i gitikçe İhsan'ın gözlerinde ebedileştiriyordu. Yorgun gözlerle ona son bir defa daha baktı. Artık çökmüş ve perişan olmuştu. Bu aşk cennetinin altın kumları üzerinde son bir ümitle ona yeni bir hikâye anlatmaya başladı :

-Dinle Scarlet; güneş akşamın kızıllığıyla karışarak son ateş damlalarını denize döküyor.

-Güzel bir manzara. Tıpkı sanatkar bir ressamın fırçasından çıkmış bir tablo.

-Bir kere tasavvur ediniz Scarlet, ben iyi bir sanatkarım ve siz de bu dekorun içinde bana bir modelsiniz. Siz bu kadar taş kalplisiniz ki, zavallı sanatkara böyle bir anında ilham vermekten kaçınmak için binbir vesile ile onun sanatını ve heyecanını öldürmek istiyorsunuz.

-Belki. Fakat biraz daha beklemek lâzımdı. Sanatkarın ilk heyecanı, ilk fırçasını sürdükten sonra kaybolur gider.

-İnanmayınız Scarlet, bu düşünceniz tamamen yanlıştır.

İhsan eserine devam ettikçe heyecanı ve hızı artar ve tam bir eser meydana çıktıktan sonra bir kat daha kendine hız ve heyecan verir.

Güneşe bakıyorlar, o da nazlı bir kadın gibi; bir günlerini daha yok ederek yorgun adımlarla akıp gidiyor. İhsan, güneşin son ışıkları denize döküşünü seyrederken kumlara yaslanarak, başını kolları arasına aldı ve hıçkırmaya başladı. İlk defa bir erkek bir kadın karşısında göz yaşı döküyordu. Scarlet ona koşarak yaklaşıyor ve yanına diz çökerek başını kaldırıyor, ıslak gözlerini parmakları ile siliyor ve;

-Çocuk mu oldun İhsan ? Diye ona yalvarmaya başlıyor.

-Hayır Scarlet, bu kumlarda binlerce kızın bekaretlerini nasıl bırakıp gittiklerini düşünerek heyecanlarıma hakim olamıyorum.

-Nasıl, Nasıl ?

-Evet, yüzyıllarca önce bu kumlar üzerinde Afrodit'in doğuşu şerefine deniz ayinleri yapan ve binlerce kızın bu kumlar üzerinde bütün bir gün Afrodit'in doğumunu kutlayarak Afrodit'in ayak bastığı bu kumsalda aşk ilâhisinin sihiriyle büyülenerek en kıymetli şeylerini bırakan kızları düşünüyorum. Bu gibi ayinler, daha sonraları Amatus sahillerinde de yapılmaya başlamış ve Adonis şerefine bir çok kızlar bekaretlerini seve seve vermişler.

-Hayret !

-Hayret etmeyiniz Miss Scarlet, bu o zamanın bir tabiat kanunuydu. Bu adetlere yalnız Kıbrıs'ta değil, Babil'in bazı şehirlerinde de tesadüf edildiğini büyük tarihçi Herodot yazmaktadır.

-Çirkin bir hareket değil mi İhsan Bey ?

-Bence çok güzel bir hareket.

-Bu kadar vahşi bir ruha sahip olduğunuzu hiç de tahmin etmiyordum.

-Ne yazık ki, yanılmışsınız. Ben dünyadaki insanların en tehlikelisiyim !

-İnanmıyorum. Benim nazarımda siz, melek gibi bir insansınız.

-Yani bir fenalık meleği değil mi Miss Scarlet ?

-Hayır, insanlara iyilik yapan, dünyaya huzur getiren, fenalıktan insanları koruyan bir güzellik ve aşk meleğisin.

-Güzel konuşabiliyorsunuz fakat falımı maalesef iyi bir şekilde tahlil edemiyorsunuz. Scarlet, manalı gözlerle İhsan'a baktı ve onu da peşisıra çekerek denize girdi. Bu gözlerde "evet" diyen bir ifade seziliyordu. Fakat Scarlet o kadar tuhaf bir insandı ki ne "evet" diyen gözlerindeki ifadede bu mana gizlenmişti. İhsan bütün kalbiyle Scarlet'in kollarına uzanmak ve durgun denizin dalgaları üzerinde uyumak istiyordu. Sessizce ona yaklaştı, bu mermer sütunun altında diz çökmek bütün varlığıyla ona sarılmak, denizlerin uçsuz bucaksız sonsuzluklarına doğru akıp gitmek ve susan kalpleriyle beraber tatlı bir uykuya dalmak istiyordu. Fakat Scarlet, hırçın bir balık gibi ondan kaçıyor, bir türlü ağına düşmüyordu.

Scarlet avazının çıktığı kadar bağırdı.

-Kımıldama, bir ok balığı geliyor.

İhsan gözlerini kapadı ve kolları arasında baygın bir halde yatan Scarlet'in sessizliğiyle birkaç defa denize batıp çıktı. Genç kadın sanki beş yaşında bir çocuk olmuştu. Kumlara doğru yürüdüler ve güneş son kızıllığını dalgalara dökerken çılgınca birbirlerine sarıldılar, Venüs'ün altın kumlarda bıraktığı temiz aşk içlerine bir akşam rüzgârı ile dökerek kalp kalbe gönül gönüle sessizce kaldılar.

III

Kırlangıç Villasına döndükleri zaman, Scarlet bitkin ve perişandı. Nefret dolu nazarlarla İhsan'a bakıyor, dudaklarında bir ayrılık şarkısı mırıldanıyordu. İçindeki ıstırabı sesinin ahengiyle karıştırıyor bazan bir dua okur gibi, bazen bir aşk türküsü söyler gibi şarkı söylüyor ve durgun bakışlarla yalnız İhsan'a değil, dağlara, ovalara, çamlara bakıyordu. Sanki tepelerden bir yolcu bekliyordu; uzak iklimlerden gelecek bir yolcu. Şarkısı biter bitmez mırıldanır gibi konuştu :

-Robert belki bir gün buralara kadar gelebilir...

Göz yaşlarıyla ıslanan gözlerini silerek devam etti.

-Büyük bir aşkın huzursuzluğu içindeyim.

-Bu kadar üzüntüye sebep ne Miss Scarlet ?

Bunu İhsan soruyordu. Scarlet İhsan'ın sualine çok soğuk bir cevap verdi :

-Rica ederim burada daha fazla durmayınız beni mahvediyorsunuz.

-Niçin böyle düşünüyorsun Scarlet ?

-Rica ediyorum o kadar. Sessizce buradan çıkıp gidiniz. Daha fazla konuşmak istemiyorum. Sizin karşınızda her şeyimi unutuyorum.

-Scarlet yalvarırım sana beni yalnız bırakmayınız. Ne olur burada sizin yanınızda kendimi mesut hissetmeme müsaade ediniz. Yalvarırım size beni reddetmeyiniz.

İhsan bir kadın karşısında yine ağlıyordu. Scarlet kalbinin bütün sertliğiyle İhsan'a buradan uzaklaşması için ısrar ediyordu. İhsan daha fazla tahammül edemedi, ve istemeye istemeye köşkten çıktı. İhsan arkasından duyulan bir tabanca sesi ve onu takip eden sesler karşısında genç adamı sendeledi, acaba Scarlet intihar mı etti ? Diye düşündü. Koşarak köşke döndü. Açık kapıdan içeriye girdi. "Scarlet, Scarlet" diye sesinin çıktığı kadar haykırıyordu. Sesine cevap gelmiyor, derinden derine bir aksi seda geliyordu. "Scarlet, Scarlet" İhsan koşarak merdivenleri çıktı, odaları dolaştı, fakat ne Scarlet'ten bir iz ve ne de bir ses vardı.

Bahçeye çıktı, çamlıkları dolaştı, denize kadar yürüdü. Fakat Scarlet'ten hiçbir iz yoktu. Sesinin çıktığı kadar haykırıyor ve durmadan Scarlet'i çağırıyordu. Denizin kumları üzerinde durdu, dalgalarda hayâl meyâl bir insanı görür gibi oluyordu. Fakat, bu saatte Scarlet denizde olamazdı. Denize girmeği düşündü, fakat içinden gelen bir ses ona mani olmak istedi, bu ses şöyle diyordu. "İhsan bir kadın arkasından kendini mahvetmek istersen denize gir ve bu hırçın dalgalarda can ver. Eğer yaşamağı seviyorsan, buna ne lüzum var. Karşında sayısız aşklar ve sayısız kadınlar seni bekliyor. Zenginsin, güzelsin ve her kadını kendine esir edebilirsin. Scarlet o bir delidir. Hayatın zevkini tatmaktan mahrum ve her şeyden fazla ölümü seven bir deli. Onun hayatında sana anlattığı hikâye baştan sona kadar uydurmadır. Ona inanma, o deli ve çılgın bir kadındır. Macerayı seven ve bir macera uğruna her şeyini feda eden bir delidir. Bir hayalperesttir. Dikkatli ol".

Evet, dikkatli olması lâzımdı. Çünkü Scarlet çok tehlikeli bir deliydi. Vurur, kırar ve yakıp ederse de öldürürdü. Çılgınlığın her çeşidini tatmış bir insan olan Scarlet, kafasının estiği her şeyi düşünmeden yapar, canını bile çekinmeden verirdi.

İhsan sessizce dalgalara bakarak uzaklaştı.

***

Tepelerden karşılıklı tabanca sesleri geliyor ve sanki bir ölüm kuşunun kanat vuruşları duyuluyordu.

Scarlet Haşim'in kulübesine gizlenmiş, karanlıklara doğru silah atıyor, onun silah seslerini top sakallı adamın silah sesleri takip ediyordu. Haşim korkudan titriyor ve Scarlet'e yalvarıyordu :

-Yetişir Miss Scarlet. Her ikimizi de öldürecek. Yalvarırım size tabancanızı durdurunuz.

Scarlet Haşim'in bu korkaklığı karşısında : "Kimse benimle yarış edemez. Merak etme, şimdi onu pusuya düşürdüm, muhakkak surette öldüreceğim. Görmüyor musun durmadan kaçıyor. Şimdi onu takip edeceğim ve muhakkak surette"

Haşim Scarlet'in ayaklarına sarılarak yalvarmaya başladı :

-Hayır yapamazsınız, müsaade edemem. Yazıktır. Hayatınızı mahvedeceksiniz.

Scarlet aldırmıyor ve Haşim'i iterek kulübeden çıkıp gidiyor. Dağlara doğru yürüyorlar, tepelerde dolaşıyor, denize iniyor, sahilde oturuyor, fakat hiçbir yerde top sakallıyı bulamıyor. Gece hayli ilerlemişti. Scarlet yorgun adımlarla köşke dönerken Haşim'i köşkün kapısında buluyor, ona seslenmeden kapıdan girerek yatak odasına geçiyor, sessiz bir suda soyunarak yatağına giriyor. Biraz sonra kalkarak sabahlığı sırtında bahçeye çıkıyor, tabancasıyla ağaçları kurşunlayarak bir ağacın karşısında bir heykel gibi duruyor. Bundan evvel kendi eliyle çizdiği kalbi ve iki gözüne yazdığı "R" ve "J" harflerini kurşunla parçalıyor. Kahkahlarla gülerek bir kaç el daha silah attıktan sonra şöyle düşünüyor :

-Bu çiftlikte benden hiç bir eser kalmamalıdır. Her yaptığımı yine kendi elimle bozacağım, icap ederse bu sarayı da yıktırıp, bu topraklardan başka ülkelere göç edip gideceğim. Sabah kuşları gibi bir gün kanatlarımı açarak buralardan uzaklaşacağım. Mesut bir insan olmayabilirim. Fakat çilemin romanını da doldurmuş bulunuyorum. Her şey benim için artık bir hayâl olarak kalmalıdır.

Kırlangıç ve aşk sessizce uyuyor. Aynı sükûnet Scarlet'in odasını da kaplamış, İhsan aynı ocağın önünde duruyor. Scarlet pencereden birinde dışarıyı seyretmekle meşgul görünüyordu. Büyük bir kararsızlık içinde bir pencereden diğer pencereye koşuyor ve sinirli sinirli konuşuyordu :

-Bu akşam Olivialara gitmeyeceğim. İçimde bir kararsızlık var.

Heyecanlanmak da istemiyorum. Fakat niçin bu akşam yine odama kadar geldiniz ?

-Bilmiyorum, gelmişsem ne çıkar ?

Gelmemeniz için ben size ihtar etmemiş miydim ? Sizi istemiyorum. Benden uzaklaşmanız zaruridir. Sizden nefret ediyorum. Burada daha fazla durmayınız. Ben artık ölümlük istiyorum. Beni ancak delilikler tatmin edebilir.

-Her arzunuzu tatmin edebilecek bir kuvvetteyim Miss Scarlet.

Scarlet dalgın gözlerle İhsan'a bakıyor ve cevap vermiyordu.

İhsan şu şekilde devam etti :

-Hem kendinizi hem de beni mahvediyorsunuz. Bana inanmanızı istiyorum Miss Scarlet. Evlenmemizi teklif edeceğim. Saadet kapınızı çaldı. Beni reddetmeyiniz. Felaketlere sürüklenmemi istiyorsanız beni reddediniz. Ne olur Scarlet, her şeyimi veriyorum. Tereddüt etmeyiniz ve çekinmeden "evet" deyiniz.

-İmkânsız. Maalesef istediğinizi yapamayacağım. Çünkü tabiatta görülecek bir manzara daha varıdır.

-Scarlet !

-Bana ismimle hitap etmenizi istemiyorum.

-Ne o, yine darılacak mıyız ?

-Evet, buna mecburuz. Hakikatı niçin gizleyelim. Tekrar ediyorum benimle artık alakadar olmayınız ve hemen buradan çıkıp gidiniz.

-Bu akşam Olivialara gitmek mecburiyetindeyiz Miss Scarlet. Ne olur, bana son bir şans daha vermenizi rica edeceğim. Hem bu akşam aşktan bahsedecek değilim.

-Aşk, iyi anlatıdığı zaman güzel bir rüyâdır.

-Aşkla rüyâ arasındaki felsefenizi bir türlü anlayamıyorum.

-Bir gün gelecek elbette anlayacaksınız. Fakat niçin anlamıyorsunuz ? Yoksa anlamak mı istemiyorsun ? Sizin karşınızda delirmek bir mesele değildir azizim. İnsanı çıldırtmak için mantığınız o kadar keskin ki, karşınızda deli oluyorum. Bana her şeyimi unutturuyorsunuz ? Şerefimi, namusumu, şerefimi çaldınız, siz bir hırsızsınız. Böyle bir hırsız içimde yaşayamaz. Vicdanım buna müsaade etmiyor.

İhsan acı acı gülüyordu :

-Vicdan, hangi vicdandan bahsediyorsunuz ? Bir yılan gibi beni zehirlediniz, şimdi de hiç çekinmeden hırsız diyorsunuz. Hangi hakla ve bu kuvveti nereden alıyorsunuz ? Miss Scarlet böyle konuşmanıza müsaade etmeyeceğim. Sizi böyle konuşmaktan men ederim. İcap ederse cebir kullanacağım.

-Hahh...hahhh...ha..

-Gülüyorsunuz, tabii gülüyorsunuz, çünkü beni karşınızda bir paralık ettiniz. Ayaklarınıza kapandırdınız, bana göz yaşı döktürdünüz, bunlar yetmiyormuş gibi şimdi de bana en çirkin bir lekeyi vurmak istiyorsunuz. Artık tahammülüm kalmadı, buna müsaade edemem. Ağzınızı kapatmasını da ben pek iyi bilirim.

Scarlet şiddet karşısında birdenbire değişmiştir.

-Biraz oturmaz mısınız ?

Diye İhsan'a sokuldu ve onu elinden tutarak koltuklardan birine oturttu.. Göz göze susmuşlardı. Şimdi içlerinde alevlenen aşkın ezici kuvvetiyle kalpleri çarpıyor ve bu çarpışta vicdanlarının sesini dinleyerek susuyorlar.

Aşk ne ilahi bir kuvvettir ! Bir anda insanı sarıyor, sarhoş ediyor, çıldırtıyor, hatta deli ediyordu. İhsan alaylı gözlerle Scarlet'e bakarak :

-Çok naziksiniz, dedi.

Scarlet İhsan'ın ifadesindeki hassasiyeti pek çabuk anlayarak hemen cevap verdi :

-Fakat, hırçın bir nazik, değil mi İhsan Bey ?

-Onu sizin takdirinize bırakıyorum. Benim hakkımdaki kanaatlerinizi ancak zamanla anlayabileceksiniz.

-Temiz insanları severim İhsan Bey.

-Fakat ben temiz bir insan değilim. Bir namus hırsızı nasıl temiz olabilir ?

-Vicdan azabı çekiyorum İhsan Bey. Varlığımın her gün biraz daha benliğinden kaybettiğini hissediyorum. Eziliyorum, manevi bir yükün altında zaman zaman çıldırtıcı dâhetler geçiriyorum. Bu vicdan azabı ne ağır bir yüktür. Endişe, felaket, kimsesizlik beni mahvediyor. Ne derseniz, size karşı çok çirkin hareketlerde bulundum. Bu benliğimin yıkılışının bir ifadesidir. Susmak istiyorum, odama kapanmak ve günlerce insanlardan uzak yaşayarak kendimi biraz olsun teskin etmek istiyorum. Büyük bir yalnızlığa ihtiyacım var. Ancak kimsesizlik beni teskin edebilir. Yurdumdan uzakta bir vatansız gibi yabancı diyarlarda yaşamak, beni mahvediyor. Bilmem ne kadar haklı olduğumu size anlatabiliyor muyum ?

-Fakat üzülmenize sebep ne Miss Scarlet ? Önünüzde saadetin pembe ufukları açılmış, sana temiz kalbini veren ve her şeyinizi unutturmaya kadir bir insan var. Üzülmeyiniz, hayat ıstırapların pınarıdır. Hayat ıstırapsız yaşanmıyor. Hepimizin de hayatında sayısız acı hikâyeler vardır. Fakat unutmamalıyız ki, yaşayabilmek için mazinin acı hatıralarıyla yaşayabilmek imkânsızdır. Bizde bir darbı masal vardır. "Ölenle, ölünmez" Maziyi unutup,

bugüne ve geleceğe ümitle bakmak mecburiyetindeyiz. Hayat her gün bizi biraz daha kuvvetli bulmalıdır. Bu bir tabiat kaidesi değil, bir yaşamak kanunudur.

-Fikir olarak güzel şeyler söylüyorsunuz. Fakat hayatta bunları tatbik etmeğe acaba imkân var mıdır ?

-Bu kadar nevmit olmayınız Miss Scarlet. Hayat size tebessüm eden bir yüzle karşımıza çıktığı halde, hayata niçin sitemle bakıyorsunuz ? Bir seyahate çıksanız ? Müsaade ederseniz size refakat edebilirim.

-İmkânsız, seyehatlerden o kadar usanmışım ki, böyle bir teşebbüste asla bulunamam.

Scarlet sustuğu zaman ağlıyordu. Sinirlerinin tamamen zayıfladığı ve düşüncelerine, hareketlerine hakim olmadığını görerek üzülüyordu. Onun tek bir tesellisi kalmıştı. Ne olursa olsun Robert'e bir mektup yazarak kendisini burdan aldırmasını isteyecekti. Fakat gururu da buna mani oluyordu. Ah bu kadın kalbi ! Binbir renkli ruh haletleriyle kaynaşıp gidiyor. Susmak ve kimsesiz bir halde yaşamak belki ona huzur verebilirdi. Fakat buna acaba imkân var mıydı ?

İhsan'dan uzak, Olivialardan uzak velhasıl Haşimsiz ve kimsesiz yeni bir hayata, elbette yeni bir yolculuğa ihtiyacı vardı. Yorgun gönlünü ancak yeni ve uzun bir yolculuk dinlendirebilirdi. Fakat nereye gidecekti ? İngiltere'ye tekrar dönmek istemiyordu. O büyük facianın gizli kaldığı eve bir daha ayak basamazdı.

Robert'ten de soğumuştu. Heyecanlarına hakim olmayan bir kadın, daima hayatta çok şeyler kaybedebilir.

Scarlet bu düşüncelerle kendi kendini mahvediyordu.

-Bir dakika, diyerek odadan çıktı. Biraz sonra elinde bir bardak içkiyle geri döndü ve İhsan'ın karşısına oturarak :

-Biraz içmez miyiz ? Diye sordu.

İhsan gülen gözlerle Scarlet'in büyüleyici bakışlarına bakıyordu :

-Çok tuhaf bir kadınsınız, dedi, hayatı binbir renk içinde elinizde bir oyuncak yapabilen bir kadın.

-Zamanı durdurabilmek elimde olsa bir asır geriye çekmek için tereddüt etmem İhsan Bey. Mazimi yeniden yaşayabilmek, istikbalim için yeni ufuklar açabilir. Saadet yelkenlerimin dolmasını sabırsızca bekliyorum. Elbet bu gün de gelecektir.

Karşılıklı içiyorlar ve konuşuyorlardı.

-Siz saadetin içinde yaşıyorsunuz da yine meçhul ufuklardan yeni saadetler arıyorsunuz. Fakat haklısınız Miss Scarlet, cennette yaşayan cenneti bilmezmiş.

Güneşin ilk ışıklarına kadar içtiler. Scarlet çılgın bir halde sarhoş olmuştu. Adeta kendini bilmiyor, çılgın hareketleriyle İhsan'a ümitler veriyordu. İhsan güneşle beraber köşkten çıktı, çok perişan bir hali vardı. Bütün bir geceyi nasıl geçirdiğini hatırlamıyor, kafasını vücudunun üzerinde ağır bir yük gibi taşıyordu. Bitkin bir halde evine döndüğü zaman, hemen yatağa girdi ve devamlı surette bütün bir gün uyudu.

IV

Bir Şubat gecesi, karın, soğuğun, fırtınanın kaynaştığı bir gece Scarlet ocağın alevleri arasında hayat defterine yeni sayfalar kaydetmekle meşguldü. Karın camlardaki ahengiyle ocağın alevi adeta karışıyor ve genç kadın durmadan yazıyordu. Beş günden beri kapısını kimseye açmamıştı. Haşim birkaç defa onu ziyaret etmek istemiş, fakat muvaffak olmamıştı. Scarlet yalnız yaşamak istiyordu. İnsanlardan uzak, tabiatla başbaşa gönül ve aşk oyunlarına kalbini kapayarak, hayata küs bir ömür sürmek istiyordu. İçine bir melankoli düşmüştü. Heyecansız bir hayatı tercih ediyordu.

Defterine yeni hayat görüşlerini kaydederken elinin titrediğini, kalbinin sızladığını da hissetmiyor değildi :

"Hayatım güzel tesadüflerle doludur".

Devam etmek istemedi ve kalemi atarak doğruldu. Ocağın ateşine biraz daha sokuldu. Titrediğini hissediyordu. Soğuk ona tesir etmekle beraber, içinin titrediğini ve kalbinin heyecanlarla çarptığını duyuyordu. Pencereye dayandı ve karın bir yasemin gibi dökülüşünü zevkle, heyecanla seyretti. "Ne korkunç bir gece" diye mırıldandı. Yalnızlığın ona verdiği üzüntüyü ve vicdanının sesini dinleyerek başını camlara dayadı ve dakikalarca susmadan ağlardı. Camlardan dökülen karın musikisi biraz olsun ruhunu teskin edebilmişti. Göz yaşları ona yeniden hayat vermiş gibi bir huzur bulmuştu. Camlarda kar ve göz yaşları ve bu yaşlarla karışan karın ahengi Scarlet'i gittikçe heyecanlandırıyordu. Kalbi biraz sükûn buldu. Mermer avuçlarında yanan alevler kalbinin ateşiyle karışıyor, gözlerinde renk renk ışıklar yakıyordu. Gözlerini kapadı, kendini bir mağbedin sessizliği içinde buldu. Başında mumlar yanıyor, beyaz tüller içinde mermer vücudu ışıklarla kaynaşıyor, kolunda sanki yeni bir masal kahramanı, sessiz adımlarla ilerliyor ve sağına soluna hafif baş eğişiyle selam veriyordu.

Bu akşam gözlerine uyku girmiyor, geçmişteki hayâlinin ona verdiği ıstırapla kalbi tutuşuyor, içindeki sızılar yeniden alevleniyordu. Parmaklarında mumlar ve on parmağının içinde renk renk ışıklar yanarak kolunda bir masal kahramanıyla, bu karlı gecenin içinde dolaşmak istiyordu.

Bu akşam alt katta yatmak istedi. Gözlerine uyku girmediği halde soyundu ve sessizce yatağına girdi. Gözleri pencerenin camlarına daldı. İçinde tatlı bir ses bütün hızıyla ona konuşuyordu :

"Bu hayatında üçüncü yıkılışındır. Kendini ve seni sevenleri mahvediyorsun. Bir gün gelecek ömrünü bir hiç uğuruna kurban edeceksin".

İçinden gelen bu sesle dudakları oynuyor ve kalbi heyecandan çarpıyordu. Gözlerini kapadı ve baygın bir halde yatağına uzandı. İçi titriyor, kalbi durmadan vuruyordu.

***

Pencerenin camlarında bir el göründü. Gecenin karanlığı içinde kara bir hayâl gibi uzanan bu el durmadan pencereyi açmaya çalışıyor, rüzgâr bütün dehşetiyle devam ediyor, kar parça parça dökülüyordu. Durmadan pencereyi açmak için uğraşan adam top sakallı ve korkunç gözleri birdenbire camlarda göründü. Kardan bembeyaz bir hayal olan top sakallı adam dehşetle pencereyi açmak için mücadele ediyor, fakat bir türlü muvaffak olamıyordu. Kendine bir hız daha verdi. Pencereyi açmaya muvaffak olmuştu. Bir hızda odaya atıldı ve titreyen vücudunu ocağın alevleri arasında ısıtmak için ocağın önüne bir koltuk çekerek oturdu ve piposunu dumanlatmaya başladı. Alevlere dalan gözleri büyüyor, arada bir başını çevirerek Scarlet'e bakıyor ve dişlerini göstererek gülüyordu : "O bu akşam muhakkak benimdir".

Gözeri güldü ve yine içinden konuştu : "O, benim olacaktır. Bu güzel kadın benim olmalıdır". Koltuktan kalkarak Scarlet'in yatağı önünde durdu, altın saçlarını mavi yastıklara dökmüş mışıl mışıl uyuyan genç kadını hayret, zevkle ve heyecanla seyretti. Korktu ellerini uzattı ve Scarlet'in altın saçlarını okşadı. Hafifçe yorganı kaldırdı ve mermer kadının bacaklarına yüzünü sürmek istedi.

İçinde bir korku vardı. Cesaret edemiyor, sonsuz heyecanlarına rağmen Scarlet'i uyandıramıyordu. Kar bütün dehşetiyle devam ediyor. Gök sanki yerle birmiş, fırtına ağaçları sarsıyor, adeta bu büyük sarayı bir gemi gibi sallıyordu.

Pencereyi açık bıraktığını unutmuştu. Odaya dolan kar serpintileri ve rüzgârın dehşetiyle açılıp kapanan pencereyi görmüyor ve işitmiyordu. Birdenbire dehşetli bir rüzgârın tesiriyle birbirine vuran camların sesiyle Scarlet yatağından doğruldu. Hayret ve dehşet içindeydi. Top sakallı adam kahkahalarla gülüyor ve onu teskin edici uydurma bir tavırla şunları söylüyordu :

-Afedersiniz Miss Scarlet sizi bu saatte rahatsız ettiğimden üzüntü duymuyor değilim. Fakat karın bu dehşeti içinde ben fakir odamda ısınamadım ve buraya gelmek mecburiyetinde kaldım.

Scarlet sinirlenmişti, hemen yatağından inerek bu serserinin önünde durdu ve ellerini beline dayayarak bağırdı :

-Fakat bu ne curet ? Hangi hakla benim evime giriyorsunuz ?

-Afedersiniz dedim ya Miss Scarlet. Sinirleneceğinizi bilseydim gelmezdim.

-Evet gelmemeliydiniz. Sizi buraya davet eden mi var ?

-Böyle olacağını bilmiyordum. Fakir ve zavallı bir insanı sizin de acıyarak biraz ısınmasına müsaade edeceğinizi ve sinirlenmeyeceğinizi tahmin etmiştim. Tekrar affınızı rica ederim.

-Çıkınız buradan. Daha ne duruyorsunuz, çıkınız diyorum size.

Sakalını karıştırarak gülen adam şöyle bir cevap verdi.

-Beni buradan kovamazsınız. Vicdanınız buna müsaade etmez. Size inanmıyorum.

-Bu ne kepazelik, evimden sizi resmen kovuyorum, bir an evvel burayı terk etmenizi istiyorum.

-Nezaketiniz buna asla müsaade edemez.

Tahriş edici kahkahalarla gülüyordu. Scarlet bu serserinin kahkahalarından gittikçe sinirleniyor ve asabının bütün buhranı içinde onun gözlerinin içine bakarak haykırıyor :

-Defol buradan, sesinizi duymaktan nefret ediyorum.

-Nefret edemezsiniz Miss Scarlet. Ben sizin çok iyi bir kalbinizin olduğunu biliyorum. Bir zavallıya bu şekilde hareket etmenize kalbiniz razı değildir. Siz vicdan sahibi bir insansınız.

-Hayır ben vicdansızım.

-Bu güzel çehrenin altında temiz ve hassas bir kalp taşıdığınıza eminim. Fakat sinirleriniz birdenbire bozulmuş ki bana bu şekilde muamele etmek mecburiyetinde kalıyorsunuz.

Bu sözler gittikçe Scarlet'i sinirlendiriyordu. Hemen tabancası ile mükabele etmek istedi. Fakat bu korkunç gecede, korkunç bir cinayet işlemek istemiyordu.

-Beni silah kullanmaya mecbur etmeyiniz.

-Hahh... Hahh...Ha. Bunu yapamazsınız. Elleriniz pek nazik, kalbiniz ise çok hassastır. Bana karşı silah kullanamazsınız.

Scarlet dayanamadı ve cebinden çıkardığı tabancayı hemen bu serserinin üzerine çevirdi :

-Mükabele etmeden buradan çıkıp gidiniz, aksi takdirde...

-Evet aksi takdirde...

-Kendinizi yok biliniz !

-Tabancanız saçlarınızın rengiyle parlıyor. Hele bu mermer avuçları lekeleyen tehlikeli silahı elinizden bırakınız. Yakışmıyor, bu nazik ellere silah yakışmıyor.

-Sesinizi kesmenizi emrediyorum.

-Güzel, fakat dikkat ediyorsanız, elinizde sizinle beraber tabancanız da titriyor. Ben bu anda kalbinizin vuruşlarını da işitiyorum. Biliyor musunuz karşımda bir heykel gibi duran bu aşk ilahisinin kalbi şimdi neler söylüyor. Evet müsaade ediniz de ben anlatayım : "Her ne kadar da elimde bir silah bulunuyorsa, ondan çekinmeyiniz. Çünkü tehdit eden silahım değil, içimdeki çılgınlığımın taşan heyecanıdır. Bu heyecanımı da yatıştırmak sizin elinizdedir. Çekinmeden bana yaklaşınız ve saçlarımı avuçlarınızın içinde parçalayarak kalbime dokununuz. O zaman ben sizin olacağım"

-Yalan yalan !

-Bu kadar heyecanlanmanıza sebep yok Miss Scarlet, nihayet siz de bir kadınsınız ve hiçbir zaman düşündüğünüz gibi hareket edemezsiniz.

-Kadın olabilirim. Fakat ben dünyadaki kadınlardan çok farklı bir insanım. Öldürmesini bilen ve öldürmekten zevk alan bir kadınım.

-Hahh... Hahh... Ha. Demek ki öldürmesini bilen bir kadınsınız ? İşte buna inanmıyorum.

Sakin adımlarla Scarlet'e biraz daha yaklaştı ve :

-Ne çıkar ?

-Öyle düşünmeyiniz. Hayat bir aşk çağlayanıdır. Siz bütün bir ömrünüzü böyle bir çağlayanın akışına kaptırdığınız halde, niçin kendinizi mahvediyorsunuz. Bu dağlarda yaşamanızı, denizlerde şakrak sesinizi dinlemek istiyoruz. Halbuki siz, bizim karşımıza tehdit edici silahlarla çıkıyorsunuz. Ölümü sevmek, yaşamaktan uzak ; hayatı benimsememek demektir. Niçin kendinizi bu şekilde zehirliyorsunuz ?

-Toprağın bana lanet etmesini istiyorum.

Scarlet birdenbire yumuşamıştı, Genç serserinin konuşması her nedense ona tesir ediyor ve genç kadına hayran bırakıyordu.

-Bu hareketinizle affedilmez bir günah işleyebilirsiniz.

-Sizi alakadar etmez, ruh yaptığını çekmeye mecburdur. Bu bir insanlık kanunudur. Bu kanunu kimse değiştiremez.

-Niçin ? Yanlış düşünüyorsunuz, Kanunları yapan ve bozan insanlardır. Kanun bir mantık işidir. Ve bu kanunu da yıkmak elimizde olan bir kuvvettir.Bu kuvveti leyhlerinde kullanamayanlar, daima onun esiri olurlar.

Scarlet yine sinirlenmişti. Bir adım geri çekilerek haykırdı :

-Eee... Yeter artık. Sözü uzatıyorsunuz. Bir tek kelime daha ilave etmeden burasını terk etmelisiniz.

-Ne o, yine birden değiştiniz ?

-Erkeklerle uzun konuşmasını sevmiyorum. Ya buradan çıkınız veyahut silah kullanacağım.

-Canım bu meseleyi daha evvel aramızda halletmemiş miydik ? Bana karşı silah kullanamazsınız Miss Scarlet. Kurşununuz beni öldürtmez. Ateşiniz yakmıyor.

Daha fazla Scarlet'e yaklaştı ve onun saçlarını koklamak istedi. Genç kadın serserinin bu hareketlerinden çok sinirleniyordu, sesinin çıkabildiği kadar haykırmaya başladı :

-Üzerime gelmeyiniz sonra sizi...

Serseri ani bir hariketle Scarlet'in üzerine yürüdü ve genç kadını belinden yakalayarak kollarına aldı, Scarlet tabancasını ateşlemişti, fakat birden tabanca elinden düşerek çırpınmaya başladı. Genç serseri kahkahalrla gülüyordu. Yatağa doğru yürüdü ve genç kadını yatağa fırlatarak boğazına doğru titreyen ellerini uzatırken değşetli bir çığlık işitildi.

-Ayy... Yapamazsınız, alçak elinizi geri çekiniz ve...

Genç serseri birden bire sendelendi ve korku içinde başını çevirdiği zaman ; büyüyen gözleri karşısında Haşim'i gördü. "Lanet olsun" diye söylenerek Haşim'in üzerine yürüdü :

-Alçak serseri, bu saatte karşıma niçin dikildiniz ? Uğursuz bunak, yoksa onun yerine tırnaklarımın altında siz mi can vermek istiyorsunuz ?

Haşim kahkahalarla acı acı gülüyordu :

-Bunu yapamazsınız.

Serseri Haşim'in üzerine yürüyerek haykırdı :

Haşim olduğu yerde dimdik duruyordu.

-Kımıldama ! diye haykırdı. Ve tabancasını serserinin üzerine çevirdi.

Şimdi genç serseri iki tabanca arasında kalmıştı. Haşim gülerek devam etti :

-Fakat fazla heyecanlanmayınız. Sizin lanetli kanınızla ellerimizi kirletmek istemiyoruz. Şu girdiğiniz yerden arkanızı çevirerek çıkıp gidiniz.

Sendeleye sendeleye yürüdü ve pencerenin yanına geldiği zaman Haşim'e dönerek :

-Merak etmeyiniz Haşim Bey, dedi, sizinle yarın görüşürüz.

Sonra Scarlet dönerek alaylı bir sesle devam etti.

-Siz de Miss Scarlet, yakında benim olacaksınız. Ya benim veya toprağın.

Scarlet sinirli sinirli başını sallayarak :

-Toprağı tercih ederim diye haykırdı.

Genç serseri girdiği pencereden atlayarak kar fırtınasının içinde dağlara doğru kaybolup gitti. Haşim heyecandan titriyordu. Sobaya sokuldu ve ocaktan taşan alevleri yutmak isteyen bir aç gibi, ağzını açarak derin bir nefes aldı. Gözleri yaşarmıştı. Sonra Scarlet'e dönerek :

-Onu adım adım takip ettim. Saatlerdir pencerenin altında bir köpek gibi titriyordum. Bir an evvel içeriye girip bir kuduz gibi üzerine atlayarak onu parçalamak istiyordum. Fakat neticeyi bekledim. Kendisini vuracağınızı tahmin etmiştim. Fakat birdenbire size saldırdığını görünce dayanamadım, hemen kendimi içeriye attım.

-Teşekkür ederim Haşim. Size bilseniz ne kadar medyunum. Emin olunuz ki bu hareketinile kalbimi fethettiniz. Müsaade ediniz de sizi gözlerinizden öpeyim.

Haşim gülüyordu.

-Dudaklarınızın belenmesini istemiyorum Miss Scarlet. Gerçi geçen akşam yağmurda biraz yıkanmıştım ama yine de iyi temizlenemedi.

-Bu da mesele mi Haşim Bey ?

Scarlet Haşim'e daha fazla yaklaşarak dudaklarını gözlerine uzattı ve bütün heyecanıyla onu gözlerinden öptü. Haşim bu öpüşler karşısında yaralı bir kuş gibi titriyordu.

-Teşekkür ederim Miss Scarlet diye mırıldandı.

Scarlet içi yanarak Haşim'e cevap verdi :

-Teşekkür sırası benimdir Haşim Bey.

-Her ikimize de geçmiş olsun diyelim Miss Scarlet

Scarlet

-Biraz ısınmaz mısınız Haşim Bey ? Diyerek Haşim'i sobanın yanına götürdü ve karşılıklı ocağın alevlerine oturdular. Konuşuyorlardı. Haşim bütün bir geceyi burada geçirmek mecburiyetinde olduğunu söylediği zaman Scarlet :

-Arzu ederseniz artık benimle kalabilirsiniz Haşim Bey, dedi.

Haşim gülen gözlerle Scarlet'e bakarak :

-İmkânsız diye cevap verdi.

-Niçin imkânsız olsun Haşim ?

-Çocuklarımı yalnız bırakamam.

-Onları da buraya getirmez misin ?

-Bilmem ki...

Haşim yalvaran gözlerle Scarlet'e bakıyordu. Genç kadın :

-Elbette müsaade ederim Haşim Bey, dedi.

-Fakat...

Haşim devam etmek istemdi. Scarlet tekrarladı.

-Fakat ?

-Yavrularımı yuvalarından ayıramam. Günah olur çocuklarıma.

Scarlet kalbinde yine acı bir sızı duydu. Haşim'e karşı en temiz hislerle bağlıydı. Şefkat dolu gözlerini ona çevirdi ve duygulaşan ifadelerle konuştu :

-Haşim Bey müsaade ederseniz size sakladığım ve söylemeye cesaret edemediğim bir hakikatı açıklayım.

Haşim gülüyordu :

-Memnun olurum Miss Scarlet.

-Sizi hudutsuz bir sevgi ile seviyorum !

Haşim birdenbire ayağa kalktı ve yüzünü avuçları içine alarak korkulu bir sesle cevap verdi.

-Hayır, hayır bu olamaz Miss Scarlet, İhsan ağabey sonra bana darılır. Kalbiniz [illegible]dur ve yalnız onun olacaktır. Mes'ut olunuz.

Scarlet, Haşim'in bu güzel temennisine sevinmişti. O da ayağa kalkarak Haşim'e [illegible]ldu ve ellerini yüzünden çekmek istedi. Fakat Haşim bütün kuvvetiyle mukabele etti. Scarlet'in ısrarı üzerine ellerini yüzünden çektiği zaman genç kadın hayret içinde kaldı. Bir [illegible] Haşim'in gözleri kanlanmış, göz yaşları kirli yüzünü ıslatmıştı.

-Niçin ağlıyorsun Haşim Bey ? Diye sordu

Haşim ceketinin kollarına gözlerini silerek cevap verdi :

-Sözleriniz birdenbire bana tesir etti de, kendimi tutamadım.

Scarlet Haşim'i daha fazla üzmek istemiyordu.

-Ben yukarıya çıkıyorum, dedi, siz de burada yatabilirsiniz.

-Güle güle Miss Scarlet ben bu koltuğun üzerinde sabaha kadar nöbet bekleyeceğim.

***

Sabahın erken bir saatinde Scarlet'e seslenmeden köşkten çıkan Haşim doğruca [illegible]'a giderek vak'adan onu haberdar etti. İhsan bu haber karşısında çok sinirlemişti.

-Daha fazla tahammül edemiyeceğim, dedi, bu alçak herifin buradaki hayatına bir son [illegible]mek zamanı gemiştir. Haşim sen bana bu hususta yardım eder misin ?

-Canımla beraber.

Teşekkür ederim Haşim, zaten ben senin ne iyi kalpli bir insan olduğunu çoktan [illegible]yordum. Şimdi önüme düş, Scarlet'e gideceğiz, ondan sonra da bu adamdan hesap [illegible]acağım.

-Bunu yapamazsınız Beyciğim.

-Niçin Haşim ?

-Bu adam çok tehlikeli bir delidir.

İhsan Haşim'in sözlerine cevap vermeden hemen hazırlandı ve Scarlet'in köşküne [illegible]. Müteaddit defalar kapıyı vurduğu halde hiçbir ses gelmedi. Tekrar vurdu yine ses [illegible]madı. İhsan müteessir görünüyordu. "Niçin açmıyor" diye düşündü. Bu sırada içeriden bir [illegible]anca sesi işitildi. Demek ki, Scarlet kapıyı açmak istemiyordu.

İhsan dargın bir halde Haşim'le beraber geri döndüler.

***

Yalnızlık istiyordu. Ömrünün bu son senelerini de yalnızlık içinde geçirerek, belki ona [illegible]eni saadetler getirebilirdi. İnsanlardan uzak, tabiatla başbaşa, bu çiftliğe geldiği ilk yıllardaki [illegible]bi kimsesiz bir hayat özlüyordu. Tabancasıyla baş başa kalmak onun için en güzel bir [illegible]ence idi. Yine kimsesiz olarak dağlara tepeleri gezmeye başladı. Bazen denize iniyor, [illegible]algalara birkaç el kurşun atıyor, tepelerde dolaşarak ağaçları kurşunluyor ve geceleri de [illegible]ocağın alevleri arasında bol bol kitap okuyarak eğleniyordu.

Olivialar'ın birkaç defa davetini reddetti. İhsan'ın köşkünde Scarlet'in şerefine tertip [illegible]ilen baloya gelmedi. Bir gün dağları gezerken İhsan'la karşılaştı ve genç adamın bütün [illegible]srarlarına rağmen onunla konuşmadı, yolunu değiştirerek başka istikametlere doğru gitti.

Bir beklediği vardı. Bir gün muhakkak surette Robert gelecekti. Ya gelmezse ?

Onun bu kimsesiz hayatı burda ne olacaktı ? İhsan'dan nefret ediyor, Haşim'i görmek [illegible]emiyor. Serseri de onu rahatsız etmediği için memnun görünüyor ve tatlı bir hayat [illegible]sürdüğüne inanıyordu.

Zaman bir su gibi akıp gidiyor. Ne Robert'ten bir haber alıyor ve ne de Robert'in [illegible]esinden bir ses çıkıyordu. Ruhu ve ıstırabı durgun bir denize dönmüştü. İçinde ne yeni bir [illegible]eyecan, gönlünde ne yeni bir aşk ve ne de çıdırtmak isteyen bir ses duyuyordu. Yalnızlık,

kalbinin durgunluğunu arada bir kamçılıyor ve hayatının eski senelerini yeniden yaşamak arzusu içinde canlanıyordu.

Sacit güzel bir erkekti. Nelson hassas bir duygunun içli bir örneği idi. Robert ona hayatta maddi ve manevi her şeyini vermişti.

Şimdi bu aşk ve efsaneler diyarına geldiğine nadim görünüyordu. Nelson hadisesi ve babsının ölümü Robert'le olan bağlarının kopabileceğine inandığı için ta buralara kadar gelmişti. Olivilar'ı tanımamış olsaydı, hiçbir zaman bu ıssız adada bir sürgün hayatı yaşamayı tercih etmezdi. Çin'e gidebilirdi. Orada her halde bundan daha güzel ve daha canlı bir hayat bulacağına emindi.

Yine hisleri tamamen değişmişti. Bir an ölümü ve toprağı düşündü. O zaman yeniden insanları ve hayatı sevmeye başladı. Haşim'in gelmesini sabırsızlıkla bekliyordu. İhsan'a onunla heber gönderecekti. Artık ne olursa olsun. Hayır, birdenbire fikrini değiştirdi. İhsan'la yine eskisi gibi bir arkadaş olarak gezip, eğlenecekti. Olivialar'a gitmeye karar verdiği sırada Haşim yanında köpekleri ile geldi. Fazla heyecanlıydı.

Scarlet :

-Ne oluyorsun Haşim Bey ? Diye sordu.

Haşim derin derin nefes alarak cevap verdi :

-Daha ne olacağım hanımcığım. O alçak, katil herif beni tehdit ediyor. Ben artık buralarda barınamayacağıma inanıyorum. Bu yüzden çiftliği terk edeceğim. Size "Allahasmarladık" demeye geldim.

Scarlet birdenbire heyecanlanmıştı :

-Ne dediniz Haşim Bey ?

-Evet Miss Scarlet. Kendimden fazla çocuklarımı düşünüyorum. Bu yavrucaklarımın öksüz kalmasına tahammül edemem. Yazıktır onlara isterseniz bunların birini size vereyim. Scarlet Haşim'in köpeklerinden birini alarak bağrına bastı, sonra bir ikinciyi, diğer bir üçüncüyü kucağına aldı, göğsü köpeklerle dolmuştu.

-Haşim Bey, dedi. Bunlar benim, Elindeki ana da benim ve siz de benim. Artık gitmek yok. Ömrünün son günlerinide burada geçireceksin. Ne o ? Yüzünü niçin çevirdin ? Yoksa yine ağlıyor musun ? Bu teklifimden memnun olmadınız mı ? Hayatımızın sonuna kadar burada...

Haşim hemen Scarlet'in sözünü keserek :

-Fakat ben ölmek istemiyorum, dedi. Sesinizde bir ölüm havasının esintisini duyar gibi oldum da.

-Yok canım, niçin fena şeyler düşünüyorsun ? Ben senin için bilsen neler tahayyül ediyordum, bir bilsen

-Mesela ?

-Şimdi beni dinle Haşim.

-Emredersiniz sultanım.

Scarlet gülüyordu :

-İhsan Bey'e git ve atları hazırlamasını söyle.

-Atları buraya mı getirsin prensesim ?

-Hayır ben oraya geleceğim.

-Emredersiniz.

Haşim koşarak uzaklaştı.

İhsan Haşim'in sözlerine ilk nazarda inanmadı. Fakat onun ısrarlı iddiası karşısında Haşim'i kucaklayarak yanaklarından birkaç defa öptü. Ve hemen kahyayı çağırarak hayvanları hazırlanmasını emretti. İhtiyar kahya gülerek :

-Yolculuk mu var ağam ? Diye sordu.

-Şimdi sualin sırası değil kahya. Bir an evvel hayvanları hazırlayınız da şimdi Scarlet gelir.

-Olur Beyim.

Kahya hayvanları hazırlamak için ahıra girdiği zaman, Haşim, İhsan'a yaklaştı ve kimsenin duyamayacağı bir sesle :

-Biraz dikkatli ol ağacığım, dedi. Allah sizi o alçağın şerrinden muhafaza etsin. Bilhassa Miss Scarlet'e iyi bak. Bu günlerde fazla dalgındır, ansızın bir şey olmasın.

-Haşim, seni fazla endişeli ve şüpheli görüyorum, ne oluyorsun yine ? Yoksa gizli bir şey mi var ?

-Vallaha Beyciğim, endişe duymamak kabil mi ? Ben artık buradan gidiyorum. Sizlere de o kadar alışmışım ki, doğrusu bu ayrılık bana çok tesir ediyor. Yavrularımı omuzlayarak Scarlet'e gitmiştim. O bana mani oldu. Ben de ne yapacağımı şaşırıp kaldım. Gideyim mi, gitmeyeyim mi ?

Bir türlü karar veremiyorum.

-Yapma be Haşim. İşte bizim aramızda yaşayıp gideceksin. Bu kötü günler geçsin bakalım. Ben senin için bir çare düşüneceğim. Merak etme o alçak herifi buradan uzaklaştıracağım. Senin kılına bile zarar gelmez.

-Öyle Beyciğim ama bu adam çok tehlikeli ve çok kötü ruhlu bir adamdır. Artık tahammül edemiyorum. Her gece beni rahatsız ediyor. Maksadının ne olduğunu da pek iyi bilirim.

-Aldırma Haşim, biraz metin ve cesur olmak lâzım.

-Bu adam karşısında cesurluk sökmüyor. Kancık bir delidir.

Bu sırada çamlar arasında bir silah sesi duyuldu. Scarlet gelişini haber veriyordu. İhsan birdenbire heyecanlanmıştı. Genç kadın klotlar içerisinde parıl parıl yanıyordu. Haşim'in sanki karşısında yeni bir güneş doğmuş gibi gözler dört dünüyordu, koşarak Scarlet'i etekledi ve ellerine sarılarak genç kadının ellerinden öptü.

-Bu ne güzellik sultanım ? Diye hayret edici nazarlarla Scarlet'e bakıyordu.

Sonra İhsan'a dönerek :

-Prens, dedi, prensesin elini tutsan, yoksa hayvana binmesi için ben mi yardım edeceğim ? Bu size düşen bir vazifedir.

Scarlet İhsan'a bakarak gülüyordu.

-Şehzadenin elini tutabilir miyim ? Dedi.

Haşim Scarlet'e cevap veriyordu :

-Elbette sultanım emredersiniz.

İhsan Scarlet'e yaklaşrak genç kadını elinden tuttu ve yürüdüler. Ahırın önüne geldikleri zaman kahya karşılarına çıktı ve hayvanları hazır olduğunu haber verdi.

-Hareket edebiliriz değil mi Miss Scarlet ?

-Elbette İhsan Bey.

Scarlet Haşim'e dönerek :

-Yardım etmez misiniz Haşim ? Diye sordu.

-Prens müsaade ederse hay hay...

İhsan Haşim'e cevap veriyordu :

-Buyursunlar Haşim Bey.

Haşim koşarak Scarlet'in ata binmesine yardım etti. Hayvanlar hareket ederken onları şöyle uğurladı.

-Yolunuz açık olsun. Bu aşk ve gönül yolculuğunun sonu hayırlı gelirse sizin kadar biz de mesut oluruz.

Scarlet başını çevirerek hayvanı kamçıladı ve tozu dumana katarak yol aldılar.

Çiftlikten hayli uzaklaştıkları halde konuşmuyorlardı. Atlar soluk soluğa koşuyor ve aradabir birbirlerine bakarak gülüyorlar ve rüzgârla beraber sanki uçuyorlardı. İlk konuşan yine İhsan oldu :

-Nereye gidiyoruz Miss Scarlet ?

-Meçhul bir yolculuk yapacağız.

-Nereye ?

-Henüz ben de bilmiyorum. Elbette yeni bir "Aşk çeşmesi" nin pınarına gideceğiz. Orada bizi yeni bir hayat bekliyor.

-Demek ki yolculuğumuz uzun sürecek ?

-Belli olmaz. Bu defa çok tenha ve ıssız yerlere gideceğiz. Aşkımızı ebedileştirmek için gönüllerimizin buna ihtiyacı vardır.

-Ballapais Harabeleri'ne gitsek ? Çok güzel bir yerdir.

-Tarihi yerleri çok severim İhsan Bey.

İhsan gülerek cevap verdi :

-Fakat burada Afrodit'i bulacağımızı hiç de tahmin etmiyorum.

-Neptün yanımda olduktan sonra, başka bir düşüncem kalmaz.

Scarlet hayvanın dizginlerini çekerek durdu.

-Burada biraz dinlenemez miyiz İhsan Bey ?

-Arzu ediyorsanız, kim itiraz edebilir.

Scarlet hemen hayvandan atlayarak yürümeye başladı. İhsan da onu takip ederek hayvandan indi ve Scarlet'in elinden dizginleri alarak hayvanları bir ağaca bağladı. Yan yana yürüyorlar. Scarlet :

-Kardan sonra gün çok güzel dedi.

-Sizin yanınızda tabiatın güzelliğini göremiyorum Miss Scarlet

-Fazla kompliman yapıyorsunuz İhsan Bey ?

İhsan cevap vermedi. Scarlet ağaçlar arasına süzülerek badem çiçekleri toplamaya koyuldu. Tabiatı seven kadın tabiatın güzelliği içinde, tabiatı hayran bırakıyordu. Çiçekten çiçeğe, daldan dala koşan Scarlet bir kelebek gibi kanat açıyor ve yeniden çıdırtıcı hareketlerle genç adamı heyecanlandırıyordu. İhsan Scarlet'in bu hareketleri karşısında heyecanlanıyor ve onun arkasından bir kuş gibi uçarak durmadan adım adım onu takip ediyordu. Scarlet o kadar koşmuştu ki yorularak bir ağacın dibine diz çöktü. İhsan da hemen koşarak onun yanına oturdu.

-Bugün yine çıldırtıcı bir güzelliğiniz var.

Bunları İhsan söylüyordu. Scarlet hemen şu cevabı verdi :

-Erkek güzelliği karşısında, kadın güzelliği bir hiçtir İhsan Bey. Hele bu güzelliği taşıyan erkek genç ve ihtiraslı bir kadın karşısında oturuyorsa onu çıldırtmak, hatta deli etmek hiçtendir.

-Bu hisslerinizin samimi olabileceğine hiç de inanmıyorum.

-Belki inanmak istemiyorsunuz.

-Hayır, kendimi bütün mevcudiyetimle zorladığım halde, maalesef buna muvaffak olamıyorum.

-Bu hal ancak şüphe içinde yaşayan insanlarda meydana gelen bir ruh hastalığıdır.

-Doğru söylüyorsunuz Miss Scarlet. Galiba ben bir ruh hastasıyım.

-Temenni ederim ki, böyle bir hastalığa tutulmamış olmayasınız. Çünkü bu gibi hastalıklar çok tehlikeler doğurabilir İhsan Bey. Çok gençsiniz ve çok tecrübesizsiniz. Siz henüz kadın ruhunu bilmiyorsunuz. Seven bir kadın çok tehlikeli bir insandır. Onun ruhu da çözülmeyen bir muammadır.

-Seven kadın, dört defa kadındır Miss Scarlet.

-Güzel bir buluş.

-Hayır bu benim nazariyem değil Miss Scarlet.

-Fakat her kimin olursa olsun , bu buluşu doğrusu çok beğendim.

Scarlet ellerini başının gerisine geçirerek ağaca dayandı ve bacaklarını toprağa uzatarak, derin bir nefes aldı. İnip kalkan göğsü genç adama heyecan veriyordu. İhsan biraz daha ona sokuldu ve gözlerinin içine bakarak sessizce onu seyretti. Scarlet gözlerini

kapayarak uyur bir hareket yaptı. İhsan onun ne demek istediğini pek çabuk anlamıştı. Hemen ona sokuldu ve dudaklarını genç kadının bir yaprak inceliğindeki dudaklarına uzattı. Bu sırada silkinerek ayağa kalkan genç kadın, öfkeli nazarlarla İhsan'a bakıyordu :

-Hayır, bu hareketlerinizden sizi men ederim, dedi, hangi hakla bana müdahale ediyorsunuz ?

-Vücudunuzla beraber konuşan hareketleriniz beni buna mecbur etti.

-Kendimde yersiz bir heyecan duydum. Affedersiniz Miss Scarlet.

Scarlet elini İhsan'ın omuzlarına atarak konuştu :

-Gel benim günahsız meleğim : istediğini hiçbir zaman reddetmek istemiyorum, fakat içimdeki yıkılış ve maneviyatımın gittikçe aksayan tarafları beni her hareketimden men ediyor ve düşündüğüm gibi hareket etmeme müsaade etmiyor.

-Hayatın tadını çıkarmak mecburiyetindeyiz Miss Scarlet. Temiz bir aşkın karşılığını görmeyen kalpler daima betbaht olurlar. Ben sizin betbaht olmanızı hiçbir zaman istemiyorum.

-Hayat beni istediği kadar yıkmıştır İhsan Bey. Bundan sonraki ömrümde de hiçbir günah işlememek için kendi kendime söz vermiş bulunuyorum. Öpüşleriniz çıldırtıcı bir kuvvet taşımakta. Bakışlarınız ise, insanı sihirlemekte ve mahvetmektedir. Sizden uzak kalışımın sebebi de hep bunlardır.

-Beni her şeyimle mahveden hep sizsiniz, niçin karşıma çıktınız ve niçin beni böyle sahilleri yola sürüklediniz ? Yanılmıyorsam bundan bir ay evvel bana vermiş olduğunuz sözü unutmayınız. Yani denize girdiğiniz gün dudaklarınız değil, vücudunuzun kıvrılışlarındaki aşkın ihtirasını taşıyan gözlerinizin ifadesini size hatırlatmak istiyorum. Hayatımın en güzel günlerini bana bir zindan yaptınız.

-Bu kadar üzülmenize hiç de tahammül edemem İhsan Bey. Fakat bundan bir müddet evvel size söylediğim gibi yine tekrar etmek mecburiyetindeyim ki, bir zaman daha beklemek zorundayız. Bu imkânsızlığı yaratan ben değilim. Zaman, hadiseler ve tesadüfler beni bu şekilde hareket etmeye mecbur ediyor.

İhsan Scarlet'e cevap vermeden yerinden kalkarak ağaçlar arasına yürüdü. Scarlet bir müddet daha olduğu yerde kaldı. İhsan hiç de onunla alâkadar olmadığını göstererek ağaçlardan çiçek topluyor, dallar kesiyor ve durmadan bir şarkı mırıldanıyordu. Scarlet'in bu sırada billur sesinden taşan bir şarkı işitildi. Genç adam hemen alâkadar olarak onu dinlemeye başladı. Scarlet çok içli ve çok güzel söylüyordu. Kalbinin bütün ıstırabını ve sesini içten gelen heyecanıyla söyleyen Scarlet, sustuğu zaman İhsan'a yaklaşmıştı.

-Beğendiniz mi İhsan Bey ? Diye sordu.

-Çok güzel söylüyorsunuz. Sesiniz, kalbinizin bütün ıstırabıyla titriyor. Yanılmıyorsam bu şarkıyı bundan birkaç yıl evvel, pencerenizin gizli bir köşesinde de dinlemiştim.

-Nasıl ?

-Evet. Romeo-Juliet'i okuduğunuz gece.

-Fakat siz neredeydiniz ?

-O akşam soyunmuştunuz. Vücudunuzun en ince noktasına kadar temas etmek imkânını bulduğum için en mesut insanım.

-Hayret !

-O akşam ne güzel dans etmiştiniz ?

-Evet.

-İşte beni kendinize bağladığınız ilk gece o akşamdır. Bütün bir geceyi rüyâlar içinde geçirdim. Buhranlarıma, ıstıraplarıma sizde şefkat hisleriyle şifa bulacağıma inanmıştım. Bakışlarınızın hassasiyeti, beni peşinizden yaralı bir kuş gibi sürükledi. O geceden sonra size bir mabut gibi taptım. Mesudum, çünkü ben hakiki tarzımı bulmuştum. Fakat siz, düşünceleriniz birbirimize zıt, yaşayışınız insanlardan çok farklı, tanrılaşmış bir ulviyetle ruh

bir insan olarak yaşamasını seven bir kadın olarak karşıma çıkınca, beni derin bir hayâl sükûtuna uğrattınız.

-Scarlet İhsan'a cevap vermeden yürüdü. İhsan aynı heyecanla sözlerine şu şekilde devam etti.

-Mizacınızın öldürücü kuvveti karşısında insan kendini kaybediyor. Kadın ruhunun bu kadar tezatlarla dolu olabileceğini hiç de tahmin etmiyordum. Siz dünyayı dolduran milyonlarca kadından çok farklı bir insansınız Miss Scarlet.

-Yolumuza devam edebiliriz, değil mi İhsan Bey ?

-Hayvanlarımız hazır Miss Scarlet, hemen hereket edebiliriz.

İhsan hayvanları bağladığı yerden çözerek Scarlet'in binmesine yardım etti ve kendisi de bir hızda hayvanına atlayarak yollarına devam ettiler. Çiftlikten hareket ettikleri şekilde dolu dizgin gidiyorlardı. Ballapais Harabeleri'ne kadar konuşmadan, durup dinlenmeden geldiler ve izahat aldılar. Scarlet neşesiz görünüyordu. Öğleden sonra Girne'ye döndüler ve bir hotelde akşama kadar kaldılar. Bütün bu saatler zarfında ne aşka dair ve ne de kalplerindeki ıstıraba ait hiç bir şey konuşmadılar.

Akşamın ilk ışıklarında hayvanlarını hazırlatarak çiftliğe doğru hareket ettiler. Scarlet köşküne yalnız olarak dönmüştü. Köşke geldiği zaman Haşim'i karşısında buldu. Genç adam Scarlet'e sokularak gülüyordu. Scarlet sordu :

-Ne var Haşim Bey ?

-Postacı sizin için bir mektup bıraktı Miss Scarlet.

-Nerede ?

-Yemek odasındaki masanın üzerine koydum, isterseniz getirebilirim ?

-Hayır Haşim ben alırım.

Scarlet koşarak yemek odasına girdi ve masanın üzerinde duran mektubu heyecanla açtı. Mektup Robert'ten geliyordu. Bir hızda okudu. Tekrar okudu, fakat Robert'in ne demek istediğini bir türlü anlayamamıştı. Tekrar okumaya başladı :

"Scarlet, yıllardan beri izini arıyorum. Müteaddit yerlere yazdığım mektuplar geri geldi. Fakat bu mektubum da eline vasıl olmayacak olursa, zannetme ki, peşini bırakacağım. Hayır, devamlı surette mektuplarımla seni rahatsız edeceğim. Nelson'la beraber kaçabildiğiniz adayı nihayet buldum. Fakat bu defa peşinizi bırakmayacağım. Emin olunuz ki, ikiniz de parmaklarımın arasında can vereceksiniz. Tırnaklarımda şimdiden kanlarınızı görür gibi oluyorum..."

Scarlet daha fazla okumaya devam edemeyerek şezlongun üzerine yıkıldı. Damarlarında dolaşan kanın beynine hücum ettiğini hissediyordu. Vücudunu saran meçhul bir sızı içinde kıvranıyor ve adeta benliğinde her şeyin kopup gittiğini duyuyordu.

Demek Robert ta buralara kadar gelecekti ? Fakat Nelson hakkındaki düşüncesi tamamen yanlıştı. Nelson'un buralara kadar geldiği zehabına kapılan Robert, belki de aşk ve ihtirasın onu mağlup eden kuvveti altında fena düşüncelerle kalbi çarpıyordu. Robert onu öldüremezdi ? Hele bir gelseydi. Geldiği zaman Scarlet'i yalnız bulunca her halde sinirleri yatışacak ve onu öldürme teşebbüsünde bulunmayacaktı.

Ölüm haberi, birdenbire Scalet'i sarsmıştı. Hemen yerinden kalkarak Robert'in mektubunu aradı ve bir hızda mektubu parçalayarak ocağa attı. Şimdi kalbi sükûn bulmuştu. Tekrar şezlonga oturarak Robert'e bir mektup yazmayı düşündü, fakat elinde kalemi aldığı halde bir tek satır yazmadı. Dışarıya çıkarak Haşim'e seslendi :

-Haşim Bey içeriye gelmez misin ?

Haşim koşarak içeriye girdi ve :

-Bir emriniz mi var ? Diye sordu.

Scarlet çok bitkin ve solgun bir vaziyette şezlonga uzanmıştı. Haşim hemen bu mektubun kötü bir haber getirdiğini hissederek hanımına sokuldu ve onun ayaklarının dibine diz çöktü.

Scarlet :

-Birer kahve içmez miyiz ? Diye sordu.

Haşim hemen oturduğu yerden doğrularak :

-Emredersiniz sultanım dedi.

-Yine talihinize mi bakacaksınız ?

-Bilmiyorum Haşim, fakat bu çiftlikten sizden evvel ben kaçacağım.

Haşim korkulu gözlerle Scarlet'e baktı :

-Beni de götürürseniz çok memnun olurum Miss Scarlet.

-Henüz kati bir karar vermiş değilim. Kahveleri içelim de yine düşünürüz. Haşim kalıptan cigaralarımı uzatır mısın ?

Haşim kendi bir cigara ikram etti. Scarlet teşekkür ederek aldı ve hemen yaktı. Haşim ağzından çıkar çıkmaz cigarasının dumanlarında yine engin bir rüyâya daldı. Gözlerinde hep Robert'i görüyordu. Demek ki son son nefesini onun tırnakları arasında verecekti. Gözleri doluyor ve buhranlar içinde kıvranarak kendi kendine konuşuyordu : "Hayır Robert, bunu yapamazsınız. Sizin iğrenç tırnaklarınız arasında maalesef cen veremem. Eğer hayatıma son vermek icap ediyorsa, ben sizden evvel kendimi temizleyebilirim. Vicdanınızı azap içinde kül etmek istemiyorum. Ben kendi kendimi öldürerek dünyadan kaybolup giderim. O zaman bahtiyar olarak yaşayabilirsiniz. Ben hayatınızdan çekilip gittikten sonra artık sizi ne rüyalarım ve ne de hayâllerim rahatsız etmeyecektir. Bahtiyar olunuz Robert".

Bir müddet sustuktan sonra şöyle devam etti : "Mes'ut olunuz Robert. Bundan sonra hayatınızda sizi rahatsız eden bir kadının varlığı ile karşılaşmayacaksınız. Tabiatın size bahşettiği sayısız güzellikler içinde sizin anlayacağınız ve sizi anlayabilecek bir kadınla mes'ut olabilirsiniz. Siz maalesef beni anlayabilecek bir ruhda yaratılmış bir insan değilsiniz.

Haşim bu sırada elinde iki kahve fincanıyla içeriye girdi ve Scarlet'in önünde eğilerek:

-Buyursunlar prensesim, dedi, nasıl uşaklığınızı sadakatle başarabiliyorum, değil mi?

Scarlet gülüyordu. Haşim devam etti :

-Melikenin emrinde seferber olmaya hazırım.

Scarlet çok sakin görünüyordu ; Haşime :

-Şöyle karşıma otur, dedi.

Haşim Scarlet'in kahvesini verdikten sonra, onun emriyle karşısına oturdu ve kahvesini içmeye başladı. Scarlet büyüyen gözlerle ona yaklaştı ve heyecanlı bir sesle sordu :

-Ne oluyor Haşim ?

-Gözlerim kör olaydı da bu faciayı görmez olaydım. Sultanım, sizi bir şafak vakti kızıl bir kan içinde görüyorum, çıplak bir halde duran vücudunuzdan kanlar sızıyor, boğazınızda bir pençe var. Anlatamıyorum, dilim konuşmuyor gözlerim kararıyor, korkulu bir fal karşısındayım.

Haşim hakikaten korku içinde titriyodu. Fincanı elinden atarak Scarlet'in ayaklarına kapandı ve ağlamya başladı.

-Buradan kaçın Miss Scarlet. Ecel peşimizden kara bir bulut gibi geliyor. Ben bu akşam burasını terk edeceğim. İsterseniz siz de benimle geliniz.

-Bir müddet daha beklemek mecburiyetindeyiz Haşim.

-Hayır, ben daha fazla bekleyemeyeceğim. Ecelsiz can veremem. Çocuklarımı size emanet ederek, hemen yola çıkacağım.

Scarlet yaşaran gözlerle Haşim'e bakıyordu. Tekrar şezlongun üzerine uzandı ve yaşaran gözlerini silerek konuştu :

-Ben kadere inanan bir insanım Haşim.

-İnanabilirsiniz, fakat onu önlemek de elinizde olan bir kuvvettir. Ne olur, ne olmaz, bir an evvel buradan çıkıp gidelim. Şimdi doğruca İhsan Bey'e gideceğim ve meseleyi anlatacağım.

Scarlet Haşim'in yalvaran gözlerine baktıkça içi sızlıyor ve derinden derine ağlıyordu.

-Hayır Haşim dedi, bu hususta İhsan Bey'e hiçbir şey söyleyemeyiz. Çünkü buradan kaçacak olursak, bir gece ondan habersiz kaçmalıyız.

-Fakat İhsan Bey bize yardım etmezse buradan bir adım bile atamayız.

Haşim'in İhsan'a büyük itimadı vardı. Bu yüzden onun yardımına sığınmayı her şeyin üstünde tutuyordu. Scarlet'in sözlerine aldırmıyor ve fikrinde ısrar ediyordu :

-Yanlış düşünüyorsunuz Miss Scarlet. Biz, İhsansız hiçbir şey yapamayız. Muhakkak surette onun yardımına ihtiyacımız vardır. Müsaade edeseniz gidip İhsan Bey'le görüşeyim.

-Düşünelim Haşim. Fakat emin olmalısın ki, İhsan bizim fikrimizi değiştirecektir.

-Hayır, bunu yapamaz. Biz gelecek faciayı ona anlattığımız zaman, o da muvafakat eder.

-İhsan'ı ikna etmek ? Bu imkânsızdır.

-Ben gidiyorum Miss Scarlet.

Haşim Scarlet'in cevabını beklemeden çıkıp gitti.

***

Olivialar güzel bir gece tertip etmişlerdi. Kasabadan gelen davetliler heykeltraşın köşkünü dolduruyor, sanatkârın karısı ve topal heykeltraş durmadan misafirlerine ikram ediyorlar, onları en güzel dağ yemişleriyle ağırlıyorlardı. Olivia birkaç defa Haşim'le Scarlet'e haber gönderdiği halde, her nedense Scarlet bu akşam da onun davetine icabet etmemişti. Genç kadın, son zamanlarda Scarlet'in bu gibi hareketlerinden üzülüyordu. Yine bir fırsatını bularak Haşim'le ona haber gönderdi.

-Mutlaka kendisini de bekliyoruz. Misafirlerimiz piyano çalmasını istiyorlar. Haydi Haşim, ne yapıp yap, Scarlet'i kandırarak buraya getir.

-Gelmiyor hanımım, ne yapayım ?

-Fakat bu defa da gelmezse, ben gelmek mecburiyetinde olacağım, İhsan Bey orda mı?

-Hayır.

-O halde son bir defa daha gidiniz ve sakın onsuz geri dönmeyiniz.

Haşim koşarak Scarlet'in köşküne gitti. Bütün ısrarlarına rağmen bir türlü onu ikna edemedi.

Scarlet :

-Gidemem Haşim, diyordu. Bu akşam imkansız, Olivia'ya başka bir gece gideceğime söz veriyorum.

-Olmaz sultanım. Muhakkak sizi görmemi ısrar etti. Ne olur bu akşam onu kırmayınız. Sensiz bu gecenin zevkini bulamayacağını söylüyor. Misafirler de seni sordular. Hepsi de muhakkak Miss Scarlet'i istiyoruz diyorlar. Ortada ben kalıyorum, yalvarırım size bu akşam gidelim de başka bir zaman gitmezsiniz.

-İmkânsız Haşim.

Bu sırada kapının vuruluşu duyuldu. Scarlet koşarak kapıyı açtı. Gelen İhsan'dı, genç adam içeri girerken hayretle Scarlet'e bakarak :

-Ne o ? Dedi, siz henüz hazırlanmadınız mı ?

-Gitmeyeceğim İhsan.

-Hayır gitmeliyiz. Ben size sabah kahya ile haber gönderdim ve siz de "Evet giderim" demişsiniz. Bunun üzerine hazırlandım.

-Gitmeyeceğim dedim o kadar. Fazla ısrara lüzum yok. Bu akşam evimden bir adım bile atamam.

-Niçin ?

-Çünkü çok yorgunum.

-Hadi canım sen de. Her zaman bir şey çıkarıyorsun.

Haşim söze karıştı :

-Bir saattir yalvarıyorum, başına söz geçiremedim.

-Beni yalnız bırakmanızı tekrar edeceğim.

-Ricanızı dinlemiyoruz. Ne olursa olsun, bu akşam beraber gitmeliyiz. İhsan ocağa doğru yürüdü ve koltuklardan birine oturdu. Scarlet pencereden dışarıyı seyrediyordu. Haşim :

-Ben dışarıda bekliyorum. Anlaştığınız zaman bana da haber verirsiniz. Fakat anlaşıncaya kadar da burada bekleyeceğim.

İhsan bir cigara yaktı, bir de Scarlet'e uzattı.

Fakat genç kadın reddetti. Bu akşam yine derin bir ıstırap içindeydi. İhsan'ın odasına kadar niçin geldiğine canı sıkılmıştı. Bir aralık genç adamı evinden kovmak istedi, fakat kendini zorlayarak sustu.

İhsan :

-Niçin buradan kaçmak istiyorsunuz Miss Scarlet ? Diye sordu.

Scarlet İhsan'a cevap vermedi. Genç adam sualini tekrarladığı zaman Scarlet sinirlenmişti :

-Hiç de sizi alakadar etmez İhsan Bey, dedi.

İhsan tok bir cevap verdi :

-Sizi alakadar eden her şey, elbette beni de alakadar eder.

-Ben yarından tezi yok gidiyorum.

-Gidemezsiniz.

-Çiftliği terk edeceğim !

-Edemezsiniz.

-Hareketlerime müdahale etme hakkını nereden alıyorsunuz ?

-Kendimden ve size olan bağlarımdan.

-Benimle aranızda hiçbir bağ yoktur. Eğer siz böyle olduğunu iddiaya kalkışırsanız bu bağların koparılmasını isteyeceğim.

-Bunu yapamazsınız.

-Yapıp yapamayacağımı yarın görürsünüz.

-Çok cidi konuşuyorsunuz Miss Scarlet.

-İstediğim gibi hareket edebilirim.

-Kanunen bana bağlı bulunuyorsunuz.

-Ben kanun filan tanımam. Hıh şuna bak sen, hangi kanunla bağlıymışım. Böyle bir kanun tanımıyorum.

-İnsanların her şeyden fazla bağlanmaya mecbur oldukları bir ahlak kanunu vardır. Bunu unutamazsınız Miss Scarlet.

-Sözleriniz belki güzel bir hayâl mahsulü olabilir.

-Hayâlden bahsetmiyorum Miss Scarlet. Hakikatları bütün çıplaklığıyla ortaya koyuyorum. Kanunlara hürmet etmek mecburiyetindeyiz. Hele tabiat kanunları vicdana ve ruha hitap eden kanunlardır, bu gibi kanunlardan kaçınılmaz.

-Sizin hakkınızda fena düşünmeme fırsat vermemenizi rica edeceğim.

İhsan cevap vermeden sustu. Scarlet pencerenin önünde o kadar dalmış ki, dakikaların nasıl geçtiğini hissetmiyordu. Genç kadın birdenbire büyüyen gözlerle dışarıya baktı ve korkunç bir çığlıkla yere yuvarlandı. İhsan heyecanla pencereye koştu. Heyecandan göğsü durmadan kalkıp iniyordu. Yüzünü avuçları içine alarak haykırdı :

-Yangın !

Scarlet yattığı yerden doğrularak mırıldandı :

-Yangın !

İhsan devam etti :

Çiftlik baştanbaşa alevler içerisinde. Broklesby'nın evleri. Gözlerime inanamıyorum. Köşkü başlıbaşına alevler kaplamış.

Scarlet hıçkırıklarla sarsılan başını avuçları içine aldı, bir altın yığını halindeki saçları yüzüne dökülmüştü.

-Gitmeliyiz, diye İhsan'ı elinden çekti ve koşarak Broklesby'nin evlerine doğru gittiler. Villanın kapısını önünde yatan Haşim arkalarından bakarak, içini çekti ve gülen gözlerle derin bir nefes aldı ve kendi kendine konuştu :

-İşte aşkın kudreti budur. Ne şahane bir aşk. Sevişiyorlar. Ne içten bir sevgi. Gözlerin ifadesinde aşk, vücutların hareketinde aşk, ne ilahi kudrettir yarabbi bu aşk ! Aşk, kendini ancak bu kadar güzel gösterebilir. Bu yol ebediyen ayrılmayacak bir yoldur.

Bu sırada "Kırlangıç Villası"nın önünde bir araba durdu. İçinden ak sakallı, dinç ve uzun boylu bir ihtiyar çıktı. İhsan'la Scarlet'in koşarak gidişlerini heyecanla seyretti. Sonra Haşim'e yaklaşarak onu elinden tutup kaldırdı. Ve :

-Sen kimsin ? Diye sordu.

Haşim dargın bir halde cevap verdi :

-Eee... Sen de...Benim kim olduğumdan sana ne ? Önünde koşan çiftleri görmüyor musun ? Ne kadar mesutturlar. Çılgın gibi sevişiyorlar. Yakında evlenecekler de.

Meçhul misafir Haşim'in yüzüne fena nazarlarla bakarak :

-Deli adam ! Diyerek çıkıştı.

Haşim onun sözlerine aldırmayarak :

-Otur ya... diye söylendi.

-Sus, yetişir döktüğün zehirler.

Haşim içini çekerek konuştu :

-Onları kıskanıyorum, halbuki Scarlet bana da söz vermişti.

-Daha susmayacak mısın ? Defol buradan serseri.

Haşim yangın yerine doğru koştu. Meçhul misafir arabanın gitmesini işaret ederek villaya girdi.

Köşk alevler içinde yanıyordu. Haşim alevler arasında serseriyi görür gibi oldu. Bir hızda onun üzerine atlayarak, onu boğmayı düşündü. Fakat o, durmadan cebinden çıkardığı içki bardağını midesine boşaltıyor ve kahkahalarla gülüyordu. Birdenbire tepelere doğru koşarak gözden kayboldu. Scarlet ile İhsan bir heykel gibi, birbirlerine sokulmuş bir vaziyette alevleri ve evin yanışını heyecanla seyrediyorlardı. Scarlet :

-Gidelim İhsan, dedi.

İhsan gözleri yaşararak ona baktı ve genç kadını bu anında kalbinin içinde hissetti.

-Gidelim Scarlet.

Sessizce yürüdüler. Scarlet İhsan'ın kolunda ona yapışmış bir vaziyette adımlarını ölçü ile atıyor ve bu yolun bitmesini istemiyordu.

-Tekrar dönelim, dedi.

Ayni yolu tekrar gidip geldiler. Scarlet İhsan'ın kolunda adeta kendini kaybetmişti. Bu yolu tekrar tekrar gidip gelmek istiyordu.

-Bu yol çok kısa İhsan ? Dedi.

-İstediğiniz an uzatabiliriz.

-Hiç dönmememk üzere.

-Nasıl istersen Scarlet,

-Ben her şeyimle yalnız seninim.

Ve yollarını değiştirerekl denize doğru yürüdüler. Konuşmuyorlardı, Scarlet gecenin bitmesini istemiyor ve içinde korkulu hisler duyduğunu söyleyerek yürüyorlar. Kumlara geldikleri zaman genç kadın potinlerini çıkararak kumlar üzerinde koşmaya başladı. Eteklerini eline toplayarak denize girdi, çıktı. Sonra kumlara oturarak içten gelen bir sesle, yıldızlara baktı ve "Yıldızların Dökülüşü" diye bir şarkı söyledi. Sonra kumlara uzandı ve İhsan 'a seslendi :

-İhsan Bey yanıma gelmez misiniz ?

İhsan Scarlet'i kolları arasına aldı, genç kadın hakikaten titriyordu. İhsan'ın koynuna sarılan Scarlet, bütün kuvvetiyle onu göğsünde sıkıyordu. Tekrar etti :

-Üşüyorum İhsan.

-Gidelim Scarlet.

İhsan Scarlet'in çıplak bacaklarına dudaklarını uzattı ve kalbi çarpa çarpa öptü. Scarlet, İhsan bacaklarına temas ederken, ürpermeler ve titremeler geçiriyordu.

Genç adamın kollarına sarılarak ayağa kalktı ve onun kolunda yürümeğe başladı. Köşkün önüne geldikleri zaman, Scarlet İhsan'ın karşısında durdu ve :

-Fazla heyecanlanıyorsunuz İhsan Bey. Dedi.

İhsan omuzlarını kaldırarak cevap verdi .

-Belki.

-Biraz aşktan bahsetmez misiniz?

-Korkuyorum. Bu akşam içimde bir ümitsizlik ve korku var.

-Kimden korkuyorsun İhsan ?

-Ya sizi kaybedersem ?

Scarlet bir kumandan gibi emretti :

-Gözlerinizi kapayınız.

İhsan lakayıt bir tavırla cevap verdi :

-Daha fazla heyecanlanmak istemiyorum.

-Bu, bir masal perisinin emridir. İtaat etmeye mecbursunuz.

İhsan gözlerini kapadı. Scarlet kalbinde bundan aylarca önce duyduğu sızıyı tekrar hissediyordu. İhsan'ın boynuna sarıldı ve aynı heyecan ve ürperme içerisinde İhsan'ın dudaklarıyla dudaklarını birleştirdi.

Pencereden aralanan perdeleri arasında meçhul misafir bu manzarayı kin ve nefretle seyrediyordu. Yumruklarını sıkarak kafasına vurdu ve :

-Bir gün daha, diye söylendi.

Scarlet İhsan'ın gözlerinin içine bakarak ağlıyordu.

-Bu gözler, beni hepden alıp giden bir kuvvettir. Kalbimin bütün heyecanını zaman almış bu gözlerde unutmuş, saman olmuş benliğimin benden kopup gidişini hissetmemişim. Bu gözler bana yaşamak iradesi vermiş ve bütün bir hayat boyunca bana bir teselli çeşmesi olmuştur. Ben artık bu gözlerden ebediyen uzak olarak nasıl yaşayabileceğim ?

-Fakat birdenbire yine niçin değiştin Scarlet ? Ne oluyorsun ? Nereye gidiyorsun ? İçindeki bu anlık heyecanın ne ? Yoksa kalbinin, ruhunun buhranlarına beni de mi ortak katmak istiyorsun ? Sizi benden hiç bir kuvvet alıp götüremez. Bütün varlığınızla, maddi ve manevi her şeyinizle yalnız benimsiniz ve benim olarak da ebediyete kadar kalacaksınız.

-Saadet ban artık heyecan vermiyor İhsan Bey. Ömrümün bu son yıllarını da kimsesiz ve münzevi bir hayatın ahenksizliği içinde yaşamak istiyorum. Bundan sonra ki, hayatım için yeni bir plan hazırlayacağım. Kafamın düşündüğü gibi değil, vücudumun hissettiği gibi hareket edeceğim. Artık daha fazla kendimi kendime esir edemem.

-İçeriye girsek ?

-Hayır, senin için lâzım gelen her şeyimi sana verdim. Bundan sonra senden uzakta ancak seni tahayyül ederek yaşayabileceğim. Bu akşam benden uzak kalmalısınız. Yani son defa olararak yine seninle görüşebilirim. Bu akşam bu kadar kâfi.

İhsan uzanarak Scarlet'i çıplak göğsündan öptü, sora gözlerini onun gözlerine dikerek güldü, bu gülüşte bir ayrılışın ifadesi bütün canlılığıyla kendini gösteriyordu.

Genç adam yılların ıstırabı içinde, ve mazinin hatıralarına dönerek yürüdü, sessizce yürüdü, yürüyebildiği kadar.

"Kırlangıç Villası"ndan altmış yaşlarında bir adam çıktı. Elleri cebinde, sağa sola bakmadan karlı tepelere doğru yürüyordu. Birden bire ellerini cebinden çıkardı ve tepelere

doğru kurşun atmaya başladı. Sonra karın örttüğü bir toprak yığınının önünde durdu. Kalbi heyecanla vuruyor, gözleri durmadan ıslanıyordu.

Bu toprak yığının önünde bir şeyler mırıldandı. Ve son söz olarak :

-İlahi kadın !

Diye dudakları titredi ve paltosunun yakalarını kulaklarına doğru çekerek, ellerini yine cebine koydu ve koşarak tepelerden indi. Çamlıklar arasında bir aralık gözden kaybolur gibi oldu sonra tabancasının sesi duyuldu. İhtiyar adam ağaçlar arasında göründü. Sessizce sallana sallana yürüyerek ağaçlar arasından çıktı ve köşke doğru bir şeyler mırıldanarak gitti.

Ağır bir yükün altında ezildiğini hissediyordu. Köşkün kapısını açıp içeriye girince hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Gözleri kararıyor, başı dönüyordu.

Sessizce Scarlet'in yatak odasına geçti ve onun sabahlığını göğsüne basarak koklamaya başladı. Adeta sarhoş olmuştu. Scarlet'in yatağı üzerine oturdu ve sesinin çıkabildiği kadar : "Scarlet, Scarlet" diye haykırmaya başladı. "Bu kaçıncı yıkılış ?" diye kendi kendine düşündü ve ondan son kalan elbiseleri birer birer dolaptan çıkararak odanın ortasına yığdı. Bir aralık bu elbiselerle birlikte köşkü ateşlemeyi düşündü. Fakat vicdanının sesi buna müsaade etmedi. İçinden gelen bu ses şöyle diyordu :

-"Yapamazsınız, böyle bir harekette bulunamazsınız, bu yeni bir cinayet sayılır. Eğer kendinizi tamamen mahvetmek istiyorsanız durmadan hemen köşkü, hem de elbiseleri yakabilirsiniz. Fakat bunu yaptığınız an hayatınızın da tehlikede olduğunu unutmayınız.

Hayatı tehlikede ise ne çıkar? Yaşamakla yaşamamak arasında hiç bir fark görmüyordu Bunca yıllık hayatında ne kazanmıştı ? Hayat bir hiçten başka ne olabilirdi ? Toprakla birleşmeyecek miydi ? Zamanın bir su gibi akıp gidişine artık tahammül edemiyordu. Bir an evvel, hayatına da son vermeyi düşündü. Kalbi heyecanlarla çarpıyor, vicdanından büyük bir şeyin kopup gittiğini hissediyordu.

-Hayat bir faciadan ibarettir diye söylendi. Fakat insanlar ne kadar zavallıdır ki, bu faciayı hayatın binbir renkleri içinde bir türlü göremiyorlar ve hissetmeden yaşıyorlar. Bu insanlar ne tuhaf mahluklardır ? Zavallılar daima görünüşe aldanıyorlar.

Gönlünde bir azap duyuyordu. Bir mum gibi yanmakta olduğunu hissetti. Niçin buralara kadar gelmişti ? Bir gün gelecek elbette o da bir alev gibi sönecekti. Fakat benliğini saran bu vicdan azabı ruhunu da sarıyor ve zaman zaman muhakemelerini kaybettirerek onu hıçkırtıyordu.

Olivialardan Scarlet'e bir mektup geldi. Yangın gecesinden sonra çiftlikten ayrılmak mecburiyetinde kalan Olivialar ilk defa olarak Scarlet'e mektup gönderiyorlardı.

Köşkteki meçhul misafir Scarlet'e gelen mektubu açmak istemedi. Bu mektubu yakarak, belki sakladığı bir sırrı yok etmek istiyordu. Fakat içinde dolaşan bir şüphe ve endişe onu mektubu açmaya zorladı ve hemen açarak okumaya başladı.

"Scarlet, yangın gecesinde sizinle konuşmadan çiftlikten ayrıldığımıza müteessirim. Fakat bu hareketinizle size gücenmişimdir. Kocamın ısrarı üzerine, yine bu mektubu size yazıyorum. Hayat bir fırtınadan ibarettir. Garip tesadüfler bazen insanın canına mal oluyor. O akşam bizim köşkü yakan serseri, sizi mahvetmek için böyle bir hatekette bulunduğuna eminiz. Fakat ne iyi bir tesadüf ki, o akşam siz bizde değildiniz. Eğer gelmiş olsaydınız belki de bu serseri ve aptal adam ilk olarak sizi öldürecekti".

Meçhula misafir mektubu burada bakarak tekrarladı : "Belki de bu serseri ve aptal adam ilk defa sizi öldürecekti !" Ne çıkar ? Diye düşündü. Ölüm yaşamanın bir devamı değil midir ? Sonra mektubu okumaya devam etti :

"Hayatının sayısız facialarla karışması senin kadar bizi de üzmektedir. Ömrünün facia içinde geçen yıllarına belki yeni saadetler ekliyerek me'sut olabilirsin."

Mektuba yine devam etmeden söylendi : "Me'sut olabilirsin. Fakat saadet perisini yakalamak o kadar zor ve müşkil bir iş ki, Scarlet hiçbir zaman buna muvaffak olamazdı" ve mektubu okumaya devam etti :

"Biz yarın İngiltereye hareket ediyoruz, size veda etmeden ayrılacağımıza mütessiriz. Fakat gelmiş olsaydık, bilmem ki, bizi kabul edecek miydin ? Me'sut ol Scarlet, ıstırabı kalbinin bir köşesine gömerek yaşamaya bak."

Mektup bu satırlardan ibaretti. Olivialar'ın gönderdiği bu mektubun hemen hemen her satırında saadetten, ıstıraptan bahsedişi meçhul misafiri derin bir hayal sükûtuna uğratmıştı. Demek ki Scarlet ıstırap çeken bir insandı ? Facia içinde geçen hayatından şüphe ediyordu. Aşkının ona saadet vermediğine inanmıyor.

İngiltere'den kaçarak ta buralara kadar gelişinin sebebini şimdi anlıyordu. Fakat birdenbire içi alevlenerek isyan etti :

-Yalnız gelebilirdi. Nelson'la buralara kadar kaçan bir kadın hiç şüphesiz aradığı saadeti ve aşkını ancak bu diyarlara kadar sürüklemekte bir maksadı vardı. Aşık ve maşuk ancak böyle uzak diyarlarda tam manasıyla birbirlerinin olabilirlerdi.

Her halde, Broklesby'ler de ona bu hususta yardım etmişlerdi. Şimdi onlardan da nefret etmeye başladı. Evlerinde çıkan yangından memnun olduğunu gülüşleriyle izahat ediyordu. Bir aralık deli ve çılgın kahkahalarla gülmeye başladı. Sustuğu zaman aynada yüzünü seyretti, bu gözlerde gizli bir ifade vardı. Aşkın, ıstırabın kaynaştığı ve kıskançlığın perdelediği korkunç bir ifade. Kalbi heyecanla çarpıyor, gözleri dönüyor ve asabı adeta ona sarsıyordu.

Hemen dışarı fırladı. Ve tepelere doğru uzayıp gitti. Yine aynı toprak yığının üzerinde ellerini bağlayarak durdu. Kalbi sonsuz bir azabla çarpıyordu. Toprak yığınına bakarak kendi kendine konuştu :

-Güzel kadın, ebedi uykunda müşterih ol. Gözleini hayat gülerek ve acıyarak kapamanı istiyordum. Fakat isdanlar maalesef deli olarak yaratılmış mahluklardır. Şüphe ve hiras bu tipteki insanların açık oldukları bir deliliktir. Zamanı ve hadiseleri unutarak yaşayabilmek ne kadar güzeldir.

Hatasını bir an için kabul etmek istedi. Fakat içinden taşan ve benliğini saran gururu birdenbire yine onu mağlup etti ve :

-Hayatta saadetle ıstırap yan yana yürüyen iki kuvvettir diye mırıldandı.

Burada daha uuzun durmadan ağır adımlarla tepeden indi, son intikam vazifesini de ifa ettiğine inanarak içi huzur bulmuştu. Fakat insanlarla görülecek bir hesabı daha vardı. Nelson muhakkak onunla karşılaşmak istiyordu. Bu alçak ruhlu adamdan bütün şüphelerinin intikamını alacaktı. Kalbi durmadan heyecanla çarpıyordu. Elini göğsüne götürerek, kalbini dinledi. Yumruklarının altında onu da susturmak istiyordu. Vicdana, ahlaka ve fazilete lanet etti. Onun nazarında hayat denen bu alçaklığın peşinde, bunların hiçbirinin yaşamaya hakkı yoktur.

Beş gün devam eden kar fırtınası çiftliğin manzarasına bir kadın güzelliği getirmişti. Serseri durmadan odasında içiyordu. Haşim onun ayakları dibinde bir köpek gibi titriyor ve arda bir ıslak gözlerle ona bakarak adeta serseriden yardım dileniyordu. Serseri ayağıyla Haşim'i dürterek sordu :

-Scarlet nerede ?

Haşim yaşlı gözlerle serseriye cevap verdi :

-Bilmiyorum, bilmiyorum.

Serseri sinirli bir şekilde odanın içinde dolaşıyor ve elindeki içki bardağını arada bir dudaklarına götürerek içiyordu. Haşim'i tekrar ayaklarıyla dürterek sordu :

-Bir aydan beri Scarlet meydanlarda yok. Köşkte kim kalıyor ?

Haşim aynı gözlerle serseriye baktı ve omuzlarını oynatarak tek bir kelimeyle cevap verdi :

-Bilmiyorum.
Serserinin yumrukları Haşim'in gözleri içinde şimşeklenince ayağa kalktı ve :
-Ölü yüzlü ak sakallı bir ihtiyar, dedi.
-Kim bu ihtiyar ?
-Bilmiyorum !
Serseri kulaklarından Haşim'i çekerek onu bağırttı ve :
-Sarhoş ölümü tercih ediyorsanız, içebilirsiniz, dedi.
Haşim korkulu gözlelrle serseriye baktı :
-İçmeyeceğim ! Dedi. Çünkü ben ölmek istemiyorum.
Serseri acı kahkahalarla güldü :
-Öleceksiniz Haşim Bey, mutlaka ölmeniz lâzım. Hiç bir suç cezasız kalmıyor. Benim öldüğüm gibi siz de ölmelisiniz. Öldürmeden yaşanmıyor.
Haşim titriyordu :
-Fakat...
-Fakat, makat yok ; öleceksiniz.
-Hayır ölmeyeceğim.
-Sus alçak !
-Hayır susmayacağım.
-Fakat ben susturmasını bilirim.
Haşim cevap vermeden kapıya doğru yürüdü. Her tarafı korku içinde titriyordu. Serseri elindeki kadehi masaya bırakarak, alaylı alaylı gülmeye başladı.
-Nereye gidiyorsunuz Haşim Bey ?
-Dışarıya çıkacağım.
-Çıkamazsınız Beyim !
-Niçin ?
-Henüz hesaplaşmış değiliz.
-Ne münasebet ?
Serseri Haşim'e doğru ilerledi ve onu kulağından yakalayarak odanın ortasına fırlattı. Haşim mükabele istemişse de, ensesine yediği bir yumrukla yere serilmişti. Serseri Haşim'in yere yuvarlanışını kahkahalarla gülerek seyrediyordu. Haşim :
-Fakat benden ne istiyorsunuz ? Diye sordu.
Serseri büyüyen gözlerle Haşim'in üzerine yürüyerek :
-Canını !Diye haykırdı.
-Nasıl ?
-Evet, heyecanlanmayınız, canını istiyorum !
-Bunu yapamazsınız.
Serseri, Haşim'i sinirletmek için kahkalarla gülüyordu :
-Hah, hah, ha...
Haşim, serseriyle alay etmeye başladı :
-Hah,hah,ha...
Serseri bir bardak daha içkiyi son damlasına kadar yudumladıktan sonra ; alaylı bir vaziyette Haşim'in önünde durdu ve :
-Scarlet benim olacaktır, yalnız benim, dedi.
Haşim bu sözlere itiraz etmek istemediğse de içinden bir kuvvet durmadan onu zorluyor ; nihayet dayanamadı ve oturduğu yerden haykırmaya başladı :
-Rüyâ görüyorsunuz, bülbül kafesten uçtuktan sonra siz kafesin kapalısını düşünüyorsunuz, zavallı aptal !
-Bülbül uçtu mu ?
-Evet, Scarlet kanatlanıp göklere doğru uçtu.
-Ne diyorsunuz ?

-Hiç !

-Alçak, şimdi seni gebertirim. İçindeki zehiri dök bakalım.

-Beni siz zehirliyorsunuz. Alçaklık sizden taşıyor. Bir yılana döndünüz. Şehvet ve [illegible] gözlerinizi bürümüş, ne yaptığınızı bilmiyorsunuz. Kara bir yılan gibi, etrafımızı [illegible]z, yüzünüze sırtınıza bakmıyorsunuz ve Scarlet'e aşık oluyorsunuz.

Serseri yine kahkahlarla gülüyordu :

-Bre serseri adam, hiç aşk yüze mi bakar ? Aşk insanın içinden doğar. Anladın mı [illegible] ?

Haşim, durmadan oturduğu yerde kıvranıyordu. İçinde bu adama karşı nefret hislerini [illegible]yor ve bir an evvel onu dünya üzerinden kaldırmak için heyecanlanıyordu.

Serseri aldığı alkölden ne yaptığını bir çılgınlık içinde Haşim'in önünde durdu ve [illegible]sinin bütün kuvvetiyle haykırdı :

-Şimdi üçünüzü de geberteceğim !

Haşim daha fazla tahammül edemeyerek isyan etti :

-Çılgın herif.

-Sus alçak !

-Susmayacağım. Ve onu da öldüremeyeceksiniz ! Onu öldürmenize fırsat [illegible]meyeceğim. Evvela siz gebermelisiniz. Ahlak ve vicdana mızır olan varlığınız. Bu dünya [illegible]zerinden bir an evvel kalkmaldır.

Serseri elinin tersiyle Haşim'e bir tokat şakladı ve büyüyen gözlerle gözlerinin içine [illegible]akarak haykırdı :

-Öldüreceğim

Haşim oturduğu yerden doğruldu, elini koynuna soktu ve ani bir hareketle bir tabanca [illegible]kardı ve serserinin üzerine doğru yürüdü ve tabancasını ona çevirerek kahkahalarala [illegible]lmeye başladı :

-Kımıldama yakarım ! Alçak, meczub, serseri sensin. Canavar adam. Onunla ben [illegible]eceğim. Bugünlerde düğünümüz yapılacak. Onu seviyorum, çıldırasıya seviyorum. Şimdi burada, ondan evvel sen can vereceksin. Leşini cehenneme yollayacağım.

Serseri kahkahalarla gülerek bir kadeh daha içti ve Haşim'e doğru yürümek istedi. Haşim :

-Kımıldama yakarım, diye haykırdı.

-Senin kurşunun beni öldürmez !

Serseri elindeki içki bardağını Haşim'in gözlerini içine serpti ve bardaklada eline [illegible]rdu. Tabanca, Haşim'in elinden yere düştü. Serseri ani bir hareketle Haşim'in üzerine atıldı [illegible]e boğazına çökerek gırtlağına sarıldı. Haşim durmadan çırpınıyordu. Aralarında alt alta üst [illegible]üste uzun boylu bir boğuşma başladı. Haşim bütün kuvvetiyle, serseriyle mücadele ediyordu. Yumruklarını bütün hızıyla serseriye indiriyor, fakat onu bir türlü malub edemiyordu. Haşim son bir hızla serseriyi sarsarak ayağa kalktı. Fakat serseri durmadan onu takip ediyordu. Yumruk yumruğa geldiler serseri titriyordu :

-Scarlet'in nerede olduğunu bana söylersen, seni öldürmeyeceğim !

-Zaten öldüremezsiniz !

-Öldüreceğim Haşim. Siz ölmelisiniz !

-Aptal !

-Sus serseri !

-Susmayacağım. Fakat susturacağım !

-Eşekliği sahibine bırak Haşim. Hayatınla oynuyorsun. Elimden kurtulamayacaksın. Scarlet'in nerede olduğunu niçin benden gizliyorsun ?

-Bilmiyorum.

-Biliyorsun !

-Hayır, bilmiyorum dedim ya. Fakat niçin ısrar ediyorsun ?

-Ben sizi söyletmesini bilirim.

-Boşuna çalışıyorsun, beni öldürsen de Scarlet hakkında size hiçbir şey söylemeyeceğim.

-Fakat öleceksin !

-Ben ölmesini de yaşamasını da çok iyi bilirim !

Serseri

Haşim'in üzerine yürüyerek, gözlerinin içine öyle bir tokat şakladı ki, Haşim sendeleyerek birkaç defa sendelendi ve düşmememek için kendini zor tuttu.

Haşim ikinci bir tokatla yere yuvarlandı, serseri tekrar onun boğazına çökerek bütün kuvvetiyle sıkıyordu. Haşim :

-Dur, dur, diye bağırıyordu.

Fakat serseri, Haşim'i dinlemiyor ve bir an evvel onu öldürmek için mücadele ediyordu.

Serseri ;

-Gebereceksin, diye haykırıyordu.

Haşim son bir hamle daha yaptı, fakat bir türlü serserinin parmakları arasından kurtulamıyordu.

Serseri Haşim'i gırtlağından bütün kuvvetiyle sıktı. Zavallı Haşim serserinin kanlı parmakları arasında can vermişti. Serseri deli gözlerle Haşim'in yüzüne eğildi ve nefeslerinin kesildiğini, kalbinin durduğunu müşahade etti. Sonra seri bir hareketle kapıyı açtı, etrafı süzdü ; tekrar içeriye dönerek Haşim'i omuzlarına aldı ve karanlıklar içerisinde denize kadar gitti. Kayalar üzerinden Haşim'i denize fırlattı. Korkunç çığlıklarla kumlar üzerinde koşuyordu. Serseri cinnet geçirmişti. "Ben kimim ?" diye bağırmaya başladı. Sonra denize girdi ve dalgaları parçalamak isteyen bir kuvvetle denizin içinde yürümek istedi. Sesinin çıktığı kadar denizin içinde bağırıyordu :

-Söyleyin bana dalgalar ben kimim ? Açılın dalgalar, yeni zamanın son peygamberi geliyor. Yol verin dalgalar. Ufuklara yelken açmak istiyorum. Dalgalar emirlerime itaat ediniz ve bana mükabele etmeyiniz.

Artık dalgalar onu tamamen sarmıştı. İradesini tamamen kaybeden serseri, bu akışın içinde kendini kaybediyor ve bütün mücadele ve çırpınmasına rağmen dalgalardan kurtulamıyordu.

***

-Murat ağa.

-Ne var Beyim ?

-Atlar hazır mı ?

-Hangi atlar Beyim ?

-Bilmiyor musun ?

-Hayır Beyim.

-Atları hazıraman için sana söylememiş miydim ?

-Ne zaman Beyim ?

-Hemen atlar hazır olmalıdır.

-Peki Beyim.

Kahya, İhsan'ın emrine itaat ederek ; hemen ahıra koştu ve hayvanları hazırlamaya başladı. Fakat İhsan niçin iki hayvan istiyordu ? Yine yolculuk mu vardı ? Fakat kiminle ? Murat Ağa : "Bana ne ?" diye hayvanların ikisini de hazırladı ve ahırdan çıkarak Beyine seslendi :

-Hayvanlar hazır Beyim.

-Hemen Scarlet'e git ve hayvanların hazır olduğunu söyle.

Kahya :

-Emredersiniz Beyim.

Diyerek "Kırlangıç Villası"na doğru uçar gibi koştu. Fakat köşkte kimseyi görmeyince hemen geri döndü ve vaziyetten efendisini haberdar etti. İhsan birdenbire değişmişti. Kahyaya cevap vermeden hayvanlara doğru yürüdü. Ve hemen beyaz atın sırtına atlayarak gözden kayboldu. Kahya yaşlı gözlerle İhsan'ın arkasından bakarak mırıldandı :

-Zavallı Bey, kanadından vurulmuş kuşa döndü.

İhsan gerisine bakmadan ilerliyordu. Meçhul istikamete doğru atının hızını kesmeden koşabildiğine hayvanı koşturtuyor ve hiç dinlenmeden gidiyordu. Birdenbire hayvanı durdurdu ve St. Hilarion Kalesi'ne doğru sürdü. St. Hilarion Kalesi'ne geldiği zaman hayvanı bir ağaca bağladıktan sonra hemen kaleye girdi.

Kalbi zevkle heyecanla çarpıyordu. Bundan aylarca önce buradan geçen en heyecanlı anlarını hatırladı. "İşte burası" "Aşk Samıcı", işte biraz daha geride "Ölüm Samıcı" diye söylendi ve saki Scarlet'le yan yana yürüyormuş gibi konuşmaya başladı :

-Siz hangisini tercih edersiniz ?

Scarlet'in sesi İhsan'ın içini dolduruyordu :

-Aşk samıcında sarhoş olup, ölüm samıcında can vermeği.

İhsan "Kraliçe penceresine" doğru yürüyor ve Scarlet'e konuşuyordu :

-Burası "Kraliçe penceresi" ve durmadan, dinlenmeden anlatıyor. Bu pencereden kendi kendini atarak öldüren kraliçenin hikâyesini söylüyordu.

-Elim elinde İhsan. Beni sonu gelmeyen yollara götürmeni istiyorum. Beni kalbinin üzerinde istediğin kadar sık. Korkulu rüyalar görmek istiyorum. Şimdi bu aşk sarayının kubbeleri arasında yaralı bir kuşun kanat vuruşlarını duyuyorum. Kalbimizin sesini dinleyelim. Ölünceye kadar kolların arasında sıkılmak ve yine kolların arasında can vermek istiyorum...

Scarlet birdenbire sinirleniyor ve küfretmeye başlıyor :

-Ben çıldırmış bir kadınım...

Ve devam ediyor :

Evet Scarlet çıldırmış bir kadındı. Hayatını hiçbir zaman affetmemeye karar verdiği halde yine kalbi razı olmadı. "Scarlet dünyadaki kadınların en harikûladesidir" diye düşündü ve sonra bir kayanın üzerine oturarak tahayyül etmeye başladı.

-Bana Afrodit'in aşk hikâyesini anlat İhsan Bey.

-Afrodit bu altın kumlarda beyaz köpüklü sularda doğdu. Buralarda yıkandı, bu yerde sevdi sevildi ve efsaneleşti.

Kumlarda kalp kalbe, gönül gönüle bir güzellik ilahı gibi yürüyor ve İhsan anlatıyor :

-Burası Afrodit'in "Aşk Çeşmesi". Burası da Afrodit'in Aşk kayalarıdır. Afrodit'in altın saçlarının tarağı olan bu dalgalar, onun şehvet ve ihtiras içinde çırpınıp kalbinin heyecanını tatmin ettiği yerlerdir. Bu gün bu beyaz köpüklü altın sahillerde yeni bir Venüs doğmuş, uzak iklimlerden koparılan bir gül, bu aşk ve efsaneler diyarında Venüsleşmiş ve bu altın kumlarda unutulmaz yeni bir aşk ve heyecan hikâyesi yaratmıştır.

İhsan'ın gözlerinden yanaklarına doğru süzülen yaşları sildi. Bu yaşlarda yalnız Scarlet'in gülen gözlerini görüyordu.

-Scarlet hassas bir kadındı, diye mırıldandı ve sonra kalenin içinde dolaşmaya başladı.

Konuşuyordu :

-Fakat Scarlet deli bir kadındı. Güzeldi, güzel olduğu kadar da hırçındı. Fakat ne çıkar? Heyecanı emsalsiz bir aşk yaşatıyordu. Tezatlarla dolu bir karaktere sahip olan Scarlet, müzmin bir hastalığın kurbanlarından biriydi. İhsan sessizce kaleden çıkarak atına bindi ve çiftliğe doğru yol aldı. Atının dizginlerini arada bir çekerek duruyor ve tabiatın güzelliklerini seyrederek tekrar yol alıyordu. Çiftlikle St. Hilarion yolu arasında hep Scarlet'i düşünüyor ve gözlerinde yalnız onu görüyordu. Vücudunun bütün ihtişamıyla gözlerinin önüne gelen mermer kadın arada bir onu ağlatıyor ve bazen de güldürüyordu.

Kendi kendine şöyle konuşmaya başladı :

-Scarlet sen benim hayatımda sevilmeyecek ebedi bir güneş olarak yaşayacaksın. Bu [illegible] içimden hiçbir kuvvet söndüremeyecektir. Fakat bütün varlığınla beni mahveden [illegible] güzelliğin karşısında ve esaretin manevi zincirleri içerisinde ömrümün sonuna kadar [illegible] yaşatacaktır.

Bir hayal denizinin susuzluğunda kendimi kaybederken yaşamaktan fazla ölümü [illegible] sevmiye başlıyorum. Fakat bilmem ki zaman denen bu kuvvet bütün bir hayat boyunca beni [illegible] bu ahenk içinde ebediyete kadar yaşatabilecek mi ? İhsan düşüncelerinde aldanıyordu. Aşkı [illegible] geçici bir sele benzetebilirdi. Scarlet'i ise bir rüyânın kadını olarak hayâlinde yaşatarak yeni [illegible] yeni maceralara hazırlanabilirdi.Hayal olan bir kadın için bu kadar ıstırap çekmek, üzülmek, [illegible] bütün bunları gülünç buluyordu. Fakat Scarlet hiçbir zaman unutulacak bir kadın değildi. [illegible] Tabiat bütün güzelliğini, hatta en müstesna eserini onunla yaratmıştı. Hayatını uçurumlara [illegible] sürükleyen bir kadın için bu kadar ıstırap çekilir miydi ? Fakat Scarlet, dünyayı dolduran [illegible] kadınların en güzeli ve cazibelisi idi, elbette hayatını ıstırapla mezcetmenin yıkılışı altında, [illegible] maneviyatının da her gün biraz daha kaybettiğini görüyor, vücudunun bir mum gibi eridiğine [illegible] şahit oluyordu. Zaten bütün insanları bir mumdan ne farkı vardı ? Yaratan muhakkak ki [illegible] düşünürdü. Yaşamak için ölmek ve ölmek için yaşamak bir tabiat kanunu olduğuna [illegible] inanıyordu.

***

Çiftliğe geldiği zaman evi yalnız buldu, orada bahçede Murat Ağayı aradı, fakat [illegible] bulamadı. Koskoca çiftlik bomboştu. Sağa sola seslendi, ahıra yürüdü. Kahyanın odasına [illegible] uğradı, kimseler yoktu. Hayvanı kendi eliyle ahıra bağladı ve doğruca odasına çıktı. Kendi [illegible] eliyle masasını onardı. Bu akşam içmek arzusuyla kamçılanan içini tatmin etmek maksadıyla [illegible] hemen dolaptan içki çıkardı ve yalnız olarak masaya oturdu ve içmeye başladı.

Bundan aylarca önce Broklesby'ların köşkünde Scarlet'le içtiği geceyi hatırladı. [illegible] Kulaklarından kalbine akan bir müzik taşıyordu. Bu ses, sanki Scarlet'in dudaklarından akan [illegible] bir suyun şarıltısına banziyordu. Neydi o şarkı ? Scarlet'in çok sevdiği ve hayran olduğu bir [illegible] şarkı vardı. Evet neydi o şarkı ? Birdenbire hatırlamıştı : "Aşk, o bir rüyador" Bu şarkıyı kaç [illegible] defa Scarlet'in dudaklarından dinlemişti. Yarabbim ne ilahi bir sesti o ses. Sarhoş eden [illegible] çıldırtan ve ihtirası kamçılayan bu ses, bu akşam bütün canlılığıyla içinde yaşıyordu. [illegible] Kulaklarını tıkadı ve sesi duymak istemedi. Fakat kalbine doğru hislerini parçalayarak akan [illegible] bu sesi, hiçbir kuvvet durduramıyordu. Bir cigara yaktı ve bahçeye açılan pencereye doğru [illegible] yürüdü. Güneş kızıl bir ışık halinde dağların üzerinden kayboluyor ve akşam yorgun adımlarla [illegible] adeta çiftliği çarşaflıyordu. İhsan hayatında bu kadar güzel bir gün batışı görmemişti. Bu [illegible] batışın alevleri arasında sanki Scarlet'i görür gibi oldu. Mermer kadın beyaz tüller içinde [illegible] rüzgârın kollarında uçuyor ve sanki alevlerle karışarak dağların arasında göç edip gidiyordu. [illegible] Tabiat bazen ne kadar güzeldir. Fakat güzel olduğu kadar bazen bir deniz gibi hırçın olan [illegible] tabiatı kamçılayarak yalnız kendileri genç ve taptaze asırlarca ayakta duruyorlar ve insan [illegible] denen kuvveti bir ömür için binbir renk ve cazibe içerisinde yaşattıktan sonra bir yaprak gibi [illegible] soldurdukları halde, yine kendileri aynı teravetlerini muhafaza ediyorlar. Tabiata da zamana [illegible] da küfretti. Bu iki mefrum, asırları omuzlarına almış, beşeriyeti peşi sıra sürüklüyorlardı. [illegible] İnsanı bir portakala benzetiyordu. Ağacında durduğu müddet taptaze hayat süren portakal, [illegible] nasıl dalından kopartıldıktan sonra solup gidiyorsa insan da bir ömür aynı teravetini muhafaza [illegible] ediyor ve bir müddet sonra toprak olarak bir yaprak gibi kuruyordu. Fakat Scarlet, ne bir [illegible] portakal ne de bir insandı. Scarlet tabiatı ve zamanı kocaltacak bir kuvvet ve olgunlukta [illegible] dünyaya bir kere gelmiş bir inci parçasıydı. Onun herşeyi, güzelliği cazibesi ebediyete kadar [illegible] yaşayacak ve ayni tazelikte ancak toprağa gidecekti. Zaman ve tabiat onu yıpratamazdı.

Zengin hayaller içerisinde pencereden ufuklara bakarak dakikalarca Scarlet'i tahayyül etti duru. Tekrar masaya döndüğü zaman bütün neşesini kaybetmişti. Böyle olmakla beraber birkaç kadeh içkiyi üst üste yuvarladı. Neşesi tazelenir gibi oldu.

Birden bire annesi hayâline geldi. Onun öldürüldüğü odaya girmek istedi. Fakat bir hayret ve içten gelen bir his ona mani oldu. Bu anında yine Scarlet'i hatırlamıştı. Hayatları ne kadar da birbirine benziyordu. Yıllarca önce İngiltere'nin bir köşesinde ana ile baba arasında bir şüphenin yarattığı bir cinayet işleniyor. Yani Scarlet'in babası annesini öldürüyor. Belki de aynı saat de ve İngiltere'den kilometrelerce uzakta sessiz bir çiflikte hazin bir aşkla başlayan bir hikâye, yine feci bir cinayetle neticeleniyor. Yani İhsan'ın babası annesini öldürüyor.

Hayatlarındaki bu facia her ikisininde bilmeden birbirlerine bağlamış, ne kadar sindirmişti. Belki de aşklarındaki ilahi ulviyet bu iki facianın yarattığı bir hissi kable vukudan duyuyordu. Scarlet hikâyesini anlatırken babasının hasta ruhunu usta bir romancının maharetiyle gizlemek istiyordu. Fakat onun gözlerindeki ifade ve ruhundaki hassasiyetten titrek sesinin ahengi her şeyi bütün çıplaklığıyla ortaya döküyordu.

Bir kadeh daha içti, bütün bir geceyi içmekle geçirmek istiyordu. Scarlet'in temiz hayatına karışan Sacit'i, Nelson'u, Robert'i ve en sonda kendini düşündü.

Bunun içinde en behbaht kendisiydi. İhsan şimdi bu büyük insan temiz aşkının büyük kefaretini çekiyordu. Fakat bu kefaret ancak Scarlet'le birlikte ölmekle ödenebilirdi.

Bir haftadan beri Scarlet'i görmemişti. Kahyayı kaç defa köşke gönderdiği halde ondan hiçbir haber alamamıştı. Yalnız bugün köşkte ak sakallı bir adam oturduğunu ve Scarlet'in bir haftadan beri kayıplara karıştığını biliyordu. Bu adam da Scarlet gibi dalgaları, denizleri geziyor ve elinde bir tabanca ile durmadan etrafı kurşunluyordu. Bu adam kimdi ? İhsan birkaç defa uzaktan uzağa ona tesadüf ettiği halde ne yanına yaklaşmış ne de onunla konuşmuştu.

Fakat bir fırsatını bulup onunla konuşmak ve anlaşmak istiyordu. Birgün köşke giderek muhakkak onunla konuşmak istiyordu. Fakat içinde dolaşan korkulu bir heyecan bu hareketinden onu men ediyor ve bir türlü köşke gidemiyordu.

Scarlet'in bir haftadan beri çiftlikten görünmemesi, içinde bir endişe uyandırıyor ve güzel kadının buralardan uzaklaştığına hükmediyordu. Fakat Scarlet ona seslenmeden ve danışmadan bu yeni yolculuğa çıkamazdı. Scarlet'in yokluğu ise içinde dolaşan heyecan gittikçe onu çıldırtıyor ve Scarlet'siz bu hayatı hiç de beğenmiyordu. O bu çiftlik ve bu topraklar için bir güneşti.

Kalpleri yakan, ısıtan ve neşelendiren bu güneş nasıl söndürülebilirdi ? Gözlerinden ve içinde bir aşk güneşinin alevlerini yakan Scarlet ona yaşamak iradesi veriyordu. Gözlerini kapıyor, onu görüyor, gözlerini açıyor bu alevin ışıklarıyla kaynaşıyordu. Hayatının en güzel günlerini onun aşkının kudretinden alıyordu. Kalbi çarpa çarpa masadan kalktı ve tekrar pencerenin önünde durdu. Yine bir cigara yaktı. Aynı karanlığın ruhunu da doldurduğunu hissediyordu.

Yaşamak için ışığa büyük bir ihtiyaç vardı. İçinden gözlerine taşan yaşların sıcaklığıyla başı dönüyor ve içi yanıyordu. Geceyi ve karanlığı sevmiyordu. İçinde dalgalanan karanlığı kovmak için, hayatla mücadele etmeye karar verdi. Şimdi doğruca köşke gidecek ve bu meçhul misafirle görüşüp, konuşacaktı. Hem bu suretle Scarlet'in nerede olduğunu öğrenecek ve bu şekilde kalbindeki ıstırabı yenecekti. Kapıdan dışarıya çıkarken kahya ile karşılaştı. Murat ağa heyecanla merdivenleri çıkıyordu. İhsan'ı karşısında görünce, bir an için tereddüt etti, sonra ihtiyar bacaklarını hızlandırarak hemen merdivenleri çıktı ve :

-Ooo Bey, dedi, demek siz geldiniz. Ben gelmeyeceğnizi tahmin etmiştim.

-Uzun yolculuğa çıkmamıştım Murat Ağa.

-Doğrusu sizi görünce çok sevindim.

İhsan yürümeye hazırlanırken Kahya mani olmak istedi. İhsan :

-Ben gidiyorum Murat Ağa dedi, bir saat sonra dönerim.

-Bu kadar acele mi Beyim ?

-Muhakkak gitmem lâzım.

-Fakat ben sizinle konuşmak istiyordum.

-Geldiğim zaman sizi aradım, fakat bulamadım.

-Kahya İhsan'ın gözlerine bakarak mırıldandı :

-Sizinle hususi konuşmak isityordum.

-Bir saat sonra görüşürüz Murat Ağa.

İhsan koşarak merdivenden indi. Gecenin soğunu hissetmiyordu. Bir taraftan alkolün verdiği hararet diğer taraftan içindeki şüpheli sızılar onu üşütmeden yürütüyordu. Islık çalarak köşke kadar gitti. "Kırlangıç Villası"nda derin bir sessizlik ve karanlık göze çarpıyordu. Scarlet hakikaten bu saraya güzel ve manalı bir isim vermişti. İhsan, şimdi Scarlet'in bu müstesna saraya niçin "Kırlangıç Villası" dediğini anlıyordu. Doğruca kapıya gitti ve hemen vurdu. Bir müddet beklediği halde hiçbir cevap alamadı. Birkaç defa daha vurdu. Yine ses yoktu. Hiçbir cevap alamayınca geri dönmeye mecbur oldu.

Saray bu akşam niçin karanlıktı, içi gibi onun da söndüğünü ve karardığına inanıyordu. Fakat Scarlet ? Ya birkaç haftadan beri burada yaşayan meçhul adam ? Hiçbirinden de eser yoktu. Scarlet'in bir faciaya kurban gidip gitmeyeceğini düşündü. Fakat böyle bir hadiseye ihtimal vermiyordu. Scarlet'in yokluğunu bile düşünmek ona azap veriyordu. Ya Scarlet ölmüşse muhakkak ki, onun ardında yaşamak imkânsız olacaktı. Fakat yine niçin böyle düşünüyordu ?

Scarletsiz bu hayatın yaşanmayacak hangi tarafı vardı ? Bilhassa tabiatın bütün güzelliklerin ve renklerini koynunda taşıyan bu çiftlik hiç şüphesiz cennetden kopmuş bir parçaydı. Bu güzellikler içinde ölümü nasıl düşünürdü ? Venüs'ün aşk ve çılgınlık taşıdığı bu topraklarda ölümü düşünmek, yılları ıstırablara eklemek demekti. Bahçeye girdiği zaman, kendi odasında ışıkların söndürülmüş olduğunu gördü. Hemen koşarak merdivenden çıktı, içeriden Kahyanın sesi geliyordu. İhtiyar galiba İhsan gelinceye kadar biraz kafayı dumanlamıştı. Genç adam içeri girerek ışığı yaktı ve pencereden cigara içmekte olan kahyaya doğru yürüdü. Murat Ağa hakikaten bir mikte içtiği için gözleri dönüyor ve dudakları gülüyordu. İhsan :

-Ne oluyorsun Murat Ağa ? Diye sordu.

Kahya gülerek cevap verdi :

-Beyden artanı uşaklar içmez mi ağacığım ? Ben de senden kalan son kadehi bir hızda yudumlayıverdim.

-Güzel Murat Ağa, çok güzel. Zaten bu soğuklarda içmekten başka bir çare yok. Haydi bir bardak daha içelim. Ne dersin ?

-Alimallah bayılırım. Sen şöyle biraz istirahat et de ben hemen aşağıya ineyim ve biraz turşu çıkarayım.

Kahya İhsan'ın cevabını beklemeden hemen aşağıya indi ve biraz sonra elinde dolu tabaklarla geri döndü. Bir çeyrek saatin içinde Murat Ağa türlü mezeler hazırlamıştı. İhsan bütün bir geceyi içmekle geçirmek istiyordu. Kahya, Beyinin karşısına otururak ilk kadehde doldurdu kendi sıhatleri şerefine içtiler. Birkaç kadeh içildikten sonra İhsan :

-Demin muhim bir haberin olduğunu söylemiştin Murat Ağa, dedi, anlat bakalım neyidi bu muhim haber.

-Tuğ, azkalsın unutuyordum. Demin geldiğin zaman beni niçin bulamadığının sebebini anlatacaktım da, yine birden bire içkiyi görünce kafam döndü ve unutuverdim.

-Merak ediyorum Murat Ağa, anlat bakalım.

-Bugün öğleye doğru, koyda iki ölü bulduk !

İhsan hemen oturduğu yerden fırlayarak kahyanın önünde durdu :

-Kadın mı, erkek mi ? Diye sordu.

Kahya hemen cevap verdi :

-İkisi de erkek.

-Tanıyabildiniz mi ?

Kahya ağlıyordu :

-Evet Beyim, dedi. Haşim ve serseri !

İhsan heyecanlanmıştı :

-Haşim mi ?

Murat ağa yaşaran gözlerle İhsan'ın gözlerinin içine bakarak hıçkırmaya başladı. Birşeyler söylemek istiyor, fakat bir türlü konuşamıyordu. Biraz kendine geldikten sonra :

-Na yazık ki, Haşim, Beyim, dedi. Biçare boğulmuş bir halde bulundu. Gırtlağında parmak işaretleri görüldü.

-Peki serseri ?

-O da kendisini denize atmak suretiyle intihar etmiş olacak.

-Cesetleri ne yaptılar ?

-Polis hemen morga kaldırttı.

İhsan düşünceye dalmıştı. Haşim boğularak öldürülüyor, serseri ölü olarak bulunuyor ve Scarlet'ten hiçbir haber yok. Yoksa o da mı serserinin parmakları arasında can vermişti ?

İhsan hemen kahyaya sordu :

-Bir haftadan beri Scarlet'i görmedim.

Kahya sukünetle cevap verdi :

-Evet Beyim, bir haftadır köşkten çıkmıyor.

-Tuhaf değil mi kahya ?

-Vallaha bilmiyorum Beyim. Bu kadın hakkındaki fikirlerim tamamen değişmiştir. Çok tuhaf bir mahluk değil mi? Bazen günlerce köşke kapanıp duruyor, bazen de hiç evde oturmuyor. Hep denizleri, tepeleri gezip duruyor. Son zamanlarda Haşim'i hiç ayırdığı yoktu. Onun ölümü de beni gittikçe endişeye düşürüyor. Haşim'in öldürülmesi Scarlet'in köşke kapanıp kalması mühim bir muamma şeklini alıyor.

-Ya köşkteki ak sakallı adam ?

-Öyle ya ben onu unutmuştum. İşler gittikçe karışıyor arap saçına döndü vessellam.

-Polis köşkte bir şey sormadı mı ?

-Sordu Beyim. Fakat Scarlet yine meydanlarda yoktu. O ak sakallı adam çıktı çavuşla uzun boylu konuştu.

-Ne konuştuklarını duymadın mı ?

-Hayır Beyim. Yalnız görüştüler.

İhsan :

-Haşim öldürüldü. Serseri ölü olarak bulundu. Scarlet kayıplara karıştı, köşkte ak sakallı bir adam yaşıyor, diye mırıldandı.

Derin düşüncelere dalmıştı. Scarlet'in öldürüldüğünden şüpheleniyordu. İçinden birşeyin kopup gittiğini duyar gibi oldu. Birden bire gözleri dolarak hıçkırmaya başladı. Kahya hemen Beyinin yanına sokularak ona sordu :

-Ne oluyorsun Beyim ? Bu yaşları kimin için döküyorsun ? Haşim ölmüş veya yaşamış sanki bize ne oluyor ?

İhsan içini çekerek cevap verdi.

-Haşim'e de yanmıyor değilim Murat Ağa. Fakat beni en çok düşündüren Scarlet'tir

Kahya içini çekerek cevap verdi.

-Fakat Scarlet'e ne olmuş İhsan Bey ? Belki raharsız olduğu için görünmüyor.

-Scarlet rahatsız bile olsa, ne yapıp ne yapar muhakkak beni görürdü. Korkuyorum Murat Ağa, Scarlet'e birşey olmasın diye korkuyorum. Zavallı kızın başına bir hal mi geldi ? Ne oldu bilmiyorum !

-Merak etmeyiniz İhsan Bey, herhalde Scarlet'e birşey olmamıştır. Ben yarın köşke giderek vaziyeti öğreneceğim.

-Çok merak ediyorum Kahya. Mümkünse sabah çok erken kalk ve doğruca köşke git. Şimdi bir mektup hazırlayacağım, kendi elinle verirsin. Olmaz mı Murat Ağa ?

-Hay hay Beyim. Nasıl emrederseniz.

***

Kahya bütün bir geceyi uykusuz geçirdi. İhtiyar Kahya Scarlet'in kaybolduğuna inanıyordu. Fakat nasıl kaybolmuştu ? Öldürülebilirdi ? Fakat kimin tarafından ve nasıl ? Scarlet hakkındaki herşey bir sırdı. Bu sırrı çözebilmek imkansızlığı içinde kıvranan Murat Ağa, sabahın erken bir saatinde küçük bir sepetle "Kırlangıç Villası"na gitti. Kapıyı vurdu. Karşısına ak sakallı ihtiyar adam bir dev gibi dikilmişti.

-Ne istiyorsunuz ? Diye sordu.

Kahya korkulu gözlerle bakarak cevap verdi :

-Miss Scarlet'in bir sepet var da.

-Veriniz bakayım o sepeti.

-Hayır kendisine vermemi tembih ettiler, maalesef size veremem.

-Ver diyorum sana.

-Fakat ben Scarlet'i görmek istiyorum. Kendisine söyleyeceğim mühim bir haberim var.

-Scarlet burada değil.

-Peki nereye gitmiş ?

-İngiltere'ye.

-Hayır, inanmıyorum, bu imkânsız bir mesele. Scarlet gizli olarak buradan kaçamaz. Muhakkak surette bizi görmesi icap ederdi.

Meçhul misafir kahyanın sözleri karşısında sinirlenmişti :

-Kısa kes, dedi ve içeri girerek kapıyı kapadı.

Murat Ağa endişe içinde eve döndüğü zaman, İhsan'ın yanına çıkmadı. O kalkıncaya kadar kendi işiyle meşgul oldu. İhsan ancak öğleye doğru uyanabilmişti. Kalkar kalkmaz elbiselerini değiştirmeden hemen kahyaya koştu ve ondan izahat istedi. Kahya sahte gülüşlerle Beyine uydurma bir hikâye anlatmaya başladı :

-Sbah erken kalkarak doğruca "Kırlangıç Villası"na gitiim. Scarlet'i yalnız buldum. Bir sepet hediye götürmüştüm. Hediyelerini verdim ve kendisini görmek istediğinizi söyledim. Fazla heyecanlı idi. Birkaç haftadan beri rahatsız olduğundan bahsetti. Bu yüzden dışarıya çıkmadığını anlattı.

-Peki siz ne dediniz ?

-İhsan Bey ziyaretinize gelmek istiyor, dedim.

-Ne cevap verdi ?

-Hayır o gelmesin, ben geleceğim dedi.

-Niçin ? Diye sormadın mı ?

-Sordum Beyim. Evde misafir olduğunu ve bu misafirin çok tuhaf ve hasta bir adam olduğunu, bu yüzden sizin gitmemenizi rica etti. Kendisi birkaç güne kadar mutlaka ziyaretinize gelecekmiş.

İhsan tatlı gülüşlerle kahyaya bakarak gülüyordu. Kahyanın getirdiği bu haber bir derece olsun onu tatmin edebilmişti. Hemen odasına çıkarak elbiselerini değişti ve öğle yemeğini kahya ile birlikte yedi. Yemek saatinde İhsan Scarlet'ten hiçbir bahis açmadan Fakat iştahla ile güzel bir yemek yedi. Öğleden sonra çiftlikte işçilerle alakadar oldu ve akşama doğru kahya ile birlikte kendi köşküne dönerek, gece geç vakte kadar içti ve konuştu.

Sabah çiftliğe üç polis geldi. Kaya'nın yardımıyla koyda uzun boylu tetkiklerde bulundular. Çiftliği gezdiler, Haşim'in kaldığı kulübeyi gördüler, en sonunda da serserinin idasıyla meşgul oldular. Polislerin en kıdemlisi Kahya'ya :

-Murat Ağa dedi, bundan onbeş yıl evvel, bu koyun açıklarında yine senin yardımınla bir cinayet meydana çıkarmıştık. Hatırlıyorsun değil mi ?

Kahya bu sırrın çözülmesini istemiyordu.

-Zannederim, fakat katili hatırlamıyorum. Böyle vak'a olmuştu, diye söylendi.

Polis Murat Ağa'nın hafızasını yoklamak düşüncesiyle :

-Canım henüz bunamadın ya, onbeş yıl, çiftliği, kasabayı altüst eden hadise bu kadar çabuk unutulur mu ?

-Unutulmaz Beyim ama, unutmak lâzım değil mi ? Bu hayatımızın başka bir sayfası. Geçmişi yeniden yaşamak istemiyorum.

-Haklısın Murat Ağa.

Öğleye doğru polisler çiftlikten ayrıldıktan sonra Kahya İhsan'a haber vermeden denize kadar yürüdü. Bundan onbeş yıl evvel çiftliği yerinden oynatan facianın bir sinema şeridi gibi gözlerinin önünden geçtiğini görüyordu :

Refik Bey " İhsan'nın Babası" Müride ile (İhsan'ın annesi) bir sandal gezintisi yaptıktan bir hafta sonra Müride çiftliğe sık sık gelmeye başladı. Günü ekseri saatlerinde Refik Bey'le denizde geçiriyorlardı. Kasırgalı bir aşk başlamıştı. Gönülden taşan aşk heyecanlarıyla birbirlerine o kadar sokuluyorlar, birbirlerine o kadar bağlanıyorlardı ki, günler geçtikçe her şeyi zamanın akışına bırakmışlar ve hiç şüphesiz evlenmeden birbirlerinin olmuşlardı. Bu aşk çiftliğin havasını değiştirmiş, herkese adeta bir buhurdan içinde saadet damlaları serpmişti.

Günlerce bu aşk masalı devam edip gitti. Bir gün Müride gelin olarak çiftliğe geldi. Ve aynı heyecanla devam eden günlerin birinci yılında İhsan dünyaya geldi.

Bütün sevgi ve muhabbetlerini İhsan'a bağlayan anne ve baba, çocuklarını itina ile büyütmek için günü geceye ve geceyi de güne katıyorlardı. Zaman ne çabuk geçiyor, İhsan geçen bu günlerin içinde altın bir taç gibi itina ile büyütülüyor.

İhsan on yaşına geldiği zaman çiftlik büyük bir facia ile karşılaştı. Refik Bey bir gece durup dururken Müride'yi öldürdü ve omuzlayarak koya attıktan sonra kendisi de intihar etti.

Murat Ağa ağlıyordu. Bu cinayet yıllardır sırrını saklıyor ve kimsenin bu mevzu etrafında kat'i bir fikir yürüttüğü olmuyordu. İhsan, çocukluğunun kendine verdiği müthiş bir ıstırapla günlerce babasına ağlamış ve annesini sorduğu zaman onun uzun bir yolculuğa çıktığı haberi ile oyalatılmıştı. On yaşında anne ve babasından yoksun kalan İhsan Murat Ağa'nın kolları arasında aynı itinayla büyütülerek bu yaşa gelmiş ve maneviyatını yıkan bu facia içinde yorulmuştu.

Kahya bu faciayı hatırladıkça coşarak ağlıyor ve Refik Bey'i hiçbir surette affetmiyordu. Son zamanlarda İhsan'ın da babası gibi birden bire içkiye düşmesi ihtiyarı şaşırtıyor, fakat o, bir çaresini bulup İhsan'ın yuvarlanmak üzere olduğu faciadan kurtarmak istiyordu.

Kahya bu facianın tesiri altıda gittikçe çöküyor, tamamen ihtiyarladığını hissediyordu. Kalbinde yaşattığı bu facialı sır, rüyalarında bile onu rahatsız ediyor ve kalbini daima kanatıyordu. İhsan ne kadar da babasına benzemişti.

Fakat onun hayatında bir faciaya karışmasından korkuyor, adeta ürperiyordu. Endişeli şüpheler duymaya başladı. Scarlet'in İhsan tarafından öldürülebileceğine inanmak istemiyordu. Ak sakallı meçhul misafirin ifadesine göre Scarlet hakikaten İngiltere'ye mi gitmişti ? Buna ihtimal vermiyordu. Scarlet öldürülemezdi. Dünyanın bu en güzel kadınına kimse kıyamazdı.

Bir cigara yaktı ve kayalardan birinin üzerine oturarak dalgaların kumları öpüşünü seyretti. Scarlet'i bu dalgalara benzetiyordu. Dalgaların bazen hırçın, bazen munis öpüşlerle

[illegible]ları, kayaları sardığını görerek Scarlet'in yaşayış tarzını hatırlıyor ve bazen münis, bazen [illegible]çen hareketlerle etrafını alevleyen bu kadının güzelliğini unutmuyor ve unutamıyordu. [illegible]arlet ölmezdi, o, ancak İhsan'ın kollarında yaşayabilecek bir kadındı. Kalbinin içinde [illegible]ttığı Scarlet, İhsan'ın gönlünü dolduracak bir güzellikte eşsiz bir kadındı. Yorgun [illegible]rmalarla çiftliğe döndü. Bugün işleriyle hiç de alakadar olmamıştı. Kafasında Scarlet'in [illegible]yali dolaşıyor, her şeyde onu görüyordu. Öğleden sonra İhsan yanıma geldi ve bu akşam [illegible]n yine içeceğini söyleyerek gitti. Kahya akşama doğru İhsan'ın sofrasını hazırlarken [illegible]ndanıyordu :

-Bu bizim Bey de tuhaf bir adam oldu. Her gün her gece içki, durup, dinlenmeden [illegible]iyor. Bu işin sonu nereye varacak ? "İçme" diyemezsin ki, hemen çileden çıkıyor. Küfre [illegible]şiyor, şimdi de hayatıma,yaşayışıma mı karışıyorsun diye basıp geçiyor.

İhsan'ı evlendirmek lâzım geldiğini düşündü. Fakat onu ikna etmek de ayrı bir işti. [illegible]una muvaffak olabilseydi, bütün faciaları önleyebileceğine inanıyordu. Fakat İhsan kiminle [illegible]evlenebilirdi ? Uzak akrabalarından birinin kızıyla bir zamanlar bir müddet alakadrolmuştu. [illegible]Murat Ağa kendinde böyle bir teklif yapabilecek cesareti göremiyordu. Fakat her ne olursa [illegible]olsun, bu akşam İhsan'a bu mevzuyu açmaya karar verdi.

İhsan yemeğe geç geldi. Murat Ağa, onun nerede kaldığına endişeleniyor, "Kırlangıç [illegible]Villası"na giderek bir facia çıkarmasından korkuyordu. İhsan bu günlerde iradesine hakim [illegible]olamıyor, düşünmeden bir çok uygunsuz işler yapıyordu. Mesela geçen gün yaptığı iş, büyük [illegible]bir dedikoduya sebep olmuş ve günlerce söylenmişti. İşçi kızlardan birine çatmış ve uşağı bir [illegible]ara dövmüştü.

Zavallı İhsan sinirlerine hakim olamıyor, önüne gelenlere çatıyor ve kavga ediyordu. [illegible]Bu sebepten Murat Ağa, Beyinin bu hareketlerini hiç de beğenmiyordu.

Hatta geçen gece kendine yaptığı muameleyi hazmetmemekle beraber, beyine hiç de [illegible]fena bir şey söylemeyerek susmuştu.

İhsan ancak gece saat sekize doğru geldi. Neşeli bir heyecan içinde idi. Kahyanın [illegible]yanaklarına sarılarak maçıl maçıl ihityarı öptü. Kahya beyinin bu hareketine gülüyordu.

-Ne oluyoruz beyim ? Diye sordu.

-Bu akşam çok neşeliyim. Murat Ağa, dök bir kaç kadeh içelim. Bu dünyanın ıstırabı [illegible]çekilmiyor.

-Emrinize Beyim.

-Varol Murat Ağa, gözünü seveyim, bir daha dökmez misin ? Ha aferin sana, yaşa be [illegible]kahya, can adamsın doğrusu.

İhsan durmadan içiyordu. Kahya İhsan'ın yine bir hadise çıkarmasından korkuyor ne [illegible]ona mani olmak için çalışıyor, arada bir İhsan'ın kadehine dökmeden geçiyordu.

Kahya :

-Benim bir düşüncem var İhsan Bey, dedi.

-Memnun olurum Kahya, söyle bakalım.

-Seni evlendirelim Beyim.

İhsan köpürmüştü. Diline geldiği şekilde söylemeye başladı. Kahya böyle bir teklif [illegible]yaptığına pişman görünüyor, fakat mukabele etmeden Beyinin hitabesini dinliyordu.

-Kalbimi hançerlemiş olsaydın beni daha fazla memnun etmiş olacaktın Murat Ağa. Ben kendime eş yapabilecek bir kadının bu cemiyette mevcut olmadığına inanıyorum. Kalbimin üzerinde yaşayan Scarlet ismi hiçbir zaman içimden silinmeyecektir. Ben de nihayet bir köylüyüm. Ananelere uymak mecburiyetindeyim. Fakat vicdanım beni bu şekilde hareket etmeme müsaade etmiyor. Böyle bir hareket Scarlet'e karşı bir suikast olur. Aşkıma sadığım. Ve sadakatımdır ki, bana yaşamak iradesi veriyor.

Onsuz dünyanın hiçbir zevkini bulamayacağıma inanıyorum. Zaten dünyayı dolduran insanlar hayatı aynı zaviyeden göremiyorlar. Herkesin içinde ayrı ayrı renklerde yaşayan bir görüş ve inanış mevcuttur. Aşk bazı insanlar için bir ihtirastır. Fakat benim aşk hakkındaki

[illegible]yem çok farklıdır Murat Ağa. Düşüncelerim biraz klasik olabilir. Fakat benim [illegible]nda aşk, mistik bir klasizimdir. Buna inanlar ve aşkı bu zaviyeden görenler, ancak [illegible]nın en ileri görüşlü kimselerdir. Aşk nasıl doğar ve nasıl kuvvetini kaybeder ? Bilmem [illegible] kendine böyle bir sual sorduğun oldu mu ?

-Bizim zamanımızda böyle şeyler ne gezerdi beyim ?

-O halde dinle Murat Ağa. Scarlet hissederek seven ve sevdiğini söylemekten çekinen [illegible] kadındır. Niçin mi ? O, aşka yaklaştıkça, sevginin ondan uzaklaşacağına inanıyor ve bu [illegible]üncesi de çok doğruydu. Aşk dilde değil, kalpte yaşayan bir kuvvettir. Yoksa "Seni [illegible]yorum, senin olacağım" demek aşkı bayağılaştıran bir harekettir. Aşk söylenmeden, [illegible]lplerde ve gözlerde ifade ile yaşar ve hayat bulur. Ben aşkı ancak böyle biliyor ve aşka [illegible]yle inanıyorum. Başka şekilde düşünenler varsa, ona da itiraz etmem. Dedim ya herkesin [illegible] görüş farkı vardır.

Bir kadeh daha içti ve aynı heyecanla devam etti :

-İşte Murat Ağa, biz Scarlet'le bu şartlar içinde tanıştık ve bu şartlar altında seviştik. [illegible] şekilde doğan bir aşka ihanet etmek, vicdansızlığa ve ahlaksızlığa dayanan bir meseledir. [illegible]iyar kahya dudakları titreyerek cevap verdi :

-Sözümü geri alıyorum Beyim. Ben bir şaka olsun diye söylemiştim.

-Teşekkür ederim Kahya, ben senin ne iyi bir kalp taşıdığını herkesten çok daha iyi [illegible]yorum. O halde bir daha dök.

-Bu son olsun Beyim.

-Aa yine darılacağız.

-Niçin Beyim ?

-Keyfimi kaçırıyorsun.

-Nasıl emrederseniz Beyim.

-Dök.

-Emredersiniz.

-Güzel, şimdi sizi seviyorum, Can adamsın velhasıl.

-İstediğiniz kadar içelim Beyim. Bu yaşımda yarışa çıkmaya hazırım.

-Emin misin ?

-Bu da söz mü Beyim ?

Durmadan içiyorlardı. İhsan arada bir cigarasını tazeliyor ve konuşuyordu. Genç adam [illegible]nına Scarlet'ten bahsederek günlerdir ondan uzak yaşadığı için üzülüyor ve Scarlet'i her [illegible]tırlayışında "Kırlangıç Villası"na gitmeye karar veriyor, fakat Kahya onu ikna ederek mani [illegible]yordu.

Mevzuyu değiştirmek isteyen Murat Ağa Beyine sordu :

-Demin neşeli olduğunuzu söylemiştiniz İhsan Bey, fakat hikâyesini anlatmadınız.

-Doğru Kahya. Ben bilir misin bu akşam ne yaptım ?

-Siz bilirsiniz Beyim. Kahin değilim ya.

-Bu akşam "Kırlangıç Villası"na gittim.

-Nasıl Beyim ?

-Evet, "Kırlangıç Villası"na gittim. Fakat içeriye girmedim. Scarlet'in penceresine [illegible]adar yaklaştım. Hafif bir ışık odayı dolduruyor ve bu ışık içinde Scarlet görünüyordu.

Kahya şaşkın bir halde ağasını dinliyor ve anlattığı hikâyeye hayret ediyordu.

İhsan şöyle devam etti :

-O çok sevdiği şarkıyı çalıyordu. "Aşk, o bir rüyâdır." Gözlerim yaşlarla doldu ve [illegible]çkırıklarımı zor tuttum. Yine heyecanlandım, yine buhranlarım başladı. Dünyamı göremez [illegible]dum. Aşkının faziletini o an anlıyor ve mermer kadın nazarında bir kez daha ulvileşiyordu. İşte hayat budur Murat Ağa. Scarlet hayatıma sönmez bir meşale yakan ilk kadındır. Güneş onun kadar ısıtamaz, ateş onun kadar yakamaz. Bu ilahi bir kuvvettir Murat Ağa. Sevenler,

sevilenler, aşklarını gönül sularıyla yıkarlarmış ve o zaman bir aşk masalı doğarmış. Temiz sevenler, aşkın nurunu içlerine doldururlarmış.

-Beni heyecanlandırıyorsun İhsan Bey.

-Heyecan, ona hasret çekmeyen mi vardır Murat Ağa. Heyecan kadar güzel bir şey tasavvur edilemez. Yaşamak için, sevmek için muhakkak surette heyecan lâzımdır. Bir aşkın hâsıl olmasında heyecanın kuvvetine ihtiyaç vardır.

Kahya gülerek İhsan'ı dinliyordu. Sustuğu zaman bir bardak daha yuvarladı ve :

-Beyim, dedi, bunları kime söylüyorsun ? Benim kuru kafama laf geçirmenin sanki kolay bir iş mi sanıyorsun ? Bizim zamanımızda böyle şeyler ne gezerdi. Kızın yüzünü görmek bu da laf mı ? Adamın gözünü patlatırlardı. Siz bu günleri yetişmediğiniz için bahtiyarsınız.

-Bu nasıl söz kahya ? Scarlet ecnebi olduğu için kapanmıyor. Annem çarşaflı değil miydi ?

-Öyle Beyim, fakat çiftliğe geldiği zaman başında bir atkıyla gezerdi. Nerede o günler. Yine bozuşacağız ha İhsan Bey. Böyle durup dururken bana niçin annemi hatırlatıyorsunuz ?

-Ben de o acı günleri hatırlamak istemiyorum. Bu faciânın sırlarının kaldırılması sen de fazla beni üzüyor. Fakat ne yapayım, gayri ihtiyari ağzımdan çıktı.

-Bu hikâyeyi unutalım İhsan Bey.

-Fakat nasıl olur Kahya ? Onları unutmaya imkân var mı ? Yaşayabilmemiz için onları her zaman hatırlayıp düşünmemiz ve anlamamız lâzımdır.

-Onları her hatırlayışımda içimden benden bir şeyin eksildiğini hissederim. Bu faciayı, ah ne olurdu önleyebilmiş olsaydık. Bugün çifliğimiz bir cennet olacaktı. Allahım bize sen yardım et. İkinci bir faciânın doğmasından öyle korkuyorum ki.

-Bu sözler ne Kahya ? Gül ile bülbül hikâyesi unutuldu mu ?

-Hayır Beyim.

-Ferhat ile Şirin halâ daha yaşamıyor mu ?

-Öyle Beyim.

-O halde Refik ile Müride de bizim için bir masal olarak içimizde sönmeden yaşayacaktır. Biz onları ebedileştirmeliyiz Murat Ağa. İhtiyar Kahya ıslanan gözlerini sildi ve masadan kalktı. İhsan da pencereye yürüdü ve camları açarak geceyi seyretmeye başladı. Kahya odadan çıkarkaen İhsan sordu :

-Nereye gidiyorsun Murat Ağa ?

-Bilmiyorum, canım sıkıldı biraz hava alacağım.

-Babamın odasını açar mısın ? Bu akşam orada yatmak istiyorum.

Kahya İhsan'ın bu ifadesi karşısında birdenbire şaşalamıştı. Bir dakika düşündü. Acaba İhsan niçin bu akşam babasının odasında kalmak istiyordu ? Bir faciânın güneş gibi yüzünü gösterdiğine inanıyordu. Bir çaresini düşünerek İhsan'ın fikrini değiştirmek istedi. Fakat onun birdenbire sinirleneceğini düşünerek pişman oldu.

-Emredersiniz Beyim.

-Niçin tereddüt ediyorsun Murat Ağa ? Yüzün birdenbire solmuş, rengin uçuvermiş.

-İçkinin tesirinden olsa gerek Beyim.

-Hiç de zannetmiyorum.

Kahya cevap vermeden odadan çıktı ve merdivenlerden inerek odasına girdi.

***

Üç gündür durmadan yağmur alabildiğine yağıyordu. "Kırlangıç Villası"nın ışıkları gün gibi çiftliği aydınlatıyor. Meçhul adam Scarlet'in yatak odasında, Scarlet'in duvarda asılı resmine bakarak sessizce ağlıyordu. Fakat niçin ? Bu güzel kadının fotoğrafı önünde sessizce

durarak göz yaşı dökmek hayret uyandırıcı bir mesele değil mi? Gözleri birdenbire yaşardı ve mırıldanır gibi konuştu :

-Altın melek, kanatlanıp uçmak için toprağa nasıl bırakıldın ? Fakat hayır, sen benim gönlüme gömülmüş olarak ebediyete kadar orada saklı ve müsterih yaşayacaksın. Neden uzak iklimleri bana tercih ettin ?

Yine ağlıyor ve içlenerek bu resim karşısında daha fazla duramıyordu. Hemen odadan çıktı, koşarak merdivenleri indi ve bahçeye çıktı. Cebinden çıkardığı tabancası ile dumadan ağaçları kurşunuyordu. Denize kadar yürüdü ve "Scarlet acaba bu dalgalarda yıkandı mı?" Diye düşündü. Yıkanmış olabilirdi. Fakat kiminle ? Nelson'u hatırladı, birdenbire nefret hisleri taştı, bu ismi hatırlar hatırlamaz hislerinin tahrik edildiğini hissetti. "Alçak" diye haykırdı ve Nelson'u karşısında görmüş gibi bir, iki, üç ardısıra sayısız kurşunlar savurmaya başladı.

Denizin hırçın dalgalarına son bir nazar daha attı. Ve hemen yağmurun altında tepelere doğru yürümeye başladı. Haşim'in kulübesinin önüne geldiği zaman müteretdit adımlarla kulübeye girdi, sessizce bir mabetde dolaşıyormuş gibi parmaklarının ucuna basarak yürüdü. "Acaba Scarlet buraya da gelmiş miydi ?" diye düşündü. Gelmiş olabilrdi fakat ne çıkar ? Haşim'in kollarına atılacak kadar hissiz değildi ya. Buna imkân görmüyor ve içi sızlayarak odadan çıkıyor ve sessiz adımlarla serserinin odasına giriyor, geçen faciayı seyrediyormuş gibi ürperiyor ve içi titreyerek ağlıyordu.

Buradan nefret hisleriyle kaçtı. Yolun devamla tepelere çıktı, bulutlara doğru uzanmak istiyordu. Göklere uçmak heyecanı içinde her şeyini unutuyor, kalbinin sesini dinlemeden, vicdanının emriyle hareket edemiyordu. Her şeyi fevkinde tuttuğu temiz aşkını öldürmek isteyenlere lanet ediyor, küfrediyor ve Allaha dönen düşünceleriyle içi parçalanarak ağlıyordu. Bir erkek ruhunun çocuk gibi ağlatışı... Mazideki hatıralarına dönmek için çırpınıyor saadet yuvasının binbir renk ve ışık içinde kaynaştığı günleri hatırlıyor, içi yanıyor, kalbi tutuşuyordu. His ve heyecanlarını tatmin maksadıyla geldiği bu uzak iklimlerin birden bire cenetten cehenneme inkilâp edeceğini hiç de dahayyül etmemişti.

Tepelerden indi ve köşke doğru yürümeye başladı. Heyecanını biraz sükûn bulmuştu. Bu ıstırap dünyasından uzaklaşmak istiyordu. Fakat nasıl ? İç dünyası için yeni saadet ufukları aramak mecburiyeti içinde olduğunu hissediyor ve bunun tek çaresinin uzun ve sonsuz bir yolculukta buluyordu. Bir kadın için bu kadar ıstırap çekilmezdi. Hisleri kamçılanıyor ve duygularının şahlanışı altında ezilerek inliyordu.

Köşke geldiği zaman tamamen sükûn bulmuştu neşe ile parlayan gözleri ve içinden taşan uçsuz bucaksız tatlı heyecanı birdenbire onu değiştirmişti. Şimdi yalnızlık hissetmiyor, bu dünyanın Scarlet'ten de uzak olduğu halde tadını çıkarabileceğine inanarak gülüyordu.

İngilizce bir şarkıyla başladı. Bu bir şarkıda fazla bir ayrılık manzumesi idi. Şarkı biter bitmez Montagu'nun meşhur vecizesini hatırladı : "Evlenme bir kafese benzer içindekiler çıkmak için, dışındakiler girmek için uğraşırlar".

Gülüyordu, kahkahalarla ellerini çırparak gülüyordu. İzdivaç için bundan daha güzel bi izdivaç olamazdı. O halde kendisi de bu girip çıkmıştı. Şimdi yeniden girmeyi hiç de düşünmüyordu.

"Kırlangıç Villası" artık onu tatmin etmemeye başlamıştı. Ruhunda uzun yolculuğa bir temayyül hissediyor fakat bu defa İngiltere'ye gitmeyi düşünmüyordu.

Meçhul misafirin gözleri yaşardı, babasından aldığı bu mektup ona çok tesir etmişti. Tekrar okudu. Aylardır kilseye de gitmemişti. Dua etmek ve tanrıya yalvarmak için ertesi gün kilseye gitmeye karar verdi. Maneviyatını temizlemek istiyordu. Fakat ? Evet fakat işlediği büyük günahı bu dünyada takbi edecek birini tasavvur etmiyordu. Bütün bir geceyi Allaha dua etmekle geçirdi. Sabah yatağından kalkar kalkmaz son vazifesini ifa ederek; ebediyen bu çiftlikten bu muhitten uzaklaşıp gidecekti.

Gece gördüğü korkulu bir rüyâ onu ürpertiyor ve tittretiyordu. Scarlet beyaz ipekler içerisindeona doğru koşarak kollarına atlıyor, boynuna sarılarak "Ben bir günahkar değilim !" diye hıçkırıyor ve sonra kollarından uzaklaşarak gidiyordu.

Scarlet niçin ona "Ben günâhkar değilim !" demişti. Scarlet'in günâhkar olduğunu kim söylemişti ? Hayatının ıstırap günlerini, bir de bu acı hakikat içindeki şüphe eklenecek olursa, yiden perişan olacağına inanıyordu.

***

Kahya koşarak İhsan'a yaklaştı ve :

-Müjde Beyim diye haykırdı.

-Ne var kahya ? Ne oluyoruz ?

-Bu akşam köşke gitmem için Scarlet rica etti.

-İnanmıyorum, kendisi niçin gelmedi ?

-Misafiri bugün gitmiş, bu akşam seni görmek istiyor.

-Fakat ?

-Fakat makat yok, bu Scarlet'in arzusu; istersen gidip gitmeyeceğinizi haber vereyim.

-Deli mi oldun kahya ?

-Ne delisi Beyim, galiba siz deli oldunuz. Hiç Scarlet'in arzusu reddedilir mi ?

-Öyle ya kahya, hakikaten ben deli oldum.

-Tabii deli oldunuz.

-Bu akşam Scarlet'e gideceğim. Fakat biraz içtikten sonra, sen akşama doğru masayı hazırla birkaç tane ayak üstü içelim.

-İçkili ziyaret olmaz.

Bu sırada kasabanın postacısı yanlarına yaklaşarak İhsan'a bir mektup verdi. İhsan heyecanla mektubu açtı, ilk önce imzaya baktı, Olivialardan geliyordu. Bir hızla okudu :

"İhsan Bey, Scarlet'e üç mektup yazdığımız halde hiç cevap alamadık. Yolculuğa çıkacağınızı bildiğimiz için; belki yolculukta olduğunuz ihtimalini düşünerek bir müddet daha bekledik. Fakat aradan bir ay geçtiği halde, yine bir cevap alamadığımızı görerek üzülüyoruz. Broklesby size yazmamı rica etti. Bende sizden bir malumat alırım diye bu mektubu yazıyorum. Balayınızı yaşıyorsanız rahasız ettiğime müteessirim. Fakat henüz evlenmemişseniz ve şayet Scarlet rahatsız ise, yine bize bir cevap vermenizi bekliyoruz. Merak içindeyiz, acele mektubunuzu bekleriz. Çocuğunuz kız olursa Müride, erkek olursa Refik koymanızı hatırlatmaya gerek var mı ?"

İhsan kahyanını gözlerine bakarak acı acı güldü.

-Bu hikâyeyi onlara da mı anlattınız Murat Ağa ?

Murat Ağa heyecanlı görünüyordu :

-Ne münasebet İhsan Bey, dedi.

-Peki kimden öğrenmişler ?

-Bilmiyorum, fakat bir gün bana bu hikâyeyi Miss Scarlet de sormuştu.

-Ona da kim anlatmış ?

-Haşim olacak.

-İnkâr etmeyiniz Murat Ağa.

Murat Ağa yemin ederek İhsan'ı iknâ etmeye çalışıyordu. İhsan birdenbire müteessir olmuştu. Kalbinin durmadan sert sert vurduğunu hissediyor, yaşaran gözlerini siliyor ve tekrar Murat Ağa'ya soruyordu :

-Niçin bunu yaptınız ?

-Vallaha Beyim ben söylemedim.

-Scarlet'in benden uzak kalışının sebeplerini şimdi anlıyorum. Beni bu hareketinizle mahfettiniz. Defol karşımdan, uğursuz bunak.

-Fakat Beyim.

İhsan kahyanın konuşmasına müsaade etmedi ve koşarak odasına kapandı. Bu akşam Scarlet'e gitmeyecekti. Onun nikahsız bir anadan ve mühtesir bir babadan dünyaya geldiğini demek ki, bütün teferruatıyla Scarlet'de biliyordu. Onun bir katil babanın çocuğu olduğunu ve bu yüzden cemiyetin içinde bir paralık kıymeti olmadığını demek ki o da öğrenmişti. Aşkının bu yüzden bu kadar geçici olduğunu bilmiş olsaydı, hiçbir zaman kendi kendini Scarlet'e bağlamazdı. Hayatını mahveden bu kadından da bu anında nefret etmeye başladığını hissediyordu. Heyecanı taşıyor, sinirlerine hakim olmadan muhakemeler yürütüyordu. O katil bir babanın çocuğu idi. Fakat ne çıkar ? Cemiyet diye birşey tanımıyordu. İster katil bir babanın isterse asil bir ailenin çocuğu olsun, ona hep bunlar vız geliyordu. Cemiyet de ne demek ? İnsanlıktan nefret etmeye başlamıştı. Hayatında bu kadar bedbin olduğu bir zamanı hatırlamıyordu.

Yaşayısına yeni bir sayfa açıldığı için sevinmiyor da değildi. Onun için yeni bir mücadele başlıyordu. Cemiyeti inkâr ediyor, Scarlet'i sevmiyor, kahyayı öldürmeyi tasavvur ediyordu. Fakat niçin ? Bunun tek çıkar yolu, babasından kalan bu malları satarak, bu muhitten uzaklaşıp gitmekti. Kendi kendine kati kararını vermişti. Yarın kasabaya inecek ve bu canı gibi üzerine tittrediği çiftliği satarak uzak iklimlere göç edecekti.

Murat niçin bu faciadan Scarlet'i de haberdar etmişti. Niçin Olivilara onun bir katil babası olduğunu söylemişti ? Niçin ? Niçin ?

Yumruklarını sıkarak odanın içinde durmadan dolaşıyordu. Annesinin öldürüldüğü odaya geçmek istedi. Annesi belki günahsız temiz bir kadındı. Fakat babası, niçin böyle bir faciaya sebep olmuştu ? Hemen odasından çıkarak annesinin öldürüldüğü odaya geçti. Bir an için bu köşkü serseri gibi namusuna boğularak, şerefini pamal eden bu insanlardan bireysel kalmamak ve onlardan hiçbir şey yaşamamak maksadıyla yakmak isiyordu. Annesinin öldürüldüğü odada babasından gelen bütün hatıraları pencereden bir bir atmaya başladı. Önüne ne gelmişse kırıyor parçalıyor ve durmadan pencereden atıyordu. Masada duran bıçağı ilişen gözleri birden bire büyüdü ve korkak adımlarla masaya yaklaşarak eline bıçağı aldı ve babasına nefretle, iğrençle küfretti.

"Annemin canını alan bu bıçak, ancak benim de namusumu temizleyebilir" diye düşündü. Bu sırada ihtiyar kahya koşarak merdivenlerden çıktı ve "İhsan, İhsan" diye onu odalarda arıyordu. Kendi odasında bulamayınca hemen annesinin odasına geçti. İhsan burada elinde birbıçakla duruyordu. Kanlı gözlerle kahyaya bakan İhsan dişlerini çiğneyerek haykırmaya başladı :

-Alçak niçin buraya kadar geldin ? Burada ne arıyordun ? Yoksa...

İhtiyar, koşarak İhsanın ayaklarına kapandı ve hıçkırarak, ağlayarak yalvarmaya başladı.

-Yapma Beyim, at elinden o bıçağı. Bu bıçağı elinden attığın zaman bu faciadan hiçbir hatıra kalmadan yaşayabiliriz.

-Yaşamayacaksın Murat Ağa. Babamı katil yapan bu bıçak beni de katil yapacaktır. Cemiyete lânet ediyorum, insanlar küfrediyor. Kadınlardan nefret ediyorum. Babamın intikamını almaya yeminliyim. Evvela sen, sonra da ben.

-Ya Scarlet ?

-O yaşamalıdır, bir katil babanın, katil bir oğlu olduğunu bilerek yaşamalıdır.

-Bunu yapamazsın, her şeyimizi mahfedersiniz, elinizi kalbinize koyarak düşününüz.

Bu anımda hiç bir şey düşünemiyorum, babamın işlediği cinayeti bilenlerin hepsi de ölmelidir ve ölecektir.

Sonra gülmeye başladı, birden bire sükün bulmuş ve tamamen değişmişti. İhtiyar kahya hayret içinde Beyine bakıyordu. Onun cinnet geçirdiğini tahmin etti. Fakat efendisinin konuşmalarında hiçbir aksaklık görmüyordu. İhsan elindeki bıçağı masanın üzerine koydu ve

kızlı koltuklardan birinin üzerine oturarak derin bir nefes aldı. Kahya onun dizlerinin dibine sokularak yere oturdu. İhsan :

-Ben hasta bir adamım kahya dedi, affet beni.

İkisi de hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Büyük fırtına sükün bulmuştu. İhsan, eskisinden daha munis ve daha sakin bir hal almıştı. Gözleri gülüyor, dudakları gülüyor, sesi de adeta gülüyor, yani gülerek kahkahalarla konuşuyordu :

-Murat Ağa, dedi Scarlet'i ne zaman gördün ?

-Dün gece !

-Nerede ?

-Rüyâmda.

-Deli mi oldun kahya. Rüyâda gördüğün Scarlet beni nasıl çağırmış olabilir ?

-Biraz sakin olunuz da anlatayım.

Kahya oturduğu yerden doğrularak, karşı koltuklardan birine oturdu ve bir cigara yaktı bir de Beyine uzattı. İhsan nezaketle cigarayı alarak ateşledi. Kahya anlatmaya başladı :

-Dün gece korkulu bir rüyâ gördüm. Güya Scarlet benim tarafımdan öldürülmüş.

-Sebep ?

-Evlenmenizi teklif etmişim, o da reddetmiş.

İhsan gülüyor, Kahya anlatıyordu :

-Sonra birden bire boğazına sarıldım ve "kaltak" diye onun gırtlağına çöktüm ve hemen boğdum. Zavallı Scarlet bir saniyenin içinde parmaklarımın arasında can verdi. İhsan kahkahalarla gülüyordu. Kahya devam etti :

-Kan ve ter içinde uyandığım zaman korkudan titriyordum. Yatağımdan fırladım ve gecenin o saatinde "Kırlangıç Villası"nın yolunu tuttum.

Gece çok soğuk ve karanlıktı. Yalnız tepelerden çiftliğe vuran karın bembeyaz renkleri içinde yolu güç seçebiliyrdum. Köşke yaklaştığım zaman geri dönmek istedim, gecenin bu saatinde onu tatlı uykusundanuyandırmak istemedim. Fakat beni, ona doğru çeken bir kuvvet kçşke doğru sürüklüyordu. Villa'ya geldiğim zaman, Scarlet'in yattığı odanın penceresine bir taş attım. Ses gelmedi. İkinci bir taş daha attım. Pencere açıldı. Scarlet karşımda yarım bir ay gibi duruyordu. Saçları yüzüne dökülmüş bana baktı, sonra korkulu bir sesle sordu :

-Kimsiniz ?

İçimde dolup boşanmak isteyen bir arzu vardı. Bütün gücümle ona saldırmak, saçlarını avuçlarımın içine alarak onu sana getirmek istiyordum. Kalbimin heyecanını ancak bu suretle tatmin edebileceğime inanıyordum. Birden bire geri döndü, bir müddet daha pencerenin altında bekledim. Bir taraftan heyecanlanırım, bir taraftan kalbim beni sarsıyor ve onun tekrara dönmesini sabırsızlıkla bekliyordum. Pencereye bir daha taş attım ve biraz daha beklerdim. Scarlet pencerede göründü, fazla heyecanlı ve çok sinirliydi. Yine beni karşısında görünce :

-Gitmediniz mi ? Diye sordu.

-Sizin için ölümü bile az görüyorum.

Güldü ve gülerek konuştu :

-Bu büyük fedakarlığa doğrusu hayret ettim.

-Hayret yerine sevinmenizi bekliyordum Miss Scarlet.

Birden bire değişmişti, gülen gözlerle karşımda bülbül gibi şakıdı :

-İhsan Beyi bir haftadan beri görmediğime hakikaten müteesirim. Kalbim onun yokluğunun heyecanı ile çarpıyor. Günlerdir hep onu hayâl ederek yaşıyorum. Onsuz geçen günlerin bana nasıl bir cehennem olduğunu bir bilsen Murat Ağa.

-Fakat İhsan Bey sizi ziyaret etmek istiyor.

Düşündü ve başka şeyler anlatmaya başladı. Mevzuyu değiştirdiği için sinirlenmişti. Gözlerim yaşarıyor, kalbim durmadan heyecanla çarpıyordu.

Pencereye sarılıp çıkmak istedim fakat mani oldu :

-Yapmayınız yapmayınız. Diye bağırmaya başladı.

-Sizinle daha etraflı görüşmek istiyorum. Dedim.

-Biraz beklerseniz ben gelirim dedi.

Soğuktan titriyordum. Biraz sonra kapı açıldı onu bir güneş gibi karşımda gördüm. Saçları parıl parıl yanıyor , gözleri renk renk görünüyordu.

-Biraz yürüyelim dedi.

Ve gecenin bu korkunç soğunu duymadan hissetmeden onunla çamlara doğru yürüdük. Kalbi başka düşüncesi başka içi başka bir kadındı. Onunla ne kadar dolaştım bilmiyordum. Korkusu tamamen zail olmuş heyecanı adeta sükün bulmuştu.

-Şimdi söyle bakalım Murat Ağa dedi. Beni bu saatte niçin rahatsız ettin ?

Sükünetle cevap verdim :

-Birgün ziyaretinize gelmiştim. Karşıma o ak sakallı adam çıktı. Sizi görmek istediğimi söyledim. Sinirlendi ve "Scarlet burada değil, İngiltere'ye gitti" diyerek beni kovdu. Sizin için getirdiğim sepeti ona vererek çiftliğe döndüm. İhsan Bey'e bu haberi vermedim ve ona yalan söyledim. Fakat günler geçtiği halde sizden bir haber çıkmayınca zavallı Beyim endişe içinde bir mum gibi eriyordu. Kendini içkiye verdi, günlerdir durmadan içiyor. Artık ona acıyınız Miss Scarlet. Birkaç defa köşke gelmek istedi mani oldum. Misafirinizin bu günlerde İngiltere'ye döneceğini ve o zaman sizi ziyaret etmesini rica ettim ve kabul etti. Bu akşam sizi rüyamda gördüm. Korkulu bir rüyâ. Merak içinde çıldırıyordum, onun için sizi rahatsız etmek zorunda kaldım.

Scarlet güldü ve gözlerinde bir ışık yandı söndü. Ben :

-Üşüyorsunuz dedim, artık gidelim. Sizi köşke kadar götüreyim.

-Biraz beklemez misin ? Diye sordu.

-Emredersiniz Miss Scarlet.

Denize doğru koştu. Sükünetle onu takip ettim. Biraz sonra geri dödü. Heyecanla bana bakıyordu. Göğsünün durmadan inip kaltığını gördüm. Hafif hafif öksürüyordu. Gecenin soğuğu ona tesir etmişti. Elimi tuttu üşüdüğünü belli etmek istemiyordu. Fakat vücudunun titrediğini, dişlerinin birbirine çarptığını görüyordum.

-Fazla üşüyorsun dedim.

-Hayır üşümüyorum diye cevap verdi.

-Fakat nasıl ? Dedim, vücudunuz titriyor, dişleriniz birbirine çarpıyor.

-Korkudan diye mırıldandı.

Gözlerinin içine baktım, yüzünde renk kalmamıştı. Bu anımda hep seni düşünüyordum. Kendi kendime : "Şimdi İhsan onun yanında olsaydı kollarına alır, kalbine basar ve onu ısıtırdı." Diye mırıldandım.

Scarlet ellerini oğuşturarak, titrek ve minik bir sesle konuştu :

-Artık yalnızım. İhsan Bey'i yarın akşam beklerim. Biraz geç gelirse daha iyi olur. Scarlet'i kçşküne kadar götürdüm. Sonra kimsenin görmemesi için arka yoldan çiftliğe döndüm. Ve kimseye sezdirmeden odama kapandım. Hikâye bundan ibaret İhsan Bey. İhsan pencerye yürüdü ve dakikalarca "Kırlangıç Villası"na bakarak susutu. Gözleri yaşlarla dolmuştu. Gizli gizli hıçkırıyordu. Fakat hıçkırıklarını kahyaya göstermemek için yüzünü çeviriyor hep camlara bakarak susuyordu.

Birdenbire kendine gelir gibi oldu ve kahyaya :

-Bu bıçağı hemen denize at diye emretti.

Kahya neşeli bir gülüşle eline aldı ve :

-Emredersiniz Beyim.

Diyerek hemen merdivenlerden koşarak indi. Gözlerinde bir alev içinde sonsuz bir ateş hissediyordu. İçi yanıyor, kalbi yanıyor tutuşan damarlarında ilahi bir sesin ürperişlerini duyuyordu. Gözlerinin önüne dikilen Müride'nin sulieti en ince noktasına kadar beliriyor ve

ona koşmak istiyordu. O gözlerdeki renk, o vücuttaki ihtişam ve o temiz duygular benliğini sarıyor ve Refik Bey'e lanet etmemek için kendini zor tutuyordu. Refik aşkını kanla kirleten bir adamdı. İnsanlar onu hiçbir zaman affetmeyecekler ve daima anacaklardı. İçinde duyduğu tatlı bir heyecanla bıçağı denize attı. Heyecanları yatışmış; kalbi sükûn bulmuştu. Büyük bir cinayetin bir gün uydurma masallarla önüne geçtiği için seviniyrdu. "Ah bu aşk ve gençlik !" diye mırıldandı ve koşa koşa çiftliğe döndü.

Cigararsının ışığında bir adam durmadan yürüyor. Başı yere sokulmuş bir vaziyette mırıldanıyor ve bu mırıldanışta sanki bir şarkı söylüyordu. Bu genç bir adamdır. Hayatın ıstırapları içinde yorulmuş, belki perişan olmuş, belki her şeyini kaybetmiş genç bir adam. Göğsünü soğuğa vermiş yürüyüşünü karın müzikisine uydurmuş mırıldanıyor ve mırıldandıkça da bir cigara diyordu. Gecenin içinde sönüp yanan cigaranın ışıklarında yol alarak adımlarını serbestçe atıyor ve şarkısına devam ederek yürüyor. Bir yol tutmuş gidiyor, fakat nereye ? Her yolun bir sonu olmadığını bildiği halde içine doldurduğu temiz havayı temiz ederek bir yolun sonuna doğru gidiyor. Fakat dönmeyen yolların korkunçluğuna da yuvarlanmka istemiyor ve istemediği halde mırıldanarak yürüyor, yürüyebildiği kadar.

Bu genç adam İhsan'dır. Köşkünde bütün bir gün içtikten sonra; sarhoş bir hâlde kendini yollara atmış didiyor. Fakat nereye ? Konuşmuyor, düşünmüyor, yalnız bir yol boyu birşeyler mırıldanıyor. Ne şarkı söylediği ve ne de ağladığı belli olmuyor. Bu yolları, hayatının otuzunda kaç defa arşınladığını düşünebildiği halde, bu saa de niçin dışarı çıktığını, niçin içtiğini bilmiyordu. Yalnız içinde dolaşan ıstırap verici bir sızı vardı. Bu sızı haftalardır benliğini sarıyor ve ona kalp ağrıları veriyordu.

Babasının büyük bir facia ile sona eren hayatını hatırladıkça kan başına çöküyor ve bir cüzzamlı gibi ıstırab sancılarıyla kıvranıyordu. Tabiatın garip bir cilvesiyle hayata gelişini bile benimsemiyor; zamana, insanlara velhasıl düşünebilen herşeye küfrediyordu. Hayat felsefesinin ıstırabları içinde yuvarlanmaktansa, ölümü tercih ediyor ve bu azablı dünyanın hiçbir şeyini beğenmiyor, hayat felsefesini inkâr ediyor ve bir yol durmadan yürüyordu.

Kendi kendie mırıldandı :

-Bir haftadan beri Scarlet meydanlarda yok. Çiftliği terketmiş olabilir. Fakat "Kırlangıç Villası"nda yaşayan bu adam kim ?

Bu suali bu güne kadar kendi kendine belki de yüzlerce defa sorduğunu hatırlıyordu. Fakat niçin soruyor ? Burada kim istese yaşasın, ona ne oluyordu ? Madem ki bu çiflikte Scarlet'ten bir eser kalmamış, çifliğin ne kıymeti olabilirdi. Çiftlik, onun nazarında bülbülsüz bir kafese dönmüştü. İhsan bu hükmünde aldanmıyordu. Scarlet'siz çiftliğin bir cehennemden farkı yoktu. Azab içinde yaşamaktansa, buradan uzaklaşmak onun için çok daha iyi olacaktı. Babasından kalan bu son mirası satıp salmak da istemiyordu, fakat burada yaşayamayacağını anladığı için burasını terketmek mecburiyetinde olduğunu da kabul ediyordu.

-Adam sen de, dedi, hayt mı bu ? Servetin varmış kime ne ? Aşksız ve saadetsiz servetin ne kıymeti olabilir ?

Ve yürüyor, karın soğuğun tesirini hissetmeden yürüyor, yürüyebildiği kadar. Kalbi çarpıyor, gözleri soğuğun tesirinden ıslanıyor; fakat içini saran ağır bir yükün yavaş yavaş benliğini mahfetmek için onunla nasıl bir mücadeleye hazırlandığını da hissediyordu.

Dünyanın bu azab dolu ıstırabını hep kendi mi yüklenecekti ? Nahif omuzlarında böyle ağır bir yükü taşıyamayacağını bildiği halde; mücadeleye hazırlanmaktan da kendini alamıyordu.

Tezatlarla dolu bir karaktere sahib olduğunu bildiği için her şeyi, hermüşkili yıkabileceğine inanıyor ve inandıkça da cesur adımlarla yürüyordu. "Kırlangıç Villası"na yaklaştıkça içinde bir heyecan duyuyor, bu heyecanın saadet pınarlarıyla kaynaştığını hissederek yürüyor.

Şimdi "Kırlangıç Villasında bir haftadan beri görmediği Scarlet'i kollarına alacak ve kalbinden gelen bir sesle ona son teklifini çekinmeden, titremeden söyleyecekti. Bu temiz bir

aşkın yarattığı, temiz bri izdivaç teklifiydi. Scarlet onu artık reddetmeyecek kollarına atılacak, şehvet ışıklarıyla yanan gözlerle ona bakacak, ihtirasla yanan dudaklarını dudaklarına dokunduracak ve sessiz bir halde bu aşk ve heyecan sahnesinin birinci perdesi kapanacaktı.

Sonra balayına çıkacaklar. Dünyanın en sessiz bir yerinde, tabiatın zengin dekorları arasında, aşkların kaynaştığı diyarlarda birkaç ay istirahat ettikten sonra, tekrar çiftliğe dönecekler ve ayni heyecanı ömürlerinin sonuna kadar devam ettirebilmek için; kendi kendilerine mesut günler yaratacaklar ve bu saadet günlerine her gün yeni bir saadet ekleyebilmek için yeni yeni hayat ve zevk kaynakları bulacaklar ve mesud günlerini her yeni doğan günle birleştireceklerdi.

Bir gün gelecek, bir beşikte altın bir yavru lepiska saçlarının üzerinde mışıl mışıl uyuyacak, Scarlet ona aşk ninnileri söyleyecek onu tekrar uyandırıp bağrına basacak, koklayacak, öpecek ve tekrar uyutacaktı. İsmini Müride koydukları için ilk zaman Scarlet biraz İhsan'a darılacak; fakat sonradan ona hak verecek ve bu dargınlığını sevgili kocasının kollarına atılarak tatlı bir öpüşle ödeyecekti.

Günler bu saadet kaynaşması içinde geçerken bir ikinci çocukları olacak o zaman Scarlet yalvaracak bunun ismini "Hilton" koyalım diyecek, fakat İhsan ona sormadan kimseye danışmadan babasının ismini de oğluna verecekti. Belki bu hareketiyle İhsan Scarlet'i tamamen gücendirmiş olacak fakat bir gün gelip onu yine iknâ edecekti.

İhsan adeta tatlı bir rüyâ görüyordu. Gelecek günlerin rüyâsı. Altı yaşındaki kızını elinden tutuyor, dört yaşındaki oğlunu göğsüne basarak "Pamuk Nine" masalı söylüyor; çocuklar kahkahalarla gülüyorlar, onlar güldükçe İhsan zevk ve heyecandan çıldırıyor, sevinçten gözleri yaşarıyor, her iki yavrusunuda kollarına alarak bağrına basıyor öpüyor ve kokluyor. Bu sırada Müride tutturuyor :" Haydi babacığım, benim ipek babacığım bize Sarı Kedi masalını anlat. O zaman İhsan tekrar havuzun başına oturuyor yavrularını karşısına alarak onalar "Sarı Kedi" masalını da anlatıyor.

Hikâye biter btimez pencerelerden birinden annenin altın başını görüyor ve onun şakrak sesi hepsinide heyecanlandırıyor :

-Çocuklar yemek hazır, içeriye gelmez misiniz ?

Baba yavrularını elinden tutarak yemeğe gidiyorlar neşe ve saadet içinde yemeklerini yiyerek tekrar kırlarda,tepelerde gezmeye çıkıyorlar. İhsan dahayyül ettikçe gönlü alevleniyor, düşünceleri birbirine bağlanarak uzanıyordu. Bir ağacın gövdesine dayanarak durdu ve :

-Hep bunlar, gelecek günlerin rüyâsı, diye mırıldandı.

Bir cigara daha yaktı. Soğuktan parmaklarının donmak üzere olduğunu hissediyordu, karın üzerine düşüp kalmaması için kendini zor tutuyordu. Biraz daha yürüdü gözlerine inanmıyordu. Kumlarda dolaştığını hissetti. Denize kadar yürümüştü dalgalara bakamıyordu. İçinde dolaşan şüpheli sızılar, onu gittikçe mahvediyordu. Hemen geri döndü ve Scarlet'in köşküne doğru yürümeye başladı.

Kalbi çarpıyor, gözleri kararıyor, hafızası hiç bir şeyi sanki hatırlamıyordu. "Kırlangıç Villası"na doğru adımları sıklaştırdı. Hemen köşke girecek ve Scarlet'in odasına çıkarak ona evvela tatlılıkla, sonra tehditle muamele edecek ve sonra kollarına alarak doğruca kendi köşküne götürecekti.

"Kırlangıç Villası"na geldiği zaman bundan yıllarca önce benliğini kaybettiği pencerenin önünde durdu. Burası düne nazaran daha karanlık ve daha sessizdi. Kalbi heyecanla vurdu. İçinde sonsuz bir ıztırap duyuyor ve bu gecenin getireceği zevksizliği sanki evvelden hissediyordu.

Scarlet bu akşam meydanda yoktu. Ocağın alevleri arasında soyunan mermer kadının, o gece aynanın karşısında içten gelen bir titreyişle mırıldanan sesini duyabiliyordu.

İhsan dalgın adımlarla köşkün önünde durduğu zaman aylarca evvel dudaklarından duyduğu tatlı öpüşün rüyasını görüyor ve kendi kendine mırıldanıyor :

-Köşkte çıkan yangın gecesinden sonra, Mermer Kadın neden kayıplara karıştı ? Bugün onun yerine bu muhteşem sarayın içinde yaşayan bu adam kim ? O da mermer kadın gibi dağları geziyor, o da ağaçları kurşunluyor. Belki günahsız bir adam. Mermer kadının yatak odasının bomboş bir halde duruşu İhsan'a fena bir surette tesir etmişti. Bir mumun sisli ışıkları ocağın alevi ile karıştığı halde Scarlet görünmüyordu. İhsan kapıyı vurmadan köşkün kapısında bir ışık yandı. Genç adam heyecala kapıya koştu, ışığın içerisinde; ölü yüzlü, ak sakallı bir adam göründü, bir hortlak gibi, tabancası elinde İhsan'ın üzerine yürüdü. İhsan baştan başa heyecan kesilmişti. Titriyordu, fakat itidalini kaybetmeden bu aksakallı adamın üzerine yürüdü ve gözlerinin içine bakarak haykırdı :

-Scarlet nerede ?

-Niçin soruyorsunuz ?

-Soruyorum.

-Soramazsınız !

İhsan sinirlenmişti :

-Niçin ?

-Çünkü o benim karımdır !

İhsan heyecalarına hakim olamıyor titriyor ve gözleri yaşarıyordu :

-Nasıl dediniz, o sizin karınız mı ?

-Evet karımdır !

-Fakat inanmıyorum. Scarlet bu kadar aptal değildir.

-Ne demek istiyorsunuz ?

Ak sakallı adam sinirlenmişti. İhsan büyüyen gözlerle bu yalancının gözlerinin içine bakarak haykırdı :

-Ne demek istediğimi pek iyi anlıyorsunuz. Yalancı herif utanmadan " O benim karımdır !" diyorsunuz. Yalan söylüyorsunuz, yalan, yalan.

Ak sakallı adam elini sakalına uzattı ve gülerek İhsan'ı yakasından çekti. İhsan mukavemet ederek olduğu yerde sendeledi. Fakat aka sakallı adamın kuvvetine mukabele edemiyordu. Mechul adamın eli İhsan'ın yakasında durmadan onu sarsıyor ve diğer elindeki tabanca ile de adeta tehdit ediyordu.

-Beni dinlemek isterseniz içeriye buyurunuz, bu mereklı hikâyeyi size de anlatayım.

-Benim safsata dinlemeye vaktim yok. Peki ala burada da sizi dinleyebilirim.

-Hava çok soğuk fazla üşüyoruz. Siz iyi bir adama benziyorsunuz. Zaten Türklerin çok iyi insanlar olduklarını biliyoruz. Israr etmeyiniz içeriye giriniz.

İhsan'ı elinden tutarak köşke girdiler. Genç adam heyecan içinde adeta titriyordu. Ak sakallı adam onu Scarlet'in yatak odasına doğru sürükledi. İhsan bu adaya girince heyecanları bir kat daha artmıştı. Kalbi durmadan çarpıyor, gözleri dönüyor ve kendini kaybediyordu. Heyecanlarına hakim olamayarak Scarlet'i sordu. K sakallı adam cevap vermeden dışarıya çıkrı. İhsan ocakta yanan alevler arasında Scarlet'i görmek istiyordu. Neydi o muhteşem gece, renkli ışıklar içinde kaynaşan bu odadan taşan hafif bir müzik ve bu müzik içinde tüllere sarılmış dans eden mermer kadın. Gözleri yaşlarla doldu. Alevlerle karışan aileyi seyrediyordu. Scarlet bu aynanın önünde soyunmuştu. Hem de içten gelen bir seslekıvrak bir şarkı söylüyorlar ve şarkıyla beraber dans ediyordu. Gözlerini olduran mermer kadının vücudu onu titretti ve hemen yerinden kalkarak aynayı yumruklamak istedi, bu sırada ak sakallı adam içeriye girmişti. İhsan onu görmeden aynaya kaldırdığı yumruğunu indirirken ihtiyar adam arkasından haykırdı :

-Ne yapıyorsun delikanlı.

İhsan'ın yumruğu havada kalmıştı. Başını çevirmeden aynadan ak sakallı adamı görüyordu. Hemen geri döndü ve gülerek koltuklardan birine oturdu.

-Scarlet şimdi nerede diye sordu.

Ak sakallı adam elindeki içki bardağını masanın üzerine koyarak İhsan'a :

-Biraz içmez misiniz ? Dedi, hem de ısınmış oluruz.

İhsan içmek istemiyordu. Hayatına yeni bir facianın katılmasından korkuyor ve sanki bu odada yeni bir facianın panoraması gözlerinin önünden geçiyormuş gibi vücudu titriyordu. Ak sakallı adam tekrar sordu :

-Ne olur birkaç tane içelim ?

Ve İhsan'ın cevabını beklemede doldurdu ve İhsan'a uzattı :

-Tanışmamızın şerefine,

İhsan cevap vermeden uzatılan kadehi dudaklarına götürerek midesine boşalttı. İçkinin geçtiği yerde bir alevin tutuşmuş ateşiyle yandı. Ak sakallı adam İhsan'a bi ikinciyi uzatmadan kendisinin kadehini doldurdu ve ardı sıra birkaç tane daha içti.

Bu anında suni neşe duymak ihtiyacındaydı. Boşaln bardağı masanın üzerine bıraktıktan sonra İhsan'ın karşısındaki koltuklardan birine oturarak hikâyesini anlatmaya başladı. :

-Evet delikanlı, o benim karımdı. Canımdan daha kıymetli ve daha üstün bir varlık olarak taptığım Scarlet benim karımdı. Onu her şeyden kıskanıyordum. Fakat böyle olmakla beraber kendimi ona sevdiremediğimi de hissediyordum. Ruhu başka, düşüncesi başka. Velhasıl akla hayale sığmayan bir kadındı. Büyük bir aşkın kefaletini çektiğini biliyordum. Fakat benimle hayatını birleştirdikten sonra tamamen değişeceğine uslanacağına ve tamamen benim olarak kalacağına inanıyordum. Lakin bu samimi düşüncelerle aldandığımı sonradan anladım.

Gözleri yaşlarla dolan ihtiyar adam hikâyesini bazen hıçkırıklara boğularak kesiyor, bazen de ateşlenerek anlatıyordu :

-Birden bire bir rüyâ gibi varlığımdan silinip gitti. Bir aşk saadet yuvası olarak hazırladığım evimiz birden bire bir cehenneme döndü. Nereye gidebilirdi. Kendi evlerinde sonradan öğrendim ki, bir cinayet işlenmiş ve bu cinayet gecesinde Scarlet kayıplara karışmış. Meçhul istikametlere kanat açarak ortadan kaybolmuş.

Gözlerini silerek devam etti :

-Beş yıldan beri peşini takip ediyorum. Meğer seneler önce Londra'dan kaçarak buralara yerleşmiş. Onunla İngiltere'de tahsilde iken kolejin bir temsilinde Romeo-Juliet oynanıyordu. Onunla bu temsilde tanıştık. Bundan sonra onunla evlenmeye muvaffak oldum. Fakat o, beni sevmiyordu. Parama tapıyordu. Eserde Romeo rolünü oynayan gence aşıktı fakat ben onu çılgın gibi seviyordum. Böyle olmakla beraber onun her şeyini unutarak yine onunla evlendim. Fakat o benden bir müddet sonra kaçtı. Lakin aşkım onu aç bir kurt gibi takip etti. İzini buldum. Onu burada yanız bulacağım ümidi bana teselli veriyordu. Burada yalnız olarak yaşadığını öğrendiğim zaman, Scarlet'e inandım. Eğer aşkına sadık olmuş olsaydı sevgilisiyle kaçabilirdi. Bu vaziyetten memnundu fakat bundan bir müddet evvel, yani yangın gecesinde sizinle öpüştüğünü gördüğüm zaman sizi tanıdım. Siz Nelson'dunuz. Onun ilk sevgilisi ve ilk Romeo'su Nelson. Onun nazarındaki aşk kahramanı, ancak siz olabilirdiniz.

-Siz çıldırdınız mı ?

-Belki, fakat alçakça kurduğunuz tuzağa yine kendi elinizle siz düştünüz !

İhsan sinirlenmişti :

-Fakat ben , ben Nelson değilim ! Basit bir adam, nihayet bu çiftliğin sahibi bir Türk. Anladınız mı çılgın adam ? Ben Scarlet'e Romeo olacak bir aşk kahramanı değilim. Fakat şimdi karınıza da hak veriyorum. Siz onu mesud edebilecek değilsiniz. Sizin gibi aşkının pınarı kurumuş bir ihtiyarı Scarlet nasıl sevebilirdi ? Nihayet o da güzeldi, o da gençti, sevmeye, sevilmeye muhtaç bir kadındı. Halbuki siz ? Siz ne bileyim ben, alçak ruhlu bir adam.

Yumruklarını sıkarak ak sakallı adamın üzerine yürüdü ve haykırdı :

-Onun saadetini çaldınız ve gönlünde sayısız ızdırap çiçekleriyle onu dağlara sürdürmeye mecbur ettiniz.

Birdenbire sükun bulmuştu :

-Günahınız büyüktür diye mırıldandı.

Ak sakallı adam dişlerini birbirine vurarak tabancasını havada atıp tuttu ve İhsan'a bir adım daha yaklaştı :

-Sersem ! Diye haykırdı.

Sonra İhsan'ı kolundan tutarak ışığın altına kadar sürükledi ve titreyerek bağırdı :

-Çek bu sakalı yüzümden !

İhsan elleri titreyerek sakalı yüzünden çekti. Ak sakal İhsan'ın avuçları içinde kalmıştı. Hayret içinde ona yaklaştı karşısında genç ve sevimli bir yüz gülüyordu. İhsan yüzünü avuçları içine alarak deli gibi haykırmaya başladı :

-Şimdi o nerede ?

-Onu öpüş gecenizde öldürdüm !

Scarlet'in kocası, bitkin bir durumda, hislerinin kendini sürüklediği bu facianın seyri içinde, anormal bir tavırla hikâyesini anlatırken, gözleri doluyor, bazen hıçkırıyor, bazen titriyordu.

-Eve döndüğünüz gece, o odasına girdikten sonra ben de bir yılan gibi arkasından odaya süzüldüm. Çılgın gözlerle ayaklarına kapandım, on yaşında bir çocuk gibi ağladım, yalvardım. Korkunç çığlıklar içinde :

-"Yalan, yalan karşımda duran sen değilsin." Diye haykırdı. Sonra mahsum gözlerle bana baktı, yalvaran bir sesle parmaklarımı avuçları içine aldım ve titreyen bir sesle konuştu :

-"Buraya nasıl geldiniz ?" Diye dudakları titredi. İçimde dolaşan meçhul bir sızının bana verdiği sessizlik içinde sustum ve cevap vermedim. Kalbim heyecanla çarpıyor, asabım Scarlet'in karşısında perişan bir şekilde mahvoluyordu.

Sinirleimi tutamadım, içimde mütiş bir şüphenin bir avuç kan halinde beynime hücüm ettiğini hissediyordum. Günahkar gözlerinde titreşen ışıklar bir anda kafamın içinde süsleşti.

-Niçin habersiz Londra'dan ayrıldınız ? Diye sordum.

-Mecburiyet hissettim. Diye cevap verdi.

-Beni aldatıyorsunuz. Dedim.

-Hayır, dedi, sizden ayrılmam icab ettiği için Londra'dan ayrılmak mecburiyetinde kaldım.

-Scarlet dedim, bana niçin yalan söylüyorsunuz ?

-Yalan söylemek mecburiyetini hissetmiyorum. Dedi.

-Hayır yalan söylüyorsunuz. Dedim

-Bu hususta daha fazla birşey söylemeyeceğim. Dedi.

Bu anımda kendimi kaybettim ve üzerine yürüyerek haykırdım :

-Nelson da burada değil mi?

Gözleri aynı ışıklarla titreşti. Gözlerinde şehvetin alevleri yanıyordu. Çıplak omuzlarında düğümlenen gözlerim, beni daha fazla ona yaklaştırıyor ve kalbimin vuruşlarını hissetmeden onu kollarımın arasına almak heyecanıyla titriyordum. Scarlet'i affetmek için kendimde bir his duyuyordum. O :

-Çıkınız buradan, çıkınız evimden, kovuyorum sizi diye haykırmaya başladı.

Bu anımda benliğimde birşeyin kopup gittiğini hissettim. Kalbim durmadan heyecanla vuruyor, sanki içime kan çöküyordu. Gözlerimi bir kızıllık sarıyor, etrafımı göremiyorum adeta çıldırmışım. Üzerime doğru yürüdüğüm zaman elleriyle bana mani olmak istedi. Sesi titriyor, gözleri büyüyordu :

-Gelmeyiniz, gelmeyiniz, bir cihan gömülemez, diye haykırdı. Birden bire kendime dönmüştüm o aynı sesle devam etti :

-Robert sana, senin iyi duygulu vicdanına hitap ediyorum. Ne olur saadet yuvamıza dönelim. Orada bizi yeni şartlar bekliyor, kendi evimizde kendi kalplerimizin sesini dinleyerek mesut bir ömür sürelim. Yaşamamız mesut olmamız şarttır. Zman oluyor düşünemeden hareket ediyorum, sonra nedamet duygularıyla günlerce göz yaşı döküyorum. Bu hayatımda bilmem kaçıncı yıkılışımdır ? Ruhumun sükûna ve huzura büyük ihtiyacı vardır Robert. Sensiz geçen günlerimde hep seni tahayyül ederek yaşadım. Acıyınız bana, vicdanınızınsesiyle ve namusunuzla düşünerek yeniden beni kollarınıza alınız, yalvarırım size. Ben eski Scarlet olarak size dönmek istiyorum.

-Alçak, yalan söylüyorsun diye gözlerinin içine bağırdım.

Karın ortasında kalmış bir insan gibi titriyordum. O gözlerdeki günâhkâr ifade gittikçe beni sarsıyor ve bir an evvel bu kadını ortadan kaldırmak için çılgınlık nöbetleri geçiriyordum.

-Siz her şeyinizle beni mahfettiniz,dedim.

-Yanılıyorsunuz, dedi.

-Siz doğuştan günâha gönüllü bir kadınsınız dedim.

Bu sözlerim karşısında yalvarıyor, ağlıyor ve hıçkıra hıçkıra :

-Benim hakkımda çok yanlış düşünüyorsunuz Robert, diyor ne olur siz ferna bir insan değilsiniz. Beni affediniz, hemen şimdi affetmenizi istiyorum. Sizden hayat dileniyorum, benden bu kadar küçük bir lütfu esirgemeyeceğinize eminim.

Fakat onun sözlerini dinlemeden bir canavar gibi üzerine yürüdüm, kendine gelmekte olan felaketi anlamış olacak ki, dehşetle titremeye başladı, korkunç çığlıklarla haykırıyordu :

-Gelmeyiniz, yürümeyiniz, size yeni bir saadet sarayı hazırladım, orada ebediyete kadar mesut olarak yaşayacağız. Söz veriyorum, namusum üzerine söz veriyorum.

-Hangi namustan bahsediyorsunuz, diye haykırdım, şerefim ayaklar altına alınıp çiğnendi, her şeyimi senin yoluna feda ettim. Ailemi dinlemedim. Şimdi kendi elinizle hazırladığınız bu faciayı yine kendi varlığınızla, yani canınızla vereceksiniz.

-Yapmayınız Robert, ben günâhkâr değilim. Ben bildiğini kadınlardan değilim. Her şeyimle yine sizin olacağım, size büyük ihtiyacım varır. Beni dinleyiniz, bütün hakikati size anlatacağım. Müsade ediniz, açık, serbest ve samimi olarak konuşayım. Bana huzur veriniz. Size yalvarıyorum. İzzet ve namusunu size vermiş kadın hakkındaki düşüncelerinizi değiştirmek istiyorum. Aldanıyorsunuz, yanılıyorsunuz. Benim hakkımda başka türlü düşünmenizi rica ediyorum. Ne olur Robert, tekrar beni kollarının arasına al ve bütün kuvvetinle sık. Kendi saadet yuvamıza dönelim. Bizim için orada hazırlayacağımız aşk yuvasında mesut yıllar sürelim. Sana büyük ihtiyacım var. Beni dinleyiniz, herkes gibi siz de yaptıktan sonra pişman olacaksınız. Faka son nedamet bir kâr vermeyecek. Elden uçanı tekrar ele geçirmek hem zordur, hem de imkâsızdır. Beni dinleyiniz ve kafanızdaki nütün kötü düşünceleri silerek tekrar benim olunuz. Ben ebediyen sizinim ve sizin olacağım. Size eski Scarlet olarak tekrar gelmek istiyorum.

Scarlet'in sözlerini işitmeden kendi kendime konuşuyorum :

-O, bana dünyadaki kadınların hiçbirinin yapamadığı alçaklığı yapmıştır. Bunun için hiçbir zaman Scarlet'i affetmeyeceğim.

Bütün kuvvetimle üzerine çöktüm. Tırnaklarımı boğazına geçirdim, bir melek gibi susutu ve parmaklarımın altından durgun bir su gibi can verdi. Onu omuzlarıma aldım ve bu kar fırtınasının içinde, şu dağın en yüksek tepesine gömdüm.

İhsan Robert'in bu alçakça ifadesi karşısında adeta çılgına dönmüştü.

-Alçak, bunu nasıl yaptınız. Hangi kalple onun üzerine saldırdınız ve nasıl onu öldürebildiniz.

Robert tamamen değişmişti. Elini İhsan'ın omuzlarına atarak onu yanaklarından şefkatle ve gözyaşları arasında öptü ve :

-Evet, ben alçak bir adamım, diye inledi.

Sonra elini cebine götürerek bu muhteşem sarayın anahtarlarını çıkardı ve İhsan'ın avuçlarına bakarak :

-Fakat, dedi, karımın günâhsız olduğunu şimdi anlıyorum. Yarın ona kendi ellerimle bir türbe yapacağım.

İhsan sakin gözlerle Robert'in gözlerinin içine bakarak konuştu :

-Türbeden daha mühim yapacağınız bir iş vardır.

Robert yaşlı gözlerin İhsan'ın kulaklarına eğilerek son sözlerini tamamladı :

-Ve bundan sonra da kendimi adalete teslim edeceğim.

Birlikte dışarı çıktılar. Robert İhsan'ı son bir defa daha gözlerinden öptü ve mezardan doğrulan bir ölü gibi, karlar içerisinde dağlara doğru, karları parçalayarak uzaklaştı. İhsan, elindeki anahtarlara bakarak, yüzünü avuçları içine aldı, hıçkırıklarla karışık bir sesle inledi :

-Zavallı Mermer Kadın !

-SON-

AŞK VADİSİ

Akşamın alaca karanlığında; arabacının dudaklarında yanıp sönen cigaranın, rüzgârla dağılan kıvılcımlarından başka bir şey göremiyordu. Araba yolun dönemecinde birdenbire sarsıldı. Arabacı "Oooşooo" diyerek hayvanların dizginlerini çekti; atlar toprağı döverek iki ayaklarının üzerinde doğruldular.

Bu sırada arabanın içinden zayıf bir kadın sesi işitildi:

— Ne oluyoruz Salih Usta?

Arabacı bu sese cevap vermedi. Genç bir kız başını arabadan dışarıya çıkararak tekrar sordu:

— Arabada bir bozukluk mu var Salih Usta?

Rüzgâr esiyor, gök bulutlarla karışıyor, yıldızlar görünmüyordu. Salih Usta tekrar hayvanları zorladı. Fakat bir türlü yürütemedi. İhtiyar arabacı sinirlenmişti:

— Şeytan, şeytan, diye söylendi. Sonra cigarasını tazeleyerek arabanın üzerinde yan geldi.

Başında yeşil örtüsü, boynunda mavi atkısı, karanlık gecenin içinde; sarı yüzlü genç kız, yine göründü. Elini yüzünde bir yaşmak gibi tutarak arabacıya tekrar seslendi.

— Yardım istersen, ineyim Salih Usta.

İhtiyar arabacı eliyle genç kızı arabanın içine iterek:

— Ooo, dedi, galiba şeytan arabanın içinden çıkarak, hayvanların kulaklarına girmiş olacak. Biraz burada beklemek mecburiyetindeyiz. Hem sana ne oluyor tahta kurusu? Allah aşkına beni belâdan emin eyle. Hadi içeriye gir. Hastalığın tazelenir diye korkuyorum.

Genç kız, ihtiyar arabacının sözlerine itaat etti. Salih Usta, rüzgârda cigarasından dağılan kıvılcımların ateşini seyrediyor, bir taraftan da kendi kendine söyleniyordu.

— Kadın bir şeytandır, parmağını bir işe sokmaya gerek...

Hayvanları tekrar zorladı. Fakat zavallılar o kadar yorulmuşlardı ki, yerlerinden kımıldayamadılar. Soluk soluğa bir hamle daha yapmak istediler, fakat yine arabayı yürütemediler. İhtiyar arabacı bir iki kırbaç daha şalladı, hayvanlar bir baş daha aldılar, bir hız daha yaptılar, araba olduğu yerde bir iki kere sarsıldı ve birdenbire yol aldı. Salih Usta'nın içi rahat etmişti. Bir cigara daha yaktı. Ayak ayak üstüne koydu ve derin bir nefes aldı. Keyfi yerine gelmişti. Başını içeri uzatarak seslendi:

— Kız uyuyor musun?

— Yoo Salih Usta.

— Hele bir başını uzat sana.

— Soğuk dokunur diye korkuyorum.

— Kahbe, bu cilveyi yarın köyün delikanlılarına yaparsın. Şu sepeti uzat bakayım. Karnım zil çalıyor. O kadar acıktım ki ...

Genç kız sepeti uzattı. Salih Usta aç bir kurt gibi kuru ekmeğe sarıldı ve bir hızda bütün bir ekmeği yarıladı. Sonra bakraca uzandı, soğuk suyu midesine indirdi. Bu soğuk su, ona bir serap kadar etki etmişti. Bıyıklarını bükerek mırıldandı:

— Oh. Allah eksikliğini göstermesin. Hele sağ salim bu deniz köyüne bir postu yetirebilseydik.

Sonra içeriye uzanarak tekrar seslendi:

— Gül, uyuyor musun kız?

— Yok Salih Usta rüyâ görüyorum.

İhtiyar arabacı:

— Ne rüyâsı be? Hiç insan uyanıkken rüyâ görür müymüş? Diye sordu.

Gül "kıhh" diye güldü ve ağzını kapayarak cevap verdi:

— Ben uyurken rüyâ görmüyorum ki..

Salih Usta bol bir sesle esnedi:

— Hoppala, deli mi oldun kız?

Gül'ün yeşil gözlerinde renk renk kıvılcımlar yandı. Salih Usta'nın cigarasından kopan alev parçaları arabanın içini dolduruyor ve bir yıldız gibi yanıp söndükçe, genç kız ışıkları tutmak için arada bir yerinden kalkarak kıvılcımlarla oynuyordu.

Gül, alnında hafif bir sıcak dalgasıyla yandığını hissetti. Küçücük ve buz kesmiş parmaklarını alnına dokundurdu ve "Of yanıyorum!" diye mırıldandı. Sonra arabacıya:

— Bu yol daha uzar mı Salih Usta? Diye sordu.

Arabacı tok bir sesle cevap verdi:

— Elbette uzar. Daha kilometrelerce yol var. Sabaha karşı ancak varırız. Canın mı sıkılıyor Gül?

— Yoo Salih Usta. Uyumak istiyorum da.

— Uyu kızım. Belki güzel rüyâlar görürsün.

— Hayvanları dinlendirmiyecek misin?

— Şu tepeyi geçtikten sonra bir mola veririz.

— Hem biraz da sen uyursun.

Salih Usta cevap vermedi. Bütün yorgunluğunu ancak cigarayla giderebileceğine inanarak cigara üstüne cigara ateşliyordu. İhtiyar arabacı o kadar yorgundu ki, ne şarkı söyleyebiliyor ve ne de uzun boylu konuşmak istiyordu. Elindeki kırbacını birkaç kere havada dalgalandırdıktan sonra hayvanları döverek arabayı süratlendirdi.Hayvanlar bir hızda tepeyi geçince; ihtiyar arabacı hemen mola verdi.

Sonra pencereden uzanarak genç kıza seslenmek istedi; fakat Gül mışıl mışıl uyuyordu.

Küçük kıza seslenmeden aşağıya indi. Hayvanları çözdü. Rüzgâr ayni kuvvetiyle devam ediyordu.

— Bu Akdeniz havası hep böyledir, diye mırıldandı. Sonra başını göğe çevirdi ve yıldızların birer gelin gibi parıldayışını gülerek seyretti. Batı rüzgârı gökteki bulutları süpürüp götürmüştü. Birdenbire çocukluğunu ve delikanlılığını hatırladı.

— Kahbe zaman, diye mırıldandı. Onu bu hale nasıl getirdiğini düşünerek gözleri yaşardı.

Rüzgâr gittikçe hızını artırıyordu. Bu sırada dehşetli bir uğultu işitildi. Bu uğultuyu gürleyen bir ses takip etti. Salih Usta'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Ceketini omuzlarına çekerek kulaklarını kapadı. Bu korkunç uğultulu sesi duymak istemiyordu. Ses gittikçe yükselen bir deniz gibi taşıyor ve âdeta onlara yaklaşıyordu. Fırtınalı bir geceyi kaplayan bu ses; dehşet saçıyor ve Salih Usta'yı korku içinde titretiyordu. Ayni ses birdenbire deniz tarafından da gelmeye başladı. Salih Usta büyüyen gözlerle dağlardan aşağıya baktığı zaman, denizin sanki dağlara doğru yükseldiğini gördü. Koşarak arabanın kapısını açtı. Gül'e seslendi. Gül, derin bir uykuya dalmıştı. Salih Usta'nın çığlığıyla titreyerek uyandı. Gözlerini açamıyor, durmadan oğuşturuyordu. Esneyerek ihtiyar arabacıya sordu:

— Ne oluyoruz Salih Usta? Bu heyecan ne? Gözlerin büyümüş, rengin uçmuş, yoksa tehlike mi atlattık?

— Kız kendine gel bakalım. Kulaklarını iyi aç, bu sesleri işitiyor musun?

Gül arabadan atlıyarak, dışarıya fırladı. O da hakikaten korkunç sesler işitiyordu. Gülerek arabacıya sokuldu ve onun çeketini çekerek yüzünü iyice açtı:

— Amma da cesurmuşsun ha Salih Usta, dedi.

Gül, Salih Usta ile alay ediyordu. Fakat gecenin sessizliği içinde kükreyen bu sesi de merak etmiyor değildi. Gecenin korkunç fırtınasına karışan bu ses, dehşetli bir uğultu ile kulaklarını dolduruyor; âdeta deniz kükrüyor, dağlar kükrüyordu. Gül öyle bir an geldi ki, kulaklarını tıkamak mecburiyetinde kaldı. "Aman Yarabbi!" diye titredi; sonra Salih Usta'ya dönerek:

— Ne oluyoruz Salih Usta? Diye sordu Bu ses, bu uğultu nereden geliyor?

İhtiyar arabacı "Hıh" diye içini çekti. Gül sualini tekrarladı. Salih Usta başını kaldırarak cevap verdi:

— Belâ, Allahın belâsı... Böyle saatte hiç yolculuğa çıkılır mı? Tövbe, bin kere tövbe. Bir daha bu saatte yola çıkmayı Allah'ım bana nasip etmesin.

Uğultu gittikçe hızını artırıyordu. Bir taraftan rüzgâr ve gecenin korkunçluğu, diğer taraftan dağları denizleri inleten bu ses, arabayı da bir deniz gibi sarsmıya başlamıştı. Salih Usta:

— Kız Gül, dedi, sen arabaya gir de; ben de hayvanları hazırlayıp yola devam edelim.

— Fakat...

— Fakat, makat yok, burada kalamayız ya. Yolumuza devam etmek mecburiyetindeyiz.

Salih Usta, Gül'ü zorla arabaya yerleştirdikten sonra koşa koşa hayvanların yanına gitti ve bir hızda hayvanları arabaya koştu; ne rüzgârı, ne uğultuları ve ne de korkunç sesi aldırmadan tozu dumana katarak hayvanları kamçılamaya başladı:

— Hayda, ho, şu, hayda...

Hayvanlar alabildiğine koşuyor ve koştukça da Salih Usta keyifleniyordu. Dudaklarından eksik etmediği cigarasını tazeledi. Güzel bir şarkıya başlamıştı. İhtiyar arabacının tatlı bir sesi vardı. Gül bu sesi zevkle, heyecanla dinledi. Sonra başını arabadan çıkararak Salih Usta'ya seslendi:

— Güzel söylüyorsun.

İhtiyar birdenbire sinirlendi:

— Sus, kuru piç. Aynaya bak da yüzünle alay et. Daha iyi söylüyorsan sen söyle de dinleyelim.

— Niçin darılıyorsun Salih Usta?

— Sen ne zannettin ya, ben alay edilecek adam değilim.

— Vallahi alay etmedim Salih Usta. Sesini, hakikaten çok beğendim.

İhtiyar arabacı Gül'le başa çıkamayacağını anladığı için sözü keserek hemen yeni bir şarkıya başladı. Rüzgâr bir derece sükûn bulmuştu. Gül arabadan çıkarak Salih Usta'nın yanına oturdu. İhtiyar arabacı onu görmemiş gibi yaparak, şarkısına devam etti. Şarkı biter bitmez Gül:

— Çok güzel, dedi, tatlı bir sesin var Salih Usta.

İhtiyar arabacı Gül'e cevap vermeden yavaşlayan hayvanları dürttü, atlar kişneyerek yeniden süratlerini hızlandırdılar. Kilometrelerce yol katetmişlerdi. İlk tesadüf ettikleri bir han kahvesinin önünde durdular. Tan yeri kızıl bir limana boyanmış gibi parlıyordu. Sabaha doğru güneşle beraber deniz köyüne girebileceklerini söyleyen Salih Usta han kahvesinden biraz su aldı ve yola devam ettiler.

Dağlar kızıllıklardan kurtularak aklaşıyor, gök tamamen bulutlardan silinmiş, neredeyse güneş doğacaktı. Yükselen güneş biraz sonra yüzünü göstererek, deniz köyünü bütün çıplaklığıyla; bir resim gibi onların önüne serdi.

Güneş birdenbire kızıl alevleriyle yükseldi, dağlar bahar rengini, deniz mavi yüzünü çıplak bir kadın gibi gösterdi.

Atlar tozu dumana katarak köye girdiler.

* *
*

Çıplak ayaklarla köyün sokaklarından geçerek sahile indi ve gecenin karanlığından istifade ederek; bir kulübeye girip çıktı. Sonra kumlar üzerinde dolaşarak balıkçı sandallarının istirahat ettiği koya kadar yürüdü. Deniz bu akşam, on beş yaşında bir kız gibi uyuyordu. Kalbi heyecanlı bir vuruşla attı. Fakat bu soğukta korkarak denize giremedi.

Koşarak eve döndü. Soyunup hemen yatağına girdi. Tatlı bir uykuya daldı. Sabah, teyzenin sesiyle uyandığı zaman; yorgunluktan ve tembellikten gözlerini açamıyordu. Teyze:

— Bu ne tembellik Gül? Diye çıkıştı. Güneş bir insan boyu yükseldiği halde sen halâ uyuyorsun.

Gül hemen yataktan fırladı ve teyzenin ellerine sarılarak yanaklarından öptü.

— Günaydın teyzeciğim. Demek bu kadar çok uyumuşum da farkında değilim. Doğrusu güneşin doğduğunu hissetmedim. Bundan böyle her sabah güneş doğmadan kalkacağım. Sana söz veriyorum. Üzülme benim hanım teyzeciğim.

— Çok uyku insana zarar verir kızım. Sıhhatini düşünüyorum da onun için bir hatırlatmak istedim.

— Teşekkür ederim teyzeciğim.

— Haydi kızım, kahvaltını hazırlayıver de, ben biraz bahçeye çıkacağım. İstersen sen de gel. Biraz konuşuruz. Bir hafta oluyor buradasın, bir araya gelip konuşamadık. Gelirken gergefimi de beraber getir.

Teyze Gül'e karşı çok hassasiyet gösteriyordu. Onunla konuşurken nezaketle muamele ediyor, bir sözünü iki etmiyordu.

Gül neşeli bir hareketle koşarak aşhaneye indi. Kendi eliyle kahvaltısını hazırladı. Güzelce karnını doyurduktan sonra; teyzenin gergefini alarak bahçeye çıktı.

Genç, dul teyze, kocasını kaybettikten sonra; kasabadaki bütün mallarını satarak bu deniz köyüne yerleşmişti. Münzevi ve sessiz bir hayatın tazeliği içinde hülyasız ve ümitsiz bir şekilde yaşamaya alışmış olan genç kadın – Deniz köyü onu böyle tanıyordu – Allah'a dönen düşünceleriyle ruhunu ve gönlünü güya ilâhi nurun pırıltılarıyla dolduruyor ve günün ekseri saatlerini bahçede gergef dokuyarak, namaz kılarak geçiriyordu. Köylünün teyze hakkındaki düşünceleri; o, ilâhi nurun ihtişamıyla kaynaşmış, âdeta melek bir kadındı.

Yalnız Gül'ün düşüncelerinde bir şüphe vardı. Genç teyze, bazı akşamlar kimsesiz olarak evden çıkıyor ve sabahlara kadar geri dönmüyordu. Bazı akşamlar da geç vakitte bir adam geliyor, pencerede teyze ile uzun boylu konuşuyor ve sonra çıkıp gidiyordu.

Deniz köyünün ışıklarıyla yandığı ve yıldızlarla kaynaştığı bir gecede Gül, teyzeyi korka korka takip etmişti. Genç kadın o kadar dolambaçlı yollara girip çıktığı için, Gül'e izini kaybettirmiş, nereye gittiğini bir türlü görememişti.

Arada bir eve gelen altmışlık bir kocakarı ile burun buruna, dudak dudağa gizli gizli görüştüklerine de şahit oluyordu. Gül, teyzeden şüphe etmekte haklı idi. Çünkü, genç, taze ve güzel olan teyze şeytana uyarak bir günâh işleyebilirdi. Fakat Allah'a dönen bir kadın günaha nasıl gidebilirdi? Yeşil bir örtü içerisinde sakladığı yüzünden âdeta bir nur fışkıracak kadar Allah'a inanmış olan teyzenin ne yüzünde ve ne de gözlerinde böyle bir ifade hissedilmiyordu. Teyze günahsız bir melek ve nur gibi bir insandı. Gül, hiçbir suretle ondan şüphelenmemeliydi.

Gergefi teyzenin önüne bıraktığı zaman, onun yüzüne bakarak bunları düşünüyordu.

Teyze, mavi atlasın üzerine iğnesini birkaç defa sokup çıkardı. Bu manzara birdenbire genç kızın şehvetini ateşleyiverdi. Gözleri döndü ve toprağa diz çöktü. Teyze hayret ve heyecan içinde elindeki iğneyi gergefin üzerine bırakarak ayağa kalktı ve Gül'ün elini tutarak:

— Ne oluyorsun Gül? Diye sordu.

Gül teyzeye cevap vermedi. Gözlerini ufuklara dikti, bulutlarla konuşmaya başladı. Sonra gözlerini kırpmadan sabit bakışlarla bulutlara baktı, baktı... Teyze tekrar sordu:

— Ne de gülüyorsun Gül?

Gül korkunç bir çığlıkla yüzünü avuçları içine aldı, saçları önüne dökülmüştü. İlâhi bir korku içinde bir şeyler mırıldanıyor ve mırıldandıkça sesi nağmeleşiyor ve nağmeleştikçe de titriyordu. Fakat ne konuştuğu anlaşılıyor ve ne de güldüğü görülüyordu.

Teyze derin bir sessizlik içinde bu ilâhi sahneyi gözyaşlarıyla seyretti. Sonra Gül'ün koluna girdi, genç kızı göğsüne bastı. Saçlarını okşayarak onu yanaklarından öptü.

Odaya kadar yürüdüler. Gül baygın bir halde yatağına uzandı.

Titriyor ve ürperiyordu. Teyze Gül'ü yatağına yatırdıktan sonra saatlerce yatağın bir kenarına oturarak Gül'ü seyretti.

Genç kadının içi yanıyordu. Gül acaba kiminle konuşmuştu, diye düşündü. Gül, zavallı Gül, demek ki hakikaten hasta bir kızdı. Cinlerle, perilerle konuşan bir kız. Elini genç kızın alnına uzattı, ateşler içinde yanıyordu. Akşama kadar Gül uyanmadı. Teyze yatsı namazına kadar Gül'ün yanında kaldı. Kızın sıcaklığı aynı derecede evam ediyordu. Sessizce odadan çıkıp aptest aldı ve yatsı namazına durdu. Namaz bir çeyrek saat kadar devam etmişti. Namazdan sonra yine Gül'ün odasına girdi, yatağın bir kenarına oturarak genç kızın alnını okşadı. Zavallının sıcaklığı bir derece daha yükselmişti. Gül'ün hastalığı karşısında heyecan duymuyordu. Sessizce kapıyı kapadı ve hemen sokağa çıktı.

Bu akşam yine bütün çılgınlığı üzerindeydi. Gözleri alev alev yanıyor, içine damla damla sanki ateş düşüyordu. Dar, karanlık ve çakıllı yollardan geçerek sahile. Coşkun bir ışık yağmuru altında Akdeniz ifadesiz bir şekilde yanıyor, bu hayat yağmurunun içinde heyecan, his ve duygu ile çarpan insan kalpleri birbirleriyle kaynaşmak arzusuyle âdeta yanıp tutuşuyordu. Genç kadın bu ihtiras ve heyecan yağmuru altında deniz kıyısındaki bir kulübeye girdi. Burası iki küçük odadan müteşekkil bir dergâha benziyordu. Birinci odaya açılan deniz kapısından içeriye girdikten sonra, göze şu manzara çarpıyor: Pancurları kırık siyah boyalı pencerenin önündeki komodinin üzerinde bir gaz lâmbası titrek ışıklarıyla odayı aydınlatıyor, bir yanında geniş bir sedir, ortada bir masa ve masanın etrafında iki sandaliye, karşıda boydan boya duvarı tutan bir ayna, aynanın karşısındaki duvarda Adem ile Havva'nın yan yana çıplak resimleri. Karşı duvarda yine çıplak bir kadın resmi, boydan boya yerlere uzanmış yatıyor. Baş ucunda, güçlü kuvvetli, yine çıplak bir erkek resmi görünüyordu.

Genç kadın aynanın önünde durdu. Başındaki örtüyü çıkararak saçlarını dağıttı. Ve hemen soyundu. Çıplak vücudunu aynada görünce, kendi kendinden utandı. Elleriyle yüzünü kapayarak aynanın üzerine düştü, ve bir takım tuhaf sesler çıkarmıya başladı. Bu sırada içerideki odadan korkunç bir ses işitildi. Genç kadın birdenbire titremiye başladı. Soluk soluğa nefes alıyordu. Parmaklarıyla gözlerini kapadı. Başı dönüyor gözleri kararıyordu.

İçeriden gelen ses tekrar işitildi:

— Yine mi sen? Yine mi geldin? Gittikçe işi azıtıyorsun.

Genç kadın gelen sese hemen cevap verdi:

— Sana ihtiyacım var.

İçerideki ses şöyle cevap verdi:

— Artık tahammül edemiyorum. Ben, bana gelen kadına değil, benim arayacağım kadına ihtiyacım vardır.

— Fakat bu nasıl konuşma? Bu akşam galiba bütün inadınız yine üzerinizde.

İçeriden gelen ses susmuştu. Teyze kapıyı açarak hemen içeriye girdi. Genç bir adam sobanın karşısında oturmuş, ayak ayak üstüne atmış cigara içiyordu. Genç kadının çıplak vücuduna bakmadı. Gözlerini ocağa çevirerek hep sustu. Teyze koşarak çıplak vücuduyla ocağın alevleri önüne uzandı. Çıplak göğsünü bu kibar adamın gözleri önüne sererek ellerini tuttu ve onun ince ve narin parmaklarını göğsünde dolaştırmaya başladı. Kadının bu hareketi genç adama hiç de heyecan vermiyordu. Teyze:

— Sana büyük ihtiyacım var, diye tekrar etti.

Genç adam oturduğu yerden kalktı ve hemen diğer odaya geçmek istedi. Teyze onun kollarına sarılarak , çıplak vücudunu bu genç adamın göğsüne dayadı, hareketleriyle onu heyecanlandırmak istedi. Genç adam:

— Eyy, kâfi artık, diyerek itiraz etti.

Kadın ısrarla ona yapışmak istiyordu. Fakat, bütün gayretlerine rağmen muvaffak olamadı. Genç adam geri dönerek sordu:

— Yine boş mu geldin?

Teyze bu defa dargın bir sesle cevap verdi:

— İşte ben geldim ya!

— Senin gelişin kâfi değil.

Genç kadın cevap vermeden çıplak vücudunu saklayarak ocağın önüne doğru yürüdü. Bu çıplak vücut ocağın alevleri arasında renk renk yanıyordu. Teyze heyecanını tutamadı, çıplak vücudunu daha fazla göstermek istemiyordu. Koltuklardan birinin üzerine kapandı; hıçkırmak ve ağlamak için kendini zorladığı halde ağlayamadı. Genç adam teyzeye bakarak:

— Ben içki almak için çıkıyorum, dedi. Meyhanede biraz gecikirsem meraklanırlar, muhakkak geri döneceğim.

Kadın oturduğu yerden heyecanla doğruldu ve :

— Hayır gitmeyeceksin, diye haykırmaya başladı. Peşinizi bırakmayacağım. Bu halimle sizi takip edeceğim. Gideceğiniz yeri biliyorum. Meyhaneye gitmeyeceksiniz.

Genç adam müstehzi bakışlarla teyzeye baktı ve:

— Yine mi şüphe? Dedi.

— Hayır şüphe değil, kati olarak söylüyorum.

— Aldanıyorsunuz.

Genç adam teyzenin bu son sözüne sinirlenmişti. Ani bir hareketle geri döndü, teyzeye doğru sert adımlarla yürüdü:

— Neredesin? Diye haykırdı.

Ayağı sandalyelerden birine dokunarak yere yuvarlandı ve hemen ayağa kalkarak ocağın yanında oturmakta olan teyzeyi buldu, kollarında tutarak onu üzerine doğru çekti, teyze heyecandan zevkle titriyordu, gözlerinin içine öyle bir tokat şakladı ki, genç kadın yere yuvarlandı, fakat gülüyordu. Dayak yediği için neşelenmişti. Gülerek ayağa kalktı ve genç adamın ellerine sarılarak:

— Gidemezsiniz, beni de beraberinizde götürmek mecburiyetindesiniz, diye bağırmaya başladı.

Genç adam asabiyetle teyzeyi geri itti ve kapıya doğru sert adımlarla yürümeye başladı. Eliyle kapının pekisini aradı ve açmaya muvaffak olarak dışarıya çıktı, ve kapıyı sert bir vuruşla kapadı.

Teyze onun odadan kaçışını zevkle gülerek seyretti. Odanın içinde heyecanla dolaşıyordu. Birdenbire vücudunun titrediğini hissetti. Neşesi yerindeydi. Islıkla hafif bir şarkıya başladı. Ocağın ateşinde vücudunu ısıttı. Hemen diğer odaya geçerek elbiselerini giydi. Sessizce kapıları kapadıktan sonra; sahile indi. Burada da uzun boylu duramadı. Gök güzel, deniz güzel, yıldızlar pırıl pırıl yanıyordu. Bu ışık yağmurunu içine doldurarak derin bir nefes aldı. Evine dönmek üzere arka sokakları takip etti. Evine döndüğü zaman Gül'ün odasına girdi. Genç kızın sıcaklığı düştüğü için mışıl mışıl uyuyordu. Onu rahatsız etmeden, odasına çıktı. Bir huzursuzluk ve asap bozukluğu içinde yatağına uzandı.

* *
*

— Teyze.

— Ne var Gül?

— Ben bu evde korkuyorum.

— Niçin kızım.

— Korkuyorum, işte o kadar.

— Canım ne oluyorsun? Anlat bakalım neden korkuyorsun?

— Söylemeye cesaret edemiyorum teyzeciğim.

Teyze Gül'ün yanına sokularak onun saçlarını okşamaya başladı. Genç kız mahçup gözlerle teyzesine bakıyordu.

— Gül, sana darılacağım galiba. Neden her şeyini benden gizliyorsun. Seni yabani kız seni. Artık seni azarlayacağım. İcap ederse döveceğim de. Haydi anlat bakalım, neymiş bana söyleyeceklerin?

— Beni çarpmasınlar diye korkuyorum.

Teyze güldü ve:

— Cinlerden perilerden mi bahsedeceksin Gül? Diye sordu.

— Hemen hemen düşündüğün gibi bir şey.

— Anlat bakalım bu cinler periler neymiş?

Gül korkulu bir sesle anlatmıya başladı:

— Gece yarısına doğru uyandığım zaman, bodrum katında korkunç bir çığlık duyar gibi oldum. Hemen yatağımdan doğrularak kulak verdim. Ses gittikçe odama yaklaşıyordu. Yorganımı başımdan aşağıya çekerek, yatağımın içinde gizlendim. Bu ses âdeta ıslık çalan bir rüzgâr gibi kükrüyordu. Biraz sonra penceremin camlarına bir el dokundu. Ve bir rüzgâr gibi geçti. Bir müddet sonra ses kesilmişti. Fakat uzaklardan uğultu halinde bir şey devam ediyordu. Yatağımdan kalkarak pencereye kadar yürüdüm. Camlarda bir hayâl görüp görmediğimi iyice seçebilmek için, pencereden dışarıya baktım. Fakat kimseleri göremedim.

Teyze Gül'ün sözlerini keserek:

— Rüyâ görmüş olacaksın kızım, dedi.

Gül heyecanla devam etti:

— Hayır teyzeciğim. İlk nazarda ben de öyle zannetmiştim. Fakat yatağıma girdiğim zaman, bu elin penceremin camlarını şiddetle sarstığını gözlerimle gördüm. Hem penceremi sarsıyor hem de durmadan kapıyı açmaklığım için beni zorluyordu. Bir aralık kapıma kadar geldi ve açmaklığım için yalvardı. Fakat açmaya muvaffak olamadı. Sonra "Belki bir gün görüşürüz" diyerek çıkıp gitti.

Teyze Gül'ün bu hikâyesinden çok sinirlenmişti. Fakat yine onu teskin etmeğe çalışıyordu:

— Size öyle gelmiş kızım. Burada, bunca yıldır tek başıma yaşadığım halde, böyle bir vaka ile karşılaşmadım.

Gül korku içinde teyzenin göğsüne sokuldu ve çarpan kalbiyle onun gözlerinin içine baktı. Gül:

— Ben burada yaşayamayacağım teyzeciğim, dedi.

Teyze Gül'ün yanaklarını okşayarak cevap verdi:

— Yaşarsın kızım, yaşarsın. Şimdi biraz daha rahatsız olduğun için hayallerin seni rahatsız ediyor. Bütün bunlar bir sinir zâfiyetinin doğurduğu vehimlerdir. Biraz metin ol Gül.

— Çok korkuyorum teyzeciğim.

— Ha bakayım ha, biraz elini yüzünü yıka açılırsın.

Gül sokuldukça, teyzenin göğsüne sokuluyor, teyze; bir anne şefkatinin müşfik nazarıyla genç kıza bakıyor ve onu göğsünde sıkıyordu.

Gül, içten gelen bir hazla teyzeyi yanaklarından, saçlarından ve ellerinden öpüyordu.

— Teyzeciğim, dedi, ben tek başıma bu odada daha fazla kalamayacağım. .

— Niçin kızım?

— Korkuyorum. Bana yardım edemez misin teyzeciğim?

— Elbette bir çaresini buluruz kızım. Şimdi sen rahatına bak. Ben de fazla yorgunum. Biraz istirahata ihtiyacım var.

Teyze Gül'ü yanaklarından öptükten sonra odasına çıktı. Odasında yalnız kalan Gül, kalbinin heyecanlarını dinleyerek konuşuyordu. Hastahaneden çıkar çıkmaz niçin buraya gönderilmişti? Bu ıssız köyde hayatla pençeleşmek için yılları burada nasıl geçirecekti? Teyzeden süphelenmekte haklıydı. Gece gelen atlı, buradaki hayalet, teyzenin geç vakitlerdeki ziyaretleri, Gül bunları düşündükçe üzülüyor ve müteessir oluyordu. Fakat

elinden ne gelirdi? Tekrar kasabaya dönemezdi. İçinin ıztıraplarına, hıçkırıkları karışarak sustu.

* *
*

Teyze, duvarda asılı duran saatin tik taklarını sayıyordu. Saat tam on ikiyi çalarken, yatağa kalktı, masanın üzerinde duran lâmbayı alarak odadan çıktı. Merdivenleri inerek bodruma doğru yürümeğe başladı. Bodrum kapısına geldiği zaman tereddüt etti. Elindeki lâmbayı söndürmeyi düşündü. Fakat hemen cebinden bir anahtar çıkararak kapıyı açtı ve bodruma girdi. Burası ışıksız, loş, karanlık bir mâbede benziyordu. Burada korku ve heyecan duymamak imkânsızdı.Bu karanlık mahzende gaz lâmbasının titrek ışıkları bodruma ilâhi bir manzara veriyordu. Teyze heyecanla yürüdü. Heyecan içinde korkulu bir zevkle çarpan kalbinin vuruşlarını hissetmiyor, merdivenleri inerken intikam hisleriyle gözleri kararıyor, yumruklarını sıkarak haykırmak ve bu suratle ihtirasını tatmin etmek istiyordu.

Bodrumun bir köşesinde duran yatağa doğru yürüdü. Burada, genç bir adam yatıyordu. Genç adam teyzenin merdivenlerden inişini görünce , titremeye ve korkmaya başlamıştı. İçinde ıztırabın çanları çalıyor, kızıl bir cehennem gibi, coşkun bir halde teyzenin üzerine doğru gelişini görmemek için yüzünü kapıyor ve ağlamak için kendini zorluyordu. Bu cehennemden daha ne zaman kurtulacağını bilmiyor ve gelecek günlerin ıstırabı içine gömülen hayatını zincirliyen, hâdiseleri gözlerinin önünde tahayyül ediyordu.

Teyze haşmile yatağa yaklaştı, hiçbir şey sormadan, hiçbir şey söylemeden, yatakta yatan genç adamın yüzünüe birkaç tokat indirdi. Genç adam cevap vermeden tokatları yiyor ve teyzenin yüzüne alık alık bakıyordu. Delikanlı bir kan yığınının kafasına hücum ettiğini ve vücuduna yayıldığını, hissettiği halde mukabele edemiyor, el kaldıramıyordu. On yıldan beri azap içinde kıvranışını hatırladıkça sinirlerine hâkim olamıyor ve bu fettan kadını bir an evvel dünya üzerinden kaldırmak için kendi nefsiyle mücadele ediyordu. Fakat yine hissediyordu ki, teyzenin tokatları, yumrukları, kamçıları onun için bir iptila haline gelmiş, bir hastalık halini almıştı. On yıldan beri ayni şekilde devam eden bu hareket, sinirlerini, heyecanını öldürüyor ve hergün biraz daha onu aptallaştırıyordu.

Babasının hasretiyle içi yandı ve bu alçak kadına kötü ruhu ve günahkâr hastalığı için lânet etti. Nefretle yüzüne bakıyor, âdeta isyana hazırlanıyordu. Fakat karşısında bir heyüla gibi duran teyzenin korku saçan gözleri onu titretiyor, cesaretle ağzını açıp bir tek kelime bile söyleyemiyordu. Teyze duvarda asılı duran kırbacı eline aldığı zaman delikanlı elleriyle yüzünü kapayarak haykırmaya başladı:

— Yoo..., Yoooo.... Yooook

Teyze acı kahkahalarla gülüyordu.

— Ben seni uslandıramıyorum gitti.

Delikanlı daha fazla tahammül edemeden teyzenin iğrenç suratına asabiyetle haykırdı:

— Fakat benim günahım ne?

Teyze delikanlının gözlerinin içine öyle bir tokat şakladı ki, zavallı çocuk yattığı yerde sarsıldı:

— Sözlerime cevap istemiyorum. Emirlerime itaat etmediğin zaman seni gebertinceye kadar döveceğim.

— Kalbiniz sızlamıyor mu?

— Kalp ancak kalplilere karşı iyi hisler duyabilir. Hissizlere karşı, kalp kötü heyecan duyar. Kulağına bunları küpe yap.

— Fakat bana zindan hayatı yaşatıyorsunuz.

— Uslandığın zaman ancak cennete kavuşabilirsin.

— Siz çılgın ve anormal bir kadınsız.

Teyze delikanlının bu sözleri karşısında evvelâ asabiyetle kırbacı yatağın üzerine vurdu ve delikanlının gözlerinin içine bakarak:

— Akşam niçin dışarıya çıktın? Diye haykırdı.

Genç adam korku içinde titredi:

— Ben?Ben? Hayır, ben akşam dışarıya çıkmadım. Çünkü çıkamazdım.

— Çıkamaz mıydın? Yani istersen çıkardın demek?

— Hayır öyle demek istemedim. Müsaadeniz olmadan nasıl çıkabilirdim?

— Fakat Gül çıktığınızı söylüyor.

"Gül" ismini işiten genç adam gülmeye başladı. Fakat tam bu sırada teyze bütün kuvvetiyle delikanlının sırtına bir kırbaç indirdi. Vicdanının hükümlerine aldırmadan ayni kuvvetle birkaç defa daha vurdu . Genç adam her kırbaç indikçe "Ay! Yapmayınız..." diye inliyordu.

— Kâfi, kâfi, diye yalvarmaya başladı. Tövbe bir daha çıkmayacağıma söz veriyorum, namusum üzerine yemin ediyorum.

— Yemin et!

— Allah adına ve gönlümdekinin başına yemin ederim ki artık müsaadesiz dışarıya çıkmayacağım.

Delikanlı gözlerinin içine şırrak diye bir tokat daha yedi. Bu kaçıncı tokattı? Eziliyor, parçalanıyor, kalbinin sızılarıyla ağlamak, hıçkırmak istiyordu. Yıllardır yediği bu dayaklar onu timarhanelik etmişti. Zaman zaman muhakemelerini de unutuyor, hafızasını günlerce kaybettiği oluyordu. Bazen üç gün üç gece uyuyor, bazan haftalarca gözleri merteklerde sanki cinlerle, perilerle konuşuyordu. Teyze:

— Gül'ün üstüne yemin etmeni istemiyorum, dedi.

— Hayır Gül'ün değil, başka güllerin üstüne yemin ettim.

Teyze elindeki kırbacı yerine astı. Genç kadın kırbacı asarken, delikanlı onun duyamayacağı bir sesle mırıldandı:

— Elin kurusun kahbe. Bacağın kopsun kaltak. Belki buraya son gelişin olur. Allah seni bir kere daha...

Devam edemedi, teyzenin kükreyen sesi kulaklarını tıkadı:

— Dudakların yine bir şeyler mırıldanıyor, yoksa bana mı küfrediyorsun? Ona şüphe mi var?

Teyze delikanlının gözlerinin içine bir tokat daha attı. Bunu "Ayy" diye bir inleme takip etti. Bir, bir daha, sayısız tokatlar delikanlının yüzüne, gözlerinin içine indikçe:

— Yapma, yapmayınız, ölüyorum. Sizde vicdan yok mu? Kâfi artık, beni istediğiniz kılığa soktunuz. Beni artık unutmanızı istiyorum. Ben burada kendi halimde aç ve susuz olarak yaşayabilirim. Yeter ki bir daha buraya gelmeyiniz. Ben de güneş istiyorum, ben de ışığın, tabiatın hasretini çekiyorum. Yusuf bile zindanda kaç yıl kalmıştı. Çektiklerim artık kâfi değil mi?

— Ömrünün sonuna kadar burada kalacaksın, burada gebereceksin.

"Şırrak" teyze durmadan indiriyordu. Delikanlı hayatında bu kadar dayak yediğini hatırlamıyordu. Gözlerinin ateşine tahammül edemeyerek isyan etmek istedi. Fakat bir zaman daha beklemek icap ettiğini düşünerek sustu. Bir gün gelecek elbette intikamını bu kadından alacaktı. "Demek ben gebereyim ha" diye mırıldandı. "Fakat benden evvel bu alçak kadının gebermesi lâzımdır" diye düşündü. Teyze son söz olarak:

— Uslu oturmanı istiyorum. Gül'den ikinci bir şikâyet işittiğim zaman kendini yok bil.

Teyze gözlerini açarak delikanlının gözlerinin içine baktı. Delikanlı bu gözlerin sihiri karşısında her zaman olduğu gibi yine kendini kaybetti. Bu gözler korkunç bakışlarla her bakanı kendine bağlıyor, büyülüyor, esir ediyordu. Bu gözlerde, yarabbi ne kudretli bir cazibe vardı.

Delikanlı bu korkunç gözlere daha uzun bakamadı. Yorganını başından aşağıya çekerek yüzünü kapadı. Teyze daha fazla konuşmadan merdivenlere doğru yürüdü ve lâmbayı eline alarak arkasına bakmadan çıkıp gitti.

Teyze bodrumdan ayrılır ayrılmaz, genç adam hemen yataktan fırladı ve eline kırbacı alarak yatağı dövmeye başladı. Kırbaç yatağa vurduk sonra coşuyor ve coştukça heyecanlanarak haykırıyordu:

— Uslu oturmanı istiyorum. Gül'den ikinci bir şikâyet işittiğim zaman kendini yok bil.

Delikanlı teyzenin sözlerini tekrarlıyor ve kahkahalarla gülüyordu. Son söz olarak "Geber" diye haykırdı ve bitkin bir halde, kendini yatağa attı. Başı dönüyor, gözleri bulutlanıyor, vücudu titriyordu. Muhakkak suretle teyze gebermeliydi. Güneşe, ışığa, bahara ve insanlara hasret çekerek ömrünün sonuna kadar burada çile mi dolduracaktı? Kati kararını veriyor:Bu kadın daha fazla yaşamamalıdır. Fakat niçin bu akşam bir canavar gibi onun üzerine saldırarak hayatına son vermedi? Yoksa onun daha fazla yaşaması mı lâzımdır? Hayır, o halde niçin bir an evvel onun canını cehenneme göndermiyordu?

Fakat o gözler. İnsan zekâsını bir anda perişan eden o sihirli bakışlar? Genç adamı çılgına çeviriyordu.

Bütün bir geceyi korkulu rüyâlar içinde geçirdi.

* *
*

Gül içi sızlayarak mırıldandı:

— Güzel, çok güzel.

Galiba rüyâ görüyordu. Yatağın içinde gerinerek sağdan sola döndü. Yorganın açılan bir kısmından çıplak kolu görünüyor, yağ kandilinin solgun ışıkları altında pembe göğsü parıl parıl yanıyordu. Dudakları titredi, ve gözlerini açmadan konuştu:

— Sevmeden sevilmek ve sevilmeden yaşamak...

SONUNCU KISIM

-I-

Nazmi heyecanla koşarak Gül'ün odasına girdi. Gül de tam bu sırada bir tabanca sesiyle uyanmış ve yatağından kalkmıştı. Nazmi'yi karşısında uçuk bir renk ve bitkin bir halde görünce, yatağından fırlıyarak onun boynuna sarıldı ve gözlerinin içinden öperek sordu:

— Nazmi ne oluyorsun sevgilim?

Nazmi dudaklarını onun dudaklarına uzatarak ateşli bir arzuyla öptü:

— Merak etme Gül, merak edilecek bir şey yok. Niçin bu kadar heyecanlanıyorsun?

— Rengini çok soluk ve seni bitkin bir hâlde görünce heyecanlandım.

— Merak etme Gül, seni götürmeye geldim.

— Nereye gidiyoruz?

— Aşk Gemisi'ne.

Gül yaşlı gözlerle odasına baktı, sonra eşyalarını hazırlamak için bavulunu eline aldı. Nazmi onun hareketlerini gülerek seyrediyordu. Gül dolabı açarken Nazmi sordu:

— Ne yapıyorsun Gül?

— Eşyalarımı toplayacağım.

— Vaktimiz yok, şimdi onları bir tarafa bırak. Gemi kalkmak üzere.

— Hangi gemi?

— "Mavi Yelkenli" bizi koyda bekliyor. Bugün yolculuğa çıkacağız. Sen akşam bana söz vermemiş miydin? Şimdi beni red mi ediyorsun?

Gül ışıklı gözlerle güldü:

— Ne münasebet Nazmi? Bâkir geldiğim bir köyden kadın, belki de bir anne olarak dönerken tereddüt mü edeceğim? Bu da söz mü?

Nazmi de ayni ışıklı gözlerle Gül'e bakarak güldü. Nazmi bu anında çok mesuttu. Saadetin altın bir duman gibi yavaş yavaş kalbini doldurduğuna seviniyordu. Bu dakikadan itibaren Gül tamamen Nazmi'nindi. Hayatının en mesut dakikalarını yaşadığını hissediyor ve bir saadet sevinci içinde tatlı tebessümlerle gülüyordu. Bodrum katında bıraktıkları unutulmaz bir hatıranın ölmezliği içinde bahçeye çıktıkları zaman gayri ihtiyari bodrum katına doğru yürüdüler. Işıklı gözlerle kapıyı açtılar ve son bir defa daha, aşklarının ilk çılgınlık gecelerini yaşadıkları bu zindanı seyrederek onun nefes tıkayan havasını teneffüs ettiler.

Gül, gözyaşlarını burada tutamadı; aşkının ümitli bir tesellisiyle Nazmi'nin kollarına atıldı ve çiçeğe konan bir arı gibi, genç adamın dudaklarına dudaklarını uzattı; his, heyecan ve ihtirasla dakikalarca onu öptü.

— Çok mesudum Nazmi, diyordu.

— Ben de ayni heyecanı duyuyorum Gül.

— Ümitsiz başlıyan bir aşkın saadetle neticelenmesi bana sonsuz bir heyecan veriyor Nazmi.

Bodrumdan çıktıkları zaman güneş dağlar üzerinde yükseliyordu. Aşk vadisine mahzun gözlerle baktılar. Bu mahzun bakışlar, mahzun gönüllerinin ıztıraplı ifadesinden başka bir şey değildi.

- II -

Gök yıldızlarla kaynaşıyor... Ay bütün ışıklarını denize dökmüş, yıldızlar birer avize gibi dalgalara uzanmışlar denizi aydınlatıyorlardı. Gemi geçtiği yerlerde bir ışık şeridi çizerek akıp gidiyor.

Güvertenin tenha bir köşesinde Nazmi ile Gül, bu ışık âlemini seyrederek konuşuyorlardı:

— Denizi seviyorsun değil mi Gül?

— Sen yanımda olduktan sonra cehennemi bile severim Nazmi.

Nazmi Gül'ün bu sözleri karşısında gururla gülüyor ve:

— Beni bu kadar çok mu seviyorsun Gül? Diye soruyor.

Gül mahçup bakışlarla dalgalara bakarak cevap vermiyor, hep susuyordu. Nazmi gemiye bindikleri günden beri Gül'de bir durgunluk hissediyordu. Zaman zaman onun bu bedbinliğini öğrenmek için söz açtığı halde, o sözü başka yollara intikal ettirerek ona cevap vermediğini hatırlıyordu. Bu akşam yine Gül'ün durgun olduğu gecelerden biriydi. Nazmi biraz daha ona sokuldu ve elini beline götürerek onu göğsüne çekti:

— Gül, dedi, ben sende bir durgunluk görüyorum, rahatsız mısın?

— Hayır rahatsız değilim, fakat rahatsız olmaktan korkuyorum.

— Neyin var kuzum?

— İçimde anlayamadığım bir azapla kaynaşan bir merak var Nazmi. Nur'u düşünüyorum, bizi kurtaran adamı düşünüyorum.

Nazmi birdenbire kendilerinin bulunduğu yere doğru gelmekte olan birisini görerek elini Gül'ün belinden çekti. Bu ak saçlı, yeşil gözlü, sarışın ve gayet şık giyinmiş bir adamdı. Onlara yaklaşarak yanlarında durdu. Gül birdenbire bu çehreyi tanımıştı. Bu kendilerini kurtaran adamdı. Yani Nur'u öldüren, Seza'yı kör eden adam.

Çıplak bir rüyâ görüyordu. Bir vadiden süzülen bir pınarın sularında yıkanıyor, vadide genç bir adam. Gül bu yüzü tanıyor, onunla sanki konuşacak gibi yanına sokuluyor. Genç adam sulara bir taş atıyor, sular dalgalanıyordu. Yükselip alçalan dalgalarla çıplak vücudunu genç adama göstermemek için, birkaç defa sulara dalıp çıktı. Genç adam sulara bir taş daha attı. Bu taş Gül'ün yanına düştü. Sular birdenbire kurudu. Vadide kırmızı güller açıldı ve genç kız kendini bu güller arasında buldu. Sanki vadide bir güneş açmış ve bu güneşin ışıkları içinden Gül vadiye düşmüştü. Gül sessiz adımlarla güllere doğru yürüdü. Genç adam yine karşısında gülüyordu.

— Gül, dedi.

Genç kız hayret etti. Demek ki bu adam onun adını da biliyordu. Hafızasını yokluyor fakat bu adamın kim olduğunu bir türlü hatırlıyamıyordu. Bu adamı bir görmüşü vardı. Muhakkak bir yerde onunla karşılaştığını hatırlıyordu.

Aralarında şöyle bir konuşma oldu:

— Sizin adınız ne?

— Bu kadar aceleye ne lüzûm Gül?

— Fakat ben sizi tanıyacağım.

— Tanıyabilirsiniz.

— O hâlde adınızı niçin gizliyorsunuz?

— Bir gün gelecek size adımı de söyleyeceğim.

— Şimdi söyleyemez misiniz?

— Şimdi hayır!

— Çok rica ederim.

Genç adam cevap vermeden uzaklaşıp gitti. Birdenbire Gül'ün gözlerindeki güller kurudu. Sular tamamen çekildi. İçinde yanan bir alevin ateşiyle uyandı. Gözlerini bu tatlı rüyâ âleminden hakikata açamıyordu. İç dünyasında yaşattığı bu renk ve ihtişam dekorunun hayâlinden birdenbire silinmesi onu üzüyordu. Gözlerini açtı ve tekrar kapadı. Hayâl dünyası kaybolmuştu. Yatağının içinde oturarak düşünmeye başladı. Rüyâsına giren bu adam kimdi? Fakat hayâl ile yaşanamayacağına da inanıyordu. Bir rüyâ görmüş, bir adam karşısına çıkmış, alâkadar olmaya bile değmezdi. Bu hayâl hakikat olabilir miydi? İmkânsız. O hâlde rüyâ içinde yaşamak da imkânsızdı.

Böyle olduğu hâlde "belki aynı rüyâyı yine görürüm" ümidiyle yatağına uzandı. Zevkle gerindi. Yastığını sırma bir halı gibi dolduran saçlarının üzerine yüzünü dayadı ve kendi kendine bir şeyler mırıldanarak uyumaya çalıştı.

Gecenin bitmesini istemiyordu. Karanlığı sevmiyor, geceden de nefret ettiği halde, tatlı, yeni bir rüyâ görmesini arzu ettiği için bu akşamın bitmesini de istemiyordu.

Sabah yorgun bir hâlde uyandı. Uzun yolculuktan dönenlerin sarhoşluğu içinde sallanıyordu. Teyze henüz kalkmamıştı. Ona seslenmeden bahçeye çıktı. Gözlerini neşeli bir şekilde açamıyordu. İştahı da yoktu.

Bahçeden bodruma doğru ilerliyen genç bir adam gözüne çarptı. Gül birdenbire hayret içinde kaldı. Bir hafta evvel, penceresinde gördüğü genç adama benzetti. Fakat nasıl? Bu adam bodrumda mı yaşıyordu.? Hayreti gittikçe artmaya başladı. Gözlerini ovuşturarak hafızasını iyice yokladı. Bu akşam rüyâsında gördüğü gence de tıpatıp benziyordu.

Sabit ve süzgün bakışlarını bodrum katına dikerek dakikalarca sustu. İçi birdenbire alevlenmişti. Kalbi yanarak tutuştu, gözlerinin nemlendiğini hissetmeden bodrum katına doğru yürüdü. Heyecanlanıyordu. Fakat cesaret edip de bodruma girmeden geri döndü. Gözleri renk renk ışıklarla kaynaşıyordu.

* *
*

Gül, bu köye, "Deniz Köyü" ismini vermekte haklıydı. Akdeniz'in şarkında ve yüksek dağların eteğinde şirin bir köy olan "Deniz Köyü" baharı bol, kışı az bir köydü.

Akdenizi seviyor, baharı seviyor, kışın hasretini çekiyor, fakat "Deniz Köyü"ne bir türlü ısınamıyordu. Tek başına sahile kadar yürüdü. Akdeniz bugün parıl parıl yanıyordu. Bir tarafta balıkçılar güneşe ağlarını seriyorlar, diğer tarafta kayıkçılar, sandalları karaya çekmişler, tamirle meşgûl, daha ötede dağdan indirilen ağaçlar parçalanarak yeni yeni gemiler inşa edilmekte, velhasıl burası köyün bir sanayi yerini andırıyordu.

Gül, bu kalabalık içerisinden geçerek sahile indi. İşleriyle meşgûl olanlar birbirlerine göz işaretleriyle "Bu da kim? " diye bakıştılar. Aralarında bir fiskos başladı. İçlerinden biri:

— Yeşil gözlü yosma, dedi.

Bir diğeri:

— Canımın içi! Diye dudaklarını şapırdattı.

Bir başkası da:

— Güneş perisi, diye mırıldandı.

Ve işleyenler ardısıra onun için şöyle konuştular:

— Birdenbire içim attı, deyiverdi.

— Balık gibi bir kız.

— Kalbime ateş düştü.

— Gemiye alsak eşsiz bir deniz kızı olur.

— Canlı bir balık doğrusu.

— Benim elimde kuvvet olsa onu gemiye kaptan yaparım.

— Amma da yaptın ha. Güneş gibi bir kız deseydiniz belki aklım ererdi.

En yaşlıları da söze karıştı:

— Hiç biriniz de bulamadınız. Ben ona güneşli deniz incisi ismini vereceğim. Siz iyi hatırlamazsınız ama, Celâl Usta hatırlayacak. Bir zamanlar Amberi bizim "Martı" ya tayfa almıştık. Onun elinden çektiğimizi bir ben, bir de Hüseyin Reis bilir. Bir gün "Martı" nın güvertesinde bayılıverip kalmasın mı? Hüseyin Reis gemiyi en yakın limana götürmek zorunda kaldı. Bir doktor çağırdık. Hemen kızı tedavisine verdik. Dönüşte de arayarak geri getirdik ve ailesine teslim ettik. O gün, bu gün gemiye bir daha kancık sokmadık.

Delikanlılar kahkahalarla gülüyorlardı. Birisi söze karışarak ihtiyara:

— Dümeni kır Ahmet Usta, dedi, kızın aşk ateşi başına vurmuş, siz bunu anlayamıyarak onu doktora teslim ettiniz. Hiç doktor, böyle bir hastayı tedavi edebilir mi? Deli bunaklar, onu Hüseyin'in kollarına verseydiniz, o doktordan çok daha iyi tedavi ederdi.

İhtiyar da gülüyordu. Bu sırada ustabaşı çıkageldi. İşleri tetkik ederek:

— Yine lâf yarışındasınız galiba. Bugün hiçbir iş göremediniz, diye çıkıştı.

Kan gövdeği götürse, delikanlılar yine bildikleri şarkıyı söyleyeceklerdi. Usta başıyı dinleyen kimdi? Gel keyfim gel, herkes kendi havasında, cigara üstüne cigara, şarkı üstüne şarkı, hikâye hikâye üstüne, gün geçsin o kadar.

Gül, aleyhinde söylenenlere aldırmadan sahile indi. Dalgalara şarkı söylüyordu. Fakat sesini ancak kendisi işitiyor, şarkısını kendisi dinliyordu. Bu ses, güzel olmamakla beraber; fena da değildi. Madem ki kendi sesini kendi beğeniyordu, başkaları ister beğensin, ister beğenmesin onun umurunda değildi.

Sahildeki kulübenin önünde durdu. Fakat pencereden içeriye bakarak; bir ruh buhranı içinde uzaklaştı. Kumlarda dolaşmayı seviyordu. Tenha bir koyda soyundu. Ve kumlara uzandı. Güneşin hararet sinirlerini yatıştırmıştı. Vücudu ısındıkça, şehveti kabarıyor, gözleri tatlı ve zevkli bir ihtirasla parlıyor içi alevleniyordu. Ateşini söndürmek düşüncesiyle hemen denize girdi. Çıplak vücudunu gıdıklayan sular ona heyecan veriyordu.

Denize atılan bir taş Gül'ü heyecanlandırdı. Korku içinde elleriyle göğsünü kapıyarak sulara daldı. Yüzebildiği kadar yüzerek uzaklaşmak istiyordu. Gözlerini denizen dibinde açıyor, kumları avuçlıyarak sıkıyor ve sularda bir balık gibi yüzüyordu. Yanına bir kaç taş daha düştü. Gül, hemen suyun üzerine çıktı. Gözlerini sahile çevirdi, kumlarda bir adam duruyor ve ona bakarak kahkahalarla gülüyordu. Gül bu adamı uzaktan tanıyamadı. Elbiselerini genç adamın elinde görünce sesinin çıktığı kadar haykırmaya başladı:

— Atmayınız, atmayanız.

Genç adam Gül'ün yalvarmasına aldırmadan elbiselerini kayaların üzerine atarak denize daldı. Gül'e doğru yüzüyordu. Gül kaçıyor, genç adam durmadan onu takip ediyordu. Genç kızın birdenbire kuvveti tükendi ve dalgaların üzerine vücudunu bıraktı. Mavi dalgaların beyaz köpükleri arasında beyaz sütun halindeki beyaz vücudu kaynaşıyor, dalgaların müsikîsinde bu emsalsiz vücut çalkalanıyordu. Genç adam daha fazla sabredemeyerek hemen Gül'ün üzerine atıldı ve onu kolları arasına alarak göğsüne bastı. Genç kız durmadan genç adamın kolları arasında çırpınıyordu. Gül kuvvetli bir çırpınışla tekrar denize atılmaya muvaffak oldu. Fakat genç adam peşisıra yüzerek Gül'ü bir bacağından tuttu ve kendi üzerine çekti. Genç kız:

— Ay! Diye bağırdı. Bırakınız beni. Görmüyor musunuz, tamamen çıplağım. Bu halimde beni rahatsız etmeye hakkınız yoktur.

Genç adam gülerek fikrinde ısrar ediyordu:

— Âdem Havvasını kollarına bu şekilde almıştı.

Genç kız durmadan çırpınıyordu:

— Fakat ben Havva değilim. Yanımda daha uzun kalmanıza müsaade edemeyeceğim. Rica ederim buradan hemen uzaklaşınız.

— Fakat niçin?

— Çıplak olduğumu söylemiştim.

— Güzel, çok güzel.

— Kepazelik ediyorsunuz. Sizi şikâyet edeceğim.

— Memnun olurum.

— Ne küstahca bir cevap.

— Bana kuvvet veriyorsunuz. Gözlerinizde yanan ifade kalbinizdeki heyecan ışıkları parlıyor. Bu ışıklarda tutuşan bir gönlün tatlı ürperişlerini hisseder gibi oluyorum. Bağrı yanık bir adamım Gül. İşkence ve azap içinde geçen hayatıma bir damla su serpmeni candan arzu ediyorum. Beni reddetmeyeceğinize inanarak size sokuldum, sizi kollarıma aldım ve heyecanla seyrettim.

— Çok rica ederim beni yalnız bırakınız, olmaz mı?

— Fakat benim size büyük ihtiyacım vardır Gül. Sizinle ömrümün son tesellisini buluyorum. Beni reddetmeyiniz. Bugün bu temiz dalgalarda başbaşa, kalp kalbe çırpınalım. Bu ulvi bir aşkın başlangıcı olsun. Ne olur Gül? Siz temiz duygulu, hassas bir kızsınız. Ben sizin yanınızda hasta bir insanım. Zayıf kalbimin vuruşlarına ancak siz hız verebileceksiniz. Bu kuvveti sizin ışıklı bakışlarınızdan ve ahenkli sesinizden bekliyorum.

— Fakat şimdi bunların sırası değildir. Çıplak olduğumu söylemiştim. Bu halimle...

Genç adam Gül'ün sözünü keserek:

— Fazla yorulduğunuzu hissediyorum. Hayatınız tehlikededir. Dışarıya çıkmanız için size yardım edebilir miyim?

— Beni her zaman yanınızda görmek istiyorsanız, lütfen buradan çıkıp gidiniz.

Genç adam gülerek Gül'e yaklaşır:

— Elinizi öpmeme müsaade etmenizi rica edeceğim.

Gül içi yanarak elini uzattı, genç adam gözleri yaşlı, dudakları titreyerek genç kızın elini dudaklarına uzattı; korku ile öptü ve mukaddes bir kitabın yapraklarını kapıyormuş gibi, Gül'ün elini kendi göğsüne bastırdı ve sulara dalarak uzaklaştı.

Gül, genç adamın arkasından gözleri ıslanarak baktı ve sularda biraz daha çırpındıktan sonra, sahile doğru yüzmeğe başladı. Heyecan duyuyordu. Genç adamın göğsüne deyen parmakları ona tatlı bir titreme veriyor ve bakışlarından bu genç adamın hayâli silinmiyordu. Onun kim olduğunu bile düşünmek istemiyordu. Yorgun bir halde kumlara uzandı. Derin bir nefes aldı. Ilık kumlarda yorgunluğunun bütün acısını çıkarmak istiyordu. Birdenbire toplandı. Kumlarda birisi tarafından gözetlenip gözetlenmediğini öğrenmek için etrafına bakındı, kimseler yoktu. Bu defa daha derin bir nefes aldı. Gözleri renk renk parlıyordu. Çıplak vücudu altın kumlarda kaynaşıyor ve kaynaştıkça vücudunun gıdıklanışını hissediyordu.

Gözlerini kapadı ve güneşin hararetini içine doldurarak kumlar üzerinde yuvarlanmaya başladı. Zevk ve heyecan duyuyordu. Genç kızlığın Gül'e verdiği tatlı ürperişlerle içi serinliyor ve arada bir sulara girip çıkıyordu.

* *
*

Teyze, bodrum kapısını açık görünce; bodruma indi. Göründüğünden fazla heyecanlıydı. Hemen yatağa koştu, hayret içinde büyüyen gözlerle genç adamı aradı. Fakat kimseler yoktu. Fena halde sinirlendi; ve:

— Bu akşam alacağın olsun, diye mırıldandı.

Merdivenleri koşarak hemen dışarı çıktı. Bahçede de oturamadı. Gül'ün odasına girdi. Gül'ü de odada bulamayınca hayret içinde kaldı. Tamamen sinirlenmişti. Gül bu saatte nereye gitmiş olabilirdi? Diye düşündü. Ya genç adam? Onu yine zincire vurmayı düşündü. Son günlerde o da tamamen azıtmıştı. Birkaç akşam evvel yediği dayakları birdenbire unuttuğuna hayret ediyordu. Hemen hazırlanarak dışarı çıktı. Denize kadar yürüdü. Fakat Gül meydanlarda yoktu. Sinirini bir türlü yatıştıramıyordu. Bu saatte genç adamı bulmuş olsaydı, muhakkak onun boynunu koparıncaya kadar döverek intikamını ve hırsını alacaktı.

Sahile indiği zaman denizcilerden sormak istedi. Hatta onlara kadar yaklaştığı halde, pişman olarak geri döndü. O kadar dalgındı ki, ayaklarının kendini kulübeye doğru sürüklediğini farketmeden yürüdü. Kulübeye yaklaştığını görünce içinde korkulu bir titreme hissetti. Pencerelerden birine yaklaşarak içeriyi seyretmek istedi. Fakat perdeler kapalı olduğu için içerisi görünmüyordu. Kulak misafiri oldu. Içeriden tuhaf sesler işitti. Kalbi heyecanla attı, bu ses bir kadının titrek sesi idi. Kulaklarını iyice pencereye dayayarak bu meçhûl sesi dinledi. Hayretten çıldıracaktı, Bu ses ne kadar da Gül'ün sesine benziyordu. Fakat yine buna ihtimal vermedi. İmkânsız, o olamaz diye düşündü ve koşarak kulübenin önünden uzaklaştı.

Bu sihirli kulübeden korktuğu halde, yine içinde ona karşı tatlı bir sızı duyuyordu. Masal âlemlerinin perili şatolarını andıran bu sihirli kulübe onun için bir sultan sarayı, bir aşk köşkü idi. Gönüllerin saadet duyduğu, zevklerin heyecanlandığı, ruhların aşk ateşiyle kamçılandığı bir efsaneler sarayı idi. Fakat korku içinde kulübenin pencerelerinden bakarken içeriye girmek cesaretini acaba niçin gösterememişti. Kalbinin en çılgın aşk sahnelerini yaşadığı bu aşk mâbedine bu akşam girmeye niçin tereddüt etmişti?

Gül'ün sesi, onu korkutuyordu. Yanıldığına kendi kendini iknâ etmek istedi. Gül buraya nasıl gelebilirdi? Onunla nasıl tanışmış olabilirdi? Azap duymaya başlamıştı. Kafasının içinde durmadan dolaşan sayısız suallere bir türlü kati cevap veremiyor ve hep susuyordu. Içini kamçılayan korkunç bir şüphe ile Gül'den kıskanmaya başladı. Seza, Gül'ü tercih etmekte haklı olabilirdi. Fakat Gül henüz onsekizinde nar çiçeği gibi bir kızdı. Erken soldurulabilir, hırpalandıkça, azapla öldürülebilirdi. Fakat Seza onu nasıl tanıyabilmişti? Gül'ün sesi, ışıklı bakışları, ateşli cazibesi görmeyen gözlerde nasıl tesir yapabilirdi.

Gül daha fazla ısrar edemeyeceğini anladığı için:

— Biraz sahile inmiştim, diyebildi.

— Ya bu güneş yanıkları?

— Kumlara biraz uzanmıştım.

Teyze gülerek:

— İhtimal, diye sustu.

Gül, arada bir bodrum katına bakarak heyecanlanıyor ve korkulu düşüncelerle âdeta rüyâ görüyordu. Teyze birden bire Gül'ün heyecanını hissetti. Şüpheleri gittikçe artıyor ve gözlerini genç kızın bakışlarından ayıramıyordu. Gül, teyzenin bu mânalı bakışları karşısında kendini kaybediyor ve âdeta sinirleniyordu. Daha fazla tahammül edemedi ve teyzenin gözlerinin içine bakarak gayri ihtiyari haykırdı:

— Siz bir delisiniz!

Teyze sakin ve heyecansız bir hareketle Gül'e yaklaştı ve genç kızı elinden tutarak:

— Biraz yürüyelim Gül, dedi. Görüyorum ki, asabınız ümitsiz bir buhran içinde eziliyor. Çok gençsiniz, unutmayınız ki, ümitle yaşamak mecburiyetindesiniz. Güzelsiniz ve güzelliğinizin solgun bir hale gelmesine tahammül edemem.

Gül sukûn bulmuştu. Teyze ne iyi bir kadındı. Teyzenin arzusuna uyarak onun koluna girdi ve yürüdü. Teyze sözlerine devamla:

— Bu hastalıktan kalkanlar, muhakkak surette yeni yeni buhranlar içinde sonu gelmez ümitsizliklere kapılırlar. Fakat unutulmamalıdır ki, ümit yaşamak için en esaslı bir ilâçtır. Ümit insana yaşamak iradesi verir. Fakat ümit bazan da insanı mahvedebilir. Siz öyle bir ümitle yaşamak mecburiyetindesiniz ki, hayatınızı daima zevkle bir ümitle bağlayarak, hâdiseleri unutmakla kabildir. Yarını düşünmeden yaşayanlar, hakiki ümidin zevkini ancak tadabilirler.

Teyze âdetâ genç kıza konferans veriyordu. Gül konuşmadan teyzeyi dinleyerek yürüyor ve yürüdükçe de açılıyordu.

"Deniz köyü" Akdeniz'in bir masal dünyasıdır. Denizle başlıyan sahilleri, altın renkli bahar kokulu vadileri içinde dağlarla bağlanıyor ve denizle ormanın birleştiği bir yer oluyordu. Buraya Gül yanlış bir isim vermişti. Halbuki pekâlâ "Orman Denizleri" de denebilirdi.

Gül ile teyze ormana daldıkları zaman, Gül "Deniz köyü"nden fazla "Orman köyü"nün hasretini çekmeye başladı. Denizi sevdiği kadar, bahar içindeki bu vadileri de seviyordu. Kalbi heyecanlı vuruşlarla atıyor, gözleri bu çiçek ve ağaç denizinde ışıl ışıl parlıyordu.

— Teyze, dedi, ben buraya "Deniz köyü" demekle meğer ki, yanılmışım. Halbuki burası bir "Deniz köy"ünden fazla bir "Orman köyü" imiş.

Teyze kahkahalarla gülüyordu.

— Çok güzel bir isim bulmuşsun Gül, dedi. Fakat bu köyün deniz hikâyeleri o kadar meşhurdur ki, buraya "Deniz köyü"demek mecburiyetindeyiz. Zaten herkes bu Akdeniz köyüne "Deniz köyü" diyor. Senin gibi, burayı hakiki ismiyle çağıran bir tek kimseye rastlayamazsın.

Çam ağaçlarını geçtikten sonra, denizle, dağları ayıran büyük yamacın önünde durdular. Buradan inilti halinde bir ses yükseliyordu. Gül, bu sesi heyecanla dinledi. Ve korku içinde teyzenin kollarına sarıldı. Başını göğsüne dayayarak yüzünü kapadı teyze gülüyordu.

— Ne oluyorsun Gül; diye sordu.

Gül başını kaldırmadan cevap verdi:

— Bu sesten korkuyorum teyze. Bu sesler beni korkutuyor.

Teyze Gül'ün başını göğsünden kaldırarak gözlerinin içine baktı. Hakikaten genç kızın gözleri süzülüyordu. Renginin uçtuğunu da farkeden teyze, Gül'ü teskin etmek için:

— Bu bir aşk hikâyesidir kızım, dedi. Yani kulaktan kulağa geçen ve dilden dile büyütülerek uydurulan bir aşk masalı. Sen hayatında hiç masal dinlemedin mi? Meselâ Ayşe ile Ahmet'in masalını?

— Çocukluğumda çok dinlemişimdir teyze.

— İşte dinlediğin o masallardan birinin mevzuu da burada geçmektedir. Yani buraları da bir masal diyarıdır. Bir gün ben de sana buranın masalını anlatacağım. Fakat şimdi fazla yorgunsun. Biraz dinlen de, istirahat ettikten sonra anlatırım. Olmaz mı kızım? Hem buraya gelirken Salih Usta sana anlatmadı mı?

— Hayır anlatmadı. Fakat o akşam da böyle korkulu bir ses, ses değil tıpkı böyle bir uğultu dinlemiştik. Fakat Salih Usta da benden fazla korkarak zangır zangır titriyordu.

— Buraya "Perili uçurum" derler kızım. Arada bir böyle bir initli duyuluyor. Bu inilti için de bir masal anlatılır. Fakat sen dikkat edersen bu sesin bir rüzgâr olduğunu pek çabuk anlarsın. Halbuki köyün ihtiyarları bu sesi bir masal halinde anlatırlar. Bu ses hakkında bir zaman gazeteler de bir çok uydurma hikâyeler yazmıştı.

Gül, teyzenin gülen gözlerine öfke ile baktı ve:

— Fakat niçin gülüyorsun teyze? Diye sordu.

Teyze bu defa kahkahalarla gülmekte devam etti.

— Bu köyün tuhaf hikâyelerine gülüyorum Gül, dedi. Her aklına gelen bir şey uyduruyor. Buranın bir diğer ismi de "Perili köy"dür. Uydurma bir isim ama, masal diyarlarının, aşkların kaynaştığı bu yerde; temiz Akdeniz havası insanı çıldırtıyor. Zaten hayat ne? Sevmek, çıldırasıya sevmek ve sonunda toprak olmak değil mi? Bu kadar kısa bir ömür içerisinde hayatın zevklerini tatmayanlar, nasıl kendilerini bahtiyar sayabilirler?

Gül'ün, teyzenin bu ifadesi karşısında, şüpheleri gittikçe artıyordu. Teyze doğuştan günâha gönüllü bir insandı. Gül, şimdi buna inanıyor ve teyzeden âdetâ nefret ediyordu. Hayatın zevklerini tatmak düşüncesi, Gül'ün nazarında çılgınca bir fuhuştan başka bir şey değildi. Aldığı terbiye ve kültür onu böyle çirkin yollara sürüklemeyecekti. Teyze hakkında annesinden çok şeyler işitmişti. Fakat ilk zamanlarda annesinin bir kıskançlık neticesi teyzeyi lekelemek için bunları uydurduğuna inanıyordu. Halbuki şimdi? Annesinin dediği gibi, teyze fuhuşun yatağında doğmuş koynunda büyümüş bir Borjuva idi.

Teyze Gül'ü düşünceli görünce, merakla sordu:

— Niçin susuyorsun Gül? Bir şeyler söylesene?

Gül içini çekerek cevap verdi:

— Ben bu köyde yaşamayacağım teyze.

— Niçin kızım?

— Her gün biraz daha kendimden kaybettiğimi hissediyorum. Görmüyor musun? Bir mum gibi eriyorum.

Teyze yine güldü:

— Amma da yaptın ha Gül, dedi. Maşallah buraya geldikten sonra, aslan gibi bir kız olmuşsun. Rengin artmış, kalçaların dolmuş, gözlerin pırıl pırıl yanıyor, yalnız düşüncelerinde biraz hayâli hareket ediyorsun da ondan. Üzülme kızım yavaş yavaş her şeyi unutursun. Burası niçin sana azap versin? Cennette yaşayanlar ızdırap duymazlarmış.

— Her saadetin çekilecek bir ıstırabı vardır teyzeciğim. İnsanlar saadet kadar ıstırap duyarlarmış. Ben henüz saadet denen bir şeyi duymuş veya tatmış değilim ki.

— Hayatta zevle yaşayabilmek için maddi fedakârlık da lâzımdır kızım.

— Yani?

Teyze cavap vermedi. Sustuğu zaman da güzel olan genç kadın, şehvetli bakışlarla genç kızı süzüyordu. Gül teyzenin bu sözlerindeki mânayı hemen anlamış olacak ki, onun yüzüne bakamıyor, daima gözleriyle vadilerde bir şeyler arıyordu. Teyze tekrar konuştu:

— Maddi fedakârlık, saadetin pembeliğine kavuşmak demektir kızım. Her insan, bilhassa her kadın hayatta kendinden fedakârlık etmeden yaşayamaz.

Teyze Gül'ü fena yollara sevketmek istiyordu. Fakat genç kız, dünyada terbiye ve nezaket denen bir şeyin bulunduğuna inandığı için, hep susuyor ve ona cevap vermiyordu.

Teyze Gül'e bu şekilde konuştuğuna pişman olmuştu. Çünkü genç kızı hatalı bir yola sürüklemeye hakkı yoktu. Kendinin düştüğü bu şehvet uçurumundan kurtulması lâzım gelirken, başkalarını da aynı yola sürüklemek bir hata, hatta büyük bir günâhtı. Fakat teyze hayatında günâh denen bir şeye inanmayan bir kadındı. Teyze Gül'ün ipek saçlarını okşayarak:

— Sen benim esirimsin Gül, dedi.

Genç kız teyzenin bu ifadesi karşısında hayretle:

— Nasıl, nasıl? Diye sordu.

— Benim esirimsin. Yani bana satılmış bir esir.

Gül sinirlenmişti. Teyzenin kollarından ayrılarak vadilere doğru yürümeye başladı. Teyze de peşisıra yürüyordu.

— Sen benim malımsın. Hayret etmeyiniz Gül. Ben, sizi kendim için, yani canım için satın aldım.

Teyze ne demek istiyordu? Gül gittikçe endişeleniyor ve endişelendikçe de bu kadına karşı şüphesi artıyordu. Artık onun hakkındaki fikirlerinde şüpheli hiçbir taraf kalmamıştı.

Teyze genç kızın saçlarını tekrar okşadı. Onu kollarına tekrar çekti. Şehvetle kaynaşan bir arzu ile öptü. Gül, bu öpüş karşısında dudaklarının kuruduğunu hissetmişti. Teyzenin bu hareketine mukabele edemedi. Hatta içten gelen bir çığlıkla, onun kollarına atıldı ve boynuna sarılarak genç kadını yanaklarından öptü.

Bu sırada çamlarda bir ses işitildi. Bu ses, yanık, içten gelen bir mırıltı halinde vadilere yayılıyordu. Teyze bu sesi birdenbire tanıdı. Bu ses Seza'nın sesiydi. Gül, ürkek nazarlarla çamlara baktı ve sesin nereden geldiğini öğrenmek için teyzeyi unutarak sesin geldiği tarafa doğru yürüdü. Teyze de peşisıra yürüyordu.

Çamların altında elinde bir değnekle yürüyen genç bir adama rastladılar. Bu adam elindeki değnekle yolunu çizerek yürüyordu. Gül teyzenin gözlerinin içine bakarak merakla sordu:

— Kim bu adam?

Teyze inkâr etti:

— Tanımıyorum!

Gül "nasıl olur da tanımazsın?" diyen bakışlarla teyzenin gözlerinin içine baktı. Teyze Gül'ün bakışları karşısında "daha fazla sormayınız" der gibi ona baktı ve Gül'ü elinden çekerek yürüdü.

Bu ses Gül'e çok tesir etmişti. İçli bir sesti. Çamlardan taşıp, dağlara yayılan bu ses, âdeta Gül'ün içine akıyordu. Teyze gözlerini kapayarak bu sesi dinledi. Ve birbirlerine hiçbir şey söylemeden vadiden uzaklaşarak köye döndüler.

* *
*

Bu akşam bir avize gibi yanan "Deniz köyü"nün ışıkları içerisinde; Gül penceresine oturmuş, bu emsalsiz geceyi seyrediyordu. Kasabaya bir mektup yazmayı düşündü. Fakat yine pişman oldu. Bu cehennemden kurtulmanın çarelerini arıyordu. Gönlünde kaynaşan ateş ve alev yığını içinde geceyi zevkle seyre daldı.

Bu akşam Akdeniz ışıklarla kaynaşıyor...Gök yakut... Elmas elmas damlalar dökülüyor ve Akdeniz çıplak bir kadın gibi yanıyordu.

Bu güzel gecenin içinde Akdeniz'in sesini dinleyerek; dağları, tepeleri, ağaçları ve yolları aydınlatan ışıklar içinde bir atlı dolu dizgin yol alıyor. Gökten düşen ışıklar, genç atlının sanki içine serpiliyor, sanki gönlündeki şehvetin alevini yakıyordu.

"Deniz köyü"nün şehvet saçan bu aydınlığında içi kamçılanan atlı; heyecanlı bir sesle: "Koca kaltak!"diye söylendi.

Gül, mektubunu yazmaya karar verdiği sırada, evin kapısı önünde duran atlı, pencereye dokundu. Genç kız hemen elindeki kâğıdı pencerenin içine bırakarak başını dışarıya uzattı ve baktı. Beyaz bir atın üzerinde genç bir adam duruyordu. Fakat hayvan heyecanından bir ayağıyla toprağı dövüyor ve yere vurdukça da bir takım sesler çıkarıyordu.

Genç adam elindeki kırbaçla pencereye tekrar vurdu. Bir dakika sonra, teyze pencerede göründü. Kısaca konuştular. Pencere birdenbire kapandı. Merdivenlerde bir ayak sesi duyuldu. Gül bu sesleri hemen tanımıştı. Teyze odasından çıkmış, aşağıya iniyordu. Sessizce yatağına girdi ve uyur gibi yaparak, yorganını başından aşağıya çekti.

Teyze, biraz sonra Gül'ün kapısını açarak içeriye girdi. Genç kızı yatağında görünce derin bir nefes aldı. Gözleri zevkli ışıltılarla gülüyordu. Gül'e seslenmeden sessizce kapıyı kapayarak tekrar dışarıya çıktı. Atlıya doğru koştu. Genç adam, teyzeyi elinden tutarak bir hızda arkasına aldı ve hayvanı kırbaçlayarak bir rüzgâr gibi "Deniz köyü"nün arka sokaklarından geçtiler. Sahili takip eden yol üzerinde, rüzgârda uçuşan kuşlar gibi yol alıyorlardı. Genç adam hayvanın dizginlerini çekerek âni bir hareketle durdu. Hayvan bu âni duruş karşısında iki ayağını havaya kaldırarak kişnedi. Genç kadın, genç adamın kollarına sarılarak haykırdı:

— Ne yapıyorsun İzzet?

— Seni denize atacağım!

Genç kadın korku içinde titredi:

— Nasıl, nasıl İzzet?

Izzet içini çekerek güldü:

— Şimdi seni denize atacağım.

— Niçin?

— Başka bir kurtuluş çaresi bulamıyorum.

— İnanamıyorum İzzet. Sen bunu yapamazsın. Çünkü beni çıldırasıya seviyorsun. Eliza'dan daha fazla kalbinde ben yaşıyorum.

Izzet hemen attan inerek teyzeyi belinden tuttu ve kollarına alarak, kumlara doğru yürüdü. Genç kadın:

— İzzet, ne yapıyorsun? Diye bağırıyordu.

Genç adam dudaklarıyla teyzenin dudaklarını kapadı. Genç kadının rüzgârda uçan saçları İzzet'in omuzlarında dalgalanıyordu. Kumlara kadar yürüdüler. Genç adam teyzenin saçlarını avuçları içine alarak sıktı ve dudaklarına götürerek öptükten sonra, kokladı. İzzet bu saçlarda şehvetin ihtirasını kokluyor, baharın kokusunu teneffüs ediyordu. Genç adam teyzeyi kumların üzerine yatırarak yanına diz çöktü. Genç kadın:

— İzzet'im, dedi, niçin burada durduk?

İzzet gülüyordu:

— Biraz hava almak, biraz sevişmek için.

— Hani sen beni sevmiyordun? Anlıyorum ki, ben seni doyuramayacağım İzzet.

— Acaba hangimiz hangimizi?

— Biz birbirimize doyamıyoruz İzzet.

— Fakat, buna artık bir çare bulmalıyız. Yahut bir son vermeliyiz.

— Niçin?

İzzet cevap vermedi. Zaten vermek de istemiyordu. Bu hayattan usandığı halde, nedense bu genç kadına bir ilâhe gibi tapıyordu. Teyze güzeldi. Bakışlarındaki cazibe, sesindeki

ahenk, vücudundaki ihtişam, saçlarındaki renk onu bütün kadınlardan çok daha güzel yapıyordu. Dik burnunun profilden görünüşü cazibesini bir kat daha artırıyordu.

İzzet bu füsûnkâr gözlerde ruhunun içini seyrederek birdenbire heyecanlandı ve genç kadını kollarına alarak, burnu ile yüzünü gıdıklamaya başladı.

— Nur, bu gözlerin süzgün bakışları âdeta beni çıldırtıyor. Hayran ediyor ve gittikçe her gün biraz daha beni sana bağlıyor.

Teyze neşeli bakışlarla gülüyordu:

— Benim erkek İzzet'im, diye mırıldandı ve yanaklarını onun yanaklarına dayayarak sustu.

İzzet içinde yanan ateşi Nurten'in alevli dudaklarında söndürmek heyecanıyla yandı. Hisli bir bakışla birbirlerine baktılar ve bir alev gecesinde birleşen iki kalp gibi dakikalarca kendilerinden geçtiler.

— Nur sen çok güzel bir kadınsın.

— İzzet, sen de çok kuvvetli bir erkeksin.

Dudakları tekrar birleşti. Âdem Havva'sını bulmuştu. Ayrılmak istemiyorlar ve birbirlerine aynı zevk ve heyecan içinde sarılıyorlar ve sarıldık sonra da kendi kendilerini unutuyorlardı.

— Aşklarımızı ebedileştirmeliyiz Nur.

— Bütün varlığımla seninim İzzet. Senin yanında, senin kollarında aşkımın ne kadar ilâhileştiğini bir kalbime sor. Beni her gün biraz daha mahvediyorsun. Bu saadet dakikalarımızın günlerce uzamasını istiyorum.

Nurten aynı sözleri kimbilir bugüne kadar kaç kişiye daha, aynı ahenk ve aynı heyecanla söylemişti?

— Artık gidelim İzzet, dedi.

Genç adam Nurten'i tekrar kollarına aldı. Hayvanın yanına kadar kollarında yürüdü. Bu aşk ve çılgınlık ilâhesini kollarında taşımaktan zevk alıyordu. Hemen hayvanın sırtına atlayarak aynı heyecanla yollarına devam ettiler. Nurten hayvanın gökten inen bir kartal gibi uçuşuna zevkleniyor, heyecanlanıyor ve bu heyecanını, dudaklarını ısırarak kendi kendini tatmin etmeğe çalışıyordu. Bu zevkli uçuş, mesafeler katetmek ve bu heyecan içinde öpüşmek, genç kadına yeni bir hayat veriyordu.

Hayvan bir dağ kahvesinin önünde durdu. İzzet bir ıslıkla içeriye seslendi. Içeriden altmışlık bir ihtiyar çıktı. Rüzgâra tutulmuş bir ağaç gibi sallanıyordu. İzzet:

— Banditler içeride mi Barba? Diye sordu.

Barba Nikola gülerek cevap verdi:

— Hayır beyim. Birkaç müşterimizden başka kimse yok. Bir saatten beri içiyorlar.

— Kafeyı tutturdular mı?

— Zannetmiyorum. Hepsi de can adamlar. Zozo de burada. Delikanlıları eğlendiriyor. Şarkı kırla. Çalgı takımı da beraber. Göbek düpedüz gidiyor. Bulunmaz bir gece vesselâm. Mahmut da içeride. Canyaktı Eleni ile eğleniyor. Süleyman da biraz sonra gelecek. Bu akşam sabahlığız.

İzzet ihtiyarın ifadesinden memnun olmuştu. Gülerek ihtiyarı elinden çekti ve atın dizginlerini Barba'nın boynuna sararak:

— Hayvanı ahıra bağla ve bize şarap getir, dedi.

İzzet genç kadınla içeriye girdi. Burası basık tavanlı, cigara dumanlarından duvarları kararmış, döşemesi âdeta şarapla yıkanmış, camları nefesten buzlanmış, ocak meşe odunlarının dumanlarından kararmış, âdi bir meyhane idi. Tavandan döşemeye bakan pis bir gaz lâmbasının silik ışığı altında göz gözü göremeyecek kadar karanlıktı. İzzet Mahmut'a seslendi:

— Mahmut be, bu akşam yine Canyaktı ile burasını cehenneme çevirdiniz. Merhaba Zozo. Ooo Ali, sen de mi burada?

Canyaktı Eleni ayağa kalkarak Nurten'i yanına çağırdı. Nur, İzzet'in gözlerinin içine baktı. İzzet "git" diye işaret etti. Genç kadın Eleni'nin yanındaki sandalyeye yerleşirken, İzzet de meyhanedeki delikanlılarla konuşuyordu. Eleni yan gözle Nurten'e baktı ve:

— Bu akşam dans edecek misin? Diye sordu. Sonra Mahmut'a dönerek:

— Nur, kanatlı bir peri gibi dans eder nonoşum, dedi.

Mahmut kadehindeki son şarap damlasını da yudumluyarak cevap verdi:

— Bir defa görmüşümdür.

— Demek takdime lüzûm yok.

— Beyimizin biricik Nur'unu tanımamak ayıp değil mi canım.

Üçü de gülüştüler. Eleni'nin dili biraz çetrefil olmakla beraber güzel bir Türkçe konuşuyordu.

— Sizi bir akşam bir yerde daha görmüştüm, diyerek mânalı mânalı güldü. Nurten Eleni'nin bu bakışlarına sinirlenmişti:

— Ne münasebet? Dedi. Hatırlamıyorum.

— Fakat bana öyle geliyor.

— Belki.

— Bir körle birlikte. Şan Pansiyonu'na gelmiştiniz.

Nur Eleni'nin iddiasını çürütmek düşüncesiyle:

— İnsan insana benzeyebilir, dedi. Belki de benzetmiş olacaksınız.

Eleni gözlerini süzerek cevap verdi:

— Olabilir.

Bu sırada İzzet yanlarına gelmişti. Her ikisi de konuşmalarını hemen kestiler. Izzet arkadaşlarının sunduğu şaraplardan birdenbire sarhoş olmuştu. Gözleri dönüyor, yüzü alev alev yanıyordu. Genç adam yanlarına otururken, Nurten'in ceketini çıkardı. Genç kadının omuzları çıplak kalmıştı. Mahmut Nur'un karşısında hayâl içinde yüzüyor, İzzet'in sarhoş oluşuna seviniyordu.

İzzet:

— Barba nerede kaldın? Diye meyhaneciye seslendi.

Barba Nikola koşarak İzzet'in yanına geldi ve onun kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra geri döndü. Barba yerlere kadar eğilerek İzzet'in yanından ayrılırken:

— En âlâsı, diyordu.

İzzet Barba'nın arkasından:

— Haydi Barba, dedi, beni Mahmut'un yanında mahcup etme.

— Emredersiniz beyim.

Beş dakikanın içinde hazırladığı içki sofrasını İzzet'in önüne bırakan Barba Nikola tekrar yerlere kadar eğilerek uzaklaştı. Izzet, masadakilerin kadehlerini doldurarak; "Şerefe" dedi. Ve kendi elindeki kadehi Nur'un dudaklarına uzattı. Genç kadın, bağrı yanık bir yolcu gibi İzzet'in uzattığı kadehi bir hızda boşalttı. Içinin serinlediğini hissediyordu. Bakışlarında kaynaşan ihtiras ışıklarıyla İzzet'in gözlerinin içine baktı. Onun bakışlarında maneviyatının parçalandığını hissediyordu. O gözlerdeki kuvvet bakışlardaki cazibe ve erkekliğin ona verdiği gurur Nurten'i gittikçe sarıyor ve onu âdeta perişan ediyordu.

Dışarıdan banditlerin sesleri işitildi. Izzet aldırmadan içiyordu. Ihtiyar hancı kulak kesilmişti:

— Bizimkiler geliyor, dedi. Fakat sesler hana yaklaşmadan uzaklaştı. At seslerine karışan şarkılar vadilere doğru yayılıyor ve gittikçe uzaklaşıyordu. Barba Nikola fenerle dışarı çıkarak, atlılara işaret verdi. Izzet'in burada olduğunu anlatmak istiyordu. Sesler birdenbire geri döndü. Atlılar ışığa doğru geliyorlardı. Barba Nikola onları geri çevirdiği için seviniyordu.

Atlılar biraz sonra hanın önünde durdular. Barba Nikola onlara sokularak İzzet'in içeride olduğunu haber verdi. Delikanlılar hep bir ağızdan sordular:

— Yalnız mı?

Barba Nikola gülerek cevap verdi:

— Hayır. Nur da beraber.

Bu haber delikanlıların yüzünü güldürmüştü. Hemen atlardan inerek hayvanları hana çektiler. Biraz sonra meyhaneye giren kalabalık İzzet'i de sevindirmişti. Delikanlılar hemen onun etrafını sardılar. Hepside bağırıyordu:

— İzzet ağabey, bu akşam hep senin şerefine içeceğiz.

Izzet gülerek başını salladı. Sonra Ahmed'i yanına çağırarak kulağına:

— Bu akşam gece bizim, dedi, sabaha kadar içebildiğiniz kadar içiniz. Fakat sarkıntılık yok ha!

Ahmet İzzet'in önünde eğilerek:

— Emredersiniz İzzet ağabey, dedi.

Gözler birdenbire dönmüştü. Hepsi de heyecanlanıyordu. Barba Nikola'nın hazırladığı bir masaya çöktüler ve bir hızda ilk gelen bardakları boşalttılar.

İzzet Barba'ya seslendi:

— Arkadaşlara yeni şarap ver, bu akşamki masraf hep bendendir.

Ihtiyar meyhaneci bu akşamın müşteri bolluğundan âdeta deli olmuştu. Pencereden başını uzatarak kızına seslendi:

— Eliza çabuk buraya gel.

Içeriden billur bir ses dalgalandı:

— Geliyorum babacığım.

Eliza biraz sonra içeri girince; başlar döndü ve delikanlılar hep bir ağızdan bağırdılar:

— Lâmbayı söndürünüz, güneş doğdu.

Eliza kalçalarını kıvrak bir hareketle sallayarak delikanlıların etrafında pervane gibi dönüyordu. Eliza güneş gibi bir kızdı. Rum dilberinin bu civardaki hayranları yüksekti. Kalçalarını kıvrak bir hareketle sallayarak delikanlıların etrafında pervane gibi dönüyordu. Eliza güneş gibi bir kızdı. Rum dilberinin bu civardaki hayranları yüzleri aşan bir yekün teşkil ediyordu. Omuzlarından taşan altın ipek yığını halindeki saçları Venüs'ü hatırlatan, fakat Venüs'ün hasretini çektirmeyen ışıklı güzelliği, göğsünde kaynaşan ve fıkır fıkır yanan incir memeleri, delikanlıları gittikçe heyecanlandırıyor ve coşturuyordu. Bu çıldırtıcı güzellik karşısında yükselen sesler birbirine karışıyor ve âdeta meyhanenin tavanında akisler yapıyordu:

— Eliza bana da bir kadeh şarap.

— Eliza elinden içerek sarhoş olmak isterim.

— Eliza şarap..şarap..şarap..

— Eliza beni unutuyorsun.

Delikanlılar sanki sayıklıyorlardı.

Kızın badem gözleri ışıl ışıl yanıyor, delikanlıların sözlerine gülerek etraflarında durmadan dolaşıyor, şarap ikram ediyordu. Meze uzatıyor, kıvrak vücuduyla küçük topukları üzerinde dönüyordu. Eliza her tarafa neşe saçarken herkes durmadan içiyor ve kadehler onun gözlerinde ışıltılarla yükseliyor ve durmadan boşalıyordu.

Izzet oturduğu yerden arkadaşlarına seslendi:

— Delikanlılar meyhaneyi cehenneme çevirdiniz ha!

İçlerinden biri İzzet'e cevap verdi.

— Yanlış söyledin İzzet ağabey. Burasını cehenneme değil, cennete çeviriyoruz. Etrafımızda dolaşan peri, şarap, aşk ve çılgınlık saçtıktan sonra sarhoşluğumuz bir kat daha artıyor. Kusura bakma İzzet ağabey.

Delikanlılardan birisi de söze karıştı:

— İsa gülü bizi cehenneme sürüklüyor İzzet ağabey. Anlaşılan bir saat sonra günah çıkarmaya gideceğiz.

Meyhanedekiler kahkahalarla gülüyorlardı.

Eliza delikanlıların etrafında kaynayan bir lâv gibi dolaştıkça, delikanlılar günah çıkarmaya değil, cehennemin ateşlerine bile girmeğe razı olacaklardı. Genç kız altın renkli alev alev yanan bir kelebeği andıran bir güzellikte renk renk tozlar saçarak uçmak için çırpınıyor ve koklayacak bir çiçek arıyordu. Barba Nikola arada bir bıyık bükerek kızına bakıyor ve tebessüm ediyordu.

Delikanlılardan biri zorla Eliza'yı kucağına oturtarak ceketini çıkardı. Genç kızın pembe tüller içindeki silüeti en ince hatlarına kadar meydana çıktı. Fakat Eliza delikanlının kucağında bir yılan gibi çırpınıyordu. Bir balık gibi birdenbire delikanlının kollarından kurtularak döşemenin üzerine yığıldı. Gençler hemen yerlerinden fırlayarak genç kızı kaldırdılar.

Barba Nikola mânalı bir gülüşle kızına seslendi:

— Eliza hemen buraya gel.

Eliza kıvrak bir bükülüşle, çapkın bir hareketle yürüyerek babasına seslendi:

— Geliyorum babacığım.

Ve hemen büfeye doğru koştu. Meyhaneci kızın kulağına bir şeyler fısıldadı. Eliza eteklerini havaya kaldırarak babasını selamladı:

— Emredersiniz babacığım.

Sonra bir pervane gibi dönerek, çapkınca hareketlerle İzzet'in masasına koştu. Genç adamın boynuna sarılarak evvelâ yanaklarından öptü; sonra kulağına bir şeyler fısıldadı. Eliza'nın bu hareketi Nurten'i sinirlendirmişti. Fakat, önünde duran şarap şişesini dudaklarına götürdü ve bir hızda içti. Eliza etekleriyle masayı selamlayarak:

— Emredersiniz İzzet ağabey, dedi ve sıçraya sıçraya dışarıya çıktı.

Biraz sonra çıplak denecek bir derecede geri döndü.

— Ooo Eliza...

Delikanlılar hep bir ağızdan bağırdılar:

— Dans edecek.

Gençler heyecanlanmıştı. Gözler bir ok gibi Eliza'nın üzerine dikilmiş, dudaklar oynak bir şarkıyı mırıldanmaya başlamıştı. Eliza ince bir tülün içinde, bir yakut gibi yanıyordu. Göğsü tamamen çıplaktı. Omuzlarından bacaklarına doğru azalan tüller, bele kadar açılıyor ve bir bacağı çıplak bir halde görünüyordu.

Eliza meyhanenin ortasına doğru süzüldü. Kanatlanıp uçmak için çırpınıyordu. Parmaklarının üzerinde yükselerek dönmeye başladı. Bu dönüş delikanlıların gözlerinde renk renk ışıklar yakıyor, başlarını bir uçurum kenarındaymış gibi döndürüyorlardı. Bir taraftan şarabın verdiği hararet diğer taraftan Eliza'nın alevi, onları çıldırtıyordu. Heyecanlanan delikanlılar hep bir ağızdan bağırdılar:

— Yaşa Eliza!

Ve bu sesi coşkun bir alkış sesi takip etti. Avuçlar patlayıncaya kadar bir alkış.

Hana açılan kapının perdeleri arasından süzülerek gözden kaybolan Eliza'nın heyecanı devam ediyordu. Delikanlılar birbirlerine bakıştılar. Barba Nikola'ya söz atıyorlardı. Ihtiyar bu sözlere aldırmıyor, bu gece kesesine akan parayı düşünüyordu. Kızı çok güzeldi. Fakat Türkolara kız vermek niyetinde olmadığı için, zaman zaman doğabilecek bir tehlikeyi de unutmuyordu. Hayatta bir tek düşüncesi vardı. Ne yapıp yapmalı, bu kızı baş göz etmeliydi.

Vakit hayli ilerlediği halde delikanlılar içip, çakıyorlardı.

İzzet masasından doğrularak Nurten'i elinden çekti. Fırtınaya tutulmuş bir gemi gibi sallanıyordu. Genç kadın İzzet'in bu hareketi karşısında mahcup nazarlarla o da bakarak cevap veremiyor, mâni olamıyordu. Genç adam, Nurten'i odanın ortasına kadar sürükledi. Genç kadın nihayet dayanamayarak:

— Ne istiyorsun İzzet? Diye sordu.

İzzet tok bir sesle cevap verdi:

— Dans edeceksin.

Genç kadın terddüt etti:

— İmkânsız!

İzzet sinirlenmişti:

— Haydi yürü.

— Fakat.

— Lâfı uzatma, yürü diyorum, dans edeceksin. Bu benim arzum.

Nurten yürümüyordu. Izzet genç kadını belinden tutarak meyhanenin ortasına doğru sürüklattı. Nur'un ayağı kayınca masalardan birinin üzerine düştü. İzzet sallanarak ona yaklaştı. Delikanlılar İzzet ağabeyin bu hareketine engel olmak istiyorlardı fakat genç adam onları dinlemeden genç kadını elinden tutarak salonun ortasına çekti.

— Danse deceksin, dedi. Hem de çıplak olarak, bu anda dans etmeni istiyorum. Bu benim arzum ve emrimdir.

Nur ağlıyordu. Izzet genç kadının nemli gözlerindeki parıltılara bakmadan, Nur'un entarisinin eteğinden hızla yırttı. Genç kadının bir bacağı meydana çıkmıştı. Izzet durmadan bağırıyordu:

— Dans edeceksin.

Nur:

— Edemem, edemem, diye haykırdı.

İzzet'in sinirleri iyiden kabarmıştı.

— Sen bundan anlarsın, diyerek Nur'un gözlerinin içine öyle bir yumruk attı ki, genç kadın yıldırıma tutulmuş bir ağaç gibi yere yuvarlandı. İzzet hemen koşarak Nur'un yanına diz çöktü ve genç kadının üzerindeki elbiseleri bir hızda çıkardı.

— Şimdi dans edeceksin.

— Etmeyeceğim!

— Edeceksin.

— Hayır etmeyeceğim.

— Emrediyorum.

— Şimdi emirlerinizi dinleyemem. Ben gidiyorum.

İkinci bir tokat ve genç kadının kahkahaları. Nur zevkli bir heyecanla gülüyordu. Yattığı yerden doğrularak İzzet'in boynuna sarıldı ve onun saçlarını okşayarak dudaklarından öptü. Genç adam durduğu yerde sarsılıyordu. Bu güne kadar Nur'un kendini böyle kuvvetli bir arzu ile öptüğünü hatırlamayarak, ona yaptığına pişman görünüyordu. Nur:

— Şimdi dans edeceğim, dedi.

Eliza'nın gözleri dolduran güzelliğini unutturacak bir şekilde dans eden Nur, meyhanedekileri heyecanlandırıyordu. Genç kadın bir tüy hafifliğinde edalı vücudunu göstererek dönüyor ve döndükçe de bir o kadar daha güzelleşiyordu. Bir çeyrek saat durmadan dansetti. Sonra bir kuğu gibi süzülerek, kapının perdeleri arasından Eliza gibi gözden kayboldu. Delikanlılar tükenmez bir heyecan içinde kadehlerini havaya kaldırdılar ve bu gecenin unutulmaz hatırasına içtiler.

* *
*

İzzet'le Nur atın sırtında yol alıyorlardı. Tan kızıl bir ateş yığını içinde parlıyor, neredeyse bir saat sonra güneş yüzünü gösterecek ve dağları bütün kızıllığı ile saracaktı. İzzet'in beline sarılan Nur, heyecanlı bir zevk içinde titriyordu. Genç kadının hayâl denizi birdenbire köpürüp taşmıştı. Bu uçuş içindeki zevk onu çıldırtıyordu.

Nur:

— İzzet, dedi, bu akşam o kadar müsterihim ki..

İzzet cevap vermedi. Genç kadın devam etti:

— Bana çok güzel bir gece yaşattın İzzet. Bir ay evvel bu meyhanede aynı zevki tatmamıştım.

Genç adam gülerek sordu:

— Eliza nasıl bir kız?

— Beni alâkadar etmez.

— Ya gözlerindeki renk? O süzgün bakışlar..

— Şıllığın birisi.

İzzet Nur'u kızdırmak istiyordu:

— Ya öpüşlerindeki ateş? Alev gibi bir kız değil mi? Nur?

— Fakat bu kızla niçin bu kadar alâkadar oluyorsun?

Kahkahalar..İzzet hakikaten genç kadını sinirletmişti. Nur tekrar sordu:

— Fakat niçin bana ondan bahsediyorsun?

— Darılıyor musun Nur?

Nur yelkenleri indirmişti:

— Hiç ben sana darılır mıyım şekerim?

At birdenbire durdu. Izzet başını çevirerek Nur'un gözlerinin içine baktı. Her ikisinin de kalpleri çarparak konuşuyorlardı. Nur İzzet'e uzandı. Dudakları kalbi gibi titriyordu. Heyecan ve ifade içinde bir müddet daha birbirlerine baktılar. Nur bir ruh çılgınlığı içinde genç adamın boynuna sarıldı. Ve hırçın birer kuş gibi burun buruna koklaştılar. Sonra, Nur ateşli dudaklarını İzzet'in gözlerine dokundurarak öptü. Izzet Nur'u daha heyecanlı bir sıcaklıkla göğsüne çekti ve ezici öpüşlerle genç kadını öptü.

At onlar kadar heyecanlıydı. Arada bir kişniyor, bazen kulaklarını geriye çevirerek, iki ayağının üzerinde duruyor, inat ederek yürümüyordu. Nur hayvanın bu hassasiyetine hayran hayran gülüyor ve İzzet'i de heyecanlandırmak istiyordu. İzzet:

— Dinlenmez miyiz? Diye sordu.

Nur İzzet'in koluna sarılarak başını arkasına dayadı ve ona biraz daha sokularak kimsenin işitemeyeceği bir sesle mırıldandı:

— Nur henüz yorgunluk hissetmiş değildir İzzet.

İzzet Nur'un cevabına hayretle mukabele etti:

— Bütün bir gece içtiğimiz halde, nasıl oluyor da yorgunluk hissetmedim diyorsun Nur?

— Beni bu gibi eğlenceler hiçbir zaman yormaz İzzet. Ben her zaman ezilmiye, parçalanmıya, dövmeye ve dövülmeye muhtaç bir kadınım. Hırpalanmak bana neşe veriyor. Dövülmek bana saadet getiriyor.

İzzet'in hayreti gittikçe artıyordu:

— Neler söylüyorsun Nur?

Nur hemen cevap verdi:

— Hissettiklerimi düşündüğüm gibi söyleyen bir insanım. Bu bir yaratılış meselesidir İzzet.

— Böyle kadınların hayranıyım. Bana daima sizi aratan ve hatırlatan cazibenizden fazla, bu dürüst düşüncelerinizdir Nur.

Nur heyecanlarını içten gelen bir zevki kamçılıyarak güldü. Bu gülüşte, sanki bir şehvet ışığının lâmbası yanıp söndü. Nur titriyordu. İzzet'e daha fazla sokuldu; genç adam, Nur'un saçlarından dağılan kokuyu hasretle içi yanarak teneffüs ederek heyecanlanıyordu. Birdenbire atın dizginlerini çekti. Hayvan iki ayağının üzerinde doğrularak durdu. Nur'a dönerek genç kadını göğsüne çekti, bağrına bastı. Nur bir ihtiras sarhoşluğu içinde İzzet'in göğsüne kapandı. Alev alev yanan gözlerini bir deniz yangını sıcaklığıyla İzzet'in gözlerine dikti ve dakikalarca konuşmadan bakıştılar. Bu bakışlarda dilenen bir aşk ifadesi vardı. Nur âdeta baygın bir halde, her şeyi ile ona teslim olmuştu. Seviyordu İzzet'i, herkesten fazla seviyordu. Seza kalbindeki devamlı boşluğu dolduran, İzzet de ihtiraslarını kamçılıyan ayrı karakterde

erkeklerdi. Nur, her ikisine de ihtiyacı olduğunu hissediyordu. Birini diğerine düşürmeden bu oyun hayatının sonuna kadar devam edebilirse, kendini en bahtiyar insan telâkki edecekti.

İzzet atı tekrar kamçıladı, ve hayvan bir kuş süratiyle yoluna devam etti. Nur'un kalbi heyecanla çarpıyordu. İzzet'e tekar seslendi:

— Biraz daha yavaş gidemez miyiz İzzet?

— Güneşten evvel köye girmemiz lâzım. Acele etmiyor musun? Biraz dinlenelim demiştim, itiraz ettin.

— Bir tehlikeden korkuyorum İzzet. Uçacakmışız gibi geliyor bana.

İzzet cevap vermedi, hayvan ayni süratle ilerliyordu.

* *
*

Öğle olduğu halde, Nur halâ uyanmamıştı. Gül, teyzenin bu derin uykusuna da merak etmiyor değildi. Birkaç defa odasına girip çıktığı halde; bir türlü onu uyandırmaya cesaret edemedi. Teyze yemeğe de inmemişti.

Öğleden sonra ancak uyanabilen teyzenin, başı dönüyor, gözleri kararıyordu. Odasının bir şarap fıçısı gibi koktuğunu hissetti. Yataktan kalktığı zaman sallanıyordu. Ayakta duramayacak kadar alkolün tesirinden ıstırap çeken, azap duyan teyze; biraz daha uyuyabilseydi belki kendine gelebilirdi düşüncesiyle tekrar yatağa girdi. Gözleri kararıyordu. Açık gözlerinin önünden sıra sıra, renk renk kelebeklerin uçup gittiğini görür gibi oluyordu.

Yatakta çırpındıkça uyuyamıyor ve uyuyamadıkça da kendi kendine âdeta sayıklıyordu:

— İzzet yanıyorum, bir yudum suyun hasretiyle içimdeki yangını söndürmek istiyorum. Kadeh kadeh şarap... İçimdeki ateş, şarap, aşk birbirine karışmış, beni yangına çevirmiş.. Neler söylüyorum yarabbi?

Nur hakikatten bir ateş yığını içinde yanıyordu. Gözlerini açtı. Sularda boğuluyormuş gibi çırpındı. Bu azap, bu işkence, onu gittikçe sarsıyordu. Hemen yataktan fırladı. Acele soyundu. Pencereleri açtı. Bayılıyordu. Odaya dolan temiz dâğ rüzgârlarını içine doldurarak gözlerini kapadı. Göğsüne çarpan soğuk rüzgârlar ona yeni ve taze bir hayat veriyordu. Pencerenin önünde oturdu. Gözleri dağlarda, çıplak göğsü rüzgârla kollarında tatlı tebessümlerle güldü.

Birdenbire nasıl değiştiğine hayret etti. Hemen Gül'ü aradı. Genç kız bahçede kitap okuyordu. Teyzenin sesini işitince koşa koşa merdivenleri çıktı ve odasına girdi. Sitemli bir bakıştan sonra:

— Günaydın teyzeciğim, dedi.

Nur cevap vermedi, Gül ona sokularak:

— Geçmiş olsun teyze, dedi.

Nur inanan gözlerle Gül'e baktı. Izdırap dolu nazarlarla onu süzdü ve:

— Biraz su verir misin Gül? Diye sordu.

Bir şeyler daha söylemek istedi, fakat titriyen dudaklarını kapayarak sustu. Gül'ün getirdiği suyu bir hızda içti, içi serinlemişti.

— Uyumak istiyorum Gül, dedi, beni yalnız bırakır mısın?

Gül cevap vermeden kapıyı kapayıp dışarı çıktı. Fakat kapının önünden birdenbire uzaklaşmadı, kapının anahtar deliğinden bir müddet içeriyi gözetledi, teyze yatağında kıvranıyordu. Gül'ün içini saran bir şüphe gittikçe onu mahvediyordu. Teyze dün gece nereye gitmişti? Muhteris kadın yine fuhuşun uçurumlarından mı yuvarlanmıştı? Genç kız teyzeyi bir türlü affedemiyordu. Faziletsiz bir ruh taşıdığına inandığı teyzenin muhitinde yaşamak ona bir cehennem azabı veriyordu. Niçin bu köye gelmişti? Fuhuşun kaynaştığı bu muhitte hayatı darlaşıyor, her gün yeni bir azap içerisinde perişan oluyordu.

Azap çekmek, işkenceye uğramaktan çok daha zordu. Hayatın binbir ızdırabı içinde kimbasının artık tamamen söndüğüne inanıyordu. Bir sabah başını alıp bu köyden uzaklaşmayı düşündü. Fakat nereye gidecekti? Annesi bir âlem, babası bir âlemdi. Ve küçük kardeşleri , bunlara karışan bir de hayat fukarası vardı. Işkence içinde bir lokma ekmeğin ızdırabını çekmek tahammül edilir bir azap değildi. Gül hakikatleri bütün çıplaklığıyla görüyor ve hatta ürperiyordu.

-II-

Işıklı bir gece.. Akdeniz yine sihirli bir lâmba gibi yanıyor. Bir zevk ve heyecan gecesi. Nisan yıldızlarıyla parlayan gök, yakut bir renkle yanıyor, deniz ışıkları tutuşuyordu. Dalgalarda öbek öbek ateş tutmuş gibi çırpınan sular.

Gül heyecanlı yürüyüşle kimsesiz sokaklardan geçti ve Seza'nın kulübesi önünde durdu. İçinde bir hasret türküsünün şarkısını mırıldanıyor, gönlündeki aşk perisi ona zevk ve heyecan veriyordu. Pencerelere doğru yürüdü. Perdeli camlardan içeriyi göremiyordu. Camlara kulaklarını dayadı, içeriden altın bir bebeğe ninni söyleyen bir ses işitiliyordu. Gül, bu sesi içine, ruhunun bütün derinliklerine kadar akıp gitmişti. Gözleri yaşardı. Bu nemli gözlerde masum bir aşkın ilk tebessümleri yanıyordu. Ölümle hayat arasındaki uçurum üzerinde kendi kendiyle mücadele ediyordu. Ölüm onun için yaşamaktan daha güzel olabilirdi. Fakat bu genç yaşında ve ömrünün ilkbaharında ölmek? Işte bu imkânsızdı. Ölüme tahammül edemiyordu. Gözleri yaşardı, içinin ıstırabını göz yaşlarında serinlettiğine inanıyor ve saatlerce ağladığı oluyordu.

Hayat sonu gelmez bir fırtınanın başlangıcıdır. Ölüm sayılabilirdi. Bu akşam yine neler düşünüyordu. Istırap, azap, işkence benliğini sarıyor ve onu bir aşk ve sevgi uğruna çıldıran insanlara benzetiyordu. Bu ıssız ve kimsesiz köyde, mesut bir hayat bulacağına inandığı halde; teyzenin kötü niyeti karşısında kendine hazırlayamadığı bir saadet içerisinde suyunu kaybeden bir balık gibi çırpınıyordu. Düşüncelerini bertaraf ederek, hayatla mücadele etmek lâzım geldiğine inanıyordu. Mücadele; aşkta, ızdırapta, azapta mücadele ve yalnız mücadele. Bu onun için son bir ümit tesellisiydi.

Altın gibi bir kızdı. Hayat mücadelesi bütün korkunçluğuyla onu pançelemiş bile olsaydı, muhakkak surette perişan edemeyecekti. Yüzünü avuçları içerisine aldı ve pencerenin önüne diz çöktü. Üzerine dökülen ışıklar altında galiba ağlıyordu. Ani bir hareketle ayağa kalktı, göründüğünden daha fazla heyecanlıydı. Hiçbir şey düşünemiyordu. Âdeta hafızasını kaybetmişti. Kalbi çarpıyor, heyecanlarına hakim olamıyordu. Iradesiz bir halde denize kadar yürüdü. Elbiseleriyle denize girdiği halde; ne yaptığını ne yapmak istediğini hissetmedi. Denize girdi ve çıktı. Nerede bulunduğunu bir türlü düşünemiyordu. Tekrar geri döndü. Kulübeye doğru yürüyordu. İçinden bir ses ona şöyle diyordu.

"Gül, benliğinden birşey feda etmek fikrindeysen bu kulübeye gir. Burada en temiz şeyini kaybedebilirsin. Buraya girer girmez bir hayâl sükûtuna uğrayacaksın. Ümitle yaşanamayacağını unutma."

Fakat Gül bu sese aldırmadan, kapıyı iterek korkak adımlarla içeriye girdi. Acemi bakışlarla sağa sola bakıyordu. Birdenbire hatırladı; bir akşam yine bir merakla, bu kulübeye girip çıkmıştı. Fakat niçin girdiğini hatırlayamıyordu, veya hatırlamak istemiyordu. Buraya girdiği akşam kulübeyi bomboş bulmuştu. Fakat bu akşam? Diye düşünürken içeriden birisi seslendi:

— Yine mi sen? Artık tahammül edemiyorum.

Fakat Gül'ü burada yaşayan adam tanımadığı halde nasıl oluyor da "Yine mi sen?" diye soruyordu. Gül, bu sese cevap vermeden düşündü. Sonra korkak adımlarla biraz daha yürüdü, gözleri duvarda asılı duran çıplak kadın resmine ilişti, dalgın dalgın resme bakarak sustu. Bu resim teyzeye ne kadar da benziyordu. Hayret içinde titredi. Resme biraz daha yaklaştı,

masum bakışlarla teyzeyi seyre daldı. Ne kadar da ona benziyordu? İçerideki ses tekrar işitildi:

— Nur sen misin? Buraya gelsene. Bu akşam yine çılgınlık gecesi mi yaratmak niyetindesin? Gel Nur, yalvarırım san gel. Bu gelişin belki son olur. Bu akşam seni ben istiyorum. İstemekte de haklı değil miyim?

Gül heyecanlanmıştı. Şimdi ona nasıl cevap vereceğini düşünüyordu. İçerideki adamın yüzünü iyice göremediği halde sinirleniyordu. Fakat buraya niçin gelmişti? Buraya gelişi bir meraktan ibaretti. Içine bir cesaret geldiğini hissetti ve hemen cevap verdi:

— Ben Nur değilim!

İçerideki adam heyecanlanmıştı:

— O halde kimsiniz diye sordu.

Gül nasıl cevap vereceğini şaşırmıştı. Sonra birden heyecanını unutarak:

— Bir misafir, dedi.

İçerideki hemen cevap verdi:

— Sesiniz bana yabancı gelmiyor.

— Hayır, ben size tamamen yabancıyım.

— Merak ediyorum. İçeri gelmez misiniz?

Gül bir saniye tereddüt etti, sonra korkak adımlarla içeriye yürüdü. Genç adamın önünde heyecanla titriyordu. Masum bakışlarından renklerin uçuştuğunu görür gibi oldu. Yine kendini kaybetmişti. Koşarak genç adamın önünde diz çöktü. Gözlerinin içine bakarak:

— Beni tanıyamadınız mı?

— Biraz daha fazla konuşunuz , belki tanıyabilirim.

— Yüzüme daha iyi bakınız. Biraz daha dikkatli bakarsanız tanıyacaksınız. Ben geçen gün vadide gördüğünüz değil miyim?

— Aşk vadisinde mi?

— Evet, vadide.

— Sesiniz bana bir şarkı gibi geliyor. Konuşunuz, istediğinizi çekinmeden söyleyiniz. Bu şarkının bitmesini istemiyorum. Bu ses ruhumu gıdıklıyor, bana ümit ve yaşamak iradesi veriyor. Çok güzel bir ses.

Genç kız benliğinin yavaş yavaş bu adam karşısında eridiğini hissetti. Gözleri nemli şeklarla parlıyordu. Hayatında bu akşamki kadar azap ve ıstırap çektiğini hatırlamıyordu. Bakışlarından bir şeyler uçup gidiyor, gözleri kararıyor, dili tutulmuş gibi konuşamıyordu. Kendi kendine bir cesaret ve hız vermek istediği halde buna muvaffak olamadığına üzülüyor ve sarsıla sarsıla hıçkırmak istiyordu. Genç adam:

— İsminiz? Diye sordu.

Genç kız yutkundu ve yalnız "Gül" diyebildi. Genç adam:

— Çok güzel, dedi, hangi bahçeden koparıldığınızı merak ediyorum.

— Ben bir dağ gülüyüm.

— Dağ güllerinin kokusu engine olurmuş.

— Evet, yalanı yoksa öyle diyorlar.

Genç adam güldü, Gül de gülüyordu. Dili artık açılmıştı. Istediği gibi konuşabilirdi. Genç adam yerinden kalkarak:

— Beni pencereye kadar götürür müsünüz? Diye sordu.

Gül cevap vermeden genç adamı elinden tutu. Seza:

— Biraz daha yakın gelmez misiniz, dedi, sizi içimde teneffüs etmek istiyorum. Sesiniz bir şarkı, yürüyüşünüz bir musiki gibi geliyor bana.

Gül genç adama tamamen sokulmuştu. Seza kalp heyecanlarıyla Gül'ün saçlarını okşadı.

— Bana kendinizi tarif eder misiniz? Diye sordu.

Gül, Seza'nın ne demek istediğini anlamamıştı, heyecanlı bir sesle:

— Nasıl? Diye sordu.

— Gözlerim görmüyor da, bana kendinizi anlatır mısınız? Çok genç ve tecrübesiz bir [illegible] benziyorsunuz.

Gül'ün gözleri birdenbire yaşardı, içinde meçhul sızılar dolaşıyordu. Titrek bir sesle:

— Vah, vah! Diyebildi.

Genç adam kendini acıtan bir sesle:

— Tabiatın garip bir cilvesi, dedi.

— Fakat gözleriniz bakıyor.

Seza içini çekti:

— Ben bakan fakat görmeyen körlerdenim.

— Öyle demeyiniz?

Gül, birdenbire genç adamın ellerine sarılarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. [illegible]lecanle Seza'nın ellerini yüzüne sürüyor, yaşlarını avuçlarına döküyor ve işitilmeyen bir [illegible]sle bir şeyler mırıldanıyordu. Seza:

— Oturmaz mısın Gül? Diye sordu.

Genç kız Seza'yı ellerinden tutarak koltuklardan birine oturttu, kendisi de yanına diz [illegible]ü. Genç adam Gül'ün gözlerinin içine bakarak konuştu:

— Dün akşam korkulu bir rüyâ gördüm Gül.

Kız heyecanla sordu.

— Nasıl, korkulu bir rüyâ mı?

Seza içinden gelen, tatlı bir sesle anlatmaya başladı:

— Bir ormanda bulunuyorum, vahşi hayvanların hücumuna uğradım, fakat; genç güzel [illegible] kızın yardımıyla kurtarıldım. Onsekiz yaşında, nur gibi, altın saçlı, yeşil gözlü, masum ve [illegible]a yakın bir kız. Şimdi karşımda sizi bu şekilde tasavvur ediyorum.

Gül güldü ve heyecanlı bir halde genç adamın ellerini dudaklarına götürdü, öptü, öptü..

— Teşekkür ederim Gül. Demek beni vahşi hayvanlardan sen kurtarmışsın, benim [illegible]allı melek kızım.

Gül bir çocuk gibi sevildiği için sinirlenmişti. Seza, niçin ona, aşktan, ihtirastan [illegible]bsetmiyordu? Gül Seza'ya içinden darılmaya başlamıştı. Fakat bu yakışıklı adamın [illegible]özlerinin içine baktıkça kalbi sızlıyor, gözleri yaşarıyordu. Asabiyetini onun bakışlarında [illegible]ınmaya, heyecanını onun sesinde teskin etmeye çalışıyordu.

Seza acı tebessümlerle gülerek:

— Buraya girerken sizi kimse görmedi mi? Diye merakla sordu. Gül:

— Ne münasebet? Diye cevap verdi.

— Fakat buraya niçin geldiniz?

— Sizin kollarınıza atılmak için.

— Ben çılgınlığı sevmiyorum.

Gül cevap vermeden sustu. Bu sususta mânalı bir ifade gizleniyordu. Buraya niçin gelmişti? Tanımadığı bir muhite girmek, yıllarca dostlukları varmış gibi genç bir adamın kollarına atılmak arzusu. Yoksa Gül çıldırmış mıydı? Yoksa teyze ile fuhuş yolunda yarışa mı çıkıyordu? Helecanından titriyor ve ne yapacağını bilmiyordu. Hemen buradan çıkıp gitmeyi düşündü. Geldiği gibi, pekâlâ gidebilirdi. Ya bir daha Seza'nın yüzünü göremezse? O zaman nasıl yaşayabilirdi? İçine bir ateş düştü, varlığı bir alev dalgasıyla kaynaşıyordu. Müsaade istedi, fakat bir türlü bulunduğu yerden bir adım ne ileriye ne de geriye kımıldayamadı. Zaten Seza da henüz kati cevabını vermemişti. Gül tekrar sordu:

— Gidebilir miyim?

— Bir şartla.

— Sizi dinliyorum.

— Bir daha Buraya gelmemek üzere!

Gül heyecanlanmıştı:

— Nasıl? Diye sordu.

Seza susuyor ve cevap vermiyordu. Gül tekrar sordu:

— Burayı bana yasak ediyorsunuz?

— Evet!

— Fakat niçin?

— Aşksız mesut yaşayabilmek için, gelmenizi tercih ediyorum. Gönül işleri bana azap veriyor.

— Aşka inanmıyor musunuz?

— İnanmamak mecburiyetindeyim. Azap veriyor dedim ya.

— Fakat aşksız yaşanabilir mi Azap Bey?

Bu suali acaba Gül mü soruyordu? O da hayret etti. Hangi cesaretle böyle bir sual sorabildiğine kendisi de şaşıyordu. Düşüncelerinde hiçbir tuhaflık göremiyordu. Fikrinde ısrar etti:

— Buraya her zaman geleceğim. Beni hiçbir kuvvet men edemez. Içimde anlayamadığım meçhul sızılar dolaşıyor, ve beni irademe hakim olamadan yanlış hareketlere sevk ediyor. Belki hatalı bir şey yapıyorum. Fakat bunu yapmaya da mecburum. Bana acımak mecburiyetinde olduğunuzu unutmayınız.

Seza gözlerinin yaşardığını hissetti:

— Çocuğum onsekiz yaşın size verdiği hudutsuz bir düşünce ile hareket ediyorsunuz.

— Bana "çocuğum" demenize müsaade edemem.

Gül sinirlenmişti. Seza gülerek:

— Şimdi de tehdit mi ediyorsunuz? Diye sordu.

— Evet tehdit icap ederse.

Genç adam Gül'ü teskin edici sözlerle oyalamak istiyordu. Fakat kadın kalbindeki aşkın nasıl bir kuvvet olduğunu da pek iyi biliyordu. Gül'ü bu sözlerle ikna edemeyeceğini anladı.

— Ben hiç sana nasıl bir daha buraya gelme diyebilirim Gül? Şaka olsun diye "gelme" demiştim. Kalbime heyecan, gözlerime his getiren bir kıza nasıl "git" diyebilirim? Benim günahsız meleğim, seni bağrıma bastıkça teselli, içimde hissettikçe yaşamak iradesi buluyorum. Yaşamak için sana büyük ihtiyacım vardır.

Gül Seza'nın bu sözleri karşısında sevinmişti.

— Ben artık gitmeliyim, dedi.

— Fakat..

Seza acı gülüşlerle Gül'e baktı.

— Size uzunboylu azap çektirmeden gitmenize müsaade etmeyeceğim.

— Bu kadar zalim misiniz?

— Elimden geldiği kadar, başkalarına ızdırap çektirmek bana saadet veriyor. Izdırap çeken kadının bir kat daha güzel olduğuna inanıyorum.

Seza kahkahalarla güldü. Gülüşlerinde acı tessümlerin gizlendiği hissediliyordu. Hayatının ızdırap dolu günlerine yeni bir azap eklemek istemediği için, Gül'ü tahkir etmek, buradan kovmak ve bir kere daha bu eve gelmemesini, kendisini görmemesini söylemek istiyordu.

— Ne kadar zalim olduğumu zamanla anlıyacaksın, dedi.

Gül kalbinde taşıdığı büyük bir heyecanle cevap verdi:

— Ben bu gözlerde, bu bakışlarda bu ifadede zulmün yıldızlarını göremiyorum.

— İfadesiz gözlerin, sırrın en büyüğünü saklamaya kadir olduğunu sen bilmiyor musun?

Gül sinirlenmişti:

— Yalan yalan diye haykırarak hemen kendini dışarıya attı.

Gece aynı güzelliğiyle devam ediyordu. Gök parıl parıl yıldızlarla yanıyor, rüzgâr aynı heyecanla pırıl pırıl esiyordu. Yürüyor, fakat hiçbir şey düşünemiyordu. Kulübeden henüz

yaklaşmıştı ki, karşısına bir adam dikildi ve genç kızın yolunu keserek gözlerinin içine öyle bir tokat attı ki, Gül gözlerinin içinde yıldızların parçalandığını görür gibi oldu.

"Ayy!" diye inledi. Genç adam aldırmadan Gül'ün yüzüne ikinci bir tokat daha attı. Fakat bu adam kimdi? Ona bakamıyordu. Rüyâ mı görüyorum diye düşündü. Fakat bu nasıl bir rüyâ olabilirdi? Işte karşısında dimdik genç bir adam bir heykel gibi duruyordu. Genç adam öfkeli bir sesle sordu:

— Niçin buraya geldin, burada ne yapıyordun?

Gül yıldırımdan kurtulmak için bir sağanak arayan yaralı bir insan gibi, bu adamın elinden nasıl kurtulacağını bilmiyordu. Gül:

— Siz kimsiniz? Diye sordu.

— Benim kim olduğumu şimdi öğrenirsiniz, evvelâ buraya niçin geldiğinizi söyleyiniz?

— Söyleyemem!

— Ben sizi söyletmesini pek alâ bilirim.

— Boşuna yorulmayınız.

— Bu kadar vicdansız mısınız?

— Hayır, hiçbir şey söylemeyeceğim. Hem size ne oluyor? Ben istediğim gibi hareket ederim. Siz benim babam mısınız, yoksa kardeşim misiniz?

— İstediğiniz gibi hareket edemezsiniz.

— Sizi dinlemiyorum.

— Dinlemek mecburiyetindesiniz.

Bunları söyleyen genç adam Gül'ün göğsüne kapandı. Ve hıçkıra hıçkıra ağlayarak yalvarmaya başladı:

— Ne olur Gül? Size yalvarıyorum. Bir daha buraya gelmeyiniz. Burası tekin bir yerdir.

Genç adamın yalvaran ve hıçkıran sesine tahammül edemeyen Gül, başını onun göğsüne dayayarak sustu.

Başını bu adamın yaşlı gözlerine çevirdiği zaman, ışıklarla yanan bu gözlerdeki heyecan, ifade ve masum bakışlar bir anda Gül'ü sarstı ve:

— Sen ha! Diye mırıldandı.

— Bu akşam seni mağarama götüreceğim. Orada ilk zamanların tabii aşkı ile sevişeceğiz, ve ölünceye kadar da birbirimizin olacağız.

— Ya?!

— Orada sana istediğin hayatı veremeyeceğime inanıyorum, fakat aşkım her şeyden daha üstündür, buna emin olabilirsiniz. Mevsimsiz baharlar yaratacağız. Aşkımız bütün zorluklarla tek başına mücadele edecektir. Hayatta yenilmeyecek hiçbir kuvvet yoktur.

— Ümitle yaşamasını sevmiyorum.

— Bana inanabilirsiniz. Gündüzleri ormanda, geceleri fırtınalı denizlerde çalışırım. Sizin yanınızda kendimde, karanlığı ışığa çevirecek bir kuvvet buluyorum. Ben bir balıkçıyım, hem de eski bir balıkçı. Çocukluğum hemen hemen denizlerde geçmiştir. Ben aynı zamanda bir orman adamıyım. Fakat sevmesini bilen, hem de taparcasına seven bir insanım. Seninle bu köylen başka istediğin herhangi bir yere kaçabiliriz. Bir parasızım, fakat taşı toprağa çeviren bir adamım. Kendim de üstün bir kuvvet istiyorum.

Yürüyorlardı. Teyzenin evine geldikleri zaman, genç adam onu bir hızda kollarına aldı. Güçlü kuvvetli bir erkekti. Fakat Gül durmadan çırpınıyor, onun kollarından kurtulmak istiyordu.

— Ne yapıyorsunuz, ne yapmak istiyorsunuz? Bırakınız beni, teyzem bahçede ise...

— Teyze artık yaşamayacak. Onun yaşamaması lâzımdır. Ondan korkmamalısın.

Nefesleri tıkanıyor, gözleri büyüyor ve helecanından titriyordu.

— Seni mağarama götüreceğim. Ancak bu surette o fettan kadından kurtulabileceksin. Acıyorum size. Gözlerimi kan sarıyor, irademi kaybediyorum.

— Hayır bana acımayınız, ben bir zavallı değilim.

— Fakat niçin ısrar ediyorsunuz? Mağaramda size bir cennet hayatı yaşatacağıma söz veriyorum.

— Siz çıldırmışsınız.

— Görüşünüz doğru olabilir. Fakat taşkınlık yapacak, akşamları fuhuş yataklarında, bilmediği tanımadığı erkeklerin boynuna sarılacak, aşk türküleri söyleyecek kadar da çıldırmış değilim.

— Yalan söylüyorsunuz. Siz sefil ruhlu bir erkeksiniz. İğrenç sözleriniz beni tahrik ediyor. Size karşı nefret duyuyorum. Çekiliniz karşımdan. Sizi daha fazla dinleyemeyeceğim. Bırakınız beni. Bırakınız diyorum.

Genç adam Gül'ü kollarından yere bıraktı. Genç adamın nemlenen gözleri karşısında; Gül, kalbinin heyecanlı vuruşlarını duyuyor ve âdeta ona acıyordu. Parmaklarıyla genç adımın gözlerindeki yaş damlalarını silmek istedi, fakat muvaffak olamadı. Genç adam yürüyüp gitmişti.

* *
*

Gül'ün penceresinin önünde durdu. Gece inadına ışıklarla kaynaşıyordu. Sükûnetle etrafı dinledi. Pencereye sarılıp girmeyi düşündü. Fakat niçin? Onun yatağının önüne diz çökerek çırpınıp ağlamak istiyordu. Onun saçlarını okşamak melek yüzünü seyretmek bile ona heyecan veriyor, gözlerini yaşlarla dolduruyordu. Pencereye yaslandı ve dakikalarca; yatağında tatlı rüyâlar görerek uyuyan Gül'ü zevkle seyretti.

Heyecanlarını tutamayarak birdenbire odaya girmiye karar verdi. Açık camlardan içeriye süzüldü. Gül'ün yatağının önüne hemen diz çöktü. Kalbi bir saatten daha seri bir halde atıyordu. Parmaklarıyla genç kızın saçlarını okşadı. Gözlerini Gül'ün yüzünden ayıramıyordu.

— Gül, diye seslendi.

Fakat Gül tatlı uykusunda bu sesi işitmeden aynı zevkle uyuyordu. Genç adam tekrar seslendi, ve elleriyle genç kızın yüzünü, saçlarını okşayarak onu uyandırmak istedi. Gül engine bir rüyâda kendinden geçmiş bir halde uyuyordu. Genç adam Gül'ün yatağının önünde durarak hafif bir sesle bir şarkı mırıldanmıya başladı. Gül helecanle gözlerini açtı.ve ani bir hareketle yatağının içinde doğruldu. Büyüyen gözlerle karşısındaki adama bakarak haykırdı:

— Sen ha? Buraya hangi cesaretle geldin?

— İçimde her an beni rahatsız eden aşkın kuvveti beni size kadar sürükledi.

— Şimdi teyzeye çağıracağım.

Genç adam parmaklarıyla Gül'ün ağzını kapadı ve yatağın bir kenarına oturarak onun altın yığını halindeki saçlarını okşamak istedi, fakat Gül onun bu arzusuna mâni oldu. Genç adam ısrar ediyor, Gül müsaade etmiyordu.

— Yalvarırım Gül, ayaklarınızın altını öpeyim. Ne olur bir defa saçlarınızı okşayıp koklamama müsaade ediniz. Tahammül edemiyorum, bu azap beni her gün biraz daha mahvediyor, kendimden her gün biraz daha bir şeyler kaybediyorum. Genç bir adamın sizi çılgınca seven bir insanın göz yaşları olsun kalbinize tesir etmiyor mu? Onun ölümünü mü istiyorsunuz? Sizin bu kadar vicdansız olacağınızı tahmin etmiyordum.

Bana azap çektirmakten zevk mi alıyorsunuz?

— Azap insana saadet vermiyor mu?

— Beni göğsünüzde acılarımla başbaşa bırakınız, oradan dinleyeceğim kalp vuruşlarınız bana saadetin en heyecanlısını duyuracaktır. Ne olur Gül, yalvarıyorum sana.

— Burada fazla durmayınız, şimdi teyze gelirse halimiz yamandır.

— Beni hiçbir kuvvet korkutamaz. Buradan bir adım bile atmam. Ben senin yanında kaldıkça kendimde ümit ve kuvvet buluyorum.

Gül, bu adama karşı kalbinin derinliklerinde acılar duymaya başlamıştı. Onun yanan gözlerinin içine baktı, sızlayan kalbinin ifadeleşen renkleriyle gözleri nemlendi. Acımak, aşkın başlangıcı idi. Gül buna inanıyor ve kalbinde duyduğu sızıların sesine aldırmadan düşüncelerinde ısrar ediyordu:

— Buradan hemen çıkıp gitmelisiniz.

— Hayır çıkmıyacağım. Ben buradan yanlız seninle birlikte çıkabilirim.

— Fakat unutma ki bu hareketinle her ikimizi de mahvedeceksin.

Genç adam bir saniye düşündü. Gül doğru söylüyordu. Bir an evvel buradan uzaklaşmalıydı. Gül'ü daha fazla sinirletmekten ne çıkardı. Birden bire bir çocuk gibi sakinleşmiş ve munis bir hal almıştı. Masum gözlerle Gül'e bakarak uzaklaştı. Pencerenin önüne geldiği zaman titreyen bir sesle ona yalvardı:

— Bu akşam gözlerime uyku girmeden hep seni düşüneceğim. Senin hayâlinle teselli bulacağım. Fakat gözlerinizdeki ışıklar, kalbimdeki ümidin lâmbalarını tekrar yakmıştır. Her şeyimle size yalvarıyorum beni reddetmeyiniz. Aşkımın büyüklüğünü takdir ettiğinizi pekalâ biliyorum. Hisleriniz, kalbinizin heyecanıyla bu hakikatı itiraf ediyor.

Gül sakin adımlarla pencereye doğru yürüdü. Gülen gözlerle, genç adamın gözlerinin içine baktı. Bu manalı bakışlarda tesseli veren bir ışık parlıyordu. Gül gene adama ellerini uzattı. O ümitsiz bir heyecan içinde Gül'ün ellerini avuçlarına aldı. Gül ışıklı gözlerle gülüyordu. Kalbinde dolaşan sızıların ahengiyle kalbi çarpıyor, sevgi ile acımak arasında gözleri parlıyor ve genç adamın bakışlarında sanki kendini kaybediyordu. Bu adam belki bir gün hayatına karışarak ona saadet denen hikâyenin sırrını söyleyebilecekti. Ya Seza? O, Gül için yanlız bir ideâldi. Sevmek, aşkın heyecanını tadarak sevmek, onun en büyük arzusu ve yegâne tesellisiydi. Gözleri yaşardı, genç adam bu yaşların ışıkları karşısında bir derece daha küçüldü. Hissediyordu ki, Gül ona karşı bir heyecan duyuyor, fakat bu heyecanını hemen ortaya dökmek istemiyordu.

Korku içinde Gül'ün ellerini dudaklarına götürmek istedi, fakat genç kız müsaade etmedi. Titriyen bir sesle, onun kulaklarına:

— Şimdi bu anımda saçlarım yanlız senin olabilir. Onları istediğin kadar ve istediğin şekilde koklayabilirsin, dedi.

— Bana heyecan veriyorsunuz.

— Kısa bir müddet için.

— Ne kadar tuhaf bir kızsınız, ben heyecanlarımın devamlı sürmesini istiyorum.

— Bir zaman daha beklemek mecburiyetindeyiz.

Genç adam dudaklarını Gül'ün altın saçlarına uzattı ve nemli gözleriyle dakikalarca öptü, kokladı. Heyecanı sükûn bulmuştu. Şimdi kendini bir cennet yolcusu kadar mesut hissediyordu.

— Teşekkür ederim Gül, şimdi artık gidebilirim.

— Bir daha buraya gelmemek şartıyla.

Genç adam Gül'ün sözlerine cevap vermeden hemen pencereden atıldı ve bir hızda gözden kayboldu. Heyecanlıydı. Mesut bir zevkle çarpan kalbinin vuruşları onu güldürüyor ve gülen bu gözlerde hep Gül'ün hâyalini görüyordu. Dalga dalga bir renk içinde tebessüm eden Gül, onun karşısında titriyor ve mırıldanıyordu:

— " Şimdi bu anımda yanlız saçlarım senin olabilir."

Bu sözleri genç adam defalarca tekrarlayarak yürüyor ve hissetmeden de kalbinin bir köşesinde de bir sızı duyuyordu. Üç günden beri kayıplara karıştığı için bu akşam teyzenin ona karşı alacağı tavır, yiyeceği tokat ve silleyi düşünüyordu. Bodrum katının kapısı önünde durduğu zaman gözleri birden bire büyüdü. Kalbi korkulu bir helecanla çarpıyordu. Yutkundu, boğazının ateş gibi yandığını hissetti. Adımlarını atamıyor, kollarını oynatamıyor, boynunu sağdan sola çeviremiyordu.

Merdivenin birinci basamağını indiği zaman korku içinde geri çekildi ve sesinin bütün kuvvetiyle haykırdı.

— Ay sen ha! Yine karşıma dikildin, durmadan sırıtıyorsun."

Sonra kendi kendine güldü. Hayâl görmüştü. Hayır hayâl görmemişti. Merdivenin son basamağında elinde bir kırbaçla teyze duruyordu. Aynı sesle yine haykırdı:

— At elinden o kırbacı, üzerime yürüme, bu akşam kan gövdeyi götürecek. Allah'ıma yemin ettim, bu akşam seni ortadan kaldıracağım. Parmaklarımdan fışkıran kanları görmüyor musun?

Fakat genç adamın sözlerine kimse cevap vermiyordu. Birkaç basamak daha indi. Heyecanını teskin etmek için yumruklarını savuruyor ve önünde kim olursa olsun öldürmeye hazırlanıyordu. Karşısındaki hayâlin bir rüzgâr gibi gözlerinden kaybolduğunu gördü.

— Kaçma, kaçma nereye gidiyorsun? Diye bağırıyordu.

Heyecanla koşarak merdivenleri inmeye başladı, son basamağa geldiği zaman ayaklarından yerlere yuvarlandı. Bodrumda kimseler yoktu. Kendi kendine söylenerek ayağa kalktı, parmaklarıyla alnını yokladı, avuçları kan içinde kalmıştı.

— Bu akşam gebermelidir, diye söylendi. Evet bu akşam gebermelidir. Hürriyetimi elimden alan, bana güneşi, dağları, denizleri yasak eden bu kadın artık gebermelidir. Bu esarete artık daha fazla tahammül edemeyeceğim.

Kulaklarını bir kış kedisinin korkunç sesi doldurdu:

— Bu akşam gebermelisin!

Bu ses onu delirtecek korkunçlukta idi. Hayâl görüyor, kayıptan sesler işitiyor, sanki büyülenmiş gibi tuhaf tuhaf hareketlerle bodrumu dolaşıyor, fakat hiçbirine rastlayamıyordu. Peki karşısına dikilen teyze nereye kaçmıştı? Ya demin kulaklarını dolduran o korkunç ses kimin sesiydi? Bir hayâl denizinde boğuluyordu. Kan ter içinde kaldığını hissetti. Bir şeyler yapmak istiyor, fakat bir türlü düşünemiyordu. Tekrar merdivenleri koştu, bodrumun kapısını açtı, yüzüne vuran üşütücü bir rüzgârla derin derin nefes aldı, içi biraz serinlemişti. Karnının aç olduğunu hatırladı. Fakat Gül'ün saçlarından dağılan kokuyu teneffüs ettikçe yemek, içmek aklına gelmiyordu.

Tekrar bodruma döndü. Biraz sükûn bulmuştu. Yatağına kadar yürüdü, masada duran yağ kandilini yakmak için kibrit aradı, fakat bulamadı. Hemen soyundu, sessizce yatağına girdi uyuyamıyordu. Bu akşam teyzenin buraya geleceğinden şüphesi yoktu. Gül'ü artık elde etmişti. Fakat onu teyzenin elinden nasıl kurtaracaktı? Kendi kendine plânlar hazırlıyordu: bir gece geç vakitte tekrar Gül'ün odasına girecek, onu tekrar kollarına alacak, uyandırmadan dışarıya çıkacak ve sahildeki sandallardan birisine atlayarak meçhul ufuklara doğru yelken açıp bu köyden uzaklaşarak mesut bir hayat kuracaklardı. Bu rüyâ acaba ne zaman hakikat olacaktı? Gül'ü bir aşk çılgınlığının deliliğiyle seviyordu. Fakat bu, bir ızdırap cennetinde tahayyül edilen yaşamaya benziyordu.

Her şeyi güzel bir cennet tasavvur ediniz, bir tarafta elma kokulu kızlar, bir tarafta bahar şarkıları söyleyen periler, akan sular, coşan şelâleler içinde bir cennet ve bu emsalsiz diyarın ortasında yaşayan Gül ile Nazmi. Çılgın bir aşk, kalpleri saran ve heyecanlandıran saadet ışıkları içinde sevişen ve hiç bir zaman birbirlerinden ayrılmayacaklarmış gibi sevişen iki gönül yolcusu.

Merdivenlerde birdenbire bir ayak sesi duyuldu. Nazmi hemen yatağından fırlayarak kalktı, merdivenlere doğru koştu, fakat muhakkak yine bir hayâl görmüştü. Ne merdivenlerde bir ayak sesi ve ne de bodrum katında birisi yoktu. Kalbi yerinden oynadı, sarsılan düşüncelerle tekrar yatağına doğru yürüdü, kulaklarına şöyle bir ses geliyordu:

— Hiçbir zaman Gül'e sahip olamayacaksın. Ben yaşadıkça Gül senin olmayacak. Onu kendim için, kendi ihtiraslarım için saklıyorum. Onu düşünmek bile sana azap çektirecek. Ve ömrünün sonuna kadar bu hayâl içinde, her şeyini mahvederek yaşayacaksın.

Nazmi tamamen çıldırmıştı, gözleriyle sağı solu arıyor, fakat kimseyi görmüyordu.

Sesinin çıktığı kadar bağırdı:

— Yalan yalan söylüyorsun. Biz onunla her şeyi kararlaştırmış bulunuyoruz. Önümüzde sonsuz bir yol açılmıştır, yarından tezi yok bu yolculuğa çıkacağız. O benim için...

Nazmi sözlerini bitirmeden şırrak diye gözlerinin içine bir tokat yedi. Bu tokadı bir kırbaç darbesi takip etti, genç adam yerlere yuvarlanmış, inliyordu. Boğazında bir elin onunla mücadele ettiğini hissetti, bir taraftan yarası, diğer taraftan yediği darbeler onu sersemletmişti.

— Yapmayınız, yapmayınız, diye inledi.

— Sözlerime itaat etmeyenlerin cezası ölümdür.

— Siz, siz beni öldüremezsiniz.

Nazmi gözlerinin içine öyle bir yumruk yedi ki, tamamen kendini kaybederek yerlere uzun yuvarlandı, korku içinde titriyordu. Vücudunu bir fenalık sarıyor, gözlerini kan bürüyordu. Bu akşam onu öldürmeliydi. Hemen kendini toparlayarak onun ayaklarına sarıldı ve yalvarmaya başladı:

— Niçin bana bu kadar ızdırap veriyorsunuz, beni bu yaşımda çılgına çevirdiniz, timarhanelik ettiniz. Sizde kalp, vicdan yok mudur? Bu hayata daha fazla tahammül edemeyeceğim. Bırakınız beni, hürriyetimi veriniz bana. Isterseniz bir daha buralara uğramam. Her şeyimle sizin muhitinizden, gözünüzden ve düşüncelerinizden uzaklaşmaya ve hayâlinizden silinmeye hazırım.

— Hayatının sonuna kadar burada azap çekmeye mahkûmsun.

Nazmi dayanamadı ve yumruklarını sallayarak üzerine birdenbire hücum etti, fakat karşısındaki âni olarak onun yüzüne elindeki değnekle vurmaya başladı. Nazmi tamamen sersemleşerek yerlere yuvarlandı ve ölü bir halde baygınlıklar geçirerk sustu.

Elinden de değneği fırlatan adam merdivenlere doğru koşmaya başladı. Bir hızda merdivenleri çıkarak heyecanla kendini bahçeye attı. Korku içinde titriyordu. Yaptıklarına da pişman olmuştu. Fakat Nazmi'nin ortadan kalkmasını istiyordu. Pencerenin camlarında Gül'ün saçlarını koklayan avuçlarını elleri içine alan Nazmi'nin hareketleri onu birdenbire sinirlentmiş, kan başına sıçramış ve hiçbir şeyi düşünmeden, her tehlikeyi göze alarak bodruma girmiş ve istediğinden âla Nazmi'yi dövmüştü. Fakat onu dövmeğe ne hakkı vardı? Gül hayatına karışmış veya kalbine girmiş bir kız mıydı? Kendisi için henüz meçhul bir mahluk olan Gül hakkında düşünce yürütmek bile doğru değildi.

Bir buhran içinde yaptığı bu hareketi hiç de beğenmiyordu. Kalbinin sızladığını hissetti. Gül ile Nazmi'nin arasında bir üçüncü olarak katılmaya ne hakkı vardı? Kalbinde temiz hislerle yaşatamayacağı Gül'ün gönlünü çalamazdı. Içinde geçici bir sevgi bile doğmamıştı. Nazmi'ye karşı yaptığı bu alçakça tarizden müteessir görünüyor ve içinden kendi kendine lânet ediyordu.

Nur'un kalbini çalmış, Gül'ün kalbine girmiş, ona ızdırap ve azap vermeye başlamıştı. Fakat bu oyun daha ne kadar devam edebilecekti? İçinde uyanan bir Allah korkusuyla titremeye başladı. Buhranlarına helecan karışıyor, asabını şiddetle sarsıyordu. Herkesin saadetine bir hırsız gözüyle nasıl bakabilirdi? Bir kalbin içine gömülmüş altın bir yüreği koparıp içinden sökmek imkân dahilinde miydi? Gül'ün metin kalbine girmek, Nur'a işkence çektirmek kadar muazzam bir mesele idi. Bu hareketinden haksız olduğunu anlıyordu. Fakat Gül'e kendisi "git ve bir daha gelme" dememiş miydi? Gül niçin onun bu sözleri karşısında müteessir olmuştu?

Ruh buhranları içinde çırpındı. Göklere, yıldızlara bakamıyor ve çeşitli düşünceler içinde durmadan istikametsiz yürüyordu. Deniz ruhunu doyurmuyor, yıldızlar ona istediği ışıkları veremiyordu.

Gül ile başlayan temaslarına kati surette bir son vermek lâzımdı. Nur onunla olan alâkasını işitirse, sonra ona nasıl hesap verecekti? Bu kadından korkmuyor da değildi? Asabi bir mizaca sahip olan Nur aşkın en tehlikeli bir kadınıydı. Aşk bu kadının kalbinde

zmavarlaşıyor, aşk bu kadının kalbinde muhteşem saraylar kuruyor ve yine onları bir miyede yıkabiliyordu. Seza Nur'un kalbindeki bu aşk sarayının en yüksek köşesinde birşamla oturuyordu. Fakat o, bu azametli dekordan memnun muydu? Hayatının zevkini ncak kulübesinin ıssız, renksiz ve sessiz köşelerinde buluyordu. O da şehirler de yaşayabilirdi, o da tahsilinin derecesinde bir iş sahibi olabilirdi. Fakat..

Seza ile Nur'u birbirlerine bağlayan kuvvet ne aşkın ne de kalplerinin temiz duygularıydı. Ikisi de bir sır saklıyordu, işte bu sır, onları hayatlarının sonuna kadar birbirlerine esir etmek mecburiyetini doğuruyordu. Seza ile Nur arasında aşk denen bir şey mevcut değildi. Bu sır, ah bu büyük sır. Bir gecenin kalbine gömülen bu sır, ömürlerini gençeliyor ve hayatlarını bir hiç uğruna birleştiriyordu. Ah neydi o çılgınlık gecesi? Bir facia ve karakter müellifi için ne muazzam bir mevzu. Hayatında belki de yüz defa bu romanı yazmaya başladığı halde, yine pişman olmuş, yine içinin duyguları onu bu düşüncesinden men etmişti. Buna benzer birçok hikâyeler yazdığını hatırlıyordu. Fakat bu hikâyeleri her nedense neşretmek cesaretini gösterememişti. Bu büyük sır ve bu büyük facianın tesiri altında hayatının sonuna kadar bir kadın aşkının esaretinden kendini kurtaramayacağına yanıyordu. Nur'dan çok daha genç, Nur'dan çok daha güzel bir erkekti.

— Ben bitmiş bir adamım, diye mırıldandı. Hayata sonradan başlamış ve bitmeyen bir sona doğru yol alan bir adam.

Karanlıkların hayranı. Işıksız geceleri sevdiği kadar ışıklı gecelerden de nefret ediyordu. İçine bir kan çökmüş gibi ruhundaki karanlığın şarkısını dinliyerek kulübesine girdi.

* *
*

Nazmi kanlar içinde yattığı yerden doğruldu. Elini şakaklarına götürdü, avuçları sıcak bir kan yığını içinde kalmıştı. Parmaklarıyla yarasını bastırdı. Yarası çok acıyordu. Erkekliğine lanet etti. Kendi kendinden nefret duydu. Nefesleri kan kokularıyla doluyor, vücudu titriyor, dökülen kanlarının tesiri altında sarsılıyordu.

Yavaş yavaş yatağına kadar yürüyebildi. Şakaklarından taşan kanlar gözlerini sarıyor, etrafını bir kızıllık içinde görüyordu. Izdırabını yenmeye çalışarak yatağına uzandı. Teyzenin hayali birdenbire bütün çirkinliğiyle gözlerinin önünde belirdi., acı gülüşlerle ona bakıyordu. Nazmi:

— Gelme, gelme! Diye bağırdı.

Eğer üzerine yürürse son kararını vermişti: Onu artık öldürecekti. Fakat bu kaçıncı ölüm kararıydı? Belki de bugüne kadar yüzlerce defa bu kararı verdiği halde bir türlü tatbik edemiyordu, bu akşam ne olursa olsun teyzeyi öldürecekti. Yatağından titreyerek doğruldu, buhran içinde ateşlerle yandığını hissediyordu. Karşısında ne teyze vardı ne de... Gözleri güldü. Birdenbire Gül'ü hatırladı. Avuçlarında onun parmaklarını okşar gibi ellerini sıktı, saçları koklar gibi dudaklarını uzattı, onu teneffüs etmek istiyordu.

Şakaklarından sızan kanların ona verdiği ızdırabı hemen unutmuştu. Başını yorganına sardı, ve karanlıklara gömülerek uyumak istedi. Yarası ona sonsuz ızdırap veriyordu. Kalbini acıtıyor, gözlerini yaşartıyor, fakat hayalinden Gül'ün tatlı tebessümlerini alıp götüremiyordu. Içinde bu kanlara gömülmüş bir aşk bahçesi vardı, bu bahçede açan bu beyaz Gül'ü hiçbir el koparıp götüremeyecekti. Bu bahçenin bekçisi, bahçevanı ve nihayet sahibi kendisiydi. Aşk bahçesinde bir gül açmıştı, belki bir yaban gülü, fakat hiçbir kuvvet bu gülü göğsüne takamayacak, koklayamayacak ve bağrına basamayacaktı. Madem ki o yaşıyor, Gül de yaşadıkça yalnız onun olacaktı.

Gözlerini kapadı, fakat acısından inliyordu. İniltileri gittikçe uzadı, vücudunun bazen soğuk, bazen sıcak olduğunu hissediyordu. Uyumuş veya kendini kaybederek kendinden geçmişti. İniltilerin arkası birdenbire kesildi, eli şakaklarında dalmıştı.

Bu sırada bodrumun kapısı açılarak içeriye hafif bir ışık sızdı. Parmaklarının uçlarına basarak birisi merdivenleri indi, bir mum ışığının titrek ziyaları altında Nazmi'nin yatağına doğru yürüdü. Yatağın başına geldiği zaman genç adamın yüzünün kanlar içinde yoğrulduğunu gördü, korkunç bir çığlıkla Nazmi'nin üzerine kapandı, genç adam hafif gözlerini açtı betbaht bakışlarla kalbinin üzerinde yatan Gül'e baktı. Gül elindeki mumu Nazmi'nin yüzüne yaklaştırdı, şakaklarından sızan kanları elleriyle silmeye başladı. Heyecanla titriyordu:

— Ne oluyorsun Nazmi, bütün bir gecedir inliyorsun, diye sordu.

Genç adam acılarını unutarak yatağında doğruldu, gülen gözlerle Gül'ün gözlerine baktı ve yalvaran bir sesle:

— Bana biraz yardım etmez misin Gül? Dedi.

Genç kız hemen koşarak dışarıya çıktı, odasına girdi ve bir alkol şişesiyle tekrar bodruma döndü. Nazmi'nin yaralarını sarmaya başladı. Genç adam sapsarı bir yüzle inliyordu. Gül:

— Acıyor musun Nazmi? Diye sordu.

— Hemde çok fazla Gül. Fakat zararı yok yaram kalbimde olmadığı için müsterihim. Şakağımdaki yara nihayet birkaç gün zarfında iyi olabilir, fakat kalbimdeki yara?

Gül bir hızda Nazmi'nin yarasını temizledi ve sardı. Genç adam Gül'ün bu fedakarlığı karşısında onu bağrına basıp ağlamak ve hıçkırmak istiyordu. Gül ona daha fazla sokuldu, ellerini avuçları içine alarak ona teselli vermek istiyordu. Genç adam:

— Gül, dedi, başını göğsüme daya, altın saçlarından bir hayat rayiyasını koklamak istiyorum. Bu anımda her şeyden fazla sana ve senin teselline muhtacım. Gül yalvarırım sana kurtar beni bu azaptan, yeter bunca yıldır çektiğim bu zindan hayatı.

— Kim yapmış bunları sana Nazmi?

— Kim olacak Gül, kahbece bir tarize uğradım, karanlıklar içinde kırbaçlandım, dövüldüm ve alçakcasına yaralandım.

Kalbsiz vicdansız ve ahlâk düşkünü teyzenin namussuzca hücumu. Azapla yoğrulan hayatımın bu son mükâfatıdır. Artık tahammül edemiyorum, nefeslerim tıkanıyor, sesimi işitemiyorum, beni kollarına al, sıcak bağrına bas, heyecanlı kalbine temiz bir aşkla kalbine gömülmek istiyorum.

Gül başını sessizce Nazmi'nin göğsüne dayadı. Bir demet başak gibi altın saçları bir harman halinde genç adamın göğsüne yayıldı, yaralarının ızdırabını unutan Nazmi, Gül'ü bağrına bastı ve ona hayat vadeden, saadet getiren saçlarını dakikalarca kokladı, öptü.

— Benim için son bir teselli oldun Gül. Bir ümit ışığı halinde içimi aydınlatan bir saadet kaynağı oldun Gül. Temiz aşk pınarlarından kalbime sunduğun bir damla, ömrümün sonsuzluğu için kâfi bir ilâçtır.

Gül konuşmadan Nazmi'yi dinliyordu. Aşkın çılgınlığını, sevginin heyecanını ilk defa Nazmi'nin sesinde duydu. Karanlıklar içinde gömülü olan kalbine bu ses damla damla iniyor, onu alevliyor ve heyecanlandırıyordu.

— Nazmi, dedi, sen kalbinde büyük, belki de mukaddes bir sır saklıyorsun. Hissediyorum ki, bu sırrın altında her gün biraz daha kendinden birşeyler kaybediyorsun.

Nazmi heyecanlanmıştı:

— Güzel tahmin etmişsin fakat bunu nasıl anlayabildin? Diye sordu.

— Gözlerindeki ışıklar , sesindeki ahenk, kalbinin sırrını her an tesennüm ediyor. Büyük bir korku içinde yaşıyorsun.

— Doğru düşünüyorsun Gül, bir sırrın kurbanıyım ve beni buradan kurtaramazsan kimbilir kaç yıl daha aynı sırrın ızdırabı ve talihsizliği içinde yuvarlanıp gideceğim.

Gül Nazmi'yi kolları arasında bütün kuvvetiyle sıktı ve ani bir hareketle başını göğsünden kaldırarak heyecanla ve ürperen bir sesle sordu:

— Kimsin? Ve niçin burada yaşıyorsun?

Nazmi acı acı güldü, gözleri birdenbire nemlenmişti, yaşlı gözlerle Gül'ün göğsüne uzandı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı:

— Bunu bana sorma Gül, kalbimin acıklı hikâyesini sana şimdi anlatamıyacağım. Affet beni Gül, ızdırap çekmiş bir adam, bu anında nasıl bir hikâye anlatabilir?

— İçindeki yarayı deştiğim için af talebinde bulunmak bana düşen bir vazifedir Nazmi. Bir kalp yarasının acıklı hikâyesini dinlemek istemiyorum.

— Peki bana darılmayacak mısın?

— Sevenlerin günahı büyük olurmuş Nazmi, ben artık kararımı vermiş bulunuyorum, seni bu azaptan kurtaracağım.

— Fakat karşımızda çok büyük bir tehlike vardır. Bu tehlikeyi atlatmak mecburiyetindeyiz.

— Hiçbir kuvvet bize mani olamaz Nazmi.

— Nur ortadan kalkmalıdır.

— Hayır, onu da ikna ederiz.

— Bu imkânsız.

— Niçin imkânsız olsun Nazmi? Yarından tezi yok ben teyzeye çıkıp her şeyi anlatacağım.

— Hayır bunu yapmayınız, bunu yaptığınız an her ikimiz de mahvolmuşuzdur.

— Yanlız düşünüyorsun.

— Bir akşam her ikimizi de ortadan kaldırırlar. Kör dostu her alçaklığı yapabilir. İkimizin de kıymeti bir şişe alkoldür. Rica ederim bu hususta Nur ile konuşmaya teşebbüs etmeyiniz.

— Fakat teyze beni çok seviyor Nazmi.

— İnanmayınız ona itimat etmeyiniz, o kancık bir kaplana benzer.

— Nazmi çok acı söylüyorsun.

Genç adam içini çekerek düşündü. Gül haklı olabilirdi. Fakat teyzenin nasıl zalim bir kadın olduğunu da Nazmi kadar kimse bilmiyordu. Kötülüğün timsali olan teyze, vicdansızlığın da bir örneği idi.

— Kalpsiz ve duygusuz bir insandan ne beklenebilir Gül?

— Teyzeyi çok kötülüyorsunuz.

— Hakikati söylüyorum.

— Teyze bu kadar kötü bir insan mıdır Nazmi?

— Allah aşkına beni daha fazla söyletmeyiniz.

Nazmi hayatında bu kadar ızdırap çektiğini hatırlamıyordu. Bir taraftan şakağındaki acılar, diğer taraftan kalbindeki sızı onu perişan ediyordu. Bütün bir geceyi ızdırap içinde nasıl geçireceğini düşündü. Gül'ün saçlarını okşayarak mırıldandı:

— Bu akşam sana büyük ihtiyacım vardır Gül.

Gül biraz daha ona yaklaştı, yaralı bir kuş gibi Nazmi'nin kanatları arasına sokularak hep susmak ve kendi içine ağlamak istiyordu.

— Nazmi, dedi, ben seni ilk defa rüyâmda gördüğüm zaman çılgın bir aşkla sevdim. Fakat kalbimin acılarını sana itiraf etmek cesaretini gösteremedim. Izdırap içinde gecelerce bu rüyânın tesiri altında azap ve işkence ile yaşamak zorunda kaldım.

— Gül temiz aşkından eminim, seninle uzun yolculuklara çıkalım, buradaki ızdırap dolu günlerimizi saadete çevirmek elimizde olan bir kuvvettir. Tabiatın içinde azaple yaşamaktan ne çıkar? Rüyâlı günlere ihtiyacımız vardır.

Gül Nazmi'nin bu sözleri karşısında heyecanlanıyor ve daha fazla ona sokularak ağlamak ve göz yaşı dökmek istiyordu. Karanlık gönlünde yaşattığı aşkını uçurumlara sürüklemekten korkuyor vicdanının sesiyle mücadele ediyordu. Nazmi'nin göğsünde onun kalbinin vuruşlarını dinleyerek susuyor ve sustuk sonra da güzelleşiyordu. Şimdi Nazmi'nin

göğsünde en mesut dakikalarını yaşayan Gül, ızdırabını da unutamıyor, içindeki şüpheyi yenemiyordu.

Gözleri birdenbire yaşlarla doldu, bu gözyaşları Nazmi'nin ellerine bir yakut tanesi gibi dökülüyor ve genç adamı âdeta çılgına çeviriyordu. Heyecanlı bir sesle:

— Ne oluyorsun Gül, niçin ağlıyorsun? Diye sordu.

— Saadetimin göz yaşlarını döküyorum Nazmi.

Genç adam yaralı yüzünü Gül'ün saçlarına dayadı ve o da gizli hıçkırıklarla ağladı.

* *
*

Seza, sonsuz bir azap içinde koltuklardan birine oturdu. Açık pencerelerden yüzüne çarpan rüzgârlar onu sinirletti ve hemen yerinden kalkarak pencereleri kapadı ve odanın içerisinde dolaşmaya başladı. Bu akşam ona teselli verecek bir kadına ihtiyacı vardı. Nur'dan nefret etmeye başlamıştı. Bu kadının bir daha yüzünü görmek istemiyordu. Tekrar pencereleri açarak avazının çıktığı kadar:

— Ben bir katilim diye bağırmak, istedi.

Şakaklarının zonkladığını, beynine bir kanının yavaş yavaş dolduğunu duyar gibi oldu. Büyük bir tehlike karşısında bulunduğunu anlıyordu. Nazmi onu hiç de cezasız bırakmayacaktı. Fakat acaba kendini tanımış mıydı?

— İmkânsız, diye mırıldandı, tanımış olsaydı peşimi bırakmazdı.

Nazmi bu köyde Nur'dan başka kimseden korkmuyordu. Fakat Nur'dan korkusu da bir şevkat ve saygıdan başka bir şey değildi. O halde ne yapmalıydı? Nazmi'nin ayaklarına kapanarak af mı dilenmeliydi? Hayır bunu yapamazdı. Böyle bir harekette bulunduğu dakikada kendini yok bilmeliydi. Onun için bir tek kurtuluş çaresi vardı. Nazmi'yi bu zindan hayatından kurtarmak. Fakat bunu da yapamazdı, işledikleri faciayı Nazmi'den başka kimse bilmiyordu. Onu serbest bıraktıkları zaman, ya hakikatı itiraf ederse?

Tekrar pencereleri açtı, dağ rüzgârlarıyla ciğerlerini yıkamak istiyordu. Derin derin nefes aldı içi bir dereceye kadar serinlemişti. Fakat bu geceyi azap içerisinde nasıl geçirecekti. Rahmi gözlerinin önüne dikildi, elinde bir tabanca ile üzerine yürüyordu. Kendini o meşum facia gecesinin cereyan ettiği geminin güvertesinde buldu. Rahmi ateş saçan gözlerle üzerine yürüyor ve:

"Alçak!" diye ona haykırıyordu.

Seza asabiyetinden ter dökerek, buhranlar içinde kıvrandı. Aynı geceyi, hayatının tek facia gecesini yeniden yaşıyormuş gibi pencereden sokağa atladı ve arkasına bakmadan koşarak denize indi, kumlara uzandı. Çılgınlık geçiriyordu. Birdenbire kendini toplayarak doğruldu, başını çevirip arkasına bakamıyordu. Ya Rahmi gelirse, Akdeniz'in güneş renkli sularında bıraktıkları "Beyaz yelkenli"yi hatırladı. Orada yatan Rahmi'yle karşı karşıya gelerek konuşuyordu:

"Seza sen çok güzel bir erkeksin."

"Beni sevdiğin için sana öyle geliyor Rahmi."

"Canım hakikat inkar edilmez ya? Ben gördüğümü, hissettiğimi söylüyorum."

"Fakat sizin saadetiniz yanında ben ne bedbaht bir insanım."

Rahmi kahkahalarla gülmüştü.

"Yakında sen de mesut olacaksın Seza, hele şu resim bir bitsin."

Rahmi ona Nur'un büyük çapta bir resmini yaptırıyordu.

"Mesutsunuz değil mi Rahmi?"

"Aşktan daha güzel ne olabilir Seza? Çılgınca birbirimizi seviyoruz."

Hayır Rahmi yalan söylüyordu.

Seza hemen yerinden kalkarak denize kadar yürüdü, eğilerek dalgaları okşadı, niçin fena şeyler düşünüyordu. Şimdi bu dünya üzerinde Rahmi'nin ne işi olabilirdi?

— Bunlar hep hayâl, diye mırıldandı.

Konuşmadan, düşünmeden evine döndü. Fakat içeriye girip, kapısını kapadıktan sonra, nefeslerinin yeniden tıkandığını, gözlerinin kararduğını ve başına yine aynı kuvvetle bir kan muhakasının yükseldiğini hissetti. Burada oturamayacağını anladığı halde kendini zorluyor, kitaplarını karıştırıyor, okumak için bir şeyler arıyordu.

Bu akşam niçin Rahmi'yi hatırlamıştı. Ölüm kuşunun etrafında kanat vuruşlarını duyar gibi oldu. Korkudan titredi, sarardı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Boğazında kıllı bir elin geçirdiği ipi görür gibi oldu, çılgınlıklar içinde buhran geçiriyordu. Evet bir ipte sallanacaktı. İnsanlar hayata güldükleri nisbette, hayat onlara azap ve ızdırap veriyordu. Mesut günler yaşamışlardı. Fakat bu mesut günlerin bir gün gelip facia ile neticeleneceğini de pek iyi biliyordu.

— İmkânsız, dedi, hiçbir zaman, hiçbir kuvvet boğazıma parmaklarını geçiremiyecektir. Bunu hissettiğim gün ben kendiliğimden ölmüş olacağım. Milyonları sessizce kucağına alan deniz, elbette benim için de bir yer ayıracaktır.

Neler düşünüyordu? Nazmi'ye karşı alçakça yaptığı tarizin küçüklüğünü anlıyarak yaptıklarına pişman görünüyordu. Ya Nazmi tanımasaydı? Bir kaç saat evvel ebedi uyukusunda olacaktı. Ya gerisinde bırakacağı saadet cenneti? Nur ve koklanmamış Gül? Iyi bir insan olabilirdi fakat Nur'a kanmış, onun ikazlarına inanmış ve cennet dünyasını cehenneme çevirmişti. Onun ne mesut bir alemi vardı.

Pencerelerde bir elin kalktığını gördü. Kalbi korku içinde attı. Fakat gözleri görmüyordu, aceba gelen Gül mü, diye düşündü. Bu saatte Gül gelemezdi. Ya gelen Nazmi ise? Kalbi çarparak oturduğu koltuğun üzerinde toparlandı ve bu gece gelen misafirin kim olduğunu heyecanla bekledi.

Kapı sessizce açıldı, derin bir nefes aldı, gelen Nur'du. Ondan başkası kapıyı açamazdı. Nur kahkahalarla neşe saçarak içeri girdi ve koşarak Seza'nın kollarına atıldı,

— Sendeki bu hal ne Seza. Sapsarı bir halde, hasta ve miskin bir insan gibi burada sayıklayıp duruyorsun ne oldu sana?

Seza gülmeğe çalışarak cevap verdi:

— Neşesizim ve uyuyamıyorum.

— Şimdi ben yavruma ninni söyleyerek onu uyuturum.

— Çocuk olma Nur.

— Yine bu asabiyet neden?

— Bugün fazla yoruldum, birkaç gündür gözükmedin, seni de meraklanıyordum.

— İçmedin mi?

— Hayır, içki almak için param kalmadı. Hayatımı zehirlediğin yetmiyormuş gibi , şimdi de benimle alay ediyorsun. Teselliyi içki masasında arayan bir insan bu kadar ihmal edilir mi? Acılarımı, ızdıraplarımı bir kat daha zehirlemek ve her gün hayattan biraz daha kaybetmek için içkiyi, hem de ölesiye içerek kendimden geçmeye büyük ihtiyacım vardır. Bilhassa bu akşam bu arzu ile yanıp tutuşuyorum.

— Her şey tamam Seza, bu akşam istediğin şekilde yüklü geldim.

Nur Seza'nın kollarından sıyrılarak masayı hazırlamıya koştu. Bir çeyrek saat içerisinde her şey hazırlanıp tamam olmuştu. Seza'yı kolundan tutarak masaya götürdü ve karşı karşıya oturdular. Seza bu akşam içmek istiyordu. Her şeyini unutmak içmek, buhranlarını, ızdırabını ancak içkiyle yenebileceğine inanıyor ve durmadan içiyordu. Nur aşktan, saadetten bahsettikçe, o sinirleniyor ve durmadan daha fazla içiyordu. Çok kısa bir müddet içinde sarhoş olmuştu. Fakat kendini unutacak derecede de sarhoş değildi. Içinde dolaşan hayâlin, gözlerindeki hayâletin silindiğini anlayarak içiyor ve içtikçe de neşesi artıyordu.

— Her şeyi unutarak yaşamak lâzımdır Nur, dedi.

— Sevmek için başta gelen bir şart.
— Yani unutmak mı?
— Evet.
— Haklısın. Unutulduğumu çoktan hissetmiştim. Beni eskisi gibi sevmediğini, sevmediğini çoktan anlamıştım.
— Yanlış düşünüyorsun Seza.
— Bu oyuna bir son vermemizin zamanı artık gelmiştir Nur?
— Sözlerinizden bir şey anlamıyorum.
— Yarın gidip kendimi adalete teslim edeceğim. Ruhumun huzur ve sükûnuna büyük ihtiyacı vardır. Azap ve işkence beni mahvediyor. Bunlar yetmiyormuş gibi bir de ihmâl edilmek, ben bu hayatın tadını bulamıyorum.
— Sarhoş mu oldun Seza.
— Ben içmeden sarhoş ve içtikten sonra ayık bir adamım.
— Deliliğe lüzum yok.

Seza cevap vermeden önündeki son bardağı yudumladı. Hayatının damla damla eridiğini, içten gelen bir hisle anlıyordu. Bugün değilse, yarın mutlaka ölecekti ve ölmesi lâzım gelen bir insandı. Fakat kendiyle birlikte ölmesi lâzım gelen diğer birisi daha vardı, o da Nur'du. O da yaşamamalıydı.

Elleriyle masayı iterek devirdi. Seza çılgın bir halde Nur'un üzerine doğru yürüyordu, korkunç çığlıklarla yüzünü kapayan Nur, kendinden geçmiş bir halde sandalyenin üzerinde solgun bir çiçek demeti gibi yığılıp kaldı. Seza eline geçen şişe, bardak, kadeh ne varsa kapıp fırlatıyor ve sesinin çıktığı kadar haykırıyordu:

— Ben bir katilim ve ölmeliyim!

Sonra Nur'a doğru yürüyerek onu saçlarından tuttu ve göğsüne çekerek gözlerinin içine alevli bakışlarla bakarak haykırdı:

— Yarın Nazmi'yi serbest bırakacaksın.

Nur gülen ve yalvaran gözlerle Seza'nın boynuna sarıldı ve:

— Hayır, hayır, dedi, Nazmi'yi serbest bırakmayacağım, bırakamam.
— Bırakmanı istiyorum ona çektirdiğin kâfidir.
— Senin yaşaman için ben ölmeğe razıyım Seza. Istersen şimdi beni öldürerek Rahmi'nin yanına götürebilirsin. Yarın da Nur intihar etmiş, kendini denize atmış diyebilirsin, tereddüt etme, senin için ben ölmeğe razıyım.

Seza bütün kuvvetiyle Nur'u göğsüne bastı, kalbinin üzerine dayadı, sonra başını çevirerek onun alev ve şehvet saçan gözlerine baktı, çılgın bir hava içinde hiç ayrılmayacaklarmış gibi koklaştılar, hayvanlar gibi dilsiz fakat ifade dolu hislerle öpüştüler.

-III-

Izdırap dolu günleri, aşk ve çılgınlık geceleri takip etti. Vadilere gelen bahar içinde her şey unutuldu. Gül'ün dizleri üzerinde aşk efsaneleri söyleyen Seza, şimdi dünyanın en mesut insanıdır. Gül belki onu sevmiyor; fakat sever gibi göründükçe, genç adama yeni bir kuvvet, hayata karşı bir yaşamak iradesi veriyordu.

Acımak ve sevmek, aşktan daha tehlikeliydi. Gül Seza'ya acıyordu. Duyguları içinde bu acımak hissi, ona iradesizlik veriyor ve onu her gün Seza ile buluşmaya sevk ediyordu. Görmeyen gözlerle, ışık sunacak bir sevginin heyecanını duyan Gül, her gün biraz daha Seza'ya bağlanıyor ve diğer taraftan da kendi saadetinden fedakârlık ederek onu mesut etmeye çalışıyordu

Gül'ün hayatı acı bir hikâye olmaya başlamıştı. Nazmi'nin ölesiye, çıldırasıya sevdiği bir kızın başkalarına saadet vermeye ne hakkı vardı? Gül bu hareketini Nazmi'ye karşı bir ihanet saymıyordu. Gündüzleri Seza'nın heyecanlarıyla alakadar görünmek, sırf kendi

saadetinden ona yaşamak iradesi vermek içindi. Halbuki Gül'ün kalbinde yaşayan hakiki aşk, Nazmi'nin sevgisiydi. Istırap yüklü bir hayat içerisinde yuvarlanıp gidiyordu. Çılgınlığı sevmiyor, fakat gönül tesellilerini de temiz aşkında arıyordu.

Seza Gül'ün bir şeyler düşündüğünü hissetmiş olacak ki, hemen dizlerinden doğrularak onu göğsüne çekti ve:

— Neler düşünüyorsun kızım? Diye sordu.

Gül nazlı bakışlarla Seza'nın gözbebeklerine bakarak mırıldandı:

— Her düşüncem hep senin içindir Seza, bundan şüphe mi ediyorsun?

— Fakat ben senin yanında oldukça, beni düşünmek biraz tuhaf değil mi? Gül mahcup bakışlarla yerlere bakarak sustu. Seza onu kolları arasında içten gelen bir kuvvetle sıktı ve saçlarını okşayarak öpmek istedi. Gül ani bir hareketle başını çevirerek Seza'ya mani oldu.

— Hayır müsaade etmeyeceğim, dudaklardan kalbe inen bir yaranın ne kadar tehlikeli olduğunu pek iyi biliyorum.

— Beni seviyor musun Gül?

Gül dağlara bakarak cevap vermedi. Bakışlarında dolaşan renk renk böcekler ona heyecan veriyordu. Kalbinin sızladığını hissetti. Seza onu Nazmi'nin kolları arasında gördüğü an çıldırabilirdi düşüncesiyle hemen ayağa kalktı, Seza da oturduğu yerden doğrularak Gül'ün elinden tuttu ve kendine çekti. Aralarında bir mücadele başlamıştı.

— Niçin bu kadar hırçınsın Gül?

— Tehlikeden korkuyorum Seza.

— Her gün biraz daha çocuk oluyorsun. Fakat bu çocukça hareketlerin sana o kadar yakışıyor ki.

Gül Nazmi'yi hatırladıkça Seza'nın yanında sıkılıyordu. Biraz evvel ondan uzaklaşarak köye dönmek istiyor, fakat bu vadideki aşkın heyecanını da bir türlü unutamıyordu:

— Niçin buraya aşk vadisi demişler Seza? Diye sordu.

— Sevişen gönüllerin heyecanı tazelediği , onlara yeni hayat ve saadet getirdiği için. Bu isim hoşuna mı gidiyor Gül?

— İçimdeki vadiyi yıkmasından o kadar korkuyorum ki.

Seza güldü.

— Demek içinizde hakiki bir aşk vadisi yaşıyor da ben bundan habersiz kalıyorum.

— Hem öyle bir vadi ki oraya ayak atanlar, yaşamanın saadetini, sevmenin ızdırabını tatmadan çıkamıyorlar.

Biraz daha yürüdüler. "Perili Uçurum"un önünde durdular. İçlerinde hudutsuz bir zevkle yemyeşil ovaları, uçuşan renk renk kuşları seyrettiler. Tabiatın cenneti içinde aşk bahçesinden geçenlerin neşeli bakışlarıyla dakikalarca kendi kendilerini unutarak hep sustular. Bu ilahi susuşta aşkın ihtişamı, sevginin gururu gözlerinden okunuyordu. Fakat Gül bu muazzam dekor içerisinde hep Nazmi'yi tahayyül ederek onunla konuşarak dalıyordu.

Nazmi yanında olmadıkça, bu vadinin bir cehennemden farklı olmadığını hissediyordu. Bu yerleri teyze ile gezmişti fakat bir gün Nazmi'yi zindandan kaçırarak, bu vadide geçirdiği heyecanlı dakikaları bir türlü unutamıyordu. Acaba Seza'yı seviyor muydu? Bunu düşünmek bile kendisi için yersiz bir hareketti. O, Seza'yı nasıl sevebilirdi? Hayır, yalnız Seza'ya acıdığı için, onunla korkmadan bu vadide dolaşabiliyordu.

Birdenbire aklına şeytan bir düşünce geldi. Bu uçurumdan Seza'yı iterek yuvarlayabilir ve onu bu suretle ortadan kaldırabilirdi. Fakat vicdanı, onu bu hareketinden men etti fakat Seza'nın ortadan kalkması lâzım geldiğine de inanıyordu. Bir hayat boyunca çekeceği ızdırabı, vicdan azabını düşündü. Ölmek, öldürmekten çok daha tehlikeliydi.

— Burasını beğenmiyor musun? Diye Seza sordu.

— Bir gün teyzemle gelmiştim, fakat çok korkunç bir yer değil mi?

— Bilmiyorum , göremiyorum ki anlatayım. Yazın sıcağından, kışın soğuğundan anlayan bir kör adam için, bunlar yalnız bir hayâl olarak içimde yaşayabilen şeyler.

Seza'nın bu acıklı hali Gül'de gittikçe tesir ediyordu. Kör bir insanın kalbinde yaşanan ıstırabı ona hayat veren bir kuvvetti. Gözlerini Seza'nın gözlerine çevirerek ona tebessümle güldü. Bu gülüşlerinin tesiri altında Seza'nın çektiği azabı görür gibi oluyordu.

— Gözleriniz ne zamandan beri görmüyor Seza? Diye Gül sordu.

Genç adam içini çekti ve mırıldanır gibi konuştu.

— Doğuştan, ana rahmine düştüğüm günden beri.

Seza yalan söylüyordu. Fakat Gül'e kendini acıtacak, ona ızdırap vererek gönlüne girmek, kalbine sahip olmak istiyordu.

— Tedaviniz için hiç bir doktora görünmediniz mi?

Seza rolünde muvaffak olmuş bir aktörün heyecanıyla Gül'ün ellerini avuçları içine aldı, dudaklarına götürerek öptü. Çamlara doğru yürüdüler, bir ağacın altında oturdular, tekrar kalktılar, tekrar yürüdüler ve içlerinde bir ızdırap heyecanıyla birbirlerinden ayrıldılar.

Gül bu hareketiyle azap içinde kıvranıyordu. Seza'ya acıdığı nisbette, Nazmi'yi de çıldırasıya seviyordu. Fakat Nazmi'ye karşı olan düşkünlüğüne acaba "aşk" diye bir isim verebilir miydi? Kalbinde benliğini saran bir sızı duyuyor ve bu sızının ızdırabı içinde aşkla mücadeleye hazırlanarak, gönlünün sesini dinliyordu:

"Gül, bu gün karşısında sonsuz iki uçurum açılmıştır. Bir gün bu uçurumlardan yuvarlanabilirsin. Gençsin, güzelsin ve tecrübesizsin. Onsekiz yaşının sana verdiği heyecanla, hırsla hareket ediyorsun. Bir gün nadim olabilirsin..."

İçindeki bu sesi daha fazla dinlemeden:

— Adam sen de, dedi, yarına bu günden sonra girip giremeyeceğimi kim taahhüt edebilir? O halde bu günü yarına bağlamadan hareket etmek en muvaffağıdır.

Kasabayı tamamen unutmuştu, anasını, babasını, kardeşlerini görmek istemiyordu. Çünkü tutulduğu bu yeni hastalık, kim bilir onu hangi yolların sonuna kadar sürükleyecekti?

Vücuduna hayran hayran baktıktan sonra , kalçalarını kaşıdı, içinde tatlı bir rüzgâr esiyordu. Her genç kız gibi o da bu rüzgârın ismini pek bellemişti: Aşk! Evet, içinde bu tatlı rüzgâr bir aşktan başka bir şey değildi. Fakat bu rüzgâr ne kadar da güzel esiyordu. Bahar, gönlü kamçılıyor, aşkı ateşliyor, ruha huzur, ve emniyet veriyordu. Izdırapla yaşanamayacağına inanan Gül her şeyi pembe tüller arasında görmeye başlamıştı.

Eve döndüğü zaman, henüz güneş batmamıştı. Teyzeyi bahçede gergef işlerken buldu, Gül'ü birdenbire karşısında gören Nur, elindeki iğneyi gergefin üzerine bırakarak ayağa kalktı ve Gül'ün gözlerinin içine şüpheli bakışlarla bakarak sordu:

— Gene neredeydin Gül?

— Öğretmen Aliye ile biraz dolaştık teyzeciğim.

— Ben sana bu kadınla gezmemeni söylememiş miydim?

— Fakat ne çıkar teyzeciğim, öğretmen Aliye çok iyi bir kızdır.

Nur Aliye'den kıskanıyordu. Bir defa Seza ile konuştuğunu görmüş, sinirlenmiş, hatta onunla atışmıştı. Bu yüzden Nur Aliye'yi sevmiyordu.

— Bir daha onunla gezmeğe gitmeyeceksin, diye Gül'e tenbih etti.

Gül cevap vermeden, sessizce hıçkırarak odasına girdi ve bu akşam bir daha dışarıya çıkmamak üzere kapısını kapayarak yatağına uzandı.

Bütün bir geceyi aşkın susuzluğu içinde çeşitli rüyâlarla geçirdi. Ertesi gün de hiç sokağa çıkmadı. Yalnız Seza ile Nur'un büyük bir kavgadan sonra aralarının açıldığı haberini Nazmi pencereden haber vererek gitti. Fakat,

* *
*

Nazmi kat'i kararını vermişti: Bu akşam Nur'u öldürecekti. Sabahtan akşama kadar bodrumun kapısı önünde otururak bir gemi yaptı. Arada bir bıçağını kalın taşlara sürterek

Ve gemisinin bir an evvel bitmesi için sonsuz gayretler sarfetti. Bu gemiye güzel bir ... de vermişti: "Aşk gemisi". Aşk vadisinden kaydırılıp, rüya denizinde yüzecek olan aşk ...

Bu gemi iki sevgiliyi taşıyacak bir büyüklükte değildi. Fakat onlar bir tahta parçasının ... bile, içlerindeki rüyâ denizinde yüzebilirlerdi. Artık aşk vadisini Seza'ya bırakarak, ...lardan başka ülkelere muhacir kuşlar gibi göç edip gideceklerdi. Fikrini henüz Gül'e ...mış olmakla beraber, her şeye onu razı edeceğine inanıyordu.

Akşamı sabırsızlık içinde bekledi. Güneşin batıp, gecenin basmasını dört gözle çekiyor ...dakikalargeçtikçe akşamın etrafı sarmasına seviniyordu. Bodruma girip çıktı, sonra Gül'ün ...ceresine dayanarak içeriye seslenmeden Gül'ü seyretti. Gül onun nazarında mukaddes bir ... sahibesinden çok daha üstün , çok daha güzel bir kızdı. Gül'e seslenmeden teyzenin ...ceresine tırmandı. İçeriye atlamaya muvaffak olmuştu. Merdivenleri koşarak çıktı, ...zenin yatak odasına geldiği zaman, elindeki bıçağı iyice muayene etti. Bir hızda teyzenin ...sına girdi. Sessizce yatağa yürüdü ve elindeki bıçağı bir hızda yorganın üzerine sapladı. ... bir durmadan bıçağını sokup çıkarıyordu.

Korku içinde geri döndü. Yüzü sapsarı bir halde, kalbi durmadan çarpıyor, dudakları ...ecanla bir şeyler mırıldanıyordu. Fakat ne söylüyor, neler anlatmak istiyordu? Bunu ...ndinden başka hiç kimse işitemiyor, kimse bir şey anlamıyordu.

Merdivenlerden koşarak inerken; kulaklarını korkuyla bir ses dolduruyordu: "Nazmi ...reye kaçıyorsun? Sen bir katilsin, başında, yanan gözlerinde parlayan ölümün ışıklarını ...rmüyor musun?

İKİNCİ KISIM

Bir aydan beri "Deniz Köyü"nün mavi sularında, güneşin batışından yarım saat sonra, ...avi bir yelkenli görünüyor, koyun açıklarında, sabah yıldızının doğuşuna kadar demirliyor ...e güneşten evvel koydan çıkarak Akdeniz'e uzanıp gidiyordu.

Üç aydır, ayni beyaz yelkenli Akdeniz'de görünüyor, üç aydır "Deniz Köyü"nün ...larında dolaşıyor fakat bu gemiden bir tek kişi sahile çıkıp ne erzak alıyor ne de birisiyle ...masa geliyordu.

Nazmi sahile oturmuş, elinde çakısı, beyaz yelkenliyi kendine örnek yapmış kendi aşk ...emisini tamamlamaya çalışıyor. Ah bu gemi hele bir bitseydi! Son ümidi bu gemide kalmıştı. ...Geceleri sahile oturuyor, Gül'ü tahayyül ederek, çalışmalarına hız veriyor, Hancı Nikola'nın ...emisi gibi bir gemi yapmaya çalışıyordu. Bu gemi ile Akdenize açılacak, korsanlık yapacak, ...altın kaçıracak ve o zaman Gül'ü elmas ve inciye boğarak mesut edecekti. Daha neler neler ...tahayyül etmiyordu.

Geç vakitte sahilden ayrılarak anasının mezarına gitti. Burada dakikalarca gözyaşı ...dökerek Gül'e ağladı. Nur'u ortadan kaldırdığına seviniyordu. O meşum gecenin intikamını ...aldığı için derin derin nefes alıyor, aya bakarak gülüyor, yıldızlara çeşitli isimler vererek ...seviniyordu.

Mezarlıktan çıkarak doğruca aşk vadisindeki odasına geldi. Burası iki kayanın bir oda ...şekline koyduğu kışın yağmuru, yazın sıcağıyla kaynaşan bir yerdi. Nur'u öldükten sonra ..."Perili Uçurum"un en sarp yerinde kendine hazırladığı odasında mesut olmakla beraber, ...ümitle yaşıyordu. Bazı geceler Gül'ün penceresine giderek saatlerce onu odasında seyrediyor ...fakat onunla bir tek kelime bile konuşmadan hemen geri "Perili Uçurum"a dönüyordu.

Günlerce polislerin takibinden korkarak odasından dışarıya çıkmadığını hatırladıkça içi ...yanıyor, gözleri nemleniyor ve kalbindeki hasret ateşiyle Gül'e karşı duyduğu temiz hislerle ...hıçkırıyordu. Arada bir çoban Mahmut'un getirdiği bir ekmek parçasıyla karnını doyuruyor ve

gecesini neşe ve sevinç içerisinde geçiriyordu. Bu ızdıraplı günlerin bir an evvel bitmesi için Rabbi'ya yalvarıyor, Gül'e dua ediyordu.

İçinde bir huzursuzluk başlamıştı. Geceyi gündüze katarak, bu geminin bir an evvel bitmesini istiyordu. Gül'e karşı içinde duyduğu hasreti yenemeyeceğini anlayarak hemen odasından dışarıya fırladı ve bir hızda köye indi. Nefeslerini derin derin alıyor, kalbinin heyecanını tutamıyordu. Doğruca Gül'ün penceresine gitti, açık pencereden Gül'ü gülerek seyretti. Genç kız yatağının önündeki koltuklardan birine oturmuş, saçlarını bir harman yelinde önüne dökmüş bir şeyler okuyordu. Camlara dokunmadan dakikalarca onu seyretti. Sonra birdenbire geriye çekilerek camlara bir taş attı. Gül yerinden doğrularak pencereye doğru yürüdü. Kalbi zevkli bir helecanla çarpıyordu. Başını pencereden dışarıya uzatarak sağa sola baktı fakat kimseyi göremedi. Tekrar koltuğa dönerken pencerede ikinci bir taşın vuruşu duyuldu. Heyecanla yine pencereye koştu, karşısında Nazmi'yi görünce kendisini tutamayarak pencerenin içinde bir demet çiçek gibi boynu büküldü, korkusundan titriyordu; sonra başını kaldırdı, gülen gözlerle Nazmi'ye bakarak:

— Sen ha, sen Nazmi? Diye sordu.

Nazmi tamamen pencereye yaklaşmış, Gül'ün saçlarını bir çiçek gibi parmaklarının arasında okşuyordu. Her ikisi de heyecanlıydılar.

— İçeriye gelmez misin Nazmi?

Nazmi müteredditbakışlarla Gül'e bakarak:

— Fakat nasıl? Diye sordu.

— Korkuyor musun Nazmi?

Nazmi heyecanından titriyordu:

— Hayır korkmuyor, evet evet korkuyorum!

— Hiç insan sevgilisinden korkar mı?

Gül doğru söylüyordu. Nazmi her şeyini unutarak bir hızda pencereye sarıldı. Gül'ün odasına girdi. Korkudan titriyordu. Heyecanından terliyor, odanın ışıkları içerisinde renk renk bir şeyler görüyordu. Gül'ün kolları arasına başını onun kalbinin üzerine dayayarak dakikalarca durdu. Gül de ayni şekilde heyecan duyuyordu. Aylardır kayıplara karışan Nazmi'nin hasretiyle içi sızlıyor, gönlü alevleniyordu.

— Nazmi, dedi, aylardır kayıplara karıştın, hiç bir insan bu kadar ihmal edilir mi?

Gül'ün bu sözleriyle heyecanlandı:

— Gül, dedi, Kerem Aslı'sına ne kadar hasret çeker bilmiyor musun? Mecnun Leyla'sı için sahralarda kaç defa dolaşı?

— Efsane gibi bir sevgiyi yaratmak istiyorsun Nazmi.

— Sen rüyâdan daha güzel bir kızsın Gül.

Nazmi Gül'ü heyecanla göğsünde sıktı. Zevkli bakıyor, onu seyrederek saçlarını okşadı. Hayatının ilk mesut dakikalarını yaşıyordu. Gül:

— Oturmaz mısın Nazmi? Diye sordu.

Nazmi bitkin bir vaziyette koltuklardan birine oturdu. Gözlerini Gül'ün bakışlarından ayıramıyordu.

— Gemimiz bitmek üzere Gül, dedi.

Gül heyecanla sordu:

— Hangi gemimiz Nazmi?

— Aşk gemisi. Aşk vadisinden hülya denizine süzülüp gidecek olan aşk gemimiz.

Gül hayretle Nazmi'nin bakışlarında birleşen gözlerinin nemlendiğini hissetti. Acaba Nazmi hastalanıyor mu? Diye düşündü. Hangi gemiden bahsediyordu? Birdenbire hatırladı, bir gemi yapmak üzere olduğundan bahsetmişti, fakat bu geminin denizde nasıl yüzdürülebileceğini düşünen Gül içinin heyecanını tutamıyordu. Koşarak onun ayaklarının dibine diz çöktü, başını Nazmi'nin dizlerine koyarak rüyâlı bir uyukuya dalmak hasretiyle âdeta kendinden geçti. Nazmi titreyen parmaklarıyla Gül'ün saçlarını okşuyor, içinden bir aşk

mırıldanıyordu. Gül üç yaşında annesinin dizlerinde uyurken duyduğu şevkatli sesi Nazmi'nin sesinde buluyor, çocukluğunun hasretiyle içi alevleniyordu. Nazmi birdenbire susmuş. Gül başını onun dizlerinden kaldırarak dağılan saçlarını topladı ve yalvaran bir sesle:

— Niçin birdenbire sustun Nazmi? Diye sordu.

Nazmi ondan daha sakin görünüyordu:

— Aklıma tuhaf bir fikir geldi Gül, bilmem sen ne diyeceksin?

Gül heyecanla bekliyordu.

Nazmi şöyle devam etti:

— Senden uzakta artık yaşayamayacağımı hissediyorum. Ne olur bu akşamdan sonra, benim odama gelmez misin? Orada yaşayamaz mıyız? Bu köhne odada kaldıkça her gün biraz daha güzelliğinden kaybediyorsun. İçindeki hasret seni yeyip bitiriyor.

— Fakat sen yuvana dönmeyecek misin Nazmi?

— Hayır, imkânsız, ben artık burada yaşayamam. Her an kafamın içinde dolaşan bir ölüm ışığının korkusu ve tesiri altında burada barınamam. Dağlar bana yetmez mi? ben kanunsuz bir adamım.

— Fakat dağların da bir kanunu vardır.

— Ben dağ kanunu diye bir kanun tanımayan bir adamım. Dağlar bana hürriyetimi, dağlar bana saadetimin ızdırabını, elemini çektirmiyor. Orada bizim en yakın dostlarımız kuşlar ve tabiat olacaktır. İnsanlardan çok daha temiz kuşlar; ifadesiz, fakat zengin tabiat bizim aşkımızın beşiği olacaktır Gül. Ne olur sana yalvarıyorum, yoksa sen de mi bu zından hayatının hasretini çekiyorsun?

— Cemiyetten uzak nasıl yaşanabilir Nazmi?

— Adam sen de, tabiatın zenginliğiyle cemiyetin nankörlüğünü mukayese mi etmek istiyorsun? Aldanıyorsun Gül.

Gül Nazmi'nin fikirlerinden bir şey anlamıyordu. Gül'ün bir tek arzusu vardı: Nazmi'yi ikna ederek tekrar buraya getirmek ve bir müddet sonra da hakikati herkese itiraf ederek onunla buradan uzaklaşıp başka diyarlara gitmek. Fakat böyle bir şeyi düşündükçe, kendinden bir şeyin kopup gittiğini hissediyordu.

— Gemimiz bitinceye kadar burada yaşamamız lâzımdır Nazmi. Bu geçe seninle buradan çıkıp gideriz. Fakat senden uzakta yaşamaya daha fazla tahammülüm kalmadı Gül. Hasret içimi yeyip bitiriyor. Çıldırmaktan korkuyorum.

— Çocuk olma Nazmi.

— Keşke çocuk olsaydım, keşke beş yaşında bir çocuk olarak kalsaydım.

— Çocukluğumuzu hepimiz de tehassürle anarız Nazmi, fakat geçen günler bir daha geri gelir mi?

— Saadet içinde yaşadığımız günlerde çocukluğumuzu hatırlamayacağımıza söz veririm Gül.

— Fakat o mesut gün nerede?

— Şüphe mi ediyorsun Gül?

— Hayır, endişe ediyorum.

— Müteessir olma Gül, beklediğimiz günler elbette gelecektir.

— Ben de bunu temenni ediyorum hatta kaç geceler Tanrı'mıza bu yolda dua edip yalvardım. Gözlerime uyuku girmeden hep seni düşünerek ağladım. Benden kaçışına çok üzülüyordum. Belki bir gün tekrar döner düşüncesiyle gecelerce sabahladığımı hatırlıyorum.

Nazmi gözlerinin yaşardığını hissediyordu. Kalbinde Gül için çarpan bir heyecan vardı. Tekrar onun kollarına sarılmak, göğsüne başını dayayarak saatlerce ağlamak istiyordu. Bu, ne bitmez tükenmez bir hasretti. Gül de kalbinde aynı hisleri duyuyor, o da gözlerinin yaşardığını hissediyordu:

— Ben sensiz yaşayamam Nazmi, dedi.

— His ve heyecan dolu gözlerin, kalbinin aynasıdır sevgilim.

Gül koşarak onun göğsüne kapandı, başını gözlerine dikti ve titreyen dudaklarıyla ondan bir şeyler dilenmeye başladı. Gül bir sahra yolcusu kadar susuzdu. Nazmi bu ifadeli arzuyu, Gül'ün gözlerinden okuyordu. Onu bütün kuvvetiyle kolları arasında sıktı, saçlarını bir demet çiçek gibi kokladı, sonra titreyen parmaklarıyla gökten düşmüş bir nurun aleviyle yanan Gül'ün yüzünü okşamaya sevmeye başladı. Bir tek teselliileri vardı: Nazmi teyzeyi ortadan kaldırdıktan sonra saadetlerine engel olan Seza'yı da aynı akıbete uğratmalıydı. Gül ise her şeyi bitmiş tamamlanmış olarak görmüyordu. Bir gece Seza'ya kalbindeki temiz aşkını itiraf edecek ve bu suretle onu ikna ederek Seza ile bu köyden kaçabilecekti.

— Neler düşünüyorsun Gül? Diye Nazmi sordu.

Gül mahcup bakışlarla Nazmi'ye bakmaya cesaret edemiyordu. Pencerenin önüne yürüdü. Nazmi'yi elinden tutarak çekti. Bakışlarında renk renk kaynaşan alevlerle hep susmak ve Nazmi'yi seyretmek istiyordu. Nazmi:

— Ben artık gitmeliyim dedi.

Gül ellerini ona uzattı. Nazmi onu göğsüne doğru çekerek bağrına bastı ve dakikalarca konuşmadan sustular.

— Her akşam gelmek şartıyla gitmene müsaade edeceğim.

— Emredersiniz sevgilim.

Nazmi Gül'ü saçlarından öperek pencereden bahçeye atladı, bodrum katına korkulu gözlerle nefretle baktı. Ve sonra hafif bir ışıkla dağlara doğru yürümeye başladı. İçinde tatlı bir rüzgâr, gözlerinde parıltılı renk renk ışıklar yanıyordu. Bu akşam çok neşeliydi. Vadilerden süzülen ay ışıklarını içine doldurmak isteyen bir heyecanla nefes alıyor, dudaklarından eksik etmediği tebessümleriyle gülerek şarkı söylüyordu. Gül'ün bir akşam ona söylediği "Dağ çiçeği" şarkısını çok seviyordu. Bu şarkıyı yüz defa tekrarladığı halde yine aynı heyecanı buluyordu.

Gül onu bu akşamki kadar hiçbir zaman sarhoş etmemişti. Teyze ortadan kalktıktan sonra artık aralarında hiçbir mâni kalmamıştı. Birdenbire durdu gözlerindeki renkler sanki silinmişti. Seza'yı hatırladı. Bunun da ortadan kalkması lâzımdı. Seza'yı ortadan kaldırmanın çok kolay olacağını düşünerek güldü. Seza her gün bu vadilerde gezmeye çıkıyordu. Hatta "Perili Uçurum"a kadar da yürüdüğü olurdu. Bir gün Seza mutat gezintilerini yaparken onun peşinden yürüyecek ve "Perili Uçurum"a geldiği zaman onu bir hızda uçurumlardan yuvarlayarak canını cehenneme yollayacaktı.

Yine mesuttu, yine gözleri renk renk ışıklarla kaynaşmaya başlamıştı. Her şeye bir çare bulacağına, her zorluğu yenebileceğine inanıyordu. Fakat bütün bunlarla beraber Gül'ü mesut etmesi lâzımdı.

Odasına geldiği zaman, ıslıkla aya serenat okuyan bir sanatkar gibi "Dağ çiçeği" şarkısını yine tekrarladı. Mahmut'un ona bıraktığı yoğurtla ekmeği bir hızda yedi ve tatlı bir keyif içinde, yatağına uzandı. Mahmut'a dua etti.

* *
*

Tatlı rüyâlarla bir gece geçirdi. Sabahleyin neşeli bir halde uyandı. Bütün gününü odasında kalarak gemisini tamamlamak için çalıştı. Akşama doğru tekrar köye inmeyi düşündü fakat o kadar yorgundu ki yatağına uzanır uzanmaz neşeli bir uykuya daldı.

Gül odasında saatlerce Nazmi'yi bekledi. Fakat gece hayli ilerleyip de gelmediğini görünce elbiselerini değiştirmeye bile lüzum görmeden potinlerini koltuğuna alarak sessizce evden çıktı. Fakat nereye gidecekti? Onun için iki yol vardı. Ya Seza'nın kulübesine gitmek veyahut da Nazmi'nin dağlardaki odasına koşarak onun kollarına atılarak içinin ateşiyle genç adamın göğsünde ağlamak.

Yürüyor.. Fakat nereye gideceğini bir türlü bilemiyordu. Düşüncelerini bertaraf ettiği [illegible] kendini Seza'nın kapısında buldu; içeriye seslenmeden kapıyı iterek odaya girdi. [illegible] adımlarını daha ileriye atamayarak olduğu yerde taş bir heykel gibi durdu. Gözlerine [illegible]yordu. Karşısında duran kimdi?

— Hayır, hayır, diye korkunç çığlıklarla evden çıkarak dağlara doğru koşmaya başladı. [illegible]sından takip edilip edilmediğini anlamak için arada bir gerisine bakıyor, fakat kimseyi [illegible]meyince yine aynı heyecanla koşuyordu. O kadar yorulmuştu ki nefeslerini alamıyor, [illegible]larını daha fazla atamıyordu. Koşarken düşüp ölebilirdi. Kalbinin heyecanla çarptığını [illegible]setti ve hemen olduğu yere diz çökerek oturdu.

Gök, yakut bir rankle yanıyor, ay bütün ihtişamı ile ışıklarını dağlara, tepelere vadilere [illegible]yordu. Gül yorgunluğun verdiği heyecanla bir susuzluk duyuyor, dudakları açılıp [illegible]amıyordu. Gayret sarf etti. Nazmi'nin tarif ettiği odasına doğru yürüyordu. "Perili [illegible]urum" un önünde durduğu zaman gözleriyle etrafı aradı, fakat Nazmi'nin ona anlattığı [illegible]sını bir türlü bulamadı. Bundan sonra geri dönemezdi. Sesinin çıktığı kadar:

— Nazmi, Nazmi, diye bağırmaya başladı.

Dağlaradan sesinin aksı geliyor ve "Perili Uçurum"un uğultuları içinde bir ses âdeta "Nazmi, Nazmi" diye inliyordu. Yüzünü avuçları içine aldı ve uçurumun kenarına oturarak [illegible] düşüncelerle fikrini meşgûl etmeğe başladı.

Nazmi rüyâsında sanki birisinin kendisine çağırdığını duyarak uyanmış ve hemen [illegible]arıya fırlayarak kulak kesilmişti. Bu ses ona hiç de yabancı gelmiyordu. Bu ses Gül'ün [illegible]sine o kadar benzediği halde bu saatte Gül'ün dağlara düşerek ona geleceğine bir türlü [illegible]anmıyordu. Sesinin çıktığı kadar o da "Gül" diye bağırmaya başladı. Gül de bu sesi [illegible]irmişti. Şimdi dağlardan dolaşıp kulakları dolduran iki ses işitiliyordu:

— Nazmi.

— Gül.

Sesler gittikçe birbirine yaklaştı. Nazmi ay ışıkları içinde ay gibi bir kız görüyor, fakat [illegible]ir türlü ona yaklaşamıyordu. "Dağ çiçeği" şarkısını söylemeye başladı. Gül bu sesin Nazmi [illegible]olduğunu ve ona doğru geldiğini anladı, çalılıklar arasına gizlenmişti. Nazmi tam yanından [illegible]geçerken bir hızla onun önüne atıldı ve kollarına bir kuş gibi koşarak bütün sıcaklığıyla onu [illegible]ağrına bastı. Her ikisi de titriyorlardı:

— Sevgilim.

— Gülüm.

— Bilsen seni ne kadar özledim sevgilim. Bu akşam niçin gelmedin diye meraklanarak [illegible]â buralara kadar geldim.

Gül heyecanından, yorgunluğundan konuşamıyordu. Nazmi:

— Sen büyük bir korku geçirmişsin galiba? Diye heyecanla sordu.

— Hayır korku değil fakat çok yoruldum yürüyemeyecek bir hale geldim sevgilim.

Nazmi Gül'ü kollarına aldı, göğün bu çılgın ışıkları altında sessizce yürüdüler.

— Sana bir şarkı söyleyeyim mi? Diye Gül'e sordu.

— "Dağ gülüm"den "Dağ çiçeği" şarkısının bilsen ne kadar hasretini çekiyorum Gül. Bütün bir gece seninle baş başa kalarak bu şarkıyı dinlemek istiyorum. Sen de usanmadan bıkmadan bana bu şarkıyı yüzlerce defa söyleyeceğine söz ver bakalım.

Gül güldü. Nazmi Gül'ün gülen dudaklarındaki tebessümlerini alevli bakışlarla seyretti.

Fakat genç adamın içine bir şüphe düşmüştü. Gül muhakkak ki bir tehlike karşısında kalarak buraya kadar gelmiştir diye düşündü. Içindeki şüphe gözlerine yayılıyor ve Gül'ün buraya niçin geldiğini merak ediyordu.

— Gül niçin buraya kadar geldin? Diye sordu.

Gül Nazmi'nin manalı bakışlarından şüphelendi ve onun kollarından sıyrılarak indi. Hemen geri eve dönmek istiyordu. Fakat içinden bir kuvvetin kendini Nazmi'ye doğru çektiğini hissediyor ve bir türlü olduğu yerden ayrılamıyordu.

— İstemezsen geri dönebilirim Nazmi, dedi.

— Hayır canım sözlerimi yanlış anlıyorsun. Gecenin bu saatinde tek başına dağlara çıkmanın gizlediği sırrı anlamak istedim de.

— Ben sana gelmiştim Nazmi.

Nazmi Gül'ün sözlerine inanmıyordu, ısrar etmek düşüncesinden de vazgeçti. Israr ettiği takdirde hem Gül'ü söyletemeyeceğini hem de onu gücendireceğini biliyordu. Gül Nazmi'nin heyecanlı bakışlarında susmak ve onun kollarında uyumak heyecanıyla çırpınıyordu. "Belki beni tekrar kollarına alır" düşüncesiyle ona biraz daha sokuldu ve elini avuçları içine alarak okşamaya başladı.

— Bütün bir geceyi senin yanında geçirmek arzusundayım Nazmi, dedi.

Genç adam onu tekrar kollarına aldı, göğsünde sıkarak odasına doğru koşmaya başladı. Nazmi kaçabildiğine kaçıyordu. Niçin koştuğunu niçin çılgınlıklar geçirmekte olduğunu kendisi de bilmiyordu. Bir kulübeden daha küçük ve taşlardan örülmüş bir yere geldikleri zaman Nazmi:

— Odam burası, dedi ve kol kola içlerinde bir aşk çağlayanayla birlikte odaya girdiler.

Gül nemli gözlerle ve dudaklarından eksilmeyen tebessümleriyle odaya bakarak gülüyor ve duyduğu hazzı bakışlarıyla ifadeye çalışıyordu.

— Odan çok güzel Nazmi, dedi. Kayalar üzerindeki renk renk lâleleriyle, ayın lâmbasıyla tabii tabiat manzarasıyla burası bir saraya benziyor. Ben bu tabii dekor içerisinde muhteşem sarayları unutacak ve her şeye kâni olacak bir kızım, Nazmi bu bana yeter, madem ki, yanımda sen varsın her şey kâfi.

Birkaç insanı sığacak bir genişlikte olan bu kayaların birleşmesiyle oda şeklini alan var, hakikaten Gül'ün çok hoşuna gitmişti. Issız bir adada yıllarca tek başına yaşayan meşhur serseri Robinson'a şimdi hak veriyordu. Tabiattan daha güzel ne olabilirdi. Tabii muhteşem dekorları içerisinde her tarafta her an temiz; rüzgârları, ışıkları, bakir bir hayatın âdeta ahengi içinde nasıl mesut olmazlardı. Aşk ve tabiat birbirini tamamlayan iki şey olduğuna inanan gül, kendini burada mesut hissediyor. Sevgisinin bu dekor içerisinde bir kat daha ilahileşeceğine inanıyordu.

Mehtapta gezmeye çıktılar. Gül yıldızların lambalardan da temiz, dağ rüzgârlarıyla uçmaya hazırlanan çiçekleri koparıyor. Nazmi'nin göğsüne yatarak onun boynuna sarılan saçlarını okşuyor, başını kalbine dayayarak oradan gelen aşkın sesini dinliyor, baharda tabiat içinde çılgın bir yolculuğa çıkmış insanlar gibi geziyorlar, dolaşıyorlardı:

— Aşk vadisini beğendin mi Gül?

— Aşk ilâhı yanımda olduktan sonra beğenmez olur muyum Nazmi?

Gül birdenbire durdu, tekrar "Perili Uçurum" a gitmek istemiyordu. Orada teyzeyi hatırlıyor, orada onunla dolaştığı günleri görür gibi oluyor ve gözlerine bir anda Seza'nın hayali geliyordu. Ne korkunç bir hayaldi bu hayal. O gün elinde bir değnekle tepelerde dolaşan adamla bugün bir sahilin tenha bir kulübesinde yaşayan adam arasında çok farklar görüyordu.

— Neler düşünüyorsun Gül?

Bu sualin kendisine bir kere daha sorulduğunu hatırladı. Fakat kimin tarafından sorulduğunu düşünemiyordu. Evet, birdenbire aklına geldi bir gün aynı suali aynı yerde ona Seza da sormuştu. Titredi ve üşümüş gibi Nazmi'nin kollarına sokuldu. Nazmi:

— Ne oluyorsun Gül? Diye sordu.

— Perili uçuruma gitmek istemiyorum da.

— Niçin, oradan korkuyor musun?

— Evet, korkuyorum.

Gül yalan söylüyordu. Perili uçurumun korkulacak nesi vardı? Nazmi: "Acaba Gül de mi buranın uydurma hikâyesini dinlemişti. Fakat kimden dinleyebilirdi?" Gül:

— Odamıza dönelim, dedi.

— Nasıl istersen.

Gül ayni heyecanla Nazmi'nin kolları arasına sokularak odaya döndüler. Gül hemen Nazmi'nin yatağının üzerine oturdu. Genç adamı da kolundan çekerek yanına oturttu. Gül, Nazmi yanına oturunca; başını kolları arasına alarak yatağın yanına oturunca; başını kolları arasına alarak yatağın üzerine uzandı. Bu toprak üzerindeki yatağa uzanış ona âdeta heyecan veriyordu. Ne olur bu anda Nazmi göğsünün üzerine kapansa ve kalbine seslenerek hıçkıra hıçkıra ağlasa. İçinde bir teselli ümidinin ışıkları yanıp söndü:

— Müsaade edersen bu akşam burada kalmak istiyorum Nazmi? Diye sordu.

Nazmi gülen gözlerle onun yanına uzandı; saçlarını aheste aheste okşamaya başladı. Gül'ün altın ışıklı saçlarını okşadıkça gözlerinde yakut renklerin uçuşunu seyrederek heyecanlanıyor dudaklarının bir ateşle yandığını hissediyordu. Ne olur bu anında onun göğsüne kapansa, kalbini dinlese ve orada saatlerce katıla katıla ağlasa. Nazmi de aynı heyecanlı hisleri duyuyordu. Gül birdenbire yattığı yerden doğruldu, onun boynuna sarılarak sıcak bakışlarla ve şehvetin lambasını yakarak gözlerinin içine baktı. Bu gözlerde ateşli bir ifade vardı. Yanıp sönen, bir ateş. Gül:

— İçimde bir korku var Nazmi, diye mırıldandı.

— Ne korkusu Gül, çocuk oluyorsun. Yanında ben oldukça içine korku girmemeli. Gemimiz hazır, istersen bu akşamdan tezi yok, seninle meçhul ufuklara doğru yelken açabiliriz.

— Doğru mu söylüyorsun Nazmi?

Nazmi Gül'ün sualine cevap vermeden onu göğsüne çekti ve ateşten yanan dudaklarını dudaklarına uzattı. Gül temiz aşkının ilk busesini gonce bir çiçeğin masumiyeti içinde Nazmi'ye uzattı ve dakikalarca heyecan ve helecan içinde sustular. Gül şehvetin kendine verdiği bir hazla tekrar yatağa uzandı. Nazmi odasının kapısız duvarı önünde iki insan gölgesi görür gibi oldu. Bir hızda dışarıya fırladı. Gül'ün "Nereye gidiyorsun Nazmi?"diye çarpan kalbinin sesine cevap vermeden uzaklaştı.

Ayın harmanlaşan ışıkları altında bir kadınla bir erkek koşuyor. Nazmi durmadan onları takip ediyordu. Bütün gayretine rağmen onlara yetişemiyor, kim olduklarını tanımak heyecanıyla sabırsızlanıyor ve bacaklarında tükenen bir kuvvetle koşabildiği kadar koşuyordu. Gecenin bu saatinde bu kadınla bu erkek kim olabilirdi? Nasıl da onun odasını bulmuşlardı. Aklına karışık bir çok sualler geliyordu. Onlara yetiştiği an ne yapacağını , ne yapabileceğini düşünüyordu. Saadetlerinin neşesini bozmaya ne hakları vardı? Kim olursa olsun onlara hadlerini bildirmek lâzımdı.

Çamlıklar arasında onları kaybetti. Deli gibi sağa sola koşuyor, fakat bir türlü onlarla karşılaşamıyordu. Heyecanla odasına döndü, fakat Gül'ü bulamayınca bir çılgın gibi odasından çıkarak dağlara doğru bağırmaya başladı:

— Gül!

Dağlardan sesinin aksi geliyor:

— Gül!

* *
*

Ertesi gün odasından çıkmadan bekledi. Bir yol belki Gül gelir diye düşündü. Fakat ne gelen vardı ne de giden. Öğle olduğu halde çoban Mahmut da görünmemişti. Köye inmeyi düşündü. Bir taraftan Gül'ün tahassürü, diğer taraftan da karnının açlığı onu saatler geçtik sonra perişan ediyordu.

Hayatında bu kadar korkulu bir hastalığa tutulduğunu hatırlamadığı halde, birdenbire içine bir yığın ateşin nasıl düştüğüne hayret ediyordu. Gül ona bir gün "aşksız yaşanamayacağını"söylemişti. Demek ki, aşk denen bu kuvvetin ateşten de çok daha fena

olduğuna şimdi inanıyordu. Gül yanında olduğu zaman ateşi hafifliyor, o uzaklaştık sonra da artıyordu.

Gül, niçin gelmemiş ve niçin birdenbire kaçmıştı? Hani o burada kalmak istiyordu? Bu geceyi beraber geçirmeleri için Nazmi'den rica etmemiş miydi?

O halde bu kaçış birdenbire nereden aklına esmişti? Şimdi doğruca köye gidecek ve Gül'ü bularak kollarına alacak ve doğruca odasına getirecekti. Ya gelmezse? İmkânsız. Gül onu reddedemezdi. Reddedecek olursa, ona yalvaracak, ağlayacak, ayaklarına kapanacak ve mutlaka ikna etmeye çalışacaktı.

Fakat köye nasıl gidebilirdi? Teyzenin katili olarak aranmıyor muydu? Birdenbire tereddüt etti. Teyzenin katili ha? Diye düşündü. Fakat bunu kimse bilmiyordu. Nazmi'nin teyzenin katili olduğuna dair Gül ona bir şey söylememişti. Zaten bodruma hapsedildiğini Seza ve Gül'den başka kim biliyordu. Orada elinden hürriyeti alınarak bir adamın yaşadığını kim tahmin edebilirdi? O halde teyzenin ölümü için köylü ne düşünüyordu? Ona ne? herkes ne isterse düşünsün, kendine bir zarar gelmesin de kime isterse gelsin. Cemiyetin nazarında o bir katil değildi. Gül de onun bir katil olduğunu bilmiyordu. Bilmiş olsaydı tekrar onun kollarına atılır mıydı? Fakat yıllarca bir zından hayatına mahkum edilen bir adam hürriyetini almak için katil olursa, cemiyetin nazarında bu bir leke teşkil eder miydi?

— Adam sen de dedi, dünü düşünmekle ne fayda verir? İnsan yarına bakmalı. Evet yarına bakmalıydı, yarın gelecek olan felaketi düşünmeliydi? Seza yaşarsa, kimbilir onun hakkında nelere baş vuracaktı? Fakat imkânsız Seza da suçluydu, bunu da yalnız Nazmi biliyordu. Fakat Seza'nın suçlu olduğunu kime anlatacak veya kimi ikna edebilecekti? O da gençti, güzeldi, sevmeye sevilmeye hakkı vardı. Hayatta yaşamak, mesut olmak onun da arzusuydu. Bu suçun kabahatını teyzede buluyordu. Seza aldanmış veya aldatılmıştı. Bütün bir ömrünü zehirleyen bir kadının pençesinden onu da Nazmi kurtarmıştı. Seza'nın Nazmi'ye karşı ödenmesi lâzım gelen bir şükran borcu vardı. Doğruca Seza'nın kulübesine gitmeyi ve her şeyi itiraf etmeyi düşündü. Evet, hemen gitmeliydi. Seza'nın iyi bir kalbi olduğunu bildiği için, hemen ona koşmalı ayaklarına sarılmalı ve Gül'ü kendisine bağışlaması için yalvarmalıydı.

Akşama kadar odasından çıkmadı. Gökte yıldızlar belirmeye başladığı zaman Mahmut gelerek ona yemek getirdi. Bir iyice karnını doyurdu, biraz Mahmut'la dertleşti. Vücudunun her tarafında ağır bir yorgunluk hissediyordu. Doğruca yatağına girdi ve köye gitmekten vazgeçerek uyumağa çalıştı. Gözleri göğe dikilmiş yıldızlara takılıp kalmıştı. Her nedense uyuyamıyordu. Gül belki gelir diye düşündü. Fakat boşu boşuna ümitleniyordu. Gül bu saatte nasıl gelebilirdi? Ya akşam gelmemiş miydi? Kimbilir akşam hangi tazyik altında ve korku içinde kendi kendini tâ buralara atarak nefes alabilmişti.

Gül'e kaçtığı için dargındı. Onu beklemeden onunla konuşmadan niçin kaçtığına üzülüyordu. Gelenlerden korkmuş olabilirdi. Nazmi, onları köye kadar takip etmediğine şimdi pişman görünüyordu. Nereye gitmiş olabilirlerdi? Beklemiş olsaydı, muhakkak onları takip edebilecekti. İçinin heyecanlarını bir türlü teskin edemiyordu. Erken uyuyup da korkulu rüyâ görmemesi için birdenbire uyumak istemiyordu. Yıldızlara bakarak kendi kendine konuştu:

— Babamın intikamını aldığım için müsterihim. Şimdi onlar ebedi uykularında kimbilir hangi azap içinde kıvranıyorlar? Adam sen de hiç insan öldükten sonra azap çeker mi?

Diye düşündü. Yorganını başından aşağıya çekerek Gül'ün hayâliyle uyumaya çalıştı. Sabahı sabırsızlıkla bekliyordu. Yorgundu bir ruh yorgunluğu içinde her gün biraz daha varlığından bir şeyler kaybettiğini hissediyordu. Ağaçlar arasında bir ayak sesinin çıkardığı hışıltılarla yatağından fırladı. Odanın taşları önünde teyzeyi görür gibi oldu, fakat nasıl, o teyzeyi öldürmemiş miydi? Hayâl, bir adım daha atarak içeri girdi, teyze karşısında kahkahalarla gülüyordu. Nazmi yüzünü avuçları içine alarak haykırdı:

— Sen, sen ha?

Karşısındaki acı kahkahalarla gülerek cevap verdi:

— Evet ben?

— Fakat sen?

Teyze bir adım daha attı ve:

— Evet, ben, dedi, şimdi elimden nasıl kurtulacaksın?

— Fakat sen ölmemiş miydin?

Teyze yine kahkahalarla güldü:

— Bıçağı yanlış ve isabetsiz bir istikamete sapladın. Yorganımı delik deşik ettin.

Nazmi'nin gözlerinin içine inen yumruğu bir kırbacın acıtıcı darbeleri takip etti. Teyze durmadan Nazmi'nin yüzüne vuruyor vurduk sonra da "Sen benden evvel gebermelisin" diye bağırıyordu. Seza da bu sırada içeri girmişti:

— Yetişir Nur, dedi, Nazmi'yi öldürüyorsun.

— Evet o gebermelidir, bana el kaldıran insan; bundan sonra benim bulunduğum muhitte yaşayamaz, o gebermelidir.

Nazmi koşarak Seza'nın ayaklarına kapandı, ağlamaya yalvarmaya başladı:

— Kurtar beni Seza ağabey.

Nur'un öfkesi gittikçe artıyordu:

— Seni Allah'tan başka kimse kurtaramaz, düş önüme bakalım alçak!

Nazmi odadan çıktı, köye giden patikayı takibe başladıkları sırada, arkasında bu defa çok daha ağır çok daha kuvvetli bir kırbaç yiyerek yere yuvarlandı. Kendini kaybetmişti, ne yapacağını bilmiyordu. Yalnız kulaklarında teyzenin o korkunç sesi dalgalanıyordu:

"Perili Uçurum'dan aşağı atmalıyız!"

Nazmi bu sırada Seza'nın hayli arı sesini duydu:

— Hayır bunu yapamazsın.

Nur'un sinirli sesi, Seza'nın konuşmasını birdenbire kesmişti:

— Sus sersem bu kadar ahmak olma, o ölmelidir, o ölmezse biz yaşayamayız.

— Fakat bunu yapmaya hakkımız yoktur, onun kanıyla ellerinizi lekeleyemezsiniz. Bu bir cinayet olur.

— Ahmak sen de, cinayetten mi korkuyorsun? Şuna bak sen, sanki bu gibi cinayetleri ilk defa işlemiş gibi korkuyor. Ayol bu akşam sende bir tuhaflık hissediyorum, ne oluyor sana?

— Ben bunu yapamam.

Nazmi yattığı yerden doğruldu ve koşarak teyzenin ayaklarına sarıldı:

— Evet bunu yapamazsınız, beni öldüremezsiniz.

Seza Nazmi'yi elinden tutarak yürümesine yardım etti. Nur onların arkasından bir canavar gibi yürüyordu. İçinde intikam hırsıyla yanan ateş onu her an biraz daha sarıyor ve bir an evvel Nazmi'yi ortadan kaldırmak düşüncesiyle çırpınıyordu. Seza'nın bu hareketine de gittikçe sonra sinirleniyordu. Niçin ona mani olmuştu? O akşam Nazmi yatağını hançerlediği an kendisi orada olmuş olsaydı, bugün çoktan ölmüş olacaktı. Nazmi tarafından öldürülmek, işte buna tahammül edemiyordu.

— Durunuz, diye haykırdı.

Nazmi tereddüt etmişti fakat Seza onun kolunu iterek yürümesini emretti. Sehpaya götürülen bir idam mahkumu gibi Nazmi her emre itaat ederek yürüyordu. Aklından, hayâlinde bir fenalık geçirdiği halde hiçbirini tadbik edemediğine yanıyor, içi sızlıyordu. Fakat Gül'ü hatırladıkça yıldızlardan onun hayalini gördükçe içi gülüyor, dudakları alev alev gözlerinin ateşiyle parlıyordu.

Nazmi bir saniyenin içinde solgun bir çiçeğe dönmüştü. Şimdi bu anında yaralı bir aslan gibi teyzenin üzerine sıçrayarak onu bir köpek gibi boğabilirdi. Ya Gül, şimdi ona da küfrediyordu. Bu kız da nereden kalbine girmişti? Girmez olaydı. Hayatta her şeyine her hareketine mani olan bu kızdan da nefret etmeye başladığını hissediyordu.

Seza Nazmi'nin bu yalvarışları karşısında vicdanının sızladığını hissetti, gözleri yaşarmıştı. Parmaklarını ıslak kirpiklerine götürerek sildi. En acıklı sahne karşısında dilinin tutulduğunu, hafızasının kaybolduğunu düşünemeyecek bir hale geldiğini hissedemiyordu. Nur'un üzerine yürüyerek onu elinden çekti ve gözlerinin içine bakarak haykırdı:

— Oğlanı gebertecek misin Nur? Sende vicdan yok mudur?

Nazmi Seza'nın bu müdafaası karşısında kendi kendine bir kuvvet duymaya başladı. Kuvvetlenerek teyzenin önünde dimdik durdu:

— Sen beni öldüremeyeceksin, diye haykırdı.

Nur tereddüt etmeden onun gözlerine öyle bir şamar attı ki, Nazmi boydan boya yere yuvarlandı ve zehirlenmiş bir kedi gibi kıvranarak toprağı tırnaklarıyla kazmaya başladı. Bir türlü Nur'a karşı koyamadığına içi yanıyordu.

— Bu akşam görürsün diye mırıldandı.

Nur acı kahkahalarla güldü:

— Zincir yine seni uslatır.

"Zincir" kelimesini duyan Nazmi titredi. Bu teyzenin ona verdiği en ağır cezaydı. Zincire vurulduktan sonra, yine serbest hayata kavuşması için aylara muhtaçtı. Fakat teyze, bu defa bu kararını tatbik edemeyecekti. Her zaman olduğu gibi uslu bir çocuk gibi ellerine ayaklarına zincir geçirilmesine müsaade etmeyecekti. Peki ne yapabilirdi? "Canım bu da sual mi?" diye mırıldandı. Elinden her ne fenalık gelirse tatbikinden geri kalmayacaktı. Nur gebermeliydi. Cemiyete çirkef saçan bir kadının bu dünya üzerinde yaşamaya ne hakkı vardı?

Seza Nazmi'ye yanaştı ve onu elinden tutarak kaldırmayı istedi. Nazmi:

— Beni burada bırakın Seza ağabey, diye yalvarmağa başladı.

— Hayır seni burada bırakamayız. Artık bodrumda yaşamayacaksın, benim kulübemde kalacaksın.

Nazmi birdenbire korku içinde titredi. Seza'nın kulübesinde kalmak, işte bu imkânsızdı. Cil'den uzakta Seza'nın kulübesinde yaşamayı ölümle mukayese ediyordu. Ölmek ve yaşamamak onun için çok daha hayırlıydı:

— Bu imkânsız Seza ağabey, dedi.

Nur hemen cevap verdi:

— Niçin imkânsızmış ya?

— Buradan uzaklaşmama müsaade ediniz.

Nur sinirlenmişti:

— İşte bu arzunu yerine getiremeyeceğim. Sen ölünceye kadar bizim baskımız altında yaşamaya mahkûmsun. Seni gözümüzden ayırdığımız an bizim için..

Devam edemedi veya etmek istemedi. Sustuğu zaman Nazmi'nin bakışlarıyla karşı karşıya gelen gözlerinin nemlendiğini hissetti. Nazmi'nin yaşlı gözlerinden sızan yaşlar, ona ilk defa olarak acımak duygusu veriyordu. Nazmi ağlıyordu. Fakat niçin ağlıyordu? Nur, Nazmi'nin gözyaşlarına inanamıyordu. O, kendi karşısında ilk defa mı ağlamıştı? Onun ne kadar kalbe sahip olduğunu herkesten iyi kendisi biliyordu.

Fakat Seza, Nazmi'nin göz yaşlarına çok içerlemişti. Biraz daha ona sokuldu ve parmaklarını Nazmi'nin yaşlı gözlerine uzatarak silmek istedi. Nazmi Seza'nın bu hareketine müsaade etmedi. Seza ısrar ediyordu:

— Ne olur Nazmi, dedi, göz yaşlarını silmeme niçin müsaade etmiyorsun?

Nazmi içini çekerek mırıldandı:

— Sen çok iyi bir insansın Seza ağabey. Seza'nın içi serinlemişti, gülerek Nazmi'ye sordu:

— Çocuğum hissediyorum ki senin kalbinde büyük bir dert vardır. Bu dert seni her gün biraz daha yiyip bitiriyor. Meşhur bir darbımasal vardır: "derdini söylemeyen deva bulamazmış." Ne olur Nazmi, içini bize dökmez misin?

Nazmi korkulu gözlerle Nur'a baktı ve hiçbir şey söylemeden sustu. Seza fikrinde ısrar ediyordu:

— Söyle Nazmi çekinmeden her şeyini söyle.

— Bir gün gelecek, bana yaptıklarınıza pişman olacaksınız.

Nur'un içinde gittikçe canlanan bir anne sevgisiyle, imana geliyordu. Nazmi'nin ne hakkı vardı? Diye düşündü. Yıllardır, ömrünün baharını bir zindana çevirmiye ne hakkı vardı? Evet ne hakkı vardı? Bugünden sonra Nazmi'yi serbest bırakmalıydı. Fakat, hayır onu serbest bırakamazdı. Çünkü Nazmi onlar için en büyük bir tehlikeydi.

— Ben bu akşam onu söyletirim, diyerek yürümelerini işaret etti.

* *
*

Nazmi bütün bir gece yatağına kapanarak ağladı. Ellerine ayaklarına geçirilen zincirlerden o kadar canı sıkılıyordu ki, birdenbire bu ağır yükleri vücudunda taşıyarak polise gidip teslim olmayı düşündü. Fakat merdivenleri nasıl çıkabilecekti?

— Allah'ım nedir bu çektiğim? Diye ağlamaya başladı. Hayatımda bu kadar azap çekmeye nasıl tahammül ediyorum.

Sonra kahkahalarla güldü. Kendi için bundan daha güzel bir hayat tasavvur edemezdi. Aşksız, ızdırapsız, gönül işlerinden uzak, efsane gibi bir hayat sürüyordu. Ya Gül? Neden onun yardımına koşmamıştı? Eğer onu sevmiş olsaydı, elbette hemen ona koşması lâzım gelmez miydi? Gül'ü kolları arasında sıkarak kalbine basmak, altın saçlarını koklayarak, ince dudaklarını öpmek istiyordu. Bu çılgınlık gecesinin ihtiyacıyla, yanıp tutuşuyordu. Onsuz yaşayamayacağını hissediyordu.

Bodrum kapısının açıldığını görür gibi oldu. Hemen yatağının içinde doğruldu. Evet, içeriye biri girmişti. İki günden beri burada yattığı halde kimsenin gelmediğini düşünerek, bu saatte gelenin kim olabileceğine endişe ediyordu? Nur mu, Seza mı yoksa Gül mü? Diye düşündü. Gül'ün ismini hatırlar hatırlamaz gözleri güldü.

— Sen misin Gül? Diye sordu.

Bir kuş gibi uçarak onun kollarına atılan Gül, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

— Evet, benim sevgilim.

Nazmi bir taş gibi kımıldamadan olduğu yerde oturuyordu. Gül:

— Ne oluyorsun Nazmi? Diye sordu.

Nazmi cevap vermedi. Gül:

— Bu akşam beni kollarına alıp bağrına basıp öpüp koklamayacak mısın? Ne olur Nazmi? Haydi beni kollarında sık senin göz yaşlarına ve teselline muhtacım.

— Senden fazla asıl teselliye muhtaç olan benim.

— Neyin var sevgilim.

Nazmi ellerini göstererek:

— Görmüyor musun? Dedi, her tarafım zincirlerle bağlanmış. Bütün bunları başıma hep sen getirdin. O akşam niçin beni beklemeden geri döndün? Kalmış olsaydın şimdi seninle hür ve serbest olarak, başka ufuklarda olacaktık. Saadetimizi zincirledin, hem de kendi elinle.

— Yanılıyorsun Nazmi, tek başıma bir dağ tepesinde yalnız olarak nasıl kalabilirdim?

— Yalnız başına geri dönmeye korkmadın mı?

Gül Nazmi'nin boynuna sarılarak sustu. Cevap vermek istemiyordu. Hakikaten onun yeniden bu hâle gelmesine kendisi sebep olmuştu. Bu anında kalbinin derinliklerinde acı sızılar duymaya başladı. Kendi kendine lanet ediyordu. Nazmi Gül'ün boynuna sarılmış olarak, kalmasını istemediği için, onu iterek yere düşürdü. Ve:

— Burada daha fazla durmayarak gitmelisin, dedi. Yüzünü görmek istemiyorum. Sesin bana bir yılanın ıslıkları gibi geliyor. Hemen buradan çıkarak odanıza gidiniz ve bir daha bahçede şarkı söylemeyiniz.

Gül göz yaşlarını tutamayarak hıçkırdı. Fakat göz yaşlarıyla Nazmi'ye tesir edemiyordu. O fikrinde durmadan ısrar ederek, Gül'ün bir an evvel buradan uzaklaşıp gitmesini istiyordu.

Gül, yerden kalkarak, çıkıp gitti. Sevgilisi tarafından kovulduğuna içi yanıyor ve göz yaşlarını tutamıyordu. Tekarar bodruma dönerek onun ellerine ayaklarına sarılarak ağlamak, yalvarmak ve onunla barışmak istiyordu. Fakat gururuna bu küçüklüğü yediremiyordu. Bir kadın bir erkeğin ayaklarına kapanıp nasıl ağlayabilirdi? Fakat seven bir kadın bunu yapmamalıydı. Hemen geri döndü ve sessizce bodrumun kapısını açarak merdivenleri indi ve Nazmi'nin yatağının yanına sokularak bir hayâl gibi dimdik durarak sustu. Masum ve günahsız bakışlarla Nazmi'nin gözlerinin içine bakarak ondan şevkat ve yardım dileniyordu. Nazmi başını geriye çevirdi ve onunla alakadar olmak istemediğini açık olarak belli etti.

Gül, Nazmi'nin yatağına kendini fırlatarak onun ayaklarına kapanıp ağlamak istiyordu. Fakat? Hayır seven bir kadın her şeyi yapmalıydı. Aşk denen kuvvete insanlar onun sihirli cazibesi karşısında emrettiği ve düşündüğü şekilde insanları harekete sevketmiyor muydu? O halde niçin tereddüt ediyordu? İçinden gelen bir ses ona haykırdı: "Burada daha ne duruyorsun? Kalbini bir oyuncak gibi onun eline mi vereceksin? Kendini bu kadar küçültme. Ondan kaçabildiğin kadar kaç ki aşkı seni takip etmeye mecbur olsun. Gerçi bir kadın kalbi, bilhassa seven bir kadın kalbi, her fedakarlığı yapmaya hazırsa da, sen onun ayaklarına kapanarak ağlama, bu hareketinle her şeyini kaybedeceğine emin olabilirsin."

II

Evet bir daha bodruma dönmeyecekti. Onun yüzünü görmek istemiyordu. Kendini şarkı söylemekten bile men eden bir adama, bu kaba adama karşı âdeta içinden kabaran nefret duygularının taştığını hissediyordu.

Nazmi'nin bu hareketi, onu her gün Seza ile buluşmaya sevk etti. Bir gün beyaz bir yelkenlide deniz gezintisine, bir gün aşk vadisinde kuşlara ve bahar içindeki aşkların eski yuvasına birer kuş gibi konup geçtiler. Sevda öyle bir ateştir ki, düştüğü yeri yakmakla kalmaz. Etrafını da büyük bir yangın gibi kavrayıp gider.

Bugün yine bir sandal gezintisine çıkıyorlardı. Seza sandalın bir köşesinde, yakıcı güneşin harareti altında, Gül'ün dizlerine uzanmış, denizin musikisini dinliyor ve onu görmeyen gözlerle seyrediyordu. Bütün bir gün, aşkın her çılgınlığını tecrübe etmişlerdi. Fakat aralarında büyük bir duvar vardı, bu duvarı Seza'nın geçmesine müsaade etmeyen Gül, çok müsterihti.

Şimdi dizleri üzerinde yatan ve görmeyen gözlerle etrafı seyretmeye çalışan bir adamın kalbinde kim bilir hangi hayâller yaşıyordu. Gül, Seza için bir masal perisiydi. Sırma ipek saçları topuklarına kadar uzayan ve ayaklarında altın naimlerle etrafı ışıklara gark eden, güneşin kızı Gül, aşk vadisinde doğan yeni bir alevdi. Bu güneş vadisinin, güneş kızını kalbinin derinliklerinde yaşayan Seza, onunla mesut ve müreffah bir hayata kavuştuğuna inanıyordu.

Nur'dan uzak, saadetin nuru içinde mesuttu. Nazmi'yi bodruma hapsettikten sonra onun için hayatta hiçbir tehlike kalmamıştı. Onbeş gün için kasabaya inen, (Kasabaya inmediğini pek iyi biliyordu fakat bu düşünce ile de bir dereceye kadar teselli buluyordu) Nur'dan uzak, sevdiği kızın kalbinde serbest olarak yaşadığı için, kendini bu efsaneler diyarında bir masal kahramanı kadar mesut hissediyordu.

— Gül, sen beni çok mu seviyorsun?

— Bu sevgiyi sözle ifade edemeyeceğime üzülüyorum Seza.

— Ya bu hareketimizi Nur duyarsa?

— Ona iyi birer arkadaş olduğumuzu söyleriz.

— Bu imkânsız. Nur lokma yutanlardan değildir. Sen onun nasıl bir kadın olduğunu [illegible] anlamadın. Tanıştığımızı, beraber gezintilere çıktığımızı, hatta seviştiğimizi hissederse, [illegible]mizi de öldürür.

Gül, mahzun bakışlarla Seza'nın gözlerinin içine baktı. Bu renksiz ve ışıksız gözler bir [illegible] yanışlarını görür gibi oldu. Onun boynuna sarılarak:

— Seza, dedi, beni seviyorsan hiçbir kuvvet bizi ayıramaz.

— Buna inanıyorum.

Seza sözlerine devam edemedi. Güneş denizin karşısında kıvrak bir kadın gibi [illegible]ediyor, ışıklar onların gözlerini dolduruyordu. Onlar kendilerini birbirlerine daha yakın [illegible] samimi buluyorlar.

Karşıdan mavi sandalıyla Nazmi miydi? O idi. Nazmi "aşk gemisi"nde aşksız bir [illegible]culuğa çıkıyordu. Gül ona seslenmek istedi, fakat birdenbire Seza'nın yanında olduğunu [illegible]adı. Seza:

— Nereye gidiyorsun Gül? Diye sordu.

Gül, çarpan kalbinin heyecanlarını dinleyerek Seza'ya cevap vermedi. Seza tekrar sordu:

— Denize mi inmek istiyorsun Gül?

— Hayır mavi yelkenli bir sandal geçiyor da ona bakıyorum.

Seza kalbinin sızladığını hissetti.

— O, Nazmi'nin sandalıdır, dedi.

— Bilmiyorum, fakat güzel bir sandal, Nazmi bana sandalı olduğundan hiç [illegible]hsetmemişti. Acaba tek başına nereye gidiyor?

Seza birdenbire Nazmi'nin nereye gittiğini hatırlıyarak heyecan duymaya başladı. O, her [illegible]alde babasının mezarına gidiyordu.

— Belli olmaz, dedi, arada bir Nazmi böyle gezintilere çıkar.

Gül, denize atlayarak onun sandalına kadar yüzmeği düşündü. Fakat birdenbire onun bir [illegible]yâl gibi gözden kaybolduğunu seyrederek içi sızladı. Nazmi her halde onları görmüştü. Gül, [illegible] taraftan da seviniyordu. O hakaret gecesinden sonra Nazmi'den nefret ettiğini söyleyen Gül yalan söylüyordu. Seza'nın yanında bulunduğu halde yine kalbinin bir köşesinde onu [illegible]issediyor, gözleri sanki hep onu görüyordu. Gül, belki geri döner ümidiyle, onun çok sevdiği "Dağ çiçeği" şarkısını söylemeğe başladı. Sesi denizin musikisiyle karışıyor, kalbinin [illegible]hranıyla gönlünde ateşler yakıyordu.

Seza da bu hicranlı sesin taşıdığı manayı pek çabuk anlamıştı. Yerinden kalkarak yürümek istedi, fakat ayağı kayarak sandalın içine yuvarlandı. Gül koşarak onu elinden tuttu ve kalkmasına yardım etti. Seza şimdi göğsüne bastığı Gül'ü okşuyor altın saçlarını öpüyordu. Gül, her nedense Seza'nın kolları arasında hiçbir heyecan duymuyordu. Ateşi yine [illegible]azelenmişti. Bir an evvel geri dönmelerini istiyordu.

— Seza, dedi, artık geri dönsek. Biraz sonra akşam olacak. Gece denizi sevmiyorum.

Seza gülüşlerini ondan saklayarak güldü. Öğleyin biraz geçtikten sonra denize açılmışlardı.

— Nasıl istersen Gül, dedi.

Gül hemen dümene geçerek sandalı koyun istikametine doğru çevirdi.

* *
*

Bodruma gitmeğe bir türlü karar veremiyordu. Yarın teyzenin döneceğini düşünerek bu akşam mutlaka bodruma gitmeliydi. Hemen yerinden kalkarak en güzel bulduğu mavi entarisini giydi. Pencereden evvela bahçeye baktı, bol ışıklı bir geceydi. Ne olurdu bu akşam

aşk vadisine kadar yürüselerdi. Gül eski Gül olarak Nazmi'ye döndüğünü ona nasıl anlatacak ve onu nasıl iknâ edecekti.

Bahçeye çıktı, saçlarında toplanan ayın ışıklarını seyrederek bodruma doğru yürüdü. Ama bu çılgın ışıkları altında, onun kanatları altına sığınarak dağları, tepeleri gezmek heyecanıyla çırpınıyordu ya şimdi Nazmi onu yine reddederse? Artık kararını vermişti: onun dizlerine kapanacak, boynuna sarılacak, göğsüne yatacak ve hıçkıra hıçkıra ağlayacaktı. Bodruma girmeğe cesaret edemedi. Ruhunda duyduğu helecanlarla büyük bir sükûna veya ağlamaya ihtiyacı vardı. Nazmi eğer onun göz yaşlarına tahammül ederek, onunla barışmayacak olursa, muhakkak surette onu tehdit edecekti.

"Adam sen de"dedi. Nazmi tehditten korkacak bir adam mıdır. Ölümle yıllardır pençeleşmekten yılmayan ve bir an bile mücadeleden geri kalmayan Nazmi, şimdi onun tehditlerinden mi korkacaktı?

Biraz bahçede oturdu. Esen dağ rüzgârlarıyla derin derin nefes alarak içindeki ateşi söndürmek istiyordu. "dağ çiçeği" şarkısını söylemeyi düşündü. Fakat Nazmi ona bu şarkıyı söylememesi için rica etmemiş miydi?

Koşarak boduma indi, merdivenleri inerek Nazmi'nin yatağına yürüdü. Fakat yatakta kimseler yoktu. Bu karanlık odanın içinde korkuyla titredi. Kendini burada yalnız hissettikçe kalbi duracakmış gibi atıyor heyecanları, korkulu bakışları bir türlü huzur bulamıyordu.

— Ne yapmalı? Diye düşündü.

Nazmi'yi çılgınca sevdiğini şimdi anlıyordu.

— Bu saatte nereye gidebilirdi?

Birdenbire aklına Seza geldi. Nazmi oraya gitmiş olabilirdi. Fakat bu saatte Seza'ya gideceğine hiç de aklı ermiyordu. Orada ne yapacaktı? Belki de Seza ile hesaplaşmaya gitmişti. Koşa koşa bodrumdan çıktı ve bir hızda Seza'nın kulübesine gitti. Açık pencereden içeriye baktı. Kimseler yoktu. İçeriye girdi. Seza'nın yatak odasını dağınık buldu. Yerlerde kırılmış birkaç içki bardağından başka bir şey yoktu. Kavga etmiş olmasınlar, diye düşündü. Koşarak sahile indi. "Aşk gemisi"ni aradı fakat mavi yelkenliyi diğer sandallar arasında göremedi.

— Korkmayınız, ben de aşka hürmet eden bir insanım. Sinirleriniz bu kadar mı zayıf. Korkmayınız, sizi Barba Nikola'nın meyhanesinde geçirdiğiniz hayattan daha güzel bir hayata kavuşturacağım. Yaşamağı seviyorsanız benimle geliniz.

— Fakat siz beni ölümle tehdit ettiniz. Şimdi de aşktan ve yaşamaktan bahsediyorsunuz.

Meçhul adam, yerde yatan Nur'a yaklaşarak onu elinden tutup kaldırdı ve lambanın ışığına doğru çekti. Sisli gaz lambasının ışıkları altında Nur'un füsûnkar bakışlarıyla tutuşan gözlerinin nemlendiğini hissetti. Bu ezici bakışlar altındaki tehlikeli uyumları seyreder gibi oldu. Nur titrek bir sesle:

— Sizin isminiz nedir? Diye sordu.

— Bu kadar merak mı ediyorsunuz?

— Öğrenmek hakkım değil mi?

Meçhul adam Nur'a yatağı göstererek.:

— Şöyle oturmaz mısınız? Dedi.

Nur itaat etti. Meçhul adam Nur'un karşısına diz çökerek, gaz lambasını biraz daha yatağa yaklaştırdı ve Nur'un gözlerinin içine bakarak:

— Benim ismim Kanlı El'dir, dedi.

Nur hayretle oturduğu yerden kalkarak, odanın bir köşesine sığındı:

— Nasıl Kanlı El mi?

— Hayret mi ediyorsunuz? Biraz ışığa yaklaşınız. Niçin tereddüt ediyorsunuz? Sözlerimden bir şey anlamadınız mı? İsmim size korkunç mu geldi?

Nur sessiz ve korkak adımlarla ışığa yanaştı, meçhul adam avuçlarını ışığa uzatarak:

— Bakınız, dedi, avuçlarımdaki kan lekeleri taze değildir. Doğuştan kanlı lekelerle [illegible] bir insanım. İyi bakınız, istediğiniz gibi muayene ediniz, çekinmeyiniz.

Nur meçhul adamın ellerini avuçları içine aldı ve büyüyen gözlerle onun avuçları [illegible] kan lekelerine baktı. Hakikaten bu ellerdeki kan lekeleri doğuştan avuçlarına [illegible] gibi görünüyorlardı. Nur meçhul adamın avuçlarını okşayarak kan lekelerini [illegible] etmeye başladı.

— İsterseniz su ile yıkayabilirsiniz. Göreceksiniz ki, bu lekeler yine çıkmayacaktır. [illegible] gidiyor değil mi? Hayatınızda böyle doğuştan eli kanlı birisine tesadüf etmiş [illegible] galiba. Merak etmeyiniz bunların da kendim gibi ayrı bir sırrı vardır.

— Sizin hayatınız meraklı bir hikâyeye benziyor.

— Rahmetli kocanız benden size hiç bahsetmedi mi?

— Rahmi mi? Hayır, fakat siz onu nereden tanıyorsunuz?

Nur kocasından bahsedildiği an durduğu yerde sarsıldığını hissetti. Bu adam kimdi? Ve [illegible] nereden tanıyordu. O devam etti:

— Rahmi benim eski bir arkadaşımdır. Düğününüzde bulunamadığım gibi, onun cenaze [illegible] de bulunamadım. Rahmi'yi nereye gömdünüz? Mezarını olsun ziyaret etmek [illegible].

Nur'un kalbi heyecanla çarpmaya başlamıştı. Yüzünün rengi birdenbire uçmuş, [illegible] kendini taşıyamayacak bir hale gelmişti.

— Fenalaşıyorum, dedi, temiz havaya ihtiyacım vardır.

— Fakat sualime cevap vermediniz? Rahmi'nin mezarı nerede?

Nur yutkunarak cevap verdi:

— Onu İsviçre'nin beyaz karları arasına gömdük.

Meçhul adam acı kahkahalarla gülmeye başladı. Nur onun kahkahaları karşısında [illegible] tamamen sarsıldığını hissediyordu. Meçhul adam müstehzi bir dudak kırışıyla [illegible]'un gözlerinin içine bakarak:

— Demek Rahmi'yi İsviçre'nin beyaz karları arasına gömdünüz, öyle mi? Diye sordu.

— Bana kocamı hatırlattığınıza çok müteessirim.

— Rahmi'nin hastalığı neydi?

— Bilmiyorum, doktorlar söylemediler.

— İsviçre'ye götürmenize bakılırsa hastalığı demek ki veremdi. Rahmi'nin hiç kan [illegible] tuğunu gördünüz mü? Ben onun böyle bir şeyini hatırlamıyorum. Çok geceler onunla [illegible] başbaşa bir masada içtiğimiz olmuştu. O zaman Rahmi güzel Lübnan dilberi Esma'yı [illegible] seviyordu.

— Fakat niçin bana kocamı hatırlatıyorsunuz?

— Çok iyi bir dostum olduğu için hayatını merak ediyorum.

Meçhul adam ani bir hareketle Nur'un üzerine yürüdü ve genç kadının yakasına [illegible] sarılarak bütün kuvvetiyle onu sarsmaya ve haykırmaya başladı:

— Yalan söylüyorsun fettan kadın, günahkâr lânet insan, utanmadan yalan [illegible] söylüyorsunuz. Rahmi İsviçre'de ölmemiştir, o öldürülmüştür, onu siz öldürdünüz, her şeyi [illegible] biliyorum. alçak!

Nur'u kolundan tutarak döşemenin üzerine fırlattı. Şimdi boğazına sarılarak onu [illegible] öldürmek istiyordu. Bu alçak mahlukun canını cehenneme yollatmak için bundan başka kurtuluş çaresi yoktu, bir an evvel o canı cehenneme, ortadan kaybolmalıydı.

Nur benliğini saran ezici bir şüphenin ızdırabıyla sarsılıyordu. Bu meçhul adam Rahmi'nin kardeşi Bülent olmasın diye düşündü. Fakat Bülent Amerika'da yaşıyordu.

Sonra Bülent'in ellerinin kanlı olduğunu hatırlamıyordu. Boyunun bu kadar uzun olmadığını da pek iyi biliyordu. Bülent kibar bir çocuktu, hatta Rahmi'den daha güzel ve daha sevimli olan Bülent, ağabeyisinin hastalığı hakkında bir şey bilmiyordu. Bu adamdan Bülent diye şüphelenmesi yersizdi.

Meçhul adam Nur'u tekrar elinden tutarak ayağa kaldırdı.

— Bu akşam seni gebertmeliyim, diye gözlerinin içine bakarak haykırdı. Nur tamamen kendinden geçerek bayılmıştı. Meçhul adam onu kolları arasına alarak vadiye çıkmayı ve oradan da Perili Uçurum'dan atarak canını cehenneme göndermeyi düşündü. Fakat Nur'u öldürmekle ne kazanacaktı? Rahmi'nin intikamını alacağına inanıyorsa, yanılıyordu. Çünkü Nur'dan fazla Seza'dan intikam almalıydı. Nur'u bu felakete sürükleyen Seza idi.

Nur'u kollarına alarak yatağına yatırdı ve yüzünü tokatlamaya başladı. Nur korku içinde gözlerini açtığı zaman, karşısında duran meçhul adamın nezaketine hayran kaldığını ifade eden bir sesle:

— Çok nazik bir insana benziyorsunuz, dedi; hayatınızdan memnun musunuz?

— Ne münasebet, niçin bu suali soruyorsunuz?

— Beni öldüremeyeceğinizi, yalnız tehdit etmekle iktifa edeceğinize inanıyorum da, hayatınızı bu yüzden merak ederek sordum. İyi insan fena insandan çok farklıdır. Fena insan verdiği kararı bir dakikada tatbik eder, halbuki iyi insan tehditle işi oyalamak ister, işte siz de benim nazarımda her şeyden, dünyadaki insanlardan çok başka bir kalbe sahipsiniz. Düşüncelerimde yanılabilirim. Fakat hareketiniz ve ifadeniz, bana iyi bir insan olduğunuz fikrini vermektedir.

— Siz bilmeden çılgınlıklar geçiriyorsunuz. Büyülü gözlerinizde delilik alametleri belirmeye başladı.

Nur onun ne demek istediğini anlayamıyordu. Acaba hakikaten delirmiş miydi? Fakat bu nasıl olabilirdi? Madem ki düşünüyor ve muhakeme yürütebiliyordu, o halde nasıl delirmiş olabilirdi. Yerinden kalkarak onun üzerine saldırmak ve Nazmi'yi dövdüğü gibi bunu da kanlara boğmak istiyordu. Hemen yataktan fırladı ve bu meçhul adamın üzerine doğru yürüdü. Fakat gözlerini kapayarak yürüyordu. Odanın penceresine kadar aynı istikamette şaşmadan yürüdü, pencereye geldiği zaman içine gelen bir cesaretle hemen gözlerini açtı, fakat karşısında ne Kanlı El ve ne de meçhul adam vardı. Onu odanın içinde aramaya başladı, kimseler yoktu. Rüyâ görmüş değildi, kapının açık olduğunu görünce kaçtığına kanaat getirdi ve koşarak dışarıya çıktı, merdivenleri bir hızda indi ve doğruca Gül'ün odasına girdi. Gül odada değildi, sinirli bir halde buradan da çıkarak bodruma koştu, burada da kimse yoktu. Hemen bahçeden dışarıya fırladı ve köyün arka sokaklarında bir deli gibi koşmaya başladı.

Bir sokak başında durdu. Muhakemelerini muayene etti, aklı yerindeydi. Şimdi nereye gitmeli diye düşündü. Doğruca Seza'nın kulübesine gidecekti. Sahile doğru yine koşmaya başladı. Geçtiği sokaklarda bir rüzgâr gibi uçuyordu. Sahile indi ve doğruca kulübeye girdi. Kulübenin kapısını ilk defa olarak kilitli buldu, zorladı fakat bir türlü açamadı. Avazının çıktığı kadar:

— Seza, Seza , diye bağırdı.

Asabiyetinden kapının tahtalarını ısırıp parçalamak ve kilidi kırararak içeriye girmek istiyordu. Her ne olursa olsun, bu akşam bu kapıyı kıracaktı. Gözlerinde yanan ışıltılar, her şeyi ile onu sarıyor ve bir çılgın gibi akla hayâle gelmedik hareketlere sevk ediyordu. Yumruklarıyla kapıya vurmaya başladı, fakat içeriden ne bir ses geliyor ve ne de birisi tarafından kapı açılıyordu. Şimdi ne yapacaktı, pencerelerden birer birer içeriyi yoklamaya başladı, fakat bu akşam inadına bütün pencerelerin kapalı olduğunu gördü.

Eline aldığı büyük bir taş parçasıyla pencerelerden birinin camlarını kırarak kendini içeriye attı, derin derin nefes alarak koltuklardan birinin üzerine oturdu ve heyecanını teskine çalıştı. Bu akşam üçü de kayıplara karışmıştı. Üçünün de kendi aralarında birleşerek ona bir tuzak hazırlamalarından çok korkuyordu. Böyle bir hareket karşısında ne yapabilirdi? Doğruca İzzet'e gidip ona sığınıp hayatının son yıllarını onunla baş başa geçirecekti. Fakat İzzet onu nasıl mesut edebilirdi. Eliza'nın aşkından bir zamanlar çılgına dönen genç adamın, yeni bir aşka düşmediği ne malumdu? O dağ çocuğundan ne beklenebilirdi?

Şimdi Gül'ü köye getirdiğini nâdimdi. Onu ne ümitlerle buraya getirmişti, neticede [illegible]yordu. Gittikçe güzelleşen Gül'ün yanında o solgun bir demete dönüştü. Ondan [illegible]kanmaya başladı. Kıskanmakta da haklıydı. Birden Seza'yı alabileceğine, Nazmi'nin [illegible]iyete kavuşmasına sebep olacağına inanıyordu. Velhasıl bu kız her şeyine engel oluyordu. [illegible]na bir ortak, hem de en kuvvetli olan bir ortak çıkan Gül'den nefret etmeye başladı. Onu [illegible] cezalandırmalıydı. Yani onu da Nazmi gibi arada bir zincire vurmalıydı. Gül'ün ağır bir [illegible]iyeye ihtiyacı vardı. Karı kat'i idi. Yarından tezi yok onu da zincire vuracaktı.

Kırdığı pencereden hemen atlayarak dışarıya çıktı ve sahile indi. Koyda mavi yelkenli [illegible] gemi duruyordu. Merağı gittikçe artmaya başladı. Bu gemi de son günlerde "Deniz [illegible]yü"ne ziyaretlerini sıklaştırmıştı. Hemen hemen her gece buraya gelip demirliyor ve [illegible]kla beraber çıkıp gidiyordu. Bu gemiden de şüphelenmeye başladı. Bu gemide ne [illegible]acaktı?

— Canım, dedi, ne olacak, işte bir korsan gemisi. Akdeniz ilk defa mı bir korsan gemisi [illegible]yor. Salim yer burasını bulmuş, arada bir uğrayıp geçiyor. Zaten son günlerde [illegible]deniz'de dolaşan korsanlar, bu denizleri cehenneme çevirmiyor muydu?

Düşünceleri bir dereceye kadar doğru olabilirdi. Bakışlarını gemiden ayıramayarak [illegible]yordu. Mavi yelkenliden bir sandalın süzülerek sahile doğru çıkmak üzere olduğunu [illegible]rdü. Dikkatle bakıyordu. Denizden ışıklarla parlayan dalgaları üzerinde yüzen bu gemide üç [illegible]cu vardı. Hemen yerinden kalkarak koya doğru yürümek istedi. Fakat arkasından gelen [illegible]uvvetli bir rüzgârın darbesiyle kumlara yuvarlandı. Başını geriye çevirdiği zaman Seza'yı [illegible]nında buldu. Nur bir hızda yerinden kalkarak ona sokuldu ve ilk sözü:

— Avuçlarını aç bakayım, oldu.

Seza merakla sordu:

— Avuçlarımdan ne istiyorsun?

— Aç diyorum sana avuçlarını görmek istiyorum.

Seza bir şey anlamıyordu. Avuçlarını Nur'a uzattı, genç kadın heyecanla onları muayene [illegible]derek; okşamaya, avuçlarının içinde yoğurmaya başladı. Seza merakla:

— Fakat ne yapıyorsun Nur? Diye sordu.

Nur'un içi serinlemişti, şimdi rahat rahat nefes alabiliyordu:

— Sen değilsin, sen değilsin, diye inledi.

— Fakat ne oluyorsun Nur, delirdin mi?

— Galiba delirmiş olacağım. Avuçların kanlı değil ya? Oh müsterihim, şimdi içimde [illegible]iç bir şüphe kalmadı.

Kollarını onun boynuna uzattı, ve genç adamın bir heykel azametiyle dimdik duran [illegible]başını göğsüne çekmek istedi. Seza mani oldu, şimdi Nur'dan fazla genç adam meraklanmaya [illegible]başlamıştı:

— Avuçlarıma niçin baktın Nur? Diye tekrar sordu.

Genç kadın heyecanla onu göğsüne çekiyordu:

— Seza dedi, senin avuçların hiç kanlanmamış mıdır?

— Ne münasebet Nur fakat sana ne olmuş bu kan bahsi de nereden çıktı.

— Bu akşam yalnız seni öpmek istiyorum, yarın konuşuruz olmaz mı?

— Meraklanıyorum.

— Hayır şimdi seni, yalnız öpeceğim. Bu akşam hep seninle kalmak istiyorum. Zaten gece hayli ilerlemiş, nihayet beş altı saat sonra sabah olacak. Eve geldim fakat seni bulamadım. Kapı da kilitli idi. Pencerelerden birini kırarak içeriye girmek mecburiyetinde kaldım, fakat seni yine orada bulamayınca sahile indim.

— Ben korsanlarla görüşüyordum.

— Ne, korsanlarla mı?

— Evet bir altın kaçakçılığı var da, ben bu işte faal bir rol alacağım.

— Fakat sende korsanlık yapacak kuvvet göremiyorum.

— Ne yapalım zaman bizi buna da teşvik ediyor. Elimizde olmadan her çareye başvurmak mecburiyetindeyiz.

Nur dikkatle aynı Seza'nın avuçlarının içine baktı ve:

— Oh, dedi ellerin kanlı değil demek, hiç kanlanmamış mı?

— Sözlerinden bir şey anlamıyorum, bu akşam bu kan meselesi de nereden çıktı?

— Ellerin hiç kanlanmamıştır, değil mi Seza?

— Yalnız bir defa.

Genç kadın sarsıla yıkıla ağlamaya hıçkırmaya başladı. Kalbi heyecanla vuruyor, gözleri durmadan yaşlarla dolup boşalıyordu. Seza onun göz yaşlarını silerek kalbinin üzerine çekti ve içten gelen derin bir heyecanla sıkmaya başladı.

— Niçin bu akşam hep durmadan kandan bahsediyorsun Nur?

— Sana çok ihtiyacım vardır Seza. Bilhassa bu akşam dünyanın en muhteşem saraylarına götürseler, orada rahat bir uyuku uyuyamam. Fakat senin kulübende ve senin kollarının arasında uyumak, bana sarayların ihtişamını unutturacak ve hatırlatmayacaktır. Seza bu akşam beni reddetmeyeceksin değil mi?

Nur hem bunları söylüyor hem de Seza'nın avuçlarından bakışlarını ayıramayarak mütemadiyen onları ovuşturuyordu. Nur bütün zevkini yaşamasını, heyecanını velhasıl her şeyini unutarak hatta bu köydeki servetini başkalarına satıp savarak başka diyarlara göç edip gitmek istiyordu. İçinde bitmez tükenmez bir ızdırap kaynağının alevlendiğini hissediyordu. Seza'nın kolları arasına sokularak yürümeye başladı. Bu sırada sahilden bir atlı geçti. Tozu dumana katarak yol alan bu atlının sırtında giden yolcuyu Nur bir saniyede tanımıştı. Fakat onun geçişi ona hiç bir heyecan vermedi. O atlıya bile bakmak istemiyor ve yalnız Seza'nın kollarına yaralı bir kuş gibi sığınarak yürüyordu. İster atlı, ister korsan gemisi, isterse hırsızlar gelip geçsin, onun hayatında Seza'dan başka kimse; hiçbir değişiklik yapamazdı. Onun için bütün saadetini feda ettiği günleri hatırlıyor ve sevinç içinde yürüyordu.

— Nereye gidiyoruz Nur?

Nur hemen heyecanla cevap verdi:

— Aşk sarayımıza Seza.

Seza kahkahalarla güldü.

— Bu saray nerede Gül?

— Kalbimizdeki sarayı anlatmak istiyorum sevgilim. Ben içimde muhteşem aşk saraylarıyla yaşayan bir kadınım.

Nur Seza'yı heyecanlandırmak istiyordu. O meşum gecenin hatırasıyla dolup boşalan Nur, onun kolları arasında bir peri gibi sevda padişahının sarayına girmek için sabır sızlanıyordu.

— Biraz daha çabuk yürümez miyiz Seza?

— Sen nasıl istersen Nur.

Genç kadın bir an evvel kulübede olmasını; Seza ile yalnız ve kimselerin göremeyeceği bir şekilde baş başa kalmasını istiyordu. Bu akşam ondan ne şarkı ne de uzun boylu aşk hikâyeleri dinlemek istemiyordu. Onun boynuna sarılarak ve ona aşk ninnileri söyleyerek onu kolları arasında uyutmak istiyordu. Birdenbire analık duyguları kamçılanmaya başladı. Yine anne olmak istiyordu. Seza'dan olacak bir çocuğun hasretini çekmeye başladı. Bir çocuk hasretinin ateşiyle yanıp tutuştu. Peri gibi bir kızın arzusunu kalbinde yenemiyordu. Allah'ına dua ederek bu akşam Seza'nın koynunda heyecanlı dakikalar geçirirken ona bir çocuk ihsan etmesini istiyordu.

Kulübeye girdikleri zaman her ikisi de derin derin nefes aldılar. O kadar çabuk yürümüşlerdi ki, şimdi odaya girip kendilerini koltuklara attıkları zaman, ancak yorgunluklarını hissettiler. Nur biraz dinlendikten sonra kendi eliyle lambayı yaktı ve Seza'nın yanına diz çökerek onun dizleri üzerine başını dayadı. Nur, şimdi ışıklar altında Seza'nın yüzünü daha iyi seyredebiliyordu. Sanki yıllardır birbirlerini görmemişler gibi

hasretle, sevinçle bakıyorlardı. Nur dayanamayarak içindeki büyük arzuyu birdenbire Seza'ya itiraf etti:

— Bir çocuk istiyorum Seza, sana baba diyebilecek altın bir bebeğe ihtiyacım vardır. Bu kuvvet sendedir, istersen gönlümün bu son arzusunu benden esirgemezsin.

— Ben Allah'mıyım Nur?

— Ne farkın olabilir? İnsanlar bir Tanrı kadar kuvvetli değiller midir? Yaratmak kabiliyetinde olan insanın, sanki Allah'tan ne farkı vardır?

Seza Nur'un isyan dolu sözlerini reddederek ayağa kalktı:

— Tövbe etmeni istiyorum, Allah'a dil uzatıyorsun, sen bu akşam çıldırmışsın.

— Hata mı ettim Seza? Doğru söylemiyor muyum Seza? Niçin beni azarlıyorsun. Senden iki çocuk istiyorum, biri kız diğeri oğlan. Oğlanın ismi Güneş, kızın ismi de Ay olacaktır. Hatta bir üçüncüye de Yıldız ismini verebiliriz. "Deniz Köyü"nün çiftliğinde yaşayacak olan Güneş, Ay ve Yıldız birbirlerine altın toplar atarak, altın oklarla kanatlı kuşlar vurarak eğlenecekler ve biz de onların eğlenceleri içinde ömrümüzün son yıllarını mesut olarak geçireceğiz.

Sonra birdenbire aklına geldi, Seza'dan doğuracağı çocuklara cemiyette nasıl yer verilecekti. Onları piç olarak azap ve ıstırap içinde ömürleri boyunca kendilerine lanet etmeyecekler miydi? Fakat kim kimden? Şehirlerden, kasabalardan uzakta; sessiz bir köyün , mucizevi sarayları arasında yaşayacak olan bu üç kardeşin bir elmadan dünyaya geldiklerini hikâye edecekler onların piç olduklarını nereden bileceklerdi. Bu köy kadar batıl itikatlara iman etmiş bir köy yoktur. Onlara Hızır Âleyhüsselâm'ın elmasından bahsedecekler ve bu çocukların bir elmadan üç yılda dünyaya geldiklerini hikâye edeceklerdi.

Engine hülyalara dalıyordu. Hemen yine kanlı eller aklına geldi ve Seza'nın ellerini avuçlarına alarak lambanın ışığına çevirdi. Işıklar altında dikkatle bu ellere baktı. Fakat onlarda bir tek kan lekesi göremiyordu. Memnun ve müsterihti. Onun boynuna sarıldı ve genç adamın dudaklarına uzattığı dudaklarını bir alev yığını halinde birleştirmek istediği sırada, odanın tam ortasına büyükçe bir taş parçasının düştüğünü görerek hemen ayağa kalktılar. Nur korku içinde odanın sağına soluna bakıyordu. Yüzünde renk kalmamıştı. Seza'nın avuçlarını dudaklarına götürerek titreyen asabını teskine çalışıyordu. Odanın ortasına bir ikinci taş daha düştü ve uhrevi bir seda odanın bu sessizliği içinde derin akisler yaptı.

— Güneş, Ay ve Yıldız dünyaya gelmeden siz, dünyadan göçeceksiniz. Avuçlarınıza bakınız, her ikinizin de avuçları içinde damla damla kanlar göreceksiniz.

Nur heyecanla evvela kendi avuçları içine sonra da Seza'nın avuçlarına baktı, fakat kendininkilerde ve ne de Seza'nın avuçlarında bir tek kan lekesi göremiyordu.

Korkulu gözlerle Seza'ya bakarak sordu:

— Bu sesi sen de işittin mi Seza? Yoksa bana mı öyle geliyor?

— Hayır, ben de işittim, fakat avuçlarımda kan lekeleri yoktur, değil mi Nur?

— Hayır öyle bir şey göremiyorum.

— Ya sizinkilerde?

— Benim avuçlarımda da öyle bir şey yoktur.

Seza merakla Nur'a sordu:

— Demin hep kandan bahsediyordun Nur; hatta birkaç defa avuçlarımı yoklayarak bana da kandan bahsetmiştin. Bu kan hikâyesi de nereden çıktı?

Nur'un cevap vermesine fırsat vermeden aynı ses tekrar işitildi:

— Nazmi'yi serbest bırakmazsanız, kan avuçlarınızı değil, beyinlerinizi saracaktır.

Nur Seza'nın ellerini bırakarak pencereye doğru yürüdü, fakat birisinin dağlara doğru kaçtığını gördü. Pencereden bir türlü ayrılamıyordu. Kulaklarını dolduran onun korkunç sesiyle çırpındı. Bu ses ne diyordu? Evet "Güneş, Ay ve Yıldız dünyaya gelmeden siz dünyadan göçeceksiniz." Seza da olduğu yerde heyecanlanıyordu. Fakat bu sesin sahibini pek

çabuk tanımıştı. Ne kadar değişik ve ne kadar korkunç bir ses olursa olsun, dikkat edildiği zaman bu oyunu oynayanın kim olduğu pek çabuk anlaşılıyordu.

Nereye bakıyorsun Nur? Diye sordu.

Nur pencereden ayrılmayarak cevap verdi:

— Dağlara doğru birisi koşuyor da ona bakıyorum.

— Topallayarak mı koşuyor?

— Hayır düz adımlarla.

— Hayret!

— Kim olabilir Seza?

Seza cevap vermedi. Nur pencereyi kapayarak geriye döndü ve Seza'nın yanına oturarak ellerini avuçları içine aldı ve okşamaya başladı:

— Demin size kandan bahsetmiştim.

— Merak ediyorum, anlatmaz mısınız?

Nur evde geçen vak'ayı korkulu bir sesle Seza'ya anlattı. Kalbi heyecanlarla çarpıyordu. Seza sordu:

— Kanlı El'in sesi bu sese benziyor muydu?

— Hayır, hiç de benzemiyordu.

— Emin misin?

— Fazla heyecanlı idim, belki unutmuş olabilirim. Fakat Kanlı El çok nazik bir sesle ve kalbinin bütün hassasiyetiyle konuşuyordu. Rahmi'nin çok eski bir arkadaşıymış.

— Fazıl olmasın?

— Esma'dan da bahsetti.

Seza bir dakika düşündü:

— Fakat Fazıl Esma'yı tanımıyor. Bu başka birisi olsa gerek.

Seza'nın gözleri önünden Rahmi'nin sayısız arkadaşları geçmeye başlamıştı. Hepsini ayrı ayrı muhakeme ederek düşündü. Fakat bir türlü kat'i kararını veremiyordu Nur:

— Aşk vadimizi cehenneme çevirmek isteyenler vardır, dedi.

— Ben sana Nazmi'yi serbest bırakman için rica etmemiş miydim? Fakat sen beni dinlemeyerek yine bildiğin gibi hareket ettin. Fakat unutma ki Nazmi zındanda kaldık sonra, bizim buradaki hayatımız zorlaşacaktır. Gül ona yardım ediyor.

Nur, Gül'ün ona yardım ettiğini Seza'nın ağzından işittiği zaman heyecanla ayağa kalktı ve Seza'nın ellerine sarılarak yalvaran bir sesle sordu:

— Ne diyorsun Seza, Gül ona yardım mı ediyor?

— Öyle tahmin ediyorum.

— Bu akşam yine her ikisi de meydanlarda yok. Gül'ü odasından, Nazmi'yi de bodrumdan aradım, fakat hiçbirini de bulamadım.

— Son günlerde korkulu rüyâlar görmeye başladım. Hava hiç de iyi esmiyor. Hemen hemen her gece Rahmi'yi, ölüm ve mezar taşlarını görüyorum. Dün gece de kendimi kanlar içinde buldum. Bir kan denizinde boğuluyordum. Fakat hayret değil mi beni bu tehlikeden Nazmi kurtarmış. Son dakikada Gül de yardımıma koştu. Fakat öyle olduğu halde, sen uzakta bir tepenin üzerinde bana bakarak gülüyordun. Sana koştum, ayaklarına düştüm, yalvardım fakat beni reddettin.

Nur Seza'yı teselli eden sözlerle oyalamaya çalışıyordu:

— Rüyâ bu, dedi, insan her gördüğüne inanmaz ya.

— Zaten hayat nadir, bir rüyâ değil midir? Rüyâ kadar güzel olan başka bir şey olmadığı için hayata rüyâ demekte ne kadar haklıymışlar.

Nur heyecanlı kalp vuruşlarıyla Seza'ya sokuldu. Onun göğsüne başını dayayarak kalbini dinlemeye başladı. Oradan gelen sesler ona tatlı bir heyecan ve zevk veriyordu. Hayatını onun kalbine bağlayacak olan genç kadın bu akşam ondan aşk dinliyor ve ihtiraslarını bu güzel adamın kolları arasında tatmin etmeye çalışıyordu. Belki hayata

ebediyen gözlerini kapayabilirlerdi. Bugün değilse, yarın; neticeyle ölümden başka ne olabilirdi. Zaten geçen yılların her gün biraz daha kendini ihtiyarlattığını hissediyordu.

Aylardır, aynalara bakmaya korkuyordu. Orada, gittikçe çöken güzelliğinin pembe bir bulut gibi kendinden uzaklaştığını görerek kalbi sızlıyor, ateşlerini tutamıyor ve çok geceler aynaları darbelemek istiyordu. Seza'ya seslenmeden hemen aynanın karşısına geçti, yılların gittikçe mahvettiği vücudunun ve çaldığı güzelliğini bir son defa daha aynada seyretmek istedi. Bir şeyler mırıldanıyor ve titreyen elleriyle soyunuyordu. Evvela potinlerini, sonra mermer bir sütun güzelliğindeki bacaklarını örten ince çoraplarını çıkardı. Bir sandalyeye oturarak ince uzun bacaklarını aynada seyretmeye başladı. Seza'nın buradaki mevcutiyetini hiçe sayarak ona; yalnız:

— Siz de soyununuz, dedi.

Bacakları çok güzeldi, aynı teravetini taşıyabildikleri için onları öptü. Sonra entarisini çıkardı, ince bir tülün içinde ışıl ışıl yanan vücudunun ahengi, gözlerini şehvetin ışıklarıyla kaynaştırarak, gönlünün üzerinde ebediyen sönmeyecek bir lamba yaktı. Bu ince tüller arasındaki muhteşem vücudu aynı güzelliğini ve aynı tazeliğini taşımakta devam ediyordu. Bir hayat fırtınasının onu sürüklediği bu ıssız köyde her şeyini kaybedeceğini sanıyordu; meğer ki, düşünceleri ne kadar hatalı imiş. O burada bu köyde tabiatın zenginliği içerisinde şehirdeki hayatından çok daha mesut günler yaşadığını biliyordu. Fakat içindeki bu ızdırap cennetini ah bir unutabilseydi. Kendini dünyanın en mesut ve en bahtiyar bir insanı sayacaktı. İçindeki hisleri yenerek, aynanın karşısından ayrılmıyordu. Başını çevirmeden Seza'ya seslendi:

— Yarım elma duruyor mu Seza?

Genç adam ayaklarını sürüyerek ona yaklaştı ve aynanın karşısında bir mabut gibi sessizce kendi kendini aynada seyreden Nur'un saçlarını okşamaya başladı. Bu akşam o da kalbinde yersiz heyecanlar duymaya başlamıştı. Genç kadının saçlarını okşarken tatlı bir sesle güzel bir şarkı söyleyen genç adam, birdenbire sustu ve yalvaran bir sesle:

— Nazmi'yi artık serbest bırakalım Nur, dedi, saadetimizi yıkmak istemiyorsan, onların evlenmelerine itiraz etme. Hissediyorum ki birbirlerini çok seviyorlar.

Nur hemen ayağa kalktı, asabiyetinden saçlarını dağıtıyor ve âdeta yüzünü tokatlıyordu:

— İşte buna tahammül edemem Seza, bu imkânsız bir meseledir. Bu fikirden vazgeçmeni rica edeceğim.

— Yine çocuk oluyorsun Nur. Bu çocukça hareketlerinden daha ne zaman vazgeçeceksin?

Nazmi ile Gül'ü, serbest bırakabilirdi. Hatta onların birleşmelerine yardım edebilirdi. Düşündüklerini her nedense Seza'dan gizliyordu. Fakat birdenbire buna karar vermek imkânsızdı. Onlar aralarında yaşadıkça kendilerini daha salim hisseden Nur, hiçbir zaman Nazmi'nin hürriyetini geri veremezdi, niçin başka başka bahisler açıyorsun Seza? Diye sordu.

Genç adam cevap vermeden koltuklardan birinin üzerine çöktü.

Nur bir yılan gibi tekarar aynanın önüne süzüldü. Beyaz bir yılan güzel olabilir miydi? Bir buz denizinde duyduğu üşütücü soğukla titremeye başladı. Aynalar, her nedense bugün onu tatmin edecek bir güzellikte göstermiyordu. Genç kadın içten gelen zevkli bir ürperiş içinde yanan şehvetin ışıklarının ona verdiği heyecanla silkindi, üzerindeki ince tüller bir külçe halinde yere yığılmıştı. Nur şimdi tamamen çıplaktı. Vücudunu aynada doya doya seyretti. Seza'nın bu aşk ziyafetinden mahrum oluşuna içerliyor ve onun görmeyen bakışlarında heyecan yaratmak düşüncesiyle ona konuşuyor, çıplak vücudunu onun göğsüne dayıyor ve şehvetini gıdıklamaya çalışıyordu. Görmeyen gözler! Saadetin rüzgârlarına bile el uzatmayacak kadar zavallı olan gözler. Izdırapla tutuşan ve karanlıklar içinde tek başına ilahi bir kuvvet gibi hüküm süren tahtsız taçsız bir kraldan sanki onun ne farkı vardı?

— Çok mesudum Nur. Bana hayatta olan mücadelemi zaman zaman unutturuyorsun.

— Güneş ve Yıldız'ın sesini duymaya başlıyorum Seza.

— Çok romantikleşiyorsun Nur.
— Bana bir kere olsun "Nur'um" desene Seza.
— Nur'um! Ömrümün tek kadını.
— Bahçemin tek erkeği.

Her ikisi de yalan söylüyordu. Halbuki her ikisi de ilişkilerinin yalanla yürüdüğüne kandıkları için mesuttular. Öyle bir saadet ki, kendilerine ızdıraplarını unutturuyor ve onları bir günâh cennetine sürüklüyordu.

IV

Gül odasından sessizce çıktı. Teyzenin pencerelerini birer birer muayene ettikten sonra kat'i kararını verdi.

— Teyze bu akşam yeni yolculuğa çıkmış olacak. Odasında hiç bir ışık görünmüyor.

Bahçeye doğru yürüdü. Gözlerini bodrumun kapısından ayırmıyordu. Parmaklarının uçlarına basarak bodruma doğru yürüdü. Kapının önüne geldiği zaman içeriye girmekte tereddüt ediyordu.

Bugünlerde teyzeden korkuyor, Nazmi'den korkuyor hatta Seza'dan bile korkuyordu. Her üçünün de kalbinde yer alan şimdi Gül'den başka kimse yoktu. Nazmi'ye temiz hislerle bağlı olan Gül, Seza'yı acıyarak seviyordu. Fakat son hareketleri karşısında onun da ne olduğunu öğrenmişti. Nazmi bugün kalbinde yaşayan tek erkekti. Doğruca içeriye girdi, merdivenlerden inerken kalbinin heyecanla çarptığını hissediyordu. Gaz lambasının titrek ışıkları altında Nazmi'yi serbest görünce sevinçle onun kollarına atıldı ve nemli gözlerle genç adamın saçlarını okşamaya, yüzünü sevmeye başladı.

— Bana artık darılmayacaksın değil mi Nazmi?
— Fakat sen de beni unutmayacaksın değil mi Gül?

Güvercinler gibi burun buruna koklaştılar, Gül:

— Sana mühim bir haberim vardır Nazmi, dedi.

Nazmi hayretle Gül'ün süzgün bakışlarına dalarak sustu.

Genç kız aynı heyecanla devam etti:

— Teyzeye birisi musallat olmuş kendini öldürecekmiş.

Nazmi içini çekerek

— Teyze rüyâ görüyor, dedi, buhran geçiriyor da farkında bile değil. Kadın son günlerde tamamen delirdi, çileden çıktı.

Gül korkulu gözlerle gizliden gizliye Nazmi'nin avuçlarının içine bakıyordu. Nazmi uzaklara bakarak:

— O Kanlı El hikâyesi mi? diye sordu.

— Evet birkaç geceden beri odasına giriyormuş, geçen gece benden yardım istemiş, hatta beraber yatmamızı istiyor. Çok korkuyormuş.

— Sakın ha, onunla yatayım deme; halin yamandır. Aşıklarının şerrine uğrar ve sen de kurban gidersin.

— Ne demek istiyorsun Nazmi!
— Sözlerimi anlamıyor musun?
— Anlıyorum fakat teyzenin bu kadar çok aşkı mı vardır?
— O herkesin kadınıdır.

Acıyan gözlerle Gül Nazmi'ye baktı. Hayatında bunun kadar dürüst konuşan bir insana rastlamadığı için memnundu. Nur herkesin kadınıydı. Sayısız aşıkları vardı. Fakat köylüye karşı çevirdiği roller kendini dünyanın en temiz ve namuslu insanı olarak göstermeye kâfiydi. Nur bir ihtiras ve şehvet ilâhesi idi. Onun nazarında aşk dünyayı aydınlatan bir kuvvet, şehvet ise dünyayı parlatan bir ışıktı.

Nazmi Gül'ü fazla düşünceli görünce.

— Bu akşam buradan ayrılmalıyız Gül, dedi.

— Ben kendimde böyle bir kuvvet hissetmiyorum. Biz buradan hiçbir zaman [illegible]mayacağız Seza ve Nur peşimizi bırakmıyorlar. Birer casus gibi adım adım bizi takip [illegible]yorlar. Böyle bir teşebbüse giriştiğimiz an her ikimizi de öldüreceklerinden korkuyorum.

— Kolay bir iş değil. Nur'un ne kadar vahşi bir kadın olduğunu benim kadar bilmezsin, [illegible] ölümden korkan ve tehdide mukabele edemeyen bir kadındır.

— O halde size bu kadar işkence verdiği halde, niçin mukabelede bulunmuyorsunuz?

— Bu büyük bir sırdır Gül.

— Fakat öğrenmek istiyorum.

— Benden nefret etmeyeceğine yemin edersen anlatacağım.

Gül heyecanla Nazmi'nin göğsüne kapandı ve heyecandan titreyen dudaklarını onun [illegible]kir dudaklarına uzatarak öpmek istedi, fakat genç adam ani bir hareketle yerinden kalkarak [illegible]'ü bir hızda yatağın altına fırlattı ve merdivenlere doğru koşmaya başladı. Gül neye [illegible]radığını bilmeden yatağın altında bir taş gibi susuyordu. Yalnız merdivenin başında Nazmi [illegible]le konuşan bir erkek sesi işitir gibi oldu. Kulaklarına şöyle bir ses geliyordu:

— Babanın kabrini ziyarete gittiler. Fırsat bu fırsat "aşk gemisi" koydadır, kendilerini [illegible]kip edebilirsin, istersen ben de sana yardım ederim. Geceden istifade etmeye çalışalım.

— Fakat Gül burada ondan nasıl kaçacağım.

— Onu odasına götür, seni bahçe kapısında bekleyeceğim.

— Olur.

Nazmi koşarak Gül'e döndü. Gül heyecanından yatağın altında baygınlıklar geçiriyordu. [illegible]Gül'ü elinden dışarıya çıkardığı zaman yüzünün sapsarı kesildiğini gözlerinin ferinin kaçtığını [illegible]ve solgun bir çiçek demeti gibi kollarına düştüğünü gördü. Nazmi baygın bir vaziyette onu [illegible]kollarına aldı ve sessiz adımlarla bodrumdan çıkarak kendi odasına götürdü.

Gül odasına girdiği zaman kendisine gelir gibi olmuştu. Heyecanle Nazmi'nin boynuna [illegible]sarıldı ve ağlamaya başladı. Fakat Nazmi onun göz yaşlarına aldırmıyor, hıçkırıklarını [illegible]dinlemiyordu.

— Sen güzelce yatağına gir, dedi, bu akşam hayatımız için yeni bir safha başlıyor. [illegible]Merak etme bir saat sonra hürriyetimize kavuşacağız.

— Hayır bunu yapamazsın, bunu yapmayacaksın.

— Sen delirdin mi Gül?

— Hayır peşini bırakmayacağım, teyzeyi bu akşam öldüremeyeceksin. Kör bir adamın [illegible]canına alçakça kıymasının cezasını sonra nasıl ödeyeceksin?

Nazmi acı kahkahalarla gülüyordu.

Nedense bu korkunç uçurumu sevmemişti. Hayatın bir damla yaş olduğuna inanıyordu. [illegible]Hayat denen muamma, ancak bir yaş kuruyuncaya kadar devam edebilirdi. Güzellik, saadet [illegible]hep bu bir damla yaşa benziyordu. Fakat ızdırapsız dünyanın ne tadı vardı? Cennet içinde [illegible]yaşamaktansa, heyecan duyması için cehennemi tercih ediyordu. Heyecansız hayatı bir [illegible]cennete benzettiği için ondan da nefret etmeye başladı. Izdırap ve saadet istiyordu. Izdırapla [illegible]yoğrulmuş ve ızdırapla kaynaşmış bir saadet. Hayatta bundan daha güzel bir şey olamazdı.

— Bu uçurumdan şimdi kendimi atarak hayatıma son verebilirim.

Diye düşündü. Fakat birdenbire gözlerinin önünde altın saçlarıyla güneşten bir bebeğin [illegible]kanatlanıp uçtuğunu görür gibi oldu. Tatlı tebessümlerle gülüyordu. Nazmi'nin ışıltılı [illegible]gözleriyle karşı karşıya geldi. Kalbinin helecanlarla çarptığını duydu.

Geceyi sevmiyordu, Renksiz ve aşksız bir geceden nefret duymaya başladı. [illegible]Bakışlarından bütün renklerin silindiğini görür gibi oldu. Renk, ihtişam dekorları içinde [illegible]değişen hayatla, her gün yeni yeni saadetler istiyordu.

Değişmeyen saadetler onun için bir cehennemdi. Aynı renk ve aynı ahengi sevmiyordu. [illegible]Meçhul adam ona bu akşam çok güzel şeyler söylemişti. Mesuttu çünkü bu iyi kalpli insan, [illegible]onlar için güzel bir hayat hazırlaya çalışıyordu. Bu adamın ne iyi bir kalbi vardı. Bu kadar

mandır ona sığınmadıklarına pişmandı. Fakat onu bugüne kadar tanıyamadıklarına ağlıyordu.

— O, Allah'ın bir gölgesidir, diye söylendi.

Birkaç saat sonra teyze ile Seza'yı ölü olarak mı bulacaktı? Nazmi bu suretle babasının intikamını mı alıyordu? İşte bunu bilmiyordu. Nazmi'nin babası kimdi ve niçin teyze ile Seza'yı öldürdüğü zaman babasının intikamını almış olacaktı? Bodruma gelen habercinin söylediklerinden de bir şey anlamamıştı. "Babasının kabrini ziyarete gittiler." Nazmi'nin babasının kabri denizde miydi? Seza ile Gül bir gün Akdeniz'de gezerken Seza ona Nazmi için aynı sözleri söylememiş miydi? Nazmi sandalla geçerken "babasının kabrini ziyarete gidiyor,"dememiş miydi? Gül çıldıracaktı, bu sözlerden hiçbir şey anlamıyordu. Nazmi'nin babasının kabri niçin denizde olsun? Teyze ile Seza'nın bu işle alakaları ne? Gül âdeta deliriyordu.

Buralarda daha fazla dolaşamayacağını anladı ve koşarak tepelerden inmeye başladı. Odasına da girmek istemiyordu. Bütün bir geceyi bahçede oturarak geçirmek istiyordu. Fakat üzerinde ağır bir yorgunluk vardı. Manevi bir ızdırap altında ezildiğini hissediyordu. Hemen odasına girdi. Soyundu ve yatağına uzandı, uyuyamıyordu. Açık penceresinden odaya dolan ay ışıklarıyla dakikalarca oynadı. Yatağının üzerine düşen ışıkları tutmaya çalışıyordu. İçinden gelen bir ses onu hemen yataktan bahçeye attı. Bu ses şöyle diyordu:

"Gül hemen bahçeye çık ve sahile doğru koş: Nazmi kanlar içinde geri dönüyor. Aşk gemisi fırtınaya dayanamayarak battı. Nazmi saatlerce dalgalarla mücadele ettikten sonra zor kurtulabildi."

Bu ses nereden geliyordu? Bodruma doğru yürüdü; sağına, soluna bakınarak bu sesin geldiği tarafı anlamaya çalıştı, fakat içinden gelen sesin nereden geldiğini bir türlü anlayamadı. Bahçe kapısına kadar yürüdü ve sahile giden yola yaşlı gözlerle bakarak ağlamaya başladı. Bahçe kapısının önüne otururarak Nazmi'nin gelmesini bekledi. Fakat dakikalar geçtiği halde ne gelen vardı ne de giden. Heyecanlarına hakim olamıyordu. Birdenbire oturduğu yerden ayağa kalktı, uzaklardan hayâl gibi birisinin sallan sallan geldiğini gördü. Eli alnında bir adam, sendeleye sendeleye yürüyordu. Ona doğru koştu. Gözlerine inanamıyordu, gelen Nazmi idi. Nazmi'nin yanına yaklaşırken çılgın gibi haykırmaya başladı:

— Nazmi sen misin sevgilim?

Nazmi bir ağacın gövdesine dayanır gibi Gül'ün göğsüne dayandı ve omuzlarını tutarak ona yardım etmesi için yalvardı. Gözleriyle konuşuyordu. Bütün gözlerindeki ifadede ağlayan yalvaran ve ızdırap çeken bir insanın bakışları ışıklanmıştı.

— Ne oldu sana Nazmi?

Nazmi yine gözleriyle ona bodruma yürümelerini işaret eti. Gül onu kollarına almak istedi, fakat Nazmi müsaade etmedi. Omzuna dayanarak yürümeye başladı. Bodruma geldikleri zaman, genç adam baygınlıklar geçiriyordu. Gül onu hemen yatağına yatırdı. Yarasını silmeye başladı.

Nazmi ızdırap içinde kıvranıyordu. Gül nemli gözlerinden sızan yaşlarını ona göstermemek heyecanıyla ikide bir yere eğilerek gözlerini siliyor ve hıçkırıklarını zapta çalışıyordu.

— Çok mu acıyorsun Nazmi? Diye sordu.

Nazmi gözlerini kapıyarak "evet" diyen bir ifade ile sustu. Gül onun yaralarını silerken avuçlarına düşen bir kurşun parçasıyla ürperdi. Heyecanlarını tutamayarak korkunç bir sesle haykırdı:

— Kurşun, kurşun.

Çünkü muvaffakiyetsiz bir dönüş yaparsa, belki Gül'e kavuşamayacak ve hayatının sonuna kadar bu ızdıraplı öpüşlerin verdiği azapla yaşamak mecburiyetinde kalacaktı. Onu

seviyor, çıldırasıya bir aşkla seviyordu. Fakat karşısında sayısız manialar vardı. Hele bir muvaffak olsaydı.

— Gül, dedi hayatımın en güzel anlarında bana müşfik kanatlarını açan, ana bir kuş gibi yardım ettin, gagalarında bana yiyecekler taşıdın, gözlerinden yaşamak ifadesi, öpüşlerinden hayat verdin. Sana medyunum Gül.

— Ben de aynı heyecanı duyduğum için, böyle hareket etmek mecburiyetindeydim. Biz birbirimizi tamamlayan iki kuvvetiz Nazmi. Birimiz eksik olduğu zaman, dünya ışıklarını kaybeder ve cehenneme dönebilir.

— Bana yaşamak için çok güzel teselli veriyorsun.

— Fakat hayat o kadar kısa ve saadet o kadar zor ki..

Gül'ün bu sözleri Nazmi'yi birdenbire müteessir etmişti. Izdıraplı bakışlarla ona baktı. Gül Nazmi'nin bu kadar acı bir şekilde ona baktığını hatırlamıyordu. Niçin böyle bakmıştı? Gül'ün sözlerinden incinmiş olabilirdi. Nazmi:

— Demek hayat kısa ve saadet zor ha? Diye mırıldandı.

— Yanlış anlıyorsun Nazmi.

— Hayır çok güzel anlıyorum.

Nazmi fazla içerlenmişti, Gül hemen bahsi değiştirerek ona aşktan ve istikbâlden bahsetmeye başladı. Nazmi eski neşesini bulmuştu. Şimdi gözleri renk renk ışıklarla yanıyor ve Gül'ü karşısında bir peri kadar güzel, bir masal gibi ateşli buluyordu. O âdeta bir içim su idi. Gül, onun için bakir aleminin gözde bir dilberiydi: hayatında aşkı ilk defa mı tadıyordu?

Gül, Nazmi'nin aşkına sadık kaldığı için memnundu. Madem ki Seza onun kalbine nüfuz edememişti, bundan dolayı müsterihti. Gül'ün aşkıyla dünya üzerinde çarpan bir kalp vardı, o da hiç şüphesiz Nazmi'nin kalbiydi. Bunu Gül'e anlatmak için çırpındı, fakat bir türlü cesaret edemiyordu.

— Gül, dedi, fakat devam edemedi.

Gül onun boynuna sarılarak bakışlarını gözlerine dikti ve yalvaran bir sesle:

— Niçin susuyorsun Nazmi, düşündüklerini niçin söylemiyorsun?

— Bir şeyler söylemek, kalbimin ızdıraplarını dökmek istiyorum, fakat yine böyle olduğu halde korkuyorum.

Gül bütün ısrarlarına ve gayretlerine rağmen, bu akşam da Nazmi'yi söyletemeden odasına dönüyordu. Soyunup yatağına girdiği zaman, kapısının vurulduğunu duydu; fakat cevap vermeden yorganını başına çekerek uyumaya çalıştı.

* *
*

Hayatta bir tek tesellisi kalmıştı: Nazmi'yi serbest bırakmak ve ondan sonra bu köydeki bütün mallarını satarak şehre dönmek. Son günlerde, Nazmi'nin cesaretinden de korkmaya başlamıştı. Tehlikenin an be an kendine gelmekte olduğunu görüyordu. Son günlerde odasında dolaşan bu meçhul adam hakkında fikirleri de şüphe içindeki hayatını gittikçe endişeye koyuyordu.

Birkaç günde bir, onun tehdidine maruz kalıyor, fakat bu adam ondan ne istediğini bir türlü söyleyemiyordu. Dün gece de geldiği zaman ne yapmıştı? Eliyle kendisi koymuş gibi, dolabı açmış ve gözlerinin önünde bir altın alarak kaybolup gitmişti. Nur'un bütün gizli hayatını hatta kendinin bilmediği meçhul taraflarını bile bu meçhul adam biliyordu. Onun gittikçe nezaketine hayran olmaya başlamıştı.

Bu akşam yine içinin büyük bir ihtiras ateşiyle yandığını hissetti. Kalbinde İzzet'in bakışları bir ışık gibi yanıp söndü. Fakat onu Eliza'nın kolları arasında görür gibi oldu.

Birdenbire İzzet'e karşı duyduğu sevgi hisleri nefrete dönmüştü. Ona da aşkına da lanet etti. Bir dağ adamından ne beklenebilirdi?

Bu miskin hayata bir son vermeliydi. Uyuz bir insan dönmüştü. İhtirasını tatmin edecek yeni yeni ışıklara, efsanevi ülkelerin sihirli dekorları içerisindeki çılgınlıklara, şarap ve aşk gecelerine büyük ihtiyacı vardı. Fakat birdenbire "mavi yelkenli"yi hatırladı. Bu da ne olacaktı? Seza da ona bu gemiden bahsetmişti. Koşarak merdivenleri indi, bu günlerde Seza'dan da şüphelenmeye başlıyordu. Bu gemi ile ne alakası olabilirdi? Bahçeye çıktığı zaman, Gül'ün odasındaki ışıklara bakarak güldü ve hemen sokağa fırladı. Köyün arka sokaklarından her zamanki gibi korka korka geçti ve doğruca sahile indi. Takip olunup olunmadığını anlamak için kumlarda dakikalarca bekledi, fakat birisinin gelmediğini görerek sevindi.

Işıklı bir gece vardı. Ayın toz pembe ışıkları altında yürüyerek Seza'nın kulübesinin önünde durdu. bu akşam her nedense içeriye giriyordu. Pencerelerden birine sokuldu ve içeriyi, dinlemek için kulak kesildi. Kulaklarına dolan sesler, birdenbire kalbini heyecanlandırdı. Bu ses Gül'ün sesi idi.

O durmadan Seza'ya hücum ediyordu. Pencerenin camlarına biraz daha yaklaştı ve kulaklarını dayayarak içerden gelen sesleri dinlemeye başladı. Gül:

— Siz dünyadaki insanların en sefilisiniz, diyordu; güzel bir aktör olabilirsiniz, fakat sanat kabiliyetinizi uzun boylu muhafaza edebilecek bir kuvvette değilsiniz. Siz alçak ruhlu bir insansınız. Yalancı ve düzenbazın birisiniz.

— Ne demek istediğinizi anlıyamıyorum, Gül.

Bu Seza'nın sesi idi. Onun sesini müteakip Gül'ün sesi işitildi:

— Ne demek istediğimi şimdi anlardın.

Ve aralarında sert bir kavga başladı. Her ikisi de birbirlerine küfrediyorlardı:

— Siz terbiyesiz bir kızsınız.

— Siz de utanmaz bir adam.

— Çılgınlık doğrusu bu kadar olur, maşallah size.

— Asıl terbiyesiz sizsiniz.

— Çıldırdın mı Gül?

— Hayır çıldırmadım, bilakis akıllandım. Bugüne kadar hayattan aldığım sayısız dersler beni tamamen akıllandırdı. Asıl deli sizsiniz ve siz..

Gül'ün sesi birdenbire kesilmişti. Teyze kendini daha fazla tutamayarak hemen camları kırdı ve bir hızda kendini içeriye attı. Seza büyüyen gözlerle onun üzerine çökmüş, parmaklarını boğazına geçirmiş Gül'ü boğmaya çalışıyordu; karşısında Nur'u görünce deli gibi, korkunç kahkahalarla gülmeğe başladı ve:

— Gelme, üzerime gelme, sonra seni de kaybederim, diye haykırdı.

Fakat teyze, gelen facianın korkunçluğu içinde ona doğru yürümekte devam ediyordu. Seza Nur'u korkutamadığı için şimdi tehlikede kendinin olduğunu anlayarak Gül'ü parmaklarının arasından bıraktı ve karşı pencereden bir ok gibi dışarıya fırladı. Nur onun arkasından bir birini takip eden dört kurşun fırlattı. Sonra koşarak, baygın bir halde yatan Gül'ü bağrına bastı. Hıçkırıklarla karışan göz yaşlarını tutamıyordu.

— Gül, sevgili kızım, diye onun yanaklarını okşamaya başladı.

Gül cevap vermeden korkulu gözlerle teyzeye bakıyordu. Dudakları bir şeyler söylemek için titriyor, fakat heyecanından konuşamıyordu. Teyze Gül'ü göğsüne basarak kulübeden çıktı. Ayın ışıkları altında köyün yolunu tuttukları sırada, sahilden birinin onlara doğru koştuğunu gördüler. Nur birdenbire gelen bu adamı tanımıştı. Onlara sokulan bu meçhul adam:

— Gül müsterih ol, dedi. Seza'dan intikamını aldım Nur, yakında seninle de görüşeceğim.

Bu tehdit teyzeyi bir kurşunla vurulmuşa çevirdi. Meçhul adamın gözlerinin içine yalvaran bakışlarla bakan Nur, merhamet dileniyordu. Fakat meçhul adamın şevkat duygularını bir türlü heyecanlandıramadığını gören teyze, her geçen dakikada biraz daha bozuluyor, âdeta kendini kaybediyordu.

— Ben sana ne yaptım? Diye yalvarmaya başladı.

Meçhul adam:

— Hiç bir suç cezasız kalmaz, diyerek onların yanından uzaklaştı ve sahile doğru koşmaya başladı. Gül, bir bebek gibi teyzenin kanatları altında sığınmış ağlıyordu.

— Etrafımızda ölüm meleklerinin dolaştığını görür gibi oluyorum teyze, dedi.

Nur, teselliye muhtaç olan kendini unutarak, ona teselli vermeye çalışıyordu.

— Buhran içinde yüzüyoruz kızım, merak etme, elbet bu fırtına da bir gün durulur.

— Buna inanmıyorum teyze, hayatımızı bu aşk fırtınası içinde tehlikeli görüyorum. Bana müsaade edersen, bu köyden ayrılarak kasabaya gitmek istiyorum.

— Bu akşam niçin yalnız olarak Seza'nın odasına gittin? Onun tehlikeli bir adam olduğunu bilmiyor musun?

Gül, teyzenin bu haksız müdahalesine fazla sinirlenmişti, ona bu anında haddini bildirmek için kalbindeki ızdırabını unutarak, gözlerinin içine haykırdı:

— Orası yalnız benim için mi tehlikelidir?

— Ne demek istiyorsun Gül?

— Yoksa aşkını benden kıskanıyor musun?

— Sen çıldırdın mı Gül?

— Çıldırmış olabilir fakat her şeyi Kanlı El'den öğrenmiş bulunuyorum. Siz Seza'yı çıldırasıya seviyorsunuz ve onu başkalarından da çıldırasıya kıskanıyorsunuz.

Teyze gözlerinin nemlendiğini hissetti, fakat asabiyetinden zangır zangır titriyordu. Bu anında Gül'ü bir ala dövebilirdi. Onun da zincire vurulmak sırasının geldiğini hissediyordu. Bu akşamdan tezi yok, onu da bodrumun başka bir tarafına hapsetmeliydi. Fakat kalbinde doğan temiz hisler, onu bu hareketinden men ederek, vicdanının sesiyle harekete mecbur etti.

— Gül sen çok temiz bir kızsın, dedi.

Gül nemli gözlerle, ışıltılı gecenin panaroması içinde sustu. Teyzenin zaman zaman değişen; bir anı, bir anına uymayan çok başka bir tipte yaratılmış bir kadın olduğunu biliyordu.

Gül, bacaklarının kendini taşıyamayacak kadar yorgun olduğunu hissetti. Teyzenin elinden sıyrılarak, olduğu yere diz çöktü.

Gözlerini yıldızlara dikerek, işitilmiyen bir sesle bir şeyler mırıldandı. Hayatında bu akşam duyduğu ıztırap kadar acı duymadığını hissediyordu. Gözlerinden zaman zaman her şeyin silinip gittiğini görüyordu. Bu köye, korku içinde nasıl geldiğini, Perili Uçurum'dan gelen fırtınayı nasıl dinlediğini ve korku içinde nasıl girdiğini şimdi bir rüyâ gibi hatırlayabiliyordu.

Teyze onu da çılgınlıklarına ortak yapabilmişti. Kalbinde duyduğu sızı çok derindi. Bu yüzden teyzeyi hiçbir vakit affetmeyecekti. Ona, ömrü boyunca sonu gelmez uçurumlar açmıştı. Bu köye geldiği günün gecesinde kalbi nasıl bir ümitle çarpıyordu? Halbuki şimdi ona hazırlanan ıztırap dolu hayatın mahvedici sahneleri her şeyini bir yaprak gibi soldurmuştu.

Birdenbire annesini hatırladı; onu sevmiyordu, onun elinde yaşadığı günlerin işkence anlarını hatırladığı zaman, hem kendinden, hem de annesinden nefret ediyordu. Babası ile annesi arasındaki geçimsizlik, işte onu böyle dağlara atmak mecburiyetinde bırakmıştı. Buraya niçin geldiğini daha fazla şimdi anlıyordu. Burada kimsesizdi, teyzenin çılgınlığı, bitmez tükenmez sevdaları, aşkları onu bu kadınla daha fazla yaşatamayacaktı.

Teyze Gül'ün yanına diz çöktü ve:

— Neler düşünüyorsun Gül? Diye sordu.

Gül âni bir hareketle oturduğu yerden kalkarak eve doğru yürümeye başladı; teyze de hemen yerinden kalkarak onu takibe koyuldu ve yanına yaklaştığı zaman tekrar sordu:

— Gül senin içinde gizlediğin ve söyleyemediğin bir şeyler olduğunu gözlerinden okuyorum. Niçin içini dökmüyorsun?

Gül tereddüt etmeden cevap verdi:

— Evet, içimde söyleyeceklerim çoktur. Şimdi evde konuşuruz.

— Ne olur, şimdi anlatmaz mısın?

Gül cevap vermedi. Nur tekrar sordu:

— Seza'yı seviyor musun?

Gül düşünmeden cevap verdi:

— Belki.

Nur, Gül'ün verdiği bu cevabı soğuk kanlılıkla pek tabii buldu. Fakat eğer bu anda yüzünü bir aynaya götürmüş olsaydı, renginin tamamen uçtuğunu, gözlerinin izah edilemeyecek kadar acayip bir renk aldığını görecekti. Demek Gül Seza'yı seviyordu?

— Seza da sizi seviyor mu?

— Müsaadenizi almak için fırsat bekliyor.

Nur bu cevap karşısında sinirlenmişti. Asabiyetinden gözlerini açıp kapıyor, avuçlarını birbirine vurarak yumruklarını Gül'e sallamak istiyordu. Hemen onun karşısında durdu ve genç kızı ellerinden tutarak:

— Ne demek istediğinizi anlamıyorum, dedi.

Gül aynı soğuk kanlılıkla cevap verdi:

— Müsaadenizi almak için fırsat bekliyor.

— Yani o da sizi seviyor demek?

— Müsaade ederseniz...

— Hayır bu imkânsız; Seza sizin kalbinizle oynuyor, o hayatta kimseyi sevmemiştir.

Gül dudaklarında kırılan yarım bir tebessümle:

— Belki sevememiştir, dedi.

Biraz daha yürüdüler.

— Aşkınızdan emin misin?

Bunu Gül soruyordu. Fakat teyze onun buhran geçirdiğini ve sonsuz bir azap içinde kıvrandığını ancak şimdi anlayabilmişti. Zavallı Gül, bir sonsuzluk içinde her şeyini feda etmeye ve çılgın bir hayatla ömrüne son vermeye hazırdı. Nur, onun kalbindeki heyecanını şimdi anlıyordu. O yalan söylüyordu. Seza'yı hayatta hiçbir zaman sevemezdi. O, pek iyi biliyordu ki, Gül Nazmi'nin aşkıyla Leylâ'ya dönmüştü. Mecnun'un hasretiyle sahralara düşen ve ıssız çöllerde aşk arayan Leylâ'ya. Şimdi onu acıyordu. Gül hakikaten Seza'yı seviyorsa, müsaade edecekti. Hatta onların birleşmeleri ve mesut olmaları için, kendisi ortadan kaybolabilirdi. Başkalarına saadet vermek, ona da saadet veriyordu.

— Doğru mu söylüyorsun Gül? Diye sordu.

Gül, gözlerinde Nazmi'nin hayâliyle yürüyordu. O kadar dalgındı ki;

— Ne istiyorsun Nazmi? Diye sordu.

Nur acı tebessümlerle dudaklarını ısırdı. Hayâlinde yaşattığı adam onun:

— Nazmi çok iyi bir insandır, dedi; hayatta onun kadar temiz bir erkeğe rastlayamazsın.

Gül, teyzenin kollarına sarılarak başını onun göğsüne dayadı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Hıçkırıkları ve gözyaşları arasında durmadan haykırıyordu:

— Gülün ömrü az olurmuş, öyle mi teyze?

Teyze kalbinin bütün hassasiyetiyle ve şefkat duygularıyla Gül'ü göğsüne bastı ve onun hıçkırıklarıyla o da ağlamaya başladı. Gül bir aralık teyzenin göğsünden başını kaldırarak, yalvaran bir sesle sordu:

— Bu akşam Seza'nın kulübesine niçin gittiğimi biliyor musun teyze?

Nur, heyecanla cevap verdi:

— Hayır, bilmiyorum.

— Müsaade edersen anlatayım.

Nur genç kızı tekrar göğsüne bastı ve onun göz yaşlarıyla ıslanan yanaklarını öperek, saçlarını okşamaya başladı:

— Seza kör değildir teyze.

Nur heyecanla:

— Kör değil midir? Diye sordu.

— Hayır, o bir kör değildir.

— Fakat bundan ne çıkar kızım?

Gül bir saniye sustu, sonra gülerek cevap verdi:

— Bu bir ruh ve gönül işidir teyze.

— Ne demek istediğinizi bir türlü anlayamıyorum, bu akşam çok muğlâk konuşuyorsun.

Gül, dudaklarında kırılan tebessümlerini teyzeden saklayarak cevap verdi:

— Onsekiz yaşın bana verdiği haz ve heyecanla onu sevdim. Çok geceler evden kaçarak onunla aşk vadisinin ıssızlığı içinde, aşk sultanlarına has bir sevgi ile seviştik. Onu kalbime yıkılmaz bir aşk sarayı yapmıştım. Bu, çocukça hislerimin bana verdiği bir acıma hissiyatı idi. Ben, kör bir adamı, dünya ile alâkasını kesmiş bir insanı mesut etmek istiyordum. Ona her gün yeni bir saadet menbağı arıyor, ona her gün aşk hikâyeleri, sevda masalları anlatarak, onu bahtiyar etmek istiyordum.

Bu acımaktan doğan, şefkat yüklü bir aşktı. Aşkın lezzetini ben ilk defa, onun bâkir dudaklarında tattığıma inanıyordum. Acımanın bende doğurduğu heyecan çok büyüktü. Geceleri, hep onu düşünerek uyuyamıyor, akşamları senin köyden uzaklaşmanı dört gözle bekliyordum. Sen evden bir atlı ile çıkıp gittikten sonra; ben de ona koşar, kendimi onun kollarına atar ve çılgınlıklar içinde onu mesut etmeye çalışırdım.

Bir gece, orada sizin bir resminizi gördüm. O meşhur çıplak tablonuz, beni size karşı hıyanet işlediğim için sonu gelmez bir azapla ruhumu parçalamaya başladı. Şimdi karşımda iki kapılı bir facia uçurumu açılıyordu. Bu resim oraya nasıl asılmıştı? Size acımaya başladım, fakat kendi kendime verdiğim bir sözden de dönemiyordum. Onu mesut edecektim. Mutlak surette, bu kör adama karanlık dünyası içinde temiz ve ışıklı bir aşk sunmak vazifesiyle günlerce kendimi zorladım.

Bu, günlerce böyle devam etti. Her gün biraz daha solduğumu, her gün biraz daha kendi varlığımdan bir şeyler kaybettiğimi hissediyordum. Fakat, dün akşam bütün hakikatı öğrendiğim zaman, ondan nefret etmeye başladım.

Nur, Gül'ün sözünü keserek sordu:

— Hangi hakikatı Gül?

— Meğer ki o bir kör değilmiş. Düzenbazın birisiymiş.

— Fakat bunu sana kim söyledi?

— Kanlı El dediğimiz o meçhul adam.

Nur korku içinde titremeye başladı. Bu adam da kim oluyordu? Onların en gizli sırlarına vakıf olan bu adam da kimdi? Bu adamın kim olduğuna bir türlü karar veremiyordu. Kendini saran üzüntüyü nasıl giderecekti? Gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetmedi. Yüzünde dolaşan Gül'ün parmakları onu derin rüyâsından uyandırmıştı. Gül de ağlıyordu.

— Bu ıztıraba daha fazla tahammül edemeyeceğim teyze, dedi.

— Her şeyi unutmak mecburiyetindesin kızım.

— Fakat nasıl?

Nur sustu. Gül hıçkırıklarını tutamayarak teyzenin göğsüne kapandı ve dakikalarca kendinden geçerek ağladı. Nur, onun ağlayabildiği kadar ağlamasını istiyordu. Çünkü o da hissediyordu ki, her gün biraz daha Gül kendinden bir şeyler kaybediyordu. Bu onun hayatındaki facialarn en büyüğü olacaktı. Gül'ü kendi saadeti için feda edemezdi. Onun her

arzusunu yerine getirmek mecburiyetinde idi. Kalbi ilk defa şefkat duygularıyla çarptı ve gözleri ilk defa acıyan bir anne duygusuyla yaşardı. Bütün kuvvetiyle Gül'ü göğsüne çekti ve kalbinin üzerinde onu sıktı. Saçlarını okşuyor ve beşikteki yavrusuna ninni söyleyen bir anne gururuyla onun kulaklarına fısıldıyordu:

— Güneş, yarın aşk vadisinde başka bir şekilde doğacak kızım. Sen bu güneşin içinde beyazlarınla dolaşan bir peri olarak yeniden dünyaya geleceksin.

— Masal mı söylüyorsun teyze?

— Masaldan da güzel olan bir hakikatı ifade etmeye çalışıyorum.

Gül, teyzenin bu kadar müşfik ve hassas bir kalbe sahip olabileceğini ilk defa anlıyordu. Ona karşı duyduğu nefret hisleri birdenbire sevgiye inkılâp etmişti. Teyze demek ki, Nazmi'nin ona anlattığı kadar fena bir kadın değildi. Kalp işlerinde her şeyi bilen, hisseden ve takdir eden bir kadındı. Gül onu yanaklarından öperek:

— Bu akşam tatlı ve temiz bir uyku uyuyabileceğime inanıyorum teyze, dedi.

— Senin için her şeyi yapmaya hazırım kızım.

Gül heyecanından, teyzenin ellerini, yanaklarını öpüyor; saçlarını kokluyor ve saatlerce onun boynuna sarılarak susmak istiyordu. Şimdi Nazmi yanında olmuş olsaydı elbette onu kollarına alacak ve bu uzun yolu yürütmeden ve tatlı buselerle göğsünü gıdıklayarak onu bodruma götürecekti.

Tekrar bodruma girmek heyecanıyla kalbinin alevlendiğini hissetti. Nazmi'nin hayâli gözlerinin önünden ayrılmıyordu. Onun serbest bırakılması için teyzeye yalvarmaya karar verdiği bir sırada; gözlerinin karardığını, başının döndüğünü, midesinin bulandığını hissetti. Az daha teyzenin kolları arasından bir külçe gibi yere yuvarlanacaktı. Teyze:

— Ne oluyorsun Gül? Diye sordu.

Gül cevap veremeyecek bir hâldeydi. Başının döndüğünü, gözlerinin karardığını anlatamıyordu. Teyzeye evin yolunu işaret ederek yürümelerini rica etti. Nur, genç kızın koluna girerek, yavaş yavaş yürümeye başladılar. Gül, yürüdükçe biraz daha açılıyor ve biraz daha ruhunda serinletici bir rüzgâr buluyordu. Gözlerinin yağmurdan sonra; toprağın taşıdığı nemli hava gibi, parladığını hissetti. Demek ki, yavaş yavaş açılıyor, kalbi serinliyordu.

Eve geldikleri zaman, Gül kendini tamamen bitmiş bir halde hissetti. Teyzenin yardımıyla elbiselerini çıkarttı ve yatağına uzandı. Birdenbire vücudunun alevler içinde yandığını, kalbinin heyecanlarla çarptığını duydu. Gözlerinde fer kalmamıştı. Dudaklarında bir damla suyun hasretiyle gözlerini kapadı. Onun, ateşinin her an biraz daha yükseldiğini, konuşamayacak bir hale geldiğini gören Nur, çılgın gibi yerinden kalkarak, hemen bodruma koştu. Nazmi'ye onun hastalığını haber vermek istiyordu. Fakat bodrumda kimseler yoktu. Ümitsizlik içinde tekrar Gül'ün odasına döndüğü zaman, ağlamamak için kendini zorluyor, fakat sinirlerine hakim olamıyordu.

* *
*

Seza kulübeden kaçıp; ardından dört el kurşun atıldığı gece, dağlara doğru koşuyordu. Heyecanlarla çarpan kalbinin meçhul sızıları içinde duyduğu acılarla, kendi kendini Gül'ün hayaliyle yaşatabilecek bir rüyâ alemine sürüklüyordu. Gözlerine ipek tüllere sarılmış Gül'ün altın silüeti, hayâl olmuş bir güzellikte dolaşıyordu. Onunla gezdiği bu vadilerde, aşkının teselli edici günlerini hatırladı.

Bu tepeler üzerinde baş başa saatlerce kalmışlar; şu ağacın gövdesinde kalp heyecanlarıyla kendilerini unutmuşlar, ilâhi bir aşkın verdiği heyecanı saadet iklimlerinin yolculuklarına hazırlanmışlardı. Ne mesut günlerdi, zamanın sonsuzluğu içinde, tekrar o günlere dönebilmenin heyecanıyla âdeta kendinden geçiyor ve kalp buhranları içinde bu geceki faciayı tamamen unutuyordu.

Saatlerce bu dağlarda dolaştığı halde, yalnız Gül'ü hayâl edebiliyordu. Bir an bile, kalbesine geldiğini, onunla kavga ettiğini, asabını bozduğunu ve her şeyini unutarak, onu öldürmeye teşebbüs ettiğini, sonra Nur'un müdahelesini ve arkasından öldürmek maksadıyla atılan kurşunları, her nedense düşünmüyordu. Veya zaman zaman hafızasını kaybettiği için, hiç birşeyi düşünemiyordu. Şimdi onun hayâlinde yalnız Gül vardı.

Nur'u tamamen unutmuştu. Rahmi hakkında da hiç bir şey hatırlayamıyordu. Fakat Rahmi'nin ismini hatırlar hatırlamaz; gözlerinin önüne Kanlı El'in o korkunç hayali dikildi. Şimdi onunla mücadeleye hazırlanıyordu. Bu adamın kim olduğunu Seza'dan başka kimse bilmiyordu. Bu sırada kollarından birine bir darbenin indiğini duyar gibi oldu. Korkudan yere yuvarlandı, kahkahalarla gülüyordu. Başını arkasına çevirdiği zaman, karşısında kimseyi göremedi. Vadilerden; birkaç mum ışığının bir araya toplanarak yanışı gibi parlayan köyü seyretti. Bu ışıklar altında, bir derece olsun teselli buluyordu. Gözlerindeki renk, kalbinin rengesinden başka bir şey değildi.

Düştüğü yerden kalkarak yürümek istedi, fakat birisi tarafından elinin tutularak geriye çevrildiğini hissetti; aldırmıyor ve gerisine bakmadan yürümek istiyordu. Fakat adımlarını atamıyordu. Elini kıvıran adam, kulaklarının içine tok bir sesle haykırdı:

— Kımıldama ve geri dön!

Seza korku içinde başını geriye çevirdiği zaman, karşısında meçhul adamın haşmetiyle titredi; dilinin tutulduğunu, hafızasının silinip gittiğini; gözlerine kara bir perdenin indiğini görür gibi oluyordu. Kendini zorlayarak:

— Benden ne istersin? Diye sordu.

Meçhul adam onu bir yumrukta yere yıktı. Sonra kendisi de yanına diz çöktü ve kırk senelik arkadaşmışlar gibi konuşmaya başladı:

— Hafızanı bundan birkaç ay evvelisine çevir ve bir gece girdiğin bodrumu hatırla...

Seza, bu hikâye karşısında zangır zangır titriyordu, artık şüphesi kalmamıştı. Kendine meçhul bir süs veren bu adamın kim olduğunu biliyordu. O devam etti:

— O akşam girdiğin bodrumda, ellerine zincir vurulan zavallı bir bedbahta yaptığın alçaklığın cezasını şimdi ödeyeceksin! Rahmi'nin intikamını da; sana bir müddet zaman ızdırap verdikten sonra kararlaştıracağım.

— Sizin böyle kötü düşünceli ve sefil ruhlu bir insan olacağınızı tahmin etmiyordum.

Seza vurulmuş bir yılan gibi kumların üzerinde kıvranıyordu. Meçhul adam son bir defa daha onun üzerine eğildi ve:

— Başkasının dünyasını karanlık yapanlar için, cehennem cennete tercih edilebilir Seza Bey, dedi, senin için hazırladığım ölüm, bundan daha güzel olamazdı, değil mi muhterem dostum? Fakat görüyorum ki, bir çeyrek saaten beri hep susuyorsun. Bilsen bu sususş sana ne kadar yakışıyor. Fakat bana ne kadar azap veriyor.

Seza bir taş gibi susuyor ve bir taş gibi konuşamıyordu.

* *
*

Gül geceyi bir humma içinde geçirdi. Sıcaklığı ancak sabaha karşı düşmüş ve gözlerine ancak güneşin doğuşuyla uyku girebilmişti. Genç kız öğleye doğru yattığı zaman, kendini rahat hissetti. Teyzesi baş ucunda onu bekliyordu. Gül gözlerini açarken Nur tebessümlerle ona uzandı ve genç kızı yanaklarından doya doya öptü.

— Nasılsın kızım? Şimdi iyisin değil mi? Diye sordu.

— Ne olmuşum teyzeciğim? Ben hasta mıydım?

— Hem de çok fazla. Bütün bir gece alevler içinde yandın. Gözlerine uyku girmeden sayıklayıp durdun.

Teyze Gül'ün odasından çıkarak mutfağa girdi; Gül'e biraz süt ısıttı ve hemen geri döndü:

— Bugün yalnız süt içeceksin, bundan başka her şey yasak.

— Fakat ben hasta değilim teyzeciğim.

Teyze genç kızın yanaklarını okşayarak, komodinin üzerine bıraktığı sütün ağzını kapadı ve hemen kendini bahçeye attı; derin derin nefes alıyordu. O da bütün bir geceyi uykusuz geçirdiği için Gül kadar rahatsızdı. Biraz bahçede dinlendikten sonra odasına çıktı ve derin bir uykuya daldı.

Gül'ün bütün neşesi üzerindeydi. Şarkı söyleyerek yatağından kalktı, yüzünü yıkadı ve teyzenin getirdiği sütü içerek hemen bahçeye çıktı. Bahçeye çıkar çıkmaz; Nazmi koşarak yanına geldi, ayaklarının dibine diz çökerek, ellerini dizlerine dayadı ve kimsenin duymayeceği bir sesle:

— Bu akşam teyze ölecek, dedi.

Gül korkulu bakışlarla oturduğu yerden fırlayarak ayağa kalktı ve Nazmi'nin kollarına atılarak, başını göğsüne dayadı ve yalvaran bir sesle:

— Ne diyorsun Nazmi? Bu akşam teyze ölecek mi?

Nazmi, Gül'ün bu heyecanı karşısında itidalini muhafaza ederek cevap verdi:

— Evet, bu akşam teyze ölecek.

— Demek ki sen bir katil olacaksın? Ben...

Nazmi Gül'ün sözünü keserek:

— Demek sen bir katille yaşayamazsın, öğle mi meleğim? Fakat merak etme, onu öldürecek ben değilim.

Gül hayretle Nazmi'nin yüzüne bakarak, bir şeyler söylüyor, fakat söylediklerini ne kendisi ve ne de Nazmi işitemiyordu. Nazmi onun nemli gözlerini kalbinin üzerine bastırdı ve inkıtaran bir sesle:

— Onu ben öldürecek değilim Gül, diye inledi; Rahmi geri döndü, bu akşam onunla hesaplaşacak.

— Nasıl, Rahmi mi? Bu da kim?

— Sen onun kim olduğunu bilmiyorsun, fakat çok kısa bir zaman sonra tanıyacaksın. Rahmetli çok iyi bir adamdı. Öldü ve canlandı.

Gül bu sözlerden bir şey anlamıyordu. Yalvaran bir sesle sordu:

— Ölen insan nasıl oluyor da tekrar dünyamıza geliyor? Yoksa Binbir Gece Masalları'ndan bir hikâye mi söylüyorsun Nazmi?

Nazmi de katıla katıla ağlamak istiyordu.

— Meraklanma Gül, dedi, birkaç saat sonra her şeyi öğreneceksin.

Gül merakla sordu:

— Senin kim olduğunu da öğrenecek miyim?

— Yarın sabah aşk vadimizi terk ediyoruz Gül.

— Korkulu rüya görmek istemiyorum Nazmi.

— Hayâllerimiz bu akşamdan sonra hakikat olacak. Yarın sabah ilk defa olarak seninle baş başa; saadet ufuklarına yelken açarken, bu güzel hikâyeyi sana ben anlatacağım. Bugün çok mesudum ve hayatımda bu kadar saadet duyduğumu da hatırlamıyorum.

— Teyzeyi buradan kaçıramaz mıyız?

— Rahmi'ye ihanet etmiş oluruz.

— Ne çıkar yeter ki hayatı kurtulsun.

— Bizim yaşamamız için onun ölmesi şarttır. Buna kalbimin bütün temiz duygularıylA inanıyorum.

— Ya Seza?

— Onu artık unutmalısın, o yaşamıyor!

— Ne dedin? O yaşamıyor mu?

Gül kalbinde duyduğu azap yüklü bir ıztırapla Nazmi'nin göğsüne kapandı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Fakat bu göz yaşları saadetinin ıztırapsız damlaları idi. Her şeyden üstün tuttuğu temiz aşkını Nazmi'nin kollarında saadetle ona götürebildiği için mesuttu.

Nazmi, Gül'ün yüzünü avuçları içine alarak sordu:

— Mesut musun sevgilim?

Gül dudaklarıyla cevap verdi. Bu cevap, onun dudaklarında kırılan ve yarım bir ay şeklinde bükülen tebessümlerdi. Aylardır, büyük bir şüphe ve sonsuz bir azap içinde yaşayan genç kız, şimdi hakikaten mesuttu. Başını onun göğsüne dayadı ve dakikalarca konuşmadan sustu.

— Beni istediğin diyarlara götürmekte serbestsin Nazmi, benim anam, babam, kardeşim, sevgilim, velhasıl her şeyim sensin.

— Sana inanıyorum Gül, fakat bu kadar acele etme, henüz her şey tamamlanmış değildir.

Gül başını Nazmi'nin göğsünden kaldırarak, nemli gözlerle onun ıslak gözlerinin içine baktı ve:

— Temiz ve bâkir olarak sana dönmenin heyecanı içinde âdeta gurur duymaktayım Nazmi, dedi.

Nazmi, hemen Gül'ü kollarından bırakarak:

— Artık ben gitmeliyim, dedi. Bugün görülecek daha bir çok işlerim vardır; sana bahsettiklerimden kimseye bir şey söyleme, sonra bütün plânlarımız mahvolur.

Gül ilk defa günahkâr bakışlarla Nazmi'ye baktı ve gözlerindeki nemli bulutları, onun varlığında toplanmış birer şehvet ışığı gibi gördü.

Nazmi Gül'ün yanından uzaklaşır uzaklaşmaz, Gül hemen koşarak odasına girdi; boğazında bir elin nefeslerini tıkadığını duyuyordu. Bu dört duvar arasında daha fazla duramayarak, hemen teyzenin odasına çıktı. Fakat buraya niçin gelmişti? Nazmi ona bu hususta kimseye bir şey söylememesini tembih etmemiş miydi? Kalbinin ıztıraplı çarpışlarına ve ruhunun tuhaf sesine bir türlü cevap veremiyordu. Evet, bu odaya niçin gelmişti? Hemen geri dönmesi lâzımdı. Fakat kalbindeki acılarla konuşan ruhu; onu derin bir azabın buhranlarına doğru sürüklüyordu. İçindeki bu ölüm duvarını bir an evvel yıkmalıydı.

Teyzenin yatağına doğru yürüdü; genç kadının sarı saçları yastıklara birer demet gibi yığılmış bir halde mışıl mışıl uyuyordu. Birkaç saat sonra, bu güzel vücudun, bu güzel varlığın cansız ve bir taş parçası halinde nasıl susabileceğine hayret ediyordu. Fakat Gül, buna tahammül edemeyecek kadar hassastı. Her ne olursa olsun teyzeyi uyandırıp her şeyi ona haber verecek ve buradan bir an evvel kaçmasına yardım edecekti.

Teyzenin yanına biraz daha sokuldu. Henüz çok gençti ve zaten Gül onun bu gençliğine yanıyordu. Bu güzellik, bu yaşında topraklara atılarak yok edilemezdi. Buna bir an evvel mani olmalıydı. Tam elini onun saçlarına uzatıp okşamaya başlayacağı bir sırada kulaklarını uhrevi bir seda doldurdu:

"— Elini geri çek, kendi mezarını kendi elinle kazıyorsun. Onu her şeyden habersiz olarak ölüme bırak. Rüyâda yaşıyormuş gibi ölsün. Iztırap duymadan ölmesine ben de razı değilim. Çünkü onun size yaptıklarının cezası tatlı bir ölümle ödenecek bir küçüklükte değildir. Bu hareketinle her şeyi mahvedebilirsin. O şeytanın zâfına kurban gitmiş, Allah'ın gazabına uğramış, fettan bir kadındır."

Gül korku içinde ellerini geri çekti ve gözleriyle odanın etrafını aramaya başladı. Bu ses nereden geliyordu? Yatağın önüne diz çökerek ağlamak, hıçkırmak ve göz yaşlarının sesiyle teyzeyi uyandırmak istiyordu. Fakat vicdanının emrettiği sese ihanet etmekten de korkuyordu. Pencerelere doğru yürüdü. Dağlara doğru süzülen güneşin son ışıklarını dalgın dalgın , içine doldurarak seyretti. Güneşin son ışıkları ona yeni bir hayat vermişti.

Şimdi kalbinde yeni bir hayat hikâyesinin başlamak üzere olduğunu duydu. Zaman zaman böyle tuhaf hislerle ürperdiğini hatırladı. Fakat ne olursa olsun, teyzeyi

uyandırmalıydı. Onun birdenbire öldürülmesine ve ortadan kaldırılmasına kalbi razı değildi. Tekrar yatağa doğru yürümeye başladı; bu sırada yine kendi içinden gelen bir ses ona mâni olmak istedi; bu ses şöyle diyordu:

"— Bu kadar zayıf olma. Hayatta kötü olmadıkça yaşanmaz. Acımak ölmek demektir. Zayıf olduğun nisbette yaşamak hakkından mahrum olursun. Kuvvetli ol ki, yarın sana kanatlarını açacak olan saadetine; sen de kollarını açabilesin."

Evet, bu ses doğru söylüyordu. Bu dünyada zayıfların yaşamaya hakkı yoktur. İnsan zayıf olduğu nisbette ölen bir varlıktır. Bunu niçin unutuyordu. Teyzeden ona ne? O, ha yaşamış, ha yaşamamış; onun için ne olabilirdi? Bu kadar yıldır Nazmi'ye verdiği ıztırabın cezasını çekmeliydi. Zaten son günlerde ondan nefret etmeye de başlamıştı. Kalbindeki acımak hissini bir saniyenin içinde unutarak hemen geri döndü ve sessiz adımlarla merdivenlerden inerek bahçeye çıktı. Temiz akşam rüzgârları, ruhundaki bütün zulmetin perdesini silip götürmüştü. Fakat onun bir tek arzusu vardı; o, bu hayatın bir facia ile bitmesini istemiyordu.

Gül kalbinde duyduğu yersiz sızılarla; gözlerinin yaşardığını hissetti. Teyzenin yıllardır Nazmi'ye çektirdiklerini de affetmiyordu; fakat onun da aralarında yaşamasını candan arzu ettiği için, Nur ölmemeliydi. Teyzenin yaşamasını herkesten fazla istiyordu. Ya Nazmi, onun hayat bulması için teyzenin ölmesi lâzım geldiğini söylememiş miydi? Şimdi otaya bir de Rahmi çıkmıştı. Fakat bu da kim oluyordu?

Nazmi hakkında da hiç bir malûmatı yoktu; genç yaşında bir zindan mahkûmu gibi hayat sürdürülen bu genç, güzel ve kuvvetli adam, Nur'un ona ihanet etmiş aşıklarından birisi miydi? Bu büyük aşk faciasının yine bir facia ile sona ermesinden korkuyordu.

Gittikçe kararan dağlara bakarak ağladı. Gecenin gelmesini istemiyor, yıldızların gökte parlamak üzere olduğunu görerek; ağrıları bir kat daha artıyor, asabının sarsıldığını hissediyordu. Geceye lânet etti, yıldızlara bakarak isyan duygularının taşmak üzere olduğunu duydu!

Tekrar teyzenin odasına girerek, onu gelecek faciadan haberdar etmek ve buralardan kaçmasını temin etmek istiyordu. Bu hareketiyle Nazmi'yi kaybetmekten de korktuğu için düşündüğü gibi hareket edemiyordu. Ne olurdu bir müddet daha karanlık gelmese veya geceler hep beyaz ve ışıklı olsaydı?

Yersiz düşüncelerle sarsıldığını hissetti, kalp ağrılarını hıçkırıklarıyla yıkamak istiyordu. Yüzünü avuçları içine aldı ve gözlerine dolan bu büyük facianın panoraması içinde dakikalarca ağladı.

Gül, ümitsiz bir akşamın başladığını düşünerek odasına girdi ve yatağına uzandı. Hülya dolu günlerin hasretiyle içini çekti, gönlünde dolaşan bir azap şarkısıyla uyuyamıyordu. Yatağından kalktı, penceresinin önüne oturarak düşünmeye başladı.

Demek Seza ölmüştü; fakat niçin ve kimin tarafından öldürüldüğünü bilmiyordu. Yalnız Nazmi'nin ona "O artık yaşamıyor" dediğini hatırlıyordu. Bu akşam Seza'nın kulübesini ziyaret etmek arzusu ile içinin yandığını hissetti. Fakat orada ne yapacaktı? Madem ki, Seza öldürülmüştü, cansız bir kulübenin duvarları arasında kimi görecek ve kiminle konuşup, dertleşecekti?

Başını pencereden dışarıya uzattı, çıplak göğsünü öperek geçen dağ rüzgârları; içindeki ateşi bir dereceye kadar söndürmüştü. Pencereden biraz daha uzandı, rüzgârda bir yelpaze gibi uçuşan saçlarını elleriyle arada bir topluyor, yine bakıyor, sonra yine topluyor ve âdeta onlarla oynuyordu. Bu sırada karşısına meçhul bir adamın dikildiğini gördü. Bu sarışın, uzun boylu orta yaşlı, kıvırcık saçlı, yakışıklı bir adamdı. Gül bu adamı ilk defa görüyordu. Bu tanımadığı adam onun yanına sokuldu ve saçlarını okşayarak tatlı tebessümlerle gülmeye başladı:

— Gül, meraklanma, diyordu, yarın her şey bitmiş olacak. Nazmi senin kalbinde gömülmüş, ıztırabınla ıztırap duymuş, neşenle neşelenmiş, altın bir insansır. Ona her şeyinle güvenebilirsin.

— Peki siz kimsiniz?

— Henüz bunun sırası değil, bunu size ancak yarın anlatacağım.

— Fakat teyze bu akşam ölecek mi?

— Hiç bir suç cezasız kalmıyor kızım?

— Teyzenin ölmesini istemiyorum.

— Ben de istemiyordum , fakat vicdanımın emrettiği sese itaat etmek mecburiyetindeyim. Bu öyle ağır bir yük ve öyle bir azaptır ki, bunu ancak teyze ölmekle vicdanıma verdiğim sözü yerine getirebileceğim.

— Sizde kalp yok mudur?

— Namuslu insanların kalbi kadar büyük ve temiz bir vicdana sahip olan bir kalbin sahibiyim. Bundan emin olabilirsiniz.

— Teyzeyi siz mi öldüreceksiniz?

— Allah'ım yardım ederse.

Gül, hıçkıra hıçkıra pencerenin taşlarına uzandı ve sarsıla sarsıla ağlamaya başladı.Hayatında ilk defa olarak bu kadar uzun ve ıztıraplı bir şekilde ağlamamıştı. O, ağladıkça karşısında bir taş gibi, hissiz bir halde duran adam, hep susuyor ve sustuk sonra da heykelleşiyordu. Meğer onun ne sert kalbi varmış. Gül, bu göz yaşları karşısında onun kalbini yumuşatacağını zannetmişti; meğer ne kadar aldanmış, meğer ne kadar yanılmıştı. Meçhul adam elini tekrar Gül'ün saçlarına uzatarak okşamaya ve bir baba şefkatiyle onu sevmeye başladı.

— Çok ağlıyorsun kızım, dedi, göz yaşlarına ve sana acıyorum. Hakikatı bilmiş olsaydın bu kadar göz yaşı dökmezdin.

— Ben teyzeyi çok seviyorum.

Gül yaşlı gözlerini ona çevirdi. Fakat karşısındaki adamın bir taş gibi susmakta ısrar ettiğini görerek kalbinde duyduğu acıların verdiği ıztırapla haykırmaya başladı:

— Defolunuz buradan, siz bir insan değil, nasırlaşmış bir hayvansınız. Yüzünüzü daha fazla görmek istemiyorum. Şimdi teyzeye gidip hakikati anlatacağım. Defolunuz buradan. Niçin gitmiyorsunuz? Niçin karşımda acı acı gülüyorsunuz?

Gül hayatında bu kadar sinirlendiğini hatırlamıyordu. Karşısındaki adamı ağır bir surette tahkir ettiği halde, o Gül'ün sözlerine aldırmıyor ve kahkahalarla gülüyordu. Gül, sert bir hareketle pencereyi kapamak istedi. Fakat meçhul adam buna mani olarak pencereyi eliyle tuttu:

— Güzel kız, dedi, niçin pencereyi kapamak istiyorsun?

Gül cevap vermedi; meçhul adam tatlı bir ahenkle sözlerine devam etti:

— Çok hassas bir kalbiniz olduğunu biliyorum, fakat göz yaşlarınız hiçbir zaman plânlarımızı değiştirmeyecektir; bundan emin olabilirsiniz. Şimdi sessizce yatağınıza giriniz ve güzel bir uykuya yatınız. Bu facia gecesini tatlı bir uyku içinde geçirmenizi istiyorum. Allahaısmarladık güzel kız.

Meçhul adam, bahçeden çıkarak, sahile giden yola doğru yürüdü ve karanlıklar içinde bir saniyede gözden kayboldu.

* *
*

Seza, gözlerine zehirli su serpildiği gece, sabaha kadar kumlarda inlemiş, çırpınmış, hıçkırmış; fakat bir tek kişi yardımına gelmemişti. Ertesi gün sahile inenler, onu kanlar içinde, kumlarda buldular. Denizden taşıp gelen dalgalar vücudunu ıslatmış, elbiselerini âdeta kumlarla yoğurmuştu.

Yüzün koyun yatmakta olan Seza'nın başında toplananlar birbirlerine soruşuyorlardı:

— Kim bu adam? Onu kumlara deniz mi taşımış?

— Tanımıyor musun?
— Canım on yıldan beri deniz kulübesinde yaşayan Seza değil mi?
— Zannetmiyorum.
— Nasıl zannetmiyorsun, işte...
diyen adam onun üzerine uzandı, fakat bir kaya parçası gibi ağırlaşan Seza'yı yattığı yerden kımıldatamadı.
— Ölmüş galiba, dedi.
— Nasıl ölmüş yahu?
Bir diğeri kahkahalarla gülerek:
— Ne tuhaf adam be, nasıl ölmüş olacak; işte her ölen gibi, o da ölmüş.
— Dün öğle sonu ben onu görmüştüm.
— Daha çok gençti.
— Ölüm gence ihtiyara bakar mı?
Seza hakikaten ölmüş müydü? Şakaklarından sızan kanlar, yüzünü kapladığı için, gözlerini iyice göremiyorlardı. Köylüler, onu biraz daha denizin yanına çektiler ve tuzlu su ile yüzünü, kanlarını yıkadılar. O zaman Seza kendine gelir gibi oldu ve bir tarafından diğer tarafına dönerek inledi:
— Of, çok acıyorum, beni cehenneme mi attılar? Ateşler içinde yanıyorum.
Köylüyler hemen etrafına toplanarak yanına diz çöktüler. İçlerinden biri sordu:
— Ne oldu size Seza Bey?
Seza yattığı yerde kıvranıyordu:
— Beni denize atınız.
Köylüler hep bir ağızdan sordular:
— Niçin?
O, yine ayni titrek sesiyle inledi:
— Gözlerim gitti, beni mahvettiler.
Köylüler şaşkın şaşkın birbirlerine bakıştılar. Onlar Seza'nın gözlerinin görmediğini biliyorlardı. Nasıl oluyor da, şimdi o, gözlerini kaybettiğinden, mahvolduğundan bahsediyor.
Köylüler:
— Ne demek istediğinizi anlayamıyoruz, dediler.
Seza:
— Şimdi anlatacak bir vaziyette değilim; beni evime kadar götürünüz.
Köylüler Seza'yı kulübesine kaldırdılar.

* *
*

Seza şimdi kör bir insandı. Bugüne kadar oynadığı rolde muvaffak olabilmişti. Fakat bundan sonra hayatta muvaffak olabileceğini de hiç tahmin etmiyordu. O, dün akşam deniz yuvarlanıp, dalgaların arasında ebedi uykusuna dalmalıydı. Onun için artık hayatın hiçbir kıymeti yoktu. Bu aşk cenneti, artık onun için cehenneme dönüşmüştü. İçinde yaşadığı aşk vadisinin bir ıztırap cenneti olduğunu şimdi anlıyordu. Meçhul adam ona da oyununu oynamıştı. Korku içinde titredi. Onu Rahmi'ye benzettiği dakikaları hatırladı. Acaba bu meçhul adam, hakikaten Rahmi miydi? Fakat nasıl Rahmi olabilirdi, o ölmemiş miydi? Korku içinde yine titredi.
İçinde bir ateş yığınının sıcaklığıyla âdeta yanıyordu. Gözlerine serpilen bu bir şişe sunun ne olduğunu bilmiyordu. Şimdi hakikaten kör mü olmuştu? Gözlerini parmaklarıyla açtı, fakat etrafını hiç de göremiyordu. Elini yatağının etrafına uzattı, yatağının önünde bir

masa üzerinde tabak tabak bir şeyler duruyordu, köylülerin ona yardım ettiklerini görerek gitti. Bu tabaklarda çeşit çeşit yemekler yemişler vardı.

Bugüne kadar kör olmadığını yalnız Nur biliyordu. Bu sırrı bu dünya üzerinde ondan başka bilen kimse yoktu. Nur'dan şüphelenmeye başladı. Bu sırrı Nur'dan başkası veremezdi. Bugüne kadar ondan başkası kör olmadığını bilmiyordu ki... Evet bilmiyordu. Şimdi Nur'u elde geçirse, bu acısıyla onu parça parça edecekti. Bütün vicdanıyla buna karar verdi ve yemin etti.

Nur'u mutlaka öldürecekti. Bu kör gözleriyle yollara düşüp ondan intikamını alacaktı. Hayatında onun kadar kötü ruhlu bir kadına rastlayamamıştı. Onu görmek, seyretmek zaten bundan sonra ona azap verirdi. Teselliye muhtaç ruhunu, işkence ile yoğurmalıydı. Artık vicdanının sesini duymuyordu. Hiçbir suçun cezasız kalamayacağına şimdi inanmaya başlamıştı.

Akdeniz'in bu kadın kadar ihtiras yüklü bir fahişe yetiştiremediğine emindi. Onu hiç bir zaman affetmeyecekti. Doğuştan günaha gönüllü olan bu namussuz kadının bir an evvel cezasını kendi eliyle vermeliydi. Rahmi'yi boğduğu gecenin azabını ve ıztırabını şimdi duyuyordu. Vicdanının sesi, içinde bir volkan gibi yükseldi. Şimdi onun karşısında; ona "dur" diyecek bir kuvvetin bulunduğunu tasavvur edemiyordu.

— Fahişe, diye inledi.

Evet, Nur ana rahmine fahişe olarak düşmüş ve hayata bir fahişe olarak gelmişti.

Karanlık içinde yaşayanların ıztırabıyla yattığı yerde kıvranıyordu. Ne bitmez tükenmez bir azaptı bu. Bu sırada penceresinin sessizce açıldığını hissetti. Odaya esen dağ rüzgârı açık göğsünü üşütmüştü. Kulaklarını dolduran bu sesin korkunç ürpertileri arasında titredi. Bu ses bütün heyecanıyla kulaklarının içine haykırıyordu:

— Cezanı bununla çekmiş değilsin. Bu, yaptıklarının ilk cezasıdır. Bundan sonra çok daha feci akibetler seni beklemektedir. Rahmi'nin ruhu seni her gün rahatsız edecek, ve dostluk perdesi altında ona yaptıklarının cezasını yavaş yavaş bir mum gibi eriyerek ödeyeceksin. Seni her gün ayni şekilde rahatsız edeceğim ve sonu gelmez buhranlar içinde boğacağım. Bir cehennem azabıyla korkunç günler geçireceksin. Ondan sonra da Allah'ın huzurunda son cezanı ödeyeceksin. Nur senden çok daha ağır bir surette cezalandırılacaktır.

Meçhul bir şahıs tarafından söylenen bu sözler, Seza'ya bir derece kuvvet vermişti.Cesaretle karşısındaki adama sordu:

— Siz Rahmi değil misiniz?

— Beni tanımakta çok geç kaldınız.

— Siz, siz Rahmi siniz değil mi?

— O ölmemiş miydi?

Seza korkudan titriyordu:

— Evet, o ölmüştü; hayatta benim en iyi arkadaşım Rahmi idi.

Meçhul adam bir aslan gibi kükreyerek haykırdı:

— Sus alçak adam, utanmadan yalan söylüyorsun. Kes sesini!

— Yalvarırım size, canımı bağışlayınız bana. Ne olur gözlerimin ışığını aldınız. Cennetimi cehenneme çevirdiniz, ömrümün sonuna kadar bir cehennem azabı içinde yaşamama olsun müsaade ediniz. Sizin iyilikler yaptığınız, kötülükleri affettiğinizi biliyorum.

— Beni size çok güzel anlatmışlar.

Seza yatağından kalkmak istedi fakat yakasında dolaşan elin kuvvetiyle bir sarsılışla tekrar yatağa yuvarlandı. Korkudan vücudunun buz kesildiğini ve bu soğuk azap içinde zangır zangır titrediğini hissetti. Dudaklarını açarak korkulu bir sesle kekeledi.

— Kimsiniz? Niçin buraya geldiniz? Çekinmeden bana söyleyiniz.

Yakasını elinde tutan adam, bütün hızıyla Seza'yı sarstı:

— Bir gün gelecek benim kim olduğumu anlayacaksın. Fakat beni niçin tanımak istiyorsun? Bir sır olarak; beni kalbinde azapla ve şüpheyle yaşatamaz mısın?

Seza titriyordu:

— Yapmayınız, beni yaşarken öldürmeyiniz. Hayatımı bağışlamakla bana bir cennet vermiş olacaksınız. Işıksız bir hayat içinde mesut yaşayabileceğimi tahmin ediyorum. Canımı bana bağışlayınız. Allah kalbinizin güzel arzularıyla sizi mesut etsin.

Meçhul adam:

— Ben düşündüğünüz kadar iyi bir insan değilim.

— Niçin yalan söylüyorsunuz?

Meçhul adam kalbinde duyduğu tatlı bir heyecanla ona ümit vermek istedi, fakat onun ümitle yaşamasına da vicdanı razı değildi. Ona azap ve işkence vermeliydi. Bir kadın için, en sevdiği ve bir kardeş gibi taptığı dostuna yapmak istediği alçaklığın vicdan azabı içinde, hayatının sonuna kadar ıztıraplı bir ömür sürmesini istiyordu. Onu devamlı bir surette endişe ve şüphe içinde yaşatmak için:

— Yarın görüşürüz, diyerek pencereye doğru yürüdü ve açık pencereden dışarıya atlayarak Nur'un köşküne doğru yürümeye başladı. Cebinden çıkardığı cigara tabakasından çıkardığı bir cigaranın dumanlarına bakarak, dalgın dalgın yürüyordu.

- VI -

Işıklı bir gece... Gök yakut renklerle yanıyor... Işıktan tozlar arasında bir atlı durmadan asfalt yol üzerinde ilerliyordu. Birkaç dakikaya kadar deniz köyüne girmek için genç adam atını kamçılıyor ve hayvanın hızını artırmak için elinden geldiği kadar gayret sarfediyordu.

Tozlu bir gecenin ay ay ışıkları altında Deniz Köyü'ne girdi.

Ve bir hızda soluğu Nur'un penceresinde aldı. Her zaman olduğu gibi, pencerenin camlarına bir taş fırlattı. Pencere birdenbire açıldı ve Nur yarı çıplak bir halde pencereden uzandı:

— Sen misin İzzet? Diye sordu.

— Evet benim Nur, seni almaya geldim.

Nur hemen pencereyi kapadı ve merdivenleri inerek dışarıya koştu. İzzet atıyla birlikte, pencerenin altına bekliyordu. Genç adam Nur'u karşısında görünce şehvetin o yıkıcı ateşiyle tutuştuğunu hissetti ve genç kadını belinden yakalayarak bir kuş gibi hayvanın arkasına aldı.

Yakut renklerle yanan göğün toz pembe ışıkları altında; yine asfalt yolu takibe başladı. Genç kadının rüzgârla uçuşan saçları, genç adamı her zaman olduğu gibi heyecanlandırıyordu. İzzet birdenbire hayvanın dizginlerini çekti, hayvan süratini kesemeyerek biraz daha koştuktan sonra durdu. İzzet:

— İnmez miyiz Nur? Diye sordu.

Genç kadın gülerek burnunu İzzet'e uzattı ve dudaklarından eksik etmediği tebessümleriyle güldü:

— Şehzadem nasıl arzu ederse.

Bu sırada yanlarından iki atlının süratle geçtiğini gördüler. Fakat gözlerinde yanan şehvetin ışıklarıyla, bir saniye bile geçenlerle alâkadar olmadılar. Yolcular uzaklaştıktan sonra Nur sordu:

— Bunlar da kim İzzet?

Genç adam Nur'un korkusuna ve heyecanına gülerek cevap verdi:

— Kim olacak? Bizimkiler; ağabeylerini gözetlemesinler mi?

Nur, kalbinin heyecanlarla çarptığını duydu. Atlılar gelip geçmiş, sanki ona ne oluyordu? Yolcu yolunda gerek.

— Bu akşam içimde tuhaf hisler dolaşıyor İzzet, âdeta korkuyorum.

— Çocuk mu oldun Nur? Kimden korkuyorsun?

— Bilmiyorum fakat bugün öyle korkulu rüyâlar gördüm ki, şimdi bu gördüğüm rüyâları hatırlamak bile istemiyorum.

Nur başını İzzet'in göğsüne dayadı ve:

— İnelim, dedi.

Genç adam bir hızda yere atlayarak Nur'u kollarına aldı ve denize doğru yürümeye başladı. İzzet ilk defa kalbinde korkulu bir heyecan hissetti. Nur'u kollarından yere bıraktığı zaman ; başının ağrıdığını, kalbinin heyecanlarla çarptığını itiraf etti. İzzet hakikaten bitkin bir haldeydi.

— Biraz dinlenelim, dedi, hayvan bizi fazla yordu; her tarafımda ağır bir yorgunluk hissediyorum.

Kumlara uzandı ve derin derin nefes almaya başladı. Nur bu sırada başını İzeet'in göğsüne dayamış, yıldızları seyrediyordu. Gözlerinin önünden geçen bir seri hayâl panoraması, onu titreterek ayağa kaldırdı ve tekrar İzzet'in kollarına fırlattı.

— Gidelim İzzet.

— Niçin bu kadar acele ediyorsun?

— Gidelim İzzet, çok korkuyorum.

— Gittikçe bir çocuk oluyorsun Nur; fakat bilsen bu çocukluk sana ne kadar yakışıyor.

— Niçin bu kadar acı şaka ediyorsun?

— Hayır güzelim, şaka değil, hissettiklerimi söylüyorum; konuşan kalbimdir.

Nur bir yılan gibi İzzet'in boynuna sarıldı, burnunu burnuna dayayarak okşadı; gözlerinin yaşlarla dolduğunu hisseden İzzet, onu kalbine bastı ve göğsünde sıkarak saçlarını okşamaya başladı. Nur:

— İzzet, dedi, son tesellim ve son ümidim sensin. Hayatımın tehlikede olduğunu hissediyorum. Beni çok rahatsız ediyorlar.

İzzet hemen ayağa kalkarak heyecanlı bir hareketle Nur'un elini tuttu:

— Seni rahatsız mı ediyorlar?

— Yardımına muhtacım İzzet.

— Nasıl,nasıl? Anlamıyorum.

Nur, bütün hikâyeyi en gizli safhasına kadar İzzet'e anlattı. İzzet heyecanla Nur'u dinledikten sonra, derin bir nefes aldı ve:

— O halde gidelim, dedi, yanımızdan geçen atlılardan şimdi tamamıyla şüphelenmeye başladım. Fakat bu topraklarda bize kimse dokunamaz. Buraları adamlarımın gözü altındadır.

İzzet Nur'u belinden tutarak yürüdüler. Hayvana bindikleri halde, her ikisi de konuşamıyorlardı. İzzet hayvanı bütün kuvvetiyle kamçılıyor ve âdeta onu uçurmak istiyordu. Barba Nikola'nın kahvesine geldikleri zaman, İzzet hayvandan atlayarak Nur'u yanına aldı ve meyhaneye girmeden, arka taraftan dolaşarak Barba'ya seslendi:

— Nikola bir dakika gelir misin?

Barba hemen dışarı çıkarak heyecanla İzzet'in ellerine sarıldı ve sordu:

— Ne var efendimiz, bir şey mi emrediyorlar?

— Bu akşam buraya iki atlı geldi mi?

— Hayır beyim.

— Fakat mesele mühimdir; doğru söylemeni istiyorum Barba Nikola.

— Yemin ederim istersen, kızımın üstüne.

— Demek kimse gelmedi?

— Vallahi gelmedi beyciğim.

İzzet, Barba'nın ifadesinden bir dereceye kadar tatmin olmuştu. Nur'a döndü ve:

— İstersen şöyle çardakta biraz otururuz., dedi.

Nur cevap vermedi; İzzet'e sokularak koluna girdi. Ve çardağa doğru yürüdüler. Nur, İzzet'in yanında neşelenmek ve onu da biraz heyecanlandırmak için çırpınıyordu. Fakat onun durgun ve heyecansız görünüşü İzzet'e âdeta ıztırap veriyordu.

Bütün bir gece, geç vakitlere kadar içtiler. Birinci kadehten sonra, her ikisi de tamamen açılmıştı. Nur arada bir İzzet'e yalvarıyordu:

— Ne olur İzzet, bu akşam az içelim.

— Yine mi içine korku düştü Nur?

Nur neşeli bir halde, saçlarını sallayarak cevap veriyor:

— Hayır canım, sen yanımda olduktan sonra, ben hiç korku duyar mıyım?

Gecenin ışıkları içinde yükselen kadehler, çılgınlık ve heyecan sesleri bahçeye [illegible]yor... Dudak dudağa, şarap şarap üstüne; bir hayat romanının son safhasını yaşıyorlarmış [illegible] içiyorlar.

*

* *

Işıklı bir gece... Gök aynı yakut renklerle yanıyor... Işıktan tozlar arasında bir atlı durmadan asfalt yol üzerinde ilerliyor... Fakat bu akşam atlının arkasında şarabın çıldırttığı bir kadın da var. Bu kadını hepimiz de tanıyoruz. İzzet atı kamçılıyor, Nur boşlukta uçan saçlarını [illegible]yarak İzzet'e sarılıyor ve ışıklar içinde sanki uçuyorlar.

Onlar bir şarap gecesinin ateşi içinde şimdi mesuttular. Nur bütün heyecanıyla İzzet'i [illegible]rakmak istemiyor. Onunla daha birçok yeni aşk ve heyecan sahneleri yaratmak için [illegible]rpınıyor. Göğsünü ona dayıyor, nefesleriyle onu gıdıklıyor ve sonsuzluklara akıp giden iki [illegible]ucu gibi, mesafeleri gerilerinde bırakarak uçuyorlar sanki...

Nur kalbindeki bütün korkuyu unutmuş, yaşamanın derin heyecanı içinde göklere [illegible]mak ve yine orada İzzet'in kolları arasında bulunmak istiyordu. Göğün sessizliği içinde bir [illegible] yaratmak. Yine rüyâ ve hayâl içinde dolaşmaya başlamıştı. İzzet'e seslendi:

— Bilir misin bu anımda ne düşünüyorum İzzet?

İzzet heyecanla sordu:

— Anlatamayacak kadar zengin bir rüyâ görüyorum.

— Niçin beni bu kadar meraklandırıyorsun? Anlatsana.

— Bu anımda kendimi göklerin mavilikleri arasında buluyorum. Orada yaşıyoruz temiz [illegible] bâkir bir aşkla biribirimizi çıldırasıya yine seviyoruz. Bu aşkın sonsuzluğunu tahayyül [illegible]ikçe, irademin bir kat daha kuvvetlendiğini hissediyorum. Seni çıldırasıya sevmenin bana [illegible]erdiği heyecanı hiç bir zaman unutmayacağım, unutamayacağım sevgilim.

Nur, bu sözleriyle İzzet'i heyecanlandırmak istiyordu. Fakat İzzet'in bu akşam çok [illegible]urgun bir hali vardı. Nur onun koluna bir çimdik attı; İzzet hayvanın üzerinde sıçradı; kolu o [illegible]adar acımıştı ki, Nur'un gözlerinin içine bir tokat indirmekten kendini alamadı. Nur bu [illegible]kadın kendisine verdiği heyecanla gülüyordu:

— Şimdi tam bir erkek olduğunu anladım İzzet.

İzzet hayvanın dizginlerini çekerek durdurdu ve Nur'un gözlerinin içine bakarak:

— Bu akşam deniz çok güzel, dedi, biraz yıkanmaz mıyız?

Nur, dudaklarını bükerek güldü. İzzet hemen attan atlayarak onu kollarına aldı. Fakat Nur, onun kolları arasından çırpınarak sıyrıldı ve yanıbaşında bir prenses gibi yürümeye başladı. Elini İzzet'in omuzlarına atmış, arada bir saçlarını karıştırıyor ve onu durmadan [illegible]dıklıyordu.

Deniz bu akşam hakikaten çok güzeldi. Kumlar, ayın ışıklarıyla kaynaşıyor, deniz bir su [illegible]i havuzu gibi dalgalanıyor ve âdeta onları kendine çekiyordu. Nur, bu güzelliğin içinde [illegible]kalbinin titrediğini, ruhunun bir sonsuzluğa doğru heyecan duyduğunu hissetti. Fakat bir türlü, [illegible]İzzet'in karşısında soyunamıyordu. Kayaların arkasına kaçarak soyunmak istiyordu. İzzet bir [illegible]türlü onu yalnız bırakmıyor, peşinden koşuyor, elinden yakalıyor ve onu kumlarda [illegible]sürüklüyordu. Nur:

— Yapma, yapma İzzet, diye bağırıyor, fakat İzzet onun sesine, çığlıklarına ve [illegible]heyecanına aldırmıyor ve bildiğini yapmakta devam ediyordu. İzzet Nur'u o kadar yormuştu

Bu genç kadının takadı kalmayarak, upuzun kumların üzerine yuvarlandı ve âdeta baygın bir halde kendinden geçti.

İzzet kalbinin heyecanlı vuruşlarıyla Nur'un üzerine eğildiği sırada; Nur ani bir hareketle yattığı yerden fırlayarak kumlar üzerinde koşmaya başladı. İzzet onun arkasından sevkle hayranlıkla bakıyordu.

Nur ıssız ve karanlık bir yer arıyordu. İzzet'ten kaçtıkça içi serinliyor ve bu yüzden koyun en tenha bir köşesinde soyunmak için çırpınıyordu. Fakat bu akşam, içindeki hiçap duygusunun nereden geldiğini bilmiyordu. İzzet'in önünde ilk defa soyunmuş değildi ya... Kaç geceler onunla dağ başlarında, onun küçük sarayında soyunmuş, ve mermer havuzunda onunla gönül gönüle, iç sızılarından uzak yıkanmıştı. Bu akşam niçin ondan kaçıyordu? Kendisi de duyduğu bu meçhul arzuyu bir türlü tahlil edemiyordu.

Koyun en ıssız bir köşesinde soyundu. Ayın ışıkları altında kendi vücudunu sitemler seyretti. Gözleri renkli ışıltılarla gülüyordu. Hayatının en mesut dakikalarını yaşadığına inanan Nur, bu anında kalbinin mesut vuruşlarını heyecanla dinliyordu. Şimdi denize açılacak ve güçlü kuvvetli İzzet'in kolları arasında çılgın bir saadetin erişilmez zirvesine ulaşacaktı. Mesuttu, kalbinin aşk ve heyecanla vuruşları karşısında sonsuzdu.

Hemen denize girdi. Dalgalarla kaynaşan ışıklar içinde beyaz vücudu maviliklerle düşüyor ve soğuk sular hislerini bir derece daha kamçılıyordu. Denizi eskiden beri çok severdi. Sularda yüzdükçe vücudundaki sıcaklığın, kalbindeki ateşin soğumakta olduğunu hissetti. Fakat heyecanlarını henüz kaybetmemişti. Dalgalarda İzzet'i aradı, fakat bir türlü bulamadı. Sesinin bütün kuvvetiyle haykırdı:

— İzzet!

İzzet'e sesini duyuramıyordu. İçine yine birdenbire bir korku düştü, şüphe ile titredi:

— Kaçmış olmasın?

Fakat nasıl kaçabilirdi?

— Sularda boğulmuş olmasın?

Fakat nasıl boğulabilirdi?

İzzet çok güzel bir yüzücüydü. Sahile doğru yüzmeye başladı; kumlarda yatıp kalabilirdi. Zaten bu akşam her zamankinden çok daha fazla içmişti. Kumlara ayak basar basmaz, çıplak olduğunu unutarak, yorgun bir halde kumlara uzandı; etrafına bakıyor fakat İzzet'i göremiyordu. Yine sesinin bütün kuvvetiyle haykırdı:

— İzzet.

Sesine cevap alamıyordu. Yattığı yerden kalkarak kayalıkların gölgeliklerinde onu aramaya başladı. Koyun hemen hemen her tarafını gezdiği halde, bir türlü İzzet'i bulamıyordu. Sahrada Mecn'unu arayan Leylâ gibi:

— İzzet, İzzet, diye bağırıyor fakat sesine yine kendi sesi cevap veriyordu.

Tam denize gireceği bir sırada eline yapışan bir kuvvetin kendini çektiğini hissetti. Başını çevirdiği zaman, İzzet'i karşısında gördü ve birdenbire kendini onun kolları arasında buldu. Çıplak vücudu genç adamın koları arasında balık gibi kayıyordu. Nur, heyecanlarına hâkim olamıyor, baygın bir halde ıslak saçlarını onun göğsüne dayıyor ve gözlerini hiç açmayacakmış gibi kapıyor...

*
* *

Asfalt yol üzerinden geçen bir atlı, yolun bir kenarında birdenbire durdu ve hemen atından atlayarak sahile doğru koştu. Kayalar arasında kendini saklayarak koya sokuldu ve etrafı tarassut etmeye başladı. Ayın coşkun bir sel halindeki ışıkları altında, gözleri birdenbire parladı ve sevinçli bakışlarla güldü:

— Onlardır, bundan daha güzel bir yer bulunamaz.

Sonra dişlerini birbirine vurarak nefret ve kin dolu bir sesle mırıldandı:

— Akdenizli fahişe, şehvetin kısrağı, nankör ve alçak kadın!

Birdenbire kendini tutamayarak hıçkırmıya başladı. Asabiyetinden zangır zangır titriyordu. Hemen kendini denize atarak onlara yaklaşmayı ve denizin içinde her ikisini de öldürmeyi düşündü. Fakat bu işi kimse görmeden yapmak istiyordu. Nur'u öldürürken İzzet onunla mücadele edebilirdi. Belki de bu suretle hakikat ortaya çıkar ve her şey mahvolabilirdi, diye düşündü.

— Biraz daha beklemek gerek, dedi.

Fakat İzzet'in kolları arasında maviliklerde yüzen Nur'un bu çılgın hareketini hiç de affedemiyordu. Bir an evvel onun canını cehenneme göndermeliydi. Fakat o, bunu kimsenin yüzünü görmeden, ruhu sezmeden yapmalıydı ve bu kararında da haklıydı.

Onların kucak kucağa sahile doğru yürüdüklerini görünce kayaların üzerine boydan boya uzandı. Nur'un ihtirasını, çılgınlığını ve ona yaptığı ihaneti bir türlü affedemiyordu. Gözlerinin tekrar yaşardığını gördü. Parmaklarıyla göz yaşlarını silerek sustu. Gizlendiği yerden onları iyice görebiliyordu.

Nur, tanımadığı bir adamın kolları arasında denizden çıkar çıkmaz birbirlerine sarılarak kumlara uzandılar.

— Şimdi tam sırası, diye inledi.

Hayatını ıztırapla mahveden bu kadın, bu dört duvar arasında ıztırapla can vermeliydi. İntikamını ancak bu suretle alabileceğine inandığı için seviniyor ve kalbinde duyduğu heyecanla âdeta çırpınıyordu. Neşe içinde bir yağmur sağanağı gibi kaynaşıyor, gözlerinde yarına bakan zevkli ümitlerle âdeta titriyordu.

*
* *

Bodrum katında; Gül, Nazmi'nin dizlerine başını dayamış, ışıklı bakışlarla onu seyrediyor, heyecanlı sesini zevkle dinliyordu. Nazmi hayâl alemlerindeki aşk hülyâlarıyla Gül'ü avutuyor, ona sonsuz ümitler vermeye çalışıyordu:

— Güneşle beraber "Mavi Yelkenli" de olacağız Gül, seninle ilk defa; yalnız olarak baş başa engin denizlere açılacağız. Rüyâ cennetlerine gireceğiz, orada aşkımızı kimse tehdit edemeyecek, her şey bizim için açacak, kuşlar bizim için ötecek, güneş bizim için doğacak.

— Efsane mi anlatıyorsun Nazmi?

— Hakikat olacak bir efsane.

— Ben bu hayâle inanmıyorum Nazmi. Nur'dan uzakta ve onsuz yaşayamayacağımı tahmin ediyorum.

— Aldanıyorsun Gül.

— Fakat onu da niçin götürmüyoruz?

— O yaşamayacak, belki de artık yaşamıyor, onu nasıl götürebilirdik Gül?

Gül nemli gözlerle Nazmi'ye bakarak sustu. Genç adam onun saçlarını okşayarak bir şeyler mırıldanıyordu. Gül âni bir hareketle başını Nazmi'nin dizinden kaldırarak ışıklı gözlerle onun gözlerinin içine baktı ve heyecanla sordu:

— Siz kimsiniz ve niçin burada yaşıyorsunuz? Bugüne kadar sizi nasıl merak ettiğimi henüz anlamadınız mı? Yüzlerce defa sorduğum halde, niçin bana cevap vermediniz?

Nur'u niçin öldürmek istiyorsunuz? Bu meçhul adam da kimdir? Ben artık şüphe ile sizin aranızda yaşayamayacağım. Sabahla beraber kasabaya döneceğim. Orada iyi veya fena bir hayat beni tatmin edebilir kanaatindeyim.

Gül sinirlenmişti. Nazmi onun bugüne kadar bu şekildeki taşkınlığını hatırlamıyordu. O aynı öfke ile devam etti:

— Her ne olursa olsun, alnıma ne yazılmışsa çekmeye razı olacağım. Alın yazısını değiştirecek bir kuvvetin bulunduğunu tasavvur etmiyorum. Aç, perişan olarak yaşamaya mahkûmum. Burada çektiklerim, her gün beni biraz daha mahvediyor. Beni görenler, bana hayatın ızdırapları içinde yoğrulmuş ve yılların ihtiyarlattığı bir nazarla bakarlar. Dayanamıyorum, artık bu hallere tahammül edemiyorum.

Nazmi, gözlerinin bu şekilde yaşardığını ilk defa görüyordu. Hıçkırmamak için kendini zor tuttu.

Onun işkence ile hafızasını mahvetmeye çalışmaktan ne fayda temin ediyorsun?

— Nazmi zindanda yaşamıyor ki...

— Bodrumdaki adam kimdir, o da mı yeni aşıklarından biridir?

— Nazmi benim piçimdir. Rahmi'den olan Nazmi çoktan ölmüştür.

— Yalan söylüyorsun.

Evet, Nur yalan söylüyordu; karşısındaki adamı yalanlarıyla şaşırtmak istiyor ve ona karşı nefret hislerinin bir derece yatışmasını ve bu sırada da Gül'ün odasına girerek bu faciaların önünü almasını bekliyordu. Hele bir güneş yükselseydi; belki Gül odasından çıkarak onu seslenirdi. Bunu hatırlayınca gözleri birdenbire ışıklandı. Fakat karşısında duran adamın heyecanı henüz sükûn bulmamıştı. Elindeki tabancanın titrediğini görüyordu. Zamanın ilerleyişinden memnundu, işi biraz daha oyalamak için:

— Siz Nazmi'nin zindanda olduğunu nereden biliyorsunuz? Diye sordu.

— Bir aydan beri burada adım adım her şeyi takip ettim. Gül bir çılgın gibi onu seviyor, sevişiyorlar; fakat siz bu temiz aşka mani olmak istiyorsunuz. Halbuki bilmiyorsunuz ki, Nazmi ona kavuştuktan sonra, yaşamak kuvvetini ondan almış ve onun kendi içinde doğuşuyla yeni bir hayat bulmuştur. Gül onun kalbine girmemiş olsaydı, kim bilir o şimdiye kadar kaç yıllık bir ölü olacaktı. Günâh değil mi? sizde vicdan denen his yok mudur? Genç bir adama işkence çektirmek size zevk mi veriyor? Nazmi, dünyadaki evlâtların en namuslusu ve en terbiyelisidir. Ondan yanlış bir şekilde şüphelendiniz, o kalbinde yaşattığı büyük sırrı, bugüne kadar kimseye söylememiştir ve söylemek tenezzülünde de bulunmamıştır. Siz, çocuğa boşu boşuna bir işkence vermekten başka bir şey yapmadınız.

Bu adam doğru söylüyordu. Nazmi'yi bu hale getirmeye sebep kendisiydi. Kendi varlığından kopan bir insanı bu hale getirmekteki düşüncenin manasını bir türlü anlayamıyordu. Gözleri yaşlarla doldu, hıçkırıklarını zaptedemedi ve sarsıla sarsıla ağlamaya başladı. Karşısında duran adam acı kahkahalarla gülüyordu:

— Demek şimdi son nedamet, öyle mi? Fakat ne kadar ağlasanız, ne kadar hıçkırsanız; bu yaşların kalbinizden kopan bir gözyaşı olduğuna beni inandıramazsınız.

— Bu kadar ruhsuz olmayınız.

— Sizin vicdanınız derecesinde, benim de ruhum vardır. Kalbimin çok sert olduğunu ve bazen çok hissiz davrandığımı daha evvel de size söylemiştim zannederim.

— Bir insan kalbinin bu kadar duygusuz olacağını tahmin etmiyorum.

— Kendi kalbinizi muayene ederek, başkaları hakkında da kanaat verebilirsiniz. Vicdan temiz ruhların sesinden başka bir şey değildir. Fakat ben, sizde vicdan ve ahlâk namına hiç bir şey göremiyorum. Sizin öyle bir kalbiniz vardır ki, daha doğrusu siz öyle yaratılışta bir insansınız ki, zayıfı ezmek en büyük muvaffakiyetinizdir. Kuvvet karşısında korku, sizi mahveder ve her şeyinizi gömebilir. Benim bildiğim ve tanıdığım Nurten böyle bir insan değildi.

Gözlerinin yavaş yavaş nemlendiğini hissetti, fakat müşfik duygularının canlanmasını istemiyordu. Çok hassas ve daima acıyan bir kalbi olduğunu bildiği için bir an evvel vazifesini tamamlamalıydı. Nur:

— Siz eski Nurten'i nereden tanıyorsunuz? Diye sordu.

— Yıllarca kalbimin üzerinde yaşayan bir kadını tanımamak kabil mi?

— Ne dediniz?

— Sözlerimi anlayamıyor musunuz? Yıllarca sizi kalbimin en temiz köşelerinde saklığım için, ben eski Nurten'in bu kadar zalim bir kalbe sahip olduğunu hiç de tasavvur etmiyordum.

Nur titriyordu, sesinin tutulduğunu, gözlerinin karardığını, odanın bulutlarla sarsıldığını görür gibi oldu:

— Siz, dedi, siz kimsiniz?Yüzünüzdeki perdeyi kaldırınız, odamda yabancı olmayan bir ses, hayal olmuş bir hakikatı görür gibi oluyorum.

Elinde tabancasıyla duran adam, yüzünü açtı; Nur çılgın bir halde kendini onun ayaklarına attı, fakat o, tereddüt etmeden elindeki tabancayı Nur'un üzerine çevirerek boşalttı. Nur, bir yılan gibi yattığı yerde kıvranarak, melûl melûl karşısındaki adama baktı; titriyen dudaklarını kımıldattı, fakat bir tek kelime söyleyemeden sustu!

Elinde tabanca ile duran adam, Nur'un üzerine eğildi ve yaşlı gözlerle, dudaklarını genç kadının dudaklarına uzatarak korku içinde öptü. Sonra, onun üzerine kapandı ve sarsıla sarsıla ağlardı.

Fakat onun bu kadar güzel, bu kadar yakışıklı ve bu kadar şık bir adam olduğunu bilmiyordu. Gül Nazmi'yi olduğu yerde bırakarak hemen koşup onun elini öptü ve bu ipek yumuşaklığındaki eli, avuçları içinde samimi duygularl ve şükran borcuyla tutarak bağrına bastı. Ak saçlı adam, Gül'ün bu hareketine gülüyordu, onun saçlarını okşayarak:

— Mesutsunuz değil mi kızım? Diye sordu.

— Sayenizde kendimizi mesut hissediyoruz.

— Fakat bu denizlerde o kadar aşk korsanları vardır ki, insanı bir anda mahvedebilirler... Onlardan kendinizi korumalısınız. Nazmi de bu korsanlardan biridir.

Her üçü de birbirlerine bakarak gülüştüler. Ak saçlı adam sözlerine devamla:

— Nazmi bu korsanların en azılısıdır, onun elinden bir türlü kurtulamayarak, yine onun eline düştünüz.

Gül, kahkahalarla gülüyordu:

— Çok memnunum.

Ak saçlı adam sordu:

— Oturmaz mısınız çocuklar?

Ve onlar oturmadan, kendisi güvertenin üzerinde duran koltuklardan birine oturdu.

— Kusura bakmayınız, dedi, bende ihtiyarlık var, biz sizin gibi genç değiliz.

Gül mahçup gözlerle dalgalara bakarak sustu. Gül ile Nazmi de yanındaki koltuklara oturunca, ak saçlı adam devam etti:

— Bu gemiyi dolduran aşk korsanları çok nazik insanlardır. Onların hemen hemen hepsinin de birer ayrı aşk hikâyesi vardır. Onlar engin denizlere açıldıkları zaman, ekseri saatlerini bu aşk hikâyelerini anlatmakla geçirirler. Fakat korsanlarım içerisinde galiba en yaralıları yine benim.

Ak saçlı adam dalgalara bakarak hıçkırdı:

— Dalgalar sanki benim göz yaşlarımla yarış ediyorlar.

Sonra ışıklı gözlerle Gül'e baktı ve onların saadetlerine, zevklerine ıztırap katmamak düşüncesiyle oturduğu yerden kalkarak geminin ön taraflarına doğru yürüdü. Bir şey söylemek istiyordu, fakat onların saadetlerini bozmaya ne hakkı vardı? Onu dinlemek mecburiyetinde olmadıklarını da pek iyi biliyordu. Gül de onun bir şeyler söylemek istediğini hissetmişti. Yanlarından uzaklaştıktan sonra Nazmi'ye sordu:

— Ne iyi bir adam değil mi? Bir şey söylemek istediği halde, yine konuşmadı. O bize kalbini açmak istiyor; içinde kendini kemiren büyük bir azabın yerleştiğine inanıyorum. Öyle değil mi Nazmi?

— O bizimle bir gün mutlaka konuşacaktır Gül. Burada onun en yakınları bizleriz. Hakikat hiç bir zaman gizli kalamaz. Bir gün, muhakkak bütün perdelerini kaldırarak her şey

maya çıkacaktır. Bu adamın niçin bize yardım ettiğini, annemi niçin öldürdüğünü ben de merak ediyorum. Annemi öldürdüğü halde, kalbimde ona karşı temiz hisler duyuyorum.

— Çok temiz kalpli bir insana benziyor değil mi Nazmi? Bizi galiba İstanbul'a götürecek ve orada yerleştirecekmiş.

— Çok zengin olduğunu söylüyorlar. Bu harpte, denizcilik çok işine yaramış. Almanlardan çok yardım görmüş.

— Fedakârlığı nisbetinde kazanmak hakkı değil mi? Böyle temiz bir kalbe sahip olan bir insan, elbette hayatta muvaffak olur.

— Büyük bir ıztırapla yoğrulmuş bir kalbi olduğuna ben de inanıyorum. Bizden başka kimse ile konuştuğu yok. Koca bir gemide tek başına kadınsız nasıl yaşadığına doğrusu hayret ediyorum.

— Şehirde eğlenmiyor mu? Hem istemiş olsa, o da gemiye bir kadın alamaz mı?

— Belli olmaz Gül; kim bilir hangi manevi bir azabın altında parçalanıp gidiyor. Kim bilir hangi kadının, namussuzluğuna kurban gitmiş bir insandır. Doğrusu onu çok acıyorum. Bu kadar temiz ve hassas bir adamın hayatta bedbaht oluşu, doğrusu beni çok üzüyor. Bu akşam onu kamarasına giderek onunla konuşacağım.

— Beni de götürmez misin?

— Bilmem ki, beraber gitmemiz doğru olur mu?

— Niçin doğru olmasın Nazmi?

Nazmi yine elini Gül'ün beline uzatarak onu göğsüne doğru çekti ve bu ışık gecesinde heyecanla çarpan iki kalp dudak dudağa birleşti.

- III -

— "Hayatla mücadelem uzun sürmedi. Kısa bir zamanda zengin olmaya muvaffak oldum. Kasabanın sayılı aileleri arasına girip çıkıyordum. Yirmi beş yaşında tunç gibi bir delikanlıydım. Hemen hemen her gün mahallenin güzel birçok kızlarından uzun boylu aşk mektupları alıyor, bu mektupların kimisini cevaplıyor, kimisini yırtıp atıyordum.

O zaman ressam arkadaşımın beni güvertenin üzerinde sürüklediğini hissettim. Hemen kendime gelmiştim. Korkulu gözlerle onun gözlerinin içine baktığım zaman, bu gözlerin ne yapmak istediklerini pek çabuk anlayabildim. Fakat onunla boğuşmaya karar vermiştim.

Ak saçlı adam yine sustu. Katıla katıla ağlıyordu. Gül, gözlerini Nazmi'nin bakışlarına çevirdiği zaman onun da hıçkırdığını görür gibi oldu. Nazmi de kendini tutamayarak sarsıla sarsıla ağlıyordu. Gül, ona sokuldu ve titreyen elleriyle Nazmi'nin ıslak gözlerini silmek istedi, fakat başını geriye çeviren Nazmi, onun bu hareketine mani oldu. Ak saçlı adam Nazmi'yle göz göze gelmekten korkarak başını çevirdi ve yürüyüp gitmek için ileri, geri birkaç defa sendeledi, fakat bir türlü onların bulunduğu yerden uzaklaşamıyordu. Tekrar onlara döndü ve hıçkırıklarını tutamayarak hayat hikâyesini anlatmaya devam etti:

— Bu sırada karımın da ressam arkadaşıma yardım ettiğini gördüm, artık iki kuvvet karşısında bir kurtuluş çaresi bulamıyordum. Her ikisi de beni omuzlayarak denize fırlattılar; sonra arkamdan bakarak acı kahkahalarla güldüler. Kısa bir müddet dalgalarla boğuştum, artık ellerimde ve ayaklarımda kuvvet kalmadığını, her geçen dakika bana anlatamak istiyordu. Geminin benden kilometrelerce uzaklaştığını görüyordum, kendimi dalgaların üzerine atarak, talihimin ve şansımın akıntılarına uyarak, her şeyi kendi akışına terk ettim.

Haftalar sonra gözlerimi bir hastahane odasının beyaz duvarları arasında açtığım zaman, âdeta yaşadığıma inanamayacak kadar kendimi unutmuştum."

Ak saçlı adam derinden derine öksürerek Nazmi'ye baktı, yaşlı gözlerle ağlıyordu; onun üzerine sarılmak ve bu genç adamı bağrına basmak için çıldırıyor, fakat kalbindeki ıztırabı bir türlü yenemiyordu. Onlara niçin bu acı hayat hikâyesini anlatmıştı? Nazmi'nin titrek

adımlarle ona sokulduğunu gördü. Kollarını açarak bu genç adamı bağrına bastı; sarsıla yıkıla hıçkırarak ağlıyordu.

— Tıpkı benim babamın hikâyesi, diye inliyen Nazmi, ona sarılıyor ve bu ak saçlı adamın göz yaşlarını silmek için çırpınıyordu.

Ak saçlı adam iradesini toplayarak elini Nazmi'nin saçlarına uzattı ve bir baba şefkatinin ona verdiği heyecanla Nazmi'yi tekrar göğsüne bastı ve:

— Benim biricik yavrum, diye sarsıla sarsıla ağladı.

Nazmi kalbinde ayni heyecanla titriyor, gözlerinde ayni yaşlarla ağlıyordu. Solgun bir hasret çiçek gibi bükülen boynunu ak saçlı adamın göğsüne dayayarak:

— Çok acı bir hikâye , diye inledi.

Ak saçlı adam kalbinin üzerinde tunç bir heykel gibi duran bu başı, kalbinin içine almak için çırpınıyordu. İçinde duyduğu heyecanla ona sarıldı ve Nazmi'yi gözlerinden, yanaklarından, saçlarından öpmeye başladı. Gül, bu ıztırap sahnesini içinde kaynaşan bir zevkle seyrediyor, ve kanadından vurulmuş bir kuş gibi sığınacak kucak arıyordu. Ak saçlı adam Nazmi'yi göğsünden kaldırdı ve Gül'e doğru iterek onların birbirlerine sarılmaları ve kucaklaşmaları için ışıklı gözlerle yalvardı:

— Ne olur Gül, benden çekinmeyiniz; Nazmi biraz daha Gül'e yaklaş, onu göğsüne al, bu suretle olsun ıztırabımı biraz dindiriniz.

Gül sessizce Nazmi'ye yaklaştı, onun göğsüne başını dayadı ve nemli gözlerle sevgilisine bakarak sustu. Ak saçlı adamın hıçkırıkları onları yeniden heyecanlandırdı; her ikisi de şaşkın gibi birbirlerine bakarak onun son sözlerini içleri parçalanarak ve kanayarak dinlediler.

— İşte çocuklar, o kadın benim karım ve senin annen Nur'du.

Nazmi heyecanlarını tutamayarak tekrar ak saçlı adamın göğsüne kapandı ve:

— Babacığım, babacığım! Diye hıçkırmıya başladı.

Gül heyecanlarına hakim olamayarak sordu:

— Ya o ressam kimdi Rahmi Bey?

Rahmi Bey göz yaşlarını silerek titrek bir sesle cevap verdi:

— Seza!

Ak saçlı adam bu ışık gecesinde daha fazla konuşmadan geminin ön tarafına doğru yürüyerek gözden kayboldu.

Gül ile Nazmi nemli gözlerini silerek birbirlerine bakıştılar ve bu yaşlı gözlerde, bir bodrum katında bıraktıkları bâkir hayatlarının ışıklı ıztırabını, tatlı bir rüyâ içinde seyrediyorlarmış gibi sustular.

SON

GÜNÂH CENNETİ

Ben, bu hikâyeyi bir ışık gecesinin yıldızları altında, kahramanının kendi ağzından dinledim. Feride, o akşam; bir yudum su gibi, bana anlattığı bu hayat hikâyesinin, yıllar sonra bir roman olarak ortaya çıkacağını nereden biliyordu!

BİRİNCİ KİTAP
BİRİNCİ BÖLÜM

Yıldızlı bir gecenin yakut renkleri içinde kakma bir kandil gibi yanan gök; bir masal dünyasına açılan kapısıyle efsaneler ülkesini aydınlatıyordu.

Işıklı bir Akdeniz gecesindeyiz. Hafif bir rüzgâr, denizden dağlara doğru, aheste aheste esmektedir.

Bu ışık mahşeri içinde, genç bir kızın deniz kıyısından, dağlara doğru koştuğu görülüyor. Saçları rüzgârda yelpaze gibi dağılmış; genç bir atın toy heyecanıyle; yorulmadan, dinlenmeden koşmakta olan genç kız, birdenbire kum yığınları arasında, bir gölge gibi durdu. Korkak nazarlarle etrafına bakındı ve hemen elbiselerini çıkararak çıplak bir halde, müteredditadımlarla denize girdi. Dalgalarda küme küme yanan ışıklarle oynamak istiyordu.

Sularda bir müddet çırpındı;sonra sahile doğru yüzerek tekrar kumlara çıktı. Islak saçlarından çıplak vücuduna, yıldızlar gibi dökülen su damlalarını kurulamak lüzûmunu hissetmeden, acele acele giyindi ve çıplak ayaklarle kumları gerisinde bırakarak yeşil vadiden dağların üzerinde bir heyüla gibi dimdik durmakta olan şatoya doğru süzüldü. Dalgalardan ve kum deryasından kurtulduğu için ışıklı gözlerle gülüyordu. Bir müddet yürüdükten sonra birdenbire durdu ve düşünmeye başladı : Gecenin bu saatinde, bu şatoda ne yapacaktı? İçinde ne bir sevdanın masalı ve ne de bir aşkın hikâyesi vardı. Biraz daha yürüdü: içindeki korku, yüreğini derinden oynatacak kadar heyecanlıydı. Gözlerinde yanan korkunç bir ışıkla çırpındı. Bir türlü, şatoya gitmek istemiyordu. Fakat geri dönemiyeceğini de bildiği için, istemiye , istemiye; yoluna devam etti.

Bir çeyrek saat kadar yürüdükten sonra; şato bütün ihtişamıyle gözlerinin önünde canlandı. Mermer sütunlar üzerinde ihtişamla duran bu şatonun esrarlı görünüşü; bakışlarında âdeta heyecan yaratıyordu. Elindeki kalın bir odun parçasını ateşledi; şimdi bu ışık lâmbası altında şatoyu daha iyi görebiliyordu.

Etrafı tel örgülerle çevrilmiş olan şatonun kapısına geldiği zaman durdu. Daha ileriye gidemiyordu. Bu esrarengiz kapıdan geçip, bu ölüm sarayına nasıl gireceğini düşünmeye başladı. Buraya niçin çağrılmıştı? Ve niçin geliyordu? Gelmiyebilirdi, fakat imkânsız; verilen her emre itaat etme mecburiyetinde olduğunu herkes gibi, o da biliyordu.

Elindeki ateş yığınını bir yıldırım süratiyle şatonun üzerine fırlattı. Bu, verilmesi icap eden bir işaretti. Mermer sütunlar altında nöbet almış bir asker; verilen bu işareti müteakip elindeki silâhını indirdi ve şatonun dış kapısı birdenbire arkasına kadar açıldı. Genç kız korkak adımlarla içeriye girdi. İçeriye girer girmez, şatonun iç kapısı de açıldı ve müteharrik bir ışık yağmuru altında; görünmiyen bir kuvvet, genç kızı odalardan birine doğru sürükledi.

Genç kız, bu karanlık oda içerisinde heyecanından titriyor, korkusundan sanki ecel terleri döküyordu.Bir idam mahkûmu gibi, verilen her emre itaat etmek zorunda olduğu için, sesini çıkarmadan bu dört duvar arasında dakikalarca ayakta bekledi. Sonra birdenbire odanın bir kapısının açıldığını gördü. Gözlerine inanamıyordu. Karşısına dikilen iri yarı çam yarması gibi bir adam, elinde bir kırbaçl üzerine doğru yürüdü. Sert bakışlarında, bir tek tebessüm ışığı görünmüyordu. Bu sırada odanın kapısı önündeki perdelerden birisi aralandı ve bu

perdenin gerisinden üç kadın çıplak denecek bir vaziyette meydana çıktı. İri yarı adam, bir sıral azametiyle onlara doğru yürüdü. Kadınlar korku içinde birbirlerine sokuldular; o, elindeki kırbacı, bir granit kuvvetle onların üzerine indirmeye başladı. Bu sırada odanın önünde sanki bir uçurum açıldı ve üç kadın korkunç çığlıklarla bu uçurumdan yuvarlandı.

Bu sahne genç kıza bir ihtardan başka bir şey değildi. Genç kız, korku ve dehşet içinde yüzünü avuçları içine alarak titredi. Sarsıla sarsıla ağlamak, hıçkırmak ve haykırmak istiyordu. Fakat birdenbire nefeslerinin tıkandığını, gözlerinin önünden seçemediği birçok renk bulutlarının uçuştuğunu görür gibi oldu. Bu sırada bulunduğu odanın kapısı sessizce tekrar açıldı ve içeriye genç bir asker girdi; bozuk bir Fransızca ile :

— Ayağa kalk ! Diye haykırdı.

Genç kız itiraz etmeden ayağa kalktı. Karşısında hareketsiz bir halde, taş bir heykel gibi duran asker, ayni bozuk şivesiyle bir emir daha verdi:

— Sağa dön, merdivenleri çık.

Genç kız hemen sağa döndü ve merdivenleri çıkmaya başladı. Arkadan gelen askerin yalnız sesi ve emirleri işitiliyordu:

— Sola, sağa, ileri, dur !

— Çok yorgun olduğunuzu görüyorum; banyo odası buradadır. Yıkanırsanız biraz açılırsınız; yemekten sonra da biraz dolaşırız; olmaz mı Feride?

— Siz nasıl arzu ederseniz.

Fransız dilberi, Feride'ye sağdaki kapıyı göstererek kendisi geri döndü. Lübnan dilberi banyo odasında yalnız soğuk su ile güzel bir duş yaptı. Vücudunun, içinin bir dereceye kadar serinlediğini hissetti. Banyodan çıkar çıkmaz, Fransız dilberinin getirdiği güzel kokuları vücuduna sürdükten sonra, kendi entarisini giymek istedi. Fakat genç kızın buna mâni olduğunu görünce mukabele etmedi.Fransız dilberi ona renk renk çiçeklerle işlenmiş yeşil bir entari getirmişti. Feride bu entariyi onun yardımıyle giydi. Herşey bir esrar perdesi içinde devam ediyordu.

Feride, Fransız dilberinin buradaki hayatını çok merak ediyordu. Acaba, ondan hiçbirşey öğrenemiyecek miydi? Annesini düşündüğü kadar, buradaki hayatının ne olacağına bir türlü karar veremiyordu

Yemeğe beraber oturdular. Feride'nin hiç iştahı yoktu. Fransız dilberi onun teessürünü hemen anlamış olacak ki, hemen sordu:

— Rahatsız mısınız Feride?

— Evet, anneme çok üzülüyorum.

— Niçin bu kadar merak ediyorsunuz ? Yarın hastahaneye yatırılacak ve tedaviside şatonun değerli mütehassısları tarafından deruhte edilecek. Bundan emin olabilirsiniz Feride.

— Çok teşekkür ederim, siz çok sevimli bir kızsınız.

— İşine dört elle sarılmalısın Feride. Senin muvaffakiyetlerin derecesinde annen yardım g ecektir.

— Oh ne iyi, ne güzel.

Feride bu sözlerden birşey anlamamak beraber, derin bir nefes aldı. Fransız dilberi ise daha açık konuşuyordu: bahsi değiştirerek:

— İçki kullanmaz mısın Feride? Diye sordu.

— Teşekkür ederim.

Fransız dilberi masanın karşısındaki dolablardan birini açarak, bir şişe içki çıkardı ve masanın üzerine koyarak:

— Halis Kıbrıs şarabı , dedi.; çok meşhurdur.

Ve hemen kadehlerini doldurdu. Birkaç bardak içdikten sonra, her ikisi de yavaş yavaş açılıyordu. Genç Fransız dilberi:

— Sana verilecek vazifede muvaffak olacağından şüphem yoktur , dedi. Zeki bir kıza benziyorsun, fakat bu işde muvaffak olmak için; kalpsiz olman şarttır. Aşksız yaşıyabildiğin nisbette zafer senindir.

Feride bu sözlerden bir şey anlamıyordu; merakla sordu:

— Sizi çok merak ediyorum, dedi, burada tek başınıza nasıl yaşıyorsunuz?

Genç Fransız dilberi, burada yalnız yaşamadığını, onun gibi birçok kızların da burada vazife gördüklerini anlattı. Feride bundan birkaç saat evvel üç kadına yapılan işkencenin sebebini sordu. Fransız dilberi vazifelerinde muvaffak olamayanların, veya verilen vazifeyi suistimal edenlerin, cezalarını bu şekilde çektiklerini izah etti. Fransız dilberinin bu sözleri birdenbire Feride'nin sinirlerini bozmuştu. Genç kız, ağlamamak için kendini zor tuttu. Feride masadaki son kadehi dudaklarına götürürken odanın içinde yeşil bir ışık yandı: Genç Fransız dilberi hemen kulak kesildi. Işıkla beraber bir ses duyuldu; bu ses şöyle diyordu:

— Rozalina, yemekten sonra bahçeye çıkabilirsiniz ; Komutan Ox sizinle konuşmak istiyor.

— Yalnız mı?

— Hayır, misafirinizle beraber.

Rozalina teşekkür etti; muhavere bitince yeşil ışık hemen söndü. Feride birdenbire heyecanlanmıştı. Rozalina, onun yüzündeki korkuyu bir saniyede anlamış olacak ki:

— Sizi fazla heyecanlı görüyorum Feride, dedi. Bu kadar telaşa lüzum yok; Ox babamdır.

— Babanız mı ?

— Meraklanmayınız, demin görüştüğünüz adama hiç de benzemez. Babam çok hassas ve terbiyeli bir adamdır. O da vazifesi icabı, bizim gibi herşeye tahammül ediyor. Babam kalabalık bir ailenin reisidir. Yıllardır burada yaşadığımız gündenberi biz de sevgili anneciğimizi göremiyoruz. Bu harp hele bir bitseydi.

Yemekten sonra bahçeye çıktılar. Fakat bahçede Rozalina'nın babası yerine başka bir adam buldular. Bu; çok sert, amiri mutlak ve tok sözlü bir adamdı. Sayısız emirler verdikten sonra, pür hiddet ve heyecan içinde uzaklaştı. Rozalina onu "fena adam" diye anlattı. İçkisiz yürümediğini, kadınsız yaşamadığını, birçok metreslerinin bulunduğunu, kadınlara işkence yapmaktan zevk aldığını hikâye etti, sonunda da :

— Babamın işine yaradığı için onu burada tutuyor.

Feride :

— Anneciğimi bir kere daha göremeyecek miyim? Diye sordu.

Genç Fransız dilberi üzülerek cevap verdi :

— Şimdilik imkânsız, fakat gittiğin yerden ona mektup yazabileceksin.

— Mektuplarım anneme verilecek mi?

— Niçin verilmesin Feride ? Buna şüphe mi ediyorsun ? Herkes annesine mektup gönderemez mi?

— Teşekkür ederim Rozalina. Sen çok iyi bir kızsın.

Feride, hemen oturduğu yerden kalkarak, Rozalina'yı saçlarından, yanaklarından öptü.Genç kızın gözleri nemlenmişti.

— Muvaffak olacağından eminim Feride , dedi.

Geç vakte kadar bahçede oturdular. Rozalina'nın odasına döndükleri zaman, gece yarısını bir saat kadar geçiyordu.Feride soyunup yatağa girerken :

— Annem bu akşam yalnız ne yapacak? Diye Rozalina'ya sordu. Genç kız onu teselli için:

— Meraklanma,dedi, annen herşeyden haberdar edilmiştir.

Rozalina, Feride yatağa girerken küçük bir dolap açtı. Burada titrek ışıklarla yanan bir yağ kandili, Meryem'in çarmıhtaki resmini aydınlatıyordu.Genç Fransız dilberi Ana'nın resminin önünde diz çöktü. Istavroz çıkardı ve bir dua fısıldadı. Sonra mukaddes kitaptan ağır ve içli bir sesle şarkılar okudu. Bu tatlı ses Feride'ye hassas bir annenin ninnileri kadar tesir etti. Gözlerini kapadı ve tatlı rüyalar içinde uykuya daldı.

Feride sabahleyin uyandığı zaman odada kendini yalnız buldu. Hemen soyunarak bir banyo yaptı ve Rozalina'nın ona dün akşam verdiği entariyi giydi. Bütün bir gün şatonun içinde odadan odaya gezdirilerek birçok direktifler aldı. Feride o gün Rozalina'yı göremediği için üzülüyordu. Hatta Rozalina gece bile onun odasına gelmemişti. Saatin sekizinde yemeğini getiren hizmetçiye genç Fransız dilberini sordu; fakat hizmetçi kız cevap vermeden çıkıp gitti. Burada her nedense kimse kimseye bir şey söylemiyordu.

Neşesiz bir halde yatağına girdi. Uyumaya çalıştı, fakat her nedense bütün bir gece gözlerine uyku girmedi. Annesini düşünüyor, gideceği yeri düşünüyor, bilmediği insanları tahayyül ediyordu.

Gece yarısına doğru, kapısının açıldığını ve içeriye ilk geldiği gece kendisini sorguya çeken çirkin Fransız zabitinin girdiğini gördü. Hemen heyecanla yatağından kalkarak ona doğru yürüdü. O, tok bir sesle:

— Bu pasportun,dedi, seni götürecekleri yere çok ızdırap çekmiş bir Türk muhaciri olarak gireceksin. Bugünden sonra kendini herkese muhtelif isimle de takdim edeceksin. Resmi isminin Feride olduğunu kimse bilmemeli.Anladın mı? Aşktan daima uzak kalacaksın. Aldığın vazifeden başka hiç bir şey düşünmeyeceksin.

Fransız zabiti sözlerini bitirir bitirmez hemen çıkıp gitti. Feride yüzünü avuçları içine alarak akıbetini düşünmeye başladı.Nereye gidiyordu? Ve niçin bugünden sonra herkese muhtelif isimlerde takdim olunacaktı? Derin düşüncelere daldığı sırada odasının aynı yeşil ışıklarla dolduğunu gördü. Hemen kulak kesildi, derinden derine gelen bir ses şöyle diyordu:

— Bir saate kadar hazırlanmalısın. Sabaha karşı yolculuğa çıkıyorsun. Yarın sabahtan itibaren vazifen başlıyor. Gemide lâzım gelen izahatı sana verecekler vardır. Onlarla çok sıkı temasa gelmemelisin. Vazifenin ehemmiyetini ve nazikliğini idrak ettiğin zaman, zafer ve muvaffakiyet senindir.İstikbalin çok parlak olacaktır, emin olabilirsin.

Feride kalbi çarpa çarpa bu sesleri dinlerken gözlerinin kararduğını, başının döndüğünü hissediyordu.Bir müddet sonra hiç tanımadığı bir adam odasına girdi ve:

— Hazır mısın? Diye sordu.

Feride cevap vermeden ayağa kalktı. Odaya giren adam:

— Beni takip et, dedi.

Feride verilen emre itaat etti. Yine bir çok odalara girip çıktılar;emirler, direktifler aldılar; merdivenden indiler, koridordan geçtiler ve nihayet mermer sütunlara açılan kapıdan çıkarak sahile doğru yürümeğe başladılar. Tel örgüleri nasıl geçtiklerini, birdenbire sahile nasıl geldiklerini hatırlıyamıyordu. Sarp, kayalık bir yerde durdular; Feride ile gelen asker iki elini ağzına götürerek, avazının çıktığı kadar bağırdı:

— Joan sandal hazır mı?

Denizden yorgun ve çok yaşlı bir ses yükseldi:

— Geliyorum.

Beyaz bir sandal birden sahile yaklaştı. Bu sırada yeşil vadiden bir ses duydu:

— Feride!

Lübnan dilberi başını heyecanla gerilere çevirdi, gözlerine inanamıyordu. Asker acele ettiği için bu sese cevap veremediğine üzülüyordu. Kayalar üzerinde Rozalina'nın bir kuş gibi uçarak onlara doğru geldiğini görünce gülmeye başladı. Rozalina durmadan onlara koşuyordu. Gemi sahile yaklaştığı halde Feride bir türlü sandala girmek istemiyordu.Asker sandalı göstererek :

— Haydi ne duruyorsun, Dedi.

Feride yalvaran gözlerle askere baktı.

— Bir dakika müsaade edemez misiniz?

— Dakika filân yok, hep böyledir. Kimse ile görüşmeden, bu gece sandala bineceksin.

Rozalina bir rüzgâr gibi Feride'nin kolları arasına atıldı.Asker onu görünce, elbiselerini, şapkasını düzelterek resmi bir selâm aldı. Ve hemen iki adım geriye döndü. Rozalina Feride'ye bir mendil içerisinde birşey verdi. Feride, Rozalina'nın uzattığı mendili sevinçle göğsüne yerleştirdi. Genç Fransız dilberi hemen sordu :

— Şatodan çıkarken bir mektup buldun mu Feride?

— Evet Rozalina.

— Belki görüşmeyiz diye onu ben yazmıştım. İçinde bazı notlarım vardır. Birgün lüzum edeceğini tahmin ediyorum. İşine yarar, sıkıda olduğun zaman bana yazarsın.

İki kız birbirlerine sarıldılar ve gözyaşları içinde ayrıldılar. Feride sulara açıldığı halde, Rozalina kayalar üzerinden bir türlü ayrılamıyordu.

Sandalı idare eden altmışlık bir ihtiyardı. Birtek kelime söylemeden kürekleri yirmi yaşındaki bir delikanlının kuvvetiyle çekiyor; sandal sularda tatlı bir musiki çıkararak akıp gidiyordu. İhtiyar denizci bu anında Feride'nin gözyaşlarını belki görmüyor,onun – hıçkırıklarını belki işitmiyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

Feride, geminin güvertesinde mehtap ışıklı gözlerinde nemler, annesini düşünüyordu. Rozalina, ona annesi için kati teminat vermemiş miydi? O halde annesinden emin olabilirdi : Onun hakkında fikirlerini , düşüncelerini kötüye yormamalıydı. Fakat içindeki endişeyi, kalbindeki ızdırabı alevlendiren kuvveti bir türlü yenemiyordu.

Denize dökülen ayın ışıkları içinde bir çok fena düşüncelerle, engin rüyâlara daldı. Şimdi bu dakikada kendini denize atarak intihar edebilirdi. Birkaç defa teşebbüs ettiği halde, bir türlü kararını tatbik edemiyordu.

Bu bezgin düşüncelere daldığı sırada, ihtiyar denizciyi yanında buldu. Joan ona sokuldu ve genç kızın altın bir başak gibi ışıklarla kaynaşan saçlarını okşamaya başladı. Sonra koynundan bir resim çıkararak Feride'ye uzattı. Genç kız heyecanle resmi aldı, ışığa çevirdi ve meşhur Alman diktatörü Hitler'i tanımakta güçlük çekmedi. İhtiyar denizci, sırıtarak resmi tekrar elinden aldı ve bir tek kelime söylemeden başka saraya doğru koşarak gözden kayboldu.

Bu hareket, Feride'ye bir ihtardan başka birşey değildi. İhtiyar denizci aklınca onu Führerin resmi ile tehdit etmişti. Fakat bu çocukca tehdi Feride'ye vız gelirdi. İster Führer olsun, isterse Ox, onun için korkulacak tek kuvvet Allahtan başka birşey değildi.

Feride geminin her tarafında adım adım kendini takip ettiklerini görüyor ve gülüyordu. Fakat Feride onları görmemezlikten gelerek denize dalıyor ve içli bir sesle Lübnan şarkıları söylüyordu. Sesi güzel değildi. Fakat barlarda sevilen ve tutulan bir sesi vardı. Bu sesi kendinden başka herkes beğeniyor ve seviyordu.

Feride'yi gözetleyenlerden birisi, korkak adımlarla ona yaklaştı ve alevli bir gülüşle ona sokularak :

— Bayan Feride, dedi. Sen Joan'a aldırma o delinin birisidir.

Bu adam Türkçe konuşuyordu. Feride, bu adamın Türkçe konuşmasına ve adı ile ona hitap etmesine hayret etti. Başını ona çevirdi ve mânalı bakışlarla bu genç adamı süzdükten sonra:

— Siz kimsiniz? Diye sordu.

— Aldırma, işte adamın biri.

— Fakat benim ismimin Feride olduğunu nereden biliyorsunuz? Ben Zehrayım.

Genç adam gülerek cevap verdi:

— Pasaportunuzda Feride yazıyor de..

Feride'nin merakı gittikçe artıyordu: Bu adam onun pasaportunu nereden görmüştü?

Türkçe konuşan adam, daha fazla birşey söylemeden uzaklaşıp gitti. Feride onun, kaptan köprüsünün arkasına gizlendiğini görmüştü. Ona da aldırmadı "Yolcu yolunda gerek" diye mırıldandı ve şarkısına devam etti. Feride bu sırada yine ihtiyar denizcinin ona yaklaştığını gördü. Onların bu hareketleri Ferideyi sinirlendiriyordu. Joan.'ı bir ara haşlamak istedi, fakat yine pişman oldu. İhtiyar denizci bu defa çok daha sakin ve çok daha korkak hareket ediyordu. Feride'nin yanına güvertenin halatlarına dayanarak, onu baygın baygın dinledi. Bu ses ihtiyar denizciye çok tesir etmişti. Feride şarkısını bitirdiği zaman, ihtiyarın gözlerinin yaşlarla dolduğunu ve ağladığını gördü. Joan'ın gözyaşları Feride'ye tesir etmişti. Ona daha fazla sokuldu ve bir babanın ağlayan gözlerini siler gibi, Joan'ın ıslak gözlerini sildi.

— Sen çok iyi bir kızsın Feride!

— Niçin ağlıyorsun Joan?

— Bana kızımı hatırlattın de.. O da aynı şarkıyı tekrarlardı.

İhtiyar sözünü bitirir bitirmez yine göğsünden bir resim çıkardı ve Ferideye uzattı. Feride resmi heyecanle eline alarak ışığa çevirdi Baktı baktı; fakat bir türlü tanıyamadı. İhtiyar, dudaklarında kırılan ışıklı bir tebessümle gülerek:

— Venüs, dedi. Midye kabuğunda Kıbrısa çıkar.

— Pekala, niçin bana gösteriyorsun ?

— Benzemiyor mu?

— Kime?

— Bu kadar ahmak olma bakalım, bana senin çok zeki bir kız olduğunu söylediler.

Feride bu resmin kime benzediğini hayalini zorlayarak düşünmeye başladı. Joan:

— Hayal et bakalım, dedi.

— Bulamıyorum.

— Feride'ye benzemiyor mu?

Feride mahcup, fakat ışıklı gözlerle, başını denize çevirdi. Joan'ın görüşü doğru olabilirdi.Altın saçları, mermer rengiyle Venüs'e benzediğini bugüne kadar hiç hayâl etmemişti. Annesinin önünde, aynalara karşı soyunduğu zamanlar, annesi ona: "Feride saçlarını biraz daha dağıt" der; o da saçlarını dağıtır;o zaman annesi kollarını açarak, kızını bağrına basar ve "Benim altın Venüsüm" diye okşar,öper ve koklardı.

Feride, tatlı rüyalı günlerini hatırladıkça içi yanıyor, gözleri bir alevin ışıkları içinde tutuşuyor ve solgun dudakları titriyordu. Annesini sevdiği kadar, hayatta hiç kimseyi sevememişti. Onun tek tesellisi, ümidi ve aşkı yalnız annesiydi.Beyaz saçlarının gölgelediği nur yüzünün üzerindeki siyah gözleri, halâ bir alevin sıcaklığı ile yanan dudakları, içinde

yaşattığı rüyalarıyle yaşıyan annesi; gözlerinin önünden ayrılmıyordu. Sanki bu hasta sözler, bütün şefkat duygularıyla ona bakıyor, sanki bu solgun dudaklar, onu göğsüne basarak şöyle mırıldanıyordu:

"— Ferideciğim, benden uzaklara gitsen bile; hayalim seni bir gölge gibi takip etmekten ve üzerine şefkatin kanatlarını açmaktan geri kalmayacaktır.

İhtiyar denizci, Feride'yi dalgın ve perişan görünce, korka korka elini yine onun saçlarına uzattı ve genç kızın altın başını bir baba şefkatının en hassas duygularıyle göğsüne çekti ve onu saçlarından öptü:

— Akdeniz'in bâkir dalgalarına yeni doğan altın Venüs'üm; güneş yürekli kızım. Niçin bu kadar üzüntülü görünüyorsun? Cehenneme gitmiyoruz ya!

İhtiyar denizcinin yürekten gelen bu sözleri, Feride'ye bir derece olsun teselli vermişti. Gülen gözlerle tekrar ona baktı ve ellerini dudaklarına götürerek muhabbetle öptü.

— Denizci baba, nasıl üzülmiyeyim? Beni nereye götüreceklerini, akıbetimin henüz ne olacağını bilmiyorum ki..

— Meraklanma kızım, seni Venüs'ün doğduğu adaya götürüyoruz.

Feride kendi kendine mırıldandı:

— Venüs'ün doğduğu ada, Venüs'ün doğduğu ada!

Sonra başını denize çevirdi ve :

" Venüs'ün doğduğu ada, bâkir hayatımın fuhuşle kaynaşan cehennemi mi olacak?" Diye düşündü.

Feride gözlerini dalgalardan ayıramıyordu. Derin bir huzursuzluk içinde gözlerini kapadı. Ruhundaki yorgunluğu dinlendirmek arzusuyle derin bir sükuta daldı. Yıldızlara bakmak istemiyordu. Deniz ona azap çekmeye başlamıştı.Gözlerini açtığı zaman ihtiyar denizciyi yanında göremedi. Başkasaraya doğru yürüdü. Geminin sessizliği ona tatlı bir zevk ve heyecan veriyordu.

Gemideki yolcuların bu saatte uykuya daldıklarını düşünerek ayağındaki nalınları çıkardı; ayın ışıkları içinde sırma saçlarını döktü ve güvertenin üzerine hemen diz çöktü.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İki günden beri devam eden yolculukları henüz bitmemişti. Feride bir sabah güneş doğmadan kalktı. Elbiselerini giydi ve hemen güverteye çıktı. İçinde bir alevin azap verici ıztırabını duyuyordu. Ruhundaki bu yersiz sızılarla yürüdü; güneş adım adım yükseliyordu. Feride, güneşin denize döktüğü altın renklere bakarak dalgalarda yürümek ve bu ışıkları parçalamak arzusuyla çırpındı.

Yolcuların bu saatte uyukudan kalkmadığını düşünerek saçlarını yüzüne döktü ve güneşe doğru diz çökerek dua etmeye başladı:

— Beni yaratan ulu Tanrım: senden başka bildiğim, tanıdığım kimsem yoktur. Sana sığınıyorum ve sana yalvarıyorum. Beni sen koru, annemi sen kurtar. Bu yeni doğan bâkir günün yüzü hürmetine, bâkir düşüncelerimle beni iyilik meleklerinin kanatları altına alarak, sonsuzluğun saadetine ulaştır. Büyük Tanrım, bu bilmediğim ıssız diyarlarda bana sen yol göster, sen iyi tut.

Sonra ayağa kalktı, saçlarının ucundan bir tutam koparark güneşe doğru üfledi, sarı saçlarının esen rüzgârda uçuşunu zevkle, belki de ihtirasla seyretti. Ne yapmak istediğini kendisi de bilmiyordu. Sanki güneş ışıkları içinden, birinin çıkıp gelmesini heyecanla bekliyordu. Kaptan köprüsüne doğru yürüdü ve yorgun bir halde güvertenin üzerine diz çöktü. Gözlerinde kayan ışıklara zevkle bakıyor, ve sanki teselli buluyordu. Güvertenin üzerine uzanıp uyuyabilirdi. Fakat biraz sonra yataklarından kalkacak olan yolcuların onu rahatsız

edeceklerini bildiği için, fikrinden vazgeçerek merdivenlerden indi ve odasına doğru yüyümeye başladı.

Birkaç geceden beri uykusuzdu. Akşamla yatağa girdiği zaman, gözlerine uyku girmiyor, hep hayal içinde mazideki hatıralarıyla dolaşıyordu.

Yorgun adımlarla ve derin bir gönül üzüntüsü içinde odasına girdi. Elbiselerini çıkarmaya lüzum görmeden yatağına uzandı.

Akşama doğru uyanabildiği zaman, mehtabı içine doldurmak arzusuyle güverteye çıktı. Gök yakut bir renkle yanıyor, yıldızlar birer avize gibi denize dökülüyor ve mehtabın ışıkları, mermer bir kadın göğsünün görünüşü gibi, dalgalarda raksediyordu.

Feride kaptan köprüsüne dayanarak bu manzarayı seyre daldı. Gönlündeki huzursuluğu, dalgalarda çırpınan ışıkların cazibesiyle sanki gidermek istiyordu. Başını yıldızlara çevirdi, yüzüne dökülen saçlarının arasından seyredebildiği gökün bu sonsuzluğu içinde yavaş yavaş bakışlarında bir esrar perdesinin açıldığını görür gibi oldu. Fakat bir türlü kalbindeki ıztırabı yenemiyordu. Dudaklarındaki alevin, bir ateş yığını halinde kalbine doğru akıp gittiğini hissetti.

Yorgun adımlarla geminin baş kasarasına doğru yürüdü. Denizden gelen tabii bir musiki, sanki ona aşk ninnisi söylüyordu. Denize uzanan merdivenin kollarına dayanarak gözlerini kapadı ve derin bir sessizlik içinde bu musikiyi ruhuna doldurmak heyecanıyle sustu.. O kadar dalgındı ki, gemideki yolculardan birinin ona yaklaştığını fark etmedi. Bu, uzun boylu, yeşil gözlü, sarışın bir delikanlıydı. Ferideye biraz daha yaklaşarak:

— Bonsuvar matmazel, dedi.

Ferideyi hayal âleminden uyandıran bu ses, onu çok sinirlendirdi. Başını çevirmeden gözlerini yana kaçırarak ona baktı; karşısında yakışıklı, şık giyinmiş bir adam duruyordu. Feride'nin cevap vermediğini görünce, o tekrar seslendi :

— İki günden beri birlikte seyahat ediyoruz; böyle olduğu halde, birbirimizi tanımak fırsatını bulamadığımıza çok müteessirim.

Feride'nin tanımadığı bu adam çok güzel bir Türkçe konuşuyordu. Feride bu seste, bir tesellinin ümit pırıltılarını duyar gibi oldu. Fakat böyle olmakla beraber, adını soran bu adama, bir türlü cevap veremiyordu. Genç adam :

— Dün akşam, sizi mehtapta gördüm, diye devam etti. Bir su perisi gibi etrafınıza renk renk ışıklar saçıyordunuz. Bu gün de güneşe karşı yaptığınız duayı seyrettim. Güneş yürekli bir kızın, güneşe tapışı beni heyecanlandırdı. Sizi bu halinizle bir güneş tanrısı zanettim.

Feride cevap vermeden yürüyüp gitmek ve bu adamın yanından uzaklaşmak istedi. Fakat genç adam, onu elinden tutarak kendine çekti ve bir göz dağıyle onun gözlerinin içine baktı. Feride, kendine bakan bu gözlerin sihirli tesiri altında iradesini birdenbire kaybederek, onun kolları arasına düştü. Fakat hemen kendini toplıyarak, onun kolları arasından sıyrıldı. Kaçmak istiyordu; fakat genç adam peşini bırakmıyor, adım adım onu takip ediyordu. Feride nefsiyle mücadele etmeğe başladı. Genç adam durmadan ısrar ediyordu.

— Konuşmamakta niçin ısrar ediyorsunuz? İsminizi söylemeyecek misiniz? Yoksa bir güneş ilahesi, bir ışık perisi gibi sükûneti mi seviyorsunuz?

Feride dudaklarında kırılan alevli tebessümlerle güldü. Yüzünün kanlı güller gibi kızardığını ve sonsuz bir ateşle yandığını hissetti.

Genç adam durmadan konuşuyordu:

— Saçlarınız, vücudunuz ve güzelliğinizle, sizi yirminci asrın modern bir Venüs'ü zannediyorum.

Feride; hayatında bu adam kadar güzel konuşan birine rastladığını hatırlamıyordu. Fakat inadında da ısrar etmekte devam etti. O, yalnızlık istiyordu aşktan uzak,münzevi bir hayatın sessizliği içinde, asude bir ömür sürmek istiyordu. Denizler, dalgalar ve bu güzel manzara onun gönlünde kâfi bir aşkın heyecanını yaratabilirdi. Bir erkek, tabiattan daha vefakar olamazdı. Şimdilik aşk oyunlarına kalbini açmıyacaktı. Fakat böyle bir hareketin de elinde olmayan bir kuvvet olduğunu pek iyi biliyordu. Aşksız yaşamanın zorluğunu takdir etmekle beraber, ıztırapsız hayatı da aşka tercih edemeyeceğini hissediyordu.

Feride karşısında duran adama cevap vermemekte ısrar etti. O, tekrar konuştu:

— Gözlerinizde çölün esrarlı sıcaklığını görüyorum.

Feride, bu bilmediği adamın çirkin tacizlerine gittikçe sinirleniyordu. Ayaklarını yere vurarak onun susmasını istedi. Fakat genç adam, onun sinirlenmesini zevk ve heyecanla seyrederek konuşmasına devam etti:

— Güzel bir roman gibi sizi okumama niçin müsaade etmiyorsunuz?

Feride yine cevap vermeden koşarak merdivenlerden indi ve odasına girdi. Odasında kendini yalnız hissedince derin bir nefes aldı. Kalbinin heyecanlı vuruşları durmuştu. Ona karşı duyduğu nefret hislerinin birdenbire aşka dönmesinden korkuyordu.Onu görmemek için, bir kere daha güverteye çıkmamaya karar verdi. Fakat böyle bir kararın ne kadar devam edeceğini kendisi de bilmiyordu.

Öğleye doğru yemek salonuna korka korka girdi. Bu adamla karşılaşmak istemiyordu.

İştahsız bir öğle yemeği yedi ve doğruca odasına çekilerek kapandı. O gün güverteye çıkmamak ısrarında sebat ettiği için seviniyordu. Fakat akşama doğru, tatlı ve üşütücü bir Akdeniz havasının başladığını tenffüs ederek, odasında daha fazla duramadı ve bir hızda kendini güverteye attı. Yıldızlar,mehtap ve ışıklarla kaynaşan bir geceydi. Güvertenin en tenha bir köşesine yürüdü ve koltuklardan birine oturdu. Buradan denizi ve gökü bütün güzelliğiyle seyredebiliyordu. Bir müddet yıldızlardan ayıramadığı bakışlarında hep o güzel adamı görerek sustu. Onun çok sevimli ve çok güzel bir çocuk olduğunu hatırladı. Elini kalbine götürerek oradan gelen sesleri dinlemeye çalıştı. İçinden gelen bir ses, sanki onunla konuşmak istiyordu. Yıldızlara daha fazla bakamayacağını anlıyarak, yüzünü avuçları içine aldı ve annesiyle başbaşa konuşmaya başladı:

" Daha bana dönmeyecek misin kızım?"

" Bilmiyorum anneciğim; "dön" dedikleri zaman dönebileceğim. Elimde olmadığı için, istediğim gibi hareket edemem. Yoksa serbest olsaydım, yolculuğumu yarıda bırakarak hemen sana dönerdim. Bilsen, o pamuk saçlarını okşamak, solgun yanaklarından öpmek heyecanıyle nasıl çırpınıyorum"

Annesinin saçlarını okşadığını görür gibi oluyordu. Onun beyaz zambak gibi titreyen ellerinin saçlarında dolaştığını hisseder gibi oldu:

" Anneciğim,dedi, bu yoculuktan döneceğime inanmıyorum. Ne yapsam anneciğim, yine dört yaşında bir bebek olsaydım da göğsüne uzansam,sen de bana masallarla ninniler söylerdin.

" Ben her zaman sana masal anlatmıyor muydum kızım ? "

Feride kahkahalarla gülüyor ve sanki annesinin ipek yüzünü karşısında görüyormuş gibi onunla konuşmaya devam ediyordu:

" Fakat ben, dört yaşında bir bebek olmak için çırpınıyorum anneciğim; hani sen beni şekerlemeler yedirerek, ninniler söyliyerek uyuturdun; işte ben, hep o günleri yine yaşamak istiyorum."

İhtiyar denizci Joan, uzaktan uzağa Feride'nin hareketlerini takip ediyordu. Onun kiminle konuştuğunu merak ederek; biraz daha ona sokuldu ve ayın parlak ışıkları altında bu deniz perisini doya doya seyretti. İhtiyar denizci bu sırada gerisinden birinin geldiğini ve onun ayak seslerinin yavaş yavaş kendine yaklaştığını hissetti. Heyecanla başını çevirdiği zaman; genç, güzel ve yakışıklı bir adamla karşılaştı. O, gülerek Joan'e bakıyor ve konuşmuyordu. Biraz daha ihtiyara yaklaşan genç adam gülerek:

— Siz de mi aşıklarındansınız? Diye sordu.

İhtiyar denizci sigarasını dudağına alarak güldü ve genç adamın sualine cevap vermeden sustu. O, tekrar seslendi, ihtiyar yine de aldırmadı.

Feride o kadar dalgındı ki, gerisinde konuşanların sesini işitemiyor; o, gözlerinde renk renk avizeler gibi yanan yıldızlara dalıyordu. Joan, Feride'nin bu hareketleriyle ihtiyar vücudunda şehevi bir heyecan duyuyor ve kalbinin durmadan çarptığını hissediyordu. Sonra gülen gözlerle başını genç adama çevirdi ve gözlerini kapayarak konuştu:

— Aldırma delinin biridir; tımarhaneden birkaç gün evvel çıktı. Bugün de yolculuk yapıyor. Kendi kendini denize atmasından korkuyoruz. Bunun içindir ki, adım adım peşini takip ediyorum. Yeni dansözlerdendir. Lübnan'da oldukça şöhret yapmış bir rakkase. Bir aşk yüzünden aklını oynatıverdi. Çılgının birisi.

Genç adam merakle Joan'ın gözlerinin içine bakarak sordu:

— Feride deli mi?

Joan sigarasının dumanlarına bakarak cevap verdi:

— Ondan şüphe mi ediyorsun? Hem de çok fena deli. Sevgilisini öldürdükten sonra üç yıl hapse mahkûm oldu. Deli olduğu meydana çıkınca da tımarhaneye verdiler.

Genç adam ihtiyara cevap vermeden geminin baş kasarasına doğru yürüyerek gözden kayboldu. Joan, bu sırada yanında bir başkasının durduğunu gördü;o da dalgın bakışlarla Feride'yi süzüyordu. Joan'a:

— Masal gibi bir kız, dedi. Akşamları çok güzel oluyor. Dün akşam mehtapta, bütün bir gece onu seyrettim. Gözlerime bir saniye bile uyku girmedi. Yatağımda da uyuyamadım. Çıldıracağım galiba, delicesine ona tutuldum. Onu her gördüğümde Afrodit'in hayali gözlerime doluyor, rüya gibi bir kız.

Joan aynı hikâyeyi buna da söyledi. Genç adamın bu hikâyeyi dinlerken gözlerinin yaşardığını gördü ve burada daha fazla duramayarak uzaklaşıp gitti. Joan koşarak Feride'nin yanına oturdu ve giden adamı göstererek :

— Gemideki aşıklarından biri daha, dedi, dün gece ayakta hep seni seyretmiş.

Feride kahkahalarla oturduğu yerden kalkıp kaptan köprüsüne doğru yürüdü. Joan da Feride'nin arkasından yürüyordu. Feride başını çevirmeden:

— Bu gemide kaç aşığım var? Diye sordu.

Joan serçe parmağını avcunun içine katlıyarak saymaya başladı:

— Lübnanlı tüccar Feyzullah Abit, Madagaskarlı Leum, Londralı White, Türkiyeli eski saray mensuplarından Müvehhit Bey, Kıbrıslı.....

Joan saymakta devam ederken, Feride her saniye biraz daha artan bir öfke ile onu dinliyordu. Fakat aşıklarının arkası kesilmeden hesap yapan Joan'ın sözleri ona gurur vermekle beraber,asabını da bozuyordu.

— Kâfi,diye bağırdı; sonra birdenbire sükûn bularak, ben bu kadar mı güzelim Joan? Diye sordu.

İhtiyar denizci dudaklarında yakıcı bir gülüşle cebinden çıkardığı Venüs'ün resmini Feride'ye göstererek :

— Tıpkı bir Venüs, hatta Venüs'ten de çok daha güzel, dedi.

— Beni seviyor musun Joan?

— Seviyorum, fakat lüzûmsuz ve faydasız bir sevgi. Tıpkı bu resmi sevdiğim gibi.

Feride yine sinirlenmişti:

— O halde beni yalnız bırak Joan !

İhtiyar denizci boynunu bükerek nemli gözlerle Feride'nin yanından uzaklaştı. Feride Joan'ı yanından kovduğu için müteessirdi.Fakat böyle olmakla beraber; yine ruhunda duyduğu yalnızlığın ona verdiği heyecanla kendini çok bahtiyar hissediyordu. Feride yine içinde tuhaf hisler duymaya başlamıştı. Kalbinin yersiz bir ıztırapla vuruşlarını dinliyor, gözlerinde kaynaşan renkleri seyrediyordu. Bu anında denize atlıyarak gözlerden kaybolabilirdi. Böyle âni ve yersiz bir karar karşısında annesinin hayaliyle gözgöze geldi; vücudunun titrediğini, bakışlarındaki renklerin uçup gittiğini görür gibi oldu. Annesinin de bu anında gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördü.

Aşk; onun nazarında bir anne sevgisinden daha üstün olamazdı. Bu akşam annesine bir mektup yazarak herşeyi ona anlatmayı düşündü. Fakat ona ne yazacağını bir türlü bilmiyordu. Bu yolculuğa niçin çıktığını veya niçin çıkarıldığını henüz kendisine de söylememişlerdi. Mehtapta bir müddet daha dolaştı. Kaptan köprüsüne yürüdü, tekrar döndü, baş kasaraya gitti, geldi; durmadan geziniyordu. Bağrını rüzgâra açarak derin derin nefes aldı; çıplak göğsünden içine dolan soğuk deniz rüzgârı, her tarafını üşütünceye dek güvertede dolaştı, ve ondan sonra kamarasına çekildi.

Bu yolculuğun daha kaç gün devam edeceğini bilmiyordu. Joan'a sormaya da unutmuştu. Fakat bu delinin böyle bir şeyi bileceğini hiç de tahmin etmiyordu. Kamarasındaki yatağın üzerine oturarak Lübnan'ı tahayyül etmiye başladı.

Lübnan ve annesi; yalnız bunu düşünebiliyordu. Arada bir Rozalina'yı da hatırladığı oluyordu. Fakat bu güzel Fransız dilberi hakkında da hiçbir malumatı yoktu. Feride Rozalina'yı annesi kadar sevmişti. Eğer o muazzam şato içerisinde ona tesadüf etmemiş olsaydı, belki de oradan sağ olarak çıkamayacaktı.

Kamarasının kapısı önünde sıska kuru bir ses duyuldu:

— Feride !

Genç kız heyecanla yatağından fırladı, kalbi korku içinde çarpıyordu; nefeslerini boğazında tutarak sustu. Ayni ses, ayni şekilde; fakat bu defa yalvarır gibi:

— Feride, Feride, diye inledi.

Genç kız cevap vermek istemiyordu. Yavaşca kapının yanına kadar yürüdü. Nefeslerinin işitilmemesi için kendini zor tutuyordu. Anahtar deliğinden dışarıya baktı; fakat loşluktaki adamın kim olduğunu göremiyordu. Kalbi durmadan çarpıyor, korkudan titriyordu. Bir aralık, elinin kapıyı açmak için uzandığını hissetti, fakat hemen geri çekilerek koltuklardan birinin üzerine kendini attı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ayın berrak ışıkları, güvertenin üzerinde yatmakta olan çıplak bir kadın vücudunu bütün ihtişamıyle aydınlatyordu. Joan sessiz adımlarla bu çıplak vücuda biraz daha yaklaştı. Bir türlü uzanıp bakamıyordu. Bütün bir geceyi Feride'nin kapısının önünde geçirdiği halde; onun güverteye çıktığının görmemişti. Şüphe içinde gözlerini sildi ve kendi kendine:

— Bu kadın kim, diye mırıldandı.

Altın rengindeki uzun ve sarı saçları omuzlarından bir külçe gibi dökülmüş ve yüzünü tamamen kaplamıştı.İhtiyar denizci, bu muhteşem tablo karşısında, şehevi hisler duymaya başladı.

— Bu kadın Feride olabilir, diyerek biraz daha ona sokuldu.

Dağılan saçlarıyle başını kolları arasına almış, ölü gibi güvertenin üzerinde yatıyor olan bu kadını tanıdığından emindi. Dolgun bacakları, bir model gibi müterasip kalçalarıyle eşsiz bir tabloyu andırıyordu. Onun yanına yaklaştığı zaman, avuçları içinde mumları sönmüş bir şamdanın bulunduğunu gördü. Ona seslenmek için üzerine eğildi, nefeslerini dinledi; hakikaten uyuyordu.

Bu altın başın altındaki altın yüzü muhakkak görmek istiyordu. Hayreti giderek artmaya başladı. Joan bir an evvel onu uyandırarak, kim olduğunu tanımak için çırpınıyordu.

— Acaba rüya mı görüyorum? Diye düşünmeye başladı.

Fakat uyanık bir halde rüya görmediğinden emindi.

Güvertenin bir köşesine çekilerek bu çıplak kadın vücudunu seyre daldı. Hayatında bu kadar müteaasip ve olgun bir eser görmemişti. Ayın şehvetli lâmbasıyle pırıl pırıl yatan bu muhteşem vücuda baktıkça âdeta heyecanlanıyor ve kendinden geçiyordu.

Sabahın ilk ışıklarına kadar bu güzel vücudu doya doya seyretti. Biraz dalar gibi olmuştu; korku ve heyecan içinde gözlerini açtığı zaman , yerde yatan bu çıplak vücudun bir yılan gibi yerde kıvrandığını gördü.Biraz daha geriye çekildi ve bir kenara sığındı. Burada kendini kimse görmüyor, fakat o, her tarafı iyice seyredebiliyordu.

Çıplak kadın sanki kendi kamarasında imiş gibi, lakayıt bir hareketle yattığı yerden kalktı, avuçları içinde sıkmakta olduğu lâmbayı göğsüne dayayarak, sessiz adımlarle yürümeye başladı. Bu çıplak kadının birdenbire ona doğru gelmekte olduğunu gördü. Joan olduğu yerden kımıldamayacak bir haldeydi. Kaçmak, saklanmak aklına bile gelmiyordu.

Yanına yaklaşan bu çıplak kadının evvela gözlerine baktı; zavallı âdeta uyuyordu. Ses çıkarmadan onu seyretti. Yanına geldiği halde, hiçbir tarafa bakmadan dosdoğru yürüdü, Joan biraz geri çekildi, çıplak kadın, göğsünde şamdanı, saçları memelerine üzerine dökülmüş bir halde yanından geçti; merdivenlere doğru yürümeye başladı. Joan arkasından koşarak, onun çıplak vücuduna sarılmak ve bu pırlanta kadının füsunkar bakışınından öpmek istiyordu. Fakat birdenbire aklı başına geldi; merdivenin ilk basamağına otururak ellerini ve avuçları içine aldı ve düşünmeye başladı.

Çıplak kadın, gözlerini açmadan merdivenleri indi, salondan geçerek, kamarasının önünde durdu,eliyle kapıyı iterek içeriye girdi.

Joan gözlerinin yaşardığını, kalbinin sonsuz bir ıztırap ateşi içinde yandığını hissetti. Dudaklarındaki acı tebessümlerle mırıldandı:

— Zavallı deli kız !

BEŞİNCİ BÖLÜM

— Sizin isminiz ne?

— Pasaportumda yazmıyor mu?

— Yazıyor, fakat ağzınızdan da işitmek istiyorum.

— Feride.

— Siz Türk müsünüz?

— Evet.

— Nerelisiniz?
— Lübnanlı.
— Türk ve Lübnanlı, öyle mi?
— Evet, ne çıkar, Lübnanlı Türk olamaz mı?
— Buraya nereden geliyorsunuz?
— Lübnan'dan.
— Hayret !
Genç kız sinirlenmişti:
— Niçin hayret olsun? Diye çıkıştı.
— Bir Türk nasıl oluyor da Lübnan'da yaşıyor?
— Size ne, Türk olan Lübnan'da yaşayamaz mı?
Sorgu memuru mânalı bir tebessümle güldü:
— Geçiniz.
— Pasaportumu vermeyecek misiniz?
— Bir saat sonra. Şimdi burada bekleyeceksiniz.
Feride'yi, sorgu memurunun yanındaki bir odaya aldılar.

Sorgu memuru, sıra ile gelen yolcuların muamelelerini tamamladıktan sonra herkesi serbest bırakıyordu. Sıra Joan'a gelmişti. Onun da pasaportunu gördükten sonra, sorgusunu yaptıktan sonra serbest bıraktı. Joan sorgu dairesinden çıkar çıkmaz derin bir nefes aldı ve kalabalık içerisinde Feride'yi aradı. Fakat tanımadığı bu muhitte, tanımadığı insanlar arasında bir türlü onu bulamıyordu.

— Feride, Feride, diye bağırmayı düşündü. Fakat korktuğu için, bunu da yapmadan yürümeye başladı. Nereye gideceğini bilmiyordu. Deniz sahilini tutarak bilmediği bir sempte doğru yürüdü. Bu limana, bu kadar yıllık bir denizci olduğu halde ilk defa uğruyordu. Akdenizde çok dolaştığı halde, bu limanı bilmemesine kendisi de hayret etti.

— Şimdi nereye gitmeli? Diye düşündü.

Balıkçı kahvelerinden birine oturup bir kahve içmeye karar verdi.Zaten elindeki yükünü de taşıyamayacak bir hale gelmişti. Akdeniz güneşi, etrafı bir çöl güneşinin sıcaklığıyla yakıp kavuruyordu. Elindeki bavulunu yere bırakarak yüzünden çenesine doğru akmakta olan terleri sildi. Bir kere daha ufuladıktan sonra bir müddet daha yürüdü. Feride'siz bu ıssız adada nasıl bir son hayatı sürecek değildi ya! Birçok yollara bilmeden girip çıktı.O kadar yorulmuştu ki, bir evin gölgeliği altında dinlenmek için oturdu. Paketindeki son sigarasını da yaktı. Dört gözle Feride'nin görünmesini bekliyordu.

Halbuki, Feride ancak akşama doğru sorgu dairesinden çıkabilmişti.O da dışarı çıkar çıkmaz Joan'ı aradı. Her önüne gelene ihtiyar denizciyi sordu. Akdeniz'in mavi sularında Lübnan'ın yakut gecelerini bulamadığına üzülüyordu. Fakat gözlerinin bu serin hava içinde yaşardığını hissetti. Akdenizin göklerinde ne o güzelliği, ne o renkleri, ne de o ihtişamı bulabildi. Bu aşk ve efsaneler ülkesi olduğunu hikâye ettikleri Afrodit'in adasında aşk aramaya mı gelmişti? Halbuki o, bu topraklarda ıssız bir köyün baki havasından başka birşey teneffüs edemiyordu.

Şimdi nereye gitmeli ? diye düşündü.

Hakikaten nereye gidecekti? Yol sokak bilmiyor; kimseyi tanımıyordu. " Dome " oteline doğru yürüdü. Denizden yükselen ve sihirli ışıklarıyle Akdenizi kucaklıyan mehtap, yavaş yavaş yükseliyordu. Kayalardan birinin üzerine otururak; denizde kendini getiren gemiyi aradı. Fakat bu toz toz yıldız ve ay ışıkları altında kendi gemisini göremedi.

Çantasında bir seyahat çekinden başka bir tek kuruşu bile yoktu. Bunu da eline Rozalina sıkıştırmıştı. Dalgın adımlarla otelin kapısı önünde durdu. Bir rüzgâr, sanki onu kolundan tutarak içeriye sürüklemişti. Mahcup bakışlarla buranın yabancısı olduğunu anlatıyordu. Otelin sekreter odasına doğru ilerledi ve onbeş gün için bir oda istediğini söyledi.

Bir çeyrek saat sonra; salonda oturmakta olan Feride'ye odasının hazır olduğunu haber verdiler. Feride gösterilen odaya girdiği zaman derin bir nefes aldı. Hemen soyunarak soğuk su ile bir banyo yaptı. Bu soğuk su sinirlerini bir dereceye kadar yatıştırmıştı.

Vücudunu kurulamadan, saçlarını silmeden; yatağına uzandı ve çıplak denecek bir derecede uykuya daldı. Akşam yemeğine inmediği için, odasındaki telefonun yemek vaktini haber verişine aldırmadı. Bol bir uyuku, bütün yorgunluğunu gidermişti.

Güneş doğmadan uyandı. Vücudunda tatlı ve gıdıklayıcı bir serinlik hissediyordu. Afrodit'in adasındaki ilk gecesi hiç de fena geçmemişti. Sabah erken odasından çıkarak salona yürüdü, gazetelere bir göz attı. Gelişinden kimse bahsetmemişti. Uzak iklimlerden, Afodit'in adasına gelen bir dansözün mevcudiyetinden kimin haberi olacaktı? Lübnan'daki şöhreti büyük olabilirdi. Fakat burada ?

— Adam sen de, dedi, yine şöhret peşinden mi koşacağım ?

Feride doğru düşünüyordu. Bütün bu işkencelerden sonra, şöhretten bahsetmenin lüzûmsuzluğunu herkes gibi oda biliyordu. Manevi bir ıztırabın altında gittikçe çöken bir insan duygusunun azabıyle ikinci bir yıkılışa doğru gitmekte olduğunu düşündü. Fikirlerinde yanılmadığına inanıyordu. Sabah çayını odasında aldı ve hemen balkona çıktı. Deniz esrarengiz bir bulut yığını ile kaplıydı. Güneşin bir alev gibi yükselişini sessizce seyretti. Yükselen güneşle birlikte bulut kesavetinin yavaş yavaş dağıldığını görüyordu.Balkondan odasına geçti ve elbiselerini değiştirerek hemen sokağa çıktı. Öğleye kadar bu küçük kasabayı dolaştı; nur yüzlü, ay çehreli delikanlılar arıyordu. Girip çıktığı yerlerde Joan'ı sordu. Fakat ihtiyar denizciyi kimse bilmiyordu. Bu sahil kasabasının güzelliğine hayran olmuştu. İnsanlarının çok munis, sessiz ve âdeta bir kedi kadar uysal olduklarına sevindi.

Öğle üzeri, otele dödüğü zaman, bir mektup buldu. Hemen açtı ve imzaya baktı : "Joan", çok sevindi ve heyecanla mektubu okumaya başladı: "Feride; ben bu sabah aynı gemi ile Lübnan'a dönüyorum. Seni bütün gece aradığım halde bulamadım. Çok müteessirim. Venüs'ümü kendi adasında yalnız bırakmak istemiyordum. Fakat vazifem burada sona erdiği için , aldığım yeni bir emirle geri dönmek mecburiyetinde kalıyorum. Bu akşam sahilden, bir sandalla beni gemiye alacaklar. Aşksız sevgimizin devamını çok arzu ediyordum . Fakat ne yapalım ki felek bizi ayırıyor güzel Feride. Böyle olmakla beraber asla seni unutmiyacağım; ebediyyen içimde bir güzellik abidesi olarak yaşıyacaksın.

" Allahaısmarladık benim güzel Venüs'üm . Ömrümün son günlerini senin hasret tesellinle geçirmeye çalışacağım. Müsaade ettiğin takdirde, gözlerinden öperim güzel Feride."

Joan'ın mektubu bu satırlardan ibaretti. Feride, içinde duyduğu bir hasret türküsüyle ihtiyar denizcinin mektubunu göğsüne bastı ve gözlerinde annesini, vatanını ve sevdiklerini tahayyül ederek bir damla gözyaşıyle sustu.

Zevksiz ve iştahsız bir öğle yemeği yedi. Joan buradan ayrılmazdan evvel onu mutlaka görmeliydi. Onu göremediğine fazla içerliyor; Joan'ın bu lakaydisine sinirleniyordu.

Küçük fahişesinin bir tek busesini olsun almadan, kendi yurduna dönen Joan'ı acımaya başladı. İçindeki bu arzu ile bütün bir gün kasabanın caddelerini, sahillerini dolaştı. Fakat bir türlü ihtiyar denizciyi bulamadı. Ve akşam yine çok yorgun bir halde otele döndü.

Afrodit'in adasının bir aşk ve şarap dünyası olduğuna inanamıyordu. Feride bu havada ne şehveti kamçılayan bir ışık, ve ne de gönülleri değiştiren bir arzu, aşk ve heyecan buluyordu. Burada yaşayan insanların Allaha döndüklerine inanıyor, kimini elinin kitabında, kimini kalbini Meryem Ana'nın ışıklı gözlerinde buluyordu. Halbuki Feride; aşk, heyecan ve

çılgınlık istiyordu. Rozalina'nın sözlerini de unutmuş değildi. Aşksız yaşadığı nisbette zafere ulaşacağından emin olmasını söylememiş miydi? Fakat aşksız yaşamanın imkânsızlığını herkes gibi o da takdir ediyordu.

Akşamları çok güzel olan bu ıssız kasabayı yavaş yavaş sevmiye başladı.

Bir gün geldi ki, küçük dansöz, bir fahişe olarak Afroditin adasında yaşamak mecburiyetinde kaldığını hissetti. Bu acı hakikat karşısında sonsuzluğun azabıyle bir cehennem yolcusu gibi çırpındı. Ruhunda duyduğu vicdanının sesiyle, yeni bir hayatın uçurumlarına doğru, bir gölge gibi kayıp gitti.

İKİNCİ KİTAP

BİRİNCİ BÖLÜM

Gecenin içinde, sirenler bütün korkunçluğu ile ötüyor, kasaba halkı birbirine karışmış... Herkeste sonsuz bir heyecan; kollarında küçük yavrularıyle koşan anneler, babalar, yalınayak çocuklar... Ve sirenlerin durmadan uğuldayan cehennemi sesleri. Gece, hakikaten korkunç bir manzara arzediyordu. Her yüzde soluk bir ifade, ve gözgözü göremiyecek kadar her taraf karanlık. Işıksız gecenin korkunçluğu içinde susan siren sesleri yerine, şimdi çocukların çığlıkları işitiliyordu.

Caddelerde koşan halk birbirine bağırıyor:

— Tehlike var, tehlike !

— Alman uçakları !

— Kasaba bombardıman ediliyor.

— En yakın sığınağa.

Bu kalabalık içinde dalgın adımlarla yürüyen Feride, hiç de heyecan duymuyordu. Yanından geçenler, onun yüzüne bakmadan haykırıyorlardı:

— Koşsana mübarek kız; tehlikeyi görmüyor musun? Alman tayyareleri başucumuzda ateş saçıyorlar.

Feride, kendi kendine gülerek bu seslere cevap vermiyor, kulağını tıkayarak dalgın adımlarla yoluna devam ediyordu. Bu sırada yanından genç ve kuvvetli bir adam geçti; onun heyecanına kahkahalarla gülen Feride, genç adamı mahçup etti.

Feride, herkes sığınaklara yerleştikten sonra, kendisi de iş olsun diye girmişti. Feride sığınağın kapısından içeriye girdiği zaman, kanatlıların gökten gelen bomba seslerini gülerek dinledi. Sığınaktakilerin korkudan sararan yüzleri, heyecandan büyüyen gözleri onları birer bebek kadar küçültüyordu. Sığınaktakiler birbirlerine sokulmuşlar; sanki ölümlerini bekliyorlarmış gibi susmuşlar, birbirlerine bakarak konuşamıyorlardı. Sığınağın kapıları yanında yere uzanmış bir ihtiyarın hali, Feride'nin gözlerini ilk defa yaşarttı. Genç kız ona sokularak kolundan tutup kaldırdı. İhtiyar adam tanımadığı bu kızın ona yardım edişine sevinmişti. İlk söz olarak:

— Saat kaç kızım? Dedi.

Feride elindeki saate bakarak cevap verdi:

— Gece yarısını bir saat kadar geçiyor.

İhtiyar kendini toplayarak mırıldandı:

— Bu saatte düşman tayyaresi mi olur? İnsanı rahatsız etmekten başka birşey yaptıkları yok ki; bir saat evvel herşey bitseydi de biz de rahat etseydik. Korku, korku ansızın kalbimiz de duracak.

Feride gülerek ihtiyarı dinliyordu. Bu sırada dehşetli bir yer sarsıntısı oldu. Sığınaktaki halk, korku içinde yerlere kapandılar... Sanki koskoca sığınak çöküyormuş gibi sarsıldı. Herkes korku içinde "zelzele oluyor" diye bağrışıyorlardı.

Gökte bir müsademe başlamıştı. Feride'nin yanındaki ihtiyarın birdenbire yüzü güldü:

— Bizimkiler, dedi, mukabele ediyorlar. Demek ki gelenler İtalyandılar.

Feride hemen sordu:

— Nereden anladın ihtiyar?

— Bizimkiler Almanlarla çarpışamazlar.

İhtiyar "bizimkiler" dedikçe yüzü gülüyor; Alman ismini andıkça da sinirleniyordu. Sözlerine devamla:

— Almanlar çok alçaktan âni hücumlar yaparlar ve bir saniyenin içinde bombalarını boşaltıp giderler. Halbuki İtalyanlar; çok yüksekten gelerek, istikametsiz ve hedefsiz bombalarını savurup giderler. Bazen de bizimkiler mukabele eder ve onları kovarlar. İtalyanlardan korkmayız. Çok ahmaktırlar. Fakat Almanların gelişi her zaman bizi korkutur.Çok cesurdurlar. Pike uçaklarıyle havaalanına kadar inip bombalarını savururlar. Bizimkiler onlara cevap vermeye cesaret edemezler. Feride ihtiyarın bu izahatından memnun olmuştu. İhtiyarla birlikte biraz daha içeriye yürüdüler. Bir kadının çığlıkları onları müteessir etmiş olacak ki hemen onun yardımına koştular. Kadın renkten renge dönerek moranıyor ve sararıyordu. Onun gözlerinin fersizliğini hisseden Feride , kadının yüzünü tokatlamaya başladı. Kadıncağız bir derece kendine gelir gibi oldu. Gözlerini birkaç defa açıp kapadı; sonra bir dal gibi, Feride'nin göğsünün üzerine düştü. Bu manzara ihtiyarın gözlerini yaşartarak onu heyecanlandırdı. İhtiyar Feride'ye yardım ederek , kadının bileklerini ve şakaklarını oğuşturmaya başladılar. Kadın güç belâ kendine gelebilmişti:

— Biraz su, diye mırıldandı.

Burada ve bu saatte suyu da nereden bulacaklardı ?. İhtiyar :

— İmkansız, dedi, burada su bulamayız.

Kadın tekrar yalvardı.

— Ne olur; biraz su.

— İmkansız.

— Beni dışarıya olsun çıkaramaz mısınız?

Feride:

— Dışarıya mı? Dedi , fakat tehlike geçmiş değildir; nasıl olur.

Kadın kendinden emin bir tavırle:

— Mesele yok, dedi, tehlike geçmiş olmayabilir. Zaten içeride kalırsam havasızlıktan boğulacağım.

İhtiyar onun koluna girerek kadını dışarıya çıkardılar. Sığınaktan çıkar çıkmaz, derin bir nefes aldı ve mahçup gözlerle Feride'ye bakarak:

— Gebeyim, dedi, onun için dayanamadım. Size de zahmet verdim, affedersiniz.

Bu sırada siren sesleri tekrar duyuldu. Fakat bu defa tehlikeyi değil selâmeti haber verdikleri için; sesleri daha tatlı ve daha sakin işitiliyordu. Feride, ihtiyarla gebe kadına seslendikten sonra; karanlıklar içinde gözden kayboldu. Feride durmadan koşuyordu. Sığınaklardan çıkan insanlar evlerine döndükleri halde;o, meçhul bir istikâmete doğru yol alıyordu.

Saatlerce yürüdü, nefesleri tıkanıyor, yorgunluğu her geçen dakika biraz daha artıyordu. Tel örgülerle örülmüş, büyük bir binanın önünde durdu. Biraz bekledi. Sağa sola bakındı, fakat kimseyi göremiyordu. Biraz ilerde durdu; gelenlerin geçenlerin şüphesini çekmemek için bir ağacın gövdesine sığındı ve bir müddet daha bekledi. Bu sırada büyük binanın önünde bir ışık yandı ve üniformalı genç bir adam dışarıya çıktı. Etrafına bakınarak birini arıyordu. Feride ona doğru yürüdü, sonra ağaçlıklar arasına daldılar ve karanlıklar içinde dakikalarca yalnız kaldılar.

Feride bir müddet sonra koşa koşa ağaçlar arasından çıkarak asfalt yola geldi ve müteredditadımlarla yoluna devam etti. Fakat hernedense bu akşam evine dönmek istemiyordu. Gözlerine uyuku girmeden caddeleri sokakları dolaşmak arzusuyle çırpındı. Hayır, dolaşmak istemiyordu. Muhakkak bu akşam gitmesi icap eden bir yer vardı. Arka sokaklara saptığı zaman kendi kendine kahkahalarla gülmeğe başladı. Birçok dar ve çakıllı sokaklardan geçerek küçük bir kapının önünde durdu. Cebinden küçük bir tabanca çıkardı; avuçları içinde bir müddet bu küçük tabanca ile oynadıktan sonra yine yürüdü.

Gökten yavaş yavaş etrafa dökülen loş bir aydınlık içinde bir hızda caddelerden geçti. Nereye gitmek istediğini kendisi de bilmiyordu. Yalnız bu akşam içinde bir öldürmek heyecanının arzusu çarpıyordu.Evet bu akşam muhakkak surette birini öldürmeliydi. İçine çöken bir kan yığınının ona verdiği azaple, birini öldürebilmenin arzusu içinde kendi nefesiyle âdeta mücadele ediyordu.

Zaman zaman kâbuslu düşüncelerle derin bir buhran geçirmekte olduğunu hissetti. Fakat elinde olmayan bir kuvvetin onu sevk ve idare ettiğini pek iyi biliyordu. Rüyâlarıyle başbaşa dolaştığı gecenin heyecanını hatırladıkça sarsılıyor ve kadınlık buhranları içinde, aşkın o sarhoş edici heyecanını duymaya başlıyordu.

Aşkla yaşanan günlerin heyecanıyle çırpındı. Rüyâ, aşk ve efsaneler yaratacak bir duygunun arzusuyle herşeyini unutuyor ve bu akşam gönlünde duyduğu ezici ıztırabın aleviyle yanıp, tutuşuyordu. Birdenbire Rozalina aklına geldi: Genç,güzel ve hassas Fransız dilberinin hayâli, gözlerini yaşarttı. Bakışlarında uçan seçemediği renkler gözünün duygularına sanki teselli veriyordu.

— Rozalina çok hassas bir kızdır, diye söylendi.

Annesini sevdiği kadar, bu genç ve sevimli kıza ısındığını, kaynaştığını hissediyordu. Kalbinin durmadan meçhûl bir sızı ile çaptığını duydu.. İçine dökülen temiz bir duygu ile birdenbire geri döndü ve sabahın ilk ışıklarıyle kapısını açarak evine girdi. Hemen elbiselerini çıkararak banyoya girdi ve soğuk bir su ile saatlerce yıkandı. Bu soğuk su sinirlerini bir derece yatıştırmıştı.

Serin bir hava içinde gözlerinde annesi ve Rozalina yatağa uzandı, gerindi, ıslak vücudunu kurulamadan gözlerini kapadı ve ertesi gün öğleye kadar uyudu.

İKİNCİ BÖLÜM

Afrodit'in adasındaki hayatı hergün biraz daha güzele doğru gidiyordu. Akşamları bardaki eğlenceler, gündüzleri arkadaşlarıyle yaptığı gezintiler, bir dereceye kadar içindeki bütün düşünceleri ve acıları silip götürüyordu.

Afrodit'in adası hakikaten çok güzel bir yerdi. Fakat bir zamanlar aşk ilâhesinin çılgınlık ve heyecan yarattığı bu topraklarda, dünkü efsanenin sahnelerinden hiçbir şey bulamadığına ve o günlerin heyecanıyle yaşayamadığına üzülüyordu.

Buraya gelelidenberi ancak Nâlân isminde bir kızla tanışabilmişti. Onun çılgınca ve yersiz hareketlerini beğenmediği için dostluğu onunla çok uzun sürmemişti. Şimdi Nâlân'a hak

veriyordu. Bu diyârlarda aşksız ve heyecansız yaşamak imkânsızdı. Onun da aşka ve çılgınlığa büyük ihtiyacı vardı.

Onunla tekrar buluşmaya karar verdiği bir gün; Nâlân'ın yeni aşıklarından biriyle yeni bir dünya turuna çıktığını öğrendiği zaman çok müteessir oldu. Şimdi aşk denizlerinde Nâlân'ın hayatını tasavvuf edip, onun çılgınlıklarını gözlerinin önüne getirince kalbi çarpıyor, içi alevlenerek onun hayatına gıpta ediyordu.

Bahar mevsimine yeni bir hayatla girmek için nefsiyle âdeta mücadele ediyordu. İçinde taşan ve benliğini saran bu arzu ile bara geldiği gece, bütün vazifesini unutarak, büfeye gitti ve üst üste iki duble şampanya içti. İçkili olduğu gecelerde ruhunda bir çılgınlık yapabilmenin kuvvetini buluyordu. Feride bu yoldaki düşüncelerinde çok haklıydı. İçki ruhunu kamçılıyor, içindeki şehvetin lâmbalarını yakarak, onu düşünmek istemediği hareketlere sevk ediyordu. Oturduğu yerden bara giren erkekleri tetkik etmeğe başladı. Fakat hiçbirini gözüne kestiremiyordu.

Durmadan içti. Feride, bu akşam sevgi veya aşk değil, çılgınlık arıyordu. Ruhunda sinirlerini tatmin edecek bir çılgınlığın heyecanını ve arzusunu duydu. Büfeden kalkarak mutatı veçhile masaları dolaşmaya başladı. Her gittiği masada ikram edilen içkiyi reddetmeden kabul ediyor, herkese gözlerinin çılgın ve heyecanlı bakışlarıyle tatlı bir ümit vererek yürüyor ve yürüdükçe de ahenkli bir vücut sallayışı içinde kalçalarını kıvırıyor ve etrafına âdeta şehvet saçıyordu.

Tam bu sırada kulaklarının içinde bir ses çınladı:

— Matmazel Venüsa, matmazel Venüsa !

Feride heyecanla başını çevirdiği zaman, hayretler içinde kalarak, sesinin çıktığı kadar bir çığlık attı. Gözlerine inanamıyordu. Karşı masalardan birinde yalnız olarak oturmakta olan yaşlı bir adama doğru yürüdü, ve birdenbire kendini onun kolları arasına atarak:

— Joan, benim ihtiyar denizcim, diye haykırdı.

— Benim güneş kızım, günahsız Venüs'üm.

Feride gözlerine inanamıyordu.

— Sen misin Joan ? Hakikaten seni mi görüyorum Joan?

Joan gülerek Feride'nin saçlarını okşamaya başladı. Bardakiler şüpheli gözlerle birbirlerine bakışarak soruşuyorlardı:

— Kim bu adam?

— Feride'nin aşıklarından mı?

— Ama da yaptın ha

— Ne o , beğenmedin mi? Nur gibi bir adam.

Feride ihtiyarın yanaklarını sevgi dolu bir arzu ile öptükten sonra bardakilere dönerek:

— Babam Ahmet Bey, dedi, yıllardır ondan uzak yaşıyorum. Oh şimdi ne mesudum, bilseniz ne mesudum.

Sonra Joan'a döndü ve onu yanaklarından, gözlerinden durmadan, dinlenmeden dakikalarca öptü. Joan gülerek Feride'yi dizine oturttu ve onun saçlarını okşamakta devam etti; sonra mânalı bakışlarla Feride'nin gözlerinin içine bakarak sordu:

— Sarhoş musun Feride?

— Niçin soruyorsun?

— Bugüne kadar seni bu kadar çılgın görmemiştim de...

— Ne çıkar, kıyamet mi kopar? Hem ben artık tamamen değişmiş bir kızım. Artık eski Feride'yi bulmak için başka diyarlarda aramak lâzımdır Joan. Bu adada, bu aşk bölgesinde çılgınlık yaratmadan kimse yaşıyamaz. Bu da toprağın kanunudur Joan. Beni affet.

— Günahsız aşkların hayranıyım Feride.

Feride Joan'ın bu sözlerine kahkahalarla gülerek cevap verdi:

— Siz daha fazla klâsik aşkların hayranısınız Joan !

İhtiyar denizci gözlerini kapayarak:

— Aşkta, hiç felsefeyi sevmiyorum Feride, dedi.

Salonu dolduran bir ses Feride'yi dansa çağırıyordu.

— Modern Venüs, modern Venüs. Harem dansına!

Feride gülerek Joan'a baktı ve yanaklarından onu öperek koşa koşa gözlerden kayboldu. Joan heyecanla Feride'nin dansını merak ediyordu. Birdenbire masasına gelen içki tepsisine hayretle ve hayranlıkla bakarak gülümsedi. Feride'nin ikramını mahcup bakışlarla seyrediyordu. Üst üste birkaç bardak yuvarladı. Gözleri birdenbire renklenmişti.

Joan gözlerinde yanan ışıkların ansızın söndüğünü gördü. Fakat şimdi bu ışıklar yerine pistin üzerine yağmur halinde ve muhtelif renklerle karışık bir ışık dumanı dökülüyordu. Bu duman arasından gözleri heyecanlandıran, kalpleri heyecanlandıran ışık gibi bir kız çıktı. Feride hakikaten modern bir Venüs olmuştu. Joan bütün sarhoş gözlerin şehevi bakışlarla Feride'nin üzerinde toplandığını hissetmişti.

Hayret, Feride fevkâlede dans ediyordu. Birdenbire pistin etrafına yığılan ışık dumanı içinde yalnız kalan Feride, hakikaten harikulâde bir dansözdü. Lübnan'daki şöhretini işitmediği için , onun bu muvaffakiyetine hayranlıkle ve gıpta ile bakan Joan, içkiden daha fazla bu güzellik karşısında sarhoş olmuştu.

Feride dansını tamamlayıncaya kadar Joan ağzına bir damla içki koymadı. Bu güzellik ve harikulâdelik içinde, o da âdeta çılgına dönmüştü. Feride'nin rakseden bacaklarının intizamı ve vücudunun bir şehvet lâmbası gibi parlıyan ışıkları, ihtiyarı bu yaşında fena düşüncelere sürüklüyordu. Fakat Joan birdenbire hafızasını toplıyarak düşündü. Elli yaş, katiyen ihtiyâr denecek bir yaş değildi. Kendinde bu anda yirmi yaşın heyecanını duyuyordu.

Joan gözlerini açıp, kapadı; sonra yine açtı, kapadı, açtı. Gözlerinde, seçemediği renkler hayâller dolaşıyordu. Bu vücudu çıplak olarak bir gece de gemide seyrettiğini hatırladı. O akşam gönlünde duyduğu heyecanı, bu akşam kalbinde hissetmeye başlamıştı. Oturduğu yerede adeta sallanıyordu. Bu ahenkli vücudun ay ışıkları altındaki teninin rengini düşündükçe kendinden geçiyor ve bu güzel yüzdeki cazibenin aleviyle ve bu emsalsiz vücuttaki ahengin ihtişamıyle adeta kendinden geçiyordu.

Feride dansını bitirir bitirmez hemen odasına koştu ve biraz sonra mavi bir tuvalet içinde Joan'ın masasına döndü. Bu akşam kimse ile konuşmak, dansetmek, eğlenmek istemiyordu. Joan ile başbaşa kalınca ilk işi Rozalina'yı sormak oldu. Joan:

— Mektubun var, dedi.

Sonra annesini sordu. Joan, annesinden güzel haberler getiriyordu. Tamamen iyileştiğini, hastahaneden çıktığını ve sık sık Rozalina'nın onu ziyaret ederek gezdirdiğini müjdeledi. Hatta Joan, Lübnan'dan ayrılmazdan evvel, Rozalina ile birlikte sinemaya gittiklerini de sözlerine ekledi. Feride, bu güzel haberleri getiren dudaklardan öpmek heyecanıyle yanıyordu.

— Peki Joan, dedi, benim burada çalıştığını nereden biliyordun ?

Joan mânalı dudak kırışlarıyle güldü. Sonra:

— Beni Lefkoşa'ya getiren şöfer küçük bir otele indirdi, dedi, öğle yemeğinden sonra garsonlardan seni sordum. Feride, burada seni tanımayan yok gibi. Bu şehirde ama büyük şöhret yapmışsın ha! Fakat işler ne âlemde?

— Canım şimdi bunun sırası mı? Bana Rozalina'nın mektubunu versene!

— Mektup oteldedir. Bu akşam dönüşte veririm.

— Ne diyorsun Joan, yoksa beni çıldırtacak mısın?

— Peki, ne yapalım?

Şimdi bir otomobile atlayıp doğruca otele giderek mektubu bana getireceksin.

Feride Joan'a kaldığı evin adresini vererek hemen ayağa kalktı ve daha fazla birşey söylemeden hemen uzaklaştı.

Feride bardan çıkar çıkmaz bir taksiye atlıyarak doğruca kendi evine döndü. Bu akşam neşesine payan yoktu. Heyecanı gittikçe artıyor, gözlerine dolan sevinç yaşlarıyle odada yalnız başına durmadan dansediyordu.

Kapının önünde duran otomobili heyecanla karşıladı ve bir hızda Joan'ın koluna girerek, ihtiyar denizciyi bir rüzgâr gibi odasına sürükledi. İçeri girer girmez Feride hemen mektubu istedi. Joan bavulunu açarak Rozalina'nın mektubunu gülerek Feride'ye uzattı.

— Sizi çok heyecanlı görüyorum Feride.

Feride hakikaten göründüğünden fazla heyecanlıydı. Elleri titreyerek Rozalina'nın mektubunu açtı. Kah dudakları titreyerek, kah gözleri gülerek bir hızda okudu. Joan:

Benden gizli birşey yazıyor mu? Diye sordu.

— Hayır Joan, Rozalina bir Türkle seviştiğini yazıyor.

— Ne dedin Feride? Rozalina bir Türkle sevişiyor mu?

Sonra gülerek ilâve etti.

— Doğrusu Rozalina'nın bu kadar ahmak olacağını bilmiyordum.

Feride Joan'ın bu sözlerine çok sinirlenmiş olacak ki, dudaklarını ısırarak cevap vermedi. Joan:

— Ne o Feride, bana darıldın mı? Diye sordu.

Feride gülerek:

— Ne münasebet babacığım. Hiç ben sana darılır mıyım?

Feride kahkahalarla onun boynuna sarıldı ve ihtiyarı yanaklarından koklaya koklaya öptü.

Feride gurbetteki gecelerinin en güzelini yaşıyordu. Başını Joan'ın dizine dayadı ve içten gelen temiz ve ahenkli bir sesle ona Lübnan şarkıları söylemeye başladı. İhtiyar denizci, Feride'nin başak rengindeki saçlarını denizin köpüklerini okşuyormuş gibi okşuyor... Deniz gecelerinin gönlüne verdiği bir tazelikle onları kokluyor, seviyor ve bu başak rengindeki saçları durmadan öpüyordu.

Feride yıllardan sonra, baba şefkatinin müşfik okşayışlarıyle ilk defa sevildiği için heyecan duyuyor, gözlerini Joan'ın bakışlarına dikmiş, ondan ayıramıyordu. Ömrünün bu su gibi akıp gittiği adada aşksız ve heyecansız daha fazla yaşıyam yacağını hissediyor ve derin bir gönül arzusu içinde çırpınıyordu. Joan:

— Çok güzel söylüyorsun Feride, dedi.

Feride derin bir nefes alışıyle içini çekti ve ahenkli bir sesle:

— Galiba hayatımın ilk zevkli ve en güzel gecelerinden birini yaşıyorum Joan, dedi.

— Gurbet seni tamamen değiştirmiş Feride. Sesindeki ahenk, gözlerindeki ifade, yüzündeki cazibe ile ben karşımda sanki yeni, hiç tanımadığım bilmediğim bir başka Feride'yi görüyorum. Bu Feride'yi sanki ilk defa olarak bugün tanıyorum, ve bugün onunla sevişmek için fırsat ve imkânlar arıyorum.

— Beni seviyor musun Joan?

— Ayni suali bana bir kere daha sormuştun Feride.

Joan bu akşam onun kötü düşüncelerine korkulu rüyalar katmaması için daha geniş mânada cevap vermeden sustu.

Feride'nin gittikçe artan bu korkunç güzelliği karşısında onun aşksız ve heyecansız nasıl yaşıyabildiğine hayret ediyordu.

— Buraya geldikten sonra kimlerden mektup aldın Feride? Diye sordu.

Feride düşünmeden cevap verdi.

— Galiba bir defa Müvehhit Bey yazmıştı, fakat cevap veremedim. Beni İstanbul'a çağırıyordu.

Joan içini çekerek derin bir nefes aldı:

— İstanbul, ah ben de onun hasretini çekiyorum.

— Hiç gitmediniz mi Joan?

İhtiyar denizci gür bir sesle:

— Yıllarca evvel gitmiştim, dedi, fakat Atatürk inkılâbının eserlerini görmek istiyorum. İstanbul'un şimdi çok güzelleştiğini söylüyorlar.Tamamen değişmiş, modern bir şehir olmuş. Fakat, inan ki, İstanbul kadar Ankara'yı de görmek arzusundayım.

— Doğduğum şehri ben de özlüyorum Joan. Fakat imkân var mı dersin ?

Joan dudaklarında kırılan acı bir tebessümle:

— Belki bir gün, diye mırıldandı.

Feride, Joan'ın dizinden başını kaldırarak dağılan saçlarını topladı ve :

— Biraz içmez miyiz Joan? Diye sordu.

— Vakit geç değil mi?

Fakat Feride içmek için heyecanlanıyordu. Joan Feride'nin bakışlarındaki arzuyu hissetmiş olacak ki:

— Madem ki arzu ediyorsun içeriz, dedi.

Feride koşa koşa odadan çıktı; Joan yalnız kaldığı odanın içinde oturduğu yerden kalkamıyordu. İçinde dolaşan garip hislerle, Feride'nin evini dolaşmayı düşündü. Fakat niçin bu kadar acele ediyordu ? Bu akşam sabahlara kadar Feride ile karşı karşıya içmek, sarhoş olmak ve onunla... Hayır, bunu düşünmemeliydi. Ellisini geçmiş bir adamın böyle şeyler düşünmeye hakkı yoktu . Fakat duyduğu hisler...

Feride bu akşam niçin sarhoş olmak istiyordu. Hiç şüphesiz içinde bir taşkınlık ve çılgınlık hissettiği için bu akşam kendini unutuncaya kadar içmek ve sonra da.. Hayır, Joan buna bir türlü imkân veremiyordu.

Feride elinde bir tepsi ile içeriye girdiği zaman Joan'ı çok dalgın ve âdeta bitkin bir halde buldu; merakla ona sokularak sordu:

— Ne oluyorsun Joan? Birdenbire değiştin, rahatsız mısın?

Joan kendini toplıyarak cevap verdi:

— Yok, yok rahatsız değilim, galiba hafif bir yorgunluk.

İhtiyar denizci âdeta kekeliyordu. Feride elindeki tepsiyi masanın üzerine bırakarak Joan'a bir kadeh içki uzattı.

— Bir tane içersen açılırsın Joan.

— Teşekkür ederim Feride.

Joan, Feride'nin uzattığı içki kadehini bir hızda boşalttı. Joan hakikaten heyecandan ve zevkten titriyordu. Karşılıklı durmadan içmeğe başladılar. Feride:

— Afrodit'in adasında , bu şarap diyarının efsanesine uyarak, içkiyi çok artırdım, âdeta su gibi içiyorum, diye mırıldandı.

— Fakat çok enfes değil mi Feride?

Feride bir kadeh daha içtikten sonra cevap verdi:

— Bizim eski hükümdarlar, buranın şarabı için kaç defa bu toprakları istilâya kalkmışlar.

Joan gülerek cevap verdi:

— Şarabından fazla, dilberlerinin hayranı birçok Türk kumandanı varmış.

Gülüştüler ve birer kadeh daha yudumladılar. Sabahlara kadar içmek ve korunmak için arzusuyle her ikisi de heyecanlanıyordu. Fakat Joan yine düşünmek istemedi. Elindeki boş kadehi masaya bırakarak biraz daha siyasetten bahsetmek arzusunu izhar ettiği zaman Feride itiraz etti. Bu akşam Feride durmadan içmek, şarkı söylemek ve heyecanlanmak istiyordu. Bir kolunu Joan'un boynuna uzatarak:

— Canım Joan, dedi, ne olur bu akşam başka başka şeyler konuşalım.

Joan mahcup nazarlarle Feride'ye baktı, içinde ona karşı bazı yersiz sızılar duyuyordu. Fakat Feride'nin arzularına mukabele edemeyeceği düşüncesiyle de susmaktan kendini alamıyordu. Feride yine sordu:

— Niçin susuyorsun Joan! Bu kadar aptal olma güzelim.

İhtiyar denizci Feride'nin altın saçlarını okşamaktan başka birşey yapamıyordu. Gözlerinin yaşlarla dolduğunu hisseden Joan, onu dizinden kaldırdı ve gözlerinin içine bakarak mânalı bir ifade ile sordu.

— Aşık mısın Feride?

Feride hemen hemen sarhoş olmuştu. İhtiyarın gözlerinin içine süzgün bakışlarla bakarak cevap verdi:

— Joan, ben de onu arıyorum, fakat bir türlü bulamıyorum.

— Anlayamadım, ne demek istiyorsun?

— Kalbim bu anında boş bir tekneye benziyor; onun yalnız madde ile ruh arasında çarptığını duyuyorum; hepsi o kadar.

Feride'nin kalp çırpıntıları arasında titreyen kalbinin boşluğunu izaha çalışırken gözlerindeki yalvaran ifade, ihtiyar denizciye çok tesir etmişti.

— Feride, dedi, sen çok güzel bir kızsın. Kalbindeki boşluğu bu fevkâlâde güzelliğin sayesinde hemen yok edebilirsin. Fakat vazifenin mesuliyetini de unutmaman lâzımdır. Bugüne kadar başardığın işleri takdir etmemek nankörlük olur, bundan emin olabilirsin. Bu hayatı ona hazırlıyan senin muvaffakiyetindir. Aşk, insanı bozan uçurumlara sürükleyebilir.

Joan yerinden kalkarak odanın penceresini açtı ve Feride'ye evin bahçesine çıkmalarını rica etti. Fakat Feride çok sarhoştu. İçinde bir rahatsızlık duyduğunu söyleyerek yatmalarını rica etti. İhtiyar denizciyle gözlerinde sönen yıldızlara baktıkça sarhoş olduğunu hissediyordu.

Feride Joan'a kendi odası yanındaki odayı vermişti. İhtiyar denizci odasında yalnız kaldığı zaman derin bir nefes aldı, pencereleri açtı, buradan bahçe çok daha iyi görünüyordu. Başını göke çevirdi, yıldızların zevkini çıkarmak istiyordu.

Sigarasını bitirip bahçeye fırlattığı bir sırada ağaçlar arasında bir ışık gözüne çarptı; merakla pencereden uzanarak bu ışığa baktı. Ağaçlar arasında bir kadın dolaşıyordu; gözlerini uğuşturarak açıp kapadı. Şimdi bahçeyi daha iyi seyredebiliyordu. Bu fenerli kadın, uzun boylu ağaçlar arasında dolaştıktan sonra, bahçenin nihayetine doğru yürüyerek gözden kayboldu.

Joan bir hızda pencereden atlıyarak bahçeye çıktı. Bu ışıklı kadının arkasından koşmak istiyordu. Fakat bu şehrin sokaklarını bilmediği için tereddüt etti. Birdenbire fikrinden vazgeçerek geri odasına döndü ve acele ile soyunarak yatağına girdi. Fakat gözlerine bir türlü

uyku girmiyordu. Kirpiklerini kapıyor, kendini zorluyor, fakat her nedense uyuyamıyordu. Sinirlerinin bozulduğunu, asabının gittikçe onu sarstığını hissetti. Gözlerinden bu fenerli kadın ve göğün yıldızları bir türlü silinmiyordu.

— Ne yapmalı? Diye düşündü.

Bu yorgunluğu ve sarhoşluğu gidermesi için muhakkak uyuması lâzımdı.

— Tekrar bahçeye çıksam?

Hayır, bu da imkânsızdı. Bu saatte bahçede ne yapacaktı? Feride'nin kendisinden süphelenmemesi için yatağından kımıldamadı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Feride mavi bir dekolte ile Joan'un odasına girdiği zaman, ihtiyar denizcide yatağından kalkmak üzereydi. Feride gülerek ona sokuldu ve yanaklarını acıtarak çimdikledi:

— Geceyi nasıl geçirdin Joan?

— Hangi geceyi Feride? Burada ne gece geçer ve ne de gündüz.

— Ama da yaptın ha... Burası adanın en güzel yerlerinden biridir. Burada da usanmaya başlamışsan, dünya sana dar geliyor demektir.

— Mübalağa ediyorsun Feride.

— Neyin mübalağası canım.

— Doğruyu söylüyorum bütün bir gece uyumadım. Zaten ben yıldızları bol, ve kadınları tehlikeli olan bir şehirde kat'iyen yaşıyamam.

Feride hayretle Joan'ın gözlerinin içine bakarak sordu:

— Nasıl, nasıl? Kadınları tehlikeli mi? Hangi kadından bahsediyorsun? Ben aylardır burada yaşadığım halde, bir tek kadına rastlıyamadım. Bu memlekette kadın namına hiçbir şey yoktur.

Joan Feride'ye akşamki fenerli kadından bahsedecekti; fakat birdenbire fikrini değiştirerek sustu. Bu kadını yalnız olarak kendisi yakalamak istiyor ve bu muvaffakiyetini de Feride'ye göstermek istiyordu. Joan bu düşüncesinde haklıydı. Belki hayâl görmüş olabilirdi. İnsan sarhoş olduğu zaman hayal görmez miydi? Belki fenerli kadın yıldızlardan düşen bir hayaldi. Joan, zaten bu adanın bir efsaneler diyarı olduğunu çok iyi biliyordu. Afrodit'in hikâyesinin de, adanın güzelliğini anlatmak için uydurulmuş bir hikâye olduğuna inanıyordu.

Afrodit'in adasının kitaplar dolduracak kadar bir güzellikte bir ada olduğuna inanmıyordu. "Venüs'ün aşksız adası" ismini verdiği Kıbrıs, onun hayâlindeki ülkelerin en fakiriydi. Buna inandığı için Feride'ye :

— Bu adaya aşk adası derlermiş Feride. Fakat ben bugünden itibaren Kıbrıs'a başka bir isim vereceğim : "Venüs'ün aşksız adası." Ne dersin? Bu isim hoşuna gitti mi?

— Bugün için seninle ayni fikirdeyim. Aşkı, kuru bir pınarın susuzluğu kadar az olan bu memlekette, Venüs'ün yaşadığından da şüpheleniyorum.

— Venüs de ne demek canım? İşte hayali zengin birisi böyle birşey uydurmuş; hiç o güzellikte ve şekilde bir kadın tasavvur etmek imkân dahilinde midir? Ben şahsen doğrusu buna inanmıyorum.

Bütün bir gün, adanın güzelliklerinden, havasından, suyundan ve kendi işlerinden bahsettiler. Öğle yemeğini şehrin en kötü bir lokantasında yediler ve akşama doğru bara giderek birkaç soğuk bira aldılar. Feride saatin sekizine doğru vazifesine döndüğü için, Joan bilmediği caddelerde bir müddet dolaştı ve bir sinemaya girerek saatin on ikisine kadar orada kaldı. Sonra sinemadan çıkarak Feride'ye uğradı.

Joan, buranın kalabalığından canı sıkıldığı için, Lidra caddesindeki dondurmacılardan birinde buluşmak üzere Feride'yi terketti. Saat biri az geçe Feride dondurmacıya gelmişti. Joan, neşesizdi, fakat Feride'nin yine sarhoş olduğunu görünce, daha fazla sinirlenmişti.

— Bugünlerde fazla içiyorsun Feride, diye çıkıştı.

Feride neşeli bir kahaha ile :

— Canım aldırma, dedi, hem vazife icabı, hem de bu dünyanın başka türlü zevkini nasıl çıkarabilirsin? Öyle değil mi Joan'ım?

Feride uzanarak kalabalığın içinde Joan'ı yanaklarından öptü. İhtiyar denizci bu akşam onun, akşamdan çok daha sarhoş olduğunu görerek üzülüyordu.Kalbinin heyecanlı vuruşları arasında Feride'nin koluna girdi ve uzun caddede her ikisi de aksak ve yorgun adımlarla yürümeğe başladılar. Yanlarından geçenler durup onları seyrediyorlar, fakat onlar, kimseye aldırmadan ayni şekilde bir gemi gibi sallanarak yürüyorlardı.

Joan Feride'ye bir sigara uzattı. Feride dudaklarına götürdüğü sigarayı yakmadan tutuyor ve durmadan konuşuyordu. Evin kapısına geldikleri zaman sigarasını yakması için Joan'dan rica etti. Joan'da mütevazi bir hareketle Feride'nin sigarasını yaktı. Şimdi Feride'nin dudaklarında yanan sigaranın ateşi yüzünün rengine tatlı bir ahenk veriyordu. Eve girdiler. Feride gülerek Joan'ın omuzlarına asıldı ve yalvaran bir sesle :

— Joan, dedi, bu akşam beni soymayacak mısın?

Feride bir yılan gibi Joan'a yapışıyor, boynuna sarılıyor ve ihtiyar adamı yanaklarından, dudaklarından öpüyordu. Joan birdenbire vücudunun elektriklendiğini hissetti. Gözlerinde bir alevin bir şimşek gibi yanıp söndüğünü görür gibi oldu ve bütün kuvvetiyle Feride'yi göğsüne çaktı, dudaklarını dudaklarının üzerine bastırarak, dişleriyle onu ısırmaya başladı. Feride bu anında tatlı bir şehvet duyuyordu; vücudunun titrediğini, en hassas duygusuna kadar ürpermeler geçirdiğini duyuyordu. Joan dakikalarca onu kolları arasında sıkarak öptü. Feride yaralı bir kaplana dönmüştü. Dişlerinin arasında parlıyan ve dudaklarından gözlerine dolan belirsiz bir ışıkla heyecanlanıyor ve bu anında Joan'ı parçalamak, hatta öldürmek istiyordu. Bütün kuvvetiyle onu göğsünden sıktı ve gözlerinin içine acımadan, düşünmeden öyle bir tokat indirdi ki, ihtiyar denizci kendini kaybederek döşemenin üzerine yıkıldı. Feride kahkahalarla gülüyordu.

Joan yediği tokadın ağır darbesi altında, Feride'nin kahkahalarındaki kin ve nefretin kalp parçalayan gönül ateşleyen heyecanını anlamıyor değildi. Feride gülüyor; ezici, parçalayıcı ve ihtirasla kinin karıştığı ve bir intikam hissi ile çarpan kalbinin heyecanlarıyla gülüyor ve güldük sonra da vahşileşiyordu. Bu hareketiyle, sesini çıkarmadan kendinden geçmek üzere olan Joan, yine onun korkunç bir çığlığı ile kendine geliyor:

— Joan beni soymayacak mısın?

Joan sendeliyerek oturduğu yerden kalktığı zaman, Feride'yi yatağı üzerinde bacaklarını tamamen açılmış, baygın bir halde buldu. Dudaklarında tükenen kahkahaların acısıyle âdeta uyuyordu. Joan ona sokuldu ve elleri titreyerek onu soymaya başladı. Entarisini çıkardı, iç gömleğini aldı ve ince bir dekolte ile kalan Feride'yi yatağın bir kenarına oturarak baygın baygın seyretmeye başladı. Feride gözlerini açmadan bağırıyor ve yattığı yerde çırpınıyordu:

— Joan beni soymayacak mısın?

İhtiyar denizci gözlerinde tatlı bir tebessümle tekrar ona yaklaşıyor ve Feride'nin üzerinde kalan son dekolteyi de çıkarmak için ellerini uzatıyor. Fakat bu sırada bir canavar gibi Feride'nin üzerine sıçradığını ve sesinin bütün heyecanıyle haykırdığını işitiyor:

— Sersem, ihtiyar bunak . Daha ne duruyorsun? Bu kadar ahmaklığı sana karın mı öğretti?

Joan Feride'nin ne demek istediğini bir türlü anlıyamıyordu. Feride tamamen çıplak kaldığı bir anda, mahçup gözlerle Joan'a baktı: gözlerinin titrediğini, bakışlarında uçuşan bir ışık perdesinin alevlendiğini görüyor ve mahcup gözlerle ona bakmaktan âdeta utanıyordu. Genç kız birden bir sükûnet bulmuştu.

— Beni yalnız bırakınız, diye yalvardı.

Joan, ürekek adımlarla odadan çıkarak, kendi odasına geçti. Feride odada yalnız kalınca, geceliğini sırtına geçirdi ve hemen banyo odasına girdi. Sıcak su birdenbire sinirlerini yatıştırmaya yardım etmişti. Gözlerindeki o heyecanın, yücudundaki titremelerin ve kalbindeki vuruşların yavaş yavaş zail olduğunu hissederek sevindi.

Banyodan çıktı ve silinmeden, saçlarından, vücudundan dökülen sularla yatağına uzandı; ışıksız odanın karanlığı içinde bu beyaz vücut bir ışık dalgası gibi parlıyor, arada bir yanıp sönüyordu.

Joan bu anında penceresine yaslanmış, sigarasının ateşine dalmış, yıldızlara bakmıyor; ağaçlar arasında bir ışık arıyordu.

Dakikalarca bakışlarını bahçeden ayırmadan, bir ümitle bekledi fakat ne geçen, ve ne de giden vardı. Bu akşam vücudunda, kafasında ve bakışlarında ağır bir yorgunluk hissediyordu. Pencereden kalkarak yatağına uzandı ve uyumak için gözlerini kırptı. Galiba dalmıştı.

Ne kadar yazık ki, Joan gözlerini kapayıp uykuya daldıktan sonra, geçen gece ağaçlar arasında gördüğü ışık birdenbire belirdi ve elindeki bir fenerle ayni kadın bahçeyi dolaşmaya başladı. Joan'ın penceresine kadar yürüyerek dakikalarca pencerenin önünde durdu ve içeriyi seyretdaldı. Fakat bu genç kadın gözlerini açmıyor, uzun kirpikleri arasından ışıklar saçan bakışlarını sanki gecenin karanlığından saklıyordu. Pencerenin önünde bir müddet durduktan sonra, tekrar ağaçlara doğru yürüyerek gözden kaybolup gitti.

— Joan, Joan :

İhtiyar denizci bir hızda yatağından fırladı; kulaklarına dolan bu ses, Feride'nin sesine benziyordu. Hemen dışarıya çıkarak Feride'nin odasına koştu. Gözlerine inanamıyordu. Feride, kendisine çağırdığı halde odasında yoktu. Elektriği kıvırdı. Odaya dolan ışık altında şimdi her tarafı daha iyi görebiliyordu. Sessizce Feride'nin yatağına doğru yürüdü; elini korka korka uzattı, yatağın içerisinde onu aradı, fakat bulamadı.

— Bu saatte nereye gitmiş olabilirdi ? Diye düşündü.

Tekrar bahçeye çıktı, bahçenin bir köşesinden sızan bir ışık şeridine doğru yürüdü, ışığa yaklaştık sonra ışık büyüyor ve büyüdükçe de muhtelif renkler saçıyordu. Joan biraz daha yürüdü ve biraz daha ışığa sokularak etrafındaki renklerin gözlerinde birer bulut gibi uçuşunu seyretti; elleriyle bu ışık dalgalarını tutmak istiyordu. Ellerini savuruyor, fakat bir türlü bu renk renk ışıkları tutamıyordu.

Bu ışık buluduna doğru bir hamle daha yaparak biraz daha sokuldu. Ve sesinin çıktığı kadar bağırdı:

— Kim var orada?

Joan sinirlenmeye başlamıştı, çünkü sesine cevap gelmiyor, ışıklar gittikçe çoğalıyordu, ihtiyar denizci tekrar sordu:

— Cevap versene, kim var orada diyorum ?

Joan heyecanlanıyordu, korku içinde ışığa doğru yürüdü; titriyor ve dudaklarından işitilmeyen bir sesle birşeyler mırıldanıyordu. Beş parmağı bir yumruk halinde dudaklarına uzandı, sonra kalbine doğru indi, sağ ve solunu yokladı: Joan istavroz çıkarıyordu. "Allah Allah" diye söyleniyor ve yavaş yavaş ışığa sokuluyordu.

İhtiyar denizci büyüyen gözlerle başını uzattı ve :

— Kimsiniz, kim oluyorsunuz ? Diye kekeledi.

Işıkta bir kadın oturuyordu. Gözleri kapalı, bir eli kalbinin üzerinde, diğer elinde renk renk ışıklar saçan bir fener, saçları dağınık kendinden geçmiş bir kadın. Bu kadın gözleri kapalı uyuyor galiba. Joan birdenbire gemideki geceyi hatırladı. Gözlerinin önüne dolan çıplak bir kadın vücudunun ay ışıklarıyla kaynaşan tablosunu hayal etmeğe başladı. Bu anında gönlünde bir sızı duyuyor, fakat heyecanlarını tatmin edebilecek bir kuvvet hissedemiyordu. Kendini bir hayal âleminin binbir renk saçan dekorları içinde buldu.

— Bu kadın, zavallı bir kadın !

Diye inledi. Ne olurdu, şimdi bu anında onun üzerine kapansa, saçlarını yüzüne sürse, boynuna sarsa ve dakikalarca kendini unutarak onun göğsünde gözyaşı dökse, ne olurdu; evet ne olurdu? Fakat böyle düşünebildiği halde, bir türlü cesaret edemiyordu. Kalbinin heyecanlarla çarptığını, vücudunun en hassas duygusuna kadar titrediğini hissediyordu. Yavaşça elini uzattı, fakat birdenbire korku içinde geri çekti, her nedense bir kar fırtınasına tutulmuş gibi titriyordu. Böyle bir hadise karşısında ne yapması lâzımdı?

— Ne güzel uyuyor, diye söylendi.

Onun karşısındaki taşların üzerine oturup kalmıştı. Sanki şaheser bir tablo seyrediyordu. Gözlerindeki renkler, kafasındaki düşünce ve hayal dünyasındaki ışık yığını onu sonsuz rüyalara sürüklüyordu. Burada daha ne kadar beklemesi lâzımdı ? Hemen oturduğu yerden kalkarak arka arka yürümeğe başladı. Gözlerine inanamıyordu. Arada bir dudakları açılıyor ve kimsenin duyamayacağı bir sesle mırıldanıyordu:

— Zavallı Kadın!

Joan olduğu yerde birdenbire mıhlanmımş gibi durdu. Çünkü karşısındaki ışık yığını yavaş yavaş dağılmaya başlamıştı. İyice baktı, taşlarda oturan kadın da yerinden kalkmış, bahçede ağaçlar arasında oturuyordu. Joan onu takip etmeğe başladı. Bahçe oldukça büyüktü, o yürüyor, Joan da durmadan onun peşi sıra gidiyordu. Fenerli kadın hemen olduğu yerde durdu, elini havaya kaldırarak birşeyler mırıldandı. Joan koşarak onun önüne geçti. Genç kadının gözlerini saran ışık halesi içinde onun uyuduğunu ve hiçbirşeyi göremediğine şahit oldu. Korkudan titriyordu, koluna yapışarak onu geri çevirmek istedi; fakat birdenbir kendine gelerek olduğu yerde kımıldamadan durdu.

İhtiyar denizci durur durmaz, fenerli kadın geri döndü ve koşa koşa ağaçlar altında izini kaybettirmek istiyormuş gibi, bir ağacın kalın gövdesi yanına diz çöktü. Elindeki feneri de ağacın arkasına saklamıştı. Şimdi deminki ışıktan eser yoktu. Joan gözlerini iyice açarak, fenerli kadının gizlendiği ağacın altında onu bulmaya çalıştı, fakat muvaffak olamadı.

Genç kadın her nasılsa önünden kaybolmuştu. Joan:

— Acaba rüya mı görüyorum? Diye düşünmeye başladı. Fakat nasıl rüya görebilirdi? İşte onun peşisıra koşmuyor muydu? Onun bahçede dolaştığını, elleriyle ağaç dallarını tuttuğunu görmemiş miydi?

Yorgun adımlarla odasına döndü, fakat içeriye girmeden Feride'nin kapısını açarak ona seslendi:

— Uyudun mu Feride?

Feride cevap vermedi. Joan geri dönerken kapının önünde sönük bir fenerle karşılaştı. Gülerek odasına girdi; tatlı ve zevkli bir âleme doğru açılan yeni bir dünyanın kapısından geçiyormuş gibi, derin bir nefes alarak:

— Zavallı deli kız, diye mırıldandı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Joan karanlık gecenin içinde birbirlerine sokulmuş, yıldızlara şarkı söyliyerek asfalt yol üzerinde ilerleyen iki kişiyi bir saatten beri takip ediyordu. Aradabir, bulutlardan kurtulan ayın parlak ışıkları altında, ipek saçlarının rüzgârl uçuşundan bunların birisinin genç bir kadın, diğerinin de genç bir erkek olduğunu görüyordu.

Kadın bütün varlığıyle erkeğe sokuluyor, erkek aradabir parlayıp sönen ay ışıklarından onu kıskanıyormuş gibi durarak göğsüne basıyor, genç kadın yalnız altın başını onun göğsüne dayayarak gözlerini kapıyor ve dudaklarını genç adama uzatmaktan çekinerek veya korkarak susuyordu. Onlar konuşuyorlar, fakat Joan bu seslerin yalnız aksini duyuyor, fakat ne konuştuklarını işitemiyordu. İhtiyar denizci sonsuz bir asap bozukluğu içinde biraz daha onlara sokuluyor, fakat yine de ne konuştuklarını işitemiyordu; aradabir kızın, saçlarını dağıttığını ve bu dağılan saçları genç adamın topladığını görüyordu.

Şehirden çok uzaklaşmışlardı. Onlar sanki geceden ve yıldızlardan korkarak yürüyorlardı. Birdenbire genç adam genç kızı kolundan çekerek tarlalara doğru koşmaya başladılar; o kadar çabuk koşuyorlardı ki, Joan nefes nefese onlara yetişemiyor, aradabir durup dinleniyor ve yine koşuyordu. İhtiyar denizci, onların çok uzaklarda bir tümseğin üzerine oturduklarını gördü, derin nefes alışlarıyle onlara biraz daha sokuldu ve kalın gövdeli bir ağacın karanlıkları altında diz çöktü. Genç kadının erkeğin dizlerinde yattığını ve genç adamın da durmadan onun saçlarını okşadığını görüyordu. Joan yere yatarak toprağın üzerinde bir yılan gibi sürünerek biraz daha onlara yaklaştı; şimdi konuştuklarını işitiyordu. Genç adam kızdan daha fazla konuşuyordu. Fakat bu konuşmaların klâsik basma kalıp sözler olduğunu işiten Joan gülümsedi. Genç adam:

— Geceyi niçin sevmiyorsun? Diye soruyordu.

Genç kadın sanki bir yılan ısırmış gibi yattığı yerde durmadan kıvranıyor ve elleriyle erkeğin saçlarını okşuyordu:

— Günahsız yaşamayı seviyorum Ferit.

— Niçin bu kadar betbinsin Feride?

— Bana Afrodit'in adası için çok güzel hikâyeler anlatmışlardı, fakat ben bu adada bunların bir tekine bile rastlamadım.

— İnsan, hayal ettiği nisbette yaşarmış Feride.

— Ben hayal etmiyor muyum?

— Güzelliğin karşısında herşeyi unutuyorsun Feride; zamanın bir su gibi akıp gittiğini bilmiyor musun? İnsan güzelliğinin zamanın içinde akıp giden bir suya benzediğini unutma.

Feride, Ferit'in bu felsefesinden hiçbirşey anlamamıştı. Böyle olmakla beraber avuçları içinde onun yüzünü okşuyor ve kendinden geçmiş bir vaziyette hep Ferit'i dinliyordu. Genç adam onun gözlerinin içine bakamayacak kadar heyecanlıydı. Bu gözler, bu bakışlar hayatını ilk zehirleyen büyük bir yalanın ifadesi olduğunu biliyordu. Feride'de sevgi namına bir aşk yoktu. Yalnız zehirleyen bir bakış, esir eden ve bir ömür kendine bağlıyan bir kuvvetin ilâhi ahengi içinde herşeyini sürükleyip götürüyordu. Ferit:

— Niçin susuyorsun Feride? Diye sordu.

— Susmak duygularımı alevlendiriyor Ferit. Bütün bir hayat boyunca susmak bana sanki ilâhi bir kuvvet veriyor.

— Sustuğun zaman çok daha güzel oluyorsun Feride. Fakat ben bu sükûnet karşısında kendi duygularımın, kendi varlığımın biraz daha perişan olduğunu hissediyorum. Senin susuşun karşısında kör olmanın heyecanını duyuyorum. Ne olurdu, karanlıkların hasretini

çeken bir adam olsaydım? Fakat yanımda sen varsın ya, benim için bu varlık; dünyaları dolduran sayısız güzelliklerden daha anlamlıdır. Bu anımda çok mesudum Feride.

Feride susrarak hep Ferit'i dinliyordu. Ferit durmadan onun altın yığını halindeki saçlarını okşuyor ve kalbinin temiz duygularıyle konuşuyordu. Genç kız gözlerini kapadı, artık yıldızlara bakmak istemiyordu; başı genç adamın göğsünde sanki bir musiki dinliyormuş gibi, hep onu dinliyor ve kendi iç âleminde hep onun arzularıyle ve hayalleriyle yaşıyordu.

Joan oturduğu yerden kalkarak biraz daha onlara sokuldu. Gönlünde duyduğu eziçi bir tesirin altında parçalanıyordu sanki. Birşeyler yapmak istiyor, fakat ne yapmak istediğini kendisi de bilmiyordu. Elini kalbine koydu, heyecanlı vuruşlarla çarpan göğsünün üzerindeki bu kalbi yumruklamak için kendi kendini tehdit etti, fakat gözlerinde dolan bir damla yaşla ayağa kalktı, rüzgârda sallanan bir ağaç gibi sendeliyordu.

— Hangi hakla onlara müdahele edebilirim? Diye söylendi. Bu yaşımda aşk ve heyecan benim için çılgınlıktır. Fakat Feride'yi ben de mi seviyorum? Hayır buna inanmak istemiyorum.

Sonra çalılıklar arasında yürüyerek bir hayal gibi gecenin ışıkları içinde gözden kayboldu. Joan nereye gidiyordu? Veya nereye gitmek istiyordu? Bunu kendisi de bilmiyordu. Eve dönebilirdi. Peki orada ne yapacaktı? Penceresinde sabahlara kadar oturup Feride'nin gelişini bekleyecekti. Feride'nin kiminle geleceğini görmek istiyordu. En büyük arzusu bu adamı tanımaktı.

Caddeleri bir sarhoş gibi geçti; pasaj dükkanlarından sızan ışıklara bakmadan âdeta koşuyordu: yorulduğunu ve bacaklarının kendi kendini taşıyamıyacak bir hale geldiğini hissediyordu. Evin kapısına geldiği zaman derin bir nefes aldı ve hemen kapıyı açarak içeriye girdi. Ne yapmak istiyordu? Bir deli gibi odanın içinde dolaşmaya başladı. Bu akşam içinde bir ölüm duvarının korkunçluğunu hissediyordu. Bu duvarı yıkmanın zamanı geldiğini kendi içinden bir ses sanki ona haykırıyordu. Evet, bu akşam içinde bir ölüm duvarı vardı. Kıskançlık! Tırnaklarından tutunuz da en hassas duygusuna kadar işleyen bu kan yığını onu her geçen dakika biraz daha mahvediyordu.

İçindeki bu ölüm duvarını nasıl yıkabilirdi? Bu duvarı yıkabilecek bir kuvvette olmadığını biliyordu. Acele ile soyundu ve geceliklerini giyerek penceresinin karşısında düşünmeye başladı. Gönlünde vicdan azabına benzeyen bir sızının dolaştığını duyuyordu. Kafasına çöken bir yığınının tesiri altında, bakışlarındaki manzaranın bile değiştiğini görüyor ve etrafını saran renk renk ışıkların bir korkunç hayal gibi âdeta herşeyini sardığını görür gibi oluyordu. Öyle bir an geldi ki, gözlerindeki bütün renklerin değiştiğine şahit oldu.

— Acaba ne yapmalı? Diye oturduğu yerden kalkarak odanın içinde dolaşmaya başladı.

Dışarıda bir ayak sesi duyar du maz hemen pencereye koşuyor, göz kulak kesiliyordu. Fakat Feride'den hiçbir haber yoktu. Saatine baktı, gece yarısını iki saat kadar geçmişti. Sabırsızlanıyor ve kasvetli bir uykunun yavaş yavaş onu sarmakta olduğunu hissediyordu. Gözlerinin kapanmaması için durmadan üst üste sigara içiyor ve mütemediyen odanın içinde dolaşıyordu. Ah bu ayak sesleri, gecenin sessizliği içinde insana bir kurşun tesiri veriyordu. Joan oturduğu yerde sayıklamaya başlamıştı.Artık kendinden geçiyordu; daha fazla bekliyemeyeceğini anladığı için yatağına uzandı, fakat bir türlü uyuyamıyordu. Feride'den başka kimseyi göremeyen Joan; evini, yurdunu, çucuklarını, hatta vazifesini bile unutmuştu.

Feride ancak sabaha karşı eve döndü. Fakat Joan onun ne zaman döndüğünden habersiz olarak öğleye kadar uyudu. Yatağından kalktığı zaman Feride'ye seslenmeden evden çıktı.

Dudaklarından midesine boşalttığı alkolle, bir derece kendi kendini bulmuştu. Hafızasını toplıyarak:

— Joan, dedi, Feride'den artık sana bir fayda yoktur. Sen de vazifeni ihmâl edersen onun akıbetine uğrarsın.

Yani Feride'nin akıbeti ne olacaktı? Bunu yalnız Joan biliyordu: Feride'yi artık ölümden yalnız bir mucize kurtarabilirdi. Onun kasabada adım adım takip edildiğini Joan biliyordu. Bunu Feride'ye bile söylemeye cesaret edememişti.

— Gönlünü kaptırmış bir kadında artık iş yok diyorlardı.

Joan doğru düşünüyordu. Fakat bu deli kızın bu kadar ahmak olacağını da tahmn etmiyordu.Joan bu akşam eve tam silâhlı olarak dönmeliydi. Her ne olursa olsun akşam Feride ile hesaplaşacaktı. Yoksa onu kıskanmaya mı başlamıştı? Ne münasebet bu yaşta ve bu halde kalbinde aşkın yer bulacağını hiç de tasavvur etmiyordu. Feride'yi yalnız temiz bir aşk ve geçeceğine inanmadığı bir aşkla seviyordu. Fakat anlamamakla beraber, onun gittiği yolları hiç de beğenmiyordu.

Dün akşam eve dönerken mahalle [illegible]şularından bir kadın ona Rumca bilip bilmediğini sormuştu. Joan bu soruları da mânalı buluyordu. Fakat ne kadar yazık ki bir tek kelime Rumca bilmiyordu.

Bu kadının ona Feride'den bahsetmek istediğini hemen kavramış olan Joan, Rumca bilmediği için çok üzülüyordu.

Feride eve gelinceye kadar durmadan içti. Bu akşam onunla tam bir hesaplaşma yapacaktı. Feride, geceyarısını bir saat geçe eve her gecekinden çok daha sarhoş bir halde döndü. Kapıyı zorla açabilmişti. Salonda ayak sesini duyan Joan, hemen dışarıya fırladı ve hiçbirşey sormadan Feride'yi yakasından tutarak üzerine çekti: Joan bu anında içindeki ölüm duvarının ona verdiği cesaretle parladı:

— Dün akşam neredeydin?

Feride ıslak dişlerini göstererek güldü:

— Sana ne oluyor sersem?

Joan Feride'yi yakasından öyle bir sarstı ki, yine kendisi onu tutmamış olsaydı genç kız, salonun bir ucuna kadar yuvarlanıp gidecekti.

Feride hıçkırarak güldü:

— Adam sen de, şimdi bir kadının maddi tarafıyle mi mücadele edeceksin? Sersem Joan, bu kadar ahmak olacağını hiç de tahmin etmiyordum. Gözlerin bir ölüm kılıcı gibi parlıyor. Ne oluyorsun? İçinde dolaşan çirkeften kendini biraz da dışarıya atsana. Sana ne oluyor? Nerede idiysem oradaydım, buna da mı karışacaksın?

— Feride sen gittikçe çılgına dönüyorsun, akıbetinin ne olacağını bilmeni istiyorum.

— Adam sen de, bugünü yaşamak için yarını düşünmemek lâzımdır. Bunu da mı bilmiyorsun?

Joan içindeki ölüm duvarının birdenbire yıkıldığını ve etrafını birçok iyilik meleğinin sardığını görür gibi oldu. Bu anında herşeyini unutarak Feride'nin ayaklarına kapanıp ondan af dilemek istiyordu. Ya erkekliği? Fakat böyle güzel bir kadın karşısında küçülmenin yaratacağı tehlikeyi bildiği için, şerefini de bir kadının ayakları altında çiğnetemezdi. Fakat Feride'nin bir kadın olmadığına, ona bir mabut gibi tapılması lâzım geldiğine inanıyordu. Feride maddeden çıkmış ve tamamen ruh olmuş bir aşk mabudesiydi. Ona bu gözle bakıyordu. Fakat birdenbire yine içindeki ölüm duvarının hayat bulmak için mücadele ettiğini hissetti. Ve birdenbire parladı:

— Bu akşamdan sonra bara da gitmeyeceksin.
— Emirlerinize maalesef itaat edemeyeceğimden dolayı özür dilerim.
— Fakat hayatınızın tehlikede olduğunu bilmeniz lâzımdır.
— Adam sen de, hayatım tehlikedeymiş. Hangi hayattan bahsediyorsunuz? Hayat diye birşeyin mevcudiyetine inanmıyorum ki. Yarını düşünmeden yaşadığım için çok mesudum.

Joan sesinin çıktığı kadar haykırarak odanın içinde dolaşmaya başladı:

— Bir haftadır geri dönmeyen güvercin hakkında ne düşünüyorsun?

Feride gülerek cevap verdi:

— Mektubumu Cermenli kızlara mı kaptırdığımı söyleyeceksin?
— Bilmiyorum fakat artık burada hür olarak yaşayamayacağını unutma.
— Adam sen de...

Bu akşam Feride'nin bütün garipliği üzerindeydi. Her ikide bir "adam sen de" diyerek, her söyleneni reddediyordu. Joan gittik sonra sinirleniyor ve dişlerini birbirine vurarak bağırmak, haykırmak ve Feride'yi parçalamak istiyordu.

— Dün akşam yıldızların koynunda aşka daldığın anların heyecanıyla mı yaşıyorsun? Diye soran Joan'a Feride hayretle ve merakla baktı.

— Ne diyorsun?
— Dün akşam koynunda aşk ninnileri söylediğin adam kimdi?

Feride kahkahalarla gülerek cevap verdi:

— Rüya mı görüyorsun Joan? Diye sordu.
— Şimdi alayı bir kenara bırak biraz da ciddi şeyler konuşalım.

Feride sert adımlarla Joan'a doğru yürüyerek onun gözlerinin içine bir tokat indirdi ve sesinin çıktığı kadar haykırmaya başladı:

— Beni seviyor musun Joan?
— Aşkın ne olduğunu bilmeyenleri maalesef sevemem.
— Hayır yalan söylüyorsun, herkes gibi sende benim etimi seviyorsun. Beni sevmenin ne tehlikeli bir iş olduğunu bilmiyor musun? Ben etiyle değil manevi duygularıyle aşka susamış bir kadınım. Bunu hissedebildiğin an beni en büyük tehlikeden kurtarabilirsin, anladın mı nonoşum?

Feride Joan'ı tahrik ediyordu. İhtiyar denizci kalbinin bir kadın elinde bir oyuncak gibi oynatılmasına hiç de tahammül edemeyen bir buhran içerisinde sarsılıyor ve bir an evvel buradan uzaklaşıp gitmeyi tasavvur ediyordu.

— Joan, sen beni çok seviyorsun, ak saçların altındaki deniz fenerleri gibi parlıyan gözlerin ve yıllardır deniz rüzgârları gibi sarhoş olan başın bir deniz kızına çılgın gibi aşıktır. Feride senin, onun ve ötekinin; yani bir kelime ile herkesin kadınıdır. Artık sende ondan istifade edebilirsin.

Feride yalan söylüyor ve rolünde muvaffak olan bir sanatkâr gibi hiçbir aksaklık yapmadan Joan'ı iknaya muvaffak oluyordu. Bir hızda Joan'a koştu ve onun göğsüne sıçradı; boynuna sarılarak ağlamaya, hıçkırmaya başladı.

— Beni affet Joan, seni çok üzdüm, sana çok hakaret ettim, birçok yalanlar söyledim.

Joan da ağlıyordu, fakat gözlerinden boşalan bu yaşların bir aşk damlaları olduğunu Feride pek iyi biliyordu. Genç kız gözlerini Joan'ın gözlerine yapıştırarak, ihtiyarın gözlerinden boşalan yaşlarla yaşlarını karıştırdı ve içine serpilen tatlı bir serinti ile onun kolları arasında kendinden geçerek sustu. İhtiyar denizci Venüs'ünü kolları arasına alarak odasına götürdü ve onun kulağına eğilerek:

— Bu akşam banyo yapmak istemez misin Feride? Diye sordu.

Feride gözlerini açarak Joan'ın yaşlı gözlerinde parlıyan mialara baktı ve yine cevap vermeden gözlerini kapadı. Kalbinin heyecanlarla çarptığını hissederek yatağına uzandı, gözlerinde kendi yurdunun ışıklarını ve annesinin nur yüzünü görerek hıçkırdı. Sonra Joan'a dönerek:

— Anneciğimi görmek istiyorum Joan, dedi.

Joan elini Feride'nin altın saçlarında dolaştırarak birşeyler mırıldandı. Onun ne dediğini Feride de işitemiyordu. Genç kız içinde duyduğu bir ürperti ile tekrar mırıldandı:

— Anneciğimi hiç mi görmeyeceğim Joan?

Joan yine cevap vermedi. Gözlerindeki yaşları Feride'den gizliyerek odadan çıktı. Odasına gideceği yerde, bahçeye doğru yürüdü. Ağaçlar arasında dolaştı, gözlerinin müptelâ olduğu ışığı aradı, fakat bu akşam bahçede efsane kadından hiçbir eser yoktu. Feride'nin pencereden gelen sesi Joan'ı şaşırttı; genç durmadan ona çağırıyordu. Joan koşa koşa Feride'nin odasına girdi; genç kız pencerenin önündeki şezlonga uzanmış, sanki kendinden geçmiş bir vaziyette yatıyordu. Joan sessiz adımlarla ona sokuldu, korka korka yüzünü, saçlarını okşamaya başladı. Feride yine soruyordu:

— Şimdi annemi burada gördüm Joan; pamuk saçlarını ortasından açmış, dudaklarından eksik etmediği tebessümleriyle beni kucağına aldı ve yanaklarımdan öptükten sonra, bir hayal gibi beyaz tüller içerisinde uzaklaşıp gitti.

— Rüya gördün Feride.

— Fakat çok güzel bir rüya, değil mi Joan?

Joan rüyaya inananlardandı. Feride'nin anlattığı bu rüyayı hiç de beğenmemişti. Birdenbire onun rüya görmesine zaten memnun olmamıştı. Kendisi odadan çıktıktan bir müddet sonra Feride'nin rüya görmesi, bir türlü buna inanmak istemiyordu. Hele Feride'nin anlattığı "beyaz tüller içindeki annesi" birdenbire Joan'ın gözlerini korkutmuştu. Hemen sordu:

— Annene hiç mektup yazmadın mı Feride?

— Bir kere yazmayı düşündüm, fakat yine yazamadım.

— İnsan en çok sevdiğini bu kadar tez mi unutur Feride?

— Fakat yazmamamı da emretmişlerdi, onun için ben de yazmaya cesaret edemedim.

— Canım aldırma. Kim kimden, sen annene nerede olduğunu bildirmemek şartıyle ona yazabilirsin.

— Bunu bilmiyordum Joan.

— Yarın ona muhakkak bir mektup yazıp özür dilemelisin Feride.

— Evet Joan, yarın anneme bir mektup yazacağım.

Joan, Feride'nin yanından çok müteessir ayrıldı. Muhakkak onun annesine birşey olmuştu. Lübnan'dan son dönüşünde Rozalina ona Feride'nin annesinden hiç de iyi bahsetmemişti. Hatta tekrar hastahaneye yatırıldığını söylememişti. Joan Feride'nin annesinin öldüğüne inanıyordu. Zaten yılların çok ihtiyarlattığı Esma, bir taraftan kızının hasreti, diğer taraftan da kocasının ölümünden sonra perişan olmuştu.

İhtiyar denizci, Feride'nin buradaki hayatını bilhassa son günlerdeki yaşayışını hiç de beğenmiyordu . O hakikaten kendinin dediği gibi "herkesin kadını" olmuştu. Halbuki Joan, modern Venüs'te bunu beklemiyordu. Onun zekâsına güvendiği için, kalbinin bu kadar hassas olacağını hiç de tahmin etmemişti.

Aşkın tabiat kudretiyle değiştiğine inandığı içindir ki, Feride'nin bu aşk adasındaki, Afrodit'in yaşadığı bu topraklarda elbette değişeceğini, hatta çok daha fazla bozulacağına inanarak müteessir oluyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Direksiyondaki genç adam, Feride'nin rüzgârla uçuşarak yüzünü okşayan saçlarını aradabir koklıyor ve gülen gözlerle ona bakarak soruyordu:

— Yolculuğumuz nasıl geçiyor Feride?

— Hayat gibi, su gibi.

— Uçmayacak bir saadet gibi geliyor bu yolculuk bana Feride. Gökte uçuyormuşuz gibi kendimizi boşluklarda hissediyorum. Bir sürat uçuşunda sevişmenin heyecanı, aşkın en kudretlisini yaratırmış.

Gök, yıldızlar ve ayın ışıkları sanki onlarla beraber koşuyor ve bu uçsuz bucaksız mavilikler içerisinde onlar dudaklarında birer aşk türküsü, alabildiklerine ilerliyorlar. Yollara düşen ayın ışıkları asfalt üzerinde beyaz bir yılan gibi kıvrılıyor ve gözlere şehvetin fenerini yakarak kalplerini sanki ateşliyordu.

Direksiyondaki genç adam, birdenbire otomobilin frenlerini çekerek arabayı durdurdu ve gülen gözlerle Feride'ye bakarak:

— Biraz dolaşalım mı Feride? Diye sordu.

Genç kız, bu heyecanlı yolculuk esnasındaki gezintiyi hiç de arzu etmiyordu. Zaten bu akşam bu genç adamla buralara niçin geldiğini de bilmiyordu. İçinde bir yaşamak arzusunun onu sürüklediği bu tehlikeli yolculuğu düşünmek bile istemedi.

— Yolumuza devam edelim, diye genç adama rica etti.

Direksiyondaki adam istemeye istemeye otomobili ateşledi ve yollarına devam ettiler. Beşparmak dağlarını geçerek Boğazın kuytuluğundan loş bir gölge gibi akıp gittiler. Akdeniz bütün güzelliğiyle ve ayın berrak ışıkları altında yüzünü gösterince Feride birdenbire yüzünü avuçları içine aldı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Genç adam Feride'nin bu heyecanı karşısında şaşırıp kalmıştı:

— Ne oluyorsun Feride ? Diye sordu.

Feride gözlerindeki yaş damlalarını silerek güldü:

— Hayır, hayır; meraklanmayınız birşeyim yok.

— Fakat niçin ağlıyorsunuz?

— Denizi görünce annemi hatırladım da; kendimi tutamadım, nasılsa gözlerim birdenbire yaşlarla doldu.

— Annenizi çok mu seviyorsunuz?

— Dünya üzerinde anneciğimden başka bir tek yakınım kalmadı. Ondan da uzak yaşamanın bana verdiği azap, zaman olur ki beni çılgına çevirir. Annemden uzak, yurdumdan uzak olmak âdeta beni ölümle pençeleşen bir insan haline koymaktadır.

Genç adam hemen sordu:

— Buraya niçin geldiniz? Yurdunuzda annenizin yanında kalamaz mıydınız?

Feride birdenbire kendini toplayarak kesin bir cevap verdi:

— Kazanmak ve annemi son günlerinde mesut etmek için.

— Sizin bu kadar maddi olacağınızı hiç de tahmin etmiyorum Feride.

— Ben, göründüğünden çok başka bir kızım. Hayatın binbir ıztırabı içinde mücadele etmiş, insanlarla pençeleşmiş ve muzaffer olarak hayatta yürüyebilmiş bir kızım. Vicdanımın hükümlerine dayanarak hareket etmesini sevmiyorum. Bazen kalpsiz ve vicdansız olarak yaşamaktan zevk alan, bazen de bütün hassasiyetimle acımanın manevi ıztırabı içinde kendimi unutarak yaşamaktan haz duyan, birbirine uymayan iki ayrı karakterde bir insanım.

— İlk defa böyle dürüst ve samimi konuşan bir kadına rastlıyorum.

Feride içini çekerek mırıldandı:

— Erkekler hep böyledirler.

Ferit heyecanla sordu:

— Bana inanmıyor musun?

— Belki kısa bir zaman için.

— Bu açık ifadenizle bana unutulmuş bir şarkıyı hatırlattınız. Neydi o? Sevgisiz yaşanacak bir aşktan bahseden şarkı. Bir türlü hatırlayamıyorum.

— Anlıyorum ki, siz de içinde bulunduğunuz anın erkeğisiniz.

— Fakat ...

— Meraklanmayınız, sizi en çok bunun için seviyorum.

Ferit birdenbire freni çekti, stoplara bastı ve otomobil kısa bir kayıştan sonra durdu. Genç adamın kalbi zevkli bir heyecanla çarpıyordu. Bir kolunu onun omuzuna atmak istedi; fakat hemen Feride mâni oldu. Ferit onu otomobilin bir kenarına sıkıştırarak, öpmek ve koklamak için çırpınıyordu. Feride eliyle kapıya dokundu; kapı birdenbire açılarak her ikisi de otomobilden aşağıya yuvarlandılar. Feride çırpınıyor, Ferit çırpınıyordu. Genç kız bir dereceye kadar sükûn bulmuştu. Elini alnına götürdü; kaşlarından sızan bu kan şeridi, yüzüne doğru yayılıyordu. Sıcak kan lekeleriyle belenen ellerini Ferit'e uzattı, genç adam korkulu bir heyecan içinde titredi. Feride'nin avucundaki kanlar onu ürkütmüştü. Genç kızı kollarına alarak otomobilinin arkasına yatırdı sonra elektriği yakarak onun kaşlarından sızan kan damlalarını silmeğe başladı.

Feride gözlerini açamıyordu. Ferit onun kanlarını kuruladıktan sonra dudaklarını yaranın üzerine dokundurarak öptü. Feride korku içinde gözlerini açtı; bu yaşlı gözlerde sanki birer inci danesi yanıyormuş gibi yaşlar dökülüyordu. Genç kız titrek bir sesle mırıldandı:

— Ne oluyoruz Ferit?

— Küçük bir kaza atlattık Feride. Otomobilin kapısı açılınca, her ikimiz de yere yuvarlandık.

Feride, tatlı bir baygınlık geçirmiş gibi gerinerek yattığı yerden doğruldu. Evvelâ tatlı tebessümlerle, sonra kinli bakışlarla Ferit'e baktı ve direksiyona geçmesini emretti. Ferit, Feride tarafından verilen emre, harfi harfine itaat etti. Otomobil işleyip de hareket ettiği sırada, yanlarından tozu dumana katan bir otomobil süratle geçti. Feride bu otomobile mânalı bir bakışla bakarak güldü.

Ferit direksiyonda, Feride otomobilin gerisinde ilerliyorlardı. Genç adam arkasına bakmadan birşeyler söylüyor, fakat Feride onu dinlemiyordu. Ferit:

— Yanıma gelmez misin Feride? Diye sordu.

Genç kız cevap vermeden kendi kendine gülüyordu. Birdenbire içine bir gülmek gelmişti. Kahkahalarla gülmek ve sonunda da ağlamak istiyordu. Yine hastalanacağını zannetti.

Sinirlerinin bozulduğunu, asabının durmadan kabardığını hissediyordu. Bu saatte ne yapabilirdi? Otomobilden inip yürümek ve koşa koşa Lefkoşa'ya dönmek imkânsızdı. Âni bir kararla otomobilin önüne eğilerek Ferit'e seslendi:

— Ferit, geri dönemez miyiz?

— Fakat .....

— Hayır geri dönmeliyiz!

— Fakat çok kısa bir yolumuz kaldı. Beş dakika sonra Girne'ye gireceğiz. Bundan sonra da yarım saat kadar bir yolumuz kalır. Gideceğimiz yeri çok beğeneceksin Feride. Sen bana denizi sevdiğini söylememiş miydin?

— Denizi seviyorum Ferit. "Fakat denizden bir beklediğim olduğu için denizi seviyorum" diye kendi kendine mırıldandı.

— O halde, geri dönmemizi mânasız buluyorum.

Ferit, geri dönmek şöyle dursun, otomobilin hızını gittikçe artırıyor, ve bir an evvel "Zefiros""a ulaşmak istiyordu. Feride daha fazla ısrar etmeden geri çekildi, başını yastıklara dayıyarak uzandı, saçlarının yastıklar üzerindeki dağılışını elleriyle toplıyor, yine dağıtıyor ve durmadan hafif bir sesle tatlı bir deniz şarkısı mırıldanıyordu.

— Bu akşam yine çok güzel söylüyorsun Feride.

— İnanmıyorum.

— Sahiden çok güzel söylüyorsun.

— Sana öyle geliyor.

Bir müddet daha sustular. Otomobil, güzel bir gök denizi altında, homurdanarak tepeleri tırmanıyor ve bir rüzgâr gibi akıp gidiyordu. Ferit eliyle uzakları göstererek:

— İşte "Zefiros" göründü, dedi, beş dakika sonra oradayız.

Feride yine cevap vermedi, başını yastıklara dayıyarak gözlerini kapadı ve otomobil duruncaya kadar açmadı. Hayalinde yaşattığı denizin hasretiyle başını kaldırarak denize baktı; fakat burada yıldızlı bir gecenin içinde yanan göğü ve denizi bulamadı. Ferit, otomobilin kapısını açmış onu kollarına almak için sabırsızlanıyordu. Feride diğer kapıdan indi ve otomobilin arkasından kumlara doğru koşmaya başladı. Ferit kumlarda aşkla, heyecanla koşan Feride'nin arzularını hissediyordu. Kumlarda onun peşisıra o da koşmaya başladı. Feride elbiselerini çıkarmadan denize girmek istiyordu.Fakat tam denize dalacağı sırada Ferit onu elinden yakalayarak kendine çekti. Feride'nin göğsü durmadan inip kalkıyordu. Gözlerinin ay ışıkları içinde pırıl pırıl yandığını, ışıl ışıl ışıldadığını görüyor ve onu biraz daha göğsüne çekmek, kalbinin üzerine basmak heyecanıyle çırpınıyordu. Feride bir hız yaparak Ferit'in kolları üzerinden kumlara düştü ve bir hızda olduğu yerden kalkarak koşmaya başladı. Feride rüzgârda dağılan ve arada bir yüzünü kaplıyan saçlarını tolpamıya bile fırsat bulmadan koşuyor ve arkasına bakarak haykırıyordu.

— Ferit, arkamdan gelme.

Fakat genç adam onu dinlemiyor; o da ayni heyecanla ve kalbinde alevlenen yeri belirsiz bir sızıyle koşuyor, uçuyor veya uçmak için çırpınıyordu. Feride birdenbire gözlerinin önünden kayboldu. Ferit'in kalbi durmadan heyecanlarla çarpıyordu; sağına, soluna bakınmaya başladı, fakat Feride'yi bir türlü göremiyordu. Sesinin çıktığı kadar:

— Feride, Feride, diye bağırmaya başladı.

Sesine dağlardan "Feride"nin aksi sedası geliyor ve bu akisler denizin durgun sularına gömülüp kayboluyordu. Ferit çıldıracaktı. Engin kum deryasının üzerinde, bir sahra yolcusu gibi çırpınıyor, kayaların arasına sokularak girip çıkıyor, fakat bir türlü Feride'yi bulamıyordu. O kadar çok yorulmuştu ki, bacaklarının kendini taşıyamayacak bir hale geldiğini hissetti, ve gözleri yaşararak yorgun hatta bitkin adımlarla sahile kadar güç yürüyebildi. Ferit âdeta binbir gece masallarının dekoru içinde yaşıyormuş gibi, hâyâl dünyasını yokladı, orada kendini tatmin edebilecek bir ümit bulamadı.

— Bu kez acaba nereye gitmiş olabilir? Diye düşündü.

Cebinden çıkardığı sigarasını dudaklarına götürerek ateşledi. Akşamın yorgun karanlığı içinde, sigarasını bütün arzusuyle içine doldurarak çekti; sonra dumanlarına dalarak sonsuz hayaller içinde düşünmeye başladı:

Feride denize girmiş olamazdı. Bir defa mayosu üzerinde değildi. Peki elbiseleri ile girmiş olamaz mıydı?

Ferit de denize girmeyi düşündü, fakat asabiyetinden ayakta duramayacak bir hale gelmişti. Feride'nin bu saatte nereye gittiğini düşünüyor ve durmadan birşeyler mırıldanarak kendi kendine küfrediyordu. Birdenbire kayaların arkasından billur gibi bir sesin kahkahaları işitildi. Kıvrak bir yosunun kaynayışı gibi gönülleri dolduran bu kahkahalar genç adamı bulunduğu yerde heyecanlandırdı. Ferit kayalara doğru koşmaya başladı. Ses ve kahkahalar birdenbire kesilmişti.

Ferit durmadan kayalardan kayalara koşuyor, fakat bir türlü Feride'yi bulamıyordu.

— Feride, Feride, diye çağırmaya başladı. Fakat sesine bir cevap alamıyordu. Yine oturduğu yere döndü, gözlerine inanamayacak kadar heyecanlıydı. Dalgalara bakıyor, ayın ışıklarıyle karışan sularda bir insan vücudu görüyordu. Işıklarla kaynaşan bu vücudun ona verdiği heyecan âdeta Ferit'i çıldırtıyordu.

Gözlerini kapadı ve elbiselerini çıkarmaya lüzum görmeden denize atıldı ve Feride'nin çığlıkları arasında ona yaklaştı; genç kızı saçlarından tutarak çekmeye başladı. Feride ağa düşmüş bir balık gibi sularda çırpınıyordu. Kalbi sularla beraber vuruyor, gözleri ışıklarda bir aşk ilâhının heykelleşmiş vücudunu görür gibi oluyordu.

Ferit sonsuz kalp heyecanları içinde Feride'yi kollarının üzerine aldı ve kollarındaki bu emsalsiz güzelliği zevkle ihtirasl dakikalarca seyrettikten sonra her ikisi de sulara daldılar ve ayın ışıklarında kayboldular.

Işık denizinden çıkan Feride ile Ferit, kumlara uzanırlarken ağır bir yorgunluk hissediyorlardı.

ALTINCI BÖLÜM

Feride bütün bir günü buhranlar içinde geçirdi. Asabiyetinden herşeyi kırıp, parçalamak istiyordu. Aynalara bakmaktan korktu. Gözlerinin altı hafif çizgiler halinde morarmaya başlamıştı.Kendi kendinden nefret etti. İçinde duyduğu derin bir sızının onu sürüklediği ıztırap dünyasında bulduğu günah cenneti; gözlerini yaşlarla dolduruyor ve genç kızı hıçkırtıyordu.

Aynalar, ona artık hakiki yüzünü göstermeye başlıyordu. Aynalardan nefret etti; yumruklarını sıkarak aynalara yürüdü, fakat birdenbire derin bir sükût bularak geri çekildi, şezlonga uzanarak ağlamaya, hıçkırmaya başladı. İçindeki bu günah cennetini nasıl yıkacağını düşünmeye başladı. Evet, bu duvar yıkılmalıydı. Fuhşun ihtişam saçan renkleri içinde herşeyini unutarak yaşıyamazdı. Kalp buhranları içinde nöbetler geçirmeye başladı. Vicdanının hükümlerini dinlemeden, içindeki şeytana uymanın ona verdiği heyecanla niçin hareket ettiğini kendisi de bilmiyordu.

Öğleye doğru postacı ona bir mektup getirdi. Feride sonsuz bir buhran içinde yüzerken bu mektubun ona verdiği heyecan, buhranlarını iki kat daha artırmıştı. Gözlerindeki yaş damlalarını silerek mektubu açtı ve korkudan büyüyen gözlerle okumaya başladı:

" Sevgili Feridecığim,

Mektubumun sana vereceği ıztırabın büyüklüğünü takdir ederim. Böyle olmakla beraber yazmaktan da kendimi alamıyorum. Anneni iki gün evvel toprağa tevdi ettik. Ona lâyık olduğu hürmeti göstermekte hiçbir kusur etmediğime inanabilirsin Feride.

Onu kendi elimle ve kendi gözyaşlarım arasında toprağa bırakmanın bana verdiği ıztırap içinde, günlerdir ağlamaktan kendimi alamıyorum. Göz pınarlarımın kuruyup taşmamasını candan arzu ettiğim halde, bu yaşlar bir türlü tükenmiyorlar.

Bilmem annenin birdenbire rahatsızlanıp hatahaneye yatırıldığını teferruatıyle sana yazmanın bir afadesi var mıdır? Bence, bunu yazmak, acılarını kat kat artırmak demektir. Bunun için son söz olarak onu Allah'a tevdi ettiğimin huzuru içinde günahlarının bağışlanmasına dua etmekten başka birşey düşünmüyorum .

Feride, onun elimizden bir yaprak gibi uçuşuna, senden fazla müteessirim. Çünkü tam iki gün, bir saniye bile yanından ayrılmadım. Hayatımda onun kadar hassas bir anaya tesadüf etmediğimi söylersem bana inan Feride. Üzülme, annen çok güzel bir ölümle öldü. Derin bir ruh huzuru içinde seni sayıkladı ve son söz olarak ikimizin ismini söyledi. O gözler ne tatlı bir kapanıştı. Hayatımda, kollarım arasında en çok sevdiğim adamı bile kaybederken bu kadar ıztırap duymadığıma inanmanı istiyorum Feride.

Temiz sevgilerin ebedi aşklar yarattığına inananlardanım Feride. İşte bundan dolayıdır ki, anneni de kendi annem gibi aynı temiz duygularla sevdim.

Feride, şimdi bir sel halinde boşalan gözyaşlarına dudaklarımı uzatarak kalbinin duyduğu ıztıraplara kalbimle iştirak ederim."

Feride gözyaşları arasında elindeki mektubu yatağının içine fırlatarak kalbinin en derin yerlerinde duyduğu acısıyle hıçkırmaya başladı. Gözlerini saran yaş damlaları her geçen dakika bir kat daha çoğalıyor ve onun ruhundaki sızıyı bir derece daha artırıyordu.

Yatağın karşısında durup aynaya doğru başını uzattı. Gözlerine çöken bir kan yığınının ona verdiği korku ile titredi. Şimdi hayata karşı daha fazla gülüyor ve bu acı tebessümleri arasında annesinin hayali yanında Rozalina'nın tatlı bakışlarını görüyor ve kendi kendine mırıldanıyordu.

— Rozalina denen bu kız ne temiz ve ne hassas bir kızdır. Bundan daha sıcak ve daha samimi bir kardeş sevgisi olamaz. Annemi kaybedişimin yanında onun bana verdiği kuvvetle bir derece olsun huzur bulmanın sükûnu içinde kendimi bahtiyar hissediyorum.

Sonra ışıklarla tuttuğu saçlarına baktı; bu renk güzelliği içinde tazeliğinin ona verdiği bir huzurla bu ışıklı saçlarını yüzüne döktü, ve onları gözyaşlarıyle yıkadı. Sonra saçlarını dağıtarak yüzünü avuçları içine aldı ve ıslak gözlerini aynanın sihirli dekoruna çevirerek tatlı tebessümlerle gülmeye çalıştı. Başını biraz daha aynaya uzattı; aynanın sihirli aydınlığı içinde sevimli çehresini gülerek seyretti. Başını hayretle geriye çevirdi ve Joan'ın tatlı tebessümleriyle karşılaştı. Feride gözyaşları arasında ve sonsuz çığlıklarla ona doğru koştu ve ihtiyarın boynuna sarılarak hıçkırmaya başladı:

— Joan, şimdi tamamen yalnızım, dünya üzerinde bana senden daha yakın kimse kalmamıştır.

Joan, hayretle Feride'nin yüzüne bakıyordu.

— Ne demek istiyorsun Feride? Bu sözlerinden hiç bir şey anlamıyorum.

Feride mahzun bakışlarla gözlerini kırptı:

— Anlamak istemiyorsun Joan , ıztırabımın , gözyaşlarımın mânasını anlamak istemiyorsun. Ben senin çok hassas ve duygulu bir insan olduğunu zannediyordum. Meğer ki ilk defa görüşümde aldanıyorum.

— Ne oluyorsun Feride?

Feride hıçkırıklarına boğularak:

— Annemi kaybettim, diye haykırdı.

Joan heyecanlanmıştı:

— Ne dedin? Anneni mi kaybettin?

Feride, başını Joan'ın göğsüne dayamış hıçkırıyor, ihtiyar denizci onun saçlarını okşayarak bir dua mırıldanıyordu. Joan'ın duası uzun sürmüştü. Sonunda istavroz çıkararak eliyle Feride'nin başını göğsünden kaldırdı ve yaşlı gözlerle buluşan bakışlarına sevgi dolu nazarlarla baktı. İhtiyar denizci de hıçkıra kıçkıra ağlıyordu:

— O çok iyi bir kadındı, beni çok üzüyorsun Feride. Senin kadar benim de ıztırap duyduğuma inanmanı istiyorum. Seni teselli etmek için kelime bulamıyorum ve yalnız " o çok iyi bir kadındı" demekle iktifa ediyorum.

Feride yine başını Joan'ın göğsüne dayadı, sonra gözlerini onun bakışlarına çevirerek kahkahalarla gülmeye başladı. Joan, Feride'nin bu ruh haletinin mânasını bir türlü anlayamıyordu. Ona sinir gelmek üzere olduğu tahmin etti. Buhran başlıyordu; kendi içinden:

— Felâket, diye söylendi.

Hakikaten Feride'ye buhran geliyordu. Üzerindeki bütün elbiseleri parçalamaya başlayan Feride'ye ihtiyar denizci bir türlü mâni olamadı. Feride şimdi saçlarını darmadağınık, gözleri büyümüş, gittikçe Venüsleşen bir endam güzelliği içinde ve çıplak bir halde odanın içinde dimdik, bir heykel gibi konuşmadan ayakta duruyor ve acı kahkahalarla gülüyordu.

Joan, Feride'yi kollarına almak istedi; fakat genç kız durmadan çırpınıyordu. Joan onu zorlayarak kollarına aldı ve bir hızda banyonun içine fırlattı ve soğuk su fıskiyelerini onun üzerine açtı. Feride, suya kavuşan bir balık gibi evvelâ çırpındı, sonra ellerini yüzüne götürerek suyun içinde raksetmeye başladı. Su üzerine döküldükçe derin bir huzur içinde gözlerini açıp kapıyor, ve bu defa tatlı kahkahalarla gülüyordu. Sonra Joan'a seslendi:

— Joan, beni kollarına almak istemiyor musun?

Joan gülerek ona sokuldu ve beyaz bir zambak gibi titreyen beyaz tenin sudaki şeffaf rengini bir şehvet lambasının ışıkları altında seyretmeye koyuldu. İhtiyar denizci denizde balık avına çıkan ve bol bir avla dönen bir balıkçının zevkli heyecanıyle ellerini sulara uzatarak Feride'yi saçlarından yakaladı ve göğsüne doğru çekmeye başladı. Feride sesinin çıktığı kadar bağırıyordu:

— Joan; yapma Joan. Saçlarımı koparıyorsun; onların ...

Devam edemiyor, çünkü başını Joan'ın göğsüne ve ağzını da kalbinin üzerine kapamıştı. Saçlarından dökülen su damlaları ihtiyar denizciye, eski günlerini hatırlatıyor ve dudaklarını Feride'nin kulaklarına uzatarak mırıldanıyor:

— Bugün ağıma bir deniz kızı düştü. Şimdi onu ne yapayım?

— Kalbine dokunmadan, onu azat et Joan.

— Buna imkân var mı Feride?

— Herşey senin elinde, dilediğin şekilde hareket edebilirsin.

— İnanmıyorum, bu hakkı bana veriyor musun?

— Ondan şüphe mi ediyorsun?

Joan sessiz adımlarla banyo odasından çıkarak Feride'yi yatak odasına götürüyor ve çıplak bir halde onu yatağının üzerine fırlatarak, saçlarından çekmeye başlıyor. Feride yine korkunç çığlıklarla bağırmaya başlıyor:

— Ne yapıyorsun Joan?

— Onlardan kalbime bir taç örmek istiyorum Feride.

Kahkahalar, ve ilk defa, bir hayat boyu yanmıyacak bir şehvet lâmbasının ilk ışıkları.

YEDİNCİ BÖLÜM

Feride bu akşam saçlarını altın sırma ile karıştırmış, ışık lâmbaları altında bir yıldız gibi alev alev yanıyor ve ipek hafifliğindeki, ve kına rengindeki saçlarının içinde kaynaşan bu altın sırma parçaları ışıl ışıl tutuşuyordu. Bir akşam ona bakan gözler projekterleşiyor, kalpler alevleniyor, gönüller sanki altın bir bebeğin şarkısını söylüyordu.

Barın bahçesinde toplanan kalabalık, bu akşam yıldızlanıyor, ateşleniyor ve gözler birbirlerine kaynaşarak bakıyordu. İçten yanan bir gönül lâmbasının ışıkları her bağrıyanığı ışıklandıracak kadar kuvvetleniyor, aşkın sönmez meşalesi ruhlarda ışıklar yakıyordu.Gözgöze gelemeyenler, bu akşam birbirlerine tatlı tebessümlerle şarkı söylüyorlar. Herkes kendini unutarak Feride'nin şarkısına iştirak ediyordu. Bu içten gelen ne güzel bir sesti. Her kalbi heyecanlandıran ve aşksız gönüllere bile bir ruh tazeliği veren bir ses.

Feride ağaçlar arasında, şarkısını söyleyerek yürüyor, onu her saniye değişen bir ışık takip ediyor ve Feride bu ışık lâmbaları arasında bir kelebek gibi tüllerini yavaş yavaş atarak yoluna devam ediyor, her geçtiği masanın önünde bir saniye duruyor, çapkınca bir gülüşle göz kırpıyor ve şarkısına devam ediyordu.

Feride, pistin üzerine geldiği zaman; mavi, yeşil, kırmızı bir ışık yağmuru ile karşılaştı; üzerinde kalan son beyaz tül tabakasının hafifliği içinde dansediyor, bahçeye yıldızlar gibi aşk saçıyordu. Son olarak "Beyaz Kızın Masalı" nı okudu. Bu şarkı o kadar çok beğenilmişti ki, herkes kırılıncaya kadar onu alkışladı. Sözlerini anlıyanlar da anlamayanlar da musikinin taşan nağmelerine kendilerini vererek varlıklarını unutuyorlar, neşelerini bir birlerinden sanki kıskanıyorlardı.

Bütün bu heyecan ve çılgınlık gecesinde ıztırap çeken ve gözyaşlarını kimseye göstermeden ağlayan bir tek kişi vardı: Joan! Evet, ihtiyar denizci bahçenin bir kenarına oturmuş, durmadan içiyor ve gizli gizli ağlıyordu. Bu akşam Feride onun bahçede olduğunu görmemişti. Joan kendi kesesinden ve kendi parasıyle içiyor ve mesut görünmeye çalışıyordu.

Dans ve şarkılar sona erdikten sonra; Feride'yi iki tayyarecinin arasında gören Joan birdenbire sinirlendi ve Feride'yi onların kolları arasından çekip almak için birkaç defa kendini zorladı; fakat karşısında duran genç bir adamın ona bakan ve sanki onu tehdit eden hareketleri Joan'ı olduğu yerden kımıldatmadı. İhtiyar denizci bu adamı tanımıştı. Feride'nin aşıklarından birisi olduğunu biliyordu. Sessizce oturduğu yerden kalkarak bu adamın masasına gitti ve onunla oturması için müsaadesini sordu. Genç adam memnun olacağını söyleyerek, Joan'a masasında yer verdi. İhtiyar denizci yorgun bir halde sandalyelerden birinin üzerine çöktü.

— Beni tanımıyorsun galiba? Diye sordu.

Genç adam hayretle onun yüzüne bakarak:

— Hayır, dedi.

— Ben onun babasıyım !

Genç adam gülerek sordu:

— Babası mı?

— Evet babası.

— Fakat Venüs hiç de size benzemiyor.

— O, daha fazla annesine benziyor. Karım da onun kadar güzeldir. Hatta bu yaşında bile Feride kadar yakışıklı ve parlaktır.

— Nasıl, Nasıl? Feride'nin annesi mi? Hani o ölmüştü?

Joan şaşaladı ve bir yalan söyledi:

— Öldü mü? Yok canım, o Feride'nin huyudur; önüne gelene yalan söylemekten zevk alır. Karım haftaya buraya geliyor. Onu karşılamak için hazırlanıyoruz. Hem sen Feride'ye fazla kulak verme; kızım hasta bir insansın.

— Nasıl dediniz, hasta mı? Ya biz onunla evleniyoruz.

Joan öfke ile bu genç adamın gözlerinin içine bakarak hayretle sordu:

— Ne, evleniyor musunuz? Bunu size tavsiye etmem. Çünkü doktorlar onun evlenmesine müsaade etmiyorlar.

— Fakat sözlerinizden hiçbirşey anlamıyorum. Affedersiniz amma, galiba hasta sizsiniz.

— Kızım dört yıl tımarhanede yattıktan sonra; güya iyi olmuş diye salıverdiler. Fakat hiç de iyi olmadı. Çünkü çıktığı günden bugüne kadar, memleket memleket durmadan dolaşıyor.

— Zavallı kızım bir aşk yüzünden tımarhaneye düşmüş;hasta bir mahlûktur. Bir kıskançlık neticesi nişanlısını öldürdü ve sonra deli olduğu anlaşıldığı için tımarhanede soluğu aldı. Güzel olduğu kadar fena ve çirkin tarafları vardır.

Genç adam önündeki şişeyi dudaklarına götürerek bir yudumda içtikten sonra:

— Doğru mu söylüyorsun? Diye sordu.

— Ne münasebet, hiç bir baba kızını bu kadar kötüler mi? Elbette doğru söylüyorum; bir baba kızının saadetini istemez mi? Fakat onun ikinci bir cinayet çıkarmasından korkuyorum. Hemde sizin ve onun gençliğine acıyorum. Kızım çok delidir; hem de size sadık kalacağına inanmıyorum. O, doğuştan günaha gönüllü bir ananın çocuğudur. Hem bunları bilmem size niçin söylüyorum. Feride doğarken, alnında silinmeyen güneş gibi bir leke ile doğmuştur. Bu lekeyi silmek imkânsızdır. Be olur, onunla evlenmekten vazgeçiniz; hem sizin, hem de onun saadeti namına bunu yapmanız icap etmez mi? Onun hayatından silindiğiniz, uzaklaştığınız nisbette ona saadet vereceğinize emin olabilirsiniz. Ne olur yalvarıyorum size; onun kalbinden bir an evvel uzaklaşınız.

Genç adam oturduğu yerden kalkarak, büyüyen gözlerle Joan'ı yakasından tuttu ve sarsmaya başladı:

— Sus, yeter artık. Onun hakkında niçin bu kadar namussuzca konuşuyorsunuz? Niçin onu bu kadar kötülüyorsunuz? Her ne olursa olsun, bir baba kızını bu şekilde lekelemek hakkına sahip değildir. Siz çok sefil bir insana benziyorsunuz. Defolunuz masamdan ve bir daha karşıma çıkmayınız.

Joan onun elini yakasından sıyırıp attıktan sonra, ayağa kalktı ve:

— Beni her zaman karşınızda göreceksiniz, diye haykırdı. Kızımın saadetini çalan bir adamın cezasını yine ben vereceğim, bundan emin olabilirsiniz. Anladınız mı çılgın herif?

Joan bunları söyledikten sonra bahçeden çıkıp gitti. İçindeki o ölüm duvarı yine canlanmıya başlamıştı. Gözlerini kan bürüyor, kafasının içinde bir el çekiç gibi beynine inip kalkıyordu. Öldürmek ihtiyacının ona verdiği bir hızla caddeleri durmadan dolaşıyor, beyninin zonklayan sesini, sinirlerinin kabarıp taşan heyecanını hissediyordu.

Elli yaşın aşkı çok tehlikeli olduğunu kendisi de biliyordu. Fakat Feride'yi de sevdiğine bir türlü inanmıyordu. İnsanlarına hayal ettikleri nisbette yaşadıklarına inandığı için; Feride ve onun aşkı kendi kafasında bir hayalden başka bir şey değildi. Bunu bildiği halde yine de Feride'yi kıskanıyordu. Hayatında bu kadar cazip bir güzelliğe rastlamadığı için, Feride onu bile bu yaşında teshir edebilmişti. Burada ona "modern Venüs" diyenlerin yerden göke kadar hakları vardı. O, hakikaten modern bir Venüs'tü. Venüs'ün güzelliğini kıskandıracak kadar ele avuca sığmayan bu genç yosmanın aşefteliği bile ona heyecan veriyordu.

Feride o akşam Joan bahçeden çıkar çıkmaz Ferit'in masasına koştu. Genç adamı hakikaten fazla sarhoş görünce birdenbire ürkmüş ve müteredditadımlarla masadan kalkmak istemişti. Fakat Ferit'in yalvaran sesi ve yaşlarla dolu gözleri onu insafa getirmeye muvaffak oldu. Feride aşefteliği derecesinde de hassas bir kalbin temiz düşüncelerine sahip bir kızdı. Ferit'i bu halde görünce ona merakla sordu:

— Niçin ağlıyorsun Ferit?

Ferit, kekeleyerek cevap verdi:

— Affedersin Feride, babanı dayanamıyarak ve istemiyerek çok üzdüm, onun için ağlıyorum.

— Ne dediniz? Siz bab tanışıyor musunuz?

— Hayır tanışmıyordum, fakat birdenbire masama geldi ve sizden tuhaf tuhaf hikâyelerle bahsetti. Onu sinirlendirdim ve masamdan kovdum. Affedersin Feride, baban senin için o kadar kötü şeyler söyledi ki, elimde olmadan dayanamadım ve onu tahrik ettim. Benim bu hareketimden fazla, kabahatlı babandı.

— Aldırma Ferit, babam çok tuhaf bir adamdır. Yaşını başını almış bir adamın tuhaflıklarına kulak kapamak lâzım.

— Öyle Feride ama, o çok kötü şeyler söyledi.

— Neler söylemiş bakalım?

Ferit, ihtiyar denizcinin anlattığı hikâyeleri, birer birer Feride'ye nakletti. Feride bazan sinirlenerek – fakat sinirlendiğini göstermeden – bazan kahkahalarla gülerek Ferit'i dinliyor; bir taraftan da Joan'a hak veriyordu. Ferit hikâyesini anlattıktan sonra Feride onun boynuna sarılarak genç adamı yanaklarından öptü. Onun bu hareketi, genç adamın gönlündeki ümidi bir kere daha alevlendirmişti.

— İçmez misin Venüs'üm? Diye sordu.

Feride gülerek gözlerini kapadı. Bu onun "evet" işaretiydi. Masa hemen temizlendi ve yeni içkiler açıldı; karşılıklı yeniden içmeye başladılar.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Feride üç gündenberi eve gelmiyordu. Joan, hergün şehrin muhtelif yerlerini dolaşıyor, akşamları bara uğrayarak Feride'yi soruyor, fakat kimseden onun hakkında kati bir malûmat alamıyordu. Bu akşam yine mutat gezintilerinden birini daha yaptı; fakat yine Feride'yi bulamadı. Artık polise malûmat vermeğe karar vermişti.

Evden bütün siniri üzerinde olarak çıktı. Caddelerden geçerken kimseye bakmıyor, hatta gelip geçen otomobillerin altına kalacağını düşünmeden dolu dizgin yürüyordu. Bir hızda Lidra caddesini geçerek Atatürk Meydanı'na geldi. Nefeslerini alamayacak kadar yorgundu. Hemen polis istasyonuna girerek şikâyet memurunu aradı ve Feride hakkındaki şikâyetini yaptı. Polis memuru:

— Kanunen bulunduğu yerin merkezine malumat vermek mecburiyetindedir, diyerek polis merkezini telefonla arayarak ilk araştırmasını yaptı. Fakat hiçbir merkezde polise malûmat verilmiş değildi. Polis memuru akşama doğru Joan'a tekrar uğramasını söyledi.

Joan öfkeli bir halde polis istasyonundan çıkarak eve döndü. Eve geldiği zaman, kapının altında Feride tarafından posta ile gönderilmiş bir mektup buldu. Feride bu mektubunda: Ferit'le birlikte Kahire'ye gittiklerini haber veriyordu.

Joan evvelâ dudaklarını kırarak gülümsedi ve Feride'nin bu yalanına inanmaz gibi göründü. Feride tek başına Kahireye gidemezdi. Buna bir türlü inanmıyordu.

Akşama doğru yine polis istasyonuna uğrayarak yeni haber olup olmadığını sordu.

Polis memuru:

— Bütün araştırmalarımıza rağmen hiçbir malûmat elde edemedik, dedi.

Joan merakla sordu:

— Bugünlerde bir otomobil kazası oldu mu?

Polis memuru kati bir cevap verdi:

— Hayır.

— Ya bir deniz kazası?

— Hayır.

— Bir sayfiyede bulunduğu zaman merkeze haber verme mecburiyeti var mıdır?

— Hayır; bulunduğu yerin polis merkeziyle de muamelesini yapabilir.

— Sayfiyelerin birinde olmasın?

Polis memuru dudaklarını bükerek omuzlarını kaldırdı. Joan cebindeki mektuptan polis memurunu haberdar etmek istiyordu. Fakat bir müddet daha beklemesi lâzım geldiğini düşünerek, mektubu göstermeden polis istasyonundan çıktı. Güneş çoktan kaybolmuş, şehir alacakaranlıktan koyu bir karanlığa giriyordu. Şehrin ışıkları altında caddelerde bir müddet dolaştıktan sonra barlardan birine girdi. Kafayı bir hayli dumanladıktan sonra geç vakit eve döndü. Bahçede saatlerce oturdu. Fakat bahçede saatlerce oturuşunun mânasını bir türlü kendisi de anlamıyordu.

— Adam sen de, dedi; bana ne?

Evet bahçede birini bekliyordu. Işıklı bir kadının hasretini çektiği gözlerinden okunuyor; kalbinin vuruşlarından hissediliyordu. Hakikaten bu akşam kalbinin üzerinde heyecanla birşeyin çarptığını duyuyordu. Oturduğu yerden sessizce kalkarak bahçeyi dolaşmaya başladı. Gözlerinin bulutlandığını, kafasının döndüğünü hissediyordu.

Gözlerinin önünden bir otomobilin son süratle geçtiğini görür gibi oldu. Sanki bu otomobilin içinde, sarışın bir kadın, saçları göğsüne doğru dağılmış, genç bir adamın kolları arasında yatıyor ve ona aşk ninnileri söylüyordu. Evet Joan bu kadını tanıyordu. Kafasını yumruklamak için ellerini kaldırdığı halde, içinden gelen bir ses onu bu hareketinden menetti. Bu ses şöyle diyordu:

"Joan deli mi oluyorsun? Elini çek; ve kalbinden gelen temiz duyguları düşün. Karını, çocuklarını ve temiz yuvanı hatırla. Faciayı karşılamak senin elinde olan bir kuvvettir."

Evet Joan çıldırmış mıydı? Evini, yuvasını, çocuklarını düşünmeden kendi kendini büyük facialara sürüklemekte ne mâna vardı? Koşarak odasına girdi ve hemen bir masanın önüne oturarak Ox'a mektup yazmaya hazırlandı. Fakat kalemi eline aldığı halde, bir tek satır bile yazamıyordu. Zaten ne yazmak istediğini düşünemiyor, düşündüklerini ise beyaz kağıda bir türlü geçiremiyordu.

Şimdi bu dört duvar arasında ne yazmak istediğini kendisi de bilmiyordu. Feride'yi öldürmek ve içindeki bu büyük duvarı yıkmak istiyordu. Yalnız bir emelle çarpan kalbinin duygularına vicdanı ses veriyor ve bu sesin bütün benliğine hâkim bir kuvvet olduğunu müşahede ediyordu.

— Evet, ben bu mektubu yazmalıyım. Bu mektup muhakkak suratle yazılmalıdır. Feride'yi büyük bir tehlikeden kurtaracak olan yalnız böyle bir mektup olabilir, diye düşündü.

Joan düşüncelerinde haklıydı. Feride kendini aşka verdikten sonra hiçbir zaman vazifesini layıkıyle yapamayacaktı. Bu yüzden onu büyük tehlikeler bekleyebilirdi. O halde Joan ne yapmalıydı? Bir hızda mektubu yazmaya başladı:

" Rozalina, bu mektup sana çok acı haberler getirecektir. Fakat nevmidiye düşmeni hiç de istemiyorum. Üç gündenberi Feride kayıptır. Birçok araştırmalara rağmen izini bulamadım. Ondan intikam almak için bu mektubu yazdığım zehabına kapılmanı istemiyorum.

Buraya geldiğim gündenberi kalbimin çok temiz duygularla, fakat hayata biraz daha küs bir şekilde nefsimle mücadele ettiğimi sana yazmaktan kendimi alamıyorum. Gözlerimde bir hayal şehir aramanın ıztırabı zaman zaman alevlenip tutuşuyor. Burasını ben de terkedeceğim. Feride'den uzak yaşamak...

Joan birdenbire mektubunu yazmaktan vazgeçti, elindeki kalemin burnunu kağıda bastırarak kırdı ve elindeki mektubu parçalayarak pencereden dışarıya attı. Hayır, Feride'yi bu kadar lekelemeye hakkı yoktu. Onun varlığını kalbinde duyuyor, acılarına ortak olmanın gururu içinde kendini bir derece olsun mesut hissediyordu.

Evden hemen çıkarak Atatürk Meydanı'na geldi ve bir taksiye atlıyarak:

— Çek Zefiros'a ,dedi.

Şoför verilen emre itaat ederek otomobilini ateşledi ve şehrin sokaklarından bir rüzgâr gibi geçerek, şehirden çıktı. Joan, evet Zefiros'a gidecekti. Feride'yi muhakkak surette burada bulacağını tahmin ediyordu. Bir sigara yaktı ve bir de şoföre uzattı; şoför gülerek sigarayı aldı, Joan'ın uzattığı ateşten yaktıktan sonra, yarımyamalak bir İngilizce ile :

— Bey, siz nerelisiniz? Diye sordu.

Joan, nereli olduğunu evvelâ gizlemek istedi, fakat bir şoföre nereli olduğunu söylemekten ne çıkar diye düşünerek:

— Lübnanlıyım , dedi.

Şöfer sigarasının dumanlarına dalarak:

— Güzel İngilizce konuşuyorsunuz, diye cevap verdi.

Joan güldü ve:

— Biraz daha süratli gidemez miyiz? Diye sordu.

— Emredersiniz.

Otomobil son süratle ilerliyor, yalın kılıç dönemeçlerde kayarak sanki uçuyordu. Öyle bir an geldi ki, Joan sanki havada uçtuklarını görür gibi oldu. Şoför gülerek:

— Süratimiz nasıl? Diye sordu.

— Güzel bir tayyareci olabilirsiniz.

Şoför Joan'ın ne demek istediğini anlamamış olacak ki:

— Evet, dedi.

Nihayet Girne görünmüştü. Joan gözlerinin önünde renk renk yanıp sönen bu dünya cennetine hasretle baktı. Girne, onların ilk ayak bastıkları limandı. Bu limana hasretle bakan Joan kalbinin heyecanla vurduğunu hissettikçe içine tatlı bir serinti doluyor ve ıslak gözleri âdeta ışıklarla kaynaşıyordu. Şoför:

— Çok güzel bir kasabadır, diye söylendi.

— Evet, çok güzel adanın en güzel yerlerinden biri.

Otomobil homurdanarak Girne'ye girdi; uzun yolu sessizce geçti ve çarşıdan Zefiros'un yolunu tuttu. Joan kasabadan geçerken etrafı gözden geçiriyor ve sanki sokaklardan Feride'yi arıyordu. Gözlerini mendiline silerek gizli bir sesle hıçkırdı. Fakat niçin ağlıyordu? Yavaş yavaş Feride'ye kıskanç bir ruh haleti içinde tutulduğunu hissetmeğe başlamıştı.

— Zefiros'a ilk defa mı geliyorsunuz? Diye şoför sordu.

— Evet ilk defa , biraz denize gireceğim.

— Güzel.

Otomobil deniz sahilini takip ederek ilerliyordu. Nihayet Zefiros göründü. Joan'ın içine tatlı bir serinti doluyor ve bu üşütücü esinti içinde gönlü bir derece ferahlıyordu. Joan, otomobil Zefiros'un önünde durur durmaz hemen atlıyarak kahveye girdi ve direktörü sordu. Ondan Feride hakkında malumat isteyecekti, fakat direktörün ancak birkaç saat sonra döneceğini haber alınca sahile doğru yürüdü, denize girmek istemiyordu. Tekrar geri döndü ve kahvenin kenarına oturarak soğuk bir şey aldı.

Derin bir huzursuzluk içinde etrafına bakınarak söylenen Joan, birdenbire parmaklarıyla gözlerini silmeğe başladı. Karşısında arkasını güneşe vermiş bir kız oturuyordu. Omuzlarına dökülen saçlarından onu Feride'ye benzetti ve bir hızda oturduğu yerden kalkarak kumlara koştu. Joan, Venüs'üne kavuşmanın heyecanıyle âdeta titriyordu. Biraz daha ona yaklaştı, fakat yaklaşmasıyle geri dönmesi de bir oldu.

Çünkü arkasını güneşe vermiş oturan kız hiç de Feride değildi.

Kendi kendine küfrederek masasına döndü ve hemen garsona çağırarak iki duble konyak ısmarladı. Taze yemişlerle gelen konyakları bir hızda midesine boşalttı. Başı hafifçe dumanlanmıştı. İki daha emretti; iki, iki derken sayısız ikileri boşaltıyordu. Fakat niçin içtiğini ve niçin sarhoş olmak istediğini kendisi de bilmiyordu. Bir aralık şoförüm ona doğru sokulduğunu gördü; anlaşılan şoför geri dönmeleri için acele ediyordu.

— Biraz daha beklemek mecburiyetindeyiz şoför bey, dedi.

Şoför boynun bükerek:

— Emredersiniz beyim, diye cevap Verdi.

Joan önündeki son kadehi de yudumladıktan sonra ayağa kalktı ve biraz dolaşmak için sahile yürüdü. Heyecanlarını bir türlü yatıştıramıyordu. İçinde dolaşan korkunç şüphenin zaman zaman bir kan halinde beynine hücum ettiğini hissediyor ve ruhunda duyduğu ezici bir ıztırapla yaşaran gözlerini mendiline siliyordu. Joan çılgın bir aşkla Feride'yi sevdiğini yavaş yavaş anlamaya başlamıştı.

Şoför bir gölge gibi Joan'ın peşisıra yürüyordu. Şoför Joan'dan şüphelenmeye başlamıştı. Onun bir intihara teşebbüs etmesinden korktuğu için peşini bırakmıyor, adım adım onu takip ediyordu. İhtiyar denizci kayalardan birinin üzerine oturarak dalgın dalgın denizi seyretmeye başladı. Şoför de onun gerisine oturmuş baygın baygın denize bakıyordu.

Joan birdenbire oturduğu yerden kalkarak denize doğru yürümeğe başladı. Sonra âni bir kararle kahveye döndü. Ne yapmak istediğini kendisi de bilmiyordu. Garsonlardan birini çağırarak müdürün gelip gelmediğini sordu. Garson bir dağ adamının mağrur sesiyle:

— Henüz gelmedi beyim, dedi.

Joan, pekala Feride'yi bu garsona da sorabilirdi. Evvelâ garsonun avucuna beş şilinlik kıstırdı ve sonra karşısına oturması için rica etti. Garson oturamayacağını söyleyerek karşısında dimdik duruyordu. Joan hemen sordu:

— Buraya bir Türk kızı ile Türk genci geldi mi?

— Hayır.

— Hafızanı iyi yokla ve iyi düşünerek cevap ver. Güzel bir kız..

Garson gülerek cevap verdi:

— Beyim, buraya sayısız güzeller gelir; hepsini belleyemeyiz ya.

— Fakat bunu belleyeceksin.

Garson durakladı ve düşünmeye başladı:

— Güzel bir kız ve bir Türk genci.. Ha, hatırladım; sarışın pek saçlı, mavişen bir Türk kızı değil mi? Adı galiba Ferdi, filân; öyle mi beyim?

Joan oturduğu yerden sıçrayarak:

— Ta kendisi Feride.

— Güzel dans ediyor değil mi?

Joan sevinçle:

— O, evet ta kendisi, şimdi burada mılar?

— Hayır beyim, yalnız iki gün kaldılar.

— Sonra...

— Kahire'ye gitmişler galiba.

Joan otomobile doğru koşarak gözden kayboldu. Şöfer de arkasından koşuyordu. Joan şöfere hemen emretti:

— Çek Lefkoşaya.

Joan Lefkoşaya gelir gelmez hemen polise koştu ve Feride'den aldığı mektubu göstererek Feride'nin bulunması için kendine yardım etmeleri için rica etti. Fakat hemen cevap istediği için polis memuru gülmeğe başladı; Joan bu adamın gülmesine sinirlenmişti:

— Niçin gülüyorsunuz bayım? Diye sordu.

— Hemen istiyorsunuz da aklıma "sihirli post" hikâyesi geldi.

Joan da gülüyordu. Kahkahaları tükenir tükenmez polisten çıktı ve eve koştu. Eve gelir gelmez soyundu ve yatak odasına geçti. Bahçeye açılan pencerenin önüne oturarak düşünmeğe başladı. Pencerinin içinde bir yığın mektup duruyordu. Joan o kadar dalgındı ki, mektupları görmüyor, dalgın dalgın bahçeye bakıyordu. Sonra birdenbire gözleri mektuplara ilişti, âni bir heyecanla mektupları eline aldı, göğsüne bastı ve yaşaran gözlerle birer birer açmağa başladı:

" Joan; hayatın tehlikededir. Feride'ye karşı duyduğun hisleri unutmalısın. Temiz bir kız kalbini lekelemeye hakkın yoktur. Başındaki ak saçının vicdanına emrettiği emri de mi işitmiyorsun ? Bu kadar aptal olma.Ölümle karşı karşıya kaldığın bu günlerde temiz ellerin kanla belenmesine fırsat verme. Balki bugün, belki yarın hayatının son günlerini yaşıyorsun.

Aptal Joan, Feride gibi altın bir kızı alçakça mahvetmenin mânasını bir kere daha düşün ve bu işdeki gönlünün ıztıraplarını bir hayat boyu unutamayacağını hatırla.

Her şeyinle beraber, senin de büyük bir facia uçurumuna sürüklendiğini unutma. Hesaplaşacağımız günler çok yakındır. Kanlı ellerimin altına son nefesini verirken, ne kadar çırpınırsan, ne kadar gözyaşı dökersen , bir fayda temin edem yeceksin.

Unutma ki, sana bunları yazan, Feride'nin kalbinde yaşayan bir adam değil; hayatta yalnız onu müdafaa eden biricik babasıdır."

Joan imzaya baktı; fakat burunda kim olabileceğini bir türlü kestirip atamadı. "Nazım", bu da kim oluyordu? Feride ona babasının öldüğünü söylememiş miydi? O halde "Bu nasıl bir iş?" diye düşündü.

Diğer mektupları da sıra ile açmağa başladı. Hepsinde de "Nazım" diye bir imza göze çarpıyordu. Mektubun birisinde çok bayağı sözler vardı; Joan bu mektubu yırtarak pencereden

dışarıya fırlattı. Gözlerinin yaşardığını ve kalbinin heyecanla çarptığını duyuyor, içinde dolaşan müphem sızılarla ruhunun acı acı yandığını hissediyordu.

Gözleri yaşararak pencereyi kapadı. Ve hemen bahçeye çıktı. Bahçeye çıkar çıkmaz gözleri ışıklarla kaynaştı. Evet, her akşamki yerde, aynı ışık yanıyor ve bu ışıklar altında bir kadın boynu bükük bir halde duruyordu. Joan koşarak içeriye döndü ve odasından aldığı bir bıçakla yine koşarak dışarıya çıktı. Bütün heyecanıyle kadına doğru koştu ve elindeki bıçağı içinden gelen bir kuvvetle havaya kaldırarak indirdi; fakat kadından hiçbir ses çıkmadan bir otomobil sesiyle karşılaştı. Joan gözlerini silerek gülümsedi. Bahçenin önünde duran otomobil ışıklarını çevirerek yoluna devam etti.

Joan kahkahalarla gülüyordu. Otomobilin bahçeye akseden ışıkları altında bir kadın hayalini görür gibi olmuştu. Elindeki bıçağı bahçeye fırlatarak odasına koştu. Bu oyunu kendisine her akşam ayni otomobilin oynadığını tahmin ederek durmadan gülüyordu. Ne yapacağını bilmiyor, ne yapmak istediğini düşünemiyordu. Birşeyler yapmak istiyor, fakat nereden başlaması lâzım geldiğini kendisi de tahmin edemiyordu.

Bu sırada kapının vurulduğunu duydu. Hemen odasından fırlayarak salona çıktı; kapıyı açtı, fakat kimseler yoktu. Kapının önünde yine bir mektup duruyordu. Hemen mektubu alarak açtı ve bir hızda okudu:

" Joan, sen iyi bir insana benziyorsun. Buraya geldiğin gündenberi hayatınızı adım adım takip ediyorum. Feride'yi kaybedişinizin ıztırabı içinde yuvarlanıp gittiğinizi biliyorum. Fakat merak etmeyiniz; yakında Feride'nin nerede olduğunu öğrenip size haber getireceğim."

Fakat bu defa mektupta hiç bir imza yoktu. Joan, bir dereceye kadar bu mektubun getirdiği habere sevinmişti. Feride'yi hele bir eline geçirseydi, ona yapacaklarını yalnız kendisi biliyordu. Dalgın ve dipsiz düşünceler içinde odasına çekildi; gözlerini kapar kapamaz kafasının içinde yersiz birçok kuruntular başladı. Feride sakın intihar etmiş olmasın? Diye düşündü. Fakat buna imkân yoktu. Feride bu genç yaşında ölümü nasıl tercih edebilirdi? Güzelliği, tazeliği ve bütün cazibesiyle bir dünya perisi olan; fakat iyilik perisi değil, fenalık perisi olan Feride, hiç şüphesiz kolay kolay ölecek mahluklardan değildi.

Evet, Feride içi, dışı ve hatta güzelliğiyle artık fettan bir kadın olmuştu. Onun bugünkü düşüncelerinde ancak böyle bir Feride yaşıyordu. Fuhuşun uçurumlarına yuvarlanmış bir kızdan artık ne bekliyebilirdi? Bu anında Feride'yi lüks bir tuvalet içinde şehvetin koynunda görür gibi oluyor ve ona verdiği emeklere nedamet duyuyordu. Fakat hangi emekler? Yuvasını bırakarak onun arkasına düşüp gelmenin mânasını şimdi anlıyor ve yaptıklarına pişman oluyordu. Fakat bu güzellik, bu sekzapel ve daha bir sürü meziyetler, Joan'ı âdeta çıldırtacaktı.Artık kati kararını vermişti. Joan, Ferit kadar Feride'yi seviyordu.Fakat onu, yuvarlandığı bu aşk uçurumundan nasıl kurtaracaktı?

Yaşlı kirpiklerini sildi, ağlamak istiyor fakat kendi kendinden utanıyordu.Kendinin çok ağır bir şekilde hançerlendiğini hissediyor ve ömrünün bu son yıllarında duyduğu azabı bir türlü benliğinden yok edemiyordu. Şimdi ne yapması lâzımdı? İşe yeniden mi başlıyacaktı. Fakat nasıl? Tekrar yurduna dönmeyi düşündü;elindeki imkânlarla Lübnana dönemeyeceğini pek iyi biliyordu.

— Adam sen de, dedi. Lübnan'dan bana ne? Fakat, Feride'siz bu adanın zevkini çıkaramıyorum.

Kendini hep içkiye mi verecekti? Bundan başka bir tesellisi de yoktu . Feride'yi muhakkak bulmalıydı. Bu arzu ile yatağına uzandı ve yorgun bir şekilde gözlerini kapadı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Odanın loşluğu içinde kırılan içki bardaklarıyla; yerlere dökülmüş yemeklerin ortasında bir kadın upuzun yatıyordu. Açık pencereden giren güneş ışıklarının sırtında oynayan renkleri göremeyecek kadar sarhoştu. Hafif gerinerek bir taraftan diğer tarafa yuvarlandı. Tıpkı uçuruma yuvarlanır gibi. Sonra, gerinerek ayağa kalktı, odanın içinde yürüyebilecek takadi yoktu. Gözleri kararıyor, başı dönüyor ve sandalyelere, masalara tutunarak hareket etmeğe çalışıyordu.

— Ah, zehirlendim galiba, diye inledi.

Başını, gövdesinin üzerinde taşıyamayacak kadar ağır hissediyor, fırtınaya tutulmuş bir ağaç gibi sallanıyordu. Bir külçe halinde kendini yatağa atınca, derin bir nefes aldı. Bu içki kokuları onu boğuyordu. Elini alnına götürüyor, ateşler içinde yandığını hissediyordu. Demek ki, korkunç bir hastalığa tutulmak üzereydi. Tavanın, başında bir yelpaze gibi döndüğünü görüyor, midesinden bir su çağlayanının taştığını duyuyordu. Acaba ne yapması lâzımdı?

— Gülüzar, Gülüzar , diye hizmetçi kıza seslendi.

Sonra Fofo ablaya çağırdı. Kimse yardımına gelmiyordu. Kapıya kadar binbir müşkilatla yürüdü ve kapıyı açarak tekrar seslendi:

— Meri sen orada değil misin?

Genç bir kız koşarak odaya girdi: Feride'yi bu halde görünce saçlarını çekmeğe başladı:

— Ne oldu sana Feride abla? Diye sordu.

Feride acı bir tebessümle:

— Ne olmuş, bilmiyorum ki... diye cevap Verdi.

Meri merakla Feride'nin yüzüne bakıyordu.

— Gözlerinde fer kalmamış, yüzünün rengi de uçmuş, sarı bir çiçeğe döndün be Feride abla. Bu kadar içmek mi olur?

Feride merakla sordu:

— Ferit yine mi gelmedi Meri?

— Aldırma canım, Melih geldi; sonra dün akşam Şeref Bey sizi sordu.

— Ne dediniz?

— Nazım'la gezmeye gittiğinizi söyledim.

— Peki ne cevap verdi?

— Güldü, yalnız güldü.

— Ona ne oluyor? Canım kiminle isterse onunla gezmeye gidemez miyim?

— Boş ver aldırma, ne çıkar?

Feride içini çekerek mırıldandı:

— Boş vermeye benim zamanım yok ki... Burada mahvoluyorum, biraz su getiremez misin? İçimde sanki bir volkanın alevleri yanıyor, ateş alıyorum Meri; yine kalp ağrılarım başladı, galiba hastalanacağım.

Meri koşarak dışarıya çıktı ve bir kadeh konyak ile geri döndü. Kadehi gülerek Feride'ye uzattı:

— Sudan daha tesirlidir, ayılmak için muhakkak içmen lâzım.

— İçem eceğim Meri.

— Niçin?

— Başım dönüyor, midem bulanıyor ve kendimi iyi hissetmiyorum. Biraz uyuyabilsem belki açılırım.

— Bunu içtikten sonra hemen yatağa girmelisin.

Meri zorla içkiyi Feride'ye içirdi ve ona yardım ederek yatağına yatırdı. Bu Meri, hakikaten çok iyi bir kıza benziyordu. Bütün gün Feride'nin başucundan ayrılmadı. Feride'nin sıcaklığını çok merak ediyor ve elinden geldiği kadar ona yardıma çalışıyordu. Ferit de kayıplara karışmıştı. Meri:

— Ah bu erkekler, diye söylendi, hep işleri oluncaya kadar...

Meri doğru söylüyordu; Erkekler işleri oluncaya kadar kadınların kölesi olmaya hazırdılar. Fakat işleri olduktan sonra...

Feride biraz açılmıştı. Meri hemen yorganı çekerek onu örttü; ve üzerine eğilerek:

— Nasılsın Feride abla? Birşey ister misin? Diye sordu.

Feride hafif bir rüzgâr gibi kirpiklerini kırpıştırarak gözlerini açtı ve:

— Hıh... diyebildi.

Meri tekrar sordu:

— İyisin değil mi?

Feride gülerek:

— Teşekkür ederim Meri, dedi, biraz daha iyiyim. Acaba bahçeye çıksam.

— Sonra kendini üşütürsün, bak yüzüne biraz renk gelmeye başladı. Hem de sıcaklığın yok artık. Biraz yemek istemez misin?

— Bilmem ki...

Feride yatakta doğrularak elini Meri'ye uzattı ve onun başını göğsüne çekerek sordu:

— Beni arayan birisi olmadı mı Meri?

— Ha sahi söylemeyi unutmuştum. Öğleye doğru orta yaşlı bir bey geldi ve sizi sordu. Ne Türkçe ve ne de Rumca bilmiyordu. Yalnız İngilizce konuşuyordu. Bu adada olmadığınızı söyledim.

Feride Meri'nin ellerine sarılarak avuçlarını yüzüne dayadı:

— Sen ne iyi bir kızsın Meri!

— Fakat senin kadar değil Feride abla.

Feride'nin birdenbire heyecanı artmıştı. Bu gelenin Joan olduğunu hemen anlamıştı. Şimdi ne yapacaktı? Buraya kadar onu kim getirmiş ve ona burada olduğunu kim söylemişti? Merakı gittikçe artıyordu.

— Niçin heyecanlanıyorsunuz Feride abla? Diye Meri sordu.

Feride nemlenen kirpiklerini silerek kısık bir sesle cevap verdi:

— O benim babamdır!

— Babanız mı?

— Evet. Çok iyi ettin de burada olmadığımı söyledin Meri. Sen altın gibi bir kızsın.

Feride Meri'yi göğsüne basarak saçlarını kokladı ve onu yanaklarından öperek:

— Babam içeriye girdi mi?

— Hayır fırsat vermedim, bu isimde bir kızı tanımadığımızı söyledim, o ısrar etti ve çıkıp gitti.

— Zavallı babam!

Feride hıçkırıyordu. Buraya niçin geldiğini ve niçin bir haftadan beri burada kaldığını bilmiyordu. İçkinin onu sürüklediği bu korkunç yerbenliğine azaplı sızılar veriyor ve bir vicdan azabı içinde onu kıvratıyordu. Şimdi ne yapacaktı? Buradan nasıl çıkacak ve evine nasıl dönecekti? Bir kere düşmüştü; iradesine hâkim olamayarak bu korkunç uçurumdan o da yuvarlanmıştı.Akşama doğru evden çıkarak şehrin en tenha sokaklarını dolaşmaya başladı. İçinde alevlenen bir heyecanın ona verdiği bir hızla kendi evinin etrafında dakikalarca gezindi

ve durmadan kendi kendiyle konuştu. Bu eve artık giremeyeceğini pek iyi biliyordu. Fakat Joan'ı da yüzüstü bıraktığı için nedamet duyuyor ve vicdanının emrettiği şekilde hareket edemediği için kendi kendine lânet ediyordu. Şimdi bir hızla evinin kapısını açarak bu temiz yuvasına girebilirdi. Fakat Joan'a ne söyleyecekti? Onu nasıl ikna edecekti? Bunlara cevap veremiyor ve bir türlü evine girmeğe cesaret edemiordu.

Bir rüzgârın onu sürükleyen kolları arasında başka başka sokaklara saptı. Askeri karargâhlardan birine giderek Tom'u aramayı düşündü; fakat ondan korkarak bu fikrinden hemen vazgeçti. Gecenin hasretiyle dolaşıyor ve gecenin ona verdiği tatlı bir işkence içinde durmadan sokaklarda sürtüyordu. Bir tek gayesi vardı; Ferit'i bulmak ve tekrar onun kollarına atılarak ona sığınmak. Fakat bunu nasıl yapacaktı? Ferit'in nerede olduğunu bilmiyordu. O ne tatlı günlerdi. Ferit'le yaşadığı günlerin heyecanıyle kalbi çarptı ve gözleri yaşardı.

— İnsanlar ne tuhaftırlar, diye söylendi; zaman olur ki bir altın parçasına verilen kıymet, bir insana verilmez. Evet bu insanlar ne tuhaf mahluklardır. İşte bu tuhaf mahluklardan birisi de Ferit'tir.

Ferit artık onun nazarında bayağı bir insandan farksızdı. Ömrünün en güzel meyvesini ona verdikten sonra memnu mıntakalara girmesi için ona kanunlaştırması lâzım değil miydi? Fakat Ferit yalnız kendini düşünen bir erkek olduğunu bu hareketiyle isbat etmişti. Şimdi Ferit'ten nefret ediyor ve en temiz insan olarak Joan'ı kabul ediyordu. Onun müşfik bakışlarında ve temiz duygularında yeni bir hayat bulacağına inanıyordu.

Hemen geri döndü ve koşarak evine kadar geldi. Çantasındaki anahtarı çıkardığı halde, bir türlü kapısını açıp içeri girmeye cesaret edemedi. Bir yol daha yürümesi lâzımdı. Fakat artık takadının kalmadığını hissediyordu. Saatine baktı; tam altı saatten beri durmadan yürümüş ve koşmuştu. Dinlenmek zaruretinde olduğunu biliyordu.

— Ah bu Akdeniz geceleri, diye mırıldandı; insana yaşamak kuvveti vermekle beraber ne tehlikeli ve ne sihirlidirler. Ondan uzak olanlar tanrısına bir derece daha yaklaşabilirler. Bu günah cennetinin sonsuzluğu içinde manevi duyguların kamçılanması ve beklenmedik bir zamanda aşka inkılâp etmesi insanları en korkunç uçurumlara sürükleyebilecek kuvvettedir. Ondan uzaklaşmaktan ve kaçmaktan başka bir care yoktur.

Evet, eve dönmeliydi, onu kendi evinden başka kurtaracak bir çare yoktu. Anahtarıyla kapısını açmadığına şimdi pişmandı. Evet açabilirdi. Joan'ın kolları onun için çok sıcak ve çok daha heyecanlıydı; tereddütlerini yenerek evine girebildi. Eve girer girmez ilk olarak Joan'ı odasında aradı, fakat ihtiyar sevgilisini burada bulamayınca hemen bahçeye koştu, bahçede kurulmuş bir içki masası vardı. Sesinin çıktığı kadar "Joan, Joan" diye bağırmaya başladı. Fakat bir türlü sesine cevap alamıyordu.Masanın önüne oturduğu zaman hayretle masanın üzerinde duran bir deste mektuba gözleri ilişti ve heyecanla mektupları eline alarak açık zarflardan çıkarmaya başladı.

Heyecanı gittikçe artıyordu. Hepsini de birer birer gözden geçirdi:

"Joan, hayatın tehlikededir. Bundan kurtulabilmen için bu memleketi terk etmen gerekmektedir. Feride ile olan alâkanı kesmediğin nisbette ölüm kapındadır."

Bütün bu mektupları hep tehdit makamındaydı. Feride çılgına dönmüştü. Bu mektupları kimin yazdığını merak ediyordu. Ferit'in yazısını tanıdığı için bu mektupların ondan gelmediğine emindi. Fakat kim yolluyordu? Feride'yi burada tanıyan kim olabilirdi? Onunla

niçin bu kadar alâkadar oluyorlardı? Feride'nin merakı gittikçe artıyor, fakat muhakemelerinde kati bir neticeye varamıyordu.

Burada daha fazla durmamalıydı. Hemen mektupları toplıyarak çantasına koydu ve evden çıktı. Nereye gideceğini bilmiyordu. Barlardan Joan'ı arayabilirdi. Fakat onun karşısına hangi yüzle çıkacaktı? Doğruca, bir haftadan beri kaldığı eve döndü. Meri bu akşam izinli olduğu için sinemaya gitmişti. Gülizar ise koltuklardan birine oturmuş roman okuyordu. Ona seslenmeden odasına girdi ve kapısını kapayarak soyundu. Vücudunun her tarafında ağır bir yorgunluk hissediyordu. Hemen yatağına girdi; uyumak için kendini zorladığı halde, bir türlü gözlerine uyuku girmiyordu.

— Ne yapmalı? Diye düşündü.

Kendini tekrar içkiye veremezdi. Zaten akşamki sarhoşluğunu henüz gidermeden tekrar içkiye başlamak doğru olmazdı. Bu sırada kapıda Gülizar'ın sesini duydu:

— Yattın mı Feride abla?

— İçeriye gelmez misin Gülizar?

Genç kız heyecanla sordu:

— Birisi sizi soruyor ne diyeyim?

Feride yattığı yerden heyecanla doğrularak Gülizar'ın ellerine sarıldı ve yalvaran bir sesle:

— Burada olmadığımı söyle kuzum Gülizar, dedi. Ne olur, yalvarırım sana, beni ele vermeyiniz.

Gülizar:

— Peki Feride abla, diyerek dışarıya koştu ve biraz sonra içeri girerek adamı yollatığını haber verdi. Feride derin nefes alışlarıyla kendine geldi. Peşinden koşan bu adamın kim olduğunu merak ediyordu. Gülizar'ın yatağının bir kenarına oturarak onun saçlarını okşamaya başladı:

— Meri henüz gelmedi mi Gülizar?

— Hayır Feride abla.

— Kiminle çıkmıştı?

— Ahmet Beyle.

Feride içini çekerek:

— Güzel, diye mırıldandı.

Gülizar:

— Fakat sen artık uyumalısın Feride abla, diye ısrar ediyordu. Bak çok yorgunsun. Rengin tamamen uçmuş , solgun bir aya dönmüşsün Feride abla.

Feride Güliza'ın bu tatlı ifadesine istemeye istemeye gülüyordu. Gülizar:

— Güzel geceler Feride abla , diyerek odadan çıktı ve kapıyı kapadıktan sonra koltuklardan birine yerleşerek romanını okumaya devam etti.

ONUNCU BÖLÜM

Karanlık gecenin esrarlı yağmuru içinde ihtiyar fakat dinç bir adam uzun paltosunun yakalarını kulaklarına kadar kaldırmış, durmadan yürüyordu. Birçok karanlık sokaklardan geçerek, tenha bir mahallenin en uçtaki kapısı önünde durdu. Pencereleri gözden geçirdikten sonra bahçe kapısının karanlığına sığınarak yere oturdu. Ne yapmak istediğini yalnız kafası biliyordu.

Ferit odasında yalnızdı. Yağmurlu gecenin soğuğu içinde durmadan içiyordu. Sobasının ateşinden daha fazla, içkinin sıcaklığına ihtiyacı vardı.

Parmaklarıyle sakalını sıvazladı. Üçgünden beri sakalını da kesmeye vakit bulamamıştı. Bir kadeh daha yuvarladı. Heyecanlarının arttığını ve iradesine biraz daha kuvvet verdiğini hissediyordu. Feride'yi de bir haftadan beri görmemişti. Zaten görmek de istemiyordu.

Odanın içinde durmadan dolaşmaya başladı. Asabiyetinden olduğu yerde duramıyordu. Yapacak çok işleri olduğunu düşünüyor, fakat nereden başlaması lâzım geldiğine bir türlü karar veremiyordu.

— Feride'yi muhakkak bulmalıyım, diye düşündü.

Ve masanın üzerinde duran içki bardağını, dudaklarına kaldırarak bir hızda boşalttı. Zehirlenmiş gibi olduğu yerde sarsılıyordu. Başını sallıyor, eliyle midesini bastırıyordu. Askıda duran paltosunu sırtına geçirerek hemen dışarıya çıktı. Joan oturduğu yerden göz kesilmişti. Ferit'in dışarıya çıktığını görünce, onu takip etmeğe başladı.

Korkunç bir gece vardı. Yağmur ve fırtına içinde her ikisi de birer gölge gibi ilerliyorlar ve arada bir çakan şimşek ışıkları içinde, gözlerinde parlıyan dehşetli renkleri avuçlarıyle kapıyorlar ve durmadan koşarcasına yürüyorlardı. Şehirden çıkmışlar ve şehrin varoşlarını geçmişlerdi. Acaba Ferit nereye gidiyordu?

Gök, kara bir çarşafla örtülmüş, bir sağanak halinde durmadan yağan yağmur sokakları âdeta kaplamıştı.

Ferit, bir köşe başında durarak sağa sola baktı; sonra çevik adımlarla yoluna devam etti. Joan'da ayni hareketle peşisıra âdeta koşuyordu. Sulardan kaymak tehlikesini düşünen Joan, aldırmıyor ve bütün hızıyla Ferit'i takip ediyordu.

Paltosunun ceplerini yokladı; silâhı üzerindeydi. Artık tenha sokaklara girmişlerdi. Gecenin bu saatinde şehir derin bir uykudaydı. Tam bu sırada kuvvetli bir gök gürlemesi oldu. Joan olduğu yerde sarsıldı. Bunu kuvvetli bir şimşek takip etti ve yıldırıma benziyen bir ışık kalın bulutlar arasından süzülerek aktı. Joan heyecanlanıyordu. Gök, bu ışık seli altında aydınlanmıştı. İhtiyar denizci göklerin ışıkla karışmasını istemiyordu. Fakat ışığın sürekli olmadığını görünce sevindi.

Uğultu ile bir gök gürlemesi oldu. Her taraf sanki birbirine karışıyordu. Joan başını havaya kaldırarak baktı. Bu uğultular gök gürlemesine benzemiyordu. Tam bu sırada sirenler acı acı ötmeye başladı. Demek ki, tehlike vardı. Halk şimdi sokaklara yığılacaktı, fakat kararı katiydi. Joan koşarak Ferit'e yaklaştı ve onu kolundan çekerek göz göze geldiler. Ferit Joan'ı karşısında görünce titremeye başladı:

— Sen, sen ha.

Joan gülerek:

— Evet ben, dedi.

Sonra elinde tuttuğu bıçağı havada sallayarak Ferit'I tehdit etmeye çalıştı. Ferit bu fırtına karşısında tamamen ayılmıştı. İhtiyarın yakasına sarılarak onu sarstı. Joan dişlerini göstererek haykırıyordu:

— Ya sen, veya ben. Her ikimizden birimiz temizlenmeliyiz.

Ferit dehşetli bir çığlıkla cevap verdi:

— Bu da ne demek?

Gökten gelen sesler gittikçe yaklaşıyordu. Ferit ne yapacağını şaşırmıştı. Aralarında bir boğuşma başladı. Arada bir gözgöze geliyorlar ve parlıyan şimşek ışıkları içinde birbirlerine korkulu nazarlarla bakıyorlardı. Joan son bir kuvvet daha sarfetti. Elindeki bıçağı bir hızda Ferit'in göğsüne indirebilmişti. Ferit korkunç çığlıklar içerisinde upuzun yerlere yuvarlandı.Joan acı bir kuvvetle ve intikam hissiyle onun üzerine çökerek elindeki bıçağı

birkaç defa kaldırıp indirdi. Ferit'in nefesleri susmuştu. Joan derin bir nefes aldı. İşini bitirdiği için âdeta seviniyor; ve acı acı gülüyordu.

Gökteki sesler birbirine karışarak fırtınayı susturuyordu. Yağmurun dehşetini göremeyecek kadar kendini unutan Joan, ne yapacağını bilmiyordu. Göklerden gelen seslere başını çevirdiği zaman titredi. Düşman uçakları bulundukları yere durmadan bomba savuruyorlardı. Joan bir köşeye sığınarak sindi. Heyecanı geçer geçmez Ferit'in ölüsünü bacağından tutarak bombaların atıldığı meydana kadar sürükledi ve bu korkunç havanın içinde yaralı bir arslan gibi koşarak gözden kayboldu. Ertesi sabah neşredilen resmi tebliğ; dün akşamki hava hücumunda bir kişinin öldüğünü haber veriyordu.

ÜÇÜNCÜ KISIM

BİRİNCİ BÖLÜM

Feride bütün bir gün göğsünü bahçede serinletti. Zamanın yavaş yavaş onu da perişan ettiğini hissediyordu. Joan sabahtan beri eve dönmemişti. Bütün bir gün çarşıyı dolaşmış, poliste Feride'nin görülecek işlerini takip etmişti. Feride'nin canı sıkılıyordu. Ferit'in bir aydan beri kendinden uzaklaşmasına sinirleniyor ve ona lânet ediyordu.

Aklına birşey gelmiş gibi hemen odasına koştu, elektriği yaktı ve aynalara doğru korkunç nazarlarla yürümeye başladı. Heyecanı an be an artıyor, sinirleri kabarıyor ve saçlarını âdeta çekip parçalamak istiyordu. Aynalar karşısında durarak, yüzünü uzattı, gözlerinin altının morardığını, renginin sarı bir gül kadar solduğunu gördü. Yüzünü avuçları içine alarak hıçkırmaya başladı. Sarsıla sarsıla ağlıyor ve gözlerinden boşalan yaşları silmeyi bile düşünmüyordu.

Aynalara karşı nefret duymaya başlamıştı. Onlara bakmıyor ve onlara baktıkça sinirleniyor; bağırmak, haykırmak ve hıçkırmak istiyordu. Aklına birşey gelmiş gibi koşarak dışarıya çıktı ve biraz sonra elinde siyah örtülerle yine odaya döndü, gözlerini kapıyarak aynaların üzerine siyah örtüleri gerdi. Şimdi derin bir huzur içinde nefes alıyor ve kahkahalarla gülüyordu.

Aynalardan bu suretle kurtulabildiği için memnundu. Evet aynalar artık kendini, kendi de aynaları hiçbir zaman görmiyecekti. Joan eve geldikten sonra, odasından; hatta bu evden aynaların uzaklaştırılmasını rica edecek ve onun yardımıyle bu korkunç eşyanın elinden kurtulmuş olacaktı.

Feride'nin en karakteristik tarafı bu tuhaflıklarıydı. Aynalara bakmakla sanki ne olurdu? Veya ne olabilirdi? Yüzünü ömrünün sonuna kadar aynalarda görmemekle sanki ne kazanacaktı? Aynalara bakmadan bir kadının yaşamasına imkân yoktu. Bunu kendisi de bildiği halde, aynalara karşı duyduğu nefreti bir türlü yenemiyordu. Aynalardan mahrum kalmak, hayattan uzaklaşmak değil miydi? Bir kadını tamamlıyan ve ona kuvvet veren aynalar... Onun için nasıl yok olabilirdi?

*

Gece geç vakitte Joan çok yorgun bir halde eve döndü. Odasına girdiği zaman hayret içinde kalmıştı. Gözlerine inanamıyordu. Odadaki küçük büyük aynalar, siyah örtülerle perdelenmişti. Bunu kimin yaptığına merak etmemekle beraber, niçin yapıldığını da

düşünmeye bile lüzum görmeden Feride'nin odasına koştu. Fakat Feride'yi odada bulamayınca bahçeye koştu. Feride bahçedeki çardağın altında yorgun, âdeta bitmiş, kendinden geçmiş halde oturuyordu. Joan'ın yanına gelip masaya oturduğunu bile görmemişti. İhtiyar denizci:

— Feride, Feride diye birkaç defa seslendi.

Feride kendine gelerek:

— Hıh, dedi, sen misin Joan? Ne zaman geldin kuzum?

— Ne o, beni merak mı ediyorsun Feride?

Genç kız dudaklarını ısırarak güldü. Fakat niçin güldüğünü kendisi de bilmiyordu. Birdenbire içine; katıla katıla gülmek heyecanı düşmüştü. Durmadan, dinlenmeden gülmek istiyordu. Hiçbir zaman gülüşlerinin tükenmesini istemiyordu. Joan:

— Bu akşam neşelisin Feride, dedi.

Feride başını omuzlarının üzerinden çevirerek gülen gözlerle ihtiyar denizciye baktı ve kahkahalarla gülmeğe devam etti.

— Evet Joan, bu akşam yaptıklarıma gülüyorum. Odana girmedin mi?

— Ha, sahi, ben unutmuştum. Nedir o yaptıkların?

— Aynalarla olan alâkamı bugünden itibaren kesiyorum.

Joan heyecanla sordu:

— Bu da ne demek Feride?

Feride kıs kıs gülüyordu, omuzlarından önüne düşen saçlarıyle oynuyor ve dudaklarından eksilmiyen gülüşleriyle cevap veriyordu:

— Aynalar benim en büyük düşmanlarımdır Joan. Beni baştan çıkaran aynalar karşı nefret duyuyorum. Eğer dünyada ayna diye birşey olmasaydı kadınlar dünyayı dolduran insanların en masumları olacaktı. Fakat bu aynalar çok tehlikeli şeylerdir. İnsan onlara baktıkça çıldırıyor, insan onlara baktıkça âdeta kuduruyor.

Joan merakla sordu:

— Ne demek istiyorsun Feride? Doğrusu sözlerinden hiçbirşey anlayamıyorum. Biraz daha açık konuşamaz mısın? Ne olur bu akşam şu gülmeleri kessen kuzum Feride.

— Ne o sen de mi neşemi çok görüyorsun Joan amca?

— Bu da ne demek şimdi, bir de amca mı? Bu da nereden çıktı? Yanılmıyorsam bir zamanlar bana "baba" da demiştin; ben o zaman bugünkü amcaya sinirlendiğim kadar, sinirlenmemiştim. Doğrusu babaya razıyım ama amcayı hiçbir zaman kabul etmem.

— Yanılmıyorsam bir zamanlar Rozalina'da size "amca" diye çağırıyordu. Acaba hakikatte onunda amcası mıydınız?

Joan bir sigara yakarak sustu. Sonra sandaliyesini biraz daha Feride'ye çekerek kimsenin duymasını istemediği bir sesle mırıldanır gibi:

— Bu akşam seninle konuşmak isterim Feride, diye söylendi.

— Niçin korkuyorsun Joan?

— Hayır korkmuyorum, fakat her nedense korku gibi bir heyecan duyuyorum.

— Seni dinliyorum Joan.

İhtiyar denizci hafif bir sesle öksürdü; sonra kafasının içinde dolaşan bir sesle kendi kendine birşeyler mırıldanarak konuştu, ve ilk söz olarak:

— Feride, dedi, sen Nazım isminde bir ihtiyar tanıyor musun?

— Hayır Joan.

— Annen sana hiç Nazım diye birisinden bahsetmemiş miydi Feride?

Feride bir müddet düşündükten sonra kati bir cevap verdi:

— Hayır, bu isimde birinden bahsetmemişti.

Joan ısrar ediyordu:

— Emin misin Feride?

— Hatırlamıyorum.

Feride bu isimde birini hatırlamadığını söylediği halde hafızasını yılların ötesine çevirerek düşünmeye başladı.Annesi, ona bu isimde birisinden bahsetmiş değildi. Fakat arada bir evin salonunda geniş omuzlu, dik bıyıklı, parlak bakışlı bir adamın resmine bakarak ağladığını şimdi hatırlıyordu.

Hatta çok geceler, geç vakitte de annesinin yatağından kalkarak bu resmin karşısında dakikalarca durduğunu; kâh ağladığını, kâh onunla konuştuğunu gizlice seyrediyordu. Bu muamma hakkında annesine kaç defalar sormuş, bu hikâyesinin taşıdığı sırrı ona hikâye etmesini rica etmişti. Fakat annesi, bu resim hakkında Feride'ye tek bir kelime bile söylememişti.

Yalnız bir kış gecesi, yine gizlice yatağından kalkan annesinin salona çıktığını gören Feride, yatağından fırlamış ve salona çıkarak annesinin ayaklarına kapanarak ağlamış, yalvarmış ve bu hikâyeyi annesinin ağzından dinlemek istemişti. Annesi, gözyaşları arasında ona yalnız bu sözleri söylediğini hatırlıyordu:

"Kızım, bu çok acı bir gönül hikâyesidir. Bu hikâyeyi sana anlatmama şimdi imkân yoktur. Genç, tecrübesiz ve toy bir kızı bu yaşında zehirlemek istemiyorum."

Feride yine onun ayaklarına düşmüş, ellerine sarılmış, başını göğsüne dayamış ve hıçkırıklarla annesine yalvarmıştı:

"Ne olur anneciğim, bu hikâyeyi senden dinlemek istiyorum. Bu gönül hikâyesinin hudutsuz aşk pınarında benim de çırpınmama niçin gönlün razı olmuyor?"

Feride'nin annesi o akşam çok müteessir görünüyordu. Bütün bir gece hıçkırıklarla ağlamış ve kızının yalvaran sesine cevap vermemişti. Bu hikâyenin ne olduğunu Feride aylarca düşünmüş, fakat hiçbir şey öğrenememişti. Annesinin söylememekteki ısrarına bir türlü mâna veremiyordu.

Yalnız bir akşam, annesinin çok neşeli olduğu bir saatte; ona tekrar bu bahsi açmış, fakat annesi yalnız şu son cevabı vermişti:

"Bu kadar mı merak ediyorsun Feride? Acele etme, bir gün onun kim olduğunu öğreneceksin. Fakat bu hikâyeyi ancak benim ölümümden sonra sana anlatacağım."

Feride annesinin bu sözlerine gülmüş ve :

"Nasıl olur anneciğim, öldükten sonra bana nasıl hikâye anlatacaksın?" diye sormuştu.

İhtiyar kadın da gülmüş ve kızının saçlarını okşayarak:

"Benim bir kitabım vardır; bu hikâyeyi sen ancak oradan okuyacaksın kızım." Demişti.

Feride şimdi yalnız bunları hatırlayabiliyor, annesinin ölümünden sonra bu hikâye hakkında da birşey öğrenemediği için çok müteessir oluyordu. Annesi acaba ona bu hikâyeyi niçin anlatmamıştı? Merak içinde çırpınıyor, bu gönül hikâyesinin sırrını bir an evvel öğrenmek için heyecanlanıyordu. Annesi de ne temiz ruhlu bir insandı. Onun hayatta hiçbir kötü hikâyesi olmadığına inandığı için, bu sırrı ondan niçin sakladığına bir türlü akıl erdiremiyordu.

O kadar dalmıştı ki, Joan'ın bu andaki mevcudiyetini unutuyor ve yaşaran gözlerini bile silmeği düşünmeden hep susuyordu. Susmak ve ağlamak onun ıztıraplarına bir derece olsun cevap veriyordu. Joan dikkatle Feride'nin nemli gözlerine bakarak sordu:

— Ne oluyorsun Feride? Niçin ağlıyorsun?

Feride cevap vermedi. Nemli gözlerini silerek, kendi içinden birşeyler mırıldandı. Fakat ne dediğini Joan işitemiyordu. Joan tekrar sordu:

— Düşündün mü Feride?

Feride içini çekerek:

— Hıh, dedi.

— Bu Nazım'ı tanıyor musun Feride?

— Ha, Nazım mı? Bu isimde birini tanımıyorum.

— Nasıl tanımaz olursun?

Feride mânalı bakışlarla Joan'ın gözlerinin içine bakarak:

— Ne demek istiyorsun Joan? Diye sordu.

— İmkansız Feride, niçin inkâr ediyorsun? Bu adamı senin tanıdığına eminim.

Feride sustu, Joan fikrinde ısrar ediyordu. Fakat Feride bu adamı tanımadığını, onun hakkında hiçbir bilgisi olmadığını söylüyor ve Joan'ı ikna etmeğe çalışıyordu.

Joan Feride'ye sokularak:

— Senin büyük bir sır taşıdığına inanıyorum Feride, dedi.

Feride hayretle sordu:

— Neyin sırrı Joan, sen deli mi oluyorsun?

— Evet belki deliyim. İşte deli olduğum günden beri yalnız elimden bir cinayet geçmiştir.

Feride heyecanla ayağa kalkarak sordu:

— Cinayetten bahsediyorsun Joan; bu da ne demek? Sen bir cani misin?

Joan acı kahkahalarle gülerek:

— Bir alın yazısı, dedi. Ne yapalım hayatımıza bu da yazılacakmış. Ben insan öldürmek için dünyaya gelmiş değilim. Fakat buna sen sebep oldun.

Feride'nin heyecanı gittikçe artıyordu; dayanamayarak eliyle Joan'ı yakasından tutarak haykırdı:

— Çıldırdın mı Joan?

— Buna sen sebep oldun.

— Ben mi?

— Evet sen.

Joan işlediği cinayet hakkında Feride'ye izahat vermek istiyordu.

Fakat sırrını saklamayanın esiri olacağını bildiği için, söylemekten vazgeçerek, mevzunu değiştirdi:

— Feride bu akşam seni çok heyecanlı görüyorum. Bunun için biraz sinirlerini yatıştırmak maksadıyle sana yalan söyledim.

Feride daha fazla sinirlenmişti:

— Benimle alay mı ediyorsun Joan? Cinayet işlediğinden, cani olduğundan bahsediyorsun da, bir de heyecanımı yatıştırmak istediğini söylüyorsun. Bu nasıl söz?

— Basbayağı söz şaka ettim canım.

— Böyle şaka olur mu Joan.

Joan, Feride'ye ıztıraplarını unutturmak için yarım yamalak bir Türkçe ile "Saçlarına ak düştü" şarkısını söylemeye başladı. Joan şarkısına devam ettikçe Feride kahkahalarla gülüyor ve güldük sonra da güzelleşiyordu. Joan yine bu ışıklı gece altında bu güzel kadını seyretmekle bir içim su gibi onu içine doldurmakla kalmıyor, durgun bir denizin hafif dalgalarını okşuyor gibi ipek yığını halindeki saçlarını karıştırıyor ve durmadan bir şarkı mırıldanıyordu.

Feride içten gelen bir heyecanl :

— Güzel bir sesin var Joan, dedi.

Joan gülerek içini çekti ve yalvaran gözlerle Feride'ye bakarak mırıldandı:

— Ben gönül tazeliği ve ruh tazeliği arıyorum Feride. Ses güzelliği ikinci plânda gelir.

Feride gönül gıdıklayan bir cevapla Joan'ı heyecanlandırdı:

— Ses gönüle hitap eder Joan; gönülden taşan bir ses de her zaman ruh tazeliğini kendiliğinden yaşatır. Sen bunları bilmiyor musun koca kuklam?

— Korkulu rüya görmek istemiyorum.

— Bu ilk korkulu rüyan değil ya Joan?

— Hemen hemen birinci defam. Bundan yıllarca evvel bir rüya daha görmüştüm.

— Peki.

— Bildiğin gibi bu rüya sonradan hakikat oldu. Fakat çok üzülüyorum Feride.

— Neden?

— Hep senin için, bizi bu dört duvarın arasına kilitleyip bırakmışlar. Biz sanki burada iş görecekmişiz. Hergün yeni bir eğlence, her gün yeni bir âlem ve taze bir hayat hazırlamak için çırpınırken; işlerimizi hep yüz üstü bırakıyoruz. Zannederim ki, bu hareketimizin cezasını kafalarımızla ödeyeceğiz.

Feride heyecanla Joan'ın yakasına sarılarak:

— Ne dedin, ne dedin Joan? Cezamızı kafalarımızla mı ödeyeceğiz?

İhtiyar denizci kahkahalarla gülüyordu. Feride'nin bu işe yine sinirlendiğini anlamıştı. Bu kıza da ne yapmalı? Diye düşündü. Herşeyi ters tarafından alıyor. Onunla anlaşma imkânları bulamadığına ve belki de bulamayacağına üzülüyordu. Oturduğu yerden kalkarak odaya girdi ve biraz sonra elinde bir bardak içki ile geri döndü. Feride Joan'ın elinde içki bardağını görünce sordu:

— Bu da ne Joan?

Joan gülerek:

— Defi gam.

— Anlamadım.

— Açık söyledim, bunda anlamıyacak ne var?

— Yani yine içecek miyiz?

— Başka çaresi var mı?

İçmek, sarhoş olmak ve sarhoş olduktan sonra da...

— Anlıyamıyorum.

— Allah, Allah, bu akşam hep günahsız bir melek rolünü oynuyorsun. Seni sahnede veya perdede görmüş olsam ne kudretli bir sanatkâr diyecektim.

— Yine masala başlama. Doldur, birer kadeh içelim.

— Haşöyle, yola gel bakayım meleğim. Tu, aldanmışım, şeytanım!

— İleri gidiyorsun Joan.

— Kabahat bende değil, bu kör olasıca dilimi kesmek lâzım.

Joan dilini Feride'ye uzattı, genç kız elindeki bıçakla Joan'ın dilini kesmek için bıçağı havada sallayınce, Joan geri çekildi ve kahkahalarle gülmeye başladılar. Ne bitip tükenmez kahkahalardı bunlar. Birinci bardağı boşalttıktan sonra, aynı iştahla ikincisini, hatta üçüncüsünü boşalttılar. Bu akşam kahkahalarıyle mahalleyi taciz ediyordular.Feride birdenbire durulmuştu, durgun bir suyun nazlı akışıyle kıvranan bir akışın güzelliği halinde kıvranıyor ve beyaz bir yılan gibi gecenin içine ışık saçarak raksetmeye hazırlanıyordu. Joan oturduğu yerde tiril tiril titriyordu. Feride dansını bitirir bitirmez Joan'ın bacaklarının üzerine oturarak bir yılan gibi onun boynuna sarıldı ve ihtiyarın yanaklarını ısırmağa başladı. Joan, bu beyaz yılanın zehirli dişleri arasında can vermeye hazırdı.

— Biraz daha sert ısırmama müsaade eder misin Joan?

Joan kahkahalarla gülüyordu; fakat Feride'de söylediğini yapmıyor, yalnız ihtiyar denizciyi temiz duygularla okşuyordu.

Feride Joan'ın varlığında bir baba şefkati buluyor ve onda ifadeleşen ıztırablarını yatıştırmaya çalışıyordu. Joan'ın dizlerinden bir kuş gibi sıçrıyarak masanın bir kenarına oturdu ve gözlerini kapıyarak Joan'a sordu:

— Yurdumuza bir daha ne zaman döneceğiz Joan?

Joan müteessir bir halde Feride'ye baktı ve yaşaran gözlerle içini çekerek cevap verdi:

— Belki yarın...

Feride sevinçli bir hareketle Joan'ın kollarına atıldı ve ihtiyar denizciyi göğsüne basarak saçlarını dakikalarca okşadı.

İKİNCİ BÖLÜM

Kış bastı. Günler, geceler var, durmadan yağmur yağıyor. Feride bir haftadan beri evden çıkma imkânı bulamadığı için üzülüyordu. Artık yalnızlık onu tamamen sıkmağa başlamıştı. Yeni yeni maceralar aramak zorunda olduğunu hissediyordu. Burada hayatla mücadele etmenin ve gönlünü doldurmanın çok müşkit olduğunu bildiği için, bu dört duvar arasında hayatını zindanda yaşıyan bir insanın ömrüne benzetiyordu.

Yağmur ve fırtına. Tabiatın bu iki korkunç kuvvetinden farksız olm yan hayatı, onun için artık bir tehlike arz etmeğe başlamıştı. Yaşayışını beğenmiyor, bir hiç uğruna atıldığı bu hayat mücadelesinde kendine düşen vazifeyi istenildiği şekilde başaramadığı için memnun ve mesut görünüyordu.

Hayatta tecrübesiz hiç bir şeyin yapılamayacağına inanıyor ve verilen vazifeyi başaramadığına hiç de müteessir görünmüyordu. Fakat Joan birgün ona "bunu kafalarımızla ödeyeceğiz" dememiş miydi? Ellerinden geldiği kadar birşeyler yapmaya çalışmışlar ve yapabildikleri işlerden de kendilerini haberdar etmemişler miydi? O halde yapmadıkları ne kalıyordu?

Kapının vurulmasıyle ayağa kalktı, salonu koşarak geçti ve kapıyı açtı. Karşısında orta yaşlı, ak saçlı, bakışları pırıl pırıl yanan bir adam duruyordu. Feride evvelâ bu yüzü görünce korktu, geri çekilmek istedi; fakat ak saçlı adamın gülen gözleri ve yalvaran bakışları karşısında kendini biraz daha toplıyabildi. Bu yüzü birine benzetmişti; fakat kime? Bunu hiç de tahayyül edemiyordu. Birine benzetmişti ama kime?

Ak saçlı yaşlı adam ona bir deste kağıt uzattı ve gülerek:

— Kızım, dedi, bunları bu adrese bırakmam için rica ettiler.

Kağıtları Feride'ye uzatır uzatmaz gözden kayboldu. Feride heyecanla odasına koşarak avuçları içerisinde tuttuğu bir tutam kağıdı masanın üzerine bıraktı ve odanın camlarını kapıyarak gizlice onları tetkike koyuldu. Bunlar ne bir hayat defteri ve ne de bir gönül macerasının hikâyesiydi. Bu kağıtlar Joan'a hitap eden ve "Nazım" imzası taşıyan muhtelif mektuplardı. Sanki bir yerde biriktirilmiş, sonra tımarlanarak buraya getirilip bırakılmıştı.

Feride hemen hemen her mektubu baştan sona kadar okudu. Mektupların hepsinde de ayni tehditkâr fikirler, aceleye gelmiş birçok korkulu düşünceler yer almıştı.

Feride bu mektupları okumadan masanın üzerine fırlattı, ve içinden gelen bir heyecanla kapıya koştu; sanki birini arıyormuş gibi kapıyı açarak kendini dışarıya attı, fakat dışarıda kimseler yoktu. Çocuğunu kaybeden bir annenin teessürüyle tekrar odasına döndü. Öfkesi bir türlü sükûn bulamıyordu. Ne yapacağını düşünmeden odanın içinde dolaşıyor ve arada bir birisi tarafından tehdit ediliyor gibi haykırıyor, bağırıyor ve sonra kendine gelerek susuyordu.

Bu halin ne kadar devam ettiğini kendisi de bilmiyordu. Yalnız Joan'ın bir müddetten beri karşısında oturduğunu görüyor, fakat onunla bir tek kelime bile konuşamıyordu. Joan da Feride'nin bu tuhaflığına bir mâna veremeden hep onu seyrediyordu. Birdenbire:

— Ne oluyorsun Feride? Diye sordu.

— Hıh...

— Ne oluyorsun, diyorum . Yarım saatten beri burada oturduğum halde dolaşıp duruyorsun da bana bir tek kelime bile söylemiyorsun. Yine delirdin mi Feride?

Feride cevap vermeden masanın üzerinde duran kağıt yığınlarına doğru yürüdü ve mektupları bir hızda Joan'ın kucağına attı.

— Oku bunları.

— Neymiş bunlar?

— Oku da görürsün.

— Lüzumu yok, bunlardan bugüne kadar yüzlerce defa okudum. Yine o adamdan geliyor.

— Hangi adamdan?

— Hangi adam olacak, o Nazım imza sahibi değil mi?

— Nereden biliyorsun?

— Yazılarını görür görmez tanıdım.

— Okumayacak mısın?

— Sinirlenmeye ve boşuboşuna vakit kaybetmeye lüzum yok.

— Fakat okumak mecburiyetindesin, hepimizi de alâkadar eder.

— Beni ilgilendirmez.

— Off, sen ne fena bir adamsın.

— Sen de ne deli bir kızsın.

Joan'la Feride arasında durup dururken bir kavga başlamıştı. Durmadan o bağırıyor, öteki bağırıyordu. Joan o hale gelmişti ki, dayanamıyarak oturduğu yerden kalktı ve bir hızda Feride'nin önünde durarak onun yüzüne öyle bir tokat indirdi ki, Feride kendini koltuklardan birinin üzerine atarak katıla katıla ağlamaya, hıçkırmaya başladı. Fakat her nedense Feride'nin hıçkırıkları Joan'a hiç tesir etmiyor ve onu istediği kadar ağlaması için yalnız bırakıyordu.

Feride uzun boylu ağladıktan sonra, koşarak odadan çıktı ve kendi odasına geçerek kapısını kilitledi. Joan da arkasından koşarak; kapıyı girmek için zorladığı halde bir türlü açmağa muvaffak olamadı.Joan durmadan bağırıyordu:

— Aç diyorum, yoksa kıracağım.

Feride cevap vermiyor, Joan durmadan kapıyı zorluyordu. Dakikalarca uğraştığı halde bir türlü kapıyı açamayarak odasına döndü. O da Feride kadar sinirlenmişti. Sigara üstüne sigara yakıyordu. Odanın içi çok kısa bir zamanda sigara dumanlarıyle dolmuştu. Joan bu sigara dumanları arasında ölü bir hayalet gibi arada bir kımıldanıyor ve âdeta yaralı bir arslan halinde kükrüyordu.

Sinirli bir halde oturduğu yerden kalkarak pencereyi açtı, odadan boşalan sigara dumanlarının yerine şimdi odaya dolan temiz bir hava ona geniş geniş nefes aldırıyordu. Birdenbire Joan'ın gözleri büyüdü, heyecanları arttı; bahçe bir ışık denizi içinde yüzüyordu. Hemen pencereden atlıyarak bahçeye çıktı, asabiyetle ışık yığınına doğru koşmaya başladı. O koşuyor, ışık yığını da durmadan ondan kaçıyordu.

Joan çok sinirlenmişti. Bir hamle daha yaptı. Ve bütün kuvvetiyle ışığın üzerine saldırdı ve bu ışık yığını içindeki kadını saçlarından yakaladı.Joan karşı karşıya geldiği manzara karşısında titriyordu. Elinde kalan altın yığını halindeki bir tutam saçın sahibini tanıdığı

zaman tiremeğe başladı. Korku ve heyecan içinde titriyor, büyüyen gözlerle sabit bakışlarını ondan ayıramıyordu.

Joan âdeta çıldırmıştı. Varlığından bir şeyin kopup gittiğini duyar gibi oldu. Elleri titriyordu. Yüzünde renk kalmamıştı. Joan heyecanlarını tutamıyor ve kalbinin ağır vuruşlarla çarptığını hissediyordu. Karşısındaki kadın gözlerini açmış yani uykusundan uyanarak, yerlere yuvarlanmıştı. Fakat bir tek kelime söyleyemeden, korkak bakışlarla Joan'a bakıyor ve âdeta titriyordu.

Joan heyecanle yerde yatan kadının önüne diz çöktü, ihtiyar denizci de bu kadın gibi tiril tiril titriyordu. Genç kadın Joan'ın yanında diz çöktüğünü görünce yüzünü kolları arasına alarak hıçkırmaya başladı. Joan bu kadının başını kaldırmak ve yüzünü görmek için gayret sarfettiği halde muvaffak olamıyordu. Yerde yatan kadın birdenbire başını kaldırdı ve büyüyen gözlerle Joan'a baktı. Joan zangır zangır titriyordu:

— Sen, sen ha? Diye titremeye başladı.

Yerde yatan kadın acı tebessümlerle gülerek:

— Evet, ben, diye inledi.

Sonra çığlıkla karışık kahkahalarla gülmeye başladı. O kadar gülüyordu ki, Joan bu kahkahalarda çıldıran bir duygunun ifadeleşen korkunçluğunu duyuyordu. Bir hızda yerde yatmakta olan kadın olduğu yerden fırlayarak bahçede koşmaya başladı. Joan titrek bakışlarla onu seyrediyordu. Genç kadın koşarak ağaçlara çarpıyor, duvarlara vuruyor ve yere düşüp kalkıyordu.

Joan heyecanle onun arkasından koşarak genç kadını kolundan tuttu ve kendine çekti. Zavallının yüzü ak kan içinde kalmıştı. Joan titredi ve genç kadını göğsüne bastırarak hıçkırmaya başladı. İhtiyar denizci kendini unutarak sarsıla sarsıla ağlıyordu.

Genç kadın âdeta delileşmişti. Joan'ın kolları arasında ne yapacağını bilmiyordu. Joan da onun yüzüne bakamıyor, sanki yaralı kendisiymiş gibi durmadan çırpınıyor, hıçkırıyordu.Birdenbire göğsünde duran bu ölü renkli, altın saçlı baş, baygın bir halde kollarının üzerine bir külçe gibi yığıldı. Joan durmadan bağırıyor, onun saçlarını çekerek genç kadını ayıltmaya çalışıyordu.

Bütün gayretinin boşa çıktığını gören Joan, genç kadını toprağın üzerine yatırarak hemen odaya koştu, masanın üzerinde duran koku şişesini kaparak geri döndü ve genç kadının damarlarını ovmaya başladı. Genç kadın bir yılan gibi kıvranıyordu. İnliyor, kimsenin duyamayacağı bir sesle birşeyler mırıldanıyor, sayıklıyor ve sayıkladıkça da garip şeyler anlatmaya çalışıyordu.

Joan yaşlı gözlerini mendiline silerek inledi:

— Ben, ben çıldırmış bir adamım. Uyuyan bir hastayı ne hakla uyandırdım. Ya şimdi ölürse, Ferit'ten sonra ikinci bir cinayete kurban mı gideceğim?

Kadın tamamen kendinden geçmişti. Onun da dudaklarının arasından arada bir birisim dökülüyordu:

— Ferit, Ferit.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bir haftadan beri Joan, aynı merdivenleri günde üç defa inip çıkıyordu. Zamanın pençesinde yavaş yavaş mahvolduğunu, hayatın akışı içinde çöktüğünü hissediyor ve kendi kendine lânet ediyordu. Bu sabah ta evden çıktıktan sonra ilk işi hastahaneye uğramak oldu.

Mümkün olsa bütün bir gününü hastahanede hastasının yanında, veya hastahane koridorlarında geçirecekti.

İlk işi baş doktorun odasına girmek oldu. Onunla bugünde görüşmek arzusunu duyuyordu. Fakat doktor fazla meşgul olduğu için Joan'le ancak bir saat sonra görüşebileceğini söyledi. Joan doktorla görüşmeden, hastasının yanına girmek istemiyordu. Zaten girse bile ne olacaktı? Onu tanımıyordu ki, hatta ağzından bir tek kelime bile çıkmadan bir haftadır ölü gibi yatan genç kadından tamamen ümidini kesmişti.

Hastahane koridorlarında durmadan dolaştı. Bir saat ona bir yıl gibi kadar uzun göründü. Tam bir yıl. Kalbi çarpa çarpa koridorlarda dolaşmaktan usanmış olacak ki, bir hızda tekrar başdoktorun odasına girdi. Doktor Joan'ı karşısında görünce oturmasını işaret etti. Joan kuru bir dal gibi sandalyelerden birinin üzerine çöktü. Doktor, bir müddet daha işleriyle meşgul olduktan sonra Joan'a döndü:

— Emriniz beyim? Diye sordu.

Joan müteessir bir halde:

— Hastam, dedi, yalnız onu soracağım.

Doktor da Joan kadar müteessirdi.

— Yani?

— Yaşıyacak mı?

— Kati bir şey söyleyemem.

— Aman doktor...

— Seni teselli etmek fikrinde değilim, tıbbın emrettiği herşeyi bütün gayretimizle tatbik ettik. Bu gibi hastaları uyurken uyandırmak çok tehlikelidir. Bütün vücutta âni bir aksülâmel yapar, dimağ tesir eder. İyi olabilir, fakat uzun sürer. Hakikatı söylemek lâzım gelirse, bu gibi hastalar sonunda delirebilirler.

— Demek doktor.

— Hakikat bu. Hayatımda hiçbir zaman kimseye ümit vermiş değilim.

— Teşekkür ederim doktor.

Joan hemen doktorun yanından çıkarak doğruca hastasının yanına gitti. Feride tabiatın kendine bahşettiği bütün güzelliklerden demek ki, artık mahrum olacaktı. Joan hastasının karşısında yüzünü kapadı, ona bakmaktan korkuyordu. Feride'nin beyaz sargılar içindeki yüzüne dalıyor, fakat hiçbirşey söyleyemiyordu. Bir haftadan beri sessizce yaşayan Feride'nin çektiği ıztırapları sanki kalbinde duyuyor ve ıztıraplaşan duygularını yüzünün ezici çizgilerinde belirtiyordu.

Hastabakıcılardan birine sordu:

— Hasta nasıl?

— Dün geceyi daha iyi geçirdi. Sıcaklığı yavaş yavaş düşmekte. Ümitliyiz efendim.

Hastabakıcı yanından uzaklaşırkenden Joan hemen hastanın üzerine eğildi ve:

— Feride, Feride, diye seslendi.

Feride bir gölge gibi gözlerini açarak Joan'a baktı. Bu gözlerde tüm varlığıyle sıhhat dilenen, yalvaran bir ifade vardı.

— Nasılsın Feride?

Feride yine cevap vermedi ve gülümsemeye çalışan bir dudak kırışıyle gözlerini kapadı. Acaba genç kadın bu hareketleriyle iyi olduğunu mu söylemek istiyordu? Joan biraz daha ona sokuldu ve parmaklarıyle kapanan gözlerini okşamaya başladı. Joan, parmaklarının Feride'nin gözlerinde dolaştığı bu sırada temiz duygularla çarpan kalbinin heyecanlarını duyuyor ve onu teselli edici sözler söylemek istiyordu. Acaba Feride Joan'ı tanımış mıydı?

Bir haftadanberi onunla konuşamadığı için, yıkıcı bir yükün altında mahvolduğunu hisseden Joan, bir türlü onun yanından ayrılamıyordu.

İhtiyar denizci ona birşeyler sormak istiyor, konuşmak ve onunla sohbet etmek için çırpınıyordu. Acaba Feride aklını kaybetmiş miydi? Bunu ne zaman öğrenecekti? Joan, hiçbir zaman Feride'nin hayatta bir ölü gibi dolaşmasına tahammül edemiyeceğini hissediyordu. Onlar için bir tek kurtuluş çaresi vardı: İki kurşun! Fakat Joan bunu düşünmek bile istemiyordu. Bir insanın hayatına kıymaya ne hakkı vardı? Fakat hissetmeden yaşayamayacağını da bildiği için, ölümün kurtuluş olabileceğini de bildiği için seviniyordu:

— Feride kızım, dedi, her ikimiz de kurtulacağız. Merak etme, hayat gülen yüzünü bize göstermekte geç kalmayacaktır. Biraz tebessüm et Feride. Senin bir gülüşün, hayatın renk renk açan güllerine benzer. Sen çiçekler kadar güzel ve çiçekler kadar temiz bir kızsın.

Acaba Feride bu söylenenleri anlıyor muydu? Joan bunu bile düşünmek istemeden devam etti:

— Bahara çektiğim hasret kadar, seni içimde duyuyorum Feride. Biraz gözlerini açmaz mısın? Bakışlarına olan hasretim çok büyüktür Feride. Sensiz hayatın benim için cehennemden farkı yoktur. Sana olan inancım ve itimadım, karıma olan sevgimden çok daha büyüktür. Seni seviyor muyum? Belki temiz bir aşkın esiri olduğuma inanmakla kendimi teselli edebiliyorum. Sevgi başka, aşk başkadır Feride. Bilmem sen de mi bu hayat felsefesini böyle tahlil ediyorsun?

Joan hemen sustu; çünkü Feride yavaş yavaş gözlerini açmış ona baygın baygın bakıyordu. Joan bu bakışlar karşısında kendini unutur gibi oldu. Feride de birşeyler söylemek için kendini zorlıyor, fakat konuşamıyordu. Joan elini Feride'nin sargılarla sarılmış yüzüne uzattı ve içten gelen bir sevgi taşkınlığı içinde onları okşadı. Feride gülüyordu. Acaba hakikaten gülüyor muydu? Buna inanmak için kendini zorladı.

— Feride kızım.

Feride cevap veremiyordu. Joan gözlerinin yaşardığını hissetti. Baktığı halde konuşamıyan bir insanın çektiği ıztırabı düşündükçe kıvranıyor ve kalbinden kopup gelen acılara bir türlü cevap veremiyordu.

Tekrar seslendi:

— Feride kızım, bana bakmayacak mısın? Gözlerini ebediyyen mi kapamak istiyorsun? Son bir defa olsun, bana gülmeyecek misin?

Taş bir heykel kadar sessizdi. Fakat onun güzelliğinin bütün sırrını taşıdığına inanmak istiyor ve bu suretle olsun bir derece teselli buluyordu. Ölü bir insanın yüzüne bakmaktan delirebilen bir insanın can sıkısıyle hastasının yanından ayrıldı ve hemen dışarıya çıktı. Ne yapmak istediğini kendisi de bilmiyordu. Gidip doktorların ayaklarına kapanarak onlardan yardım dilemek istiyordu. Fakat bu insanların ölü bir insana hayat veremeyeceklerini pek iyi bildiği için koridorda bir kanepeye oturdu ve dalgın bir halde girip çıkanları seyretmeye başladı. Fakat Feride ölmüş müydü? Onun için ölmüş sayılabilirdi.

— Feride, zavallı Feride, diye inledi.

Koridordan geçen bir başka hemşireyi kolundan çekerek kanepede yanına oturttu ve Feride hakkında izahat istedi. Joan onunla başkalarının alâkadar olup olmadığını da öğrenmek istiyordu. Genç hemşire:

— Birkaç günde bir, ak saçlı bir ihtiyar gelip onu soruyor.

Joan bu habere hayret ettiği halde, belli etmeden:

— İhtiyar mı? Diye sordu.

Genç hemşire gülerek:

— Evet sevimli bir adam.

Hemşirenin Joan'le alay ettiği belliydi. Adeta onu sinirlendirmek istiyor, hatta heyecanlandırmak için hemşire başka bir gencin gelip Feride'nin odasına çıktığını, bir de genç bir subayın geldiğini durmadan anlatıyordu. Joan kızın bu izahatlarına sinirlenmiş olacak ki:

— Yeter, dedi, kâfi artık gidebilirsin.

Hemşire gülerek Joan'un yanından ayrılınca, ihtiyar denizci düşünmeye başladı:

— Ak saçlı sevimli bir ihtiyar, genç bir adam, genç bir subay? Bunlar da kim oluyordu?

Gençler Feride'nin aşıklarından olabilirdi, fakat bu ak saçlı ihtiyar da kim oluyordu? Merakı gittikçe artıyor ve mümkün olsa tekrar Feride'nin odasına girip bu ihtiyarın kim olduğunu öğrenmek istiyordu. Fakat nasıl? Feride gözünü bile açacak bir vaziyette değildi.

Onunla nasıl konuşacaktı? Fakat böyle olmakla beraber bir rüzgâr gibi oturduğu yerden kalkarak Feride'nin odasına koştu.

Feride aynı halde yatağında yatıyordu. Joan ona sokularak genç kadının ellerini okşamaya başladı ve:

— Bu ak saçlı adam da kim oluyor Feride? Diye sordu.

Feride gözlerini açmış , hafif tebessümlerle sanki gülüyordu. İlk defa olarak Joan'a seslendi:

— Sen, sen ha..

Joan heyecanlanmıştı:

— Evet Feride, biraz daha konuş, biraz daha bana bak. Gözlerini kapamadan birşeyler söyle. Niçin susuyorsun Feride? Susmak sana yakışmıyor. Yalvarıyorum altın Venüs'üm; ellerine sarılmak, ayaklarını koklamak heyecanıyle çırpınıyorum. Ne olur Feride, bir yudum su gibi seni teneffüs etmek istiyorum; bakışlarını benden esirgeme.

Feride inadına gözlerini kapıyordu. Sonra ellerini uzatarak:

— Ferit, dedi. Buradan gitmelisin.

Joan çıldıracaktı, demek ki kendini Ferit zannetmişti.

— Aman yarabbi, ne acı şey, diye inledi. Felâket, âdeta felâket!

Joan'ın elleri titriyor, kalbi heyecanla çarpıyor, bütün vücudu bir kar fırtınasına tutulmuş gibi tiril tiril çırpınıyordu.Şimdi ne yapacaktı? Feride hakikaten aklını kaybetmiş miydi? Aman yarabbi, buna imkân vermek istemiyordu. Yüzünü avuçları içine alarak hıçkırmaya başladı. Bir kadın karşısında belki de ilk defa ağlıyordu. Fakat böyle acı bir hakikat karşısında ağlamayacak birisini tasavvur edemezdi. Böyle bir adamın taş kalpli olması lâzımdı.

Feride'ye seslenmeden odadan çıktı, koşarak koridorlardan geçti ve merdivenleri inerek soluğu sokakta aldı. Ne yapacağını, nereye gideceğini bilmiyordu. Akşam olmak üzereydi. Bütün bir günün hastahanede nasıl geçtiğine hayret ediyor ve karnının açlığını sanki duymuyordu. Yürüyor, fakat nereye gideceğini kendisi de bilmeden, düşünmeden yalnız yürüyordu.

Tanımadığı semtlerden, bilmediği mahallelerden geçerek yürüdü, yürüyebildiği kadar. Şehirden uzaklaştığını fark etmeden, yürüyordu. Asfalt yolu çoktan geçmişti. Acaba nereye gidecekti? Bir yol durmadan dinlenmeden koşmak ve bir an evvel bir noktada durmak istiyordu. Bu kuvvetin meçhul bir tazyikle onu sürüklediğini hissediyor ve hissettikçe de adımlarını sıklaştırıyordu.

Bir çitin önünde durdu. Etrafı dört duvarla örtülmüş olan bu bahçe kapısının demirlerine alnını dayayarak hıçkırmaya başladı. Burada ne kadar kaldığını ve ne kadar gözyaşı döktüğünü

bilmiyordu. Yalnız başını demir parmaklıklara dayamış, ebedi uykularına dalmış insanları dalgın dalgın seyretti. Sonra içten gelen bir sesle:

— Ferit, Ferit, diye inledi. Joan demek ki bir mezarlığın kapısı önünde hıçkırıyordu. Şimdi vicdan denen büyük kuvvetin ıztırabını duymaya başlamıştı. İçinde bir göz dağının yuvarlandığını hissediyordu. Bu dağ bir ölüm duvarı gibi kendini sarıyor ve hislerini unutturuyordu. Bu his, onu âdeta zincire vurulmuş, düşüncesiz, akılsız bir hale getirmişti.

Birşeyler yapmak istiyordu. Bu anında parmaklıklardan içeriye girmek, toprakta yatan Ferit'i olduğu yerden çıkararak omuzlarına vurmak ve sokak sokak dolaşarak:

— Ben Ferit'in katiliyim, onu ben öldürdüm; diyerek haykırmak istiyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

— İnanamıyorum, inanmak istemiyorum, sen yaşıyor musun?

Kulakları parçalıyan ve fırtına içinde korkunç çığlıklar savuran genç bir adamın çırpınan sesi, büyüyen gözleri ve pençeleşen parmakları, Joan'a doğru yürüyor ve durmadan haykırıyordu:

— Sen beni ölmüş zannediyordun, fakat ben ölmüş değilim. Her zaman bu şekilde karşına çıkarak seni rahatsız edeceğim. Alçak, ne o, ağlıyor musun? Yoksa ölümden korkuyor musun? Hiç de zannetmiyorum.

— Ferit sen beni öldüremezsin, öldüremezsin Ferit. Buna inanmıyorum!

Yine o korkunç kahkahalar:

— Sen yaşarken öleceksin Joan. Vicdanının taşıdığı ıztırap, seni ölümden daha korkunç bir uçuruma sürükleyecektir. Ben şimdi müsterihim, hayat denen ezici mücadeleden kurtulmuş bulunuyorum. Ya sen? Ya Feride? Her ikiniz de canavarlaşan ve her gün biraz daha kötüleşen bir ruh buhranı içinde yavaş yavaş sönmeğe mahkûmsunuz. Âni ölüm, sizler için kurtuluş demektir.

— Sen çok iyi bir insana benziyorsun Ferit.

— Ben mi? Yok canım, ben dünyadaki insanların en fenasıyım.

— Fakat...

— Ne o, inanmıyor musun? Fena olduğumu sana isbata hazırım.

Yine aynı korkunç kahkahalar ve Ferit'in haykıran sesi:

— Hayır, seni öldürmeyeceğim. Ölüm senin için kurtuluş demektir.

— İyi insanlar fenalık yapmasını sevmezler Ferit.

Ferit korkunç gözlerle Joan'ın üzerine yürüdü, Joan ellerini önüne siper ederek Ferit'in hücumunu karşılamak istedi. Fakat bütün hızıyle Joan'ın üzerine yürüyen Ferit onu yere yıktı..

Joan sesinin çıktığı kadar bağırıyordu:

— Yapma, yapma Ferit, ne olur, yalvarıyorum sana; canımı bağışla bana. Ferit senin bu kadar fena olduğunu bilmiyordum. İzzeti nefsimin sesine uyarak seni öldürmek istedim ve ölmüş olarak biliyordum; Ne olur Ferit bağışla beni , Feride için beni öldürmek mi istiyordun?

Ferit kahkahalarle gülüyordu:

— Feride mi? Hangi Feride? O yaşamıyor ki.

— Ne dedin, ne dedin Ferit? Feride yaşamıyor mu?

— Yaşamıyor, biraz sonra sen de yaşamayacaksın.

— Yapma, yapma Ferit.

— Ne o, ölümden bu kadar mı korkuyorsun?

— "Ölüm" benim için "bir kurtuluş" olduğunu sen söylememiş miydin? Ben hayatta yalnız Feride'yi düşünüyorum Ferit. Onun saadeti benim saadetim demektir. O ıztırap çektiği nisbette ben de ıztırap duyarım.

— Saçmalıyorsun, bırak bu sözleri.

Gece korkunç, fasılsız kar yağıyor. . Fırtınanın içinde gözgözü görmeyecek kadar herkes tiril tiril titriyor, fakat Ferit'le Joan durmadan mücadele ediyorlar ve boğuşuyorlardı. Soğuk gittikçe artıyor, uzaktan uzağa boğuk boğuk köpek ulumaları işitiliyor ve sanki şehir durmadan çağırıyordu. Korkunç ve boğucu sesler altında birbirlerine bakamayan Joan ve Ferit, müteredditnazarelerle etrafı süzüyorlardı.

Joan, Ferit'in parmaklarını gırtlağında hisseder gibi oldu. Evet, Ferit durmadan Joan'ı yerde sürüklüyordu. Ne yapmak istediğini ve niçin sürüklediğini herhalde kendisi de bilmiyordu. Bu karlı havanın içinde kayıp gidiyorlar, fakat nereye gittiklerini bilmiyorlardı. Joan korkunç bir can acımasıyle bağırdı:

— Nereye gidiyoruz Ferit?

Ferit yine o korkunç kahkahalardan birini atarak:

— Cehenneme! Diye haykırdı.

— Hangi cehenneme?

— Kaç tane cehennem vardır? İşte hayatta günah işleyenlerin cehennemi!

— Deli mi oldun Ferit?

— Asıl şimdi akıllandım. Ve düşündüğüm gibi hareket edebiliyorum.

— Ölüyorum, öldürüyorsun beni, nereye kadar sürükleyeceksin?

Ferit durmadan Joan'ı yerde sürükleyerek yürüyordu. Dakikalarce, hatta saatlerce ihtiyar denizciyi yerlerde sürükleyerek uzun yollardan bir rüzgâr gibi geçtiler. O kadar çabuk yol alıyorlardı ki, onları ne bir otomobilin ne de koşan bir kimsenin yetişmesine imkân yoktu.

Korkunç bir dağın eteğinde durdular. Ferit dişlerini göstererek gülüyordu. Joan ona bakmaktan korkuyor ve gözlerini bu korkunç uçurumun enginliklerine çevirmiş bakıyordu. Sonra başını Ferit'e çevirerek sordu:

— Buradan daha öteye gitmek...

— Canım ona şüphe mi ediyorsun? Hakiki dünyamız bundan öteyedir. Şimdi bu uçurumdan aşağıya seni savurup atacağım, o zaman hakiki hayata kavuşmuş olacaksın, yani sonsuz ve ebedi bir hayata. Ne o, inanmıyor musun? Yoksa bu haber hoşuna mı gitti? Gülüyorsun demek? Fakat bu tebessümlerinin dökülen bir ıztırapın çağlayanları olduğunu unutmamanı istiyorum.

— Hayatın bir mücadele olduğunu biliyordum. Fakat bu kadar ıztırap çekmekteki mânayı bir türlü anlıyamıyorum.

— Oh çok daha güzel. Ebedi hayata kavuştuktan sonra bugünkü hayatına lânet edeceğine eminim.

— Ya sen?

— Ben de seni takip edeceğim.

— Ya Feride?

— O bizim gideceğimiz yoldan çoktan geçmiştir.

Joan sarsıla sarsıla hıçkırıyordu. Feride'nin ölümüne kendinin sebep olduğuna inanıyor ve bu inanış karşısında duyduğu vicdan azabının ıztırabı altında bir türlü sükûn bulamıyordu. Yaşamaktansa ölümün daha güzel olabileceğine inanarak uçurumun başına doğru yürüdü.

Joan başını uzatarak korkulu gözlerle uçurumdan aşağıya doğru baktı. Heyecandan tiril tiril titriyordu. Şimdi ne yapacaktı? Canını kurtarabilmesi için ne yapmalıydı? Ferit'in ayaklarına kapansa ve ondan Feride'nin başı için yardım merhamet dilense belki genç adamı ikna edebilir diye düşündü. Fakat Ferit'in bakışlarında ve hareketlerinde merhametin pırıltılarını göremediği için ondan korkarak titredi.

Birdenbire aklına birşey gelmiş gibi geri döndü ve kahkahalarle gülmekte olan Ferit'e sokularak:

— Beni dinler misin Ferit? Diye sordu.

— Ne o , yine ölümden mi kokuyorsun Joan?

— Onu konuşmak bile istemiyorum.

— O halde?

Yalvaran bakışlarında bir ışık yanıp söndü ve bu ışık içinde dudakları titredi, kalbi heyecanlarla çarptı. Ferit'e birşey söylemek istiyor, kendini zorluyor fakat her nedense konuşamıyordu. Bir hız daha yaptı. Bütün kuvvetiyle Ferit'e saldırmak istedi, fakat bu akşam Ferit'in sarhoş olmadığını düşünerek bu fikrinden hemen vazgeçti ve cesaretle konuşmaya başladı.

— Ferit, beni dinle çocuğum.Bizim ölümümüzden daha evvel, birisinin ölmesi lâzım geldiğini biliyor musun?

Ferit hayretle, Joan ise gülerek birbirlerine hayretle baktılar ve Joan kalbinin üzerinde duyduğu bir sızıyı yok etmek için kıvrandı ve sonra titreyen bir sesle:

— Sen Nazım isminde birisini tanır mısın Ferit? Diye sordu.

Ferit bir saniye hafızasını yoklayarak cevap verdi:

— Nazım, tanıyorum, fakat sana ne?

— Bu Nazım nasıl bir adamdır?

— Ak saçlı, lâcivert gözlü, uzun boylu, yakışıklı bir adam.

— Onu demek istemiyorum, nasıl karakterde bir insandır?

Ferit Joan'ı yakasından sarsarak haykırdı:

— Aptal, benimle alay mı ediyorsun?

— Yok canım, sana bu adamın nasıl olduğunu soruyorum.

— İzahat verdim ya.

— Kâfi değil.

— Ne istiyorsun?

— Bu adamla Feride arasındaki yakınlığı, dostluğu veya aşkı öğrenmek istiyorum.

— Şimdi ne demek istediğinizi ben de anlıyamıyorum.

— Onu tanıyorsun dedin de.

— Tanıyorsam ne çıkar be adam?

Joan gülerek Ferit'e sokuldu ve yalvaran gözlerle ona bakarak:

— Her ikimiz de aldanıyoruz, dedi, bu Nazım denen adam her ikimizi de aldatıyor.

— Çıldırdın mı?

Joan biraz daha Ferit'e sokularak gözlerinin içine korkunç bir sesle haykırdı.

— Ben Feride'nin babası değilim!

Ferit bir adım geri çekilerek hayretle Joan'ın yüzüne baktı:

— Doğru mu söylüyorsun?

— Feride'nin aşıklarındanım. Bugüne kadar onu niçin sevdiğimi bilmiyordum. Fakat şimdi anlıyorum ki, çıldırasıya Feride'ye tutkunum ve bundan dolayısıyle ölmek istemiyorum.

Öldürmek istiyorum. Bana müsaade et bu Nazım dedikleri adamı öldürdükten sonra, istediğin şekilde can vereyim.

— Sen çıldırmışsın, Nazım ölmeyecektir, ölmemelidir.

— Niçin?

Ferit sesinin bütün korkunçluğuyle Joan'ın kulaklarının içine haykırdı:

— Nazım Feride'nin özbabasıdır.

— Ne dedin?

— Özbabasıdır dedim.

— İnanmıyorum.

Joan bir saniye düşündü. Feride ona evlerindeki ak saçlı, sevimli ve nazik bir adamın hikâyesinden bahsetmişti. Fakat o da bu adamın babası olduğunu bilmiyordu. Annesinin ona bu hikâyeyi anlatmadan öldüğünü bildiği halde, şimdi karışan fikirlerinin etrafına bakınıyor ve bu uçurumun başında kuşlardan, yıldızlardan, hatta korkunç çığlıklarla öten fırtınadan yardım bekliyordu.

— Niye öyle aptal aptal duruyorsun? Yoksa ölmek mi istemiyorsun?

— Ölümü seviyorum Ferit. Fakat bu adamla hesaplaşmadan ölmek beni muhakkak cehennemin kızıl alevleri arasında yakacaktır.

— Bu kadar mı arzu ediyorsun?

— Feride'nin istikbali için. Onun yardımına ihtiyacı var. Feride için bundan sonra tek sığınak babasının kalbi olabilir Ferit. Bu kadar zalim oma, beni öldürmekle ne kazanmış olacaksın? Bana birkaç gün daha yaşamak hakkı verdiğin takdirde herşey düzelmiş olacaktır.

— Ne dediğinizi anlıyamadım?

— Yoksa anlamak mı istemiyorsunuz?

Ferit bütün kuvvetiyle Joan'ı yakasından tutarak bir hızda uçurumun başına kadar sürükledi. Joan gecenin fırtınasına karışan boğuk ve hırıltılı seslerle nefes almaya çalışıyordu. Fakat birdenbire gırtlağında Ferit'in parmaklarını gördü. Joan artık tamamen kesilmiş ve kuvvetini kaybetmişti. Bir hamle daha yapmak istedi, fakat muvaffak olamadı. Yarak uçurumdan aşağıya korkunç çığlıklarla yuvarlandı.

* *
*

Kan ter içinde uyanan Joan yatağın içinde zangır zangır titriyordu. Demek ki, rüya görmüştü. Ferit'in nasıl yaşayabileceğini düşündükçe korkulu kahkahalarla gülüyor, fakat güldükten sonra da asabının perişan olduğunu, kuvvetinin tamamen kaybolduğunu hissediyordu.

Âni bir hareketle yatağından kalkarak odanın içinde dolaşmaya başladı. İçinde gittikçe büyüyen bir korku ve kalbinde duyduğu bir ölüm sesiyle çırpınıyordu. Tuhaf sesler işitmiye başladı. Bu sesler sanki onu tehdit ediyordu.

— Yaşamak veya yaşamamak, diye düşündü. Madem ki Feride artık hayatta ölü bir insan olarak yaşıyacaktı, onun için bu hayatın hangi tarafı güzel olabilirdi? Feride'siz hayat ve Feride'siz aşkın, heyecanın ne kıymeti vardı?

Feride'yi bugünde ziyarete karar verdi. Fakat onunla görüşmekten ne çıkardı? Azap çekmekten başka birşeyi olmıyan Feride'nin bu son halini içi parçalanarak acımıyordu. Kalbi sızlıyor ve düşüncelerinden bir türlü Feride'yi silemiyordu. Zaten onsuz yaşıyamayacağını

bildiği halde, ondan uzak kalmanın bir cehennemden farksız olabileceğini düşünerek üzülüyordu. Gözlerinden yağmur danesi gibi yaşlar dökülmeye başladı. Sinirlerinin tamamen bozulduğunu hissediyordu.

Evden çıkmaktan da korkmaya başladı. Sokakları dolaşmak ve hastahaneye gitmek cesaretini her nasılsa kendinde bulamıyordu. Ölgün nazarlarla sanki son veda merasimini ifa ediyormuş gibi odasına baktı, kendinde heyecanlarını tatmin edebilecek bir kuvvet bulamıyordu. Olduğu yerde sarsılıyor ve sarsıldık sonra da acı acı hislerle çarpan kalbini dinlemekten korkuyordu. Ne yapacaktı? Hastahaneye gitse de gitmese de ne faydası vardı?

Uçurumun başına yürüdüğü sahne aklına geldi. Kendi kendinin gırtlağını sıkarak bağırdı:

— Ölmek benim için bir kurtuluştur! Fakat Feride?

Evet, Feride'yi gerisinde bırakarak nasıl ölecekti? Eğer ölmesi mukadderse zaten hayatın bu işkencesi elinde daha fazla yaşamanın lüzümsuzluğunu duyuyor ve gözlerine eksiltmediği Feride'sini de artık görmek istemiyordu. Fakat onu görmeden yaşamak? İşte asıl imkânsızlığı burada görüyor ve hayatını mahveden bu kadının gölgesinde yaşamak zorunda olduğunu düşünerek bir dereceye kadar teselli buluyordu.

Bir hızda kapıyı kapıyarak kendini sokağa attı. Caddelerden, yaşıyan bir ölü gibi sallana sallana soluğu hastahanede aldı. Doğruca Feride'nin odasına çıktı. Feride, bugün yastıklara dayanmış bir şekilde oturuyordu. Joan'ı karşısında görünce gözlerini kapadı. Joan Feride'nin bu hareketine çok sinirlenmişti. Koşarak yatağının yanına diz çöktü. Ve Feride'nin ellerini avuçları içine alarak ağlamaya başladı. Feride donuk bakışlarla Joan'a bakıyor, fakat bir tek kelime bile söylemiyordu.

— Feride, altın Venüs'üm; yalvarırım sana, bana bir tek kelime olsun söyleyecek misin? Niçin hep susuyorsun? Gözlerini niçin kapıyorsun? Eskisi gibi ışıkla kaynaşan bakışlarından beni mahrum mu edeceksin Feride? Yoksa vicdanımın titreyen sesini işitmiyor musun? Bu kadar kâbus sana korkunç bir çirkinlik veriyor Feride.

Feride inadına gözlerini kapıyor ve Joan'ın sözlerini sanki dinlemiyordu. Joan onun bu hareketi karşısında çılgına dönmüştü. Tekrar ona yalvarmaya başladı:

— Ne olur Feride, gözlerini olsun kapama. Sesimi de mi işitmiyorsun? Yalvarmalarım da mı kalbine tesir etmiyor? Sen bu kadar hissiz misin? Güzel Feride niçin hep benden kaçıyorsun?

Feride kirpiklerini kaldırarak gözlerini açtı, yorgun bakışlarla Joan'a bakıyor, fakat konuşmuyordu. Joan bir dereceye kadar nefes alabilmişti. Onun, konuşmadan bakmasına bile razıydı.

Joan Feride'nin bu durgunluğu karşısında kalbinin ıztırapla dolup taştığını hissediyordu. Durmadan yaşlarla dolan gözlerini mendiline silerek gizli gizli hıçkırıyor ve hıçkırıktan sonra da Feride'den sanki yardım ve merhamet dileniyordu.

— Niçin bana bakmıyorsun Feride? Ağlıyan kalbimde bir hayat boyunca cevap vermiyecek misin? Niçin hep susuyorsun?

Feride her nedense bir türlü gözlerini açmıyor, Joan'a bakmaktan korkuyormuş gibi kirpiklerini kapıyor, hatta titremiyordu bile. Feride Joan'ın karşısında taş bir bebek olmuştu. Onun sessizliği bile insanı heyecanlandıracak kadar güzeldi. Joan bu taş bebeğe baygın baygın bakarak gözlerini sildi ve vicdanının sesiyle konuşmaya başladı:

Joan sen hayatta çok bedbaht bir insansın. Hayatının tehlikede olduğunu unutarak onun için hiçbir fedakârlıktan kaçınmadın. Şimdi ise en acı bir ıztırap içinde kıvranıp duruyorsun. Hayatın bir ıztırap ve bazan da büyük facialar doğuran bir işkenceler sembolü olduğunu

unutma. Feride senin için artık yokolmuştur. Bu dünya üzerinde Feride'siz yaşama imkânını kendinde buluyorsan, yarına daha kuvvetli olmak için hayata gülmekten geri kalma. Feride herşeyi ile mahvolmuş bir kızdır. Iztıraplarının, aşklarının ve gönlünün bir hayat uçurumundan yuvarlanıp gittiğini görmüyor musun?

Bu ses hakikaten doğru söylüyordu. Artık hayatta Feride diye bir şey kalmamıştı. Hemen buradan çıkarak baş doktorun odasına koştu ve kapıyı vurmadan içeriye girdi, onun ayaklarına kapanarak ağlamaya, hıçkırmaya başladı:

— Sevgili doktorum, son ümidim sende kalmıştır, Feride yaşıyacak mı?

Doktor da müteessirdi. Joan'ın ihtiyar yüzünü okşıyarak:

— Yaşıyacak dedi, fakat...

— Fakat?

Doktor yutkundu ve ilkin söylemek istemedi. Nefsiyle, vicdanıyle mücadele ettiği hissediliyordu; sonra Joan'a koltuklarından birini göstererek oturmasını rica etti. Joan bir toprak yığınına çöken hasta bir insan gibi kendini koltuklardan birinin üzerine atarak derin derin nefes almağa başladı:

— Fakat doktor?

— Ümitsiz bir yaşayış.

— Yani?

Doktor da Joan'ın karşısına oturmuş, onu telkinle teselliye çalışıyordu. Joan bu sözlerden birşey anlamadan doktoru dinliyor ve onun her söylediğini başını sallayarak kendi kuruntularıyle konuşuyordu. Joan birdenbire oturduğu yerden sıçrayarak doktorun gözlerinin içine korkunç bir çığlıkla haykırdı:

— Daha açık konuşamaz mısın doktor? Neler söylüyorsun? Sözlerinden hiçbirşey anlıyamıyorum. Beni gittikçe mahvediyorsun!

— Ümit Allahtan kesilmez Joan.

— Sen Allaha inanıyor musun?

Doktor hayretle Joan'a bakarak:

— Bu da nasıl bir sual Joan? Diye sordu.

Joan bir derece sükûn bulmuştu, saçlarını karıştırarak:

— O halde bana cevap ver doktor. Feride yaşıyacak mı?

— Yaşıyacak dedim ya. Fakat...

— Fakat, bu "fakat" da ne demek?

— Mazisini unutarak ve bir daha mazisine dönmek imkânını bulamadan yaşayacaktır Joan.

Joan doktorun ellerine sarılarak yalvaran gözlerle ona baktı:

— Bir imkân bir çare...

Doktor yaşlı gözlerle, mırıldanır gibi konuştu:

— Tıbbın emrettiği herşeyi yaptık Joan.

— Ya yüzündeki yaralar?

— Kati bir şey söyleyemem.

Joan yüzünü iki avucu içine alarak sarsıla sarsıla hıçkırmaya başladı. Sonra çılgın bir deli gibi saçlarını çekerek ulumaya, inlemeye başladı:

— Onu yaralı olarak görmek benim için ölümdür doktor bey. Mazisini unutabilirdi, onu kollarımda taş bir bebek gibi taşır ve karşımda hayatımın sonuna kadar bir kukla olarak seyretmekle teselli bulurdum. Ben şimdi mahvolmuş bir insanım. Bir insan değil, adi ruhlu bir canavarım.

Doktor merakla sordu:

— Ne dedin, canavar mı?

— Maalesef bir cani, bir katil.

— Nasıl? Nasıl?

— Feride'nin bu hale gelmesine sebep benim, onu uyurken uyandırmaktan doğan bir cinâyet. Bütün hayatım boyunca vicdanımın azabından kurtulamayarak nasıl yaşıyabileceğimi tasavvur ediniz doktor bey.

Doktor bu vaziyet karşısında şaşırmış bir vaziyetteydi.

Doktor da bu büyük facia karşısında ne yapacağını şaşırmış bir vaziyetteydi. Joan'a yardım etmek; Feride'yi de bu sonsuz ve nihayetsiz azaptan kurtarmak için çok çalışmış, fakat hiçbir netice elde edememişti.

Joan yaşlı gözlerle doktorun odasından çıkarak Feride'nin yanına koştu, fakat her nedense burada da fazla duramayarak koridora geçti, oradan kendini bitkin bir halde sokağa attı. Kulaklarında bir çığlık, içinde dolaşan bir korku ve gözlerinde bir tahdit işaretiyle koşar gibi caddelerden geçerek eve döndü.

— Yarına daha kuvvetli olarak hazırlanmak lazım, diye kendi kendini teselli etti.

BEŞİNCİ BÖLÜM

İlkbaharın güneşli bir günü. Ağaç dallarının bir halı gibi yerlere serdiği sarı yapraklar üzerine genç bir kız uzanmış, hafif bir sesle, içten gelen bir gönül havası içinde bir Lübnan şarkısı mırıldanıyordu. Solgun yüzünde güneşli bir ışık durmadan oynıyor ve dudaklarına götürdüğü bu yaprağı ısırıyordu.

Birdenbire yattığı yerden doğrularak ayağa kalktı, bir mabude gibi vücudunu kımıldatmadan dimdik bir halde yürüdü. Sabit bakışlarla uzaklara bakarak konuşamıyordu. Hasta bir insanın mazinin izleri üzerinde hayat bulmaya çalışan hareketleriyle yürüyor ve yürüdük sonra da kalbinde duyduğu acı bir ıztırabın yanışları içinde yalnız kendi sesini işitiyordu.

Dallara bakıyor, kuşarın uçuşlarına, cıvıltılarına âdeta gıpta ediyordu. Bahçenin en son noktasına kadar yürüdü; sonra arkasını duvarlara dayıyarak gülmeye başladı. Yanında birini arıyordu. Gönül bahçelerine dalacak birini. Aradığı bu insanı içinde bulmuş gibi sevindi ve onunla konuşmaya başladı:

— Rüyamdaki şehzade acaba sen misin güzel adam? Ne o benim kadar sen de mi durgunsun? Yoksa sen de ben gibi hayata dargın mısın? Hayır, buna inanmak istemiyorum. Güzel insan, güzelliklerden hayat bulur. Yoksa bana da mı dargınsın? Yok buna inanmak istemiyorum.

"— Hayır güzel Feride, sana niçin dargın olayım; senin bana karşı duyduğun temiz hislere bir gün gelecek elbette mukabele edeceğim."

Feride gülüyor ve gülen gözlerindeki renklerle sanki pırıl pırıl yanıyordu:

— Beni bu hale getirenlerden mi korkuyorsun şehzadem? Meraklanma, onlarla şimdilik görüştüğüm, konuştuğum yok ki.. Hayatı bana zindan edenlere karşı duyduğum nefret, bir gün gelip sana karşı olan hislerimi ışıklandıracaktır. Bu kadar müteessir olma. Güzel insanların, fenalık yapmağa kadir olmadıklarını biliyorum.

Feride dayandığı duvarın önüne diz çöktü, ellerini göğsüne bağladı ve karşısındaki hayalle konuşmağa devam etti.

— Niçin baygın baygın bakıyorsun? Yoksa sen de tabiatın bu güzelliğini göremeyecek kadar hasta mısın? Hayır, inanmıyorum, gözlerindeki renkler bana yalan söylemek istemiyor. Bakışlarında ise, aldatıcı bir ışık göremiyorum. Dürüstlüğüne inanmak isterim.

"— Ben de çok bedbaht bir insanım Feride. Hayatta belki de benim kadar ıztırap çekmiş birisini tasavvur edemezsin."

Feride bu yüzü tanıyacaktı. Yıllarca önce sanki onu görmüşlüğü vardı. Fakat nerede gördüğünü ve kim olduğunu bir türlü düşünemiyordu. Hayır, düşünmek istemiyordu, hayallerinin güzelliğine daima hasret çektiği için bu güzelliklerden mahrum olmak da istemiyordu. Adeta kuru bir yaprak haline dönmüştü. Oturduğu yerden kalkarak odasına doğru yürüdü.

Aylarca evvel kendi elleriyle kapattığı aynalarını, ayni şekilde bulduğu için sevindi. Gözlerinden sızan yaş damlalarını silerek artık aynalarını açmayı düşündü, fakat ellerini siyah örtülere uzattığı halde perdeleri bir türlü kaldıramıyordu.

Feride aynaları acaba niçin sevmiyordu? Yoksa aynalar zamanın sırlarını taşıdığı için onlardan korkuyor muydu? İkinci ihtimalin daha doğru olacağına inanan Feride, hiç şüphesiz bu yüzden aynalardan nefret ediyordu. Aynaların ona ihtiyarlığını, zamanın elkinde nasıl perişan olduğunu göstermekten geri kalmıyacağına inandığı için; onlara karşı nefret duyuyor ve aynaları kırıp, parçalamak için âdeta heyecanlanıyordu.

Birdenbire içine bir cesaret gelmişti. Bir hızda aynaların üzerine serdiği perdeleri kaldırdı ve bir yılan gibi sinsi sinsi onlara sokularak kendini seyretti.

Sonra korkunç bir çığlıkla bağırarak, aynaları yumruklamaya başladı. Durmadan bağırıyordu:

— Aynalar; sizler bu kadar zalim misiniz? Niçin bana yüzümün bütün hatıralarını gizlemeden gösteriyorsunuz? Bu kadar mı hissizsiniz? Kötü niyetli aynalar; güzelliğimin bütün sırlarını siz mi çaldınız?

Feride eline aldığı bardağı bir hızda karşısında duran aynanın üzerine savurdu ve aynayı parça parça etti. Zevkli bir gülüşle gülüyordu. Fakat biraz daha aynaya sokulduğu zaman, yüzünü parça parça olarak gördü. Çılgın bir deli gibi ne yapacağını bilmeden dışarıya koştu ve eline geçirdiği bir sopa ile durmadan aynaları dövmeye başladı. Sesine karışan heyecanları, nefeslerini tıkıyor ve durmadan aynalardan öç alıyormuş gibi parçalıyordu.

Bütün aynaları parçaladıktan sonra odanın bir kenarına oturdu ve yüzünü avuçları içine alarak hıçkırmaya başladı. O kadar çok gözyaşı dökmüştü ki, oturduğu yerde zangır zangır titriyor ve âdeta bir buz denizindeymiş gibi üşüdüğünü hissediyor, fakat yatağa girmek bile aklına gelmiyordu.

Niçin ağladığını düşünmeden dakikalarca ağladı. Feride için artık hayat diye birşey kalmamıştı. Bu günah cennetinde herşeyini kaybeden bir insan gibi başı dönüyordu. Onun için en nadide bir çiçek olan bekâretini de bu topraklarda bıraktıktan sonra, bu aşk adasından nasıl ayrılacaktı? Joan'ı bekledi, onun da bugün niçin gelmediğine üzülüyordu. Fakat hakikaten Joan'ı mı bekliyordu? Joan hakkında birşey düşündüğü yoktu. Ferit'ten de aylar var haber alamıyordu. Fakat Ferit de kim? Zaten bunu da düşünemiyordu ki...

Nalân isminde eski bir dostu olduğunu hatırlar gibi oldu, onun evine gitmek için oradan çıkarken Joan'la karşılaştı. İhtiyar denizci de artık perişan olmuştu. Feride'nin hastalığı onu çok yıkmıştı. Feride'yi dışarı çıkmak üzere gördüğü zaman hayretle sordu:

— Nereye gidiyorsun Feride?

Feride dalgın dalgın Joan'ın gözlerinin içine bakarak güldü. Hakikaten nereye gidecekti? Düşünmeden cevap Verdi:

— Ali Beylere.

Bu Ali Beyler de kimdi? Joan bugüne kadar onun Ali Beyler diye birinden bahsettiğini işitmemişti.

— Bu Ali beyler de kim oluyor Feride? Diye sordu.

Feride hayretle:

— Ne o? Ali beyleri de mi bilmiyorsun? Hani şu güzel adamın babası.

— Hangi güzel adam Feride?

— Fikret Beyi de mi unuttun Joan?

Joan gittikçe meraklanıyordu. Feride'nin hergün biraz daha fenalaştığını hissediyor ve acımıyordu. Bugün de ortaya bir Ali beyler ve Fikret beyler çıkmıştı. Bu kız hergün yeni birinden bahsediyordu. Acaba Feride hakikaten bunları .tanıyor muydu? İmkânsız diye düşündü. Feride artık bir hayal âleminde yaşıyan bir insan olmuştu. Feride'nin hayatına böyle insanların karıştığına inanmıyor veya inanmak istemiyordu.

— Akşama çıkarız Feride, olmaz mı? Diye sordu.

— Hangi akşamdan bahsediyorsun Joan?

Diyen Feride Joan'ın yüzüne karşı kapıyı kapatarak kendini dışarıya attı. Joan da onun peşisıra sokağa çıkmak mecburiyetini hissetti ve hemen odasına girerek şapka ve pardesüsünü aldı ve Feride'nin arkasından koştu. Feride sokaklarda kaybolmuştu. Yoksa yer yarılıp içine mi girmişti? Joan:

— Ben de ne tuhaf bir adam oldum, diye söylendi. Sanki Feride'den farkım ne? O, mazisini unutmuş hayal içinde yaşıyor; ben de yavaş yavaş mazime dönüyorum. Yani beş yaşında bir çocuk oldum. . Annemin anlattığı çocuk masallarını hatırlıyorum.

Ne güzel masallardı o hikâyeler. Hele bir "Dev Adam" hikâyesi vardı ki, Joan bu hikâyeye bayılırdı. Bir gece dört defa aynı masalı annesine söylettiğini hatırlıyordu.

— Şimdi bunları düşünmeye vaktim yok, diyerek Feride'nin gittiği yerleri birer birer araştırmaya başladı. Ona niçin yalnız olarak dışarıya çıkmasına müsaade etmişti? Bundan daha tehlikeli bir delilik olamazdı. Yavaş yavaş şehre çöken karanlığa kadar, her tarafı dolaştığı halde bir türlü Feride'yi bulamadı.

Akşam yorgun bir halde eve dönerken, köşebaşında genç bir kadının genç bir adamla konuştuğunu gördü. Hemen gizli gizli onlara sokuldu ve konuştuklarını merakla dinlemeye başladı. Feride durmadan birşeyler anlatıyor, genç adam ise Feride'nin sözlerini mütemadiyen keserek itiraz ediyordu.

Joan onların konuşmalarına müdahele etmek istedi. Fakat Feride kendini tanır diye korktu. Böyle olmakla beraber onlara biraz yaklaşmaktan geri kalmadı. Feride durmadan konuşuyordu. Şimdi onların konuşmalarını işitebiliyordu. Feride:

— Niçin korkuyorsun? Neden hep benden kaçıyorsun? Yoksa beni deli mi zannediyorsun? Eğer böyle düşünüyorsan aldanıyorsun güzelim. Bende iyilikler yapan, fenalıklardan kaçan bir meleğim; inanmıyor musun? Gözlerime iyice bak, onların ifadeli ışıklarında bütün kalbimi okuyabilirsin.

— Fakat ....

— Fakat mı dedin? Niçin fakat? Bana inanmıyor musun? Halbuki gözlerinin bana inandığını ışıklı bakışlarından okuyorum. Bu kadar zalim olma; sana yalvaran, bir kadındır, hem de güzelliği ile tanınmış, fakat güzelliğini saklamasını bilmemiş fedakâr bir kadın.

Joan, Feride'nin genç adamın koluna girdiğini gördü. Yavaş yavaş yürümeğe başladılar. Fakat o kadar yavaş yürüyorlardı ki, Joan onları adım adım takip edebiliyor, ne konuştuklarını yanlarındaymış gibi işitebiliyordu. Bir köşenin önünde yine durdular; bu defa genç adam konuşuyordu:

— Fakat buraya kadar bana kim olduğunuzu, isminizi ve niçin benimle gitmek istediğinizi her nedense söylemediniz.Ben sizi tanımıyorum ki...

— Fakat ben sizi çok iyi tanıyorum.

— İnanmıyorum, o halde ismimi söyleyiniz.

— Füruz.

Genç adam kahkahalarla gülüyor, Feride ona baygın baygın bakıyordu. Genç kız tekrar sordu:

— Doğru söylemedim mi?

Genç adam kesin bir cevap verdi:

— Hayır!

— O halde isminizi siz bana söyleyiniz, unutmuş olabilirim.

Genç adam kahkahalarla gülüyordu. Sonra Feride'nin koluna girerek karanlıklar içinde gözden kayboldular. Joan da arkalarından âdeta koşuyordu.Atatürk meydanına kadar peşlerinden koşan Joan, birdenbire onları kaybetti. Çünkü Feride ile tanımadığı bu genç adam bir otomobile atlayıp uzaklaşmışlardı.

Joan perişan bir halde eve döndü. Odasına girdiği zaman kulaklarına dolan korkunç bir ses, sanki benliğini bir kıvılcım gibi yakıyordu. Joan odanın ortasında durarak bu korkunç sesi dinledi. Bu ses damla damla içine akıyor ve ihtiyarı titretiyordu. Fırtınalı bir gecenin korkunçluğuyle uğuldayan bu ses, onu şaşırtmış ve çılgına çevirmişti. Joan bitip tükenmek bilmeyen bu korkunç sesin fırtınası içinde kendi kendiyle boğuşuyor ve vicdanından gelen bir sesi dikkatle dinliyordu.

"— Joan hayatta birçok facialar ile karşılaştın. Fakat bugüne kadar işlediğin günahların en büyüğü Ferit'i öldürmendir. Onun sana verdiği ıztırabı hiçbir suretle benliğinden çıkarıp atamayacaksın. Mezarına kadar götüreceğin bu korkunç ses ve işlediğin cinayetin azabı seni mezarında bile rahatsız edecektir. Aşkının mukaddes duygularına galebe çalamıyarak kendini sürüklediğin bu hayat faciasından ancak adaletin pençesine koşmakla telâfi edebileceğine inanmanı istiyorum."

Joan isyankâr bir hareketle bağırdı.

— Hayır, seni dinlemiyorum. Bu cinayetimi daha birçok korkunç cinayetler takip edecektir. Hayatıma kendi elimle son vermeyi tercih ederim. Bu dünya üzerinde adalet diye birşey tanımıyorum. İnsanların kendi elleriyle kurdukları bu zincirli tuzağa hiç bir zaman kendimi teslim etmeyeceğim. Sonra başını çevirerek duvarlara baktı. Korkunç bir hayalin, üzerine doğru gelmekte olduğunu gördü. Bu hayali tanıyor gibiydi. Evet tanıyordu. Ferit siyah örtüler içerisinde yine karşısına çıkmıştı.

— Gelme, gelme , diye haykırdı.

Hayal sanki üzerine doğru yürüyordu. Buhranlar içinde çırpınan kalbinin vuruşlarını dinliyen Joan, âdeta çıldıracaktı. Yumruklarını sıkarak duvara koştu ve bütün hırsıyle duvarları yumruklamaya başladı. Burada daha fazla duramayacağını anlıyarak çırpınıyor ve çırpındıkça da ter döküyordu. O kadar terlemişti ki; yüzünden, çenesinden yağmur tanesi gibi akan su damlalarını siliyor ve durmadan haykırıyordu:

— Onu da öldüreceğim. Onu da öldürmem lâzımdır. Dünyamı bana cehennem yapmak isteyenler mutlaka öleceklerdir, ölmeleri lâzımdır.

Odanın ortasında , büyüyen gözlerle dimdik duruyor ve yüzünden sızan terleri mütemadiyen siliyordu. Aynı hayâl birdenbire karşısında yine belirdi. Joan bu hayal karşısında titriyordu. Sesinin çıktığı kadar bağırmaya başladı:

— Sen kimsin? Niçin buraya kadar geldin? Yoksa beni tehdit mi ediyorsun?

Sonra cebinden çıkarttığı tabancasını duvarın üzerindeki hayâle boşalttı:

— Al, canın cehenneme. Ne o , daha karşımda mı duruyorsun? Gülüyorsun da, al,al.

Joan ardısıra birkaç defa boşalan tabancasını doldurarak hayalin üzerine boşaltıyor, fakat her nedense gözlerini saran bu korkunç insan hayâli bir türlü ne ölüyor, ve ne de gözlerinden uzaklaşıyordu. Tabancası ile bir iş yapamayacağını anlıyan Joan, elinden tabancasını fırlatarak yumruklarını sıktı ve bir hızda duvarları yumruklamaya başladı. Kafasının içine bir ışık düşmüş gibi odanın içinde saçlarını çekerek koşmaya başladı. Sanki karşısında gök açılmış ve yıldızlar odaya dolmuştu.

— Aman yarabbi, ne oluyorum? Yıldırım ateşine mi tutuldum? Nedir beni saran bu cehennem?

Sonra ölü gibi döşemenin üzerine uzanarak ağlamaya, hıçkırmaya başladı.

— Yarabbi, nedir bu çektiğim azap? Diye mırıldanıyor ve arada bir kendi kendine gülüyordu.

Gece yarısını geçtiği halde yattığı yerden kımıldamadan uyuya kalmıştı. Feride'nin odasından gelen korkunç bir sesle uyandı ve koşarak odadan çıkıp Feride'nin penceresinde gizlendi. Feride, ak saçlı, ihtiyar denecek yaştaki bir adamın önünde oturuyordu. Pancurları biraz daha aralıyarak içerisini daha iyi seyredebildi.

Aksaçlı adamın karşısında oturan Feride arada bir tatlı tebessümlerle gülüyor ve bazan da kaşlarını çatarak öfkeli ve sinirli bir halde ihtiyar adamı dinliyordu. Feride'nin elleri ihtiyar adamın avuçlarında duruyor ve ak saçlı adam ona mütemadiyen birşeyler anlatıyordu.

Joan kulaklarını pancurlara dayayarak içerisini dinlemeye koyuldu. Aman yarabbi, bu ihtiyar adam Feride'ye neler söylüyordu... neler... Hikâye mi, masal mı anlatıyordu? Doğrudu Joan, ihtiyar adamın ne demek istediğini bir türlü anlayamıyordu. Her nedense elektriği de yakmamışlardı. Açık pencereden odaya dolan gece karanlığına ay ışığı karışıyor ve orta masada bir kandil sanki son dakikalarını yaşıyordu. Feride bir an oturduğu yerden âni bir hareketle kalkmak istedi, fakat ak saçlı adam onu elinden çekerek yine yerine oturttu ve korkunç bir sesle birşeyler anlatmaya başladı.

Joan koşarak açık pencerenin bulunduğu tarafa geçti. İhtiyar adam henüz sözünü bitirmemişti. Şimdi Joan bu adamın sözlerini iyice işitebiliyordu:

— Bir gün karşına bir iple çıkacaklar ve seni boğmak ve öldürmek için çalışacaklar. Sen bu adamlara mukabele edemeyeceksin, çünkü zayıfsın ve yalnızsın. Bu adamlar seni öldürdükten sonra, aşıklarını da öldürecekler. Bu babanın arzusudur.

Feride durgun bakışlarla bu adamın sözlerini kirpiklerini kımıldatmadan içini çekerek dinliyordu. Bir yaprak gibi dudaklarını oynattı ve:

— Babam, toprak olmuş bir insan. Demek ki mezarından kalkarak buraya kadar gelecek? Ya annem? Hiçbir zaman onun arzularına müsaade etmeyecektir. Hem üç gündenberi annem de buradadır.

Ak saçlı adam acı bir kahkaha ile güldü:

— Annen mi? O çoktan cehennemi boylamıştır. Annen şimdi cehennemin alevleri içinde günahlarının bedelini ödüyor. Yarın sen de günahlarının cezasını çekeceksin. Ne, söylediklerime inanmıyor musun? Zavallı aptal kız. Bu kadar mı miskinleştin? Zaten cesaret denen şey sende ne gezerdi.

— Alçak!

— Sus köpek!

Ve Feride'nin yüzünde bir şimşek gibi şaklıyan tokatın sesi. Joan tahammül edemiyordu. Fakat Feride güldü ve ayni süzgün bakışlarla gözlerini ak saçlı adamın yüzünden ayırmayarak hep susuyordu.İhtiyar adam yine konuşmasına devam etti, hem de alaylı ve kahkahalarla konuşmasını keserek:

— Feride, bu yol seni her gün biraz daha uçuruma sürüklemektedir. Yani bugün uçurumun başına kadar yürümüş bulunuyorsun. Görüyorum ki buradan geri dönmek senin için imkânsızdır.

— Fakat kendini toplar ve vicdanının sesine kulak verirsen bu yoldan geri dönebilirsin. Bu kadar aptal olma. Hayatın binbir ıztıraplarına göğüs germiş bir kızın, böyle bir cesareti kendinde bulamayacağını zannetmiyorum. Gençsin, güzelsin ve bu güzelliğin sayesinde hiç şüphesiz sen de bir yuva kurabilirsin. Parçalanan yüzündeki yara da sönmek üzeredir. Yavaş yavaş kendini de toplayabileceğini zannediyorum.

— İnanmıyorum. Ben çirkin bir insanım. Avuçlarına kadar lekeli bir insan bir daha temiz hayata dönemez.

Sonra bir hızda ayağa kalktı ve bacağını çekerek bu ihtiyar adama gösterdi. Ak saçlı adam bu manzara karşısında yüzünü avuçları içine alarak ağlamaya, hıçkırmaya başladı:

— Ne yaptın Feride, bunu nasıl yapabildin, kendini niçin mahvettin Feride, diye inliyordu.

Fakat Feride ne yapmıştı? Hayatta onun kadar temiz bir kız mevcut muydu? Joan da Feride'nin bacağındaki yarayı bilmiyordu. Acaba bu genç kız bu yarayı nereden almıştı? Şimdi Joan da karanlık gecenin nur saçan ışıklarına bakarak yıldızlara karşı ağlıyordu. Fakat kısık ve kimsenin işitemeyeceği bir sesle:

— Zavallı Venüs'üm, diye inliyen Joan'ın sesini hakikaten kimse işitmiyordu.

Ak saçlı adam yine Feride'yi elinden tutarak oturttu ve kendisi de bir sandalye çekerek onun karşısına oturdu. Ve yine konuşmaya başladı:

— Altın saçlarından taşan ve ilâhi bir dekor arz eden altın rengin karşısında her fenalık ölmeğe mahkûmdur. Günahının bir asaleti olan bu yara da kalbinin ıztıraplariyle birlikte iyileşecektir.

— Güzel söylüyorsunuz, fakat aldatamıyorsunuz.

Ak saçlı adam heyecanla sordu:

— Kalbinde bir yara mı vardır Feride?

Feride içini çekerek mırıldandı:

— Asıl yaram orada. Onu tamir etmek imkânsız. Ben en sevdiğim adamı öldürdükten, artık bu hayatın ve bu dünyanın sonra, artık bu hayatın ve bu dünyanın bana bir zindan olduğunu anladığım günden beridir ki, saadetin hasretiyle, aşkın kursiyetiyle yanıp tutuştum. Beni ne insanlar, ne de Allah, hiçbir zaman affetmeyeceklerdir. Ben artık kendimi dört duvar arasına hapsederek ölmeğe mahkûm edemem. Ben tabiat ve aşk için yaratılmış bir kadınım.

Ak saçlı ihtiyar adam, Feride'nin nutkunu heyecanla dinliyordu. Arada bir gözlerinden dökülen inci danesi gibi gözyaşlarını siliyor ve hıçkırıklarını göğsünde tutmaya çalışıyordu. Feride sözlerini bitirdikten sonra ak saçlı adam ayağa kalktı ve Feride'nin saçlarını okşayarak onu engin rüyasından uyandırmak istedi. Fakat genç kız dalgın dalgın sabit bakışlarla kirpiklerini kımıldatmadan bakıyor ve ihtiyar adamın başında ve yüzünde dolaşan ellerinin temaslarını sanki hissetmiyordu.

Ak saçlı adam kendini toplamaya çalışarak:

— Niçin sustun Feride? Diye sordu.

Feride konuşmayordu. Ayni dalgın bakışlarla bakarak hep susuyor ve sustuktan sonra da karanlık odanın dekoruna ilâhi bir hüzün veriyordu.

— Bana adını söylemeyecek misin? Diye sordu.

— Bir gün gelecek onu da öğreneceksin.

— Ya kim olduğunu?

— Bu kadar mı acele ediyorsun Feride?

— Siz çok iyi bir adama benziyorsunuz.

— Siz de çok iyi bir kıza.

Feride bir saaten beri ilk defa olarak gülüyordu. Hem de nasıl bir gülüş. Katıla katıla sarsılıyor, fakat bu gülüşler öfke saçan bir sinir buhranının başlangıcını anlatıyordu.

Ak saçlı ihtiyar adam Feride'nin elini dudaklarına götürerek:

— Darılmazsınız değil mi? Diye sordu.

Feride durgun bir tereddüt geçirdikten sonra:

— Elimi öpen ilk erkek siz değilsiniz ya, dedi.

Ak saçlı ihtiyar adam Feride'nin bu sözleri karşısında dudaklarına götürmek üzere olduğu elini geri çevirdi ve kalbinin üzerine dayayarak:

— Yarını ümitle bekle Feride, dedi, Yarın doğacak güneş ...

Devam edemedi; ihtiyar adamı kalbi tutmuştu. Biraz sendeledi ve elini kalbinin üzerine bastırarak:

— Ah, bu kalp ağrıları, diye inledi.

İhtiyar adam ağır sızının sancıları içinde kıvranıyordu. Hayata, insanlara, kendi yaşayışına küfretti.

Joan onun hasta bir adam oluşuna çok sevindi. O ıztırap çektikçe gizli gizli gülüyordu. Fakat Joan da bu gülüşlerinin bir buhran başlangıcı olduğunu bir türlü düşünemiyordu, ve sürüklenmekte olduğu faciayı âdeta göremiyordu. İhtiyar adam biraz sükûn bulmuştu; sandaliyelerden birinin üzerine bir ölü gibi çöktü. Sonra derin derin nefes alarak ufladı. Feride ihtiyar adamın geçirdiği bu buhrana aldırmıyor, hep kendi içinden konuşuyordu.

Ak saçlı ihtiyar adam birdenbire köpürdü ve sesinin çıktığı kadar bağırarak:

— Feride , sen dünyadaki insanların yapamayacağı sayısız günahlarla yüklü bulunuyorsun. Bu günahlarının ıztırabı altında hergün biraz daha mâneviyatından bilmeden birşeyler kaybediyorsun. Bir gün gelecek herşeyini kaybedeceksin; kör olacaksın. Allahın nivmetlerinden, ahlâkın faziletlerinden uzak kalan bir insan dünyada yaşamak hakkına sahip değildir.

Feride durgun bakışlarla gülerek ihtiyar adamı dinliyor veya dinler gibi görünüyordu. Yüzüne dökülen saçlarını toplıyarak kaldırdı ve kulaklarında çınlıyan ihtiyar adamın sesine karşı bütün hislerini kapıyarak gözlerini yumdu. Kimbilir genç kız bu saatte neler düşünüyordu?

Ak saçlı adam yumruklarını havada sallıyarak:

— Feride, diye yine söze başladı. Sen üzerindeki bu günahları yıkmak ve temizlemek için Allaha dönmek mecburiyetindesin. Yani maddi olmaktan kurtulup manevi duygularla hareket etmek zorundasın. Temiz duygularının ancak geçmişteki lekelerine bu suretle bir perde çekebileceğine inanıyorum. Yarın akşam burada müthiş bir cinayetle karşılaşacaksın.

Joan elini kulağının arkasına götürerek kendi kendine mırıldandı:

— Yapamayacaksın ihtiyar, buna muvaffak olamayacaksın. Benden evvel, senin ölmen lâzımdır.

Ve ak saçlı ihtiyar sözlerine şöyle devam etti:

— Seni günahın köprüsünden geçirip uçurumun başına kadar sürükleyen adam yarın burada can verecektir. Görüyorum ki, hiçbir şey düşünmek istemiyorsun. Bu kadar niçin dalıyorsun? Yoksa vicdanınla mı konuşuyorsun?

Sonra gülüyor ve devam ediyor:

— Vicdan, ben de gittik sonra deliriyorum, hangi vicdandan bahsediyorum? Sende vicdan ne gezer? Masum bakışların altında gizlenen şeytani düşünceleri bir kitap okur gibi okuyorum. Zavallı masum kız! Zavallı.

İhtiyar yutkundu, yine kalp ağrıları başlamak üzereydi. Elini kalbine götürerek ağır ağır uğuşturmaya başladı. Sanki son nefesini veriyormuş gibi tıkanıyordu. Nihayet Feride açıldı:

— Güzel konuşuyorsun fakat ne demek istediğini anlatamıyorsun.
— Nasıl? Nasıl?
— Ben gidiyorum artık,beni burada tutacak bir kuvvetin mevcudiyetine inanamıyorum.
— Nereye gidiyorsun?
— Yeni dünyalar ve başka âlemler bulmaya.
— Yani?
— Bu adada aradığım hayatı bulamıyorum.
— Yani yeni çılgınlıklar mı arıyacaksın?
— Aşka susamış bulunuyorum.
— Bu aşk adası seni doyurmuyor mu?
— Arzularımı tatmin edecek yeni yeni günah cennetleri keşfetmiş bulunuyorum.
— Bu kadar mı düştün Feride? Yazıklar olsun sana.
— Demek beni acıyorsun?
— Acımak mecburiyetindeyim.
— Peki sana ne oluyor?
— Yarın anlarsın.
— Hahhh, hahhh.., ha...

Feride'nin bu çığlıklı kahkahaları ak saçlı ihtiyara çok ağır tesir etmişti. Hemen ayağa kalkıp Feride'yi tekrar tokatlıyordu. Fakat yine vicdanını acıtan sesiyle karşı karşı geldiği için, ters ters Feride'nin yüzüne bakarak haykıran bir sesle:

— Yarın akşam görüşürüz, diyerek acele acele odayı terk etti.

Joan gülerek onun arkasından göz kesildi; ak saçlı adam sert bir hareketle sokak kapısını kapıyarak çıkıp gitti. Joan hemen Feride'nin yanına girmek istemiyordu. Pencerenin içine başını dayayarak Feride'yi seyretmeye başladı. Feride oturduğu yerden kımıldamıyordu. Kirpiklerini oynatarak durgun bir su gibi etrafını süzüyor ve ne yapmak istediğini de bilmiyordu.

Joan hayatından bıktığını ve bir an evvel bu korkunç facianın içinden nasıl kurtulabileceğini düşünüyordu. Bir taraftan Feride'yi temiz hislerle sevdiğini, bir taraftan ona acıdığını hissediyor ve onu yalnız bırakmaya bir türlü kalbi razı olmuyordu. Onu bırakarak gitmek vicdansızlıktan başka birşey değildi. Feride'yi yalnız bırakmak, onu uçurumun başına sürükleyip bu korkunç yola yuvarlamaktan başka ne olabilirdi? Hayır, Joan hiçbir zaman Feride'yi yalnız bırakmeyacaktı.

Lübnan'a dönmeliydiler. Orada Rozalina vardı. Feride'yi tüm kalbiyle seven ve herşeyini onun için feda eden temiz, hassas ve insanlık numunesi bir kız olan Rozalina.

— Ne iyi bir kızdır bu Rozalina, değil mi Feride?

Feride birdenbire yatağından doğruldu ve gözyaşlarını silerek içini çekti ve Rozalina'nın ismini heceleme̲ye başladı. Joan Feride'nin bu durgunluğunu kalbi sızlayarak içerliyor, ve biran evvel onu hayata yeni doğmuş olarak getirmek için kendinde kuvvet arıyordu.

— Feride, birgün gelecek hayata yeni baştan doğacağız, dedi.

Feride içini çekerek:

— Yani öldükten sonra dirilmek mi?

— Hayır Feride, sen güzellik için yaratılmış bir kızsın.

— Halûk da böyle söylüyordu. Fakat bir haftadan beri onu da göremiyorum. Yoksa onu da mı...

Feride mânalı bir göz kırpışı ile sustu. Sözünü tamamlamak için kendine bir kuvvet bulamıyordu. Joan da Feride'nin bu işaretini çok mânalı bulmuştu, sessizce ona sokularak:

— Ne demek istiyorsun Feride?

Feride müphem bir hareketle dudaklarını büzerek:

— Hiç ...

Joan yine Feride'nin bu "hiç" ini ezici bir ıztırabın altında mânevi bir duygunun ifadeleşen ahengi gibi dinlediğine üzülüyor ve garip hislerle çarpan bu genç kalbin sürüklendiği felâkete içerliyordu. Feride'ye nasıl yardım etmesi lâzım geldiğini bilmiyordu. Onu bu felâketten muhakkak kurtarmalıydı.

— Niçin bu kadar dalgınsın Joan, yine gemi bulamadın mı?

Feride'nin bu normal sualine ihtiyar denizci çok sevindi. Onun altın yığını halindeki saçlarını okşayarak gözlerini kapadı ve derin bir vecd içinde kendini unutmaya çalıştı. Fakat Joan boşu boşuna gayret sarfediyordu. Hatıralarıyle başbaşa kalmanın sanki ne faydası vardı? Acıyle, ıztırapla yaşamak mecburiyetinde olduğu için, hemen Feride'ye cevap verdi:

— Perşembe'ye gideceğimizi söylememiş miydim Feride?

Feride gülüyordu:

— Çok dalgınsın Joan. Fakat bilir misin bu dalgınlık sana ne kadar yakışıyor.

— Altın gibi bir kızsın Feride. Çocukluk sana öyle yaraşıyor ki.. Bunu tahlil edecek, anlatabilecek kelime bulamıyorum. Zaten bir balıkçının bu kadar doğru, dürüst bir halde konuşabildiğine de memnun olman lâzım gelmez mi?

— Sizin bu kadar basit bir adam olacağınıza inanmak istemiyorum Joan?

— Niçin kızım?

Joan cevap vermedi. Zaten uzun boylu, Feride'yi boşuboşuna meşgul etmek istemiyordu. Onun avuçları içindeki saçlarını bir altın yığını halinde dudaklarına götürerek öptü. Joan'ın hareketleri Feride'nin heyecanlarını tazelemeye vesile olmuştu:

— Beni öpmeyecek misin Joan? Diye sordu; aylar var dudaklarım bir erkeğin dudaklarına değmiş değildir.Niçin beni bu kadar ihmal ediyorsun?Bu kadar mı tez unutuldum Joan? Bu kadar zalim bir erkek olacağını hiç de düşünmüş değildim.

Joan, Feride'nin bu sözleri karşısında katıla katıla gülüyordu.

Feride Joan'ın kahkahalarını mânalı buluyor ve bu kahkahaları âdeta bir hıçkırığa benzeterek üzülüyordu. Feride:

— Niçin bu kadar acı gülüyorsunuz Joan? Diye sordu.

Joan merakla cevap verdi:

— Gülüyor muyum? Yoksa ağlıyor muyum Feride? Doğrusu bunu ben de tetkik edemiyorum. Bu anımda içimde anl yamadığım tuhaf hisler dolaşmaktadır.

Feride bütün kuvvetiyle Joan'ın boynuna sarılmış ve bir yandan ihtiyar denizciyi yanağından, gözlerinden öpüyor ve ihtiyarı heyecanlandırmak için âdeta çırpınıyordu. Feride bu anında içinde tuhaf tuhaf hislerin dolaştığını hissediyor, fakat bu heyecanlarına bir isim veremiyordu.

Feride boynunu bükerek Joan'ın önünde eğildi ve yalvaran bir sesle:

— Bizim hayatımız hep böyle mi geçecek Joan? Diye sordu.

İhtiyar denizci acı tebessümlerle gülüyordu. Feride'nin bu sorgusu karşısında heyecanlanan Joan bir türlü onun sualine cevap bulamıyordu. Gözlerinin yaşardığını ve kalbinin sonsuz bir ıztırapla çarptığını duyuyordu. Feride'ye karşı bugüne kadar çok hassas davranmıştı. Bugünden sonra da ona karşı hiçbir zaman kaba olamazdı. Onun ıztıraplarına bir care bulmak düşüncesiyle:

— Hayatımızdan memnun değil misin Feride? Diye sordu.

Feride dudaklarını büzerek:

— Hayat mı bu Joan? Diye itiraz etti.

— Fakat ben böyle düşünmüyorum Feride.

— Olabilir. Siz kendi kanaatlerinizle hareket ediyor, fakat bana hiçbir fayda temin edemiyorsunuz. Çok yorgunum Joan. Bu yorgunluk beni hergün biraz daha mahvediyor, perişan ediyor. Artık bu hale daha fazla dayanamayacağımı hissediyorum.

— Ama da yaptık ha Feride.

Joan çok müteessirdi. Feride de Joan'a acımıyor değildi. Onun gözyaşlarına nemli gözlerle mukabele etmekten âdeta zevkli bir heyecan duyuyordu. İçini çekerek:

— Ölümün hasretini çekiyorum Joan, diye çok kısık bir sesle inledi.

— Nasıl, nasıl? Sen delirdin mi Feride?

— Sanki akıllandığımı sana kim söylemişti? Görmüyor muyum ne hale geldiğimi sanki? Aynalardan, insanlardan, tabiattan âdeta nefret etmeye başladım. Hiç, ama hiçbir şey artık beni tatmin etmiyor.

— Ben de mi Feride?

— Asıl sen, asıl seni görmek istemiyorum.

— Beni istemiyorsan hemen giderim Feride.

Feride hıçkırarak Joan'ın boynuna sarıldı ve sarsıla sarsıla ağlamaya başladı Joan'sız yaşayamayacağını herkesten fazla kendisi biliyor ve kendisi hissediyordu. Fakat her nedense bu hislerini açığa vuramıyor, bir türlü kalbindeki ıztırapı anlatacak kelime bulamayordu. Ne yapması, nasıl düşünmesi lâzım geldiğini bilmeden yaşıyabildiğine kendisi de hayret ediyor ve kötü düşüncelerle her zaman benliğinden yeni bir şeyin uçup gittiğini hissediyordu.

— Ağlamak istiyorum Joan, doya doya, içimin ıztırabını çoğalta çoğalta ağlamak. Hatta gözyaşlarımın benim için bir teselli kaynağı olduğunu hissediyorum. İçimdeki bu alevin gönlümde ocaklaştığını duyar gibi oluyorum Joan. Bırakınız beni, kendi gözyaşlarımla hayatımın son günlerini de heyecanla yaşıyayım.

Sonra birdenbire değişiyor ve sesinin çıkabildiği kadar bağırıyordu:

— Hayır yaşamak istiyorum, hayat istiyorum, heyecan istiyorum. Hep bu arzuların heyecanıyle yanıp tutuşuyorum Joan. Ben de gencim, benim de sevmeğe ve sevilmeğe sonsuz bir ihtiyacım vardır.

Ve içini çekerek, gözyaşlarını silerek yalvarıyor:

— Bu benim hakkım değil mi Joan? Gençliğimin, güzelliğimin hakkı değil mi? Niçin susuyorsun, niçin hep ağlamak istiyorsun? Yoksa sen de mi beni haksız çıkarmak düşüncesindesin? Yanılıyorsun Joan, ben de seveceğim; hem de nasıl bir aşkla bilir misin? Çıldırasıya, ölesiye bir aşkla.

Ayni heyecanla fakat ayakta kalmış bir ölü gibi sözlerine devam etti:

— İnanmak istemiyorsun, zaten bugüne kadar bana kim inanmıştır? Fakat niçin bu kadar kötü düşünüyorsun? Ben de seviyorum Joan, hem de temiz ve asil bir aşkla değil, beşeriyetin ve sosyal hayatın kötülediği bir aşkla ben de çılgına döndüm Joan. Ne o gülüyorsun ve sözlerime bir tek kelime ile mukabele etmiyorsun?

— İnanmıyorum sana Feride, senin ne kadar temiz ve ne kadar asil bir kız olduğunu benden başka veya benim kadar kimse bilmiyor. Çünkü bu dünya üzerinde benim kadar sana yakın birisi yoktur. Bir zamanlar kalbimde taht kuran taçsız Venüs'üm hiçbir zaman kötü olamaz. Olmamalıdır Feride.

Feride yine ağlıyordu:

— Ben de kötü bir kız olmamı istemiyordum. Fakat bilir misin Joan, ben hayattaki kadınların en kötüsüyüm. Kimsenin yapmadığı alçaklıklara kendimi kurban etmekten günlerce zevk almış bir insanım. Kapandığım bir evin kapıları arkasında akla hayale gelmedik alçaklıklar yaptım. Ah bu kapıların arkası.

Koltuğun kollarına tutunarak ayağa kalktı ve yavaş yavaş odanın içinde yürümeğe başladı. Gözlerini kapatmıştı. Joan bu arada yine titremeğe başladı. Feride acaba hastalanıyor muydu?

Feride bu akşam her nedense çok durgundu. Dudaklarının kımıldadığını ve durmadan ardısıra:

— Halûk, Halûk , diye söylendiğini işitiyordu.

Joan'ı yine bir merak sarmıştı. Bu Halûk da kim oluyordu? Feride niçin durmadan ondan bahsediyordu? Halûk, Joan bir zamanlar bu ismi yine ondan işitmişti. Hatta Rozalina'nın bir zamanlar bu Halûk'un kim olduğunu kati surette hatırlamıyordu. Feride içten gelen bir sesle konuşmaya başladı:

— Halûk, yine sana hasret çekiyorum. Beni bu azaptan yalnız sen kurtarabilirsin. Yoksa sen de mi bana inanmak istemiyorsun? Güzelliğimden hiçbir şey kaybetmiş değilim. Bana döndüğün zaman, yine beni eski Feride olarak bulacağından emin olabilirsin.

Feride'nin bu akşam çok yanık ve hassas bir sesi vardı. Gözlerinde uçan sayısız renkler içinde yüzüyor ve kalbini ancak bu suretle serinletebildiğine inanıyordu. Odadan çıkarak bahçeye yürüdü ve çardağın altındaki şezlongun üzerine uzandı. Galiba uyuyordu. Joan yavaş yavaş ona yaklaştı ve hırsızlamadan Feride'yi seyretmeye başladı.

Feride bu akşam yine çok durgundu. Hep kendi içiyle konuşuyor ve sanki kendi kendine bir iç dünyası yaratmak istiyordu. Dudaklarından eksiltmediği "Halûk" ismi üzerinde ısrarla doluyor ve aradabir yaşaran gözlerini mendiliyle silerek uzaklara bakıyor ve yıldızlardan sanki yeni bir yolcu bekliyormuş gibi heyecanlanıyordu.

Joan, Feride'nin bacağındaki yaraya da "Halûk" kadar meraklanıyor ve ona sokularak yarayı nereden aldığını öğrenmek istiyordu. Tam Feride'nin yanına sokulup onunla konuşacağı sırada Feride oturduğu yerden kalkarak elektriklenmiş gibi düzgün adımlarla yürümeğe başladı. Joan da onun ardısıra yürüyordu. Feride, sağına soluna bakmadan içeriye girdi ve odasına kapandı. Joan da açık pencereye koşmuştu. Feride'nin odasında ne yapmak istediğini merak ediyordu. Fakat Feride sakin bir halde soyundu ve yatağına girdi.

Joan pencerede daha uzun duramayacağını hissederek hemen pencereden uzaklaştı ve doğruca odasına girdi. Zaten gece hayli ilerlemişti. Her nedense bu akşam gözlerine de uyku girmiyordu. Joan da soyundu, yatağına girdi. Gözlerini bir türlü kapayamıyor ve hep açık pencereden uzakta görünen yıldızları seyrediyordu.

Biraz dalmıştı galiba. Uykusunun içinde birisinin ismini çağırdığını işitir gibi oldu. Hemen yatağından fırlayarak pencereye koştu. Bahçe yine ışıklarle kaynaşıyordu. Joan sakalını sıvazlıyormuş gibi çenesini okşamaya başladı. Kendi kendine gülüyordu:

— Zavallı kız, diye söylendi.

Feride hakikaten zavallı bir kız olmuştu. Pencereden kımıldamadan dakikalarca genç kızın bahçede dolaştığını seyretti.

Feride yıldızlar gibi bir kızdı. Işıklar içinde ve yıldızlar altında bir ay parçası gibi pırıl pırıl yanıyor ve rüzgârda uçuşan saçlarını aradabir arkasına toplıyarak gülüyor ve her adım atışında "Halûk, Halûk" diye söyleniyordu.

— Bana sevmeyi ve sevilmeyi öğreten Halûk, şimdi kimbilir nerede ve nasıl yaşıyordur? Aşkı onun dudaklarından yudumladım, sevdayı onun gözlerinden bir roman okur gibi okudum. Halûk, ah Halûk, neden beni bu kadar ihmal ettin. Annemin gözdelerinden, Lübnan'ın aşk fısıldayan ilâhi dekoru içindeki güzel adam, beni bu kadar mı yüzüstü bırakacaktın?

Sonra birdenbire kendi kendine sinirleniyor ve öfkeli bir halde şöyle devam ediyordu:

— Hayır Halûk, sen çok fena bir insansın. Beni uçurumun başına kadar sen sürükledin.Avuçlarıma kadar beni lekeleyen bu insan, nasıl olur birgün karşıma çıkmayacak mı? İşte o zaman onunla hesaplaşacağım. Her ne olursa olsun böyle bir hale gelmeme sebep olan adam muhakkak ölmelidir. Zaten bu benim ilk cinayetim değil ya!

Hayret, Feride bir cinayetten bahsediyordu. Hakikaten bugüne kadar Feride birisini öldürmüş müydü? Buna kendisi de inanmak istemiyordu.

Fakat nasıl, bu yüzden aylarca mahkeme koridorlarında sürünmemiş miydi? Zavallı Feride yalanlarıyle kendini de kandırmak istiyordu. Yoksa yeni bir masal mı uydurmak mecburiyetini duyuyordu? Zavallı kız, âdeta herşeyini unutmuş gibi yaşıyordu. Evet, herşeyini unutmuş gibi hiçbirşeyini hatırlamıyordu. Annesini de, Rozalina'yı da unutmuştu. Hele bu iki isim tamamen hayalinden silinmiş gibiydi.

Annesi, hele Rozalina? Halâ daha bu genç kızın yardımlarıyle yaşıyan Feride, hastalandığı gündenberi onu tamamen aklından çıkarmış gibi yaşıyordu. Fakat onu düşünmeğe vakti mi vardı? Annesi, ak saçlı annesi, onu da düşünemiyordu. Onunla da alâkalandığı yoktu. Velhasıl tamamen mazisini unutmuş olarak yaşıyordu. Bu şekilde yaşamak, hatırasını unutarak maziye dönmek âdeta Feride'ye huzur veriyordu.

Genç kız biraz daha yürüdü ve bir duvarın önünde durdu. Elindeki feneri de duvarın önüne bırakarak yere diz çöktü. Fenerin ışığı içinde bir mabude kadar sessiz , onun kadar tasasız ve huzur içindeydi.

— Adam sen de, diye mırıldandı ve şöyle devam etti, yaşamakla yaşamamak arasında, duymakla duymamak arasında sanki ne fark vardır?

Dünyayı bu kadar güzel olarak anlatanlara hayret ediyordu. Kıs, kıs gülmeğe başladı. Heyecansız ve düşüncesiz bir hali vardı. Oturduğu yerden tekrar kalkarak fenerin karşısında dans etmeye başladı. Entarisini havalandırıyor, saçlarını dağıtıyor ve durmadan dönüyordu.

Joan katıla katıla gülerek pencereden Feride'yi seyrediyor ve aradabir:

— Yosma, yosma, diye söyleniyordu.

Feride dansını bitirince feneri eline alarak yine dönmeğe başladı. Joan'ın kahkahaları gittikçe artıyordu. Sonra dudaklarını kırarak kendi kendine birşeyler söyledi ve pencerenin önünden kalkarak bahçeye çıktı. Ne yapacaktı? O facia gecesinden sonra, tekrar Feride'ye gidip, ona seslenmek istemiyordu; istemiyor değil âdeta korkuyordu.

— Altın Venüs'üm, diye söylendi. Sen bu hale düşecek kız mıydın? Fakat bu suçun bütün günahını kendimde buluyorum. Onu bu hale ben soktum. Şimdi de onun arkasından koşmaya ne hakkım var? Varsın istediği gibi hareket etsin, dans etsin, şarkı söylesin; belki biraz olsun açılır.

Sonra büyüyen gözlerle Feride'ye baktı. Feride entarisini başında toplamış, elindeki feneri söndürmüş, yıldızların altında hazin bir şarkı söyliyerek dans ediyordu. Durmadan, dinlenmeden dakikalarca dans edip, şarkı söyleyen Feride; artık yorulmuş ve bitap düşmüştü. Koşarak çardağın altındaki koltuklardan birine oturdu ve yeni bir şarkıya başladı. Feride bu akşam yine çok güzel söylüyor ve galiba şarkı söylerken de aradabir hıçkırıyordu.

Feride şarkısını yarıda keserek yüzünü avuçları içine aldı ve sarsıla sarsıla hıçkırmağa başladı. Joan ona koşmak ve tatlı sözlerle onu ikna etmeği düşündü. Fakat her nedense düşündüğü gibi hareket edemiyordu. Genç kızı ıztıraplarıyla ve göz yaşlarıyle başbaşa bırakmayı düşündü.Her nedense ona sokulup birşeyler söylemeye cesaret edemiyordu. Odasına döndü ve pencerelerini kapatarak zorla uyumaya çalıştı.

ALTINCI BÖLÜM

— Halûk'u tanır mısın Joan?

— Merak ediyorum.

— Ben de merak ediyorum.O çok temiz düşünceli bir insandır.

— Yaşıyor mu?

— Ha, bunu düşünmemiştim. Düşünmek de istemiyorum. O, benim için yaşıyor demektir. Hayalimde yer aldıkça yaşıyor sayılabilir.

Joan, Feride'nin bu sözleri karşısında meraklanıyordu. Son günlerde hep Halûk'tan bahsediyor, onun hakkında malûmat toplamaya çalışıyordu.Kimdi bu Halûk? Joan bu hususta daha fazla düşünmek istemiyordu. Zaten Feride'nin de bu isim etrafında daha fazla alâkalanmasına da taraftar değildi. Başka başka mevzular açmayı düşünürken, kapının vurulduğunu işittiler. Joan koşarak kapıyı açtı. Postacı elindeki bir mektubu Joan'a uzatarak:

— Burada Feride isminde bir bayan oturuyor mu? Diye sordu.

— Evet Beyim.

— Mektup kendisine verilecektir.

— Emredersiniz beyim.

Postacı gülerek uzaklaştı. Joan heyecanla içeriye koşarak mektubu açtı. Mektup Rozalina'dan geliyordu ve iki kelimeden ibaretti: "Hemen Beyrut'a dönünüz." de ne demekti?

Feride'ye koştu ve Rozalina'nın mektubunu uzattı. Feride mektuba uzun bir süre baktıktan sonra Joan'a geri vererek acı bir tebessümle:

— Bu Rozalina da kim oluyor? Diye sordu.

Joan merakla sordu:

— Ne o, Rozalina'yı unuttun mu Feride?

Feride bir parmağını yüzüne dayıyarak düşünmeye başladı:

— Rozalina, Rozalina ... Hatırliyamıyorum. Rozalina isminde bir kız tanımıyorum ki.

— Çocuk mu oldun Feride, biraz kendini topla bakalım, daha dün mektuplaştığın bir kızı nasıl oluyor da bugün hatırlamıyorsun?

Feride tekrar düşünmeye başladı:

— Rozalina, benim mektuplaştığım kız, daha dün... bugün tanımıyorum.

Joan içini çekerek gizli gizli ağlamaya başladı. Feride ihtiyar aşkının gözyaşlarını silmek için yerinden kalktığı zaman, Joan'da yerinden kalktı ve onu elinden tutarak göğsüne bastı; ihtiyar denizci durmadan hıçkırıyordu. Feride ihtiyar aşkının yaşlı gözlerini sildikten sonra:

— Rozalina'yı şimdi hatırladım, dedi. Gözyaşların bana onu hatırlattı. Niçin bu kadar müteessir oluyorsun Joan? Yoksa gözyaşların sana teselli mi veriyor?

Joan yaşlı gözlerle güldü. Sonra Feride'nin göğsündeki başını kaldırarak mendiline gözlerini sildi; kalbi, heyecanlarla çarpan kalbi bir derece sükûn bulmuştu. Feride'ye uzun boylu Rozalina'yı anlattı. Gözlerini, saçlarını, vücudunu, sesini, bakışlarını velhasıl herşeyini izah etti. Feride durgun bakışlarla Joan'ın gözlerinin içine bakıyor ve hep susuyordu. Joan sözlerini bitirdikten sonra:

— Şimdi iyice onu hatırlayabildin mi Feride? Diye sordu.

Feride engin bir hayal denizinde yüzüyormuş gibi gözlerini kırpıştırarak mırıldanır gibi:

— Güzel, çok güzel bir kızdı, değil mi Joan? Diye sordu.

Joan elini Feride'nin kirpiklerine uzatarak onları tutmak ve bu suretle kalbinde duyduğu heyecanları teskin etmek istiyordu. Feride yalvaran gözlerle Joan'a baktı ve:

— Beni yalnız bırakmanızı rica edeceğim Joan, dedi.

Joan itiraz etmeden odasına geçti. Heyecanları henüz sükûn bulmamıştı. Bu dört duvar ortasında da sinirleniyor ve asabiyetinden durmadan pencereleri açıp kapıyor, odanın içinde dolaşıyordu. Yine içinde uçsuz bucaksız bir ıztırap vardı. Yine içinde bir ölüm duvarının dalgalandığını hisseder gibiydi. Gözlerinde bir hayal canlanıyor ve içinden gelen bir ses durmadan ona hükmediyordu. Bu hikmetin mânasını bir türlü tahlil edemeyen ihtiyar aşık âdeta delirecekti.

Kulaklarına korkunç kahkahalar doluyor ve bu sesi tanıyacakmış gibi kendi kendini zorlıyordu. Nefeslerinin tıkandığını, kalbinin heyecanlarla çarptığını, gözlerinde seçemediği renklerin dolaştığını görür gibi oluyordu.

— Hep ayni ses, ayni ses, diye söylendi.

Kulaklarını saran kahkahalar gittikçe çoğalıyor ve sinirlerini sarsıyordu. Biraz daha çıldıracaktı. Bahçeye çıkmak da aklına gelmiyordu. Bu dört duvarın ortasında ne yapacaktı? Canı sıkılıyor, gözlerini durmadan oynatıyor ve içindeki sesle konuşuyordu.

— Sen bir canisin. Ölüm köprüsünde bulunduğunu unutma. Feride'yi terk edip gideceksin. Burada kaldığın günlerin birinde muhakkak canavarlaşan bir ruhun insafsız pençesi altında can vereceksin. Son günlerinin mesut geçmesini istiyorsan burayı hemen terk edip gitmelisin. İnsanlar bazen yaptıklarına nadim olabilirler, fakat hiçbir suçun cezasız kalmayacağını da unutmaman lâzımdır Joan.

Joan gülmek istiyor, fakat gülüşleri dudaklarında kilitlenip kalıyordu:

— Adam sen de, dedi. Ölecekmişim, sanki ölürsem ne çıkar? Fakat bizi öldürebilecek bir kuvvetin mevcudiyetine inanamıyorum ve inanmak da istemiyorum.

Feride'nin odasından gelen korkunç bir çığlığın heyecanıyla bir hızda salona koştu.

Ve Feride'nin odasına girdi. Genç kız yüzün koyun yerlerde yatıyordu. Joan Feride'nin yanına diz çökerek onun başını dizine aldı ve sapsarı bir hal alan bu yüzün üzerindeki solgun dudakları parmaklarıyla uğuşturmıya başladı.

— Ne oldun, ne oluyorsun Feride? Diye çırpınmaya başladı.

Genç kız ölü gibi kucağında yatıyor, kalbinden başka hiçbir tarafı sanki nefes almıyordu.Gözlerini okşayarak kirpiklerini kımıldatmaya çalıştı. Fakat Feride her nedense ayni şekilde kucağında yatıyor ve bir türlü gözlerini açamıyordu.

— Venüsüm, altın Venüsüm gözlerini açmayacak mısın? Diye yalvarmaya başlıyan Joan, bir türlü Feride'yi konuşturamıyordu. Ne yapacaktı? Ne yapması lâzımdı? Joan heyecanlanıyor ve ne yapması lâzım geldiğini bir türlü düşünemiyordu.

Feride yavaş yavaş Joan'ın kolları arasında kımıldamaya başladı. İhtiyar aşık, Feride'nin gözlerini açmak üzere olduğunu görünce sevindi. Fakat sevinci uzun sürmemişti. Çünkü Feride'nin başı sanki cansız bir halde Joan'ın göğsüne düşüp kalmıştı.

Joan heyecanlanıyor ve Feride'nin yüzünü tokatlayarak onu ayıltmaya çalışıyordu. Fakat Feride âdeta ölü gibi kımıldamıyor ve bir türlü gözlerini açamıyordu. Joan son bir gayret daha sarfetti. Ve Feride'yi kollarına alarak yatağına yatırdı; sonra soğuk su ile genç kızın solgun yüzünü yıkamaya başladı:

Feride hafif bir hareketle gerindi. Gözlerini açtı ve baygın baygın Joan'ın yüzüne bakarak güldü:

— Annemi nereye götürdünüz?

Joan yine müteessir olmuştu. Feride şimdi de annesinden bahsediyordu. Genç kız gözlerini açar açmaz niçin annesinden bahsetmişti? Fakat neydi o çığlıklar? Feride birisi tarafından tehdit mi edilmişti?Joan onun üzerine eğilerek:

— Ne oldun Feride, niçin bağırıyordun? Diye sordu.

Feride hayret ifade eden gözlerle Joan'a baktı:

— Ben, ben bağırmış mıyım? Diye kekeledi.

— Unuttun mu Feride?

— Ha... Niçin bağırmıştım? Bir hayal görmüş olacağım. Fakat annem nereye gitti. Şimdi yanımdaydı. Zambak saçlarında kırmızı bir gülle buraya geldi ve benimle uzun uzun konuştu; sonra bir hayal görür gibi oldum ve çığlıklarla yere kapandım. Ben yerde yatırken bu tanımadığım hayal pencereden çıkıp gitti.

Zavallı Feride neler anlatıyordu? Joan evvelâ ona inanmak istemedi; fakat bu hayali kendisi de görmüştü. Ölüm yüzlü bu hayali yalnız Joan tanıyordu. Bu hayal hiç şüphesiz onun hayaliydi. O meçhul adamın Feride'yi tehdit eden ve Joan'a saldıran adamın hayali. Fakat Joan böyle hayallerden hiçbir zaman korkmuyordu. Hayal şeklinde gelen bu adamın artık canına okumak sırası gelmişti.

— Feride kızım, dedi. Dün akşam seninle konuşan adam kimdi?

Feride bir saniye düşündükten sonra cevap verdi:

— Dün akşam benimle konuşan adam. Benimle konuşan adam. Öyle birini hatırlıyamıyorum.

Joan ısrar ediyordu:

— İyi düşün Feride, dün akşam, ak saçlı bir adamla konuştuğunu unuttun mu?

Bu sırada korkunç bir kahkaha odanın dekorunu sarsıyormuş gibi kulaklarında çınladı. Joan büyüyen gözlerle başını çevirdiği zaman ak saçlı adamı karşısında gördü. Titriyerek ve korkak adımlarla onun üzerine yürüdü ve yumruklarını sıkarak ak saçlı adama saldırmak istedi. İhtiyar adam kahkahalarla gülüyor ve güldükten sonra da Joan'a bağırıyordu:

— Çöz o yumruklarını, ondan sonra karşıma geç.

Joan içindeki korkuyu atmıştı:

— Ne yapacaksın?

— Seninle bu akşam hesaplaşacağım. Feride'ye bugüne kadar çektirdiklerin artık çok değil mi? Onun çektikleri karşısında senin canını bile az görüyorum.

— Aptal!
— Acaba hangimiz?
— Hiç şüphesiz siz.
— Yoksa...
— Artık kâfi. Feride'yi korkunç uçuruma sürükleyen sensing. Sen aptal, sen...

Ak saçlı adam âdeta gürlüyordu. Sesinin bütün kuvvetiyle haykırıyor ve bu haykıran ses ihtiyar denizciyi sarsıyordu. Joan büyük bir tehlike karşısında olduğunu anlamıştı.

Burada daha fazla durması mânasızdı. Açık pencereden kendini bahçeye atarak oradan kaçmak istedi. Ve düşündüğü gibi yaptı. İhtiyar sanki yirmi yaşında bir gençmiş gibi kendini bir hızda pencreden bahçeye attı ve koşarak bahçe duvarına tırmandı. Arkasından patlayan silâh sesleri onu ürkütmüyor ve bütün heyecanıyle tırmandığı duvardan kendini vurulmuş gibi vurulmuş bir insan gibi duvardan caddeye fırlatarak sokaklarda bir deli gibi koşuyordu.

Ak saçlı adam kahkahalarla gülüyordu. Sükûn bulan kalbinin heyecanlarını yatıştırdıktan sonra korkak adımlarla Feride'nin yatağına doğru yürüdü. Genç kız baygın bir halde yatağında upuzun yatıyordu. Ak saçlı adam parmaklarını Feride'nin solgun yüzüne uzatarak onu okşamaya başladı. Sonra hıçkıra hıçkıra ağlayarak onun üzerine kapandı ve sarsılarak gözlerinden sızan gözyaşlarını onun ipek saçlarına silerek sustu.

İhtiyar adam niçin ağlıyordu? Niçin Feride'ye karşı kalbinin temiz duygularıyle mukabele ediyor ve onu korumak istiyordu? O da çok yorgundu. Yılların bir ateş gibi kalbine serptiği bu hasret bir marş halinde alevleniyor ve ona bir derece olsun kuvvet veriyordu. Evet yorgundu, hayatta çektiği ıztıraplar onu bu hale getirmişti. Feride'sini o bu halde mi bulacaktı?

— Alçaklar, namussuzlar, diye haykırdı ve yumruklarını sıkarak kendi kafasını darbelemeye başladı.

Bu güzel kızı bu hale getirenlerle bir bir hesaplaşacaktı. Annesini kaybettikten sonra ümidini ve tesellisini Feride'de arıyan bu adam acaba kimdi?

Feride gözlerini açarak ölü bir sesle:

— Biraz su, diye yalvardı.

Ak saçlı adam şaşkın bir halde odanın içinde su ararken Feride yavaş yavaş yatağından kalkarak gözleriyle bardağı işaret ediyordu. Ak saçlı adam başını Feride'ye çevirdiği zaman, genç kızın işaret ettiği bardağı gördü ve bir kadeh su doldurarak ona koştu. Feride bir sahra yolcusu gibi bir hızda kadehi boşalttıktan sonra:

— Bir daha verir misiniz? Diye sordu.

İhtiyar adam ikinci kadehi doldurup getirdiği zaman, Feride'yi yine yatağına uzanmış buldu ve ona suyu getirdiğini haber verdi.Fakat Feride'nin gözlerini açmağa takadı yoktu. Eliyle kadehi iterek suyu istemediğini söyledi. İhtiyar adam elindeki kadehi komodinin üzerine bırakarak tekrar Feride'ye koştu ve ateşler içinde yanan genç kızın alnını okşamaya başladı. Feride'nin her geçen saniye biraz daha ateşi artıyordu.

Ne yapacağını şaşırmış halde düşünemeyen ihtiyar adam:

— Acaba bir doktor çağırsam? Diye düşündü ve Feride'ye bir doktor getirmek kararıyle hemen sokağa çıktı. Ak saçlı ihtiyar adam evden çıkar çıkmaz Joan hemen kapıdan salona oradan da Feride'nin odasına girdi. Feride baygın bakışlarla yatağında yatıyordu. Joan'ı karşısında görünce onun boynuna sarıldı ve yalvarmaya başladı:

— Kaçalım buradan Joan, kaçalım. Kaçır beni Joan.

Joan, genç kızı kolları arasına alarak yatağından çıkardı ve sırtına geçirdiği elbiseleriyle onun koluna girdi ve yavaş yavaş evden çıktılar. Nereye gideceklerdi? Joan sokaktan geçen bir taksiyi çağırarak Feride'yi otomobile attı ve şöfere:

— En yakın bir otele, dedi.

YEDİNCİ BÖLÜM

Bu büyük fırtınadan sonra hayatları bir derece sükûn bulmuştu. Artık kati kararlarını verdiler. İlk vapurla Lübnan'a hareket edeceklerdi. Joan ilk vapurun ne gün olduğunu araştırmaya başladı; hafta içinde hiçbir vasıta bulunamayacağını öğrendiği zaman çok müteessirdi. Otele döndüğü zaman Feride'yi çok neşeli buldu. Böyle olmakla beraber gemi hakkında ona hiçbirşey söylemedi. Zaten Feride de bunu sormuş değildi. Yalnız Joan'u gördüğü zaman onun boynuna sarılmış ve yine annesinden bahsetmişti. Feride'nin içine düşen bu sevinci yıkmak istemiyen Joan, pek yakında annesine kavuşacaklarını söyliyerek Feride'yi teselli etti.

Gece yemeği için salona indikleri zaman Feride siyah bir elbise giymişti. Joan onun kolunda mağrurla yürüyor ve genç kızın güzelliği âdeta gurur veriyordu.

Fakat salona girdikleri zaman Joan birdenbire kendini kaybederek Feride'nin kolundan çıktı. Ve yalnız olarak yürümeğe başladı. Salonun en tenha köşesinde oturmakta olan ak saçlı ihtiyar onu ürkütmüştü. Onun burasını da bulmasına sinirlenmişti.

— Allah belâsını versin, diye kendi kendine söylendi.

Sonra Feride ile birlikte masalarına oturdular. Joan bu akşam biraz içmek ve neşelenmek istiyordu. Garsona bir şişe içki getirmesini söyledi. Feride Joan'ın ne istediğini anlamamıştı. O, dalgın bakışlarle etrafını süzüyor ve Joan'le konuşmuyordu. Halbuki Joan Feride'yi meşgul etmek için söz açıyor, fakat Feride hiç de onu dinlemiyordu.

Garson masalarına içkiyi getirdiği zaman Feride tatlı bir tebessümle güldü. Joan da gülüyordu. Önlerindeki kadehlerini doldurdular ve içtiler. Feride hastalandığından beri ağzına bir damla bile içki koymamıştı. İlk kadehi boşalttıktan sonra Feride de neşelenmişti. Boşalan kadehini Joan'a uzatarak:

— Bir kadeh daha içelim, diye güldü.

Joan da gülüyordu. Sevinçle Feride'nin kadehini doldurdu. Arada bir sinirli sinirli ak saçlı ihtiyar adama bakıyor ve Feride'nin onu görmesinden de korkuyordu. Feride başını etrafına çevirdiği zaman Joan onun önüne eğiliyor ve genç kızın ellerini tutarak onu meşgul etmek istiyordu. İhtiyar denizcinin içini bir korku sarmıştı. Bu adamla bu akşam karşılaşırsa ne yapacaktı? Feride'den bir dakika müsaade istiyerek odasına çıktı ve tabancasını üzerine alarak geri döndü.

Joan yemekten sonra Feride ile kalktı ve bir sinemaya girdi. Film çok güzeldi. Sonuna kadar zevkle ve heyecanla seyrettiler. Otele dönmek için sinamayı terk ettikleri sırada ak saçlı ihtiyar adamı yine karşılarında gördüler. Demek ki, o adım adım kendilerini takip ediyordu. Joan artık bu şehirde tutunamayacaklarını hissediyor ve bir an evvel adayı terk etmeleri lâzım geldiğini düşünüyordu.

Otele yorgun denecek bir halde döndüler. Feride bu akşam her nasılsa evlerini sormuştu. Bukadar gündür evlerinden bahsetmediği halde şimdi nasıl oluyor da evlerinden bahis açıyordu. Joan bu akşam gördükleri filmin tesiri altındaydı.O, sözü değiştirerek:

— Filmi nasıl buldun Feride? Diye sordu.

— Film, hangi film Joan?

Joan'ın yine içi sızlamıya başladı. Ağlamamak için kendini zor tutuyor ve Feride'nin acınacak bu hallerine çok içerliyordu.

— Bu akşam gördüğümüz filmi beğenmedin mi Feride?

— Ha, yalnız bir şeyini.

— Nasıl?

— İhtiyar aşkını öldüren genç kızın hareketini ve onun vicdan azabı içindeki son nedametini.

— Yazık, ben ihtiyar adama çok acıdım. Zaten insanlar hep böyledir Feride. Kalbini veren insanlar muhakkak kalpsiz kalırlar. Genç kıza sanatını veren ve onun ismine eserler vücuda getiren bir sanatkârın büyük kalbini anlamayan bir kız bundan başka ne yapabilirdi?

Feride cevap vermedi. Joan da fazla yorgun olduğu için onu odasına bırakarak kendi odasına girdi. Hakikaten çok yorgundu. Hakikaten çok yorgundu. Soyundu ve yatağına girdi. Keşke girmez olaydı. Birdenbire gözlerinin önünde yine o hayal belirdi, kulaklarında o korkunç kahkahalar çınladı ve bir ses durmadan kalbine; tâ derinliklerine hitap etmeğe başladı:

"Bu yol ebediyyen senin için ayrılacaktır. Hiçbir zaman arzularına kavuşamayacaksın. Yaşamaktan seni mahrum ettiğim an ben tekrar dünyaya döneceğim."

Joan kahkahalarle gülüyor ve yorganını başından aşağıya çekti ve kulaklarına gelen sesleri işitmemek için kulaklarını tıkayarak sustu.

Kulaklarına dolan korkunç bir ses kalbini titretiyor ve yorganın altında Joan'a ecel terleri döktürüyordu. Yavaş yavaş başını yorganın altından çıkararak odaya baktı. Kapısı sessizce açılmış ve içeriye bir adam girmişti.

— Kim, kim o? Diye haykırdı.

Ak saçlı adam sessiz adımlarla odanın içinde dolaşıyordu. Yatağa doğru yürüyerek Joan'ı ellerinden tutu ve bütün kuvvetiyle sarstı. Joan korku içinde titriyor ve bayılacakmış gibi kalbi heyecanlarla çarpıyordu.

— Aman yarabbi, nedir bu felâket? Diye haykırdı.

— Şimdi burada öleceksin. Elimden kurtulmanın imkânsız olduğunu sen de anlamış bulunuyorsun değil mi?

Joan alık alık ak saçlı adamın yüzüne bakıyor ve acı tebessümlerle gülüyordu. Ak saçlı adam Joan'ın gülüşlerinden sinirlenmiş olacak ki, bütün kuvvetiyle Joan'ın üzerine saldırdı ve gözlerinin içine öyle bir yumruk attı ki, ihtiyar denizci yatağın içinde dört döndü:

— Köpek gebereceksin, yaşamak senin için artık güçtür. Feride'ye çektirdiklerinin cezasını ancak canınla ödeyebilirsin.

Joan titriyordu:

— Fakat...

— Sus, uğursuz bunak. Biraz kendini topla ve önüme düş, burada ölmeni istemiyorum.

— Ölüm benim için bir kurtuluştur. Bir zamanlar aynı sözleri bana Ferit de söylemiştir.

Ak saçlı adam çok heyecanlıydı:

— Kim bu Ferit? Diye sordu.

Joan kekeledi:

— Feride'nin aşıklarından.

— İnanmıyorum.

— Feride'den sorabilirsin.

— Feride... O hiç bir şey hatırlamıyor ki.

— Fakat Ferit'i çok seviyor.

— O da ölecek, o da ölmelidir. Feride'yi bu hale getirenlerin hepsi de cezalarını canlarıyle ödeyeceklerdir.

— O yaşamıyor ki.Bir hava hücumunda öldü.

Ak saçlı adam bu masala inanmamıştı:

— Yoksa...

Joan hemen sözünü keserek:

— Evet, evet bir hava hücumunda öldü, diye kekeledi.

— Niçin bu kadar heyecanlanıyorsun?

— Ne münasebet, bende heyecan namına birşey mi var?

— Görmüyor musun? Bütün vücudunla beraber titriyorsun. Yoksa ölümden korkuyor musun? Yazıklar olsun sana; bu kadar fenalıktan ölümden niçin korkuyorsun?

Joan sözü uzatarak ihtiyar adamı oyalamak istiyordu. Yavaş yavaş yattığı yerden kalkarak koltuklardan birine çöktü. Fakat ak saçlı adam işi uzatmak istemiyordu:

— Haydi, dedi, elbiselerini giy ve önüme düş.

— Bu kadar acele mi ediyorsunuz? Biraz da beni dinleyiniz. Buraya gelmemizin birçok mecburi sebebi vardır. Onları sana anlatmak istiyorum. Peşinen söyleyeyim ki, Feride ile benim aramda hiç bir şey geçmiş değildir. Ne o? Sözlerime inanmıyor musun? Bu kadar aptal olma. Hep hakikatlerden bahsedeceğim.

— Seni dinlemeye hiç de vaktim yoktur.

— Fakat çok mühimdir.

— Haydi lâfı uzatma, düş önüme dedim ya.

Joan âdeta ihtiyar adama yalvarıyordu. Birdenbire gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördü. Acılı sızılarla kaynaşan kalbindeki ıztırabı yenemeyeceğini hissediyordu. Baygın gözlerle otelin odasında son bir gezinti daha yaptı. Gözlerinin önünden Feride'nin hayali silinmiyordu. Onu bırakarak ölmek, işte bu imkânsızdı.O halde ne yapabilirdi? Bütün kuvvetiyle ak saçlı adamın üzerine saldırmak ve onu tırnaklarıyle boğmak. Başka bir kurtuluş çaresi yoktu. Ya sonunda? Bunun de kolayı vardı. Tabancasını onun başı ucuna koyacak ve bir de mektup yazarak intihar ettiğini bildirecekti.

Ak saçlı adam hemen parladı:

— Ne duruyorsun? Yoksa yeni bir şeytanlık mı düşünüyorsun? Fakat unutma ki, bu akşam elimden kurtulamayacaksın. Son dakikalarını yaşıyorsun.

Joan yalvarmanın ve gözyaşı dökmenin bir fayda vermeyeceğini düşünerek bir hücum da ak saçlı adamın üzerine atladı ve yumruklarıyle onu yere yıktı. Fakat yerde yatan adam çevik bir el çabukluğuyle tabancasını çıkararak Joan'ı geriye fırlattı:

— Kımıldama yakarım. Alçak, bu küstahlığının cezasını şimdi bir tek kurşunumla ödeyeceksin.

Tam bu sırada açık duran kapının aralığından gölge gibi bir hayal göründü. Uzun entarisi içinde Feride kapının önünde duruyordu. Tatlı tebessümlerle odadaki bu korkunç manzara karşısında gülüyor ve gözlerini kırpıştırarak:

— Ne oluyorsunuz? Niçin bana kinder gözlerle bakıyorsunuz? Yoksa ikiniz de nefret mi saçıyorsunuz? Diye soruyordu.

Feride biraz daha yürüyerek odaya girdi ve ak saçlı adamın elinde tabancasını görünce titredi:

— Ne o, silâhla mı konuşuyorsunuz?

Birdenbire sükûn bulmuştu.

— Al o silâhı elinden. Yakışmıyor o silâh eline.

Sonra katıla katıla gülmeğe başladı:

— Bu duello hep benim için mi? Allah aşkına söyleyiniz, benim için değil mi? Hayır, biliyorum; benim güzelliğim ve etim için.

Ak saçlı adam titreyerek güldü:

— Öyle söyleme Feride; yalvarırım sana bize acı.

— Fakat siz kimsiniz? Size niçin acıyayım?

— Ben, ben ...

Ak saçlı adam kekeledi fakat kim olduğunu söyleyemedi. Gözleri yaşlarla dolmuştu. Elindeki tabancayı cebine koyarak Feride'ye koştu ve onu göğsüne basarak ağlamaya, hıçkırmaya başladı:

— Öyle söyleme Feride, senin temiz kalbinden bu kadar fena sözler çıkacağını hiç de tahmin etmiyordum. Hem kendini, hem de bizi mahvediyorsun.

Feride gayri ihtiyari göğsünde duran bu ak saçlı başı okşamaya başladı. O da heyecandan titriyordu. Gözlerinin yaşardığını ve yaş damlalarının yine içine aktığını hissediyordu. Yaşlı gözlerini silerek ak saçlı adamın başını göğsünden kaldırdı ve onun ihtiyar yanaklarını sıcak ve temiz bir arzu ile okşamıya başladı.

— Yazıktır... Her ikinize de yazıktır, benim için ölmenizi istemiyorum.

Ak saçlı adam acı bir duygunun ıztırabı altında inledi:

— Sen iyi bir kızsın, hem de çok iyi bir kız. Nasıl oldu da kendi kendini bu korkunç uçurumun başına kadar sürüklemeğe tahammül ettin Feride?

— Hangi uçurum, ne oluyoruz, hangi uçurumdan bahsediyorsunuz? Sözlerinizden bir şey anlamıyorum.

— Var anlama kızım. Zaten anlamanı da istemiyorum. Yanıyorum, içimde bir ateş yığını vardır. Henüz lâvlarını dışarıya atamayan bir volkan gibiyim. Acı bana Feride.

Joan da ağlıyor ve bu adamın hakikaten kim olduğuna meraklanıyordu. O da Feride'nin aşıklarından mıydı? İhtiyar bir aşkın ne kadar tehlikeli olduğunu herkesten fazla Joan biliyordu. Gözlerini kapadı ve bu hazing manzarayı görmek istemedi. Onun da bu anında korkunç bir sızı vardı. Birdenbire gözlerinde canlanan Ferit'in hayali ve o korkunç ölüm sahnesiyle titredi. Feride, Joan'ın titrediğini görerek hemen ona koştu ve kollarına atılarak:

— Babacığım, babacığım; benim zavallı babacığım, diye inlemeye başladı.

Ak saçlı ihtiyar adam bu manzara karşısında kendini tutamayarak hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Ak saçlı adamın odayı dolduran hıçkırıkları Feride'nin içine akıyor ve onu parça parça ediyordu. Joan'ın kollarından kurtulan Feride ak saçlı ihtiyar adama döndü ve koşup onun kollarına atılarak parmaklarıyle ihtiyarın gözyaşlarını silmeğe başladı.

Feride iki kalp ortasında çırpınıp duruyordu. Gözyaşları bir dereceye kadar ona teselli veriyor ve ıztıraplarını unutturuyordu. Hayatında yer alan bu iki ihtiyar adamın heyecanları arasında ne yapacağını şaşırmış bir vaziyetteydi.

Feride gözlerini kapadı ve birşeyleri düşünmek istedi. Fakat her nedense hiç bir şey düşünemiyordu. Hafızasından silinen bütün mazisinin hasretiyle içi yanıyor ve gözleri âdeta alevleniyordu. Birşeyler yapmak istiyor, fakat ne yapmak istediğini de, bilmiyordu.

Sessizce odanın içinde dolaşmaya başladı. Gözleri yaşlarla dolup boşalıyordu. Birdenbire karşısında annesini görmüş gibi gözleri güldü, dudakları titredi. Sonra koşarak ak saçlı adamın boynuna atıldı; ihtiyarı yanaklarından, gözlerinden öpmeye başlayan Feride'nin

bu haline Joan sinirlenmişti. Fakat konuyu anlamaya çalışarak mukaddes oluyor ve Feride'yi kendi kolları arasında öpmek, okşamak heyecanıyle tutuşuyordu.

Ak saçlı adamın kollarından ayrılan Feride, güzel bir şarkı ile odanın içinde dönmeğe başladı. Bu akşam o kadar güzel ve o kadar ateşlendiriyordu ki, Joan kendini tutamayarak oturduğu yerden fırladı ve Feride'yi göğsüne basarak hıçkırmaya başladı. Ak saçlı adam da bu manzara karşısında çok heyecanlı görünüyordu:

— Feride, benim biricik, temiz kızım.

Joan da:

— Benim altın meleğim, diye ağlıyordu.

İki ihtiyarın gözyaşları arasında heyecanlanan Feride, şarkısına ve dansına hüzünlü bir halde devam etti.

Feride'nin odaya girişi ak saçlı adamın bütün plânlarını altüst etmişti. Feride dansını bitirir bitirmez onu alnından öptü ve saçlarını okşayarak:

— Ölsem bile ruhum seni hiçbir zaman yalnız bırakmayacaktır Feride, diyerek odasından çıktı.

Feride de Joan'ı yanaklarından öperek onu yalnız bıraktı. Şimdi odanın derin sessizliği içinde yalnız kalan Joan, kendi düşünceleriyle mücadele etmeğe başladı. Bu adada daha fazla yaşayamayacaklarını biliyordu. Geri Lübnan'a dönmek zamanının gelip geçtiğini biliyor ve bu işi teehhüre uğratmanın korkusuyle âdeta titriyordu.

Korkunç buhranlar içinde yaşamaktansa bir an evvel burayı terketmeliydiler.

— Hele bir sabah olsun, diye söylendi. Evet, bir sabah olsun, ilk işim bir vasıta bulup bu adadan uzaklaşmaktır.

Lübnan'a gidişlerini de iyi bulmuyordu. Fakat buradan başka gidecek yerleri olmadığı için, geri Lübnan'a dönmek mecburiyetinde olduklarını biliyordu. Joan bu akşam çok heyecanlıydı. Kalbinde ve gönlünün derinliklerinde duyduğu sızılar onu bir kat daha mahvediyor ve üzüyordu. Ah bu buhranlar, bir hortlak gibi peşinden koşan korkunç hayaller ve birer çığlık gibi kulaklarını tırnaklayan o fırtınalı kahkahalar.

— Daha burada ne duruyorsun? Ölümün adım adım etrafına açtığı kanatlarını da mı görmüyorsun? Bu sevdadan artık vazgeçmelisin. Gönlündeki ateşin alevini hissetmiyor değilim, fakat genç bir kız kalbini elinde bir oyuncak gibi tutmaya da ne hakkın vardır?

Joan bu seslerin perdelediği gölge altında ak saçlı adamın o korkunç gözlerini görüyor ve onun sesini duyuyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Bütün bir gün vapur acentelerini gezerek Lübnan'a gidecek olan ilk geminin ne gün olduğunu öğrenmeye çalıştı. Her girdiği yerde, ilk vasıtanın Perşembe günü olduğunu duyunca çok üzüldü. Bu günün Pazartesi olduğunu düşünerek günleri hesaplıyordu. Daha arada üç gün vardı, üç uzun gün.

Öğleye doğru otele çok meyus bir halde döndü. Doğruca Feride'nin odasına girdi. Feride pencerenin önüne oturmuş, caddeden gelip geçenleri seyrediyordu. Joan'ın içeriye girdiğini galiba duymamıştı. Dalgın bir halde gözlerini caddeden ayırmıyor ve kendi kendine gülüyordu. Joan:

— Feride kızım, diye seslendi.

Feride kalbini tutarak:

— Hah, sen misin Joan? Diye sordu.

— Benim kızım, niçin bu kadar heyecanlandın? Yoksa...

— Hayır, hayır babacığım, ben artık anneme dönmek istiyorum. Burada yaşamaktan o kadar usandım ki, gözlerim hiç bir şey görmez oldu. Kendimi hiç de iyi hissetmiyorum. Yavaş yavaş yıkılıyorum.

Sonra sesinin bütün hızıyle haykırarak çırpınmaya başladı:

— Niçin attınız beni buraya? Bu günah cennetinin içinde herşeyimi kaybetmiş bir haldeyim. Acımıyor musun bana Joan?

Joan birdenbire heyecanlanmıştı:

— Ne oluyorsun Feride? Diye merakla sordu.

— Daha ne olacağım Joan? Beni mahvettiniz, beni perişan ettiniz. Siz, hep siz, beni bu faciaya hep siz sürüklediniz.

Feride çok sinirliydi. Kendini yatağa atarak sarsıla sarsıla ağlamaya, hıçkırmaya başladı. Joan koşarak onu saçlarından okşuyor ve ihtiyar denizci de Feride ile birlikte ağlıyordu:

— Ne oldu sana Feride? Ne oluyorsun kızım? Niçin durduğun yerde bu kadar ağlıyorsun? Yoksa gözyaşlarım sana saadet mi veriyor?

— Hastayım Joan, beni yalnız bırakın, sen...

Devam edemedi, durmadan hıçkırıyordu. Joan onun gözyaşlarını silerek mırıldandı:

— Perşembeye gidiyoruz Feride.

— Nereye?

— Beyrut'a.

Feride bir saniye düşündü:

— Hayır, hayır oraya gitmek istemiyorum.

— Fakat oraya gitmek mecburiyetindeyiz Feride. Annen böyle istiyor.

Feride yine sayıklıyor ve rüya görüyordu:

— Beyrut, annem, arzu ediyor, fakat ben Beyrut'a gitmek istemiyorum.

Dilsiz olan ve bütün hayat facialarını saklayan bu kapılar. Nefret ediyorum onlardan.

— Fakat niçin Feride?

— Çünkü bütün sırları saklayabildikleri için. Hani bizim bir zamanlar kendimizin bir evi vardı. Ben o evdeki bütün aynaları da parçaladım. Onlar çok nankördürler. İnsanların sırlarını saklamak fedakârlığında bulunmadan sırıtırlar ve bütün hakikatları söylemekten korkmazlar. İşte bu yüzden bütün aynaları parçaladım. Parçalamakta haklı değil miyim Joan?

Feride acaba masal mı anlatıyordu? Joan onun sözlerinden hiç bir şey anlamıyor ve hakikaten onun bir masal anlattığına kendini inandırmak istiyordu.

— Neler söylüyorsun Feride? Masal mı anlatıyorsun?

— Evet masal. Fakat çok acı bir masal, değil mi?

— İnanmak istemiyorum.

— Zaten sen bugüne kadar benim hangi sözüme inanmışsındır? Benim sözlerim hep sana masal gibi geliyor.

Joan Feride'nin daha fazla heyecanlanmasını istemiyordu. Sözü değiştirmek düşüncesiyle sordu:

— Yemeğe inmeyecek miyiz Feride?

Feride Joan'ın bu sualine çok sinirlenmişti:

— Yemek, yemek, hep yemek. Zaten bundan başka bu yaşta ne düşünebilirsin?
— Ama da yaptın ha...
— Ne o, beğenmedin mi?
— Neyi beğeneceğim Feride? Sen bu ifadenle beni bir mide kahramanı yaptın. Doğrusu bu sözlerini hiç de beğenmedim. Niçin beni bu kadar üzüyorsun Feride?

Feride katıla katıla gülüyordu. Onun neşelenmesine Joan da sevinmişti. Tuhaf sözlerle her zaman Feride'yi güldürmek ve eğlendirmek istiyordu.

— Feride sana bir müjdem var.
— Hayırola.
— Evleniyorum.

Feride'nin kahkahaları odayı çınlatıyordu:

— Kırkından sonra azanı tebeşir temizlermiş Joan.

Şimdi Joan da kahkahalarla gülüyordu. Neşe içinde yemeğe indiler. Fakat Joan, yemek salonuna girdikleri zaman bütün neşesini kaybetmişti. Çünkü ak saçlı ihtiyar adam yemek salonunun bir köşesinde oturmuş içiyordu. Joan ihtiyarı Feride'ye göstermemek için:

— Yemeklerimizi odamızda alsak Feride? Diye sordu.
— Niçin Joan? Burada herşey tamam. Doğrusu burada yemeği tercih ediyorum.

Joan Feride'nin ısrarını hiç de beğenmemişti:

— Fakat, dedi, burada yemek... Bilmiyorum ama beni çok sıkıyor. Bu havadan usanıyorum. Zaten monoton hayatı sevmediğimi çok iyi bilirsin Feride. Ne olur balkona çıkalım, garson yemeklerimizi elbette oraya getirmemezlik etmez.
— Sen bilirsin Joan.

Salondan çıkmak üzere hazırlanırken Joan başını çevirdiği zaman arkasında ak saçlı ihtiyar adamı gördü ve heyecanlı kalp vuruşuyle sendelemeye başladı. Ak saçlı ihtiyar adam:

— Ne o , benden mi kaçıyorsunuz?

Feride ak saçlı adamı yanında görünce gülerek elini uzattı:

— Rica ederim, bizim hakkımızda niçin bu kadar kötü düşünüyorsunuz?
— Sözlerim size bu kadar mı tesir etti Feride?
— Siz her zaman bizi kötülemek istiyorsunuz. Acaba bu sözlerinizle saadet mi hissediyorsunuz? Fakat görüyorum ki, siz de ağır bir ıztırabın altında ezilerek büyük bir sır taşıyorsunuz.
— Bugün beraber yemek yememizi hakikaten candan arzu ediyorum Feride. Ne olur beni reddetmeyiniz, yalvarırım size. Bu salonda sizinle yemek yemek bilseniz bana neleri unutturacaktır.
— Çok mu arzu ediyorsunuz?

Feride mânalı bir göz kırpışıyle Joan'a baktı. Joan'ın solgun yüzünde renk kalmamıştı. Ne yapacağını şaşırmış bir vaziyette olduğu yerde durmadan sarsılıyordu.

Joan müteredditbir hareketle:

— Nasıl istersen Feride, dedi.

Joan, manevi bir ıztırabın altında eziliyordu. Bu ak saçlı, baykuşbakışlı adamla karşı karşıya gelmekten âdeta sinirleniyor ve nefret ediyordu. Feride'nin cevabını beklemeden çıkıp gitti. Ak saçlı adam, Joan salonu terkettikten sonra, Feride'nin koluna girdi ve genç kızı kendi masasına götürdü.

— Nasıl? Güzel değil mi Feride? Diye sordu. Bu masayı senin için hazırlattım. Beğendin mi?

Feride mânalı bir tebessümle ak saçlı adamın yüzüne bakarak:

— Geleceğimi nereden biliyordun? Diye sordu.

— Hiç bilmez olur muyum Feride? Elbette öğle yemeğine ineceğini biliyor, hatta sabırsızlıkla bekliyordum. Geldiğine çok memnun oldum Feride.

Karşılıklı masaya oturdular. Ak saçlı adam çok heyecanlı görünüyordu. Halbuki Feride o nisbette sinirli ve o nisbette heyecansızdı. İhtiyar adamın ikram ettiği içkiyi her nedense reddetti. Halbuki bu güne kadar içkiye can atan Feride, nasıl oluyor da bu anında ikram edilen bir kadeh içkiyi reddediyordu?

— İçmiyor musun kızım? Diye ihtiyar adam tekrar sordu.

Feride içini çekerek güldü:

— Niçin soruyorsunuz?

— Merak ediyorum de.

— Hayır içiyorum, fakat şimdi içmek istemiyorum.

— Rahatsız mısın?

— Belki.

— Çok durgunsunuz?

— Ya rengim?

— .....

— Ne o, cevap vermediniz, galiba çok solgunum. Veremli bir yaprak gibi solgun.

İhtiyar adam Feride'nin bu sözleri karşısında heyecanlanmıştı:

— Neler söylüyorsun Feride? Niçin kendini bu kadar kötülüyorsun? Kendini bu kadar mı fena hissediyorsun kızım? Aynaya baksana altın gibi bir rengin vardır. Gözlerindeki ahenk, dudaklarındaki ateş, seni bir kat daha güzelleştiriyor.Niçin bu kadar ümitsizliği düşüyorsun?

— Demek bana bu kadar çok acıyorsunuz?

— Anlaşılmıyan bir his.

Feride gülüyordu:

— Yoksa sen de mi bana aşıksın?

Ak saçlı ihtiyar adam heyecanlanmıştı:

— Kötü bir kız olduğuna inanmak istemiyorum Feride.

Feride ihtiyar adamın hislerini bir türlü tahlil edemiyordu. Onun kim olduğunu hele bir öğrenseydi; fakat sırrını saklıyan bu adam daha ne kadar bu şekilde hareket edecekti? Feride gözlerini kırpıştırıyor ve ihtiyar adama bakmaktan âdeta korkuyordu.

— İsminizi bile söylemekten niçin kaçınıyorsunuz?

— Bu kadar merak etmenizin sebebini anlıyamıyorum.

— Siz anlamak istemiyorsunuz.

Feride yine sustu. İhtiyar adam heyecanlı görünüyordu:

— Feride, dedi. Bugüne kadar beni hiç görmüşlüğün var mıdır?

— Hayır.

— Resmimi de mi görmediniz?

Feride meraklanıyordu. Sırrın düğüm noktasının çözülmek üzere olduğunu düşünerek seviniyor ve ısrarla bu ak saçlı ihtiyar adamın kim olduğunu öğrenmek için durmadan sual soruyordu. Fakat ihtiyar adam hiç de o taraflı değildi. İçinde sakladığı sırrı söylemekten kaçınıyor ve Feride'nin sorgularına başka başka cevaplar veriyordu.

— Benim resmimi olsun bir yerde mutlaka görmüş olacaksın Feride.

Feride düşünerek:

— Senin resmin, hatırlamıyorum; hafızam hiç bir zaman böyle bir resmi gördüğünü düşünemiyor. Yanılmıyorsam bundan bir kaç yıl evvel bir gemide buraya gelirken gemide sizi görmüştüm.

— Hayır Feride, gemide beni görmüş değilsin. Ben buraya geleli ancak altı ay kadar bir zamân oluyor. Geleliberi de hep sizin peşinizde koşup durdum.

— Beni mi seviyorsunuz? Siz de mi bana aşıksınız?

— Feride...

— Niçin susuyorsun, niçin cevap vermekten kaçınıyorsun?

— Çok acı konuşuyorsun Feride. Senin bu kadar fena düşünceli bir kız olacağını hiç de tahmin etmiyordum. Demek ki ben görüşlerimde yanılmışım. Benim kalbimden taşan ve benliğimi saran ıztırabın mânasını hiç olmazsa gözlerimden olsun okum yor musun Feride?

Feride ak saçlı ihtiyar adamın gözlerinin nemlediğini görüyor ve onun temiz duygülarla çarpan kalbi olduğuna inanmak istiyordu. Hayatının korkunç bir uçurumda olduğunu hissediyor ve zaman zaman kendi kendine lânet ediyordu. Şimdi Feride de ağlıyordu. İhtiyar adamın gözyaşları karşısında içinden bir şeyin kopup gittiğini hissediyor ve kendi gözyaşlarında âdeta teselli arıyordu.

— Niçin ağlıyorsun Feride?

Feride içini çekerek cevap verdi:

— Ben artık fuhşun kanatlanmış bir kuşuyum. Zaman de en bu sürat, hiç de vakit beni kaptırdığı o korkunç rüzgârından geri çevirmeyecektir. Ben de her genç kız gibi hayatta yeni yeni heyecanlar aramak hakkına sahibim. Ben de bu arzu ve bu sonsuz istekle hayata atılmış fakat korkunç bir uçuruma yuvarlandığımın farkında olmadan hep kendimden bir şeyler kaybederek hayatle mücadele için çırpınmıştım. Fakat bu kadar kötü bir şekilde aldatılacağımı hiç de düşünmemiştim.

Nemli gözlerini silen Feride serin bir gönül havası içinde sözlerine şöyle devam etti:

— Ben de her genç kız gibi temiz bir erkeğin hasretini çekiyordum. Benim de ruh heyecanlarım ve gönül ıztıraplarım vardı. Ben de dudaklarımı dayayacak ılık bir yüz arıyordum. Fakat bütün bu arzularımı hayatta acaba bulmuş muyum?Hayır, hayır, hiçbir zaman düşündüklerimle karşı karşıya gelmedim. Herşey benim düşüncelerim hilâfına karşıma bir kukla olarak çıkmıştır. Sonra bu kuklaların gölgesinde yavaş yavaş ben de bir kukla olmak temayülünü gösterdim. Ne acı bir hayat hikâyesi değil mi? Bu kuklalar zaman zaman içten gelen ümitli bir ahenkle aşk masalları fısıldadılar; zaman zaman kalbimin derinliklerine duhûl ederek orada benimle alay ettiler. Fakat ben; ah ben ne tecrübesiz bir hayat yolcusu idim. Bütün bu kuklaların gerisinde saklanan ve hayatın iğrenç taraflarını bana bir elektrik halinde renk renk ışıklarla gösteren o büyük yalanın esiri olmaktan kurtaramadılar. Her gün biraz daha kendimi onlara verdim, her gün biraz daha onları kendime yakın ve ılık bir ateş halinde buldum. Bir gün durmadan yanan bu ateş yığınının bir kül olup uçmasından korkuyordum.

Ak saçlı adam, salonu dolduran insanların gözlerine bakmaktan korkuyor gibi gözyaşlarını onlardan saklamaya çalışıyor ve bütün kalbiyle Feride'yi dinliyordu. Genç kız her nedense bugün ilk defa olarak içini dökmek lüzûmunu hissederek konuşuyor ve kalbinden taşan bu büyük ıztırap yığınına ortak oluyordu. Feride nemli gözlerini silerek konuşmasına devam etti:

— Ben sizi çok iyi tanıyorum. Bir zamanlar sizde bu korkunç kuklalar arasında yer almış bir masal kahramanıydınız. Benim için belki iyi kalpli bir insan olabilirsiniz fakat kalbim için siz de daha sonraları büyük bir tehlike arz etmeye başladınız. Siz de bir ejder gibi

karşıma çıktınız ve beni güya bu korkunç uçurumdan kurtarmak için mücadele ettiğinizi söylediniz. Doğrusu güzel bir aktör olabilirsiniz. Kuvvetli bir sanat kabiliyetinizin mevcudiyetini inkâr edecek değilim. Bir zamanlar ben de şöhretli bir yıldızdım. Ben de hem hayat sahnesinde hem de hakikatın sahnesinde oynamış, alkışlanmış iyi bir kabiliyettim. Zaman zaman yıldızımın söndüğü, hem de hayatın her iki sahnesinde de söndüğüne şahit oldum.

— Neler söylüyorsun Feride? Niçin bu kadar acı anlatıyorsun? Kalbimi paçalamak ve beni bir meczup gibi zincire mi vurmak istiyorsun? Yalvarırım sana Feride, ne olur bu kadar acı konuşmasan?

Feride oturduğu yerden ani bir hareketle kalktı. Fakat ak saçlı ihtiyar adam yaşlı gözlerle ona mâni olmak için elini tutu:

— Nereye gidiyorsun Feride?

— Yeni bir dünyaya. Bir üçüncü dünya bulmak için yeni bir yolculuğa hazırlanmak mecburiyetindeyim. Yeni yeni aşıklar, yeni yeni sevdalar belki bana yeni bir hayat hazırlıyabilir düşünceleriyle yeni bir sefere çıkmak lüzûmunu hissediyorum.

— Biraz daha oturmaz mısınız? Ne olur Feride, yalvarırım sana, yemeğimizi bitirdikten sonra kalkarız kızım, olmaz mı?

Feride cevap vermeden oturdu ve ihtiyarın uzattığı içki kadehini bir hızda dudaklarına götürerek midesine boşalttı.

— İhtiyar dostum, diyerek tatlı bir sesle yeni bir masal anlatmaya başladı. Güzel bir gemi yaptırdım. Beyaz yelkenlerinden durgun denizin kokusu taşan teknesine hırçın denizin köpükleri serpen, kuduran ve durulan bir yeni gemi. İşte böyle bir gemi içerisinde yarından tezi yok böyle bir yolculuğa çıkıyorum.

Fakat bu defa tamamen değişmiş ve başka bir insan olarak. Denizin aşkıyle dalgaların sevda masallarını dinliyerek uzun bir yolculuk yapacağım.

— Feride, bilmeden kendini yeni ve korkunç bir maceraya atıyorsun. Ben bu yolculuktan seni menetmek istiyorum. Bana darılmıyacağını ümit ediyorum Feride. Ne olmasa beni dinlemek mecburiyetindesiniz.

— Ne o,sen benim hamim misin? Bu kuvveti kendinde nasıl buluyorsun? Bu hareketin âhlâka ve vicdana bir haksızlık değilmidir.

— Sen beni çıldırtacaksın Feride.

— Çıldırmamak için, iç dünyana yeni bir deniz katsana.

— Çocuk musun Feride?

— Hayır ak saçlı ihtiyar dostum; insan içinde bir denizi bulduğu zaman daha güzel bir hayata kavuşmuş olur. İnanmıyor musunuz? Bir tecrübe et.

— Fakat sen bu hareketlerinle önüme dikenli bir set çekiyorsun Feride.

— Bu kadar aptal olma. Hayat insanlara hiçbir zaman müşfik davranmamıştır. Dünya üzerinde bu kuvvetten daha zalim bir kuvvet tasavvur edilemez.

— Düşüncelerin belki doğru olabilir. Fakat hayatla mücadele etmenin ne kadar zor ve müşkül olduğunu biliyor musun?

— Siz bu sözlerinizle yağmur altında kalmış bir insanı su ile tehdit etmek istiyorsunuz. Fakat gölde çırpınan bir kuşun ıslak kanatlarına su serpmekle onu uçmasından menedemeyeceğiniz gibi; beni de bu yolculuktan hiçbir kuvvet menedemeyecektir.

— Çocukca fikirleriniz var Feride.

— Olabilir. Fakat ben kendi kafasına inanan ve onun çerçevesi dahilinde hareket eden bir insanım.

— O halde siz kuvvete kuvvetle mukabele etmesini bilen bir kızsınız.

— Ondan şüphe mi ediyorsunuz?

Ak saçlı ihtiyar adam nemli gözlerini son bir defa daha sildikten sonra yaralı bir insan gibi mırıldandı:

— Ben çıldırmak istemiyorum.

Feride kahkahalarla gülüyordu:

— Ne o, çıldırıyor musunuz?

— Feride.

Ak saçlı ihtiyar adam Feride'nin bu tuhaflıkları karşısında hakikaten çıldırıyormuş gibi buhranlar geçiriyor ve her geçen dakika kendini biraz daha deliliğin köprüsüne ulaştırmak için heyecanlanıyordu.

— Müsaadenizle gidebilir miyim?

Ayağa kalkan Feride, elini ihtiyar adama uzattı. Ak saçlı adam da ayağa kalkmış uzatılan bu eli dudaklarına götürmek için âdeta heyecanlanıyor fakat dudaklarına götüreceği eli kalbinin üzerine basarak onun işitebileceği bir sesle konuşuyor:

— Bu gemide bana da bir yer bulunmaz mı Feride?

Feride gözlerini kapayarak sustu; sonra dudaklarında beliren tatlı ve esintili bir tebessümle:

— Hayır, dedi, başka aşıklarım var. Maalesef sizi gemime alamayacağım.

Sonra bir kuş gibi sıçraya sıçraya salonu terketti.

ÜÇÜNCÜ KİTAP
BİRİNCİ BÖLÜM

Joan, gemisinin güvertesine dayanmış ışıklı geceyi zevkle, heyecanla ve içinde soğuk bir rüzgâr dolaşıyormuş gibi titreyerek seyrediyordu. Feride iki gündür tamamen hastalanmıştı. Durmadan buhran geçiriyor ve onun de bir babası annesi olduğundan bahsederek bir çok isimler sayıp duruyordu. Bu isimler arasında Joan'ın tanıdığı veya tanımadığı birçok kimseler vardı.Fakat her nedense Feride sık sık "Halûk" diye birinden bahsediyor ve ondan bahsederken de gözleri yaşarıyor, rengi bir sonbaharda dökülen yapraklar gibi soluyordu.

Feride'nin hergün biraz daha eridiğini hisseden Joan, onunla beraber mahvoluyor ve düşüncelerine hâkim olan bir ruh haleti içinde zaman zaman kendi kendine mırıldanıyordu.

— Acaba bu romanın sonu nasıl bitecekti?

Joan'ın bütün ıztırabı ve kalp heyecanları hep bu noktada toplanıyordu.

Hakikaten bu roman nasıl bitecekti? Bir facia içinde çırpınan bu temiz duygulu insanın, alın yazısı acaba bu kadar kötü müydü? Fenalık yapanlar için hayatın başka bir yüzü olmadığını, fenalığa karşı ancak kötülüğün mukabele edeceğini pek iyi biliyordu.

Acaba Feride hakikaten yeni bir hayat uçurumunda mıydı? Onun ne kadar hassas, yani hasta denecek bir derecede hassas olduğunu pek iyi biliyordu. Fakat bu hassasiyetin onu felâketlere sürüklemeye kadir bir kuvvet olduğuna da inanmak istemeyen Joan, korku ile yine ürperiyor ve her ürperişinde de korkulu rüyalar görüyordu.

Feride temiz bir kız olamazdı. Fakat kendi nazarında dünyadaki insanların en temizi yine Feride'ydi. Joan'ın da kafasında zaman zaman tuhaf düşünceler, yersiz kuruntular ve acayip şüpheler dolaşmaya başlamıştı. Çok geceler hep Feride'yi sayıklayarak uyanıyor ve gözlerinin karşısında Feride'yi tanımadığı yabancı insanların kolları arasında buluyordu. Joan'ın duyduğu bu ıztırap verici vehimler belki de onun hayatına mal olabilecek korkunç bir kuvvetin yarattığı vehimlerdi.

— Iztırapsız hayat mı olur? Diye söylendi. Zaten hayatın ıztırapsız tarafı yaşanmaya değer mi?

Joan doğru düşünüyordu. Fakat içlerine dolan ve küfe küfe taşınabilecek kadar çok olan bu ıztırabın; onlar için artık bir tehlike arz etmeğe başladığı süphesizdi.

Joan bundan bir kaç yıl evvel ayın berrak ışıkları altında, bir geminin güvertesinde çıplak bir kadının ihtişamlı vücudunu hangi tesirin altında kalarak seyrettiğini hatırlıyor ve kendi ıztıraplarına yüklediği acının azabı içinde geçmişteki hayalleriyle bir derece olsun teselli buluyordu. Joan hayatın ne çetin bir mücadele olduğunu şimdi anlıyor ve atıldığı bu facia içindeki oynadığı rolün zorluğunu ancak şimdi takdir ediyordu.

Azap saadetin kardeşidir. Iztırap ise iç dünyadaki meyvelerin en olgunu ve en verimlisidir. Joan'ın hislerine hâkim olan bu kuvvet zaman zaman yarı bir ilâh mertebesine yükseltiyordu. Tehlikeli bir hayata hazırlanmak mecburiyetinde olduğunu hisseden Joan, titriyor ve korkudan büyüyen gözlerle denize bakmaktan âdeta nefret ediyordu.

Birdenbire gözlerinin önünde bembeyaz bir hayal gibi ak saçlı adamın beyaz başı göründü. Joan rüya görmüş gibi gözlerini ovuşturarak dikkatle baktı. Evet, geminin ön kısmında duran adam, hiç şüphesiz ak saçlı adamdı. Fakat onun buraya nasıl geldiğine meraklanıyor, içinde dolaşan şüpheli bir heyecanla onunla konuşmak istiyordu. Geminin ön tarafına doğru yürüyerek ak saçlı adama seslenmek istedi. Fakat içindeki heyecan ve korku her nedense ona mâni oluyordu.

— Adam sen de, dedi, ne çıkar; onunla ilk defa konuşmuş değilim ya. Ne olursa olsun bu akşam onunla bir kere daha görüşüp, konuşmalıyım.

Fakat bir türlü ayakları onu sürükleyip ak saçlı adamın yanına götüremiyordu. Joan ne yapacağını şaşırmış bir vaziyetteydi. Bir türlü kendi kendine karar veremiyor, nasıl hareket etmesi lâzım geldiğini düşünemiyordu. Kamaraya koşarak Feride'ye haber vermesi lâzımdı. Fakat nasıl? Feride onun burada olduğunu bilmemeliydi.

— Ne çıkar? Diye düşündü. Feride onun burada olduğunu öğrenirse sanki dünya kara mı giyer? Gidip Feride'ye onun burada, bu gemide olduğunu mutlaka haber vermeliyim.

Koşarak merdivenlerden indi ve heyecanla Feride'nin kamarasına girdi. Genç kız kamarasının penceresi karşısına oturmuş, baygın baygın saçlarını tarıyor ve içten gelen tatlı bir sesle şarkı söylüyordu. Joan'ı heyecanlı bir halde karşısında görünce meraklı sordu:

— Ne var? Ne oluyorsun Joan?

— Hiç, hiç bir şey yok Feride.

— Ya bu heyecan?

— Hiç canım, denizde büyük bir balık gördüm da...

Feride kahkahalarla gülüyordu:

— Ama ne yaptın ha, sen hiç balıktan korkar mısın Joan?Eski bir denizci, hayatının üçte birini denizlerde geçirmiş bir adam, nasıl oluyor da balıktan korkuyor? Doğrusu ben bu yalana inanmadım.

Joan, Feride'nin doğru dürüst muhakemelerine cidden sevinmişti. O ilk defa olarak Joan'la böyle mantıklı bir şekilde konuşuyordu. Hastalandığı günden bugüne kadar saçmalayan Feride'nin bu akşam sözlerinde bir mucize, bakışlarında ise âdeta bir meşale görünüyordu. Joan içini çekerek kendi kendine:

— Demek ki artık o iyileşiyor, diye mırıldandı.

Feride Joan'ın durgunluğunu merak etmişti.

— Niçin susuyorsun Joan? Diye sordu.

— Benimle alay ediyorsun da şaşırdım doğrusu; sana nasıl cevap vereceğimi düşünüyorum.

— Canım sen cevaptan aciz birisi değilsin ya.

— Güzel, çok güzel konuştun Feride, gel seni alnından bir kere daha öpeyim.

— Öpmek mi? İşte bu imkânsız. Artık kendi topraklarımıza girmiş bulunuyoruz. Günaha burada tövbe etmiş bulunuyorum. Onlar hep günah cennetinde yaşanmış ve bizim için birer masal olmuş eski hikâyelerdi. Ben artık o eski hikâyeleri yeniden yaşamak istemiyorum.

— Fakat ben ...

— Evet sen...

— Baban değil miyim?

Feride yine kahkahalarla gülüyordu:

— O da bir zamandı. Yani günah cennetinde yaşadığımız zamanların komedisi.

— Ya şimdi?

— Şimdi aşk beldesinden uzak sarayların sultanıyım.

— Ya ben?

— Para ile satın alınmış kölem.

Joan de kahkahalarla gülüyordu:

— Günah cennetinin altın Venüs'ünün ve saraylarının bâkir sultanının kölesi olmak benim için yeni bir dünya keşfetmek kadar muazzam bir iştir Feride.

— Köleliği Kabul ediyor musun?

— Venüs sarayının kölesi olmak bana gurur veriyor.

— O halde saçlarımı tara.

Joan Feride'nin uzattığı tarağı eline aldı ve onun altın yığını halindeki ipek saçlarını dağıtarak taramıya başladı. Bir köpük yığını halinde avuçları içinde taşınmakta olan bu saçları öpmek hasretiyle yanıp tutuşan Joan, gayri ihtiyari dudaklarını onlara uzattı ve öpmek için genç kızın başını göğsüne çekti. Feride sert bakışlarla Joan'ı tehdit ederek:

— Yasak! Diye bağırdı.

Joan hayretle Feride'nin yüzüne bakarak:

— Anlamıyorum.

— Memnu meyveler yetiştiren bahçenin hududunu geçmiş bulunuyorsunuz.

— Bir bahçevan için memnu mıntaka kaydı olamaz.

— Bir köle de sultan hanımın emri dışına çıkamaz.

— Fakat...

— Hayır bu kanundur!

— Ben böyle bir kanun tanımıyorum.

— Kurallar bile kanun dışı çıkmak selâhiyetine haiz değillerdir.

— İşte bu imkânsız, kral kanunsuz bir adamdır. Bir memleketin kanunları kralın hükümlerinden sonra gelir.

— O halde.

— Şimdi ben de bir kralım. Venüs sarayının bir kralı.

Feride katıla katıla gülüyordu. Fakat Joan'ın ona korkulu gözlerle baktığını görünce gayri ihtiyari başını ihtiyar denizcinin göğsüne uzattı ve nemli gözlerle ona yalvarırcasına ağladı. Joan Feride'nin bu zavallılığına çok müteessir olmuştu. Onun bu halinde acınacak ve ağlatacak bir hareketin mevcudiyetini hissettikçe âdeta kendini unutuyor ve bir masal dünyasının rengârenk dekorları arasında buluyordu.

— Ben çok fena bir kızım Joan. Hasta bir kız. Bu hastalığın her gün beni biraz daha yiyip bitirdiğini hissediyorum. Gönül bağımda çiçeksiz kalan ağaçlarımın hasretiyle onlar gibi ben de hergün biraz daha soluyorum. Bilir misin Joan, bu anımda neler düşünüyorum? Meğer dünyaya gelmek de büyük bir ıztırapmış.

— Teselliye muhtaç bir insan oldun Feride. Acıyorum sana.

— Bana değil, hayata gülmek lâzım Joan. İnsanları bu hale getiren hayatın küstahlığıdır. Hayat öyle korkunç bir muammadır ki, onu halletmek imkânsız bir felsefe muammasıdır. İnsan hayata inandığı nisbette yaşarmış. Buna inanıyor musun Joan?

— İnanmak, ben dünyada kendi kendime bile inanmıyorum Feride. Ben kendi varlığımın mevcudiyetine ve yokluğuna dahi inanmıyorum.

— Büyük bir ıztırap içinde yaşıyorsun Joan.

— Ona şüphe mi ediyorsun?

Her ikisi de birdenbire sükûn bulmuşlardı.Feride başını daha fazla Joan'ın göğsüne uzattı ve içten gelen bir sesle tatlı bir nağmeler halinde birşeyler mırıldanmıya başladı. Fakat ne söylediğini ne anlatmak istediğini Joan bir türlü anlıyamıyordu.

— Daha açık konuşmaz mısın Feride? Diye sordu.

Feride yutkunarak nemli gözlerini sildi:

— Ne olur Joan? Biraz da kendi kendime konuşmak istiyorum. Buna da mı itiraz ediyorsun? Galiba seninle darılacağız.

Joan ayağa kalktı:

— Ben gidiyorum.

— Nereye Joan?

— Güverteye çıkacağım. Canım sıkılıyor. Zaten bu akşam yemek de istemiyorum.

— Hayır Joan, beni yalnız bırakamazsın; ben de seninle çıkmak istiyorum.

— İmkânsız.

— Niçin?

— Seni bekleyemeyecek kadar canım sıkılıyor. Güverteye gelmez misin?

— Yalnız korkuyorum.

— Ama da yaptın ha!

— Beklemeyecek misin?

Joan cevap vermeden Feride'nin yatağının üzerine oturdu. Genç kızın hazırlanmasını sabırsızlıkla bekliyordu. Bu sırada kamaranın kapısının vurulduğunu işittiler. Joan'ın kalbi hemen attı ve yerinden kalkarak kapıya koştu. Kamarotlardan biri elinde küçük bir kâğıtla içeriye girdi. Ve Feride'ye bir mektup uzattı. Feride heyecanla mektubu açıp okuduktan sonra Joan'a uzattı. Joan da ayni heyecan ile mektubu okuduktan sonra yırtarak pencereden attı ve kendi kendine küfretti:

— Halletmiş!

— Niçin öyle düşünüyorsun Joan?

— Halletmiş dedim, o kadar.

— Bu mektup parçası sizi bu kadar mı sinirlendirdi Joan?

— Kim bu adam?
— Tanımıyorum.
— Hayret. Tanımayan bir adam nasıl oluyor da böyle bir mektup yazabiliyor?
— Kim mâni olabilir Joan?
— Kepazelik.
— Ona şüphe mi ediyorsun?
— Yeni aşıklarından biri olmasın Feride?

Feride'nin kahkahaları ilk defa neşeyle ve sevinçle kamaranın boşluğunu çınlatıyordu.

— Ne o? Hoşuna mı gitti?
— Gitti ya. Yeni aşık bulduğuma sevinmedin mi?

Fakat Joan bu mektubu o ak saçlı ihtiyar adamın yolladığını biliyordu. Bundan başka burada Feride'yi tanıyan ve ona bu şekilde mektup yollayan başka birisi olamazdı. Feride'nin yeni bir aşıktan bahsedişi onu hiç de heyecanlandırmamıştı.

— Hazır mısın Feride?
— Evet Joan, çıkabiliriz.

Feride Joan'ın omuzuna asılarak kamaradan çıktılar. Ve doğruca salondan geçerek merdivenleri tırmandılar, biraz sonra da soluk soluğa güvertenin tenha bir köşesine oturdular. Feride bu akşam sigara içiyordu. Joan'le beraber ve onunla atbaşı sigara içen Feride'nin bu hali ihtiyar denizciyi güldürüyor, fakat ona hiç de itiraz etmiyordu.

— Yine tiryakilik damarın tuttu Feride, dedi.
— Ne o ayıplıyor musun?
— Ne münasebet? Bilâkis memnun oluyorum. Bana yardım ediyorsun.

Feride sigarasının dumanlarında, gözlerinde bir karanlık denizin ay ışıklarıyle aydınlanan köpüklerini seyrediyor ve denizin havasını içine dolduruyormuş gibi, derin derin nefes alıyordu. Onun sigara dumanları arasında, denizi seyredişinde başka bir ihtişam, başka bir gurur seziliyordu. Joan ayağa kalkarak Feride'nin önünde durdu. Feride karşısında duran Joan'a bakmadan:

— Yine nöbet mi alıyorsun Joan? Diye sordu.
— Şüphesiz; aşkın sarayının melikesi karşısında nöbet almak, benim için bir gururdur. Bilhassa bu sarayın mutlak hükûmdarı karşısında bulunmak...

Feride'nin kahkahaları denize dökülüyor ve ihtiyar denizcinin neşesini artırıyordu. Fakat Joan niçin Feride'nin önünde durmuştu? Birdenbire gözleri ak saçlı adamın kendilerine doğru geldiğini gördüğü için Feride'nin önüne set çekmek istiyor ve bundan dolayı hâkimi mutlak gibi Feride'nin önünde dimdik duruyordu. Feride Joan'ın dalgın bakışlarında karışık renklerin uçuştuğunu görür gibi oldu.

— Fakat sizi çok durgun ve dalgın görüyorum Joan, dedi.
— Ama da yaptın ha. İçimde uçuşan renkleri, neşeyi de göremiyorsun Feride, bu kadar ahmak olma bakiyim.
— Güzel taraflarının bulunduğuna inanmak istiyorum Joan. Fakat zaman zaman fena taraflarının güzel taraflarını mağlûp ettiğini de bilmiyor değilim.

Feride de ayağa kalktı ve gülen gözlerle Joan'a sokularak:

— Sen de beni seviyorsun değil mi Joan? Bu kadar fedakârlığa karşı sen de benden birşey istiyorsun, bunu gözlerinden ve sesinin titriyen ahenginden anlıyorum. Doğru konuşuyorum değil mi Joan?

— Daha çocuksun Feride.Hem de 12 yaşında bir melek. Fakat bir bebek oluşun bilsen sana ne kadar yakışıyor. Gözlerinin süzgün ve sabit bakışları karşısında bu dünya üzerinde

esir edemeyeceğin bir insana tahayyül edebilir misin Feride? Fakat ben hiç de senin düşündüğün gibi bir insan değilim. Ben senin güzelliğinin hayranıyım. Ve beni kendine esir eden bu güzellik, bana yalnız yaşamak iradesi veren bir kuvvettir. Beni bu kuvvetten de mahrum etmek istersen buna bir diyeceğim yoktur.

Joan'ın sözleri Feride'ye çok acı bir şekilde fena bir tesir yapmıştı. Kendini kaybederek sallandı ve başının döndüğünü, gözlerinin karardığını hissederek tekrar sandaliyesinin üzerine çöktü. Joan merakla ve heyecanla onun üzerine eğilerek:

— Ne oluyorsun? Birşeyin mi rahatsız Feride? Diye sordu.

Feride bir yılan gibi oturduğu yerde kıvrılarak sönük bir sesle mırıldandı:

— Sözlerin bana çok tesir etti Joan. Niçin bu kadar acı konuşuyorsun?

— Sultanım bu kadar mı heyecanlandı?

Joan bu sözleriyle Feride'yi güldürebilmişti:

— Emirlerime itaat etmek mecburiyetinde olduğunu unutuyorsun.

— Hayır Sultanım, emredersiniz.

— Şimdi buradan uzaklaşmanı istiyorum.

— Ne o beni çalacaklar mı?

— Ondan şüphe mi ediyorsun? Altın bir meleği herkes kapar.

— Fakat onun zehirli bir yılan olduğunu bilenler, nasıl oluyor da koyunlarına alabilirler?

Joan baygın gözlerle Feride'ye bakarak güldü:

— Bu nasıl söz Feride?

Feride de gülüyordu:

— Nasıl söz olacak? Hakikatı söylüyorum.

— Fakat bazı yılanların sevimli olduğunu da biliyor musun?

— Ne münasebet, hiç yılan sevimli olur mu?

— Şüphe mi ediyorsun? Bir çok memleketlerin yılanları sevimli olurlarmış. Hele bu yılanların bazan öyle cazip gözleri ve öyle tatlı ıslık atışları varmış ki, bazı insanlar onlara aşık bile olurlarmış.

— Ben böyle bir yılan mıyım Joan?

— Yılanların sultanı, aşkların melikesi.

Feride kahkahalarla gülüyordu. Feride'nin uzayan kahkahalarına Joan sinirlenmeye başladı. Çünkü onun kahkahalarını işiten ak saçlı adamın yanlarına gelmesinden korkuyordu. Joan'ın korktuğu başına geldi. Gözlerini geminin baş kasarasına çevirdiği zaman sigara dumanları arasında ak saçlı ihtiyar adamın onlara doğru gelmekte olduğunu gördü. İhtiyar denizci titriyordu. Feride biraz daha ona sokuldu ve gözlerinin içine bakarak sordu:

— Ne oluyorsun Joan? Niçin titriyorsun?

— Bilmiyorum içimde bir korku var.

— Yani?

— Meçhul bir korku.

— Sebebi?

— Rüya gibi birşey, geçti, geçti ... Şimdi tamamen iyiyim.

— Fakat merak ediyorum Joan, bu korku birdenbire nasıl oldu da içine girdi?

— Tuhaf bir his Feride; aldırma, şimdi hiç bir şeyim kalmadı.

Feride'nin de içini bir merak sarmıştı. Joan'ın birdenbire hastalandığından ve ağır bir tehdit karşısında bulunduğundan şüphe etmeğe başladı. Şimdi Joan'ın da bakışlarında sayısız renkler uçuşuyordu. Feride bu renkleri tetkik edemeyecek kadar yorgundu. Başını Joan'ın göğsüne dayadı ve tatlı bir sesle:

— Bir bardak içkinin hasretini çekiyorum Joan, dedi.

— Yine mi içeceksin?
— Müsaade edersen evet.
— Ya etmezsem?
— Sultanın emrinden çıkılmayacağını unutma.

Her ikisinin de kahkahaları denizin dalgalarında cazip sesler çıkararak uzaklara yayılıyordu.

Feride nazlı bir gece kuşu gibi Joan'ın önünde kanat çırpıyor ve genç kızın işve saçan bu hareketi ihtiyar denizciyi âdeta çıldırtıyordu. Joan onun bu hareketlerine dayanamayarak Feride'yi göğsüne çekti ve boğuk bir sesle:

— Beni çıldırtmak mı istiyorsun Feride? Diye mırıldandı.

Feride hakikaten çıldırtıcı kahkahalarla Joan'ı heyecanlandırıyordu. İhtiyar, meçhul bir tesirin altında kalarak dudaklarını gayri ihtiyarı genç kızın dudaklarına uzattı ve onu öpmek için çırpınmaya başladı. Fakat Feride çevik bir hareketle Joan'ı göğsünden iterek geri çekildi ve gülen gözlerle ona bakarak:

— Memnu mıntıkaya girdiğimizi daha evvel söylemiştim zannederim, dedi.

Joan mahçup gözlerle Feride'ye bakarak birşeyler söylemek istiyor fakat hafızasını toplıyarak kelimeleri yanyana getirmekte âdeta zorluk çekiyordu. Joan çırpınıyor ve Feride'yi tekrar kendine çekmek için heyecanlanıyordu. Fakat Feride sarsılmaz bir heykel gibi dimdik duruyor ve tesirsiz bir halde gittikçe aptallaşan Joan'ın hareketlerini kahkahalarla seyrediyordu. Feride onunla:

— Canavarlaşıyorsun Joan, diye alay etti.

Joan mahçup gözlerle bakışlarını denize çevirdi ve haşin bir sesle:

— Hayır, dedi, hayvanlaşıyorum.

Joan'ın bu sözleri Feride'nin üzerinde acı bir heyecan uyandırdı ve sessizce ona sokularak:

— Joan, dedi, müsaade ediyorum fakat yalnız bir defa, anladın mı? Yalnız bir defa.

Joan'ın gözleri yaşlarla dolmuştu:

— Hayır Feride, dedi, ben çıldırmış bir adamım; daha doğrusu utanmaz bir adam. Hiç insan kendi kızına fena nazarla bakabilir mi? Ben dünyadaki erkeklerin en alçağı ve gönül işlerinde ise en bayağı bir kimseyim. Affet beni Feride.

Joan ışıklı gecenin çizgileri altında Feride'nin de gözlerinin yaşardığını görüyor ve kendi içinden kendi kendine lânet ediyordu.

— Ben dünyadaki insanların en aptalıyım değil mi Feride? Diye sordu.

Feride tükenen kahkahalarının dudaklarında kırılan son ışıklarıyle:

— Hayır Joan, dedi, sen dünyadaki insanların en temizi ve en bâkir ruhlususun. Ben hayatta senin kadar müşfik, senin kadar asil düşünceli birisine tesadüf etmedim. Hayatta baba şefkati görmemiş bir insan, ilk defa senin kanatların altında saadet denen duygunun en güzelini, en heyecanlısını tatmış bulunuyor.

— Fakat ben...

— İnsan bir buhran anında yaptığı en güzel bir eseri yıkmak için kendinde kuvvet hissedebilir.

— Fakat böyle bir hareket onun içinde saklanan gizli bir kötülüğü meydana dökmez mi kızım?

— Öyle düşünme Joan. İhtirassız insan yaratmanın imkânsızlığını Allah bile ifade etmiştir. Zaten bütün güzellikler, heycanlar, zevkler ve nihayet aşklar hep ihtirasa dayanmıyor mu?

Joan zevkle güldü, heyecandan duracakmış gibi çarpan kalbinin vuruşlarını dinliyerek mırıldandı:

— Bunun böyle olduğunu doğrusu bilmiyordum Feride. İlk defa olarak bu hakikatı senden öğrenmiş bulunuyorum. Bilsen bu sözlerinle beni ne kadar bahtiyar ettin Feride.

Feride bir sigara daha yaktı ve sandaliyelerden birinin üstüne oturarak dakikalarca konuşmadan hep denizi, geceyi, yıldızları seyretti. Sonra Joan'a dönerek:

— Fakat nereye gidiyoruz Joan? Bu yolculuk niçin? Diye sordu.

Joan Feride'ye yalan söylemek için birkaç dakikalık bir sükût geçirdikten sonra gönlü onu yalan söylemekten menetti ve hakikatı Feride'ye itiraf etti:

— Çağırdılar Feride, gidip onlara hesap vereceğiz.

— Kim çağırdı? Neyin hesabı?

— Kıbrıs'a niçin gönderildiğimizi unuttun mu kızım?

Feride kederli bir sesle:

— Gönül eğlendirmeye, aşk denizlerinin esaretli efsaneleri arasında dolaşmaya ve kalbimizi dinlendirmeye gönderilmedik mi?

Joan acı acı güldü:

— Belki seni affederler kızım.

Feride heyecanla sordu:

— Ne o suçlu muyuz Joan?

— Sen belki hayır. Fakat ben hesap vermek mecburiyetindeyim.

— Neyin hesabı? Kime hesap vereceksin? Boş ver.

— Ben suçumu kafamın yokluğu ile cezalandırılacak kadar mühim buluyorum Feride.

Feride oturduğu yerden bir hızda ayağa kalktı ve dudaklarında dolaşan acı kahkahalarla güldü:

— Delirdin mi Joan, yoksa rüya mı görüyorsun?

— Acı bir rüya. Sızılı kalp ağrılarım yine başlamak üzere Feride. Keşke dönmeseydik. Keşke daha uzak iklimlere göç etseydik. Beyrut'a gitmek istemiyorum.

— Ben de oraya gitmek istemiyorum Joan. Kaptana emredelim dümen kırsın ve bizi yine günah cennetimize götürsün. Biz orada aşıklarımızla müreffah bir hayat sürebiliriz. Değil mi Joan? Hem annemi orada bırakıp, niçin başka diyarlara göç ediyoruz.

— Annen, zavallı kadın.

— Evet zavallı kadın, onu niçin yalnız bıraktık Joan? Şimdi kaptana giderek dümen kırmasını söyleyeceğim.

— İmkânsız.

— Niçin imkânsız olsun? Emirlerime itaat etmek mecburiyetinde değil midir? Bir Sultanın emirleri hiç reddedilir mi Joan?

— Sultanın emirleri ve kanunları ancak kendi sarayında söker Feride.

— Nasıl konuşuyorsun Joan?

— Beğenmiyor musun?

— Kötü düşünceli bir insan olduğunu açığa vuruyorsun.

— Evet ben kötü düşünceli değil, doğrudan doğruya kötü bir insanım.

— Yanılıyorsun.

— Güzel bir temenni.

Joan içinde taşan bu heyecanlarla Feride'nin ellerine sarıldı ve huzur içinde dudaklarına götürdü, meserretle öpmek isted, fakat Feride müsaade etmeyerek geri çekti. Genç kız kahkahalarla gülerek:

— Memnu mıntakayı geçemezsin, diye Joan'le alay etti.

Joan Feride'nin bu son günlerdeki hareketlerine haddinden fazla sinirleniyordu. Onun bu hallerine nasıl mukabele etmesi lâzım geldiğini bilmiyor, elinde olmayan bir kuvvetle ona saldırmak, onu kollarına almak, saçlarını boynuna sararak birlikte denize girmek ve dalgaların vahşi akıntılarına kendilerini vererek başka diyarlara, başka iklimlere göç edip gitmek istiyordu. Bu aylardır içinde doğan benliğini saran ve tatbikini imkânsız gördüğü bir heyecandı. Fakat her nedense Feride'nin ona karşı takındığı tavırlar karşısında bu heyecanlarını bir türlü teskin edemiyor, bir türlü sükûn bulamıyordu.

— Ölümsüz yaşanamayacağını anlıyorum Feride, dedi.

— Nasıl, nasıl?

— Seni de içime gömmek istiyorum.

— Zavallı aşık, gözlerin bu kadar kanla lekeleniyor. Aptal, senin kadar aptal bir insana tesadüf etmedim.

— Evet ben aptalım, fakat senin aptalın değil, hislerimin ve müşfik duygularımın aptalıyım. Anladın mı Sultan hazretleri?

— Sultanlık bana yakışıyor mu Joan?

— Saraysız bir sultan olmak, bilmem insana gurur verir mi?

Joan sinirleniyordu. Fakat Feride durmadan gülüyor ve güldük sonra da Joan'ın öfkesi bir kat daha artıyordu.

— Kalbimdeki saraya giremediğin için, şimdi de beni kötülüyor musun Joan?

— Sarayın da senin olsun, kalbin de.

— Memnunum.

— Başka başka insanların hasretini çeken bir kızın kalbine girmek, benim için bir çılgınlıktır.

— Aptal dedim ya.

— Bir yılan gibi etrafına zehir dökmekten zevk mi alıyorsun Feride?

O akşam Joan'le Feride hakikaten birbirlerine darılacak kadar küçük bir kavga etmişlerdi. Fakat bu kavganın ne kadar devam edeceğini, bu küslüğe ne kadar dayanacaklarını her ikisi de merak ediyor ve merakla birbirlerini seyrediyorlardı.

— Beni niçin bu kadar kötülüyorsun Joan?

— Kalbini bakışlarına vermiş, etini bakışlarına salmış bir kızın hayatını tecessümle müşahede ediyorum de, erkekliğimden ve kendimden âdeta nefret duyuyorum. Hayatta bu kadar yanılacağımı ve insanların bu kadar fena ve kötü zihniyetli olacaklarını hiçbir zaman tasavvur etmemiştim.

— Bir buhran meselesi demiştim ya Joan, insanların aşkı da, yaşayışı da sevgiler de bir buhran meselesidir. İnsan bu buhrana tutulduğu zaman, namus denen mevhumun perdelendiğini ve etrafını karanlık dumanlar sardığını fakat bu dumanlar arasında durmadan saadetin şarabını içtiğini zannederler. Bu buhran geçtikten sonra da yaptıklarına nadim olarak ölümü tercih ederler. İşte ben hayatta hep bu hislerle hareket etmiş bir kızım.

— Bu bir hastalıktır, şimdi buna inanıyorum. Bu hastalığın önüne geçecek hiçbir insanî kuvveti yoktur.

— Doğru söylüyorsun Joan. Bu çok acı ve çok tehlikeli bir hastalıktır. Bu hastalığa tutulan insanlar maddenin esiri, mâneviyatın da kölesi olurlar. Onlar hiçbir zaman hareketlerini tahdit edemezler. Hep rüya içinde yaşarlar ve gördükleri bu rüyadan da tatlı ve heyecanlı zevkler duyarlar.

— Bunun başka bir ismi daha vardır. İnsanlar bu gibi kadınlar doğuştan günaha gönüllü ismini verirler.

— Zannetmiyorum, annemin bir günahkâr, babamın bir aptal olacağını hiç de tahmin etmiyorum.Eğer bu düşüncelerimde yanılıyorsam, veya hayatlarını bilmiyorsam bu suç onlarındır. Beni hayata günaha gönüllü olarak getirmenin büyük suçu onlarındır. Fakat unutma ki, muhakkak surette suç cezalanır. Yani dünyada cezasız kalmayan hiçbir suç yoktur.

— Onlar yaşamış olsalar da, işledikleri suçun cezasını seninle çekeceklerdir.

— Fakat böyle olmakla beraber, hayatta suçsuz hiçbir insan tasavvur edemezsin. Bazan suçsuz kimselerin de cezalandığı olmuştur. Fakat bu cezaların sonlarında da onların kalplerinde tecelli eden âdaletin asaleti yer almağa kadir olduğunu ispat etmiştir.

— Uzun sürdü, böyle saçma felsefeleri sevmiyorum.

— Ama da yaptın ha, hayat bir yalanın felsefesi değil mi Joan? İnsanlar kendilerini hep bu yalana kaptırmış bulunmuyorlar mı?

— Canı çıksın böyle felsefenin.

Joan oturduğu yerden kalkarak geminin başkasarasına doğru yürümek istedi. Fakat birdenbire aklına ak saçlı adam gelince, vazgeçti ve Feride'ye:

— Çok yorgunum, dedi, kamaraya dönsek.

— Daha erken Joan, canın mı sıkılıyor? Senin bu kadar tez uyuduğunu zannetmiyorum.

— Bu akşam üzerimde ağır bir yorgunluk var. Yatmak istiyorum.

— Fakat...

— Hayır, seni burada yalnız bırakmayacağım.

— Niçin?

— Kanatlanıp uçabilirsin.

Yine Feride'nin kahkahaları ve Joan'ın sinirli hareketleri...

İKİNCİ BÖLÜM

Dalgaların duvarlarına çarptığı, akşamları yıldızlarle yıkanan küçük bir villa...Feride'nin eski evi... annesinin gözlerini hayata kapadığı yer. Fakat Feride bu evin yabancısıymış gibi, bir haftadan beri ısınamadığını söyleyerek şikâyet ediyor ve Joan'a kendini başka bir yere götürmesi için yalvarıyordu.

Güneşli bahçesinde, çardaklaşan asma yaprakları altında banana kokuları içinde bir ömür sürmekte olan Feride, artık tamamen yalnızdı. Arada bir Joan geliyor, onun eksiklerini tamamlayıp gidiyordu. Lübnan gecelerinin efsanevi dünyalara açılan güzel dekorları arasında yeni bir hayat bulmak için çırpınan Feride, hergün biraz daha kendi varlığından birşeyler kaybettiğini hissetmeden yaşıyordu.

Bazı günler bahçeye çıkmadan hep salonda oturuyor, yabancı gözlerle etrafını gözden geçiriyor ve buraya niçin kapatıldığını düşünerek üzülüyordu. Bir gün yine salona oturmuş gazeteleri karıştırıyor, tefrikaları okuyordu. Birdenbire gözlerine karşı duvarda asılı duran bir resim ilişti. Feride oturduğu yerden heyecanla kalkarak resmin bulunduğu yere koştu. Dakikalarca bakışlarını resimden ayıramayarak dalgın dalgın bakındı. Bu resim birine benziyordu. Feride'nin bu resmin sahibini görmüşlüğü vardı. Fakat kimdi? Bakışlarını bu resimden dakikalarca ayırmadan dalıyor, bu evi, bu salonu, bu eşyaları düşünüyordu. Fakat her nedense eski yuvasının hatıraları hayalinde bir türlü canlanmadan, bir gölge gibi silinip kayboluyordu.

Annesini bu dekor arasında zaman zaman özlediği oluyordu. Başka duvarların hasretini çekerek hep annesini sayıklıyor, dudaklarından onun ismini eksiltmiyordu. Bazan pencereleri açıyor, dakikalarca denizi seyrederek hafif bir sesle güzel bir şarkı mırıldanıyor ve kendi kendine gülüyordu.

İki günden beri Joan da görünmemişti. Dün gece geç vakitte kapısının vurulduğunu işittiği halde uykusundan uyanıp her nedense kapıyı açmamıştı. Arada bir kapının vurulduğunu işitiyor, fakat açmağa bir türlü cesaret edemiyordu. Günün birkaç defasında kapısının kimler tarafından vurulduğuna merak etmiyor değildi. Bir defasında açmaya niyetlendiği halde, yine pişman olarak cevap bile vermedi.

Birdenbire aklına birşey gelmiş gibi pencerelere yürüdü ve denize bakan pencerelerden birini açarak caddeden gelip geçenleri seyretmeye koyuldu. Tam bu sırada kapısının vurulduğunu işitti. Pencereden başını uzatarak yola baktı, kapının önünde iki asker duruyordu. Bunlar da kim oluyor? Diye düşünerek merdivenleri indi ve kapıyı açtı. Askerlerden biri:

— Girebilir miyiz Bayan Feride? Diye sordu.

Feride kendi adının nereden bilindiğine merak ederek kapıyı iyice açtı:

— Girebilirsiniz... Fakat burada...

— Hayır merak etmeyiniz araştırma yapacak değiliz.

— O halde...

— Sizinle görüşeceğiz.

— Buyurunuz.

İki asker sert adımlarla içeriye girdiler ve doğruca merdivenleri çıkarak salonda oturdular. Feride de karşılarındaki koltuklardan birine oturmuştu. Kapıda konuşan askerlerden biri Feride'yi isticvaba başlıyarak birçok sualler soruyordu:

— Buraya Joan isminde birisi geliyor mu?

— Geliyor, fakat niçin soruyorsunuz, o benim babamdır.

— Güzel.. Her akşam geliyor mu?

— Hayır, bazı akşamlar.

— Sizin başka bir arkadaşınız var mı?

— Çok, hem de pek çok. Şimdi sizler de benim arkadaşlarımsınız. Fakat bana gelen diğer arkadaşlar sizin gibi gelmiyorlar.

Ayakta duran asker merakla sordu:

— Bunlar nasıl arkadaştılar?

— Anlıyamadım.

— Yani genç mi, ihtiyar mı? Kız mı, erkek mi?

— Her çeşitten, genç de var ihtiyar da.

Not alan asker söze karıştı:

— Bunlar buraya ne maksatla geliyorlar?

— Beni eğlendirmek için.

— Güzel.

Ayakta duran asker tekrar sordu:

— Bunlarla dostluğunuz uzun bir zamandan beri mi devam ediyor?

— Fakat o kadar çok insan geliyor ki, bunların hangisi eski, hangisi yeni doğrusu tefrik edemiyorum.

Not tutan adam:

— İsimlerini söyliyebilir misiniz?

— İşte bu imkânsız.

— Kız arkadaşlarınızın?
— Gülsün, Safinâz, Orient, Fato, Deliver ...
Feride daha birçok uydurma isimler sayacaktı, fakat not tutan asker ona mâni oldu.
— Kâfi, Rozalina isminde bir kız tanıyor musunuz?
Feride bir saniye hafızasını yokladı:
— Rozalina, Rozalina. Tanımıyorum.
Ayakta duran asker sert bir hareketle ve tok bir sesle konuştu:
— Nasıl tanımıyorsunuz?
— Tanımıyorum, ben Rozalina isminde bir kızı tanımıyorum. Benim böyle bir arkadaşım yoktur.
İki asker hayret ifade eden gözlerle birbirlerine baktılar. Sonra Feride'nin anlamadığı bir dille birşeyler konuştular, birşeyler münakaşa ettiler. Ayakta duran asker Feride'ye doğru yürüyerek, onun gözlerinin içine baktı ve alay eden bir sesle:
— Suç ortağınızı nasıl oluyor da "tanımıyorum" diye ısrar ediyorsunuz?
Feride hayretle ayakta duran askere baktı:
— Suç ortağı mı? Hangi suçtan bahsediyorsunuz? Ben ne suçluyum ve ne de suç ortağım vardır.
Not tutan asker Feride'nin sözlerini kağıda kaydettikten sonra:
— Demek ki siz masum bir kızsınız? Diye sordu.
— Günahım olabilir, fakat suçum yoktur.
Ayakta duran asker:
Günahınız güzelliğiniz karşısında bir suç arzetmez.
— Demek siz de...

Feride sözünü bitiremedi, çünkü nemli gözleri birdenbire dolup taşmıştı. Haykırmak, bağırmak ve bu iki askerin üzerine saldırarak onları boğmak ve evinden kovmak için titriyordu. Fakat bunu nasıl yapabilirdi? Kapıyı açmamış olsaydı hiç şüphesiz çok daha iyi olacaktı.
Ayakta duran asker:
— Gözyaşları... bir kadının gözyaşları, diye söylendi.
Not tutan asker onun sözlerini şöyle tamamladı:
— Bir mâna ifade etmez değil mi dostum?
— Şüphesiz, şüphesiz.
Feride hakikaten sinirlenmişti. Gözlerini kapayarak ağzını açtı ve diline geldiği şekilde bağırmaya başladı:
— Şimdi de benimle alay mı ediyorsunuz? Niçin buraya geldiniz? Niçin beni sorgu suale tuttunuz? Çıkınız buradan, sizlere evime girme hakkını vermiyorum; defolunuz buradan. Daha ne duruyorsunuz?
Sonra yüzünü avuçları içine aldı ve sarsıla sarsıla ağlamaya hıçkırmaya başladı.
Ayakta duran asker ona biraz daha yaklaşarak saçlarına dokundu:
— Siz buraya girmemize müsaade etmiş değilsiniz, bize bu müsaadeyi veren kanundur, dedi.
— Hangi kanundan bahsediyorsunuz? Dünya üzerinde âdaletin hükümlerine riayet eden bir kanunun mevcudiyetine inanmıyorum. İnsanların kanun diye kuklalaştırdıkları hürriyeti tahdit eden böyle bir kelimeye maalesef kıymet vermek istemiyorum.
Not alan asker:

— Eee, dedi. Lâfı uzatıyorsunuz, biz buraya nutuk dinlemeye, felsefe yürütmeye gelmedik. Sen yalnız sorduklarımıza cevap ver. Rozalina isminde bir arkadaşın var mı? Yok mu? Buraya geliyor mu?

— Hayır yoktur ve buraya da böyle birisi gelmiyor.

— Joan kaç gündenberi seni ziyaret etmedi?

— İki gündür.

— Nereye gittiğini merak etmedin mi?

— Etmez olur muyum? Fakat gelmedi.

— Joan cezasını çekiyor.

— Hangi cezasını?

— Vatana ihanet suçundan mahkum edildi ve 5 yıl ağır cezaya mahkûm oldu.

— Hayır, yalan söylüyorsun. Joan hiçbir zaman vatanına ihanet etmiş değildir. Onu görmek istiyorum.

— Şimdi göreceksiniz, şato sizi de bekliyor.

— Hangi şato?

— İki yıl evvel ayaklarımızla gittiğimiz şato. Ne de çabuk unutmuşsunuz?

— Ben iki yıl evvel hiçbir şatoya gitmedim.

— Şimdi annenizin mezarına gider gibi, kendi gönlünüzle oraya da gideceksiniz.

— Annemin mezarı mı? Annem ölmüş mü?

— Bilmiyor musunuz?

— Hayır, annemi başka bir diyarda bırakarak buraya geldik.

İki asker hayret ifade eden bakışlarla birbirlerine baktılar. Sonra ayakta duran asker:

— Doğru mu söylüyorsunuz? Diye sordu.

Feride annesinin nerede olduğunu ve onun öldüğünü dahi bilemeyecek kadar mâzisini unutmuştu. Fakat bu zavallı askerler onun hasta olduğunu nasıl bileceklerdi? Sordukları suallere doğru dürüst cümlelerle cevap veren Feride hakkında hiçbir yanlış kanaatleri olamazdı. O normal, hatta normal üstü parlak bir zekâya sahipti.Bu zekânın altında parlayan ışıklı gözlerin ifadesi de bu hakikatı gizleyemiyordu.Fakat annesinin ölümünü niçin inkâr ettiğine meraklanıyordu. Not tutan asker:

— Buraya Nazım Bey isminde birisi geliyor mu?

Feride bu suale kati ve kesin bir cevap verdi:

— Hayır, dostlarım arasında böyle biri yoktur.

Asker duvarda asılı duran resmi Feride'ye göstererek:

— Bu resmi tanıyor musunuz? Diye sordu.

— Hayır tanımıyorum. Buraya geldiğim ve bu eve kapatıldığım günden beri ben de merakle bu resme bakıp duruyorum.

— Niçin merak ediyorsunuz?

— Bilmiyorum, yalnız bir tecessüs. Güzel bir adama benziyor. Saçlarındaki ışıklar onun ak saçlı birisi olduğunu ifade etmez mi?

— Fakat bu resmi sizin tanıdığınızı biz biliyoruz.

— Tanımıyorum, isterseniz yemin edeyim.

— Yemin burada sökmez.

Ayakta duran asker:

— Anneniz size bu resimden hiç bahsetmedi mi?

— Hayır, zavallı annem bu resmin kime ait olduğunu nereden bilsin?

— Kendi eliyle astığı bir resmi bilmez olur mu?

- Bu resmi oraya annem mi asmıştı ? Ne alâkası var ? Annem bu evi belki de hayatında hiç görmüş değildir.

- Bu nasıl söz ? Anneniz kendi evinin içinde yaşayıp büyüdüğünü aşkının kaynaşıp taştığı bir yuvayı bilmez olur mu ?

- Annem burada mı yaşıyordu ? Bu ev onun mudur? Fakat niçin yalan söylüyorsunuz? Annem bu evde bir gün bile yaşamış değildir.

Askerler yine hayretle birbirlerine baktılar ve mânalı göz kırpışlarıyla bir şeyler ifade etmek istediler. Bu kız acaba deli mi ? Diye âdeta birbirlerine bakıyorlardı. Ayakta duran asker, Feride'nin anlayamadığı lisandan konuşarak "deli galiba" dedi, diğeri de onun sözlerini tasdik etti.

Ayakta duran asker Feride'ye :

- Siz galiba büyük bir hastalık geçirdiniz ? Diye sordu.
- Hastalık... Hayır, yalnız zaman zaman bir ruh buhranı.
- Delilik değil mi ?
- Ne münasebet, ben deli değilim.
- Güzel... Fakat sizi ancak delilik kurtarabilir.

Not alan asker de ayağa kalktı, ayakta duran askerin yanına yürüyerek bir şeyler konuştular ve Feride'ye seslenmeden çıkıp gittiler. Şimdi bu büyük salonda yalnız kalan Feride âdeta bayılacakmış gibi buhranlar geçiriyordu. Bu iki askerin niçin buraya geldiğini, niçin onu istievap ettiklerini merak ediyor, fakat onları konuşmalarından, sorgularından hiç bir şey anlamamış görünerek arada bir gülüyor, sinirleniyordu.

Feride içi içine sığmayan bir kız olmuştur. Burada yaşamanın zevksizliğini, heyecansızlığını hissediyor ve içinde dolaşan ürpertici bir azapla geri dönmek istiyordu. Fakat ona kim yardım edecekti ? Onu geldiği yere kim götürecekti ? Joan da iki günden beri kayıplara karışmıştı.

Birdenbire aklına geldi, askerler ona annesinin öldüğünden bahsetmişlerdi. Fakat Feride annesini Kıbrıs'ta bıraktıklarını zannediyor ve bu teselli ile üzüntüsüz yaşamak kuvveti buluyordu. Hakikaten acaba annesi ölmüş müydü ? Ne münasebet, iskeleye kadar gelip onu uğurlamamış mıydı ? Son defa olarak kucaklaşıp birbirlerini öpmemişler miydi ? Hatta annesi ona "kızım işlerini süratle bitirerek erken geri dön" dememiş miydi ? Askerlerin kendiyle alay ettiklerine inanıyordu.

Akşama kadar evin odalarında, bahçede,salonda dolaştı ve karışık hislerle kendi kendine konuşarak kâh annesini, kâh Joan'ı saklayıp durdu. Bu günlerde her nedense ne Halûk'tan ne de Ferit'ten bahsediyordu. Onların her ikisini de unutmuştu. Kalbinde yaşayan aşıklarının unutmak doğru muydu ? Fakat onlar madem ki kendini düşünüp evine gelmiyorlardı, o niçin onlarla ilgilenecekti.

- Onları düşünmek bile istemiyorum, dedi.

Fakat aşksız hayattan zevk almamaya başladığı için, zaman zaman buhranlarla gönlünün dumanlandığını hissediyor ve içindeki acının azabına "aşksızlık" diye isim veriyordu. Susuzdu, yorgundu, vücudunun dinlenmeyen ihtiyacı vardı. Hani ya kendisi bir sultandı, bir prensti ? Halde şehzadeler, aşk prensleri nerede kalmışlardı ?

Akşamla başlayan serin bir Lübnan havası içinde aheste aheste esmekte olan banana kokulu havayı teneffüs ederek bahçeye çıktı. Lübnan gecelerinin gönlüne serptiği üşütücü bir soğukla serinledi. Gözlerini önünde sayısız hayaller geçip duruyordu. Bu hayaller arasında kâh tanıdığı ve onlara tebessüm ederek selâm verdiği simalar geçiyor, kâh tanımadığı insanların alevli gözleriyle karşılaşıyor ve ateş saçan bakışlarından korku ile titriyordu.

Bu gözlerdeki ifadeler onu sonsuz bir yolculuğunun davetini yapıyor, kendi bakışlarıyla bu davete o da ümit veriyordu. Bir ümit yolculuğu gönlündeki sonsuzluğu dindirecek kadar teselli ilacıydı. Ah bu ilaçtan bir yudum içebilseydi. Sonra aklına geldi, Kıbrıs'tan getirdikleri şarap şişeleri dolapta duruyordu.

Hemen yemek odasına girdi ve karşısında selâm duran şaraplardan bir şişe alarak içmeğe başladı. İçtik sonra açılıyor ve durmadan şarkı söyleyerek dans ediyordu. Ruhunu kamçılayan içkinin verdiği heyecanla, Ferit'i hatırladı, karşısında Halûk'u görmüş gibi oldu ve kollarını açarak onlara doğru yürüdü.

- İkiniz de bana yetmezsiniz. Gerçi her ikiniz de güzel ateşin ve cana yakın çocuklarsınız, fakat her nedense yine bana az geliyorsunuz. Kanatlarınızı açıp niçin beni saadetinizin ocağına almıyorsunuz ? Yoksa siz de mi birbirinizden kıskanıyorsununz ? Bu kadar aptal olmayınız. Ben ikinize de kâfiyim. Doğrusu bu kıskançlığınızı hiç de beğenmiyorum. Biraz gülseniz ya. Gülünüz ki, gönlümdeki azabı eritebilesiniz. O kadar yorgunum ki çocuklar. Hele sen Halûk, aylarca baş ucumda çırpınarak "sarayıma bir prenses götüreceğim" demiyor muydun ? Niçin yüzünü asıyorsun ? Yook, bu hareketin hiç de sana yakışmıyor. Yine kavga edeceğiz. Bir de Ferit'e baksana, ne kahraman çocuk. Hiç bir şeye aldırdığı yok. Mütemadiyen gülüyor ve tebessümleri arasında "Bana gel Feride, bana gel" diye çırpınıyor. Fakat ben her ikinize de gelmek istiyorum. Çok açım çocuklar, açlığın ne korkunç bir hastalık olduğunu biliyor musunuz ?

Sonra kendi kendine gülüyor ve gönlünde tutuşan bir alev yığınının ateşiyle nazlı bir halde pencerelere doğru yürüyor, bir şeyler söylüyor, mukaddes kitaptan bir şey okuyor, dua fısıldıyordu sanki.

- Buhurdan diyor, buhrandan... Nerde buhurdan, biraz aşk tütsüsü vereceğim. Belki evim perilerle dolup taşar. Nerede buhurdanım, günlük öd vermek istemiyorum, yalnız şarapla karışık biraz ekmek yakacağım. Şarapla ekmek, Havva anamızın bekâretini alan aşk tılsımıymış. Bilmiyor musunuz çocuklar ? Bundan da mı bihabersiniz ? Bu kadar zavallı olmayınız bakalım...

Odayı dolaşıyor ve buhurdan arıyordu :

- Bulamadım, yine de bulamadım, annem saklamış olacak. Zaten o aşk denen şeylerden çok korkardı. Şarapla ekmek tütsüsünü hele hiç müsaade etmezdi. Fakat ne çıkar, kızı istedikten, arzu ettikten sonra annesi müsaade etmez olur mu ?

Sonra pencereden havlıya bakarak gülüyor ve kendi kendine söyleniyordu :

- Niçin dışarıda bekliyorsunuz çocuklar ? İçeriye gelmeyecek misiz ? Yoksa birbirinizi kıskanıyor musunuz ? Sizlerin bu kadar aptal olacağınızı hiç de tahmin etmiyordum. Demek ki, yanılmışım; o halde aptal sizler değil benim...

Yorgundu, bütün bir geceyi korkunç rüyâlar içinde geçirdiği için asabının tamamen bozulduğunu ve kendine ağır bir yorgunluk verdiğini hissediyordu. Sabah kaktığı zaman bir kadeh halis Kıbrıs şarabı içmişti... Böyle olduğu halde vücudundaki kesiklik ve yorgunluk bir türlü kendini bırakmıyordu.

Bu dört duvar arasında canı sıkılıyor ve ne yapacağını şaşırmış bir vaziyette kendi kendine hayaller kuruyor, annesiyle konuşuyor, tekrar Kıbrıs'a dönüyor, orada Ferit'i buluyor, onunla tekrar aşk oyunları, ateş oyunları yaratıyordu. Ne mesut günler yaşamışlardı ve yaşayacaklardı da... Fakat Ferit'ten uzak kalışının ıztırapıyla, kendine kuvvet bulamıyordu.

- Yaşamışım veya yaşamamışım, diye düşündü, ne çıkar ? Fakat annemi unutarak yaşamak, ne kadar ayıp değil mi ? Ona da para göndermek imkânını bulamıyorum. Zavallı anneciğim, kim bilir şimdi nasıl yaşıyor.

İçinden gelen bir kuvvet ona annesinin öldüğünü haber vermek istiyordu. Fakat hiçbir şeye inanmak istemeyen Feride annesinin öldüğüne de inanmıyordu. Gece olduğu halde bahçeye çıktı, portakal dallarının arasında yıldızlara şarkı söyledi, havuzun önündeki banana ağaçlarının gölgesine uzanarak denizden gelen balıkçı seslerini, onların şarkılarını içine doldurarak dinledi.

Bahçede bir ayak sesinin heyecanıyla oturduğu yerden kalkarak etrafına bakınmaya başladı. Acaba gelen Joan mu diye düşündü. Ayak sesleri yavaş yavaş Feride'ye yaklaştığı halde gelenin kim olduğunu göremiyordu :

- Kim var orada ? Diye seslendi.

Kahkahayla karışan neşeli bir ses :

- Uyuyor musun Feride ? Diye sordu.

Feride heyecanla :

- Ne uykusu, fakat siz kim oluyorsunuz ?
- Tanımadın mı Feride ?

Feride başını ona çevirdiği zaman karşısında ak saçlı ihtiyar adamı gördü :

- Siz kimsiniz ? Buraya nasıl girdiniz ? Diye sordu.
- Beni tanımadın mı Feride ? Kıbrıs'ı unuttun mu ?
- Sen Ferit değilsin, Halûk da bu kadar ihtiyarlamış olamaz.

Ak saçlı ihtiyar adam kahkahlarla gülüyordu :

- Ben Nazım, "ak saçlı ihtiyar" dediğin Nazım.

Feride dudaklarını oynatarak, hafif bir sesle :

- Nazım, Nazım, benim ak saçlı ihtiyar adamım.Böyle birini tanıyor muydun acaba? Yoksa mazi, benim için artık bir masal mı olmuştur ?
- İyi düşünürsen hatırlayacaksın. Saçlarında tutam tutam aklar örülmüş ihtiyar dostunu bu kadar erken mi unuttun Feride ?
- Benim o kadar dostum var ki, bunları birer birer düşünmek ve hatırlayabilmek benim için imkânsız.

Nazım Bey, Feride'nin bu sözleri karşısında heyecandan korkuyor, terliyor, karlı sular altında kalmış gibi titriyordu. Fakat ne olmuştu Feride'ye ; onun güzel Venüs'ü hakikaten bu kadar hasta mıydı ? Ah onu bu hâle getirenler teker teker can vermelidirler. Nazım Bey onlarla hesaplaşacağı günün çok yakın olduğunu düşünerek âdeta seviniyordu.

Feride'nin karşısındaki sandalyelerden birine oturan Nazım Bey, yılların ağır ıztırabı altında hakikaten çökmüş ve asırlık bir çınara dönmüştü. Yürürken, otururken, konuşurken, ıztırap hissediyor ve bu acıları daha fazla Feride'nin ona azap veren bu halinde buluyordu. Feride güzeldi, çok güzeldi, onu Avrupa'ya götürüp tedavi ettirecek parası da vardı... Ondan sonra da...

Nazım Bey gülüyor ve Feride ile konuşmak için çıldırıyordu:

- O serseri halâ daha buraya geliyor mu ?

Feride hayretle gözlerini açıp kapadı :

- Kimden bahsediyorsunuz ? Yoksa siz de mi sorgu memurusunuz ?
- Joan'ı soruyorum, o namussuz herifi.
- Fakat ne hakla ona çatıyorsunuz ? Babama karşı böyle bir dil kullanmanıza asla müsaade edemem.

Ak saçlı ihtiyar adam acı acı gülüyordu :

- Babanız, babanız ha, siz babanızı da mı tanımıyorsunuz ? Demek o utanmaz herif senin etinden, iffet ve güzelliğinden geçinen kadın tüccarı senin babandır ha ?
- Neler söylüyorsunuz ? Yoksa çıldırdınız mı ?

- Hayır şimdi akıllanıyorum, ancak şimdi akıllanıyorum. Bir kere sizin bu hâle gelmenize ben sebep oldum. Bu dünyanın en kötü insanıyım, ben vicdansızlığın bir timsali, alçaklığın ve namussuzluğun bir sembolüyüm, Sizi bu hale getiren benim, affet beni Feride.

- Size ne oluyor ? Niçin heyecanlanıyorsunuz ? Karnınız aç mı ? Biraz yemek hazırlayabilirim, hem de halis Kıbrıs şarabıyla.

- Teşekkür ederim kızım. O kadar doymuşum ki, yıllarca acıkmayacağımı zannediyorum. Facialar içinde oynanan bu komediye artık bir son vermeliyiz.

- Hangi facia, hangi komedi ?

Feride ayın çarpmasıyla ışıklanan ak saçlı adamın pırıl pırıl yanan gözlerine , kaynaşan bakışlarına ve küme küme beyazlanmış saçlarına hayran hayran bakıyordu. Yavaş yavaş aklının başına gelmekte olduğunu hissetti. Ellerini ona uzatarak ihtiyarın soğuk avuçlarını göğsüne çekti, kalbi heyecanla çarpıyordu. Sonra onun göğsüne kapanarak ağlamaya, hıçkırmaya, başladı. Ak saçlı ihtiyar adam da Feride ile bereaber ağlıyordu.

Feride heyecanla ayağa kaltı ve ihtiyarı elinden tutarak sürüklemeye başladı.

- İçeriye girelim, içeriye; üşüyorum, soğuk çıktı, size tesir etmiyor mu ?

Feride âdeta ihtiyar adamı elinden çekerek sürüklüyordu. Salona kadar heyecanla ve ümitle yürüyen Nazım Bey, salona girerken başlayan kalp heyecanlarıyla sızılarının yine başlamak üzere olduğunu hissetti... Feride durmadan, dinlenmeden onu sürüklüyordu. Nazım Bey :

- Dinlenelim kızım, dedi, şurada biraz dinlenelim.Sonra biraz dışarıya çıkar bir gazinoya veya sinemaya gideriz. Ruh hastası olduğunu benim kadar kimse bilmiyor.

Feride merakla sordu :

- Ben hasta mıyım ?
- Biraz, küçük bir buhran, fakat zamanla geçer...
- Ya siz ?
- Benim hastalığım çok tehlikeli kızım, toprak ancak bana deva bulabilir.
- "Toprak" dediğin yeni bir ilaç mı ihtiyar ?
- Hastalıkların son durağı, son tedavi usülleri ve çaresi.

Feride onu salona götürünceye kadar çok yorulmuştu. İhtiyarı elinden bırakmıyor ve duvarda asılı duran resmin önüne kadar onun yanından ayrılmadan âdeta koşuyordu.

Resmin önüne geldikleri zaman, Feride evvelâ resme sonra ihtiyar adama baktı :

- Bu resim...

Feride'nin gözleri nemlenmişti, tekrar mırıldandı :

- Bu resim ?
- Evet.
- Bu ev ?
- Bizim evimiz.
- Güzel çok güzel, o hâlde beni buraya siz mi getirdiniz ?

Nazım Bey Feride'nin neşeli hallerine kalbi sızlayarak gülüyordu :

- Burası sizin eviniz kızım,annenin, babanın evi.
- Babamın mı ?
- Evet.
- Fakat...
- Onlar oyundu kızım, burası senin evin, senin temiz yuvan, doğduğun büyüdüğün evin. Babanın şevkat duygularından uzak kaldığın, annenin bağrından yaşadığın temiz evimiz.

- Neler söylüyorsun ihtiyar ?
- Hayır kızım, bana artık "ihtiyar" demeyeceksin.
- Peki ne diyeceğim ?

Ak saçlı ihtiyar adamın gözleri bir pınar gibi boşalıyor ve gök yağmuru gibi kızının saçlarını ıslatıyordu. Feride çok heyecanlıydı... Ani bir şok, ani bir heyecan, bütün ıztıraplarını, hastalığını unutarak artık yavaş yavaş mazisine dönüyordu :

- Cevap versene.
- Beni çok üzüyorsun kızım,bende cevap verecek hal bırakmadın ki,görmüyor musun bu halimi ?
- Fakat ben çok neşeliyim; şimdi sizi çok iyi hatırlıyorum. Joan'ı Kıbrıs'ı oradaki dans ettiğim gazinoyu, hastalığımı...
- Sahi mi söylüyorsun Feride, sahi mi ? Bana saadetlerin en güzelini bahşetmiş gibi oluyorsun kızım.
- Evet baba, artık anlıyorum.

Nazım Bey hıçkıra hıçkıra kızını göğsüne bastı. Babası olduğunu söylemeden Feride'nin hislerinin değişerek ona "baba" diye hitap edişi ihtiyar adamı çılgına çevirmişti. Demek ki Feride artık iyileşiyordu. Oh, derin derin nefes alarak, onu bağrına basıyor, saçlarını kokluyor, yanaklarından öpüyordu.

- Kızım, benim altın meleğim.
- Fakat baba...
- Evet kızım o ayrı bir masal, bunlara hep ben sebep oldum.
- Fakat ben suçluyum baba, beni yargılayacaklarını zannediyorum.
- Hayır kızım her şey bitmiştir, bir haftadır o işleri de hallettim; para her şeyi temizler. Meraklanma, Joan beş yıla mahkûm oldu. Bütün suçu üzerine aldı.
- Zavallı Joan, benim yüzümden...
- Asil bir adama benziyor kızım, her şeyi bana analattı, her şeyi...
- Neler söyledi baba ? Bana da anlatmaz mısınız ?
- Başka bir akşam kızım, oh bilsen şimdi ne mesudum; heyecanlarımın ıztıraplarımı yeneceğine inanıyorum; seninle yaşayacağız, seninle kızım. Son yıllarımı senin gölgende geçirmek...

Feride durgundu. Kafasında geçmiş yılların panoraması bir sinema şeridi gibi, renk renk, bazan kara bir bulut gibi gözlerinin önünde akıp geçiyordu. Annesini hatırladı, onun ölümüne çok üzüldüğünü babasına da anlattı. İhtiyar adam kızını müteessir görmek istemiyordu :

- Yarın onu da ziyaret ederiz kızım.
- Hayır, şimdi gidelim baba, yarını bekleyemeyeceğim.
- Yorgunsun, biraz istirahat edelim, yarın beraber gideriz.
- Çiçek de götürelim baba; iri gülleri çok severdi, bahçeden toplayalım, kendi elleriyle diktiği fidanlarının güllerini ona ; olmaz mı baba ?
- Nasıl istersen kızım.
- Fakat Joan'ı götürmeyecek miyiz ? Acaba müsaade etmezler mi ? Bir saat, yalnız bir saat...
- İmkânsız kızım, bu imkânsız, hapse mahkûm olan bir adam için bu imkânsız.
- Zavallı Joan.

Nazım Bey de, dudakları titreyerek mırıldandı :

- Zavallı Joan.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi gün mezarlığa gittiler... Feride annesinin güllerini mezarının üzerine bıraktığı zaman çok solgun ve çok yorgundu. Babasının ise perişan bir hâli vardı. Mezarlık dönüşü hapishaneye uğradılar ve göz yaşları içinde Joan'ı ziyaret ettiler. Joan onlara metin olmalarını, beş yılın bir su gibi akıp gideceğini ve hep bir arada yaşayarak mesut olacaklarını söyledi. Teselli veriyordu baba ile kızına Joan.

Joan'ın yanından ayrıldıkları zaman Feride annesinin mezarından ayrılırken duyduğu ıztıraptan çok daha acı azap çekiyor ve başını ihtiyar babasının göğsüne dayayarak yürüyordu. Her ikisi de bitkin bir haldeydiler. Her ikisininin de yürüyecek takatları kalmamıştı.

Gazinolardan birine oturdular. Her taraf güneş altında, bahar amcanın tatlı mevsiminden istifade ediyorlardı. Nazım Bey gözlerini kızından ayırmıyor, onu elinden uçuracaklarmış gibi heyecanlanıyordu.

- Bilir misin ne düşünüyorum Feride ? Dedi.

Feride gülen gözlerle babasının gözlerine baktı :

- Söyle bakayım nonoşum.

Kanatlanıp uçarsan diye korkuyorum, müsaade edersen kanatlarını kesmek istiyorum.

Çocuk olma babacığım, uçacağım bir yuva yok ki.

Ak saçlı ihtiyar, kızının altın yığını halindeki saçlarını okşuyor, dudaklarına götürerek kokluyor, öpüyor ve heyecanlarını, şefkat duygularını tatmine çalışıyordu. Zavvalı baba, bir türlü kızına doyamamıştı; neydi o hasret yılları ? Buna hep kendisi sebep olmuştu.

Baba, annemin bir defteri vardı, onu okumamı söylemişti, acaba...

İhtiyar baba güldü :

Bırakmadı kızım, giderken mezarına götürdü.

- Acaba niçin ?

Kızını, sevgili Feride'sini sevdiği için.

Feride babasının boynua sarılıyor, ihtiyarı yanaklarından şapır şapır öpüyordu.

Çok heyecanlıyım babacığım.

- Niçin kızım ?

Bilsen ne kadar mesudum, hayatımda bugün duyduğum saadet kadar neşe duymuş değilimdir babacığım.

Senin hakiki saadetlerin artık bundan sonra başlayacak olan hayatındır kızım. Kendine, her şeyden evvel kendine, itina göstermelisin. Yarın seni iyi dostlarımdan bir doktora muayene ettireceğim kızım.

- Hastahanelere girip çıkmak istemiyorum kızım.

Evimize çağırabiliriz. Seve seve gelir, eski bir dostumdur, mektep arkadaşım, birbirmizi bir kardeş gibi severiz.

- Fakat...

Ne o korkuyor musun ? Meraklanma sana aşık olacak bir kalbi yoktur.

Feride kahkahalarla gülüyordu.

Neler düşünüyorsun babacığım ?

- Şaşırdın değil mi kızım? Lübnan'ın en güzel kızlarındansın.Sen hiç aynaya bakmıyor musun ?

Feride babasına kahkahalarla ayna hikâyesini anlattı; ihtiyarı da coşturan Feride'nin kahkahaları, onu neşelendiriyordu.

- Demek aynalardan korkuyorsun Feride ?

Onlara âdeta düşman kesilmiştim. Yüzümü onların aksinde görmek istemiyordum. Tuhaf tuhaf hislerim vardı. Aynalar güya bana ihtiyarladığımı veya çöktüğümü haber verecekler diye onlardan korkuyordum.

- Bunların hepsi şimdi geçti kızım, ıztırapların sana artık saadet getirmek mecburiyetindedir.
- Anneciğim de yanımızda olsaydı.

Ne yapalım, takdiri ilahi; hiçbir kuvvetin, önüne geçemeyeceği bir mesele.

Sonra Feride bir şey hatırlamış gibi babasına merakla sordu :

Şatoya gitmiş miydin baba ?

- Ne var ?
- Beni oradan soran olmadı mı ?
- Hayır.

Feride bu cevap karşısında müteessir olmuştu. Rozalina acaba onu bu kadar çabuk unutacak kadar hissiz bir kız mıydı ? İmkânsız. Rozalina'nın bu kadar fena bir kalbe sahip olacağını hiçbir zaman aklımdan geçiremezdim. O ne temiz, ne iyi ve ne güzel bir kızdı. Kalbiyle, duygularıyla ve bakışlarıyla temiz bir kız. Rozalina'yı muhakkak bulmalıydı, onun en ıztıraplı zamanında yardıma koşan bir kızı bulmamak ve onunla dertleşmemek imkânsızdı.

Neler düşünüyorsun Feride ?

- Baba merak ettim de, şatoda Rozalina isminde çok güzel bir kız vardı. Bu kız beni seviyor ve bana yardım ediyordu. Galiba annemin ölümünde de bulunmuştu. Onu görmek istiyorum; bilsen ne temiz, ne asil bir kızdır. Bana bir kardeş şefkatinin en temiz duygularıyla yardım etmiş bir kız.
- Rozalina annenin ölümünde de bulunmuş muydu? Ha, hatırladım şimdi, kumandanın kızı... Çok güzel onu bulabiliriz, zaten senin Kıbrıs'ta olduğunu da ondan öğrenmiştim. Ben Feide'nin babasıyım dediğim zaman boynuma sarılıp beni nasıl öptüğünü bir görseydin Feride. Fakat o, bana çok acı uydurma bir hikâyeden bahsetmişti Feride. Güya annen sana, babanın öldüğünü veya çok uzaklara gittiğini anlatır dururmuş galiba.

- Maziyi hatırlamak bile istemiyorum babacığım. Mazinin bizim için birçok iyi ve kötü tarafları vardır. Şimdi geçmişe çevrilen hatıraları içimizde çıkarıp atarak yarını düşünelim, olmaz mı babacığım ?
- Sultan sizsiniz.
- Fakat Rozalina ?

Hayır, onu bulmalıyız. Beyrut kazan ben ise içinde kepçeyim. Kumandan şatodan çoktan ayrılmıştır. Fakat onlar Fransız filân değillerdi. Alman, tehlikeli bir Alman intelicensi...

- O halde Joan'ı kimler mahkûm eti ?

Yerli mahkemeler, vatanına ihanet ettiği için.

- Mecburiyetlerle yapılan işlerde suç aranır mı baba ?

Senin için öyle, fakat Joan bu işte gönüllüydü; yani para gönüllüsü. Kalbi kadar temiz olmayan Joan'ı para hırsı çok tehlikelidr, kızım.

- Deme baba, Joan'ı bu kadar kötüleme.
- Unutalım, her şeyi unutalım dememiş miydin ?

- Söz mü ?
- Söz.
- Fakat Rozalina ?
- Onu bulacağız.

Ah bir bilsen baba, onu ne kadar arzu ediyorum. Mümkünse bugün beraber dolaşalım...

Hayır bugün çok yorgunuz, hem yemek vakti geliyor, sen ne alacaksın ?

- Babasının yiyeceğine kızı da razıdır.

Nazım Bey itiraz etti :

- Hayır kızım, bu mide meselesidir. Canın neyi isterse onu yiyeceksin.

Garsonun getirdiği listeden yemeklerini seçtiler ve güzelce karınlarını doyurduktan sonra, sahili takip ederek evlerine döndüler ve deliksiz bir öğle uykusu çıkardılar. Akşama doğru uyandıkları zaman Feride bu akşam evde yemelerini ısrar ettiği halde, babasını yine kıramayarak çalgılı gazinolardan birine gittiler, yemek yediler, içki içtiler, Arap dilberlerinin danslarını seyrettiler.

Bir ara Nazım Bey kızının saçlarını okşayarak :

Yüreğin atıyor, değil mi Feride ? Diye sordu.

Feride mahçup bakışlarını uzaklara çevirerek, babasından gizli; bir damla yaşla ağladı. Fakat ihtiyar kurt kızının müteessir olduğunu anlamış olacak ki, onun yüzünü okşayarak kendine çevirdi ve içten gelen durgun bir ahenkle mırıldanır gibi konuştu :

Onlar eskidendi, değil mi kızım ? Bu kadar müteessir olma, sana hak veriyorum. Bunda da kabahatlı benim, bu günâh da benimdir.

Fakat eskiyi unutacak değil miyiz baba ?

Ak saçlı ihtiyar baba, kızının güzelliğini hayran hayran seyrederek gülüyor ve onun dans etmesine Ferid'den fazla kendi yürek atıyordu. Fakat eskiyi unutmak mecburiyetinde oldukları için, kızının gönlüne acı sokmaktan kaçınıyor; ve ona rüyâ âlemlerinin efsane dolu taze hayatlarından masallar anlatıyordu.

Nazım Bey'in de bu barlarda bir çok geçmişleri vardı. Karısını ihmal ederek buralara düştüğü geceleri hatırlıyor ve hicap duyuyordu. Neydi o gençlik heyecanları ? Neydi o günâh geceleri ? Şimdi hepsi de birer hayâl omuştu... Her şey ifadesiz bir yalan. Fakat Feride'nin bakışları hiç de babasının gözünden kaçmıyordu.

Arap kızlarının dansı bittikten sonra, caz tatlı bir kokstrota başlamıştı. Feride hakikaten heyecanlanıyordu. Acaba babası dans etmek istemiyor muydu ? Fakat sormaya utanıyor, pistte dönen çiftlere hayran hayran bakarak gülüyordu.

Nazım Bey omuzlarına dokunan bir elin heyecanıyla başını çevirdi :

- A sen misin doktor ?

Feride yan gözle babasının "doktor" diye konuştuğu adama baktı. Babasından daha genç olmasına rağmen ondan daha yaşlı ve daha çirkin görünüyordu. Babası çok heyecanlanmıştı :

Otur, otur bakiyim, kızımı sana tanıtacağım, gel gel şöyle...

Doktor masalarına yerleşirken babası :

- Kızım Feride.
- Müşerref oldum.
- Doktor Salim.
- Memnun oldum.

Takdim merasimden sonra masaya yerleşen Doktor Salim el çırptı ve gelen garsona içki emretti.

Çirkin olmasına rağmen kalbi çok yakın ve çok heyecanlı bir adama benziyordu Salim. Nazım Bey eski defteri ortaya dökmüştü, onun çocukluğunu, okuldaki dostlarını, üniversite hayatını, doktorluğunu, aşkına varıncaya kadar her şeyini anlatıyor; fakat doktor mahcup gözlerle ihtiyarı hep susmaya davet ediyordu.

- Sus artık Nazım, doğrusu çok oluyorsun.

Ne o seni mahçup mu ediyorum ? Aldırma kızım bir hayat adamıdır.

Feride de babasını susturmak için birkaç defa :

Baba, diyerek ona müdahale etmek istedi, fakat ihtiyar adamın bu akşam neşesi tamamen üzerinde, durmadan anlatıyordu.

Doktor Salim :

- Sarhoş oldun Nazım,dedi.

Ben mi ? Yıllardan sonra sarhoş olmak, ben bu akşam hayata yeni doğmuş bulunuyorum. Yaşasın hayat, yaşasın...

Ak saçlı ihtiyar adam kızının ve Doktor Salim'in ısrarlarına rağmen durmadan içiyordu. Feride o akşam birkaç defa doktorla dans etti. Fakat babası onları rahat bırakmıyordu ki, muziplik üstüne muziplik; hatta bir defasında :

- Yağma yok dedi, altın gibi kızıma aşık olamazsın, kafanı alimallah patlatırım senin.

Feride doktor Salim'i çirkin bulduğu kadar kaba bir adam olarak görmüyordu. Güzel konuşuyor, hürmet ve etikete riayet ediyor salon âlemlerinin bir centilmeni oluşunu her vesile ile isbat ediyordu. Bir aralık Feride'ye bekâr olduğundan, bir defa evlenmeye karar verdiği halde, bazı faciaların doğuşuyla evlenemediğinden bahsetmişti. Feride yalnız onu dinliyor, sözlerini hep tasdik ediyordu.

Geç vakitte ayrılacakları sırada Nazım Bey :

Doktor Bey, yarın bize gelip kızımı muayene edeceksin, dedi.

Doktor Salim mahçup gözlerle Feride'ye bakarak :

Mahçup ediyorsun Nazım,dedi. Arzunuzu emir telâkki ederim.

- Estağfurullah. Kim demiş bunu ?

Feride gülüyor, doktor gülüyordu. Nazım Bey de göz altından kızına bakıyor, doktora göz kırpıyordu.

Yarın muhakkak bekleriz Salim Bey, diye Feride hatırlattı.

- Hay hay efendim, öğleden sonra beşte.
- Teşekkür ederim.

Doktor Salim yerlere kadar eğilerek Feride'yi selâmladı ve elinden öptükten sonra :

Arzu ederseniz otomobilimle sizi eve kadar götürebilirim.

- Zahmet olmaz mı doktor ?

Nazım Bey söze karıştı :

- Ne münasebet, biraz da göbeği aşınmış olur. Haydi düş önümüze oğlan, ateşleyiver şu landoyu.

Doktor Salim mahçup gözlelrle Feride'ye bakıyor ve Nazım Bey'e cevap vermiyordu. Gazinodan çıkarak Doktor Salim'in otomobiline bindiler. Tatlı bir hava vardı, doktor otomobilin perdelerini kaldırmıştı; temiz gecenin içinden taşıp gelen banana kokuları otomobili dolduruyor ve onların neşesini bir kat daha kamçılıyordu.

Yıldızlı geceleri sever misiniz Feride Hanım ? Diye sordu Doktor Salim.

Feride bu suali manasız bulmasına rağmen, onu cevapsız da bırakmak istemiyordu. Başını biraz daha yastıklara uzatarak mırıldanır gibi konuştu :

- Yıldızlı geceyi sevmiyorum Salim Bey.

Doktor bedbin ve ümitsiz bir ahenkle :

- Tabiat meselesi, garip olmakla beraber güzel bir şey, orjinal bir düşünce.

Yağmurlu geceleri tercih ederim Doktor Bey. Yağmurlu gecelerde, yağmur altında koşmak, karanlıkta temiz ve bâkir havayı teneffüs etmek, yağmurla oynamak, hatta yağmur tanelerini içmek...

Nazım Bey kızının cevabına kahkahalarla gülüyordu :

Olur domuz değil, piç, diye bağırdı.

Otomobilden ininceye kadar konuşmadılar; belki konuşmak için söz bulamadılar, belki Nazım Bey'in şarkıları konuşmalarına fırsat bırakmadı...

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Doktor Salim ertesi gün söz verdiği saatte geldi. Fakat Nazım Bey'le kızını evde bulamadı. Bunu takip eden günlerde, bazen sabahları, bazen de geceleri onları ziyaret etti; fakat bütün ziyaretlerinin boşa çıktığını görerek üzülen Dokror Salim, Nazım Bey'in Feride'yi ondan kaçırdığını düşünerek müteessir oluyor ve komşulara da onlar hakkında bir şey sormaya cesaret edemiyordu.

- Çoğu gitti azı kaldı diye söylendi.

Bugün Salı, yarın Çarşamba, geleceği günü bile hesaplamak yine üç gün. Üç günün ne kadar uzayıp gittiğini ancak Feride hissediyordu. Iztıraplı anların yıllarla boy ölçüşecek bir derecede olduğunu herkesten fazla Feride biliyordu. Babası onun heyecanlarını hissetmiyor değildi. Fakat kızının bu heyecanlarla her gün biraz daha güzelleştiğini mazisini biraz daha unutuğunu ve günün bir kızı olduğunu görerek seviniyor ve kızına teselli verici sözlerden fazla, ona hayata karşı biraz daha metin olmasını tavsiye ediyordu.

Çarşamba akşamı evde büyük bit temizlik yapıldı. Baba ile kızın sabahlara kadar gözlerine uyku girmeden evin dört bucağını silip döşediler. Hele Hâluk'un istirahatı için, ona mahsus odanın hazırlanışına Feride çok büyük bir itina gösteriyor ve işler devam ederken :

- Şimdi anneciğim de olsaydı; kim bilir bize nasıl yardım edecekti, değil mi baba? Diye babasına soruyordu.

Nazım Bey hiç de annesinin bahsini açma taraftarı değildi. Onu hatırlayınca kalbi tutuyor, o müzmin ağrılar göğsünü sarıyor, vücuduna dağılıyordu. Bu akşam yine Feride annesinin bahsini açınca Nazım Bey sustu ve yalnız kızını dinledi.

O akşam ancak birkaç saat kadar uyuyabilmişlerdi. Sabahleyin kalktıkları zaman her ikisi de bitkin ve âdeta perişandı. Fakat Feride bütün kuvvetiyle ve genç kızlığının toy heyecanlarıyla kendinde kuvvet bulmaya çalışıyor ve babasını da heyecanlandırmak için hikâyeler anlatıyor, ihtiyarı güldürüyordu.

Uçak alanına giderken her ikisi de heyecanlıydı. Fakat birbirlerinden, heyecanlarını saklıyorlar ve hiçbir şey konuşmuyorlardı. Uçak henüz gelmemişti. Nazım Bey saati sorduğu zaman :

- Yarım saat sonra, cevabını aldı.

Feride'nin bu cevaptan âdeta canı sıkılmıştı :

Erken geldik baba, diye söylendi.

Alanda yalnız birer kahve içtiler. Konuşmuyorlardı. Birdenbire önlerinde bir otomobil durdu. Nazım Bey heyecanla başını çevirdi. Fakat Doktor Salim onları tanımıştı, doktor :

- Sizi kaçaklar sizi, diyerek üzerlerine geliyordu.

Feride de Doktor Salim'i görmüştü. Doktor yanlarına gelince, Nazım Bey dostuna dâvet ederek yanlarına aldı. Doktor Salim ağzını açmış bir türlü kapamıyor ve hep durmadan Nazım Bey'e çıkışıyordu. Son söz olarak da :

- Kızını elinden alacağımı mı zannettin koca nonoş ? Diye şaka etti.

Nazım Bey mağrur bir eda ile :

- Geliyor, dedi, kızımı elimden alacak olan geliyor.

Biliyorum her şeyden haberim var.

- Kim söyledi ?

Bu suali merakla Feride sormuştu. Doktor Salim :

- Esma, diye cevap verdi.

Feride babasının nemli gözlerine bakarak :

- Bu Esma da kim oluyor baba ? Diye sordu.

Sen doktora bakma, o aklına geldiği gibi konuşur. Nazım Bey kızının görmediği bir sırada Doktor Salim'e susmasını işaret etti. Zaten uçak da masmavi göğün boşlukları içinde uğuldanmaya başlamıştı. Feride heyecanla ayağa kalktı, durmadan sıçrıyordu.

Geliyor, geliyor baba.

İhtiyar babanın gözleri tekrar nemlendi. Doktor Salim de durmadan onunla alay ediyordu. Sonra Feride'ye seslenerek :

- Bu heyecan ne Feride Hanım ? Diye sordu.

Feride doktorun mânalı suali karşısında mahçup olmuştu. Heyecanlarının birdenbire sükûn bulduğunu hissederek tekrar yerine oturdu. Ve somurttu. Kızının bu halini gören Nazım Bey, doktor Salim'e sataşmaya başladı. Feride arada bir :

- Baba...

Diyerek onun sözünü kesiyor. Nihayet beklenilen an geldi; uçak havada birçok kavisler çizdikten sonra açıldı, alçaldı ve bir saniye içinde yere indi. Baba kız doktoru masada bırakarak yavaş yavaş ilerlemekte olan uçağa doğru koştular. Uçak alanında bayraklar inip kalkıyor, uçağın hangarlardan birine girmesi için karışık işaretler veriliyordu. Bir yıldırım süratiyle işleyen pervaneler birdenbire durdu; gürleyen motorun sesi dindi. Şimdi Feride'nin kalbi dövünüyordu.

Nazım Bey yavaş yavaş elini kızının kalbine uzattı ve gülerek geri çekti.

Yolcular sıra ile iniyorlar ve her inişte Feride olduğu yerde zıplayarak babasına soruyordu :

- Bu mu babacığım, bu mu ?

Nazım Bey cevap vermiyor, sevinç yaşları içinde kızının heyecanını seyrediyordu. Yolcular arasında görülen Halûk'la beraber Nazım Bey olduğu yerde sıçrayarak kızını yanaklarından öpmeye başladı. Durmadan :

Halûk, Halûk diye bağırıyordu.

Genç adam meraklı gözlerle onları arıyor, sesin nereden geldiğini bir türlü kestiremiyordu. Nihayet Nazım Bey'i görebildi. Şapkasını başından çıkararak durmadan sallıyor ve onlara parmaklarıyla öpücükler yolluyordu.

Gümrük muamelesi uzun sürdü. Feride bıraksalar dalıp gümrüğe girecek ve Halûk'u bir ana kuş gibi kanatları altına alarak onu kaçıracaktı.

- İşte geliyor babacığım, diyerek tel örgülerden içe uzanan Feride onun boynuna sarıldı ve Halûk'u yanaklarından öpmeye başladı. Genç adam Feride'nin heyecanlarından mahçup bir vaziyette duruyor ve ona hiç bir şey söylemiyordu. Halûk bu anında kulaklarında dayısının sesini işitti :

- Ne duruyorsun Halûk , bu kadar aptal olma.

Halûk Feiride ile yürüyorlar, fakat konuşmuyorlardı. Babasının yanına geldikleri zaman, Halûk dayısının elini öptü. İhtiyar baba da Halûk'u göğsüne basarak yanaklarını kokladı, saçlarını okşadı. Halûk :

- Hakikaten aptal oldum galiba dayı bey, diyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Nazım Bey kızına şahane bir düğün yaptı. Feride çok kısa bir zamanda Halûk'a o kadar ısınmıştı ki, bir saniye onu görmeden olamıyordu. Bu muhteşem düğünden Feride biraz müteessir çıktı. Annesinin yokluğu, Joan'ın mahkûmiyeti ve düğünlerinde bulunmamaları onu çok üzmüştü. Fakat kalbindeki bu heyecanları Feride yalnız babasına söylüyordu.

Günler bir su gibi akıp gidiyor... Doktor Salim, başka bir doktor arkadaşıyla Feride'yi tedavisine almış, onu tıbbın bütün imkânları dahilinde iyileştirmeye çalışıyordu. Ayni hastalığın tekraralanmasından korktukları halde, bu endişelerini ne Halûk'a ve ne de Nazım Bey'e söylemiyorlardı. Halûk bir akşam dayısına :

- Müsaade edersen karımı İsviçre'ye götüreceğim dayı, dedi.

Nazım Bey'in gözlerinde bir ayrılık aleminin o büyüleyici sihirli inkisarı canlandı. Fakat kızının tedavisi için her şeye razıydı. Halûk'a hiç bir zaman bu hususta itiraz edemedi.

Karına niçin sormuyorsun oğlum ? Dedi.

- Sen, her ikimizin de babası sayılırsın, evvelâ senin müsaadeni istemek mecburiyetindeyiz dayı. Ben nasıl olsa karımla anlaşabilirim.

Nazım Bey şeytani düşünceler ile Feride'ye baktı :

- Yoksa bunu sen mi arzu ettin Feride ?

Feride kıs kıs gülüyordu. Halûk da gülmeye başlamıştı. Nazım Bey :

Anladım, anladım dedi, şahane bir balayına çıkacaksınız. Yolunuz açık olsun çocuklar.

Seni de beraber götürmek isteriz baba.

- İmkânsız, ben o davayı takip edeceğim. Hem aranızda kara bir diken gibi beni ne yapacaksınız.

Feride ile Halûk birbirlerine bakarak gülüyorlardı.

Babam doğru söylüyor Halûk.

- Yok, dayımı gücendirmene müsaade edemem.

Feride içten gelen bir kahkaha attı :

- Onu da ne yapacağız ? Onun Esma'sı var, bakalım gitmesine müsaade eder mi ?

Nazım Bey darılan gözlerle Feride'ye baktı :

- Feride, ileri gidiyorsun.

Sonra kahkahalar... Bir aydan beri zaten bu evi çınlatan tek bir şey vardı, kahkahalar. Onların neşesi ve yine kahkahalar. Nazım Bey :

Kısmetse yolculuk ne zaman ? Diye sordu.

Halûk :

- Onu bu akşam karalaştıracağız, dedi. Sonra Feride'ye dönerek, öyle değil mi Feride ? Diye sordu.

Feride gülerek Halûk'un sözlerini tasdik etti.

Bu İsviçre seyahati uzun sürmüştü. Doktor Salim ikide bir Nazım Bey'le alay ediyor ve onların bir daha geri dönmeyeceklerini iddia ediyordu. İlk zamanlarda Doktor Salim'in sözlerine aldırmayan Nazım Bey, son zamanlarda kendinde de böyle bir şüphe uyanmaya başladığını hissediyor ve durmadan Halûk'la Feride'ye mektuplar yağdırıyordu. Onlar

verdikleri her cevapta, yakında döneceklerini, burasının çok güzel bir yer olduğunu Feride'ye çok yaradığını hatta... Evet hatta Feride'nin iki aydan beri gebe bulunduğunu müjdeliyorlardı.

Nazım Bey ise yazdığı mektuplarından birinde, doğuma kadar orada kalmamalarını ısrarla rica ediyor ve bir an evvel dönmelerini istiyordu.

Dün şehrin sokaklarında dolaşırken Doktor Salim'in kliniğine uğrayan Nazım Bey, doktoru yakasından tutarak :

- Ver müjdeyi bakalım, dedi.

Doktor alaylı bir gülüşle :

- Feride'nin gebeliğini mi söyleyeceksin ? İkinci geldin, diyerek Nazım Bey'le istihza etti.

- Vay köpekler vay, sana da mı yazdılar. Yazmadık yer bırakmadılar desene ya. Daha alâsı bir de gazeteye verselerdi. Eksik bir o kaldı. Sana ne zaman yazdılar doktor.

- On beş gün kadar oluyor.

Niçin bana haber göndermedin.

- İşlerim Nazımcığım, o kadar çok ki başımdan aştı.

İki dost, hizmetçi kızın getirdiği köpüklü kahveyi içtiler. Doktor Salim yine Esma meselesini açtı :

Hakikaten Nazım bu kadını çok merak ediyorum. Sana o kadar bağlı ki. Ne yapacaksın onu ?

Avrupaya yollayacağım. Eline de...

- Fakat razı mı ?

Niçin razı olmasın ? Ben artık ihtiyarladım Salim. O daha gençtir. Her halde gittiği yerde birisiyle evlenebilir. Ben bundan sonra torunlarımla da yaşayabilirim.

Nazım Bey Doktor Salim'in kliniğinden çıkar çıkmaz, doğruca Esma'nın evine gitti. Fakat pansiyon sahibi onun bir hafta evvel adres bırakmadan uzaklaştığını söyledi. Nazım Bey derin bir nefes almıştı.

- Ne hassas bir kadındı bu Esma, diye düşündü, kızımın gelişinden sonra bana hiç de yük oladı. Sonra da başını alıp çıkıp gitti.

İçinde ıztırapla karışık bir neşe vardı. Esma'nın ayrılış ve Halûk'la Feride'nin bugüne kadar geri dönmemeleri onu cidden müteessir ediyordu. Bir neşe kırıklığı içinde eve dönerken bir şarkı mırıldanıyor; bir çile hasretinin türküsünü söylüyordu.

Henüz eve girmiş ve elektriği yakmıştı ki, kapısının vurulduğunu duydu. Kapıya koştu. Postacı bir mektup getiririyordu. Heyecanla mektubu alarak kapıyıkapadı ve elektriğin altına koşarak mektubu açtı. Halûk'la Feride'den geliyordu. Acele acele okuyr, fakat yarıya kadar okuduğu halde hiç bir şey anlamıyordu. Ya geleceklerdi veya gelmeyeceklerdi; henüz kati birşey yazmıyorlar, eveleyip geveliyorlar ve Nazım Bey'le dalga geçiyorlardı.

Nazım Bey nihayet derin bir nefes aldı. Son satırlarda Perşembe'ye geleceklerini müjdeliyorlar ve evlenmek istediğin takdirde buradan da bir kız getirmeye hazır olduklarını ilâve ediyorlardı. Nazım Bey mektubu dürüp yine zarfına yerleştirdikten sonra :

Biz artık öbür gelişte evleniriz, diye kendiyle alay ederek gülüyordu.

ALTINCI BÖLÜM

Bahar geldi... Çiçekler dal dal, güneşte yaprak yaprak bahar... Muz kokuları içinde yerden gökten hayat fışkıracakmış gibi canlı bir bahar... Kuşlarda nağme, gönüllerde heyecan, hayatla zaman arasında süratle bir ilerleyiş ve salkım salkım üstünde bahar...

Bu beşinci bahardır... Ayni heyecanla gelen beşinci bahar... Çiçek tarlaları arasında tamamen beyazlanmış saçlarıyla bir ihtiyar oturuyor... Kucağında henüz kundaklarda pırıl pırıl güneş gibi yanan altın bir bebek. Ağzındaki emziğiyle mırıldanıyor, cıvıldaşıyor,

İhtiyarın yavaş yavaş ışıkları silinen gözlerinde altın çerçeveli gözlükler. Küçük sandalyelerinde oturmuş dedelerini dinleyen Ferit'le Semra. Semra Ferit'ten bir yaş daha küçük. Masal anlatıyor onlara dedeleri... Bir ay kızının masalı... Peri kızının aya gidişini hikâye ediyor onlara... Çocuklar merakla, heyecanla dedelerini dinliyorlar ve küçük Umran durmadan ciyak ciyak bağırıyor. Ferit arada bir darılmak istiyor, fakat dedesi razı olmuyor...

İhtiyar adam Semra'nın yüzünden karısını görüyor, onunla konuşuyor sanki...

Birdenbire bahçe kapısı açılıyor... İhtiyar dedenin yine kalbi tutmuştur. Sızıları ona ağır sancılar veriyor. Fakat onlara doğru ilerleyen adamı da tanımaktan gecikmiyor :

- Sen, sen Joan ? Ne zaman çıktın Joan ?

Bu sabah Nazım Bey.

Ve uzanıyor, Joan, ihtiyar adamı yanaklarından öpüyor. Sonra yaşlı gözlerle çocukları soruyor. İhtiyar dede cevap vermiyor ama, gözleriyle "evet" demek ister gibi kirpiklerini kapıyor. Joan çılgın bir arzu ile çocukların birini bırakarak diğerini alıyor, bağrına basıyor ve birer çiçekmişler gibi solmalarından korkarak istediği gibi onları koklayamıyor.

Joan da ihtiyar dedenin yanına oturmuştur. O da bu ay kızının masalını dinliyor, dinliyor ama onun aklında hep Feride. Çocuklardan biri rahatsızlık etmeye başlamıştı. Dede darılıyor ona :

- Otur yerine Ferit, ben de masalı anlatmayacağım.

Joan nemli gözlerle kendi içine ağlıyor ve solgun dudaklarından dökülen göz yaşları arasında mırıldanıyor :

- Ferit, Ferit ha, demek ki unutmamış.

Sonra Feride'yi soruyor ihtiyar adam Joan. Nazım Bey gülüyor, fakat acı bir gülüş değil... Zevkli bir heyecanın dudaklarında kırılan tebessümleri ve işaret ediyor...

Joan meraklı başını çevirerek bahçeden çıkmakta olan Halûk'la Feride'ye bakıyor ve :

Başka bir zaman diyor, bu defaya görüşürüz.

İhtiyar dede başlıyor masalına yine. Ay kızının masalına... Joan'ın gözleri bahçenin ta sonunda... Kapının açıldığını görüyor, birbirlerine sokulmuş yürüyor onlar... Hayal gibi, rüyâ gibi bir gidişleri var...

Ve ihtiyar dede, oyuna dalan çocukları ve onlarla çiçek tarlaları arasında koşuşan Joan'ı unutarak anlatıyor, ay kızının masalını...

SON

ROMANLARIN TAYINLANDIĞI TARİHLER

MERMER KADIN
I. Cilt (28 Ekim1949 - 3 Şubat 1950)

Tarih	Tefrika No
28 Ekim 1949	1. sayı
29 Ekim 1949	2. sayı
30 Ekim 1949	3. sayı
1 Kasım 1949	4. sayı
2 Kasım 1949	5. sayı
3 Kasım 1949	6. sayı
4 Kasım 1949	6. sayı
5 Kasım 1949	8. sayı
6 Kasım 1949	8. sayı
8 Kasım 1949	10.sayı
10 Kasım 1949	12.sayı
11 Kasım 1949	13.sayı
16 Kasım 1949	17.sayı
17 Kasım 1949	18.sayı
18 Kasım 1949	19.sayı
19 Kasım 1949	20.sayı
20 Kasım 1949	20.sayı
22 Kasım 1949	21.sayı
23 Kasım 1949	23.sayı
24 Kasım 1949	24.sayı
25 Kasım 1949	25.sayı
26 Kasım 1949	26.sayı
27 Kasım 1949	27.sayı
29 Kasım 1949	28.sayı
30 Kasım 1949	29.sayı
1 Aralık 1949	30.sayı
2 Aralık 1949	31.sayı
3 Aralık 1949	32.sayı
4 Aralık 1949	33.sayı
6 Aralık 1949	34.sayı
7 Aralık 1949	35.sayı
8 Aralık 1949	36.sayı
9 Aralık 1949	37.sayı
10 Aralık 1949	38.sayı
11 Aralık 1949	39.sayı
13 Aralık 1949	40.sayı
14 Aralık 1949	41.sayı
15 Aralık 1949	42.sayı
16 Aralık 1949	43.sayı
17 Aralık 1949	45.sayı
18 Aralık 1949	45.sayı
20 Aralık 1949	46.sayı
21 Aralık 1949	47.sayı
22 Aralık 1949	48.sayı
23 Aralık 1949	49.sayı
24 Aralık 1949	50.sayı

MERMER KADIN
I. Cilt (28 Ekim1949 - 3 Şubat 1950)

Tarih	Tefrika No
25 Aralık 1949	51.sayı
27 Aralık 1949	52.sayı
28 Aralık 1949	53.sayı
29 Aralık 1949	54.sayı
30 Aralık 1949	55.sayı
31 Aralık 1949	56.sayı
1 Ocak 1950	57.sayı
3 Ocak 1950	58.sayı
4 Ocak 1950	59.sayı
5 Ocak 1950	60.sayı
7 Ocak 1950	61.sayı
8 Ocak 1950	62.sayı
10 Ocak 1950	63.sayı
11 Ocak 1950	64.sayı
12 Ocak 1950	65.sayı
13 Ocak 1950	66.sayı
14 Ocak 1950	67.sayı
15 Ocak 1950	68.sayı
17 Ocak 1950	69.sayı
18 Ocak 1950	70.sayı
19 Ocak 1950	71.sayı
20 Ocak 1950	72.sayı
21 Ocak 1950	73.sayı
22 Ocak 1950	74.sayı
24 Ocak 1950	75.sayı
25 Ocak 1950	75.sayı
26 Ocak 1950	76.sayı
27 Ocak 1950	76.sayı
28 Ocak 1950	77.sayı
29 Ocak 1950	77.sayı
31 Ocak 1950	78.sayı
1 Şubat 1950	79.sayı
2 Şubat 1950	80.sayı
3 Şubat 1950	81.sayı

AŞK VADİSİ

I. Cilt (14 Şubat 1950 – 20 Mayıs 1950)

Tarih	Tefrika No
14 Şubat 1950	1. sayı
15 Şubat 1950	2. sayı
16 Şubat 1950	3. sayı
17 Şubat 1950	4. sayı
18 Şubat 1950	5. sayı
19 Şubat 1950	6. sayı
22 Şubat 1950	7. sayı
23 Şubat 1950	8. sayı
24 Şubat 1950	9. sayı
25 Şubat 1950	10.sayı
26 Şubat 1950	11.sayı
28 Şubat 1950	12.sayı
1 Mart 1950	13.sayı
2 Mart 1950	14.sayı
3 Mart 1950	15.sayı
4 Mart 1950	16.sayı
5 Mart 1950	17.sayı
7 Mart 1950	18.sayı
8 Mart 1950	19.sayı
9 Mart 1950	20.sayı
10 Mart 1950	21.sayı
11 Mart 1950	22.sayı
12 Mart 1950	23.sayı
14 Mart 1950	24.sayı
15 Mart 1950	25.sayı
16 Mart 1950	26.sayı
17 Mart 1950	27.sayı
18 Mart 1950	28.sayı
19 Mart 1950	29.sayı
21 Mart 1950	30.sayı
22 Mart 1950	31.sayı
23 Mart 1950	32.sayı
24 Mart 1950	33.sayı
25 Mart 1950	34.sayı
26 Mart 1950	35.sayı
28 Mart 1950	36.sayı
29 Mart 1950	37.sayı
30 Mart 1950	38.sayı
31 Mart 1950	39.sayı
1 Nisan 1950	40.sayı
2 Nisan 1950	41.sayı
4 Nisan 1950	42.sayı
5 Nisan 1950	43.sayı
6 Nisan 1950	44.sayı
7 Nisan 1950	45.sayı
8 Nisan 1950	46.sayı

AŞK VADİSİ

I. Cilt (14 Şubat 1950 – 20 Mayıs 1950)

Tarih	Tefrika No
11 Nisan 1950	47.sayı
12 Nisan 1950	48.sayı
13 Nisan 1950	49.sayı
14 Nisan 1950	50.sayı
15 Nisan 1950	51.sayı
16 Nisan 1950	52.sayı
18 Nisan 1950	53.sayı
19 Nisan 1950	54.sayı
20 Nisan 1950	55.sayı
21 Nisan 1950	56.sayı
22 Nisan 1950	57.sayı
23 Nisan 1950	58.sayı
25 Nisan 1950	59.sayı
26 Nisan 1950	60.sayı
27 Nisan 1950	61.sayı
28 Nisan 1950	62.sayı
29 Nisan 1950	63.sayı
30 Nisan 1950	64.sayı

II. Cilt Mayıs 1950 – Ekim 1950

Tarih	Tefrika No
2 Mayıs 1950	65.sayı
3 Mayıs 1950	66.sayı
4 Mayıs 1950	67.sayı
5 Mayıs 1950	68.sayı
6 Mayıs 1950	69.sayı
7 Mayıs 1950	70.sayı
9 Mayıs 1950	71.sayı
10 Mayıs 1950	72.sayı
11 Mayıs 1950	73.sayı
12 Mayıs 1950	74.sayı
13 Mayıs 1950	75.sayı
14 Mayıs 1950	76.sayı
16 Mayıs 1950	77.sayı
17 Mayıs 1950	78.sayı
18 Mayıs 1950	79.sayı
19 Mayıs 1950	80.sayı
20 Mayıs 1950	81.sayı

GÜNAH CENNETİ
II. Cilt (9 Temmuz 1950 – 28 Ekim 1950)

Tarih	Tefrika No
9 Temmuz 1950	1. sayı
11 Temmuz 1950	2. sayı
12 Temmuz 1950	3. sayı
13 Temmuz 1950	4. sayı
14 Temmuz 1950	5. sayı
15 Temmuz 1950	6. sayı
16 Temmuz 1950	7. sayı
19 Temmuz 1950	8. sayı
21 Temmuz 1950	9. sayı
22 Temmuz 1950	10.sayı
23 Temmuz 1950	11.sayı
25 Temmuz 1950	12.sayı
26 Temmuz 1950	13.sayı
27 Temmuz 1950	14.sayı
28 Temmuz 1950	15.sayı
29 Temmuz 1950	16.sayı
30 Temmuz 1950	17.sayı
1 Ağustos 1950	18.sayı
2 Ağustos 1950	19.sayı
3 Ağustos 1950	20.sayı
4 Ağustos 1950	21.sayı
5 Ağustos 1950	22.sayı
6 Ağustos 1950	23.sayı
8 Ağustos 1950	24.sayı
9 Ağustos 1950	25.sayı
10 Ağustos 1950	26.sayı
11 Ağustos 1950	27.sayı
12 Ağustos 1950	28.sayı
13 Ağustos 1950	29.sayı
16 Ağustos 1950	30.sayı
17 Ağustos 1950	31.sayı
18 Ağustos 1950	32.sayı
19 Ağustos 1950	33.sayı
20 Ağustos 1950	34.sayı
22 Ağustos 1950	35.sayı
23 Ağustos 1950	36.sayı
24 Ağustos 1950	37.sayı
25 Ağustos 1950	38.sayı
26 Ağustos 1950	39.sayı
27 Ağustos 1950	40.sayı
29 Ağustos 1950	41.sayı
30 Ağustos 1950	42.sayı
31 Ağustos 1950	43.sayı
1 Eylül 1950	44.sayı
2 Eylül 1950	45.sayı
3 Eylül 1950	46.sayı

GÜNAH CENNETİ
II. Cilt (9 Temmuz 1950 – 28 Ekim 1950)

Tarih	Tefrika No
5 Eylül 1950	47.sayı
6 Eylül 1950	48.sayı
7 Eylül 1950	49.sayı
8 Eylül 1950	50.sayı
9 Eylül 1950	51.sayı
10 Eylül 1950	52.sayı
12 Eylül 1950	53.sayı
13 Eylül 1950	54.sayı
14 Eylül 1950	55.sayı
15 Eylül 1950	56.sayı
16 Eylül 1950	57.sayı
17 Eylül 1950	58.sayı
19 Eylül 1950	59.sayı
20 Eylül 1950	60.sayı
21 Eylül 1950	61.sayı
22 Eylül 1950	62.sayı
23 Eylül 1950	63.sayı
26 Eylül 1950	64.sayı
27 Eylül 1950	65.sayı
28 Eylül 1950	66.sayı
29 Eylül 1950	66.sayı
30 Eylül 1950	67.sayı
1 Ekim 1950	68.sayı
3 Ekim 1950	69.sayı
4 Ekim 1950	70.sayı
5 Ekim 1950	71.sayı
6 Ekim 1950	72.sayı
7 Ekim 1950	73.sayı
8 Ekim 1950	74.sayı
10 Ekim 1950	75.sayı
11 Ekim 1950	76.sayı
12 Ekim 1950	77.sayı
13 Ekim 1950	78.sayı
14 Ekim 1950	79.sayı
15 Ekim 1950	80.sayı
18 Ekim 1950	81.sayı
19 Ekim 1950	82.sayı
20 Ekim 1950	83.sayı
21 Ekim 1950	84.sayı
22 Ekim 1950	85.sayı
24 Ekim 1950	86.sayı
25 Ekim 1950	87.sayı
26 Ekim 1950	88.sayı
27 Ekim 1950	89.sayı
28 Ekim 1950	90.sayı

SONUÇ

İstiklâl Gazetesi 28 Ekim 1949 - 13 Ocak 1954 yılları arasında yayınlanmış, Kıbrıs Türk toplumunun siyasi yaşamının bir dönemine damgasını vuran "İstiklâl Partisi"nin yayın organı olan bir gazetedir.

Bu yüksek lisans çalışmasında gazetenin 28 Ekim 1949 – 13 Ocak 1954 yılları arasında yayınlanmış Hikmet Afif Mapolar'ın "Mermer Kadın", "Aşk Vadisi", "Günâh Cenneti" romanlarını incelemeye çalıştık.

Mermer Kadın romanı Hikmet Afif Mapolar'ın gazetede 28 Ekim 1949 – 3 Şubat 1950 tarihleri arasında 81 tefrika olarak yayınlanmış ilk romanıdır. Aşk Vadisi romanı gazetede 14 Şubat 1950 – 20 Mayıs 1950 tarihleri arasında 81 tefrika olarak yayınlamış, Hikmet Afif Mapolar'ın gazetede ikinci romanıdır. Bu roman şahıs kadrosu bakımından zengin bir roman değildir. Aşk Vadisi denilen yerde geçer. Günâh Cenneti romanı ise İstiklâl gazetesinde 9 Temmuz 1950 – 28 Ekim 1950 tarihleri arasında 90 tefrika olarak yayınlanmış, Hikmet Afif Mapolar'ın gazetedeki üçüncü romanıdır. Bu roman da diğer iki roman gibi zengin şahıs kadrosuna sahip değildir. Roman, Beyrut ve Kıbrıs Ada'sında geçmektedir.

Kıbrı Ada'sının 1878 yılında İngilizlere kiralanmasından itibaren Kıbrıs Türkleri arasında ulusal bir direniş başlamış ve Necati Özkan da bu direnişte uzun yıllar yerini almıştı. Necati Özkan, 1949 yılında çıkarmaya başladığı İstiklâl Gazetesi vasıtasıyla, Kıbrıs Türkü'nün varoluş mücadelesinde büyük katkıda bulunmuştur. O gazetesinin sayfalarında daima Kıbrıs Türk Toplumu ile Türk ulusunun haklarını savunmuş, bu yolda verdiği mücadeleden asla taviz vermemiştir. İşte 28 Ekim 1949 – 13 Ocak 1954 yılları arasında yayınlanmış olan İstiklâl Gazetesi'nde siyasi konular ağırlıkta olmakla beraber Kıbrıs Türk toplumunun kültür hayatına geniş yer verildiğini görmekteyiz.

Danışman hocam Prof. Dr. Bülent Yorulmaz'la yapmış olduğumuz bu çalışmamızda amacımız, unutulmuş olan bu üç yerli romanı yeniden ortaya çıkarıp, Kıbrıs Türk Edebiyatı'nda bu romanlarla ilgili olarak yapılacak çalışmalara bir katkıda bulunmaktır

KAYNAKÇA

ALASYA H.Fikret, Kıbrıs Tarihi, Lefkoşa, 1939.

ALTAY Hasan Şefik, Kıbrıs Türk Basın Kaynakları, Lefkoşa,1969.

EREN Prof. Hasan, "Kıbrıs'ta Türkler ve Türk Dili", Türkoloji Dergisi, 1961.

FEDAİ Harid, "Kıbrıs Türk Edebiyatı" Türkiye Dışındaki Türk Edebiyatları Antolojisi, cilt 9, Kültür Bakanlığı Yayınları, Ankara, 1997.

GAZİOĞLU Ahmet C. , "I. Dünya Savaşı Yıllarında Kıbrıs" İngiliz Yönetiminde Kıbrıs II (1878-1952), Enosis Çemberinde Türkler, Kıbrıs Araştırma ve YayınMerkezi, İstanbul, Nisan, 1996.

GÖÇGÜN Doç. Dr. Önder, Ziya Paşa'nın Hayatı, Eserleri, Edebi Şahsiyeti ve Bütün Şiirleri, Kültür ve Turizm Bakanlığı Yayınları, Ankara, 1987.

HAKERİ Bener Hakkı, "Kültürümüzde Sanatçılar ve Yazarlar, İsimler Sözlüğü", Hakeri Yayınları, Lefkoşa, 1986.

İSLAMOĞLU Mahmut, Kıbrıs Türk Folkloru, Kıbrıs, 1969.

İSMAİL Sabahattin, "Kıbrıs Türk Basınında İz Bırakanlar", Kültür Bakanlığı Yayınları, Lefkoşa, 1986.

İSTİKLÂL GAZETESİ

KONUR İsmet, Kıbrıs Türkleri, İstanbul, 1938.

NESİM Ali, "Kıbrıs Türk Edebiyatı'nda Sosyal Konular", Lefkoşa, 1986.

SERDAR Gülgün, "Kıbrıs Türk Edebiyatı", Türk Kültürü Araştırma Enstitüsü, Türk Dünyası El Kitabı, cilt 3, 2. baskı, Ankara, 1992.

SERTER Vehbi Zeki, Kıbrıs Tarihi, Lefkoşa, 1971.

TANPINAR Prof. Ahmet Hamdi, "Namık Kemal", 19 uncu Asır Türk Edebiyatı Tarihi, Çağlayan Kitabevi, Beyoğlu-İstanbul, 1988.

YORGANCIOĞLU Oğuz, Kıbrıs Türk Folkloru, Magosa, 1980.